
İş Kokan
Zeytin
Ağacı
ŞULE AVLAMAZ

Mihra Elnurova, Türkiye'nin güneyinde ufak bir Türkmen ülkesi olan Karahan'da yaşamaktadır. Sıcacık bir ailede büyüyen Mihra, hayatın sert ve acımasız yüzüyle henüz tanışmamıştır.
Ta ki ülkesinde baş gösteren iç savaşa kadar.

Ülkenin çeşitli bölgelerinden ayaklanma ve silahlanma haberleri gelirken her şeyin düzeleceğine inanarak yaşayan genç kız, bulundukları şehre bir sabah, ülkesini ve kendi topraklarını korumak için Türkiye'den askerlerin gönderildiğini öğrenir. Bu askerlerin arasında hayatının aşkının da olduğundan bihaberdir.

Yağmurlu bir günde şarkı söyleyip kendi kendine eğlenirken çitlerin arkasından onu izleyen Türk askeri Yusuf Agâh Demiral'ı görünce Mihra'nın kalbi o zamana dek hiç atmadığı kadar kuvvetli atmaya başlar.

"Ben Mihra Elnurova ve
bu benim sevdam, aşkım, hüznüm.
Ben Mihra Elnurova ve bu benim hikâyem."

ISBN 978-625-6772-15-1
www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

ŞULE AVLAMAZ

1996 doğumlu Şule Avlamaz, yazmayı öğrendiği günden bu yana eserler kaleme almayı en büyük hobisi haline getirmiştir. İlkokulda çeşitli hikâyeler ve kompozisyonlarla yarışmalara katılan yazar, edebiyat kariyerine lise yıllarında başlamış, tam burslu okuduğu Beykent Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olmuştur.

/suleavlamaz

/sulisindunyasi

indigo

İş Kokar Zeytin Ağacı

ŞULE AVLAMAZ

DİGO KİTAP

İs Kokan Zeytin Ağacı

ŞULE AVLAMAZ

Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-6772-15-1
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Şule Avlamaz, 2023
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Merve Kırman
Son Okuma: Seda Durdu
Kapak Tasarımı: Zebartdesign
Kapak Uygulama: Merve Polat
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

İş Kokan Zeytin Ağacı

ŞULE AVLAMAZ

NDİGO KİTAP

Bölüm Bir

Ansızın

6 Temmuz Pazartesi

Temmuz ayının ilk pazartesisi zihnimin tozlu sayfalarına derince kazınan ve ömür boyu çıkmayacağını bildiğim bir gün.

Tepede alev alev yanan güneşin toprağın rengini daha da kızıla çaldığı sıcak bir sabah. Evin içinde yoğun bir kızartma kokusu hâkim, tenceredeki kızgın sıvıyağdan yükselen küçük küçük patlama sesleri duyuluyor. Bana huzur veren bir ses bu.

Başımı sokacak bir evim var. Ocakta pişecek bir yemeğimiz var. Ailem hayatta –bunun için şükretmediğim bir gün bile yok. Karnım doyacak.

Yoğun bir programla çalışan babamın evde olduğu günler bizim için güzel ve özel olurdu. Maaile yaptığımız kahvaltıların tadı damağımızda kalırdı, ortada sadece birkaç dilim domates olsa bile değişmezdi bu, biliyordum. Babamın, ayaklarını karnına koyarak havalandırdığı küçük kız kardeşim Sehra'nın minik dudaklarından yayılan şen kahkahalar bunun en büyük ispatıydı. Babam eve geldiğinde tüm yorgunluğunu, yaşadığı olayların, gördüğü vakaların hüznünü, sıkıntılarını silkelerdi kalın ceketinin yakalarından. Bize getirdiği en güzel ve özel şey; samimi gülüşü, ilgisi, tatlı sözleri olurdu. Bu yeterdi. Fakat arada sırada cebinden çıkardığı bir paket çikolata da ağzımızın tadını artırmıyor değildi.

Onları huzurla seyrediyordum. Ailemin bütün üyeleri benim için oldukça değerliydi, kendi canımdan bile değerli... Annem patatesleri doğramayı bitirip başını bana çevirerek, "Orada ne bekliyorsun Mihra, gel de sofrayı hazırlamama yardım et," demese daha dakikalarca olduğum yerde durup bu dünyanın en güzel manzarasını seyretmeye devam edebilirdim.

Elbette bu annemin pek hoşuna gitmezdi.

Omzumu, yasladığım kapı pervazından ayırıp kocaman sırıtarak üzerimden yeni yeni uzaklaşan uykunun sesime yansıtmayı eksik etmediği mahmur tınıyla alay edercesine konuştum. "Sana da hayırlı sabahlar, anneciğim."

Babamla göz göze geldiğimizde bana esmer teninde ay gibi parlayan dişlerini göstererek içten bir tebessüm bahşedip göz kırptı. Gülüşüne hemen karşılık verdim.

"Biraz daha sofrayı kurmazsak sabahta hayır falan bırakmayacaklar, hadi," diye uyardı annem, yeni günün ve omzuna yüklenen aç insan sorumluluğunun verdiği telaşla. Ardından tek ayağı kırık olduğundan hafiften sola yatık duran buzdolabıyla duvarın arasına koyduğum küçük sofrayı çenesiyle işaret etti.

"Kur hemen." Bakışları kapıya yöneldi. "Ayşe, Gülnar! Uyanmadınız mı daha?"

"Sakin ol Gülbahar," dedi babam Sehra'yı yere indirip siyah kumaşın üstüne kırmızı gül desenleri olan minderin üstünde doğrulurken. "Açlıktan ölmedik ya. Bırak kızlar uykularını aldıktan sonra katılsınlar."

"Sabahın beşinde eve geldin Hasan," dedi annem üzüntüyle. "Bu çocuklar senin hakkını yatarak mı ödeyecekler?"

"O çocuklar benim hakkımı böyle pırıl pırıl olarak ödüyorlar, merak etme sen," derken Sehra'yı sol dizinin üzerine almıştı babam. Bazen Sehra'yı kıskanıyor, onun yerinde olmak için can atıyordum, ben babamın dizine oturacak yaşı çoktan geçmiştim.

Annem gülümseyerek başını olumsuz anlamda salladı. "Çok yüz veriyorsun kızlarına, çok..." dedi ve tekrar önüne dönüp patatesleri kontrol etti.

Bu sırada ben elimdeki kare desenli mavi sofra bezini yere serdikten sonra tahta yer sofrasını dikkatle üzerine koydum. Patateslerle uğraşan annemin yanına ulaştığımda açıkta kalan sağ yanağına içten bir öpücük kondurup yağlı yemek kokusunun bile gölgeleyemediği çiçeksi kokusunu içime çektim. "Sakin olun Gülbahar Hanım, en hamarat kızınız görev başında..."

"Öyle ya," dedi annem inkâr etmeden. "Elim ayağım güzel Mihra'm... Allah senden razı olsun. Kardeşlerin de biraz sana çekseydi ne olurdu?"

Cevap vermeden neşeyle omuz silktim. Ben halimden memnundum, kardeşlerim de öyle... Daha fazla kimsenin aç kalmasını istemediğimden hızla dolabı açtım ve elimizdeki kahvaltılıkları, bardak ve çatalları sininin üzerine dizdim. Mutfakta işim kalmadığında, hâlâ sesi soluğu çıkmayan kardeşlerimi uyandırmak üzere odamıza gittim. Yerdeki minderlerin üstünde ağzı açık halde uyuyan iki bedenle karşılaştım, her gün gördüğüm manzaraya bugün de gülmeden edemedim. Aynı minderde yatan on altı yaşındaki ikiz kız kardeşlerim Ayşe ve Gülnar'ın ağızlarından

kısık horultular duyuluyordu. Gülnar'ın ağzının kenarından salya akıyor, Ayşe'nin saçlarının üzerinde olduğu ince yastığını bir çeşme gibi ıslatıyordu. Uyandıklarında bundan bahsetsem kesinlikle inkâr ederlerdi... Cebimden kamerası çok iyi olmasa da iş gören telefonumu çıkardım. Bu komik ve görünce utanç duyacaklarını bildiğim hallerini fotoğrafladım, birkaç gün bu fotoğraflarla onlara şantaj yapabilirdim.

Hemen ardından ellerimi yukarı kaldırarak alkış tuttum, bundan çok rahatsız olur, hemen homurdanırlardı. Eh, bu şu an pek de umurumda sayılmazdı.

"Uyanın sabah oldu, kahvaltı vakti!"

Söylediklerime ilk tepki Ayşe'den geldi: "Git başımızdan abla..." Belli belirsiz duyulan cümlesi biter bitmez bana sırtını döndü.

Hiçbir abla ya da kardeş böyle bir sözle uyandırma zevkini bırakıp geri dönmezdi; ben dahil. Ayşe'nin sözlerine kulak asmadan hızlı adımlarla yanlarına gittim. Gülnar hiç tepki vermemiş, ağzından akan salyalarıyla horlamaya devam ediyordu. Ayşe'nin sözleri de dinmişti. Gözlerimi kıstım, ince yastığı iki elimle kavradım ve hızla çektim. "Oldu canım," diye bağırdım yapay bir kızgınlıkla. "Yine sofrayı bana yıkacaksınız değil mi? Yok öyle yağma!"

"Ya git başımızdan git!" dedi Gülnar bu sefer ağlak bir tonla. "Biz kahvaltı yapmıyoruz ki!"

"Yapmazsınız tabii, akşama kadar da başımızın etini yersiniz sonra da kahvaltı niyetine. Babam geldi, iki haftadır yok adam, şu yaptığınıza bakın."

"Babam mı?"

Evet, kilit kelime etkisini göstermiş, bir anda iki kardeşimin de koca bir şırınga yemiş gibi gözlerini kocaman açmalarını sağlamıştı. Hallerine gülmeden edemedim, kısık kahkaham omuzlarımı sarsıyordu.

"Babam tabii, gelmezseniz çikolata haklarını bana verecekmiş söyleyeyim," diye takıldım.

Apar topar kalkmaya çalıştılar. İkiz olmalarından olsa gerek yüzlerindeki farklılık hariç neredeyse her olaya tepkileri bile aynıydı.

Beni ezecek şekilde yanımdan geçip gidecekleri sıra kollarından tuttum. "Şşş, önce yatağınızı toplayın, ben yapamam çünkü belim ağrıyor. Sonra da elinizi yüzünüzü yıkayın."

Açık kahverengi harelerimi Ayşe'nin beline kadar uzayan saçlarının ucuna diktim ve yüzümü buruşturarak ekledim. "Ayşe, sen saçlarını da yıkasan iyi olur, biraz tükürük salgısı..."

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Ayşe'nin eli saçlarına gitti, ıslaklığı fark eder etmez alt ve üst kirpiklerinin arasındaki mesafe kocaman açıldı ve çatık kaşları, bir boğadan daha kızgın duran kızaran suratıyla Gülnar'a döndü. "Sen, bittin!"

Ve bu, hiç eksik olmayan sabah kavgası rutini başlamış oldu. Ben gülümsememi tutmak için çabalarken Gülnar çevik bir hareketle kolunu elimden kurtardı. "Ay, çok sıkıştım. Tuvalete ilk ben gireceğim!" diyerek insanüstü bir hızla odadan kaçtı, elbette Ayşe'nin de peşinden gitmesi çok sürmedi. Ben odada yalnız kaldım, tuvaletin kapısı sertçe kapandı ve Ayşe kapıyı yumruklayarak Gülnar'a çıktığı an onu mahvedeceğiyle ilgili tehditler savurmaya başladı.

Başımı ayıplarcasına sallayarak boş odaya şöyle bir bakıp nefesimi serbest bıraktım, ardından tekrar arkamı döndüm. Tahtadan yapılma, dayanıksız banyo kapısını yumruklayan Ayşe'yi uyarmak zorunda hissettim. "Ayşe, babam içeride. Gürültünüzle rahatsız etmeyin onu daha fazla, zaten yorgun, bir de kavganızla uğraşmasın olur mu ablam?"

Ayşe çatık kaşlarını doğrultmadan omuzlarını düşürdü. "Hem saçlarıma tükürüyor hem de banyoya ilk o giriyor!" dedi öfke yüzünden ağlamaklı çıkan sesiyle. Fakat biliyordum ki bu öfkesi çok diri kalmayacaktı, birazdan barışacaklar ve şen kahkahalarıyla birbirlerine yine hararetle bir şeyler anlatacaklardı.

"Yarın da sen ona yaparsın aynısını."

"Ben ağzım açık uyumuyorum ki," dedi ve kapıya bir kez daha vurdu. "Görürsün kızım sen, yarın yakaladığım bir kertenkeleyi sen uyurken o kocaman açtığın kokuşmuş ağzından içeri sokmaz mıyım!"

Gülnar'dan gelecek cevabı beklemeden elini kapıdan çekti ve odaya doğru hızlı, öfkeli adımlarla yürümeye başladı. Kavgayı yatıştırabilmenin verdiği rahatlıkla daha fazla onlarla ilgilenmeden tekrar mutfağın kapısına adımladım. Kilidi bozuk olduğu için aralık duran kapıya elimi koyup gıcırdatarak araladım. Babam, anneme bir şeyler anlatıyordu. İçeri girer girmez babamın sustuğunu anlayarak muhabbete dahil oldum.

"Köyler ne durumda babacığım?" derken yanına oturdum. Babam, aile hekimiydi. Görevi gereği köylere gidiyordu. Aslında bunların bir çoğunu da görevi olmadığı halde, gönüllü olarak yapıyordu; karşılığında para almasa da bazen yarım kilo un, bazen az bir sıvıyağ, bazense patates getiriyordu. Bu getirdiklerini her zaman biz alamıyorduk, bazen daha düşkün ailelere veriyordu babam. Zaten sabit bir maaşı olduğundan bunlara ihtiyacımız yoktu.

"En son gelişinde çocuk bekleyen birinden bahsediyordun, Zafer. Durumu ağırdı, iyileşti mi?"

Babam başını önüne eğdi, boş bakışlarla sofrayı izlerken sessizce yutkundu. "Çok çabaladım," dedi kısık sesiyle. "Çocuğunu göreceğini söyledim, onun için dayanması gerektiğini söyledim..." Kalın dudaklarını birbirine bastırdı, ben sızlayan gözlerimle babamı izlemeye devam ederken o yeniden yutkundu. "Ama nasıl dayanabilirdi ki? Vücuduna aylarca meyve girmemiş, pislik içindeler. Organları dayanıksız... Bir görseniz, buraya şükredersiniz. Elimden geleni yaptım ama tek başıma üstlenemeyeceğim kadar ilerlemişti hastalığı... Belki..." diyerek durdu. Bakışları tavana değdiğinde gözlerimden bir damla yaş aktı. "Belki bizim için çalışan daha çok hastane olsaydı, belki onlar için hizmet edebileceğim daha temiz ortam bulabilseydim... Belki daha iyi makinelerimiz, cihazlarımız olsaydı... Ya da sevk edilebilmesini sağlayabilseydik..." Burnunu çekti. "Belki o zaman kurtarırdım."

Titreyen dudaklarımla birlikte "Baba," diyerek başımı omzuna yasladım, ona sarıldım, kokusunu içime çektim. "Allah görüyor baba, sen elinden geleni yapıyorsun onlar için. Yüzünü bile görmüyoruz doğru düzgün."

Babam omzumu sıvazladı, annem hiç bize dönmedi, Sehra'ysa elindeki kıyafetini eşi kaybolan çoraplardan yaptığımız oyuncak bebeğiyle oynayıp bir şarkı mırıldanmaya başladı. Ona baktığımda çocuk olmanın ne kadar kusursuz bir şey olduğunu düşünürdüm hep. Etrafta olan bitenlerden bihaber, kendi sorunsuz dünyalarında yaşarlardı. Öyle de kalmasını istedim, yaşayacağımız olumsuzluklar Sehra'nın da hiçbir çocuğun da o tozpembe dünyasını katletmesin istedim. Onların dünyası sorunsuz kalmaya devam etsin, küçücük, bembeyaz yürekleri korkunun kasvetiyle gölgelenmesin istedim.

Sofra tamamen hazır olup kız kardeşlerim de teşrif ettiğinde babamın anlattıklarıyla içimize dolan hüzün biraz olsun dağılmıştı. İnsanoğlu böyleydi işte, her şeye alışılıyordu, hüzün hep devam etmediği gibi mutluluk da sürekli olmuyordu.

Dış kapının kilidi açıldığında aklımdaki düşünceler yere düşen cam gibi kırılıp tuzla buz oldu. Kafamı yeniden mutfak kapısına yönelttiğimde Yasir'in bir gazete kâğıdına sarılmış iki ekmekle bize doğru yaklaştığını gördüm. Söylendiğini duymam da çok geç olmadı.

"Neden ekmek almaya hep ben gidiyorum?" diyordu yine, her sabah eksik olmayan sitemlerinden biriydi bu.

"Başka bir işe yaradığın yok da ondan," diye cevap verdi annem. Ayşe ve Gülnar kıkırdadı, Yasir'se sertçe onlara baktı fakat her zamankinin aksine bu sefer cevap vermedi. Ekmeği annemin dilimlemesi için tezgâha bıraktıktan sonra bize döndü, gözlerini babamdan ayırmadan "Dün gece Türk Silahlı Kuvvetleri gelmiş Balamir'e. Etraf devriyeye çıkmış asker kaynıyor," dedi.

Söylediğiyle birlikte duraksadım, içinde bulunduğumuz Balamir başkente oldukça uzaktı. Ülkede çıkan protestolardan doğan kargaşaların izleri henüz buralara uğramamıştı, sokaklarda doğru düzgün asker gördüğümüz yoktu. Bundandır ki içime bir kasvet doldu. Hemen babama baktım, o her şeyin doğrusunu bilirdi. Çukurlarına yorgunluğun dolduğu kahverengi gözlerindeki ifadeyi okuyamasam da telaş izlerine rastlamadım.

"Balamir Türkiye'yle sınır, biliyorsunuz. Bu olayın gerçekleşmesi günlerdir konuşuluyordu haberlerde. Hem olabilecek herhangi bir riskte Karahan halkına destek olmak hem de kendi sınırlarını korumak için geldiler, endişelenecek bir durum yok. Önlem amaçlı yani."

Rahatladım.

"Çok heybetli görünüyorlardı," dedi Yasir. "Kendimi güvende hissettim."

Ayşe ve Gülnar gizlice birbirlerine bir şeyler söyleyip kıkırdadılar, ardından omuzlarıyla birbirlerini ittiler. Ben bu hareketlerinin bahsi geçen *asker* mevzusuna yönelik olduğunu anlayarak onlara çatık kaşlarımla kızgın bir bakış attım, hemen dudaklarını birbirine bastırıp susmayı denediler.

"Allah hepsini korusun, gözetlesin," diye araya girdi annem patates kızartmasıyla ekmeği sofraya koyduğunda.

Yemeğe başlamadan önce hepimizden bir "Amin," sesi yükseldi.

Güzel bir muhabbetle yapmıştık kahvaltımızı. Yasir'in yaptığı esprilerle gülmüş, Sehra'nın sevimliliğiyle neşelenmiştik. Kahvaltının ardından babam yorgunluğunu atmak için uyumaya gitmiş, Yasir kendisini çağıran arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Sofrayı kuran ben olduğumdan mutfak toplama işi Ayşe ve Gülnar'a kalmıştı, bu sırada ben de dışarı çıkmak için hazırlandım. En yakın arkadaşım Eliflerin sahibi olduğu kitapçıya gidecektim, dediklerine göre yeni kitaplar gelmişti.

Karşısında durduğum boy aynasına bakarak saçlarımı gevşek bir şekilde örerken üzerime giydiğim küçük renkli çiçekleri olan beyaz elbiremi inceliyordum hayranlıkla. Kolları dirseğimin biraz üstünde bitiyor,

çan şeklindeki eteğinin boyu dizlerimin bir karış aşağısına uzanıyordu. Bel oyuntularımı saran ince beyaz bir kemeri vardı ve V şeklinde inen yakası beyaz gerdanımın bir kısmını gösteriyordu. Uçuş uçuş bir yaz elbisesiydi. Geçen yaz doğum günümde annem dikmişti fakat yaz çok çabuk bittiğinden doya doya giyememiştim.

Böyle elbiseleri giyince bulutların üzerinde yürüyordum sanki. Attığım her adımda göğün masmavi derinliklerindeydim, ayak tabanlarım şişko beyaz bulutlara dokunuyordu. Hafiften bir rüzgâr esip eteğimin uçlarını çok hafif oynatınca çocuksu bir mutluluğa kapılıyordum.

Ördüğüm saçlarımın ucunu koyu yeşil, ince bir kurdeleyle bağlayıp kurdeleyi fiyonk yaptıktan sonra yüzümü inceledim. Annem, *insan kendisini beğenmezse çatlar ölürmüş*, derdi. Ben de haliyle kendimi beğeniyordum. Duru bir güzelliğimin olduğunu söylerlerdi hep, gözlerim kahverenginin açık tonlarındaydı. Uzun kahverengi kirpiklerim gözlerimin etrafında bir yelpaze misali duruyorlardı, en yakın arkadaşlarımdan Yasemin kirpiklerime çok özendiğini söylerdi. O seyrek kirpiklerini rimelle bile bu kadar uzatamıyordu ki bence uzatmasına da gerek yoktu, her haliyle güzeldiler. Elmacıkkemiklerim belirgindi. Biraz toplu yanaklarımın kızarması için allık sürmeme hiç gerek kalmazdı, en ufak iltifatta ya da en ufak sakarlıkta renk değiştirirlerdi... Burnum küçüktü, dişlerim düzgün. Az önce ortasını aldığım kumral kaşlarım biraz dağınıktı fakat annemin söylediğine göre kenarlarına bir kez cımbız değerse başını alamazdım. Bu yüzden dokunmuyordum. Zaten çok da göze çarpmıyordu.

Nemlendirip tozpembe bir rujla hafiften renk verdiğim küçük ama dolgun dudaklarımı birbirine bastırıp geri çektiğim sıra dışarıdan gelen "Mihra!" sesiyle kendimi incelemeyi hemen bıraktım. Yasemin'in sesiydi, beni bekliyordu. Kitapçıya birlikte gidecek, biraz da beraber vakit geçirecektik. En azından öyle olacağını umuyordum.

"Mihra, Yasemin geldi."

Odamızın kapısının önüne gelen anneme bakarken "Biliyorum, çıkıyorum ben de," dedim.

Annem ışıldayan yemyeşil gözleriyle beni inceledi. "Çok yakışıyor sana bu elbise, ne de güzel dikmişim. Dön bakayım bir."

Onu kırmamak için hızlıca etrafımda dönerken, "Anne, geç kalıyorum, Yasemin kapıda bekliyor," diye söylendim ve dış kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gideceksiniz bakayım?"

Hemen arkamdaydı. Dış kapının önüne geldim, yerdeki beyaz babetlerimi giyerken "Önce kitapçıya gideceğiz, sonra da bir şeyler alıp bir yerde otururuz işte," dedim hızla.

"Bak bu Yasemin hiç tekin gelmiyor bana bilesin. Aman ha ona uyup saçma sapan şeyler yapayım deme."

Omuzlarımı düşürerek anneme bezmiş gibi baktım. Evet, Yasemin'in çevremizde pek saygın bir namı yoktu ancak ben onun arkadaşlığını seviyordum. Bir aklım vardı, neyin doğru neyin yanlış olduğuna ben karar verebiliyordum, ona özenip onun gibi davranacak değildim.

Beyaz çantamı omzuma asarken, "Anne, ben yirmi yaşındayım. Hâlâ çocukmuşum gibi öğütler veriyorsun," diyerek kapıyı açtım.

"Hâlâ çocuksun canım benim," dedi biraz sesimi taklit ederek. Yaklaştı, elini enseme koyup beni kendine çekti ve alnıma mis kokulu öpücüklerinden birini kondurdu. "Seni sana, seni Allah'a emanet ediyorum. Dikkatli ol, geç kalma."

"Tamaam..." dedim son hecemi uzatarak. "İstediğiniz bir şey var mı?"

Başını hayır dercesine salladı. Bu sırada Yasemin tekrar adımı seslenince ateşe basmış gibi gözlerimi büyüttüm, "Gittim ben!" diyerek el salladım ve arkamı dönerek koşar adımlarla uzaklaşmaya başladım.

"Yabancılarla konuşma, bir şey sorarlarsa yönünü değiştir!"

Omzumun üzerinden anneme "gerçekten mi?" dercesine baktım. "Şeker verirlerse de almayayım değil mi?"

Güldü. "Aynen öyle, aferin kızıma!"

Kafamı omzuma eğerek hayal kırıklığı dolu bir bakış attıktan sonra yeniden önüme döndüm. Yemyeşil çimenlerle çevrili, dallarından elmaların sarktığı ağaçların olduğu huzur verici bahçeden dışarı çıktım. Paslanmış demir kilitli kapıyı açar açmaz Yasemin'in kızgın bakan masmavi gözleriyle burun buruna gelmeyi beklemiyordum. "Nihayet kızım ya!"

"Nihayet mi?" dedim kapıyı arkamdan kapatırken. "İki dakika bile beklemedin."

Koluma girer girmez "Acelem var, acelem," dedi ve beni hemen kendisiyle birlikte yürütmeye başladı. Karşı binanın önünde oturan teyzeler hızlı hızlı yürüyen bize tuhaf ve kınayan bakışlar attıysa da Yasemin onları pek umursamadı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, bu sırada yoğun baharatlı parfüm kokusu nefesime karıştı. Parfüm işini çok abartıyordu sahi. "Kenan'la buluşacağım bugün."

Gözlerimi kıstım, en son Berat diye birinden bahsettiğini hatırlıyordum, Kenan'a ne zaman geçmişti?

"Kenan kim?" diye sordum yokuştan aşağı inerken. "Ayrıca ne randevusu? Birlikte takılmayacak mıydık bugün?"

"Ya, ben de istiyordum birlikte takılmayı ama Kenan'ı reddedemedim," dedi kan kırmızısıyla renklendirdiği dudaklarını masum bir çocuk gibi öne büzüştürerek. İşte, yine kendimi Yasemin tarafından kullanılmış hissettiğim bir gün daha. Bir erkekle buluşacaksa bizi paravanı yapardı, Elif ve beni yani. Babası Halit amca tek başına dışarı çıkmasına izin vermezdi, bundan dolayı Yasemin bizi ararda ancak buluştuğumuz ana kadar bu sinsi planlarından bize bahsetmezdi. Bazen bu konuda kendimi rahatsız hissediyordum çünkü ailesi bize güveniyordu fakat biz bu güveni bir nevi harcıyorduk.

"Kenan işte, geçen girdiğimiz marketteki çocuk. Hatırlıyor musun, bana ilgili bir bakış atmıştı. Akşam hemen Instagram'dan eklemiş."

Şaşırmamıştım. Yasemin'le birlikte bir yere gittiğimiz zaman bizim hiç şansımız yoktu, omuzlarından aşağı dökülen parlak, dalga dalga bakır rengi saçları, bir bakanın bakışlarını ayırmak istemediği upuzun kirpiklerle çevrili iri bal rengi gözleri, küçücük burnu, dolgun dudakları, seçtiği elbiselerle hatlarını belli etmekten geri durmadığı fiziğiyle tüm ilgiyi hep kendine çekerdi. Eh, çok da cilveliydi. Erkeklerle göz göze gelmekten çekinmez, bakışlarıyla onları etkisi altına alır, âdeta hipnoz ederdi. Her gittiğimiz yerde iki, hatta üç dört talibi çıkardı.

Beğenmediklerine göz ucuyla bile bakmazdı sonrasında, biraz oynamak istemiyorsa... Market çalışanı Kenan da beğenmediklerinden biriydi. Bundan dolayı kaşlarımı çatarak, "İyi de sen onu beğenmemiştin ki," dedim.

Gözlerini kocaman açarak beni büyük bir hevesle yanıtladı. "Market onlarınmış!"

Omuzlarımı düşürdüm ve göz devirircesine bezgin bir bakış attım. Yasemin'in önem verdiği bir başka şeyse paraydı. Parası yoksa dünyanın en yakışıklısı ona çirkin, parası varsa en çirkini de güzel gelirdi. "İlk olarak karakterine bakmalısın, ruhu çirkinse..."

"Mihra," dedi tam üç kere melodik bir şekilde. "Allah aşkına ninem gibi konuşma. Hayat senin okuduğun kitaplardaki gibi tozpembe değil, ayrıca ruhlar âleminde yaşamıyoruz kızım."

"Kötü bir insanın parası sana iyi gelir mi sanıyorsun? Hayatın zehir olur."

"Şimdi çok tatlıymış gibi..." dedi omuz silkerek. "En azından rahat olurum."

Yasemin'in babasının çok katı kuralları vardı. Annesini dövdüğünü biliyorduk ki bu şiddete Yasemin de maruz kalıyordu çoğu zaman, bize ne kadar belli etmese de bilmek için âlim olmaya gerek yoktu. Bu yüzden babasında göremediği sevgiyi dışarıdaki yabancı erkeklerde arıyordu. Babası onu ne kadar sevmiyorsa o erkekler de Yasemin için neredeyse ölüyorlardı...

Başka bir şey söylememe fırsat vermeden koluma daha sıkı sokuldu ve gülerek sokaklarındaki iki yaşlı kadının nasıl bir tartışmaya tutuştuklarını anlatmaya başladı. Kendisinin istemeden kavgaya dahil oluşu ve kadınlardan birinden yanlışlıkla yüzüne küçük bir darbe yiyişini duyunca başımı geriye atarak kahkaha atmadan edemedim. Ayarını kontrol edemediğim gülüşüm, çarşıda yankılandı o an, sanki bir anda herkes sustu ve benim gülüşümü dinledi, kızardım. İnsanların dikkatini çektiğimi fark ederek sustum ve çevremdekileri inceleyemeden başımı önüme eğip yürümeye devam ettim. Bu sırada vuruş anını abarta abarta anlatan Yasemin'e kısık kıkırtılarla karşılık vermeye devam ediyordum.

Bir diğer yakın arkadaşım Elif'in evlerinin altında bulunan kitap dükkânlarına geldiğimizde, kasanın başında karşısındaki genç çocuktan satın alınan kitabın parasını kasaya koyan Elif'i gördük. Genç çocuk ona arkasını döner dönmez Elif başını bize doğru kaldırdı, bembeyaz tenli güzel yüzünde meleklere yakışır bir tebessüm canlandı.

Melek...

Bu Elif'i anlatmak için en iyi tabir olabilirdi. Çünkü bir melek kadar kusursuz ve saftı. Tesettürlüydü ve dinin getirdiği kurallara sıkı sıkıya bağlıydı. Hiç makyaj yapmazdı ama güzel suratı makyaja da ihtiyaç duymazdı, nurlanmış gibiydi. Hatta Yasemin ona "nur yüzlü" diye takılırdı çoğu zaman. Yeşil, yuvarlak gözleri çok incelemezdi insanları. Yumuşak sesi hiç yükselmezdi, kiminle nasıl konuşacağını iyi bilirdi. Erkeklerle işi olmazdı. Kendini evleneceği erkeğe saklardı. Bundandır ki çok sevgili abim Bilal, açık bir şekilde Elif'i sevmesine rağmen bir türlü içini dökememişti bu güzel kıza. Çünkü evlilik dışında ondan olumlu bir yanıt alamayacağını biliyordu. Zaten abimin de Elif'le gönül eğlendirmek gibi bir düşüncesi yoktu, şimdilik uzaktan uzaktan birbirlerini sevmekle yetiniyorlardı. Evet, Elif de abime karşı boş değildi ve onların sevgisi çok...

İmrenilesiydi.

Saf, dokunulmamış, yüzeysel değil manevi, tensel değil ruhsal...

Böyle bir sevgiye sahip olmayı isterdim. Elif'e çoğu zaman imrenirdim.

"Hoş geldiniz," dedi Elif oturduğu sandalyeden ayağa kalktığında.

"Hoş bulduk," diye yanıtladık Yasemin'le aynı anda. Daha hal hatır sormadan "Hadi, çabuk çıkmamız gerekiyor," dedi Yasemin.

O sıra Elif dudaklarını birbirine bastırarak mahcup bir tavır takındı. Ellerini birbirine geçirip "Kızlar, bugün size katılamayacağım, çok üzgünüm," dedi.

"Neden?" diye sordum hemen.

"Babam biraz rahatsız, annem onunla ilgileniyor. Abimin de akşamüstü işleri varmış, anlayacağınız dükkânda durmam gerekiyor."

"Ne işi varmış abinin?" dedi Yasemin. Sakızıyla bir balon yapıp patlattıktan sonra ekledi. "Yoksa ıssız adamlığından kurtulup nihayet bir kız mı buldu kendine?" Alayla kıkırdadı.

Abisi, Elif'in hassas noktalarından biriydi. Bu nedenle Yasemin'in patavatsızlığına karşı yüzü düşmüş, kaşları çok hafif gözlerinin üzerine inmişti. "Liseden arkadaşlarıyla buluşacak, ima ettiğin gibi bir şey değil."

Yasemin bozuntuya vermemeye çalıştı. "Aman canım, size de şaka yapılmıyor."

Onu duymazdan gelerek, "Mehmet amcanın nesi var?" diye sordum.

Elif yeniden bana döndüğünde suratı eski ifadesini aldı. "Biraz üşütmüş, önemli bir şey değil."

"Çok geçmiş olsun. Babam evde, söyleyeyim gelsin isterseniz."

"Hayır hayır, hiç gerek yok. Annemin tavuk suyu çorbası iyi gelmiştir ona çoktan. Biraz da ilgi istiyor açıkçası, yaşlılık işte."

"Kimmiş yaşlı?"

Elif'in arkasındaki depo girişinin perdesi aralandığında üçümüz de dikkatimizi oraya verdik. Sesin sahibi Elif'in abisi Ali'ydi. Elinde bir koli kitapla dışarı çıkmıştı, o koliyi görünce kalbim hızlanmadan edemedi. Yeni kitap kolisiydi, yeni şiirler, yeni şairler, yeni romanlar, yeni yazarlar, yeni karakterler... Bir sürü yeni dünya! Gözlerimden kıvılcımlar fışkırdı, elimi atıp kitapları Ali abiden almak, hepsini tek tek incelemek istedim.

"Merak etme abiciğim, yirmi beş yaş için yaşlı demiyorum hâlâ. Kızlara babamdan bahsediyordum."

Ali abi gülümsedi ve bunu yaparken sol yanağındaki derin çukur gözler önüne çıktı. Koliyi masanın üzerine bıraktıktan sonra doğruldu ve yalnızca bana bakarak "Ne haber Mihra?" diye sordu.

Benim yanıtlamama fırsat vermeden "Mihra mı?" diyen Yasemin onu onaylamaz bir ses çıkardı. "Ben de buradayım."

Ali abi yeni fark ediyormuş gibi ona döndü ve boğazını temizledi. "Ve Yasemin... Nasılsınız?"

Yasemin başıyla "İyi," der gibi bir işaret yaparken ben "İyiyiz Ali Abi," dedim. "Şey, yeni kitaplar mı onlar?"

Ali abi başıyla onayladı. "Gel bak, senin için harika bir şiir kitabı var. Bir şiir okudum içinden, seni anlatıyor sanki..." derken duraksadı, yeniden boğazını temizledi ve gözlerini benden kaçırdı. "Senin şiir zevkine uygun yani."

"Sahi mi?" dedim hevesle ve o koliyi açarken ben ona doğru yürüdüm. Gözlerini kırpıştırdı. Kolinin en üstündeki ince kitabı çıkardı yavaşça bana uzattı. Bunu yaparken elleri titremişti. Ali abinin genelde elleri titrerdi.

Gönül Bağı adında bir şiir kitabıydı. Arka kapağında dünyaca ünlü şairlerden seçmece şiirlerin bulunduğu yazıyordu. Bu beni heyecanlandırmıştı, dedem görse hayran olur, mutlaka alırdı. Elbette ben de öyle yapacaktım...

"Çok güzel," dedim ve elim hemen çantama gitti. "Almak istiyorum, ne kadar?"

Elif bana cevap vermek için ağzını açtığında Ali abi, "Hayır hayır," diye araya girdi. "Hediyemiz olsun, promosyon kitaptı zaten."

"Ama..."

"Sen almazsan başkasına hediye edeceğim. Para verip almadığım bir şeyden kazanç sağlamam."

Bilirdim, sağlamazdı. Sağlamazlardı. Elif'in ailesi kul hakkı yemekten ölesiye kaçınırlardı, bu konularda aşırı titiz davranırlardı. Göstermelik Müslümanlardan değillerdi, dinin gerekliliklerini hakkıyla yerine getirirlerdi.

Hafiften tebessüm ettim. Neredeyse boynuna sarılacaktım lakin Ali abiye böyle şeylerin ters geldiğini bildiğimden kendime hâkim oldum. "Peki, çok teşekkür ederim," dedim aşırı mahcup olmuş bir sesle.

Ali abi yutkundu ve o da hafifçe başını eğerken tebessüm etti.

Bu sırada Yasemin koluma hafiften bir çimdik attı ve bu, kitapçıdan çıkmamız için Yasemin'in yaptığı başarılı bir hamle oldu. Elif her ne kadar kalmamızı istediyse de Yasemin vaktinin kısıtlı olduğunu, buranın her yerinin kitap olduğunu ve ona okulu hatırlattığını, bundan dolayı daraldığını söyleyerek kabul etmedi, benim de etmeme imkân vermedi. Nihayetinde kitapçıdan çıktığımızda belli bir yolu birlikte yürüdükten sonra o Kenan'la buluşmak bense çok eskilerde tarım yapılan ancak yıllar boyunca piknik yapmak için kullandığımız tarlamıza gitmek üzere yol aldık.

İS KOKAN ZEYTİN AĞACI

Hava sıcaktı, güneş tepede parıldıyor ve ışınlarını acımasızca salıyordu üzerimize. Bugün aydınlatmaktan çok yakma görevi görüyordu sanki, öyle ki büyük bir mutlulukla tarlaya gitmek için attığım her adım bir işkence gibiydi. Yolu yarıladığımda alnımda boncuk boncuk ter birikintileri oluşmaya başlamıştı. Bu ferah elbiseyi seçtiğim için kendimi içten içe tebrik ettim.

Tarlanın en ortasındaki asırlık zeytin ağacı gözüme çarptığında tüm bu yakıcı sıcağı unutarak sevinçle gülümsedim, sanki dedem ağacın arkasındaydı da beni görmek için görüş alanıma girecekti birkaç saniye içinde. Gözlerimin perde arkasında bir sis belirdi, zihnim yıllar öncesine gitti. Daha huzurlu olduğumuz günlere... Dedem tarlayı sürmek için şimdi bozkırların çevrelediği bu tarlaya gelir, beni de yanına alırdı. Ağacın birkaç metre solundaki çeşmeden kovalarla su getirir, yetiştirdiği sebzeleri sulardı, bazılarını eşer toprağın hava almasını sağlardı. Dedem, toprağı yaşatırdı. Ben de ona yardım ederdim. Tüm işler bittiğinde zeytin ağacının altına gelirdik. Yere temiz bir örtü serer, çeşmenin soğuk suyu, domates, peynir ve birkaç dilim ekmekle karnımızı doyururduk. Sonra en sevdiğim kısım başlardı. Dedem açardı şiir kitabını, o güven yüklü sesiyle okurdu birbirinden güzel şiirleri. Ben de mest olarak dinlerdim onu...

Ah dedem, benim en iyi arkadaşım.

Üç yıl önce sonsuza kadar yitirdiğim arkadaşım...

Ama anılarına hiçbir zaman saygısızlık etmemiştim. Her ne kadar annem ve babam bu tarlayla artık ilgilenmese de ben zeytin ağacımızı sulamaktan ve gölgesinde oturup şiirler okumaktan hiç vazgeçmemiştim.

Eskisi kadar gür akmayan, musluğu paslanmış çeşmenin önüne geldiğimde bir göl şeklini alan kürüne düşmemek için dedemin yapmış olduğu tahtadan, küçük köprünün üzerinde dikkatli adımlarla ilerledim. Soğuk suyu avuçlarıma doldurup yüzüme çarptım, ensemi de ferahlattım. Güneşin yakıcı etkisinden biraz kurtulduktan sonra çeşmenin başındaki kovayı suyla doldurdum. Köprüyü gıcırdatarak geri döndüm, zeytin ağacına ulaştım, kurak toprağını suladım. Sonra dallarının gölgelik oluşturduğu alana bağdaş kurarak oturdum. Kitabı yere bıraktım. Başımı yukarı kaldırarak yemyeşil dalların arasından görünen masmavi göğü izledim, soluklandım.

Kalp ritimlerim düzene girdikten sonra, kitabı yeniden elime aldım, "İlk şiiri senin için seçiyorum dedeciğim," dedim. Ortalardan rasgele bir sayfayı açtım, çıkan şiir Edgar Allan Poe'nun *Annabel Lee*'siydi. Okumaya başladım.

Şiirin sonlarına doğru sesim titremiş, gözlerim hafiften buğulanmıştı. Biraz da moralim bozulmuştu, Annabel Lee'yi ve âşığını tanımış kadar oldum. Bazı şiirler böyleydi işte. Ve ben böyle bir şiirin baş karakteri olmak isterdim çoğu zaman, eh, sonunda ölüm olmayanından... Sırf gösterişten ibaret bir aşkı istemezdim, çok hisli bir şeyler yaşamaktı istediğim. Sahip olacağım aşk bana bir şiirin içinde yaşıyormuşum gibi hissettirmezse mutlu edemezdi ki beni.

Nefeslendim. Annabel Lee'yi ve aşkının hüznünü unutmak istercesine sayfaları çevirdim, yeni şiirler okudum. Ta ki güneş yerini gri bulutlara bırakıp şehrin üzerinde bir kasvet yığını oluşturana dek... Gök gürültüsü bu yığını takip etti ve birkaç damla yağmur çiselemeye başladı yüzüme usul usul. Yaz yağmurlarına bayılırdım. O an dudaklarıma tatlı bir tebessüm yerleşti, kitabı ıslanmayacağına emin olduğum bir dalın altına bıraktım.

Soluma baksam o'nu görecekmişim ama ben sağıma baktım.

Biraz yağmuru izledim. Hafiften hızlanmaya başladığında dayanamayıp ayağa kalktım, ağacın dallarının altından çıktım, ellerimi iki yana açtım, başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım. Damlalar yüzüme çarptıkça gülümsedim, kıkırdadım, özgür hissettim. Gök gürledi, içimdeki coşku dudaklarıma bir şarkı olarak döküldü.

Yağmur hızlandı, tüm bedenim haşin damlalarla ıslandı. Rahatsız olmadan elbisemin eteklerini tutup hafiften kaldırarak İranlı şarkıcı Sara Naeini'nin *Del Yar* şarkısını söyleyip dönerek dans etmeye başladım. Tıpkı beş yaşındayken yaptığım gibi.

Coşkuyla dolan içime karşılık soluksuz kaldığım o an sustum, durdum ve kocaman bir gülümsemeyle nefes nefese gözlerimi açtım. Kirpiklerimden akan damlalar görüşümü bulanıklaştırsa da birkaç metre ötemde duran bir adamın beni izlediğini görmeyecek kadar körleşmiş değildim. Kalbim korkuyla teklerken gözlerimi sıkıca yumup açarak adamın kim olduğunu çözmeye çalıştım. Üzerindeki yeşil üniformasıyla karşımda duran adam uzun boylu bir askerdi. Doğru görüp görmediğimi anlamak üzere yeniden gözlerimi kırpıştırdım, elimin tersiyle ıslak gözlerimi kuruladım. Kaybolmadı, aksine daha da netleşti. Askerin kepi başında değil, elinde duruyordu, bu nedenle birkaç ıslak tutamın alnına yapıştığı kahverengi saçlarını görebiliyordum. Düzgün bir burnu, bronz bir teni vardı. Bir filmden, bir kitaptan fırlamış gibiydi. Dağınık kavisli kaşları hafiften gözlerinin üzerine inmişti ancak sert bakmıyordu, dalıp gitmişti sanki. Gözleri... Rengini seçemediğim koyu gözleri nevücudumda ne de tarlanın başka bir tarafındaydı, direkt benim gözlerime ilişmişti.

Korkmam, belki de kaçmam gerekiyordu. Evet kalbim hızlanmıştı fakat bunun korkudan olduğunu düşünmüyordum, değişik bir hissiyata tabii tutulmuştum. Bir filmin en can alıcı sahnesindeydim sanki, daha önce karşılaştığım hiçbir göz bana böyle bakmamış gibiydi. Ve yüreğim kimseye karşı böyle afallamamıştı. Kafamı çevirmem, kızarak neden baktığını sormam yahut azarlamam gerekmiyor muydu? Benim hiçbirini yapasım gelmiyordu, dut yemiş bülbül gibi kalakalmıştım öylece.

Üzeri baştan ayağa ıslaktı, tıpkı benim gibi. Yeni mi gelmişti? Yoksa çocukça dans gösterimi izlemiş miydi?

İzlediğini varsayarak utandım. Az önce beni ferahlatan yağmur damlaları şimdi kordan bir aleve dönüşmüştü sanki. Tüm bedenimin ısındığını hissettim, neden böyle olmuştu? Yanaklarımın al al olduğuna emindim, göğsüm hızla inip kalkıyor, yağmur nedeniyle üzerime yapışan bembeyaz elbisem heyecanımı gizlemek konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu.

Biraz daha ona bakarsam bir alev topuna dönüşeceğimi düşünerek lâl olmuş dilimle bir anda ona sırtımı dönme cesaretinde bulundum. Eğildim, şiir kitabımı elime aldım, titreyen ellerimle çantamın içine gelişigüzel koydum –neredeyse düşürecektim– başımı önüme eğerek ona doğru, daha doğrusu tarlanın çıkışına doğru yürümeye başladım. Nasıl oluyor bilmiyorum fakat ona bakmadığım halde bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissediyordum. Yüreğim delirmiş gibiydi, atmıyor, göğsümü dövüyordu âdeta. Ayaklarım birbirine dolanacaktı, yere serilecektim sanki. Düşmemek için dua ettim, niye böyle bir heyecana kapılmıştım hiçbir fikrim yoktu ama aldığım nefeslerim son soluklarım gibiydi.

Kalp krizi geçiriyor olabilir miydim? Belirtileri neydi ki bunun?

Çok güzel, şimdi zihnim de sıfırlanmıştı!

Sarsak adımlarla önünden geçtiğimde kafasını çevirdi, onu geride bıraktığımda beni izlemeyi sürdürdü. Görmesem de biliyordum. Arkama bakmak istiyordum fakat öte yandan bunun yanlış bir hareket olacağının da farkındaydım.

Yağmur ilki kadar hızlı olmasa da yağmaya devam ediyordu, toprak yol çamurlaşmıştı ve attığım her adımda bir iz bırakıyordu. Ama damlalar hâlâ vücut ısımı eksilere düşürmüş değildi, halen sıcak hissediyordum.

Çok geçmeden arkamda bir gölge hissettiğimde, peşimden geldiğini düşündüm. O an, itiraf etmeliydim ki biraz korktum. Hiç tanımadığım bir adam –bir asker– önce beni izlemiş, sonra benimle bakışmış ve şimdi de peşimden geliyordu. Yasemin, askerlerin genelinin çok çapkın ve zevk

düşkünü olduğunu söylerdi. Bu düşünce aklıma geldiğinde kaşlarımı çattım, gerçekten gelip gelmediğini anlamak için omzumun üzerinden çaktırmadan arkama baktım.

Ve kalbim anında sıkıştı. Oradaydı, birkaç adım berimde, bir gölge gibi beni takip ediyordu. Ne yapacağımı düşündüm.

Tamamen ona dönüp onu azarlamalı mıydım?

Yoksa bunun için çok mu aceleci davranıyordum?

Erken davranıyordum elbette, tarladan çıkınca bir yol vardı o da düz gidiyordu zaten, yol ayrımına gelene kadar başka ihtimal yoktu. Düz yoldan ilerlemeye devam ettim, o da hiç yanıma gelmeden arkamdan yürümeyi sürdürdü.

Yol boş ve tenhaydı, bir şey yapacak olsa tarlada yapardı... Kötü düşünceleri zihnimden def ettim böylece. Nedendir bilmem, kötü bir enerji de almamıştım. Sadece derin bir sıcaklık... Saniyelik zaman diliminde bakışları kalbime sıcacık lavlar yollamıştı sanki.

Beynimde beliren medcezirlerle yol ayrımının sağından ilerledim, aslında gitmem gereken yol soldu lakin eğer beni takip ediyorsa bir askerle peş peşe tanıdıkların olduğu yere gitmem pek de hoş karşılanmazdı. Hakkımızda çıkacak dedikoduları şimdiden tahmin edebiliyordum.

Asker de sağa döndü.

Kalbim, mümkünü varmış gibi daha da hızlandı.

Daha fazla bekleyemeden durduğumda o da durdu. Kaşlarımı çattım ve hırsla arkama dönüp "*Sen menin yzyma düşyarsiñ mi?*"* dedim.

Ve bu defa tarlada uzaktan bakıştığım gözleriyle oldukça yakın bir mesafede karşı karşıya kaldım. Bronz teninde parlayan kehribar rengi hareleri sıcacık, yeni pişmiş mis kokan bir karameli andırıyordu. Uzun, sık kahverengi kirpiklerin altında kalan hareleri cezbedici bakışlara sahiplik ediyordu. Öyle ki yağmur damlalarının ıslattığı saçlarının gölge oluşturduğu gözlerindeki o büyüleyici bakışlar kalbimde anlık bir kriz oluşturdu. Yüzü ne kadar güzeldi, gözleri nasıl da sıcaktı, bakışları nasıl da insanın içine işliyordu!

Yüreğim delirdi. Yutkundum, çattığım kaşlarım kendiliğinden havalanmıştı sanki, öfkemi sabit tutabildiğimden emin değildim.

O ise bakışmamızdan birkaç saniye sonra ancak aralamıştı dudaklarını, önce boğazını temizledi, ardından "Affedersin," dedi tok bir ses ve bana oldukça yabancı bir aksanla. "Ben... Yolumu kaybettim."

* "Sen beni mi takip ediyorsun?"

Başta afallasam da annem sayesinde konuştuğu dilin Türkçe olduğunu anlamam gecikmedi, o dile de yeterince hâkimdim. O an Yasir'in sabah anlattığı konu aklıma geldi. Türk Silahlı Kuvvetlerinin Balamir'e gelmesi... Ardından askerin göğsündeki Türk bayrağına ilişti gözüm, hemen ardından değişik lisanının, hatta farklı üniformasının sebebini de anlayarak anlamsızca rahatladım.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Yolunuzu kaybettiğiniz için mi beni gizlice izliyordunuz?"

Gülümsedi. Bunu yaparken iki yanağında derin çukurlar oluştu, gülüşünün parıltıları gözlerine ulaştı ve kalbim bir kez daha sızlandı. İyi ki kalp ritmimiz kolaylıkla duyulmuyordu bir başkası tarafından, yoksa asker ona ilk bakışta âşık olduğumu sanırdı. Ne büyük utanç!

Konudan ilgisiz bir şekilde gülüşünü yitirmeden, "Türkçe biliyorsun," dediğinde "Annem Türk," diye karşılık verdim. Biz de Türktük gerçi. Türkmen Türkü. Aynı ırk. Hemen sonra alakasız yanıtına karşılık bu açıklamayı neden yaptığımı bilmeden kendime kızar gibi kaşlarımı çattım.

"Konumuz bu değil, beni neden gizlice izliyordunuz?"

İki eliyle tuttuğu kepini bırakmadan omuzlarını kaldırıp indirdi. "Gizlice izlemiyordum, öyle olsaydı saklanırdım ve sen beni *yakalardın*. Ben seni oldukça açık bir alanda öylece seyrediyordum."

"Yani izlediğinizi kabul ediyorsunuz?"

"Bağışla," dedi kabul eder gibi. "Böyle büyüleyici bir manzarayı kimse es geçmezdi. Şanslıyım ki izleme şerefine yalnızca ben nail oldum."

Afalladım. Ne kadar da açıksözlüydü, böyle bir yanıtı kesinlikle beklemiyordum. Yanaklarımın al al olduğunu hissettim, ne diyeceğimi bilemedim. Yutkundum. "Bu yaptığınız hiç etik değil."

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini örtmeye çalıştı ve "Haklısın," diye yanıtladı beni. "Kendimi nasıl affettirebilirim?"

Ses tonu ne kadar güzeldi, sabaha kadar konuşsa, yağan yağmurdan, gürleyen gökten, esen rüzgârdan rahatsız olmaz dinlerdim onu sanki. İçten içe kendime gelmek için başımı salladım ve toparlandım. "Beni takip etmeyi bırakarak," dedim ve ona yeniden arkamı döndüm. Doğrusu bunu hiç içimden gelerek söylememiştim.

"Bekle," dedi arkamdan ilerlerken. "Bana yardım etmeyecek misin?"

Durdum ve yeniden ona döndüm. Kaşlarım halini tavrını anlamak istercesine gözlerimin üzerine düştü bir kez daha. Şüpheci bir tavırla izledim onu. "Gerçekten yolunuzu mu kaybettiniz?"

Omuz silkti. "Ansızın karşıma çıkan bir meleğin yer yön duygumu yitirmemi sağlamasına neden oldum."

Vücudumda beyaz hiçbir yerin kalmadığına emindim, baştan ayağa kızardım. Dudaklarım bir gülümsemeyle iki yana açılmak için can atıyordu, onları güçlükle tutuyordum. Bir askerle sokakta yalnızdım, bir yerden tanıdık birisi çıkabilir ve bu durumu oldukça yanlış bir şekilde yorumlayıp ağızdan ağıza yayabilirdi. Kendime gelmeliydim.

Bu sefer boğazını temizleyen ben oldum, yutkundum yeniden ve "Meydana çıkmak istiyorsanız bu yöndeki tüm sokak aralarından girebilirsiniz, yol sizi her türlü oraya çıkaracaktır," dedim heyecandan titremesine mâni olamadığım sesimle. "Ama lütfen benim geçtiğim yoldan geçmeyin."

Konuşmayı bitirdiğimi belli etmek adına hafiften gülümseyerek başımı eğdim, ona daha fazla bakmadan arkamı döndüm. Gölgesini arkamda hissettim, iki adımda yanıma geçti. Başımı çevirdiğimde konuşacağımı anlamış olacak ki ilk başlayan o oldu. "Buralar ıssız, yalnız dönmen güvenli olmayabilir."

Gözlerimi kıstım. "Genç ve yakışıklı bir askerle bir başıma yürürken görülmem de güvenli olmaz."

Askerin dudaklarında geniş çaplı bir gülümseme canlanana dek ne dediğimi fark etmemiştim, sonra zihnimde yankılanan *yakışıklı* kelimesiyle beynimden vurulmuşa döndüm, ateşe basmışçasına hemen önüme baktım tekrar. Aldığım nefesler sıklaştı fakat hiçbiri ciğerime ulaşamadı sanki.

"Görülürsen ne olur? Benimle evlenmek zorunda mı kalırsın? Eğer öyleyse hiç ayrılmayayım peşinden."

Daha fazla ne kadar kızaracağımı bilmiyordum. Pişmiş tavuğa döndüğüme şüphem yoktu, ağzımsa kupkuruydu. Dilimle dudaklarımı ıslattım. Afallamış bir halde ne karşılık vereceğimi bilemeden yeniden ona baktığımda o güzel gülümsemesini görerek benimle alay ettiğini fark ettim, bu defa ona bakarken elimde olmadan ben de gülümsedim. Bir anda rahatlamıştım. Gözlerimi kapattım, gülerken başımı salladım. Gözlerimi açtığımda beni izlemeyi sürdürdüğünü gördüm. Birkaç saniye o yakın mesafeden öylece bakıştık, kalbim bu defa yeni yarıştan çıkmış bir koşucununkinden farksızdı. Biraz daha buna devam edersek bayılacağımı, o olmazsa da bir alev topuna dönüşeceğimi düşündüm. Boğazımı temizledim, nasıl yaptığımı bilmeden önüme döndüm. Yeniden dudaklarımı ıslattım, soluklandım ve ardından yavaş adımlarla yürümeye devam ettim.

Asker de benimle aynı anda yürüdü.

Biraz, hiç konuşmadan yürüdük. O kısa an hayatım boyunca yürüdüğüm en güzel dakikalar gibi geldi. Yolun bitmesini hiç istemedim ama olacak bu ya tanıdıkların olduğu muhitlere yaklaşıyorduk.

Nihayetinde yanından geçeceğimiz ara sokağı fark ettim ve çocukların top oynadığı o sokağa dönmeden önce, "Buradan sonrasını tek

başıma devam etmeliyim," dedim içten içe hiç istemeden. Ama artık ayrılmamız gerekiyordu. Görür müydüm ki bundan sonra yeniden onu? "Siz de dümdüz ilerleyip karşınıza çıkan ilk yerden sağa dönerseniz, kısa zamanda meydana ulaşırsınız."

Ona bakarsam hiç gidemeyecekmiş gibi hissettiğimden, son defa gözlerimizin buluşmasına izin vermedim. Yan yana olduğumuz her saniye yasaklıydı sanki, bir an önce sonlanması gerekiyordu... Beni durdurmasına fırsat vermeden ara sokağa döndüm, hızlı adımlarla ilerledim.

Bu defa beni takip etmedi ancak çok geçmeden "İsmini söyle bari," diye seslendi.

Söylemeli miydim? Söylememeli miydim?

Önce yağmura çamura aldırış etmeden futbol oynayan çocukları izledim. İçlerinde hiç tanıdık sima yoktu, evlerin pencereleriyse kapalıydı. En sonunda çok düşünmeden yutkundum ve kalbimi dinleyerek omzumun üzerinden birkaç adım arkamda bekleyen askere baktım. "Mihra," dedim.

Çok hoş bir şekilde gülümsedi. Gamzeleri buradan bile seçiliyordu. "Tanıştığıma memnun oldum Mihra, ben de Yusuf. Yusuf Agâh."

Yusuf Agâh. Ne hoş bir isim. Yusuf... Adı ne de yakışıyor ona, Yusuf yüzlü. Agâh, ne demekti acaba?

Eve gider gitmez araştıracağım.

Bu defa ben de dişlerimi göstermeden tebessüm etmeye çalıştım. "Ben de memnun oldum," dedim titreyen sesimle ardından dudaklarımı birbirine bastırıp haya içinde önüme döndüm. Karşısında gülümsemek çok zor gelmişti ancak ona sırtımı döndüğümde kocaman gülümsedim.

"Mihra," diye seslendi yeniden pürüzsüz sesiyle. Adımın dudaklarından dökülüşü midemde kramplara yol açtı. Sanki adımı ilk kez duyuyordum bir başkasından, ilk kez sesleniyordu birisi bana *Mihra* diye. Gülüşüm derinleşti. "Yarın o tarlaya yeniden gelsem, yine seni görebilir miyim, zeytin ağacının altında?"

İçim ona "Evet!" diye haykırsa da dışımdan bir cevap veremedim. Altdudağımı dişlerimin arasına alıp onu iyice arkamda bırakana dek yürümeye devam ettim.

O sokaktan titreyen bacaklarımla çıkarken aklımda olan tek şey yarın o tarlaya yeniden gitmek, Yusuf Agâh'ı tekrar görmekti. Sokağı bitirip soluma dönene kadar beni izledi, biliyorum. Görüş alanından çıktığımdaysa artık etrafımda olmadığı halde kalbim onun için delicesine atmaya devam ediyordu...

Bölüm İki

Beklenmedik

Bazı geceler, gündüzlerden daha uzun sürüyormuş. Uykuymuş yapan geceleri kısa, o olmayınca doğmak bilmiyormuş gün.

Yatağımda dönüp durdum, koyunlar saydım, kalktım, dar odanın içinde birkaç tur attım, pencereyi açtım, hava aldım; geri yattım. Fakat bana mısın demedi, bir türlü uyuyamadım. Gözümü her kapattığımda o koca zeytin ağacının altındaydım, şarkımı sonlandırıyor ve gözlerimi açıyordum. Sonra kalbimi tek bakışıyla sarsan o kehribar gözlerle karşılaşıyordum ve yüreğim dehşetli bir zelzeleye tutulmuş gibi sallanıyordu. Öyle ki ilk başta kalp krizi geçirdiğimi sanıp babamı uyandırmayı bile düşünmüştüm.

Ne diyecektim ki sanki adama? "Baba, bu sabah bir askerle karşılaştım, adı Yusuf Agâh'mış, aklımdan bir türlü çıkmıyor, onu düşündükçe kalbim deliriyor, kalp krizi geçiriyor olabilir miyim," mi?

Halim gülünçtü. Gece bitmek, gün doğmak bilmemişti. Sabah ezanı okunduğu sıra anca uyumuştum...

Nihayetinde sıcak güneş ışıklarını kapalı gözlerime çaldığında daha fazla uyuyamayacağımı düşünerek ayağa kalktım. Saat sekize geliyordu. Bahçedeki çiçekleri sulayıp ailem için kahvaltı hazırlamayı düşündüm. Kısa kollu geceliğimin üzerine ince gri hırkamı alıp kesintisiz uykuda olan kız kardeşlerimi uyandırmamaya özen göstererek hafif adımlarla odadan dışarı çıktım. Karşıdaki mutfağın içinden tıkırtılar duyulduğunda abim Bilal'in henüz çıkmadığını anlayarak çıplak ayaklarımla mutfağa gittim.

Üzerinde ona çok yakıştırdığım Karahan asker kamulajıyla küçük mutfak masasında çayı, birkaç dilim domatesi, peyniri ve zeytiniyle kahvaltısını yapıyordu. İçeriye girdiğimde çayını yudumlarken koyu yeşil gözleri yukarı kalkarak beni buldu. Onu sabah kahvaltısında genelde yakalayamazdım ama yakaladığımda da fazlasıyla mutlu olurdum çünkü abimin sohbetini çok severdim. Keyifle gülümseyerek, "Günaydın abi," dedim.

Bardağı yüzünden indirdi, kalın dudaklarında nahif bir tebessüm canlandı. "Günaydın Mihra," dedi çayını yudumlar yudumlamaz.

"Ben de birisi uyansa da bana eşlik etse diye geçiriyordum içimden." Çenesinin ucuyla karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Geçsene."

"Ben de neden uyuyamıyorum bir türlü diye düşünüyordum. Duanın muhatabı ben olmuşum demek." Sandalyeyi geriye çektim ve tam karşısına oturdum.

"Bardak getireyim," diyerek kalkmaya hazırlanırken "Hayır abi," diye engel oldum. "Bilirsin bu saatlerde bir şey yiyip içemem."

Tekrar yerine otururken "Size bir askeri disiplin şart," dedi gülerek. "Günün *yirmi beş* saati uyukluyorsunuz."

Asker kelimesi geçtiğinde eskiden sadece abim gelirdi aklıma, şimdi daha dün tanıdığım yabancı –adı aklımdan çıkmayan Yusuf Agâh– beliriyordu önce. Sonra kalbim yine güm güm atıyordu. Abim neyin var diye soracak olmasa iki elimi birden kaldırıp sakinleştirmek için sol göğsüme bastırırdım hiç şüphesiz.

O kehribar gözleri hatırlamayı şimdilik bir kenara bırakarak yeniden abimle ilgilenmeyi denedim. "Aşk olsun abi, bu söylediklerin Ayşe ve Gülnar için geçerli olabilir ama benim için asla. Her sabah kahvaltıyı ben hazırlıyorum."

Ağzına aldığı zeytini çiğnerken omuz silkti. "Ben henüz bir marifetini görmüş sayılmam. Ha, lapa pilavın hariç."

Lapa pilav... Annemin evde olmayıp geç döneceği bir gün, güzel ülkemizde tüm bu kargaşalara dair henüz hiçbir iz yokken, bana telefonda pilavın nasıl yapılacağını anlatmıştı. Ben de anlatımına uyarak yapmıştım fakat sonuç hüsrandı... Çünkü... Pirinçleri hiç kavurmadan suyu katmıştım.

Yanaklarım hafiften ısındı. "Benim pilavım Kore pilavıydı bir kere..." dedim omuz silkerek. "Ağzınız alışmamış farklı kültürlere, ben ne yapabilirim?"

Abim kısık bir kahkaha attı. "Farklı kültürlere gerek yok, sen Karahan pilavı yap yeter... Şimdilik. Ben yokken dünyanın her mutfağından yemekler yapmakta özgürsün."

Yüzümü buruşturarak ona yandan bir bakış attım. "Elif'e diyeyim de o da bana ayak uydursun. Şimdiden senin için dünya mutfağından yemekler yapmaya başlar."

Her zamanki gibi Elif dediğim an abimin o güzel yeşil harelerinde belirgin parıltılar oluştu. Yüzündeki alaylı gülümseme hafiften silindi, boğazını temizledi. Başparmağı ve işaretparmağıyla ince belli çay bardağını okşarken "Görüştünüz mü hiç Elif'le?" dedi biraz utanmış sesiyle.

Hızla başımı salladım. "Dün görüştük, buluşacaktık ama o gelemedi. Mehmet amca biraz rahatsızmış, kitapçıya o bakmak zorundaydı tüm gün."

Saçları gibi kumral kaşları gözlerinin üzerine indi. "Kötü bir şeyi yok ya?"

Kafamı hayır der gibi yukarı kaldırdım. "Ufak bir üşütme."

İfadesinde bariz bir rahatlama oluştu. Abimin bu halini hem seviyor hem de onun için üzülüyordum. Elif'e bir türlü açılamıyor, onu uzaktan sevmekle yetiniyordu. Belki bir şekilde hislerini açığa vursa işler daha farklı şekilde ilerlerdi.

Düşüncelerimi içimde tutamadan "Abi, neden açılmıyorsun Elif'e?" diye sordum. Son yudumlarını almak için dudaklarına götürdüğü çayı öyle kaldı. Bu sefer genzini temizleyen ben oldum. "Yani, onun da sana karşı boş olmadığını biliyorum. Ne zaman konu senden açılsa, büyük bir ilgiyle dinliyor."

Güldü. "Kötü yanlarımı anlatmıyorsun inşallah."

"Kötü yanın varmış gibi!"

İç çekti. "Elif'e göre vardır..."

"Nasıl yani?"

Boş çay bardağını masaya bıraktı, doldurmak için uzandığımda elini kaldırarak beni durdurdu. Geri çekildiğimde sorumu yanıtladı. "Elif'in hayalindeki erkek, kusursuz bir Müslüman olmalı. Bense namaz nasıl kılınır onu bilmiyorum doğru düzgün. Elif... O kusursuz. Değil biriyle sevgili olmak, yabancı bir erkeğin gözlerinin içine bile bakmaz..."

"Sen de Elif'ten başka hiçbir kıza bakmıyorsun," dedim düşüncelerine itiraz eder gibi. Ağzını açıp bana karşılık verecekken buna engel olarak ekledim. "Ayrıca Elif ahlaka çok önem verir, dua ettiğinde evleneceği kişinin her şeyden önce 'güzel ahlaklı' olmasını istediğini söylerdi. İbadet riya için de yapılabilirmiş fakat güzel ahlak beraberinde hakiki ibadeti de getirebilirmiş. Sen gördüğüm, duyduğum en güzel ahlaka sahip erkeksin. Tabii, babamdan sonra."

Cevap vermek yerine tebessüm etti. Ardından kolundaki koyu yeşil kordonlu saatine baktı, kaşları kötü bir şey görmüş gibi yukarı kalktı. Oturduğu sandalyede kıpırdandı.

"Sohbetine doyum olmuyor Mihra ama geç kalıyorum, çıkmam gerek."

Abimin sohbetine gerçekten doyum olmuyordu fakat onunla hiç de derinden konuşamazdık. En azından askerliğe başladığı günden beri...

Onu mesleğinden kıskanır olmuştum, çünkü sabahın erken saatlerinde gidiyor, çoğu zaman görev çıkıyor, döndüğündeyse yorgunluğundan doğrudan uyuyor, bizimle pek zaman geçiremiyordu.

Sandalyedeki ceketini eline alıp omuzlarından geçirmek için hareketlendiğinde ben de kalktım hemen. Arkasına geçtim, büyük kamuflaj ceketi iki elimle tuttum ve boyuna yetişmek için parmak uçlarımda yükselerek giyinmesine yardımcı oldum. O an, ister istemez yeniden zihnimde Yusuf Agâh canlandı. Yüreğim tekledi. O da epey uzundu, belki ceketini giydirmek için sadece parmak uçlarında yükselmem bile yetmezdi. Uzun muydu acaba abimden? Ne kadar uzundu? Sanki ona bakmak için abime yaptığımdan biraz daha fazla kaldırmıştım başımı. O ilk an zihnimde canlanınca yanaklarım ısındı yeniden.

Acaba abimle tanışıyorlar mıydı? Türkiye'den gelen askerler için ayrı bir bölük var mıydı yoksa birlikte miydiler?

Ona sormak istiyordum fakat birden aklıma böyle bir sorunun neden geldiğini merak ederse nasıl bir karşılık verebileceğimi de bilmiyordum. Heyecanlanır, her şeyi berbat ederdim ben.

Abim ceketini giyinip iliklediktен sonra şapkasını takarak en sevdiğim haliyle bana döndü ve gülümseyerek yanağımdan bir makas alıp teşekkür etti. Bense aynı şekilde karşılık verip hiçbir şey söyleyemeden ona evden çıkana kadar eşlik ettim. Değil Türkiye'den gelen askerleri sormak, abime ufak bir yolculama cümlesi bile kuramadım. Dilim lâl, zihnim firar olmuş şekilde kapının arkasında öylece kalakaldım...

Bugün, Yasemin'in aksine arkadaş buluşmasını ayarlayan ben olmuştum.

Öğleni nasıl getirdiğimi bilmiyordum, abimle ettiğim kahvaltıdan beri evin içinde dolanıp duruyor, oyalanacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Saatler geçmiyordu sanki, sadece bir kez gördüğüm biri için bu denli heyecanlanmam akıl kârı mıydı bilmiyordum. Onunla görüşmeyi düşünmem de keza öyle... Fakat kalbim yönlendiriyordu beni, aklım devre dışı kalmış gibiydi. Sanki bugüne dek hiçbir bakış kalbime dokunmamıştı. Ancak Yusuf Agâh'ın gözleri beni bulduğu an harelerinden yüreğime kıvılcımlar saçmıştı. Kalp ritmim hiç yavaşlamamış, saat yaklaştıkça daha beter bir hal almıştı.

Nihayet kahvaltı faslı bittiğinde babam bahçede Sehra'yla oynuyor, Ayşe ve Gülnar mutfağı topluyor, Yasir'se nerede bilinmiyordu. Bense

yüzüme vuran güneş ışıklarıyla sıcağın alnında Yasemin'i bekliyordum. Bir an önce gelse de ona Yusuf Agâh'tan bahsetsem, buluşup buluşmamak konusunda fikir alsam diye sabırsızlanıyordum.

"Mihra abla!" Adımın seslenilmesiyle birlikte düşüncelerimden ayrılıp toprak yolda ip atlayan çocuklara baktım. İpi sallayan Emine durmuş, esmer teninde parlayan ela gözleriyle gülümseyerek bana bakıyordu. "Bize bakıp daldın. Sen de atlasana..." dedi son hecesini uzatarak. Ve diğer kız çocukları alkış tutarak "Evet, evet!"leriyle ona eşlik etti.

Doğrusu bu ya, Emine bana seslenene kadar onları izlediğimin farkında bile değildim. Aklımda ip atlayan çocuklardan çok farklı şeyler dönüyordu. Bir an Yasemin'i bekleyene kadar zamanı böyle değerlendirmenin boş boş dikilip o kehribar rengi gözleri hayal etmekten daha iyi olacağını düşündüm ve çocuklara içten bir gülümseme gönderdim. "Olur."

Çocuklar alkışlarla yerlerinde zıplarlarken koşar adımlarla yanlarına gittim, onlarla oynamayı çok severdim, yaşım büyüdükçe buna son vermem gerektiğini söyleyenlereyse hiç mi hiç kulak asmazdım. Terleyeceğimi, saçlarımın bozulacağını umursamadan sıraya girdim ve çocukların arasına karışarak kahkahalarla ip atladım. İşe de yaramıştı, ip atlamak zihnimi meşgul etmişti ve zaman biraz da olsa hızlı geçmişti. Sırasız birli oynuyorduk, kimsenin sırayı kaçırma lüksü yoktu, kaçıran yanıyordu. Ben ip atlamada hep bir numara olmuştum, hiç yanmadan dakikalarca eşlik ettim onlara. Çocukluğumdaki coşkumdan hiçbir eksilme yoktu.

"Mihra!" Yasemin'in sesini duyduğumda atlamak için sıramı bekliyordum. Nefes nefese omzumun üzerinden arkamı döndüm ve buz mavisi elbisesiyle göz alıcı bir şekilde karşımda duran arkadaşımı gördüm. Elbisesinin gömlek kısmının düğmeleri neredeyse göğüslerinin ortasına kadar açılmıştı, muhtemelen bunu evden çıktıktan sonra yapmıştı çünkü Halit amca görse maalesef evden çıkamazdı.

Gülümsedim. "Gelsene Yasemin, ip atlıyoruz."

Omuzlarını düşürerek bana hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi bir bakış attı. "Saçmalama... Bir kurtulamadın şu çocuksu hallerinden."

Kıkırdadım. "Ama çok eğlenceli!"

"Eğlence anlayışlarımız o kadar farklı ki..." İmasını hemen anlayıp ona kınarcasına baktım. "Gel hadi. Buluşalım diye çağırdın bizi sabahın köründe, ip atlayalım diyorsun şimdi de."

Yasemin bu hatırlatmayı yapana dek ona anlatacaklarım olduğunu çoktan unutmuştum. Esas amacımı hatırlayınca kalp atışlarım yeniden

hızlandı –bu hızlanışın dakikalardır ip atlıyor olmamla kesinlikle bir alakası yoktu– ardından çocuklara veda ederek oyundan ayrıldım.

Yasemin koluma girdiğinde dilim damağım kurumuştu. Çantasına uzandı ve yürümeye başlamadan önce su şişesini çıkardı. "Al, susamışsındır."

Tebessüm ederek şişeyi aldım. "Sen yanında su falan taşımazdın..."

Yürümeye başladığımızda "Başıma geleni bilmiyorsun Mihra!" dedi ben suyu açıp içerken heyecanla.

Şişeyi dudaklarımdan ayırdım ve kafamı "Ne oldu?" dercesine salladım.

"Sanırım âşık oldum!" diye sessizce bağırdı, ardından bir duyan olup olmadığını anlamak amacıyla yolu inceledi. Kimsenin olmadığını fark edince gözleri yeniden beni buldu.

Onu içimden "Ben de!" diye yanıtlasam da dışımdan bir şey söyleyemedim. Elif'le aynı anda duymalarını istiyordum, ikisine de aynı heyecanla anlatmak istiyordum. Bu nedenle araya beni hiç katmadan "Kime, Kenan'a mı?" diye sordum dünkü buluşmasını hatırlayarak.

"Kenan mı?" dedi güler gibi. "İnan bana o kalbimin çeyreğini bile kaplamıyor, sümsüğün de tekiydi ayrıca. İlk günden pis niyetini belli etti."

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar kısa zamanda, bir başkasına mı âşık oldun?"

Başıyla onayladı, ardından sol elini kaldırıp kalbine koydu ve gökyüzüne bakarak hülyalı hülyalı iç çekti. "Ben bu sabah âşık oldum, hem de beni kurtaran bir askere!"

O an, kalbimin üzerine bir kasvet bulutu çöktü sanki. Koca Balamir'de başka bir asker yokmuş gibi Yusuf Agâh geldi gözümün önüne, Yasemin'in ondan bahsediyor olma ihtimali kalbime bir ok gibi saplandı. Dudaklarımı birbirine bastırıp ıslattım, sonrasında "Asker mi?" diye sordum. Bunu yaparken kekelememe mâni olamadım.

"Evet. İnanamazsın hem de bir Türk askeri." Kalbime ikinci bir şok dalgası hücum etti, beynim sarsıldı. "Bir gözleri var Mihra, görsen kalp krizi geçirirsin. Çikolata desem değil, karamel desem hiç değil! Ben böyle güzel kehribar rengi gözler görmedim. Uzun boylu, yapılı vücutlu. Asker değil de model sanki! Bir de centilmen..."

Tasviri Yusuf Agâh'a o kadar uyuyordu ki, dünden beri gülümsemek için can atan suratım birden cenaze yerine döndü. O sıra Yasemin heyesle bana baktı. "Ayağımı burkup düştüm, beni o kaldırdı. İçtiğin suyu da bana o verdi, gerek yok dememe rağmen..."

Sanki o sular boğazıma takıldı. Birkaç kere öksürdüm, ardından ağız ucuyla ,"Öyle mi?" diye sordum. Bütün hayallerim büyükçe bir taşın altında kalmıştı sanki. Eğer işin içine Yasemin girdiyse, benim hiçbir şansım kalmamıştı. Kim bilir, belki de Yusuf Agâh onu gördüğü an beni çoktan unutmuştu.

"Öyle, öyle..." dedi Yasemin sevinçle. "Adı da Yusuf'muş, Yusuf Agâh... Baş harflerimiz bile aynı! Uyuma bak, Yasemin ve Yusuf..." Adını da söylemiş. Tıpkı bana yaptığı gibi... Elini tutmuş, tokalaşmıştır belki de... Tüm bedenim kaskatı kesildi.

Altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Mihra... Bu adam benim Karahan'dan çıkış biletim olabilir. Aklından çıkmadığıma bahse girerim! Akşam yine aynı yerden geçeceğim, bir bakışıma iki saç savuruşuma tav olur, gör bak."

Yasemin onu anlattıkça anlattı. "Benden etkilendiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu," dedi, ballandırdı durdu, bir zamandan sonra ne aklım söylediklerine odaklandı, ne onu dinlemeye mecalim kaldı. Gözlerim sızladı, harelerim yaşla doldu. Ağlayacağımdan korktum, sanki ciğerlerime aldığım nefes yerine ulaşmıyordu. Güneş daha da yakıyor, vücudum ısındıkça ısınıyordu. İçtiğim su, su değildi de közdü sanki. Ağzımı ıslatmak yerine daha da kurutmuştu.

Bir günün içinde hem âşık olmuş hem de aşk acısı çekmiştim.

Ve o gün gece boyu gitmek için sabırsızlandığım zeytin ağacına gitmedim.

Yasemin ve Elif'le buluştuğum son günün ardından eve gelmiş ve dört gün boyunca evden hiç çıkmamıştım. Eve girdiğim ilk an annem bende bir şeyler olduğunu şıp diye anlamıştı, tabii bu zamana kadar ağzından aşkla ilgili tek kelime duymadığı kızının ilk kez gördüğü bir adama bir günde âşık olacağı, onun aşkının acısını çekiyor olduğu gelmemişti aklına. Önce birinin moralimi bozup bozmadığını sordu, hayır cevabını alınca ateşime baktı. İşin garip yanı, ben sadece içim yanıyor sanıyorken gerçekten ateşimin oluşuydu. Eve gelir gelmez yatmıştım, akşam babam gelmiş ve ateşimi kontrol etmiş, bana ateş düşürücü bir ilaç vermişti, ilacın da etkisiyle uyuyakalmıştım. Ertesi gün o kehribar gözleri düşünmemek nispeten daha kolay olmuştu, üçüncü günse tüm gün ev işi yapmıştım.

Dördüncü gün, yani bugün yüreğimi biraz olsun daha iyi hissediyordum. İlk gün küsersem halim yoktu, sürekli hülyalara dalıp dagitmiyordum.

Yasemin'le hiç konuşmamıştım, doğrusu konuşmak istememiştim, bu dört gün boyunca askeriyenin etrafında dört döndüğüne şüphem yoktu, kim bilir belki de buluşmuşlardı bile. Bunu düşündükçe suratım iyice asılıyordu. Elif'leyse yalnızca iki gün önce telefonlaşmıştım. Tüm gün bahçeyle ilgilenmiştim, olgunlaşan erik ve elmaları toplamış, mutfağa götürüp yıkamıştım. Annem çok sevdiğimi bildiğinden, biraz da günlerdir halsiz olan beni mutlu etmek istediğinden olacak elmalı tarçınlı kek yapmıştı.

Akşamüzeri evi mis gibi yemek kokusu sarmıştı, fırında köfte patatesin kokusunu her alışımda midemin biraz daha acıktığını fark ediyordum. Üç gündür boğazımdan doğru düzgün lokma geçmemişti, bugün bunun acısını çıkarabileceğime karar vermiştim.

Ayşe tabakları, Gülnar bardakları götürürken ben dolaptaki soğumuş erik hoşafı tenceresini çıkardım. Hoşafı kepçe yardımıyla cam şişelere doldururken yanımdan geçen Yasir'in gölgesiyle kafamı ona doğru çevirdim. Fırının önüne geçti, kapağını açıp aç bir kedi misali tepsiye uzandı.

"Köfte hakkımız sayılı," diye uyardım onu. "Hakkından yemiş oluyorsun, bu üç oldu söyleyeyim."

Eli havada kalırken kıstığı gözleriyle bana baktı. "Lokmalarımı mı sayıyorsun kızım?"

Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Ben saymıyorum ama annem tabaklara pay ederken sayacaktır."

Yüzünü buruşturup elini geri çekti, fırın kapağını kapatırken, "Üçüncüyü yemedim," dedi. "Aklına yaz, Yasir sadece iki köfte yedi."

Gülümseyerek onu başımla onayladım. Tekrar önüme dönüp şişelere hoşaf doldurma işlemime devam ettim.

"Yasir, ağzın hiç boş durmuyor! Yemeğe oturacağız birazdan." Yasir yanımdan çok uzaklaşmamıştı ki annemin sesiyle omzumun üzerinden arkamı döndüm ve sevgili erkek kardeşimi iki yanağı şiş, gözleri kocaman açık bir halde yakaladım. Açık kahverengi gözleri bana iliştiğinde derin bir nefes aldı ve "Yemin ederim köfte değildi," diye yalan söyleyip koşar adımlarla mutfaktan çıktı.

Annem kaşlarını gözlerinin üzerine indirip bana "Bu ne demek?" dercesine baktığında nefes alıp omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yasir'in payından üç köfte eksildi."

Sofra tamamen hazır olduğunda, yemeğe başlamak için abimin gelmesini bekliyorduk. Sehra, babamla el kızartmaca oynuyor, annem çeyizlik adını verdiği mor lifi örmeye devam ediyor, Ayşe ve Gülnar

dedikodu yapıyor, Yasir gazetedeki futbol haberlerini okuyor bense boş boş duruyordum. Hayat enerjim çekilip alınmış gibiydi, hiçbir şey yapasım yoktu. Nihayetinde kapı tam üç kere tıklatıldığında abimin geldiğini anlayarak ayağa fırladım. Bugün dışarı çıkmadığım halde giydiğim lila, üzerinde küçük koyu mor ve sarı yaprakları olan elbisemin katlanan eteğini düzeltip koşar adımlarla kapıya gittim.

Abim peşinde alacaklı varmış gibi kapıyı yeniden üçüncü kez tıklattığında "Geldim," diye seslendim ve yüzümde canlanan gülümsemeyle kapıyı açtım.

"Ne kadar da sabırsızsın..." diyecekken, abimden evvel gördüğüm yüz ile kalan kelimeleri yuttum. Gözlerim, karşımdaki esmer suratın hayal mi gerçek mi olduğunu sorgulamak istercesine üst üste kırpışırken aralık kalan dudaklarım bir anda kurudu. Günlerdir sesini duymadığım kalbim hızla göğsümü dövmeye başladı. Elim ayağım titredi.

Gözlerime ilişen kehribar rengi hareler de benden farksızdı sanki, güzel çehresine güzellik katan dağınık kaşları beni görür görmez yukarı kalkmıştı Yusuf Agâh'ın.

Evet, Yusuf Agâh'ın, ilk görüşümde beni kendine bağlayan o karizmatik askerin.

Tükürüğüm boğazımda bir yerlerde kaldı, nefes alışverişim sıklaştı.

"Sabırsız değil, açız. Görevden geldik."

Geldik?

Ne bu, bir rüyanın ortasında mıyım? Abimin yanındaki adam gerçekten Yusuf Agâh mı yoksa benim ateşim yükseldikçe yükseldi de halüsinasyon görmeye mi başladım?

"Geç Yusuf, bak evi ne güzel yemek kokuları sarmış. Annem döktürmüş bugün belli, şanslısın."

Yusuf diyor, Türkçe konuşuyor, Türkmence değil.

Birkaç kez üst üste gözlerimi kırpıştırdım. Abim postallarını çıkarıp elini Yusuf Agâh'ın sırtına koyarak içeri girmesini işaret ettiğinde kapıyı biraz aralayıp onlara yol açtım. Ancak nasıl oluyor da düşüp kalmıyordum bilmiyordum. Üniforması yerine siyah bir tişört vardı üstünde, sivil giyinmişti ama oydu işte. Asker kolyesinin gümüş zinciri tişörtünün yakasından görünüyordu.

Rüya görüyor olabilir miydim?

Yusuf Agâh, içeri girmeden önce bana kalp durdurucu etkisi olduğunu düşündüğüm yarım yamalak bir gülüş gönderdi, bu etki rüya olamazdı. Üstelik o da afallamış gibiydi. Bense öyle şaşırmıştım ki

dudaklarımı hareket ettirmeye çalışsam da bunda ne kadar başarılı olduğumu bilemiyordum. Onlar yanımdan geçip giderken ben arkalarından ilerlemek için önce sakinleşmeyi tercih ettim.

Kapıyı kapattım, sırtımı kapıya yasladım ve ellerimi kaldırıp iki göğsümün üzerine bastırdım. Kalbim bir davul tokmağı gibi sertçe tekmeliyordu gövdemi. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yumup açtım. "Allah'ım," diye fısıldadım kendi kendime. "Rüya mı bu? Bu nasıl bir tesadüf? Ne yapacağım ben şimdi?"

Karlı bir gecede çırılçıplak sokakta kalmış gibi titriyordum. Biraz daha içeri girmezsem yokluğum fark edilecek, ismim zikredilecekti. Derin bir nefes aldım, yutkundum. "Sakin ol Mihra. Sakin ol, bir şey yok... Bir şey yok..."

Neden gülmek istiyordum, neden sığmıyordu içim içime?

Al'ah'ım sen yardım et!

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım, içime taze bir nefes daha çektim ve göğsüme bastırdığım ellerimi indirdim. Başımı aşağı eğip üzerimi kontrol ettim, elbisem tozlanmış gibi ellerimle gelişi güzel silkeledim. Ya pijamalarımla olsaydım? Korkunç bir şeymiş gibi kafamı sallayıp bu düşünceden arındım. Saçlarımı ellerimle taradım ve titreyen dizlerimle mutfağa yürüdüm.

Tüm ailem ayağa kalkmıştı, hepsi şaşkın ve büyük bir misafirperverlikle Yusuf Ağah'ı karşılıyordu. Abim ben mutfaktan içeri girer girmez bana baktı. "Bize kapıyı açan da Mihra, ailemizin iki numarası."

Babamla el sıkışmakta olan Yusuf Agâh, o sıra yeniden bana döndü ve karameli andıran gözbebekleri tekrar beni bulup yüreğimde anlık bir kriz etkisi oluşturdu. Az önceki gülümsemesinin etkisini atabilmişim gibi tekrar etkileyici bir şekilde tebessüm edip başını sol omzuna doğru eğdi.

"Biz..." dediğinde karşılaştığımızı söyleyecek hissine kapılıp büyük bir heyecanla alelacele cümlesini yarıda kestim.

"Siz yenisiniz galiba, ilk defa görüyorum..."

Kaşları çok hafif gözlerinin üzerine inerken gözleri kısıldı, beni ölçmeye, bu yabancılığın sebebini çözmeye çalışıyor gibiydi.

"Yusuf Agâh, Türk askeri Mihra. Geleli birkaç gün oluyor."

"Öyle mi?" dedim titreten sesimle bakışlarımı abime çevirip. Fakat Yusuf Agâh'ın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Nasıl tanıştınız ki siz? Aynı bölükte misiniz?"

"Öyle," diye onayladı abim beni. "Yusuf Agâh sayesinde bugün aranızdayım. Hayatımı kurtardı, ona bir can borçluyum."

"Önemli bir şey değildi, sadece çevik davrandım," dedi Yusuf Agâh hafiften tebessüm ederek. Bunu yaparken bile iki yanağındaki gamzeleri kendini belli etmişti. Yine söylemekten geri durmayacaktım; ne kadar güzel bir yüzü vardı.

"Siz ona bakmayın, beni haklamayı kafasına koymuş bir teröristi tek kurşunla yerle bir etti. Gördüğüm en iyi askerlerden biri. Gözü kapalı nişan alır."

"Deme," dedi annem elini sol göğsünün üzerine koyarak. Abime yaklaşıp elini omuzuna koydu incelemek ister gibi. "Bir şeyin yok, değil mi? İyisin."

"Yok annem yok, en ufak yara almadım. Turp gibiyim, sayesinde."

Annemin içinin çok rahat etmediğini biliyordum, abimin gittiği her görevde geri dönene kadar dokuz doğuruyordu. Yine de muhtemelen misafirimiz için bu olayın üzerine şimdilik düşmemeye çalıştı. Ardından en az benim kadar hayran bakışlarla Yusuf Agâh'ı inceledi.

Babamsa eliyle Yusuf Agâh'ın sırtına iki kere nazikçe vurdu. "Demek oğlumuzun bu akşam burada olmasını sana borçluyuz delikanlı."

"Ben sadece yapmam gerekeni yaptım."

"Pek de mütevazı," dedi annem hayran hayran. Yeniden abime baktı. "Oğlum, neden arkadaşını da getireceğini söylemiyorsun? Masayı hazırlardık. Şimdi yorgun argın yere oturacaksınız... Yok, olmaz öyle. Mihra, kaldıralım kızım sofrayı, bahçeye taşıyalım."

Annemi başımla onayladım, dilim tutulmuş gibi en basit şeye bile söyleyecek bir cevap bulamıyordum. Sofrayı toplamak için bir adım attığımda Yusuf Agâh elini kaldırıp "Hiç gerek yok," diye durdurdu beni. Anneme baktı. "Yer sofrasında yemeyi çok severim, kaldırmayın lütfen."

"Ama oğlum..."

"Annem, Yusuf çekineceğiniz birisi değil, rahat olun," diyen abim arkadaşına kafasıyla banyonun olduğu tarafı işaret etti. "Gel kardeşim, biz elimizi yüzümüzü yıkayalım."

Yusuf Agâh kafasını önüne eğerek abimi onayladığında çıt çıkarmadan aramızdan uzaklaşmalarını izledik. Mutfaktan çıkmadan önce bana son bir bakış atmayı ihmal etmedi, bense utançla gözlerimi kaçırdım hemen. Kalbimin sesini duyuyor muydu tüm ailem? Benim kulaklarımda yankılanıyordu çünkü.

Onlar uzaklaştığında annem "Soğumuş mudur yemek? Yeniden fırına atsam mı? Köfte az mı gelir? Başka bir şey daha mı yapsam?" diye sorular sormaya başladı kendi kendine.

"Gül'üm, yıpratma kendini. Her şey yerli yerinde, sakin ol," diye yatıştırmaya çalıştı babam onu.

"Hasan, çocuk ta Türkiye'den gelmiş. Benim toprağımdan! Yok, hiç olmadı bu..."

Annem kendi kendine hayıflanırken gözlerim Ayşe ve Gülnar'ın haylaz hareleriyle buluştu. İkisinin yüzünde de hiç tekin olmayan bir sırıtma hâkimdi, bakışlarımı yakalar yakalamaz aynı anda dudaklarını hareketlendirdiler ve ses çıkarmadan ağızlarını oynatarak "Çok yakışıklı!" dediler hayran hayran.

İçimden onları *biliyorum*, diye yanıtlasam da dışımdan azarlarcasına kaşlarımı çattım. Onlara taviz vermeyecektim çünkü verirsem başımı kurtaramazdım biliyordum.

Annemin "Ne dikiliyorsunuz orada? Oyalanmayın da Yusuf abinize tabak bardak getirin!" cümlesi benim uyarıcı bakışlarımdan daha etkileyici oldu ve kardeşlerim ışık hızıyla rafların olduğu kısma ilerlediler.

Yemekler annemin ısrarıyla, el birliğiyle bahçemizdeki masaya taşınmıştı. Ağaç dallarına sarılı, üzerinde küçük ampullerin olduğu kablolu ışıklandırmayı açmıştı babam, annemin özenle baktığı şakayık çiçeklerinin kokusu etrafı sarmıştı, havanın güzel olduğu akşamlar bahçe cennetten bir parça gibi görünürdü. Bu akşam da onlardan biriydi. Babam masanın bir başında, yemekleri koyan annemse diğer başındaydı. Babamın sol çaprazında olan abimin yanında ben oturuyordum, tam karşısındaysa Yusuf Agâh vardı. Yasir onun yanına oturmuştu, Ayşe ve Gülnar'sa Yasir'in sağında kalıyordu.

İç savaş tehlikesiyle boğuşan güzel ülkemizin hallerinden, darbeci muhaliflerin ele almaya çalıştığı şehirlerden ve kurşunlar altında kalan insanların çaresizliğinden bahsedildi. Babam bu durumları yanımızda konuşmayı sevmezdi, muhtemelen bu yüzden çıkan kargaşalarla ilgili konu çabucak sonlandı. Zaten Balamir, ülkenin çatışmalara ve protestolara en uzak bölgelerinden biriydi. Ve ben bu karışık olayların buralara ulaşamadan kontrol altına alınacağına inananlardandım. Askerlerimiz güçlüydü, savaşla dertlenmek, yenilgiyi düşünmek için çok erkendi.

Sofradaki muhabbet normale dönmüştü. Ben sadece yanımda oturan küçük kız kardeşim Sehra'yla ilgileniyordum. Arada sırada Yusuf Agâh'ın gözlerime değen bakışlarından kaçmayı deniyordum çünkü kısa bir an bile olsa o kehribar harelerle karşılaştığımda ne yapacağımı bilemez duruma geliyordum. Hatta bir defasında neredeyse çatalımı düşürecektim.

Sehra'nın tabağında kalan son pirinç tanelerini kaşığa doldurup ağzına uzattığımda minik ağzını hemen açtı ve lokmasını yuttu.

"Peki ya sen Mihra?" Cümlesi kulaklarıma dolduğunda bir anda irkildim, hızla başımı salladım ve kaşığı Sehra'nın ağzından çektim. Doğru mu duydum dercesine Yusuf Agâh'a baktığımda kaşlarını havalandırarak beni izlediğini gördüm ve yüreğim yeniden mümkünü varmış gibi daha da hızlandı.

O, beklentiyle bana bakarken ben bir şeyi kaçırmış gibi ağzımı kapatıp açtım ardından kaşlarımı çok hafif çatıp çenemi sağ omzuma doğru kaldırarak "Efendim?" diye sordum.

Sanki gülümsemek istiyor fakat bunu yapamıyordu. Oldukça yumuşak bir ifadeyle bana bakarken "Kardeşlerin okula gidiyormuş, sen neler yapıyorsun?" diye ekledi.

Konunun okula geldiğini o an fark ettim. Ben Yusuf'u düşünüp sohbete dahil olmayarak Sehra'nın yemeğini yedirdiğim sıra laf lafı açmış olacaktı. Ablak ablak suratına bakmayı bırakmalıydım, bu gidişle ailem de garip bir şeylerin olduğunun farkına varacaktı. Toparlanmalıydım.

Kaşığı tabağa koyarken göğsümü kabartarak derin bir nefes aldım. Gözlerine bakarak zoraki bir şekilde tebessüm ettim. "Ben liseden mezun olalı iki yıl oluyor. Bu yıl da üniversite sınavına hazırlanıyorum."

Sesimin titremesine asla engel olamıyordum, bu çıldırmalıktı.

Yusuf Agâh başını sol omzuna doğru eğdi, güzel suratında hoşnut bir ifade hâkimdi. "Hedeflediğin bir meslek var mı?"

Hakkımda bir şeyler öğrenmeye mi çalışıyordu? Midemde niye koca bir çikolatalı pastayı tek başıma yemişim gibi kasılmalar oluyordu ki? Bunlar gayet normal sorulardı, sorması gayet doğaldı.

Yeniden soluklandıktan sonra yutkundum. "Hı-hım," diye onayladım. "Ben *mugallym* olmak istiyorum." Mesleği Türkmence söylediğimi fark ederek hemen düzelttim. "Şey, yani öğretmen."

Kusursuz inciler gibi sıralanmış bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi bu defa. "Muallim kelimesini biz de kullanıyoruz, anladım."

Utançla tebessüm ederek başımı aşağı eğdim, yüreğim ağzımdaydı artık, ötesi yoktu.

"Aslında ilk girdiği sene tutturduğu üniversiteler oldu ama uzak diye tercih etmedi. Bu sene tekrar girecek o yüzden, İlteriş Üniversitesi'ni istiyor. Mihra'nın öğretim yeteneği çok iyidir, yazları okuma yazma bilmeyen yaşlı kadınlara ders verir, inanır mısın, öğrencilerinden kimi yolda görsem beni durdurur dakikalarca Mihra'yı överler."

Annemin gelen her misafire beni övme serüveni başladığında geridim, kızardığıma emindim, ona alttan bir bakış atıp susmasını işaret etmek istiyordum ancak onun bakışları halen Yusuf Agâh'taydı. Çekimser bir tavırla gözlerimi masadan kaldırıp kalbimi yerinden oynatan adama baktığımda sıcacık irislerinden ruhuma yansıyan sayısız kıvılcımlara eş olarak kadife kadar kusursuz sesini duymamı sağladı yeniden. "Öyle mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ıslatmayı denerken başımı eğdim hafifçe. "Öyle."

"Öyle de... Keşke yemek yeteneği de öğretim yeteneği kadar iyi olsaydı," diye araya girdi Yasir ve o sıra tüm aile üyelerimden keyifli bir kahkaha döküldü.

Bakışlarımı güç bela Yusuf Agâh'tan ayırıp Yasir'e iliştirdiğimde suratım renkten renge girmişti artık. Ona sinirli bir bakış attım, sonrasındaysa konuşmalara hiçbir şekilde katılmadım.

Yemek sonlanıp çay faslına geçileceği sıra Sehra'nın sandalyesinde yasladığı başının omzuna doğru düşüp gözlerinin kapanmaya başladığını fark ettim. "Sehra," dedim sessizce. Yüzüne düşen uzun kahverengi saçlarını nazikçe geriye attım. "Uykun mu geldi ablacığım? Yatırayım mı seni?"

Gözleri hafifçe açıldı, bana baygın baygın bakarak başını salladı. Bu haline ister istemez gülümsedim, sandalyemi geri çekerek ayağa kalktım. Kimseye bir şey söyleme ihtiyacı duymadan Sehra'yı kucağıma aldım, kolları boynumu sardı başı omzuma yaslandı.

Nasıl oluyordu bilmiyordum ancak ayağa kalktığım andan beri Yusuf Agâh'ın beni izlediğini düşünüyordum, gözlerinde ışınlar taşıyordu sanki; bakışları bana değdiği an vücudumda bir titreşim baş gösteriyor, kanım daha hızlı akıyordu âdeta.

Kalktığımı gören annemin "Mihra, gelirken çayı ve tatlıyı da getir kızım," deyişini başımla onayladım ve yavaş ama temkinli adımlarla ilerledim.

Sehra, odadaki çift kişilik yatakta benimle uyuyordu. Önce mavi yatak örtüsünü geriye doğru açtım, ardından kız kardeşimi büyük bir dikkatle yatırdım. Geriye kalkacağım sıra korkar gibi olup kolumu tuttu, uykusu derin olmadan yanından ayrılırsam ağlayarak uyanırdı çok geçmeden. Hem bu yüzden hem de Yusuf Agâh'ın arsızlaştırdığı kalbimi biraz olsun yatıştırmak amacıyla kalkmak yerine yatağın kenarına oturdum. Sehra'nın tutmadığı sağ elimi yukarı kaldırdım ve sol göğsümün üzerine bastırdım.

Ne garip, dört gün önce ansızın gördüğüm ve aklımdan bir an olsun çıkmamış adam şimdi benim evimdeydi. Abimin arkadaşıydı! Birlikte yemek yemiş, kısa da olsa sohbet etmiştik. Dört gün önce sadece bir yabancıdan ibaret olan Yusuf Agâh, şimdi tüm ailemin tanıdığı biriydi. Bu kadar tesadüf normal miydi? Filmlerde görsem abartmayın derdim. Peki ya kalbim? Ona ne oluyordu da daha bir kez gördüğü öylesine bir adam için önce heyecanlanıyor, sonra acı çekiyor, sonra tekrar heyecanlanıyordu?

Acı çekmek...

Yasemin...

Bu benim için büyük bir sorun mu olmalıydı? Hayır, olmamalıydı. Yasemin, Yasemin'di işte. Onun âşık oldum cümlelerine inanmak benim için zordu çünkü o aşkı çok kolay bir şeymiş gibi görüyordu. Ona göre izleri kolay silinebilirdi. Oysa ben öyle miydim? Yirmi yıldır ilk kez çıkmıyordu biri aklımdan, ilk kez elimi ayağımı birbirine dolaştıran birisiyle karşılaşmıştım.

Ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Fakat bir şeyleri çok büyütmemem gerektiğinin farkındaydım. Bugün de görecektim, sonrasında belki sadece yolda karşılaşacaktık, ötesi olmayacaktı. Hatta o beni çoktan unutmuştu belki de, ben zeytin ağacına gitmemiştim, o da uğramamıştı kim bilir. Zaten bu ilişkinin başı varsa da sonu yoktu. Ülkelerimiz bile aynı değildi, yarın bir gün Karahan'daki bu kargaşa bitecek ve Türk ordusu kendi topraklarına dönecekti. Yusuf Agâh burada benim için kalacak değildi ya. Belki orada bile vardır bir sevgilisi, buradaysa boş kalmamak için gönlünü eğlendirecek birini arıyordu belki...

Evet, olabilirdi. Kimseyi tanımadan kapılmanın âlemi yoktu. Üstelik sadece bana değil, Yasemin'e de nazik davranmıştı anlattığına göre. Alışıktı demek ki bu tarz şeylere. Yasemin'in "Ona âşık oldum" demesi benim için bir sorun değildi, her gün farklı birisi hakkında kuruyordu bu cümleyi çünkü, Elif deseydi durur, kalbime gömerdim onu ama bu konuda Yasemin'e pabuç bırakmazdım. Lakin Yusuf Agâh'ın ayran gönüllü birisi olduğu ihtimali benim için sorundu, kimseye kendimi oyuncak edemezdim.

Etmemeliydim. Onu tanımıyordum bile, ilk görüşte buluşmaya gidecektim neredeyse!

Bu delilikti.

Birkaç dakika durdum, bu düşüncelerle aklımı yatıştırdım, kalp atışlarımın normal seyrine ulaşmasını sağladım. Ardından yeniden bahçeye

gitmek için ayağa kalktım. Uykusu derinleşen Sehra'nın elinden elimi yavaşça kurtardım, eğilip yorganı zayıf bedenine örttüm. Yeniden ipeksi saçlarını okşayıp arkamı döndüm. Odanın ışığını kapattım, kapıyı yavaşça aralayıp dışarı çıktım.

Odanın kapısını kapatırken, dış kapının açıldığını duyunca kardeşlerimden birinin geldiğini düşünerek "Geliyordum şimdi," dedim ve arkamı döndüm.

Ardından bugün, o dış kapıya bakarken ikinci şaşkınlığımı yaşadım. Gelen Ayşe veya Gülnar değildi, gelen kalbimi tek bakışıyla şaşkına çeviren Yusuf Agâh'tı. Evin koridorunun loş ışığının altında ikinci kez görüyordum onu, sanki az önce onu gördüğümde kendime hâkim olmam gerektiğini tembihlememişim gibi kıvranmaya başladı ruhum bedenimin içinde.

İkimiz de kelimeleri unutmuşuz gibi birkaç saniye öylece birbirimize bakmakla yetindik en başta. Hatta ben nefes almayı da unutmuştum, nefessizlikten düşüp bayılacağımı düşünerek tazeledim soluğumu ve bu kendime gelmeme vesile oldu. Elimi kapı kolundan indirdim ve tecrübesizce gülümseyerek, "Kusura bakmayın," dedim. "Ben... Kardeşlerimden birisi geldi sandım."

"Farkında olmadan intikam aldım sanırım."

Gözlerimi kıstım. "Anlamadım?"

Omuz silkti. "Ben de ilk karşılaştığımızdan beri, yanımdan geçen her kadını sen sanıyordum."

Baştan ayağa ürperdim. Buz tutan parmaklarımı avucumun içine gömdüm, ellerimi arkamda sıkı bir yumruk yaptım. Böyle yapmasam kopup gideceklerdi sanki kolumdan. Ne açık sözlü bir adamdı öyle, karşısındaki kadına asla imkân bırakmıyordu, hamleleri öldürücüydü.

Toparlanmalıydım, muhtemelen Yasemin'e de böyle gelmişti. İlk karşılaştığımızda o güzel sözlerin, etkileyici bakışların tek muhatabının ben olduğumu düşünmüştüm ama görünen oydu ki yakışıklı, yakışıklı olduğu kadar tatlı dilli, tatlı dilli olduğu kadar da kendinden emin bu adam bir kadın düşkünüydü, herkesi avucunun içine almaya bakıyordu.

Hafiften tebessüm ettim ama bu normal sıcak gülümsemelerimin aksine oldukça yapay bir dudak hareketlenmesiydi sadece. "Bu güzel sözleriniz karşısında tüm Balamir'i etkiniz altına almış olmanıza şaşırmamak gerek."

Kapının önünde öylece durmaya devam ediyordu. Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, ne söylediğimi çözmeye çalışır gibi baktı bu

defa. Sonrasında dudakları yeniden aralandı. "Tüm Balamir?" diye sordu. Ardından kaşları havalandı. "Abinle ilgili olan olayı diyorsan o kadar abartılacak bir şey değildi."

"Sadece abim mi?" derken yapay gülümsemem genişledi. "Arkadaşlarım da size hayran."

"Arkadaşların?" dedi bu sefer.

Bir an, ona Yasemin'i kendine âşık edecek kadar ilgili davrandığını söyleme cesaretine kapılıp gidecektim. Hatta dudaklarım bunu söylemek üzere açılmıştı. Uzatıp uzatmamak arasında kaldım. Yasemin olsa ne yapacağını bilirdi, bense bilmiyordum işte. Sadece, yersiz kıskançlığımı dile getirmenin utanç verici olduğunun farkındaydım.

Yüzümden tebessümümü sildim, dudaklarımı birbirine bastırıp omuzlarımı kaldırıp indirdim. Sonra onları bir yalanın esir almasına izin verdim. "Türk askerleri, gelir gelmez ilgi çekmiş. Herkesin dilindeler..."

Anlamış gibi gözleri büyüdü. Her hareketinde düşüp kalma evresine gelen bense yeniden soluklanmaya çalıştım. Tırnaklarımı elbisemin eteklerine geçirdim, sessizce boğazımı temizledim.

Ciddileşen surat ifadesiyle "Ya senin?" diye sorduğunda, bu soruyu beklemeden "He?" dedim.

Bu defa o temizledi boğazını. "Senin oldu mu... Aklına giren, çıkmayan... Bir... Türk askeri?"

Şaka mı yapıyordu? Tam karşımda duruyordu!

Fakat elbette onunla bu gerçeği paylaşamazdım. Ben yalan söylemekten anlamazdım hiç ancak bu adamla ne zaman karşılaşsam yalan söylemek zorunda mı kalacaktım? Çok kötüydü. Yutkundum, nefeslendim ve "Hayır," dedim hızla. "Ben pek ilgilenmem öyle şeylerle de..."

Bu cümleyi kurmak zorunda mıydım sahiden? Konuştukça batıyordum. Keşke başımı olumsuz anlamda sallayıp sıyrılmayı deneseydim. Yusuf Agâh'ın yüzünde aynı anda hem rahatlık hem de bir rahatsızlık hissettim. Verdiğim yanıt onu hem memnun etmiş hem de etmemişti sanki.

Ağzı yeniden açıldığında bir şey daha söyleyeceğini anladım. Tam o sıra açık kalan mutfak kapısından ocağın üzerindeki çaydanlığın su fışkırdığını görerek dikkatimi oraya verdim. Bu, bir uyarı gibiydi. Ailem çayı ve keki bekliyordu bense evin koridorunda durmuş bu adamla muhabbet ediyordum. Annem babam gelse ne diyecektim? Hoş, biraz daha gitmezsem birinin geleceği kesindi. "Çaya bakayım ben, merak ederler... Beni yani. Çayı da tabii..."

İyice saçmaladığımı fark ederek anında allaşan yanaklarımı görmesin diye parmak uçlarımla soluma döndüm. Saçlarım, şanslıyım ki yüzümün sağ tarafına düştü biraz ve Yusuf Agâh'ı arkamda bırakarak titreyen bacaklarımla mutfağa doğru bir iki adım attım.

"Seni bekledim."

İşittiğim bu cümleyle duraksadım, üçüncü adımı atmak üzere olan ayaklarım olduğu yerde kalakaldı. Kafamı sağ omzumun üzerinden çevirdim.

"Karşılaştığımızın ertesi günü, yine aynı saatte zeytin ağacının altında öylece seni bekledim. Geldiysen eğer, vaktim kısıtlıydı, sadece yarım saat kalabildim ancak bekledim. Sonraki günler de öyle..."

Geldiğini söylüyordu, gelmişti. Beni beklemişti, üstelik şimdi ben gidip de onu göremediysem diye açıklama yapıyordu. Günlerce, o tarlaya benim için gitmişti! Doğru olabilir miydi sahiden? Gerçekten gelmiş miydi benim için? Niye şüphe duymuyordum hiç sesinden? Sanki bana soyadın Elnurov değil dese, başka bir şey söylese ona da inanırdım. Böyle değişik bir hissiyattı. Ne garipti.

Günlerce aklımdaki suretiyle yanıp tutuştuğum, acısını çektiğim adam tarlaya, dedemden hariç kimseyle paylaşmadığım zeytin ağacının altına benim için geldiğini söylüyordu.

Bense değil gitmek, ilk günün haricinde gitmeyi aklımdan bile geçirmemiştim.

Ki, yapmam gereken de bu değil miydi? Hiç tanımadığım bir adamla buluşmaya gitmem ne kadar mantıklı olurdu ki? Dünden razıymış gibi...

Ayrıca Yasemin'in anlattıklarını da unutmamam gerekirdi. Kim bilir başka kimlerle hangi saatte randevulaşmıştı... Onu tanımıyordum, kalbimi hızlandırıp düşlerimi süslediği gerçeği, güzel ve kusursuz yüzü onu tanıdığım anlamına gelmiyordu.

Evet, öyleydi. Üstelik artık abimin arkadaşıydı da... İmkânsızlıklar silsilesi doluşmuştu önümüze. Yol yakınken, hiçbir şey başlamamışken bu sevdaya bir son vermek gerekirdi.

Boğazıma bir yumru oturdu bu düşünceyle birlikte.

"Ben..." dedim sessizce. "Gelmedim."

Kısa bir sükût daha esir aldı ortamı.

"Neden?"

"Bakın ben..." diyerek arkamı döndüğümde bir anlığına duraksamak zorunda kaldım. Çünkü az evvel kapının önünde olan Yusuf Agâh bana

yaklaşmıştı, aramızda iki adım anca vardı. Susmak zorunda kaldım, çünkü bu yakınlık beni afallatmıştı.

Susma nedenimi anlamış değildi sanki, kehribar hareleri o yakınlıktan beni incelerken başını sol omuzuna doğru eğdi. "Sen..."

Dağıttığı aklımı toplamak adına gözlerimi kapatıp açtım, bunu neden yaptığımı çözmüş olmaması için dua ettim. Bilmem kaçıncı kez yutkundum, dilimle dudaklarımı ıslattım, altdudağımı ısırdıktan sonra soluklanıp yeniden konuşmaya odaklandım. Bu süre zarfında Yusuf Agâh'ın bakışları yüzümün çeşitli noktalarında gezindi ve bu yanaklarımdaki ısı miktarını artırdı.

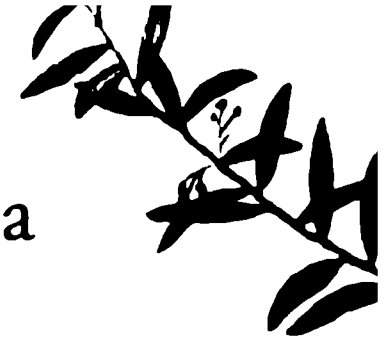
Başımı eğip kaldırdım. "Sizin geldiğiniz yerde işler nasıldır bilmiyorum ancak Balamir'de kızlar sadece bir kez gördüğü bir adamla ıssız bir alanda buluşmak için can atmaz. Ben öyle yetiştirilmedim. Sizin için önemsiz bir buluşma olabilir ancak eğer gelseydim bu benim için önemli bir gün olurdu."

"Ben..."

Tamamlamasına izin vermedim. "Siz... Bugün buraya abimin arkadaşı, can dostu olarak geldiniz, ötesi yok. İzninizle."

Söylediklerim sonlanır sonlanmaz tepkisini bile incelemeden bir hışımla arkamı dönüp mutfağa girdim.

Onu gördüğüm ilk gün, dudaklarımda bir gülümseme, kalbimde şiddetli ritimler vardı. Onu gördüğüm ikinci günse dudaklarımdaki gülümsemenin yerini gözlerimdeki sızı almış, düzensiz kalp atışlarımsa yerini başka hiçbir şeye bırakmamıştı.

Bölüm Üç

Monna Rosa

"Ruhumu saran gece, ben kime bağlanmışım,
ağlıyorum gizlice."

Gözlerim tavanı izliyor, uyku aklımın ucundan dahi geçmiyordu. Son beş gündür ne doğru düzgün uyuyor, ne de eski iştahımla yemek yiyebiliyordum, kilo vermiş bile olabilirdim. Gece olduğunda zihnim her şeyi unutup bana soluksuz bir uyku vermek yerine, gözlerimin perde arkasında bir yüz canlandırıyordu: Yusuf Agâh'ın yüzü... Sonra kalbim âdeta atmıyor, göğsümü teklemeye başlıyordu. Nefesim ciğerlerime ulaşmıyor, soluk borumda bir yerlerde oyalanıyordu.

Onu kapımızın önünde gördüğümde elim ayağıma dolaşmış, kendimi bir rüyanın içinde sanmıştım. Abimle arkadaş olduğunu öğrenince "Bu kadarı mümkün olabilir mi?" diye geçirmiştim içimden. O bir kere gördüğüm bir yabancıdan –ilk bakışta kalbimi çalan bir yabancıdan– ibaretti ve bir anda hayatımın tam ortasında belirmişti. Abimin çok arkadaşı olmazdı fakat biriyle arkadaşlık kurarsa bu çok sağlam olurdu. Bu, Yusuf Agâh'ı daha sık göreceğim anlamına geliyordu ve...

Neydi bu? Bir çeşit işkence mi?

Onun gözleri karşı konulamazdı, sesi dünyanın en güzel şarkısı gibi doluyordu kulağa, varlığı hazine gibiydi. Bir kere gördüğüm o yabancıdan ibaret olsaydı unuturdum, fakat şimdi bu nasıl mümkün olacaktı? Göz göre göre ondan uzak kalmayı başarabilecek miydim?

Başarmalıydım.

Romantik bir kitabın yahut filmin içinde değildim, aklımı başıma devşirmeliydim.

Öyle yapmalıydım, öyle ama... Son bakışmamız hiç çıkmıyordu aklımdan. Akıl nasıl kontrol ediliyordu? Bunun hakkında hiçbir fikrim yoktu.

* Sema Moritz - Hasret Şarkısı

Çaya kalmamış, kokusu tüm evi esir alan o elmalı tarçınlı keki yiyememişti. Sebebinin benim yüzüne karşı kurduğum cümleler olduğunu düşündüm, beni rahatsız etmiş hissetmiş olacaktı. Belki onun da canı acıyordu benim gibi... Başını yastığa koyduğunda onun da aklında ben canlanmış mıyımdır?

Ne dengesizdim, adamın yüzüne baka baka benden uzak durmasını söylememiş gibi şimdi beni düşünüp düşünmediği hakkında fikir yürütmeye çalışıyordum.

Bu saçmalıktı, tutarlı olmam gerekiyordu. Topraklarımızın bile farklı olduğu, hakkında hiçbir şey bilmediğim Yusuf Agâh'ı unutacaktım, *unutmalıydım.*

İçimde çoğalan büyük bir ağlama dürtüsüyle sağıma döndüm, yanımda uyuklayan Sehra'ya baktım. Küçük ağzı açık kalmıştı ve düzenli nefes alışverişleri duyuluyordu, uyurken tuttuğu elimin altında kalan göğsü belli aralıklarla yükselip alçalıyordu. Elimi yukarı kaldırdım, dışıyla yanaklarını okşadım hafif hafif. Sehra'yı sevmek terapi gibiydi, beni her daim rahatlatırdı. Fakat bu gece bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

"Abla!"

Gülnar'ın fısıltısını duyduğumda kaşlarımı çattım, başımı hafifçe yastığımdan kaldırdım ve yerdeki minderlerde yatan kız kardeşlerime baktım.

"Uyudun mu?"

"Uyumaya çalışıyorum," diye yanıtladım. Başımı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım, bu gece dedikodu seanslarına katılamayacak kadar doluydu kafam. Israr etmeseler iyi olurdu.

"Bizce, uyumamalısın," dedi bu defa Gülnar. "Konuşmamız gereken çok şey var!"

Gözlerimi açmadan, "Ülkedeki kargaşa çözüldü mü?" diye sordum.

Biraz sessiz kaldıktan sonra, "Hayır," dediler.

"Dünyadaki açlık sonlandı mı?"

"Hayır... Ne alaka?"

"Hım... Mars'ta yaşam kesin olarak bulundu mu?"

"Hayır... Yani tam olarak değil..." dedi Gülnar. "Abla konuşmamız gereken şey bunlar değil elbette!"

"Beni şu an sadece bu soruların cevabı için meşgul edebilirsiniz. Yani, iyi geceler."

Hemen gözlerimi kapattım. Zihnim zaten yeterince doluydu, dedikodu kaldıracak durumda değildim. Bir an evvel uyumak, en azından

kendimle baş başa kalmak istiyordum. Düşüncelerimi nasıl yöneteceğimi bilmiyordum, bununla bir şekilde baş etmem gerekliydi.

Fakat kız kardeşlerimin susmaya pek niyeti yoktu.

"Abla... Gerçekten uyuyabiliyor musun? O bakışların muhatabı ben olsaydım, asla uyuyamazdım," dedi Gülnar.

"Ben de!" diye destekledi Ayşe ve kıkırdadılar.

Kaşlarımı çattım, sırtımı yataktan kaldırdım ve başımı hafifçe onlara çevirdim. "Ne bakışı?"

"Ne olacak?" diye fısıldadı Ayşe, sesimizi annemlerin duymasını önlemek için geceleri genelde bu tonla konuşurduk. "Yakışıklı asker Yusuf Agâh'ın bakışları..." derken hayran hayran iç çekti. "Gözlerini senden alamadı!"

"Evet!"

İçime aniden telaş doldu. Az önce Yusuf Agâh için hızlanan yüreğim şimdi korkuyla tekledi, yanaklarım ısındı –muhtemelen kızarmışlardı da ancak oda karanlık olduğu için beni ele vermiyorlardı. Yemek boyunca ara ara gözlerinin bana değdiğini biliyordum, başımı kaldırıp ona bakamasam da bunu hissetmiştim. Fakat bunu ailemin fark ettiğini düşünmemiştim, bu yüzden gerildim. Annemin gözünden böyle şeyler kaçmazdı, o da sezmiş miydi? Ya babam?

Kasıldım. Tedirginleştim. Telaşlandım.

Hızla toparlandım ve karanlık odanın içinde kız kardeşlerimin olduğu tarafa bakmayı sürdürerek "Ne saçmalıyorsunuz?" diye azarladım onları. Sesimdeki evhamı fark etmemelerini diledim. "Susun da yatın artık."

"Abla, bilmiyor ayağına yatma. Fark etmemen imkânsızdı. Fark ettiğinden kaldıramadın ya zaten başını tabağından," derken kıkırdadı Gülnar. Ayşe de ona eşlik etti elbette. "Söylesene, peşinden içeri geldiğinde karşılaştınız mı? Bence senin için kalktı sofradan, lavabo bahane!"

Bu kadar dikkatli olmaları hayret edilesi bir durumdu. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu, her gün buluşan farklı farklı çiftleri yakalamalarına şaşmamalıydı. Sadece buluşanları değil, en ufak gülüşü, hatta görüldüğü gibi bir bakışı bile yakalarlardı.

Keşke bu dikkatlerini derslerine de verselerdi, işte o zaman dâhi iki kız kardeşe sahip olduğumu söyleyebilirdim!

Derin bir nefes alıp verdim. Yutkundum. "Saçma sapan konuşmayın. Abimizin arkadaşı o. Annem bu dediklerinizi duysa ne olur farkında mısınız?"

"Annem ya da ailenin diğer üyeleri hiçbir şeyin farkında değil merak etme, rahatla..." dedi Ayşe. "Hem, abimizin arkadaşıysa ne olmuş? Evleneceğin kişinin abime yakın olması iyidir, daha iyi tanımış oluruz. Abim kötü kişiyle arkadaş olmaz... Üstelik annem de babam da onu çok sevdi, farkında değil misin? Ay... Tam hayallerimizdeki enişte, senin yanında hep öyle birini hayal ederdik."

Ayşe'nin bu söylediklerivle birlikte, sadece iki defa gördüğüm adamla kendimi nikâh masasında hayal etmiş, hoş bir hisle gülümsemiştim. Kendime gelir gelmez ışığın kapalı olduğuna şükrettim. Sessizce boğazımı temizleyerek aklımı başıma aldım.

"Hayallerinize beni dahil etmeyin lütfen... Uyumaya çalışıyorum."

"Uyu uyuyabilirsen... Bence sen de hâlâ onu düşünüyorsun," dedi içimi okuyormuş gibi, bilmiş kardeşim Gülnar. "Abla, doğru söyle... Siz daha önce karşılaştınız mı? Çünkü Yusuf Abi seni gördüğünde buna sevinmiş gibiydi. Biraz da şaşırmış gibi... Hatta abim sizi tanıştırdığında 'biz...' kelimesi döküldü dudaklarından. Sen araya girmeseydin sanki, 'biz tanışıyorduk' diyecekti!"

Detayları bu kadar zekice kavramaları beni iyice dehşete düşürdü, gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Kapana sıkışmıştım.

Çareyi geçiştirmekte buldum. "Biraz daha saçmalarsanız, annemlerin odasına gidip uyumadığınızı, beni de uyutmadığınızı söyleyeceğim."

Homurdandılar. "Seninle de böyle şeyler hiç konuşulmuyor canım..." dedi Ayşe, Gülnar da onu onayladı. "Şimdi bir şiir söylesek ya da romanlardan bahsetsek sabaha kadar konuşursun, annemlerin odasına gitmek aklından bile geçmez..."

Söyledikleri normal şartlar altında doğruydu, bu benim aklıma niye gelmemişti? Günlerdir değil okumak, kitabın kapağını dahi açmıyordum. Onu unutmak istiyorsam, kitaplara sığınabilirdim. İlk karşılaştığımız gün okuduğum şiir kitabına daha sonra hiç dokunmamıştım, aklıma onu getirir de kalbim daha arsız bir hale döner diye buna cesaret edememiştim. Muhtemelen bir süre de dokunamayacaktım... Yarın Eliflerin kitapçıya gidip yeni kitaplar almalıydım, mümkünse içinde aşk olmayanından... Sonra tekrar karakterlere bağlanır, kalp atışlarımı yeniden hayali isimler için hızlandırırdım.

Rahatlamışçasına sırtımı yeniden yatağa yasladım ve farkında olmadan yardımcı olan kız kardeşlerime "Teşekkürler kızlar," dedim. "İyi geceler..."

Gözlerimi kapattım.

Hiç memnun olmamış bir sesle "İyi geceler..." diye yanıtladılar beni.

Bir iki saniye geçti geçmedi, "Abla," dedi Gülnar yeniden.

Gözlerimi açmadan "Hmm,"ladım.

"Rüyanda Yusuf Agâh abiyi gör," diye fısıldadı hızla ve tekrar sessizce gülüştüler.

Hafiften tebessüm etsem de cevap vermedim.

Rüyama girmesine gerek yoktu, zira gözlerimi kapattığım an karanlıkta beliren ilk şey Yusuf Agâh'ın yüzüydü.

Uzaktır yolların dolandım geldim
Tatlıdır dillerin bağlandım kaldım
Günahı boynuna işte ben öldüm
*Gönlüm ataşlara yandı gidiyor**

Bağlamanın sesi genç adamın ruhuna dokunuyor, yüreğine doğru yayılıyordu. Çok gece çalınmıştı türküler, o zamanlarda aklına gelen genelde ailesi olur, onun için hüzünlenirdi. Mesleğini her ne kadar sevse de hasret duygusunun önüne geçemiyordu, ilk zamanlarda bu his daha yoğundu ancak yine çoğu türküde annesini, babasını ve kız kardeşini düşünürdü. Türkülerin aşk dolu sözcükleriyle ilgilenmez, genelde "gurbet" , "hasret" kısımlarını alırdı üzerine.

Son on güne kadar.

İyi kalpliydi, bir kalbinin olduğunun farkındaydı. Çocuklara, acizlere, düşkünlere karşı ilgili ve yardımseverdi. Birilerine sürekli yardımı dokunurdu, elinden geldiğince. Fakat o kalbin, sevda uğruna attığına ilk kez şahit oluyordu. Türküler ilk kez bu noktada acıtıyordu canını, yaralayıcı sözlerin duygusal kısımlarını alıyordu üzerine artık.

Zihnine hâkim olamıyordu, Mihra'yı düşünmeyi engelleyemiyordu. Onu ilk görüşündeki o tatlı neşesini atamıyordu aklından, o nahif, yumuşacık sesiyle okuduğu şiir aklında oynayıp duruyordu. Bembeyaz, üzerinde kır çiçeklerini barındıran elbisesinin eteklerini tutarak yağmurun altında yaptığı o büyüleyici dansı...

Sadece beş dakika içinde bu güçlü askerin aklını almış, kalbini çalmıştı o zarif genç kız. Hayatında hiçbir şeyi o kadar ilgiyle, büyülenmişçesine izlediğini hatırlamıyordu. Ya da kalbinin göğsünü o kadar sert dövdüğünü.

Aşk için doğru zamanı ve doğru kişiyi beklemişti daima, kimseyle gönül eğlendirip kimsenin günahını almak istememişti. Yakışıklı

* Neşet Ertaş'ın da derleyip seslendirdiği anonim bir halk türküsüdür.

olduğunun, bir şeyleri zorlanmadan alabileceğinin farkındaydı fakat hiçbir zaman ne suretini ne de mesleğin verdiği heybetini bu tarz şeyler için kullanmamıştı. Doğru anı, doğru zamanı ve doğru kadını beklemişti. Onu bulduğunda peşinden koşacak, onun uğrunda asla pes etmeyecekti.

Ve tüm doğrular Mihra'yı gördüğü ilk an onda toplanmıştı.

Mihra'da savaş yoktu. Onda mutluluk vardı. Onun gözlerinde acıya yer olmamalıydı, o gözler insana hüznü değil cenneti vadederdi. Onda insanlığın yitirdiği tüm güzellikler saklıydı sanki, sankisi fazlaydı; öyleydi.

Ve Mihra, tam iki gün önce kendisine ondan uzak durmasını söylemişti. Gözlerine baka baka, yol yakınken bu işten vazgeçmesini buyurmuştu âdeta. Kızın abisiyle arkadaş olmuştu genç adam, belki bir nebze haklıydı, çekiniyor olabilirdi. Bunu aşılmayacak bir problem olarak görmüyordu, sırf bu yüzden ondan vazgeçebileceğini sanmıyordu.

Fakat...

Ya gönlünde başka birisi varsa ve bu sert tavrının sebebi o kişiyse?

İşte bunu düşünmek yaralıyordu genç adamı. Nasıl gerçekleşti bilmiyordu ama baştan ayağa tutulmuştu kıza, gelip geçici bir heves değildi bu. Farklıydı, akıl yitirten cinstendi. Onu gördüğü andan beri boş kaldığı her an zihninde beliriyordu. Onu düşünmek mutlu ediyordu, en azından iki gün öncesine kadar öyleydi. Şimdiyse sözlerini hatırlayarak yüreğine darbe aldığını hissediyordu.

Mihra'yla yürümeye başladığı ilk an, kalan tüm yollarını onunla beraber yürümeyi düşünmüştü, tek yoldaşı o olmalıydı. Üstelik bakışlarından anladığı kadarıyla o da aynı şekilde düşünüyordu. O ilk karşılaşma, ilk konuşma kesinlikle sıradan değildi, özeldi. Hayatı boyunca attığı en güzel adımlardı, yolun hiç bitmemesini istemişti.

"Yiğido..."

Lakabının zikredilmesinin akabinde omzunu dürten omuzla bir anlığına düşüncelerinden ayrıldı. Başını yanına oturan kişiye çevirdi. Gelen kendi timinden en yakın arkadaşı Ahmet'ti. Sarı saçları, yeşil gözleri ve hafiften sivri burnuyla memleketini birebir çağrıştıran Rizeli Ahmet'in ilgili bakışları Yusuf Agâh'ın suratındaydı. "Oğlum ne oluyor lan sana, kaç gündür ruh gibi dalıp gidiyorsun öyle?"

Ahmet konuşana dek Yusuf Agâh zamandan ve mekândan sıyrıldığının farkında değildi. Ancak o zaman hissetmişti yaz akşamında esip tenine değen ancak içindeki yangına zerre faydası olmayan ılık rüzgârı. Saz çalarak türkü söyleyen onbaşıyı izlemeye devam ederken omuz silkti.

"Bir şey olduğu yok."

"Belli," derken elinin dış yüzeyini Yusuf Agâh'ın iki eliyle sıkı sıkıya tuttuğu çay bardağına dokundurdu. "Ula çayın buz gibi olmuş, sigaran masanın üzerinde duruyor öyle, çekmemişsin bile doğru düzgün. Beni mi yiyeceksin lan? Bir şey olduğu yokmuş, peh!"

Elinde bir çay bardağı tuttuğunu da sigara yaktığını da Ahmet'in söylediklerivle hatırlamıştı. Sahiden sadece bir yudum aldığı çayı soğumuş, sigarasıysa çoktan sönmüştü. Dalgınlığına verdi. Canı ikisini de istemiyordu. Soğuyan çayı masanın üzerine koydu, başını geriye yasladı. "Keyfim yok," dedi sadece dümdüz bir sesle.

"Onu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktur da!" dedi arada kontrol edemediği Karadeniz ağzıyla Ahmet. "Neden keyfin yok? Allah muhafaza, ailene bir şey oldu desem... Bugün olmadı ki bu halin, günlerdir bir dalgınsın. Karahan havası mı çarptı la yoksa? Tırstın mı olacaklardan?"

Yusuf Agâh ona saçmalama dercesine bir yan bakış attı. "Ne tırsacağım oğlum? Kendinle karıştırma beni."

Ahmet güldü. "Aman, korkusuzluğunla dalga dahi geçirme," derken cebindeki sigara paketini çıkardı. İçinden bir dal almadan önce arkadaşına uzattı, Yusuf Agâh itiraz etmeden çekip aldı. Aynı anda sigaralarını yaktılar. "Ne yalan söyleyeyim, ben tırsmıyor değilim," dedi Ahmet, sigarasından bir nefes çekerken. "Burada neyle karşılaşacağımız belli değil." Dumanı dışarı savurdu.

Onbaşı sazını çalıp dertli türküler söylemeye devam ediyordu.

Yusuf Agâh, ciğerlerini zehirlediğinin bilinciyle çekerken dumanı içine başını omzuna eğdi. Dumanı serbest bıraktı. "Hiçbir yerde neyle karşılaşacağımız belli değil. Bunları göze alarak seçmedik mi bu mesleği zaten?"

Ahmet güldü, fakat bu buruk bir gülümsemeydi. "Öyle, öyle de..." derken bir fırt daha çekti sigarasından, dumanı bıraktıktan sonra tıkalı burnuyla tamamladı cümlesini. "Oğlum insan bazen şeyi düşünüyor lan... Ya bu yaşım yaşayacağım son yaşımsa? Son günlerimse? Ya gideceğim görev sonum olursa... Ne bileyim... Bazen hiç yuva kuramadan göçüp gideceğimi düşünüyorum da bu dünyadan, içim burkuluyor vallahi. Çocuğumun sesini duyamadan, ceketimi omzuma veren bir eşe sahip olamadan. Hiç 'baba' kelimesini işitmeden..."

Yusuf Agâh, bir anda Ahmet'in söylediklerini Mihra'yla hayal etti. Mihra'dan çocuklarının olduğunu, o küçük boyuyla parmak uçlarında yükselerek evden çıkmadan önce ceketini omuzlarına bıraktığını, sonra

o güzel, ipeksi saçlarının üzerine bir öpücük kondurduğunu. Hayal kurmanın güzelliğini fark etti o an, neredeyse gülümseyecekti.

Elbette bunları Mihra'yla yaşamayı isterdi, daha önce hiç böyle arzularının canlanmadığını o an fark etti. Fakat tüm bunlardan ötede tuttuğu, sıkı sıkıya bağlı olduğu bir vatan aşkı da vardı, ondan da hiç vazgeçmezdi. Vatanı uğruna ölmekten gocunmazdı. Çünkü biliyordu ki...

"Belki biz hiç tatmayacağız bunları ama milyonlarca çocuğun geleceğini kurtarmak için can vermiş olacağız. Milyonlarca çocuk babasından ayrılmayacak, milyonlarca aile kopmayacak sayemizde."

"Öyle tabii," dedi Ahmet. "Zaten bu düşüncede olmasak burada işimiz ne?" Yeniden çekti sigarasını içine. "Oğlum bak, eğer ben bunları yaşayamadan ölürsem, bir oğlun olursa Ahmet koy adını. Ben yaşayamadım, o yaşasın bari."

Yusuf Agâh ona "Saçma sapan konuşma," tarzında cümleler kurmadı, çünkü hiçbiri saçmalık değildi. Her an birine bir şey olabilirdi, daha önce defalarca kez olmuştu. Onun yerine sertçe bakmayı seçerek "Nereden geldi şimdi bu *iç açıcı* konuşmalar aklına?" diye sordu.

"Ne bileyim," derken nefeslenir gibi güldü Ahmet. "Dakikalardır damardan türküler okunuyor. Sen de kaç gündür hüzünlü olunca sebebi bu sandım içimi döktüm işte birden... Ama gel gör ki senin sebebin bu da değil." Kaşlarını çattı. "Ne oluyor lan sana? Yoksa âşık mı oldun bir Türkmen kızına?" dedi dalga geçer gibi, o an söylenmekte olan *Türkmen Gelini* türküsüne atıfta bulunarak.

Yusuf Agâh bu sefer gerçekten duraksadı. Hiçbir şey söyleyemedi, aşk nasıl bir şeydi bilmiyordu fakat bundan aşağı kalır yanı olmadığı kesindi. Ahmet dillendirene kadar bu gerçeğin farkına varmamıştı sanki, o an daha da sarsıldı.

Bunu itiraf etmekte ne vardı ki? İlk görüşte kapılmıştı Mihra'ya, çıkaramıyordu düşüncelerinden.

Yusuf Agâh'ın dalıp gittiğini, ciddileştiğini gören Ahmet'in silindi yüzündeki gülümsemesi. Hemen anladı doğru yerden vurduğunu ve "Lan?" diye sordu büyük bir aydınlanma yaşayarak. Hemen yerinde kıpırdandı, sigarasını söndürdü metal küllüğe, tüm bedeniyle arkadaşına döndü. "Oğlum sen âşık mı oldun? Ne ara lan?"

Yusuf Agâh içine derin bir nefes çekti. "Yaklaşık on gün önce."

Ahmet'in gözleri düşünürcesine kısıldı. "Gelmeden önce mi?"

"Yok, geldikten sonra."

"Burada mı?"

Başıyla onayladı.

"Şaka mı yapıyorsun la? Ne ara birini buldun da âşık oldun? Zaten on gün önce geldik, ne ara tanıdın? Gelir gelmez, ilk görüşte mi vuruldun?" dedi alayla.

"Aynen öyle oldu."

"Nasıl oldu?"

Dertli bir şekilde çekti sigarasından bir zehirli nefes daha Yusuf Agâh. "Geldiğimiz ilk gün, çarşıda gülüşünü duydum. Tınısı kulağıma dolunca başımı kaldırıp kim diye baktım. Bakış o bakış. Düştüm peşine."

Detaylarını anlatmak istemiyordu, onu kusursuz bir şekilde dillendirip Ahmet'in de aklına düşürmek istemiyordu. Sanki sadece anlatışıyla bile bir başkasını âşık edebilirdi Mihra kendine. Öyle bir büyüsü vardı.

Onu bir başkasıyla düşünmek yeniden kastı midesini.

"Eee?"

"Eesi o. Karşısına çıktım, konuştum. Tanıştık."

"Sonra?"

"Sonrası yok," derken omuz silkti. "Reddetti beni." Bunu söylerken tekrar sızladı yüreği.

"Ne zaman? Ne ara oldu tüm bunlar?"

"İki gün önce. Evlerindeyken."

"Yuh!" diye bağırdı. Neyse ki ortamın gürültüsünde pek de dikkat çekmedi sesi. "Lan evine mi gittin kızın?"

"Düşündüğün şekilde değil," diye uyardı Ahmet'i. "Abisi akşam yemeğine davet etmişti."

"Bekle, bekle... Anlayamıyorum. Abisiyle ne ara tanıştın?"

"Üç gün önceki görevde. Hayatını kurtarmıştım."

"Ana..." derken ağzı açık kaldı Ahmet'in. "Abisi Karahan ordusundaki üsteğmen mi? Bilal?"

Yusuf Agâh sigarasından yeni dumanı içine alırken tekrar başıyla onayladı. Sonrasında olayları üstünkörü anlattı.

Şaşkınlığı arşa çıkan Ahmet kendini tutamadan "Vay babayun kemiğu," dedi. Normalde bu ağızla söylediği şaşırma cümleleri Yusuf Agâh'ı güldürürdü lakin şu an gülmekten çok uzaktaydı.

"Oğlum dilini bilmez etmez."

"Biliyor la Türkçeyi. Anneleri Türk."

"Ya Semiha teyze? Ulan kadın sana Sivas'tan gelin arayıp duruyordu, köylümden başkasıyla evermem seni demiyor muydu?" Kahkaha attı. "Ula Karahan'dan mı gelin götüreceksin kadına? Yüreğine iner yüreğine!"

Ahmet'in bu söylediği de doğruydu harfi harfine, Yusuf Agâh'ın annesi çok milliyetçi bir kadındı, Sivas milliyetçisiydi doğrusu. Her hafta iki üç Sivaslı kızın fotoğrafını gönderirdi oğluna. Kader bu ya, hiçbir fotoğraf ısıtmamıştı onun yüreğini, zaten öylesi bir sevda da pek sağlıklı olmazdı kanaatince.

Bir kıza ilk görüşte âşık olmak da çok sağlıklıydı ya sanki!

"Annem aklımda birisi yok diye gönderiyordu o fotoğrafları, anlayışla karşılayacaktır."

"Ha, annenle de konuşacaksın yani. Ciddisin o kadar!" Ahmet artık iyice keyiflenmişti. "Oğlum az önce kızın seni reddettiğini söylemedin mi?"

"Vaz mı geçeceğim lan hemen?" diyerek Ahmet'e döndü Yusuf Agâh bir anlık öfkeyle. Öyle ya, geçmezdi. Geçmemeliydi. "Hem, biraz zaman tanımak gerekiyor. Çok narin, çekingen. Beni tanımıyor bile, abisiyle de arkadaşım, ürkmüş olabilir."

Ahmet her duyduğuyla daha da hayrete düşüyordu. "Sen ciddisin," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Sen bayağı abayı yakmışsın."

Yusuf Agâh hiç itiraz etmeden başıyla onayladı. "Yaktım."

Ahmet o an işi dalgaya almayı bırakması gerektiğini fark etti. Arkadaşlık görevini yapmalı, bu kendisini ilk kez âşık olarak gördüğü arkadaşına akıl vermeliydi. Görünen o ki dağılmıştı, düzgün düşünemiyordu. Aklını toplamasına yardımcı olmalıydı.

"Kendine gel," diye uyardı Yusuf Agâh'ı. "Başı sonu belli olmayan bir durumun içindeyiz, yarın ne olacağımız meçhul. Âşık olmak da neyin nesi lan, başını mı yakacaksın elin kızının?"

"Kimsenin başına ne geleceği belli değil Ahmet, bu sadece askerlere özgü bir durum değil. Kim yarın hayatta olabileceğinin garantisini verebilir ki? Neden ölümü düşünüp sevdama karşı koyacağım?"

"Kimsenin başına ne geleceği belli değil, ama o kimseler her gün mayın dolu dağlara bayırlara gitmiyor, biz ölüme yürüyor, şans eseri kurtulup geri dönüyoruz." Yapay bir tebessüm etti. "Sınır dışında görevdeyiz lan, farkında değil misin? Balamir'e yarın bir gün düşman askerleri dadanmayacağı ne belli? Şuradaki görevimiz bitene kadar dur de yüreğine. Türkiye'ye dönünce yeniden sevdalanırsın. Hem, ne sevdası oğlum. İnsan doğru düzgün tanımadığı birine âşık olur mu hiç? Beğenmişsindir sen, iki üç gün görmezsin unutursun biter."

Yusuf Agâh arkadaşıyla aynı düşünmüyordu, beğenmek böyle olmazdı. Yoldan geçen herhangi birini beğenebilirdin, belki bir kez

dönüp bakar, sonra yoluna devam ederdin. Fakat Yusuf, Mihra'yı gördüğü an diğer tüm bakışlar önemini yitirdi genç adamın zihninde, ruhunda, kalbinde... Dünyada bir tek o kaldı, bir de kendisi. Peşine düşme gereksinimi hissetti, yüreği ağzında attı. O sadece sıradan, beğendiği bir kız değildi, yüreğine göre Mihra, hayatının kadınıydı. O olmazsa kimse olmayacaktı sanki, tek doğrusuydu. Bakmaya doyamıyordu, gözlerini ondan alamıyordu. Gülüşü, bakışı, sesi... Hepsi bir çember olup içine hapsetmişti genç adamı.

Bir sigara daha yaktı.

"O sadece beğendiğim bir kız değil," dedi parlak yıldızların aydınlattığı göğü izleyerek.

"Öyle mi?" dedi Ahmet alayla. "Ee, anlat o zaman... Neyine âşık oldun bu kızın? Aşk bu kadar basitse, biz de olalım birine."

Çektiği dumanın yüreğine dokunup hissettiği acıyı sarmasını bekledi fakat o acı dinmedi. Onu düşünmek daha da sızlattı göğsünü.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Önce gülüşüne," dedi sessizce, kendi kendine konuşur gibi. Göğün yüzeyinde Mihra'nın güzel çehresi belirdi konuşurken. "Sonra çocuksu neşesine. Sesini yükselttiğinde dikkat çektiğini anlayıp kızaran yanaklarıyla başını eğişine. İçindeki çocuksu heyecanına. Yağmurun altında dans edişine. Utangaçlığına. Korkusuna rağmen benimle konuşurken takındığı o anlık cesaretine. Adını söyleyişine. Saf, bozulmamış yüreğine. Öyle temiz, öyle iyi kalpli ki... Bunun için onu tanımaya gerek yok. Yazları okuma yazma bilmeyenlere ders veriyormuş, inanabiliyor musun? Melek gibi!"

Mihra'nın silinen siluetiyle gözlerini gökyüzünden ayırdı ve kendisini ilgiyle dinleyen Ahmet'e baktı. Ahmet şaşkındı, bu kadarını beklemediği her halinden belli oluyordu.

Dudaklarını büküp "Haklısın," derken kekeledi. "Bu aşk olabilir. Harbiden yakmışsın abayı. Vay anasını avradını, kısmete bak. Sen Türkiye'de bir kıza bile yan gözle bakma, gel burada bir Türkmen kızına âşık ol."

Böyle söylenince kulağa garip geliyordu. Yusuf Agâh durumun farkına vararak gülümsemek istedi ancak bir şeyler gülüşüne engel oldu. Onun Mihra'yı sevdiği gibi, Mihra'nın bir başkasını sevdiği düşüncesinin altında ezildi. Bu düşünce zehirli bir kurtçuk gibi yerleşmişti beynine, gittikçe büyüyordu. Keyfinin kalmadığını fark etti, odasına gitmeliydi. Bu alan, bu kalabalık, çalan dertli türküler zulüm gibi gelmişti şimdi ona.

"Neyse ne," dedi iç çekerek, sigarasını bitirmek istemedi, yarısındayken söndürdü, ayağa kalktı. "Yatacağım ben."

Ahmet de onunla ayaklandı. Boyu bir seksen altıydı, Yusuf Agâh'tan yaklaşık dört santim kısaydı bu nedenle bakışlarını çok az yukarı kaldırdı. "Âşık adam hallerine bak. Nasıl da dalıp gidiyorsun, nasıl da kesildin yemeden içmeden..." dedi keyifle.

Yusuf Agâh arkadaşına ters bir bakış attı. "Kes sesini lan, tüm askeriyenin bilmesine gerek yok bu durumu."

Ahmet sırıtmasına engel olamıyordu. "Benim söylememe ne hacet? Biraz daha Mecnun gibi dolanırsan herkes kendiliğinden anlayacak, merak etme."

Yusuf Agâh sabır diler gibi başını arkaya attı. Büyük ve hızlı adımlarla lojmana doğru yürümeye başladı. Ahmet de ona yetişmekte geç kalmadı. "Ee beni ne zaman tanıştırırsın yengeyle? Güzel arkadaşı var mı bari?"

Ona yenge demesi Yusuf Agâh'ın hoşuna gitse de arkadaşına bu konuda taviz göstermedi. Sert ifadesini kaybetmedi. "Zevzekleşme."

"Utandın mı Yusuf Agâh Üsteğmenim?" dedi sırıtarak. "Bunlar daha iyi günlerin."

Yusuf yeniden ters bir bakış attı. Sakinleşmek adına nefeslendi, bir cevap vermeden hızlandı. Ahmet de adımlarını ona uydurarak kolunu omzuna attı ve az önce işittikleri türküyü alayla mırıldanmaya başladı:

"*Sevem dedim vazgeçmiyor nazından*
Ömrümde görmedim böyle gelini
Gelini gelini Türkmen gelini
Saramadım aney gel gör halimi..."*

Annemin yaptığı çikolatalı kurabiyelerin kokusu tüm evi sarmıştı.

Hatta sadece evi demek haksızlık olurdu buna, mahalleyi de sarıp sarmadığı konusunda şüpheliydim. Kitapçıya gideceğimi bildiği için bir kap Elif ve Ali abi için koymuş, bir de daha önce getirdikleri yiyecekle birlikte kapları bizde kalmış olan amcamlar için hazırlamıştı, kabı boş götürmek olmazdı. Elimde iki kurabiye kutusu ve içinde vişneli sodaların bulunduğu bir poşetle yürüyordum sakin, huzurlu ilçemiz Balamir'in sokaklarında. İşlerim bitince zeytin ağacına uğrayacaktım, bunu

* Adıyaman yöresine ait anonim bir halk türküsü. TRT arşivinde kaynak olarak Mehmet Seske veriliyor. Ancak Mehmet Seske, 25.07.1988 tarihinde derlediği bu türküye Aziz Çelik'i kaynak gösteriyor.

düşünmek son on iki gündür olduğu gibi midemde kasılmalara neden oluyordu. Garip bir kişiliğe sahip olduğumu düşünüyordum. Evime gelip benimle konuşmaya çalıştığında sert bir dille uyardığım adamı, aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Geçen günler onu unutmama hiç de yardımcı olmamıştı ama en azından artık iştahım geri gelmişti. Leyla gibi de dolanmıyordum. Hislerimi bir nebze kontrol altına alabilmiştim, biliyordum zamanla zeytin ağacının gölgesinde onunla yeniden karşılaşma hayalinden de kurtulacaktım.

Kurtulmalıydım.

En azından, onu tanıdığıma ve güvenilir birisi olduğuna emin olana dek...

Babamın aksine okumamış, mahalle esnafı olan amcamların iki katlı müstakil evinin kapısının önüne geldiğimde aklımdaki düşüncelerden sıyrıldım. Derin bir nefes alıp vererek yumruk yaptığım elimi yukarı kaldırıp kapıyı üç kere tıklattım.

Çok beklemedim ki kapı yengem Billur tarafından açıldı. Basamağı çıkmadığım için aşağıda kalmıştım, bu nedenle başımı hafifçe yukarı kaldırarak yengeme gülümsedim. "Hayırlı sabahlar yenge..."

"Sabah mı?" dedi yengem kahverengi gözlerini kocaman açarak. "Öğlen oldu kız, öğlen..." Yapay bir kahkaha attı, ben de gülümsemeye çalıştım. Yengem, hemen her konuda bizi iğneleyecek bir şey bulurdu. Dakika bir gol bir, başlamıştı işte.

Amcamın içeriden "Gelen kim?" diye seslenişine yengem başını içeri çevirerek "Yeğenin, Mihra," diye karşılık verdi. Sonra yeniden bana döndü. "Ne oldu kız bu saatte?"

Elimdeki kabı yukarı kaldırıp ona uzattım. "Annem kurabiye yaptı da, size de getirdim."

Yengem kafasını hafifçe geriye atarak, yine çok yapay tavrıyla gülümsedi azıcık. "Sağ olsun," dedi. Sonra ağzının ucuyla bana "Geçsene içeri," dedi.

Şu an en son istediğim şey bile değildi bu. Hızla başımı hayır anlamında salladım. "Yok, acelem var. Arkadaşlarım bekliyor."

Yengemin gülümseyişi büyüdü fakat sıcak değil, kurnazca bir hal aldı sanki birden. Beni baştan ayağa inceledi. "Bu kadar süslenme arkadaşların için mi? Hadi hadi..." dedi gözlerini kısarak başını az biraz sallayıp. "Arkadaş ayağına sevgilinle mi buluşacaksın yoksa gizli gizli?"

Yengem bir sevgilim olsa sevinir, hatta göbek atardı. Ama bu benim için mutlu olduğundan değil, bu bilgiyi ailemin yüzüne çarpmak için

can attığındandı. Hepimizden bir açık bekliyordu, biz başarılı oldukça morali bozuluyordu sanki... Ya da ben öyle hissediyordum, ne bileyim...

"Ne sevgilisi?" diye sordum kötü bir şey demiş gibi. "Eliflerin kitapçıya gideceğim. Annem onlar için de kurabiye koydu. Sohbet muhabbet işte..."

Pek inanmamış tavrıyla başını omzuna eğdi. "Eh iyi, öyle olsun madem," dedi. Mademi mi vardı? Yalan söylüyordum sanki. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Biraz eğildi, başını bana yaklaştırdı bir sır söyleyecekti sanki. Kaşlarımı çatarak kulağımı hafifçe ona çevirdim. "Bak Mihra, evlilik yaşın geldi. Seni bana soran var bir iki, iyisi mi adın birileriyle çıkmadan evlen. Sınavı da kazanamıyorsun zaten. Görücülerle görüşmen konusunda aracı olurum sana."

Bana küfür etmiş gibi geriye çekildim öfkeyle. "Ne diyorsun sen yenge?" diye sordum kızarıp bozararak. "Benim öncelikli hedefim okuyup kendimi geliştirmek. Rica ederim bir daha böyle cahilce şeyler söyleme bana."

"Cahilce mi? Kız aptallık etme, okuyup da ne olacaksın sanki? Zengin biriyle evlenip evinin hanımı olmak varken nereden çıkmış okumak? Boş boş işler... Sen gel beni dinle."

Çenemi yukarı kaldırıp bir adım geri çekildim. "Yok yengeciğim, ben almayayım. Ama sen istersen güzeller güzeli kızın Gonca için kontrol et birkaçını. Sonuçta onun da on sekiz olmasına iki yıl kaldı, okutmaz verirsin kocaya, oh, hayatını yaşar."

Tıpkı onun gibi gülümsedim.

Gonca, karakter olarak annesinin kopyası olan, bizimle hiç ama hiç iyi anlaşamayan biricik kuzenimizdi. Yengemin tek kızı, gözbebeğiydi. Ona asla söz söyletmezdi.

Bozuntuya vermedi. "Vakti gelince ona da bulurum elbet. Ayol iyiliğinizi istiyorum ben sizin, tıpkı annen gibi ne çabuk alınıp parlıyorsun."

Yengem hiçbir lafın altında kalmaz, her şeyi uzattıkça uzatırdı. Boş yere bir gerilim oluşturmaktan çok uzaktım. Telefonuma baktım, "Arkadaşlarım arıyor, gitmem gerek," diye yalan söyledim. Kimsenin aradığı yoktu. "Efendim Elif... Tamam... Geliyorum hemen..." Yengeme dönüp öylesine el salladım.

Memnuniyetsiz gülüşüyle karşılık vermesinin ardından önüme döndüm ve kalan yolu hiç ardıma bakmadan yürümeyi sürdürdüm.

Kitapçıya vardığımda sıcacık güneşin altında solunum sıkıntısı çekecek raddeye gelmiştim. Bu yüzden kapıdan içeri girdiğim an yüzüme

çarpan vantilatörün serin esintisi bende soğuk bir deniz etkisi oluşturdu. Derin, rahat bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtım. Gözüme ilk çarpan, merdivene tırmanmış elindeki kitapları üst raflara yerleştiren Ali abi oldu. Elif'se koliyi tutarak abisine kitapları uzatıyordu. Yaptıkları işe öyle dalmışlardı ki, beni fark edememişlerdi bile.

Geldiğimi belli etmek adına, bir anda görüp korkmamaları için "Kolay gelsin," diye seslendim içeri girerken. Bununla birlikte Ali abi irkildi, neredeyse merdivenden düşecekti. Ben korkuyla nefeslenirken Elif "Abi, dikkat et!" diyerek kartonu yere bırakıp merdiveni sıkı sıkıya tuttu.

Durum saniyeler içinde kontrol altına alınınca rahatladım.

"O kadar korkunç mu çıktı sesim ya?" diye sordum yürümeye devam ederken.

Elif kısık bir kahkaha atarken Ali abi, "Bir hayalet sessizliğiyle gelince, öyle geldi biraz," dedi gözlerime bakarak.

"Aşk olsun Ali abi, ben sessiz gelmedim ki siz kendinizi işe vermişsiniz bayağı."

Ali abi başını peki dercesine eğdi. "Öyle olsun."

Yanlarına ulaştığımda Elif'in yeşil gözleri elimdeki kaba ilişti hemen. "Çikolatalı kurabiye kokusu mu alıyorum?"

Tebessüm ederek başımla onayladım, ardından tuttuğum poşeti yukarı kaldırdım. "Hı-hım. Yanına da vişneli soda, en sevdiğimizden."

Elif'in gözlerindeki o ışıltıyı fark ettim hemen. "Ya Mihra," dedi büyük bir sevinçle. "Şu an karşılaşacağım hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemezdi."

İçimden "Abim Bilal çat kapı buraya gelmiş olsa bile mi?" diye geçirsem de yanımızda Ali abi olduğu için bu düşüncemi dışarı vurmadım.

Ben kurabiye ve sodaları masanın üzerine koyarken merdivenden inen Ali abi, "Bu mutluluk verici şeylerden benim payıma düşen var mı?" diye sordu.

Sodaları masanın üzerine yerleştirdiğim sıra gülerek ona baktım. "Aslında vardı ama beni hayalete benzettiğin için artık olmayabilir."

Gülüşüme karşılık verdi. "Sen tatlı bir hayaletsin Mihra, Casper gibi."

Ben dudaklarımı birbirine bastırıp "Sahi mi?" dercesine kaşlarımı kaldırdığımda Ali abi boğazını temizledi, başını rafların olduğu yöne çevirdi. Bazen çok konuşkan olurken bir anda utangaç ve sessiz bir kimliğe bürünebiliyordu, onun bu hallerine alıştığımdan fazla uzatmadım.

"Annem de fırına poğaça atmıştı, pişmiştir, ben de onları getireyim. Yasemin gelmeden hazır edelim masayı."

Gözlerimi kırparak onayladım Elif'i. Yasemin'in ismini duymak beni son zamanlarda sıkça rahatsız ediyordu. Bana Yusuf Agâh'la olan tanışmasını anlattığı günden beri onunla konuşmamıştım. Doğrusu, konuşmaya cesaretim yoktu. Benim tanıdığım Yasemin, onun peşinden ayrılmamış, dikkatini çekene kadar uğraşmıştı. Belki de çekmişti, belki de şimdi sevgili olmuşlardı, konuşuyor hatta buluşuyor bile olabilirlerdi.

Bu düşüncelerle burkuldu yüreğim, canım acıdı. Oysaki adamı istemeyen ben değil miydim? Kiminle buluşuyorsa buluşsundu, neden bu kadar umurumda oluyordu bu?

İtiraf etmek zor gelse de bir pişmanlık sarmıştı içimi, çok aceleci belki de çok önyargılı davranmıştım ona karşı. Araya mesafe koyarsam rahatlayacağımı düşünmüştüm fakat rahatlamanın çok uzağındaydım. Onu görmeyişlerimin ağırlığı sarmıştı göğsümü, artık atışlarını eskisi kadar keskin hissedemediğim yüreğimi. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Kendimi arafta hissediyordum. Başkalarına çok güzel akıl hocalığı yapabiliyordum ancak mevzu kendime gelince okula yeni başlamış bir öğrenciden farksız kalıyordum.

Hayır, görmedikçe unutmamış, bilakis doğduğu günden beri tanıdığı bir yakınını kaybetmiş gibi yasa bürünmüştüm.

"Mihra."

Kulaklarıma dolan bu sesle düşüncelerimden arındım. Gözlerimi kırpıştırarak Ali abiye baktım. "Hı? Ne?"

Komik bir şey görmüş misali güldü. "*Gönül Bağı* diyorum. Nasıldı, sevdin mi?"

Aslında bu soruyu sormasından nasıl kaçacağımı düşünüyordum çünkü kitabı bitirmemiştim. Bitirmemiş değil, bitirememiştim. Nereye koyduğumu bulamıyordum, evin altını üstüne getirmiştim fakat yoktu işte. Zeytin ağacımın yoluna gittim, her tarafı kolaçan ettim lakin maalesef hiçbir yerde bulamadım. Yer yarıldı da içine girdi sanki.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Annabel Lee çok iyiydi," dedim. Kaybettiğimi söyleyemezdim, saygısızlık olurdu. "Gerisini okumaya fırsat bulamadım."

Her kitabı aldığım gece bitirdiğime şahitlik eden Ali abinin kaşları gözlerinin üzerine indi. "Neden? Sevmedin mi?"

Titreyen ellerimi belimde birleştirip gizledim. "Yoo," dedim. "Sadece okumaya fırsatım olmadı." Son zamanlarda o kadar yalan söylemiştim ki Pinokyo misali burnum uzasa asla şaşırmazdım. Aslında bu yalan sayılmazdı, kitabı bulamadığımdan okumaya fırsatım olmamıştı ya işte.

"Zamanın olmadı?" dedi sorar gibi. Kaşları aynı şekilde durmaya devam etti. "Boş zamanlarında hayaletçilik yapmaya mı başladın?"

Ağzım açılırken kaşlarım çatıldı. "Çok kötüsün Ali abi!"

Sessizce kahkaha attı. "Takılıyorum," diye yanıtladı beni. "Alınma sakın."

Omuz silktim. "Biraz rafları karıştırmama müsaade edersen alınmam."

Eliyle rafları işaret etti. "İstediğin yerden başlayabilirsin."

Olumsuz yanıt almayacağımı bildiğimden daha cevabı duymadan raflara doğru yürümeye başlamıştım bile. Romanlar, şiirler, hikâyeler... Yüzlerce hayat, yüzlerce yeni dünya. İç geçirmeden edemedim.

Rasgele bir şiir kitabını elime aldığımda Ali abi de yanıma gelmişti. Kalın kapaklı, vişneçürüğü renginde bir kitaptı. Rengi ilgimi çekmişti, arka kapağında bir şey yazmıyordu lakin kitapta beni çeken bir şey olduğunu hissettim. Şairin adı Sezai Karakoç, şiirse Monna Rosa'ydı. Daha önce hiçbir şiirini okumadığım için daha çok ilgimi çekmişti.

"Yeni geldi."

Ali abinin sesini duyduğumda gözlerimi kitaptan kaldırıp ona baktım. "Mona Lisa gibi bir şey mi acaba? Merak ettim, sen okudun mu?"

Kafasını hayır anlamında salladı. "Ama bir arkadaşım çok iyi bir şair olduğunu söyledi."

"Ben de öyle hissettim," dedim hevesle. "Bugün alacağım ilk kitap belli oldu."

"Hasan abinin tüm maaşını buraya yatırmaya pek bir heveslisin Mihra. Daha yeni beş kitap aldın."

"Bundan memnun olman gerekiyor, size destek oluyorum."

Güldü. "Babanı da düşünmek gerekiyor."

Omuzlarımı düşürdüm. "Galiba haklısın," deyip iç çektim. Bu kitabı bırakmak istemiyordum ama daha okumadığım bir sürü kitap vardı. Paramı idareli kullanmalıydım. "Böyle bir yerde çalışıp maaşımı kitap türünden almayı isterdim. Bugünlük işe alır mısınız beni? Para istemem gerçekten!"

Ciddileşti. "Mihra, üzgünüm ama..." dediğinde olumsuz bir yanıt alacağımı anladım. "Maalesef bir hayalete ihtiyacımız yok."

Yaptığı oyunu fark ettiğimde gözlerimi kocaman açıp "Ya!" dedim ve elimdeki kitabı ani bir refleksle ona vurmak ister gibi kaldırdım. Ali abi tırsmış gibi geri çekildi, sonrasında kendimizi tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladık.

Ali abi gülüşünü silmeden kahkahasını durdurup başını soluna çevirdiğinde Elif'in geldiğini anlayarak ben de henüz silemediğim kocaman gülümsememle kapıya doğru baktım.

Fakat biliyordum ki kapıdan giren Elif olsaydı kalbim böyle durma noktasına gelmeyecekti.

Havada tuttuğum kitap neredeyse elimden düşecekti. Gülüşüm donuklaştı, kehribar hareler kaç gündür normal seyirde atan yüreğimin atışlarını saniyede hızlandırdı. İçim onu her görüşümde olduğu gibi içime sığmadı. O doğduğumdan beri yanımda olup birden beni terk eden tanıdık biriydi de, bir anlık sürprizle geçmişti sanki karşıma.

Evet, üzerine cuk oturan ve karizmasına artı puanlar ekleyen kamuflajıyla kapıdan içeri giren kişi Yusuf Agâh'tan başkası değildi.

Gördüğüm en sıcak bakışlara sahip gözler bugün nedenini anlayamadığım bir soğukluk taşıyordu sanki. Beni gördüğünde bakışlarının ısındığına şahit olmuştum hep ancak bugün Ali abiyle benim aramda gidip gelen hareleri buz gibi oldu saniyeler içinde.

Nedeni son söylediklerim için bana kızgın oluşu muydu?

Gayet tabii öyle olabilirdi, bir anda çok sert bir dille konuşmuş, bana karşı kendini açıklamasına bile imkân vermemiştim.

Utandım.

Havada kalan elimi aşağı indirdim, bakışlarımı yüzünden ayırıp yere eğdim.

"Buyrun, hoş geldiniz," dedi o sırada Ali abi. Yere düşen yeni gölgeyle anlamıştım yanında ikinci bir adam olduğunu. Göz ucuyla şöyle bir baktığımda, sarışın, Yusuf Agâh'tan biraz kısa bir askerin olduğunu gördüm, onun da göğsünde Türk bayrağı vardı.

Yusuf Agâh şöyle bir bana baktıktan sonra, Ali abiye dönüp karşılamasını başıyla onayladı. "Hoş bulduk."

O tok ses canlandı, kalbimi açıp içine yerleşti ve bu göğsümün parçalanma raddesine gelmesine sebep oldu.

"Neye bakmıştınız? Hemen yardımcı olalım."

Bakışlarımı yerden kaldıramıyordum.

"Birkaç şiir kitabı, birkaç roman..."

Kitap okumayı seviyor muydu? Öyleyse bu beni çok mutlu ederdi.

Benimle aynı şeyi düşünmüş olacaktı ki "Siz de kitapları dost gören askerlerdensiniz yani," dedi Ali abi yarım yamalak Türkçesiyle.

"Ben pek sevmem de, Yiğido okur," dedi sarışın arkadaşı, Yusuf Agâh'ın omzuna vurarak. Yiğido? Soyadı mıydı acaba? Yok, göğsünde

öyle yazmıyordu. Üçüncü ismiydi belki de. Yusuf Agâh Yiğido? Kulağa garip geliyordu. "Kız tavlamak için birkaçını dinlerim ama. Çok işe yarıyorlar." Kahkaha attı.

Demek kız tavlamak için. Yoksa o da arkadaşı gibi sırf bu amaçla mı okuyordu kitapları? Kaşlarımı çattım.

Kendimi tutamadan "Bu şiirler çok masum hislerle yazılıyor," demiş bulundum hiddetle arkadaşına bakarken. "Böyle amaçlarınız için kullanmamalısınız."

Mavi gözlere sahip arkadaşı şaşırmış gibi gözlerini büyütürken Yusuf Agâh'ın yüzünde o yönde bir hareketlenme olmadan beni izlediğini fark ettim. Hemen yanaklarım kızardı.

"Mihra şiir konusunda çok hassastır," dedi Ali abi.

"Orası belli canım," dedi sarışın asker. "Baksana bir cümle için beni kovacaktı neredeyse. Oysaki ben sadece aşk adamıyım, kötü amaçlar için kullanmam şiirleri."

Yusuf Agâh iç çekip rahatsız olmuş gibi, "Siz onun kusuruna bakmayın, şaka yapmayı pek sever," dedi. Ali abiye baktı tekrar. "Bana önerebileceğiniz kitaplar var mı?"

"Var ama Türkmence çoğunlukta. Türkçe pek yok elimizde, sizin için sorun olur mu?"

"Sorun yok, bu dile alışmam gerekiyor. Çözerim."

Ali abi gülümsedi. Ardından bana döndü. "Mihra, ilk müşterine kitapları tanıtmaya ne dersin?"

"İlk müşterim mi?" dedim gözlerimi kocaman açarak. "İşe mi alındım yani?"

Başıyla onayladı. "Bugünlük. Alacağın kitaplar için."

Küçük bir çocuk gibi sevinçle kitabı bırakmadan ellerimle alkış tuttum. "Harika!"

Hemen sonra kendimi dizginledim. Yasemin haklıydı, çocuk gibiydim; biraz olgun davranmalıydım.

Beni izlemeyi sürdüren Yusuf Agâh'a dönmeden önce ciddileştim, derin bir nefes alıp verdim ve nihayetinde kehribar harelere bakabildim. Sanki şimdi bakışları biraz ısınmıştı ama yine de çok değildi. Elimde arka tarafı işaret edip konuşmadan önce kekelememek için dua ettim. "Benim en sevdiğim bölüm orası. Oradan başlayalım mı?"

Sonuçta müşterimdi, konuşmamam için hiçbir sebep yoktu. Olduğum gibi takılabilirdim, ona burada durduğu her an istediğimi söyleyebilirdim.

Kafasıyla onayladı. "Olur."

Daha fazla yüzüne bakamayacağımı düşünerek ona arkamı döndüm, yerinden çıkmasından korktuğumdan bastırdım kitabı iki göğsümün tam ortasına gözlerimi kapatarak "*Sakin ol Mihra,*" diye fısıldadım sessizce. "*Sakinleş. Sadece kitap tanıtacaksın.*"

Fakat çok zordu.

Rafların önüne geldiğimde durdum, o da durdu. Yutkundum. Gözlerimi sıkıca yumup açtım, derin bir nefes aldım. "İşte burası..." dedim. Ona bakmamaya yeminli gibi diktim gözlerimi kitaplara hemen. Monna Rosa'yı tek elimle göğsümün üzerinde tutmaya devam ederken, kitapların isimlerine şöyle bir baktım.

"Kafka, *Dönüşüm*'ü okumuş muydunuz?" diye sordum.

"Lisede," diye yanıtladı. "Aslında Kafka'nın tüm kitaplarını bitirdim."

Bir anlık hevesle "Gerçekten mi? Ben de!" dedim ona bakarak.

Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda gülümsedi. Sanki bunu bekliyormuş gibi belirdi iki yanağında da koca bir çukuru andıran gamzeleri. Yüzüme ateş bastı.

Tebessüm ederek önüme döndüm. "Balamir'de, doğrusu Karahan'da erkekler pek kitap okumaz. O yüzden bu kadar şaşırdım."

"Hı-hım," diye onayladı beni. "Türkiye'de de kitap okuma oranı iyi sayılmaz."

Gülümseyerek, "Desenize iyi bulmuşuz birbirimizi," deyip ona baktığımda, oldukça yakından karşılaştığım kehribar rengi gözlerdeki yoğunluk fark ettirmişti ancak ne söylediğimi. Bir yerde yansımamı görmesem de yanaklarımın artık bir domatesten farksız olduğuna emindim.

"Kesinlikle iyi bulmuşuz, birbirimizi," diye tekrarladı cümlemi. Beni de mahmur eden sesiyle.

Havanın ağırlaştığını hissettim, şimdi bu kitapçı bomboştu, yalnızca Yusuf Agâh ve ben vardık içerde, tek ışık kaynağım bana büyük parıltılarla bakan karamel gözleriydi. Tek ses kaynağım bana karşı söyledikleri ve kalbimin atmasına vesile olan tek şey varlığıydı. Bakışları öyle işliyordu ki içime, gözlerimi çeviresim gelmiyordu hiç.

Acaba Ali abi de herhangi bir müşteriyle böyle bir bakışma yaşıyor muydu? Elbette yaşamazdı, onlar üç saniyeden fazla göz göze gelmekten sakınırlardı. Bu büyüleyici bakışmanın etrafımızdakiler tarafından yanlış anlaşılacağını düşünerek boğazımı temizledim. Başımı eğdim ve hiç de istemeden tekrar önüme döndüm. Kalbim ağzımda atıyordu.

Kendimi zorlayarak birkaç kitaba daha göz gezdirdim. Konuşabilecek hale gelene dek kitap arıyormuş gibi bekledim, bakışlarımı raflarda gezdirdim. Nihayetinde sesli bir nefes verdim ve "Cengiz Dağcı okudunuz mu hiç?" diye sordum gözüme kestirdiğim kitapla. "Kırım Tatarı bir yazar. Rusların asimile etmeye çalıştığı Türklerin çektiği zorlukları çok iyi anlatmış. *Korkunç Yıllar* beni çok ağlatmıştı, ikincisi *Yurdunu Kaybeden Adam*'ı okumadım ama en kısa zamanda alıp okuyacağım. Anlatılanların yaşanmış olduğunu bilmek insanı çok etkiliyor. Yazarla kız kardeşi çocukken ayrılıyor, yıllar sonra TRT aracılığıyla bir programda kardeşiyle yapılan röportajı izletiyorlar. Yaşlı adam, nasıl seviniyor, nasıl ağlıyor onu görünce... Çok üzücü. Allah kimseyi o duruma düşürmesin..." Okuduğum satırlarla birlikte izlediğim belgeselin aklıma gelmesiyle başımı hüzünle salladım. "Hayır, bunu okuma. Yani, okumayın. Askersiniz, daha iyi hissedeceğiniz şeyler okumalısınız..."

"Şu an çok iyi hissediyorum," dediğinde sesindeki imayı seçmem zor olmadı.

Gülmemeliydim. Hayır, kendimi tutmalıydım.

Sanki sol tarafta başka kitaplar varmış gibi başımı oraya çevirdim ama değil kitaplara bakmak kitapların varlığından bile haberdar olamadım o an. Gülüşümü tuttum, bilmem kaçıncı kez yutkundum ve yeniden önüme baktım.

Gözlerinin yüzümden ayrılmadığını bilerek kitapları incelemek dikkatimi onlara vermek çok zordu.

Biraz sessizlikten sonra bu defa konuşan o oldu. "Yanında çalıştığın adam, akraban mı?"

Hangi kitapları söyleyeceğimi düşünürken, işittiğim beklenmedik soruyla duraksadım. Başımı yanıma çevirip Yusuf Agâh'a baktım ve "Ali abi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "İçeri girdiğimiz sıra gülüştüğün adam işte. Adı Ali mi?"

Gülüşümüzü yakalamıştı, doğru ya. Neden merak etmişti ki kim olduğunu? Başka bir şey mi sanmıştı yoksa? Öyle bir düşünceye kapılmasının verdiği telaşla kaldırdım omuzlarımı ve hemen açıkladım. "Evet, Ali. Akrabam sayılır. Çok yakın arkadaşımın abisi. Benim de abim gibi."

O an ifadesinde belirgin bir rahatlama sezdim. İçeriye girdiğinde gülüşümüze mi takılmıştı, o yüzden mi soğuk bakışlar atmıştı? Ve şimdi açıklamamı işitince, yine bu yüzden mi rahatlamıştı?

İçten içe öyle olmasını diliyordum fakat Yasemin burada olsaydı "Her şeyi büyütmeyi bırak Mihra, hayal dünyanda yaşıyorsun," derdi.

Sahi, Yasemin ne zaman gelecekti? Yusuf Agâh buradayken gelmesini hiç mi hiç istemezdim. Kıskanıyor muydum? Belki de.

Onu ilk ben görmüştüm, ilk benim yanımdaydı. Sonsuza kadar reddetmemiştim ya... Sadece karakterini tanımadan onunla buluşamazdım işte. Bu onu, yani Yusuf Agâh'ı öylece bırakacağım anlamına gelmiyordu ki. Evde olanlar konusunu ikimiz de açmamıştık, aramızda soğuk rüzgârlar esmiyordu. Bana kızgın değildi demek ki. Benden vazgeçmiş de değildi. Söylemek istediklerimi anlamıştı besbelli.

Düşüncelerimi doğrulayarak "Sevindim," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Neye?"

"Böyle iyi bir manevi abinin olmasına."

Bu defa gülümsememi tutamadım. O da karşılık verdi.

Yeniden rafları incelemeye daldım. Yusuf Agâh, önerdiğim her kitabı satın almak üzere taşımaya başladı. Ona iyi gelmeyeceğini söylediğim halde *Korkunç Yıllar*'ı da. Çoğu kitabı okumuştu, okumadıklarınıysa benim zevkime güvenerek almıştı eline. Onunla bu şekilde kitaplardan konuşmak hoşuma gitmişti, her gün gelmesini, her gün ona kitap önermeyi istedim içten içe... Fakat bu imkânsızdı, biliyorum.

Nihayetinde çok fazla kitap aldığı ve önerecek daha iyi bir şey bulamadığımdan raflardan bir adım geriye çekildim ve tüm bedenimle ona döndüm. "Bu kadar yeter sanırım?"

Bana bir cevap vermeden önce bakışları başından beri göğsümde tuttuğum kitaba kaydı. Onu isteyeceğini düşünerek ince kitabı iki kolumla sıkıca gövdeme bastırdım ve "Üzgünüm ama bu benim," dedim oyuncağını paylaşmayan bir çocuk gibi. Tebessüm etti. "Ayrıca çok fazla kitap aldınız, ay sonuna kadar idare etmelisiniz. Sigara alacak paranız kalmazsa kitap okumaya hevesiniz de kalmaz. Sigara içiyorsunuz değil mi? Abimin söylediğine göre askerde içmeyenlerin sayısı bir elin parmağını geçmiyormuş."

"İçiyorum," diye onayladı beni. Sesinden eğlendiği belli oluyordu. "Şu sıra içme sebeplerim biraz daha arttı. Ama haklısın, paramı idareli kullanmalıyım."

Üzüldüm. Gurbet yanığı olmuştu muhtemelen, topraklarının hasretini çekiyordu... Zavallı adam.

"Ailenizi mi özlediniz?" diye sordum kasaya doğru yürümeye başladığımızda.

"Ona alıştım sayılır. Artık yeni bir sebebim daha var," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Bu yeni sebebin ben olduğum hissine kapıldım. Fakat buna sevinmeli mi yoksa üzülmeli miydim? Eğer benim için fazladan bir sigara dahi içiyorsa üzülmeliydim tabii, ciğerlerine yazık ediyordu. Ama öte yandan bu, beni düşündüğü anlamına da geliyordu, bu sebeple midemde uçuşan kelebekleri durduramadım.

Kelimeleri tüketip imalı cümlelerle birlikte yeniden başka hiçbir şeye ihtiyacımız yokmuş gibi birbirimizi seyrederek yürürken, "Yiğido," diye seslendi sarışın arkadaşı. Ve bakışmamızdaki bağlantı koptu. Aynı anda arkadaşına baktık. "Panayır varmış. Katılır mısın? Pazar gününe geliyor, boşuz."

"Ne panayırı?"

"Her yıl temmuz ayında düzenlenen yaz panayırı," diye cevap verdi kasanın ardındaki Ali abi bize dönerek. "Oyunlar oynanır, tiyatrolar düzenlenir, sinemalar kurulur. Çok eğlenceli geçer. İlaç gibi gelecek halkımıza."

Yusuf Agâh kitapları Ali abiye verirken bana bakarak, "Herkes katılır mı bu panayıra?" diye sordu.

Sorunun muhatabı olduğumu düşünerek, "Ben hiç kaçırmadım," dedim. Cevapsız bırakmak istemedim. Üstelik Yusuf Agâh'ı panayırda görme düşüncesi beni de heyecanlandırmıştı. "Üstelik bu yaz *Bir Yaz Gecesi Rüyası** oyunu oynanacak. İzlemeyi çok istiyorum."

"O zaman kesin katılıyoruz," diye araya girdi Ahmet. Sonra boğazını temizledi. "Bir Yaz Rüyasının Gecesi... İşte o varsa yani. Asla kaçırmayız. Değil mi kardeşim?" deyip Yusuf Agâh'ın sırtını pışpışladı iki kez.

Eserin adını yanlış söylemesi beni güldürdü. Belli ki ne anlattığını bile bilmiyordu. Ya Yusuf Agâh? O biliyor muydu acaba? Bu kadar kitap okuduğuna göre, biliyor olabilirdi.

Cevabı merak ettim ama dikkat çekeceğinden soramadım.

Yusuf Agâh arkadaşına yanıt vermek yerine Ali abiye ücreti sordu, parayı ödedi. O sıra sarışın asker Ali abiden Balamir hakkında bilgiler almaya devam etti.

* William Shakespeare'in erken dönem romantik komedya oyunu.

Yusuf Agâh, onlarla konuşmaya girmeden önce yeniden bana döndü. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda, veda cümlesi kuracağını düşündüğüm dudakları aralandı. Ve sessizce, yalnızca benim duyabileceğim şekilde konuştu:

"*Zeytin ağaçları, söğüt gölgesi,*
Bende çıkar güneş aydınlığına.
Bir nişan yüzüğü bir kapı sesi.
Seni hatırlatır her zaman bana.
Zeytin ağaçları, söğüt gölgesi."*

Kulağıma ninni gibi dolan yumuşak, rahatlatıcı sesiyle söylediği etkileyici dizelerin anlamını çözmeye çalışarak kısık bir sesle "Ne?" dedim.

Kaşlarıyla elimdeki kitabı işaret etti. "Sezai Karakoç, *Monna Rosa*."

* Sezai Karakoç, *Şiirler* (İstanbul: Diriliş Yayınları).

Bölüm Dört

Panayır

"Zeytin ağaçları, söğüt gölgesi,
Bende çıkar güneş aydınlığına.
Bir nişan yüzüğü bir kapı sesi.
Seni hatırlatır her zaman bana.
Zeytin ağaçları, söğüt gölgesi."

Gözlerim, saatlerdir bu satırların üzerindeydi. Okuyordum, bitiriyordum, başa dönüyordum, tekrar okuyordum, sonra yeniden başa dönüyordum. Altını çizmiş, dizenin başladığı kısma minik bir kalp bırakmıştım. Her okuyuşumda Yusuf Agâh'ın sesi oynuyordu zihnimde, düne geri dönüyordum. Kitapçıda onunla karşılaşıyordum, kitap seçmesine yardımcı oluyordum. Kokusunu duyuyordum sanki yeniden, hiç dokunmadığı kitabın üzerine sinmişti sanki eşsiz kokusu; sesi, varlığı oradaydı.

Allah'ım, içim içime sığmıyordu!

Yüreğim göğüskafesimden çıkmak istiyor, bulunduğu yere sığmıyordu. Uyku da tutmuyordu, erkenden açmıştım gözlerimi yeni sabaha. Dışarıdaki horozların, kuşların birbirine karışan seslerini işitmiştim. Güneşliği çekmemle içeriye gün ışığı doldu. Huzur dolu bir sabahtı.

Onu tekrar görmek istiyordum ve bunun için yarın akşamki panayırı bekleyecek olmanın sabırsızlığı içindeydim. Saatler de geçmiyordu sahi. Gelecek miydi, gelmeyecek miydi onu bile bilmiyordum. Normalde panayır için heyecanlanmamın tek sebebi oynanacak tiyatrolar olurdu, ilk kez baskın çıkan şey bir başkasını görmekti. Günler ne kadar yavaş geçiyormuş meğerse, saniyeler bir ömür gibi geliyormuş insana...

Görsem ne olacaktı sanki, o kadar kalabalıkta birlikte olamazdık ya. Üstelik abim falan da olurdu... Ama olsun, en azından belki gözlerimiz birbirini bulurdu. Onunla bakışmak... Kalbime takla attırıyordu.

"Mihra."

Annemin sesiyle birlikte irkildim, elimdeki kitabı sertçe kapattım ve meraklı gözlerimi kapıdan içeri giren anneme diktim. "Kızım iki saattir sana sesleniyorum, neden cevap vermiyorsun?"

Kitabımı hemen yastığımın altına sokup sanki beni Yusuf Agâh'la basmış gibi yersiz bir heyecanla kekeleyerek "Kitap okuyordum," dedim.

Annem heyecanımı garipsemiş olacak ki tek kaşını kaldırarak izledi beni. Elini beline koydu. "Kitap okuman güzel ama seni gerçek dünyadan soyutlamasına izin verme. Ses tellerim tahriş oldu adını seslenmekten."

Bir şeyden şüphelenmemesini umarak doğruldum, yatağımın üzerinde bağdaş kurdum ve "Özür dilerim anneciğim çok heyecanlıydı, kaptırmışım kendimi işte..." dedim. "Bir şey mi oldu? Sofrayı mı hazırlayayım?"

"Yok, onun için daha erken, baksana daha köftehor kardeşlerin uyuyor..." Ayşe ve Gülnar'a bakarak başını onaylamazcasına salladı. Ardından bana döndü. "Süt bitmiş, Sehra için süt alır mısın? Çıkmışken ekmek de alıver. Yasir'i uyandırmakla uğraştırma beni."

Hiç itiraz etmeden "Tamam," dedim. Sabah dışarı çıkmak benim için kötü bir şey değildi, sabah yürüyüşlerini seviyordum.

"Çabuk ol ama, süslenme."

Ayaklarımı yataktan aşağı indirirken "Tamaam," dedim son heceyi uzatarak.

Annem kapıya sırtını dönüp yürümeye başladığında "Beni ikinci kez buraya getirme," diye uyardı. Bu sefer "Tamam," demekle uğraşmadım. Hemen arkamı döndüm, kitabı yastığın değil döşeğin altına koydum; içinde bir şey yoktu ama meraklı kardeşlerimin araştırıp içinden anlamlar çıkarmasını istemezdim. Hızlı hareketlerle ayaklandım, zil çalan eteklerimle dolabıma gittim. Annemi sinirlendirmeden gözüme çarpan buz mavisi, ütü istemeyen elbisemi aldım, dolabı kapattım ve hızlıca giyindim.

Mutfağa girdiğimde annem hamur yoğuruyordu, iskemleye çıkıp onu izleyen Sehra'ysa beni görür görmez yere atlayarak "Abla," diyerek yanıma koştu. Annem yaptığı işe öyle dalmış görünüyordu ki muhtemelen Sehra olmasa geldiğimi fark etmeyecekti bile.

Ben gülümseyerek benimle dışarı çıkmak için heveslenen kız kardeşimin elini tutarken annem irkilerek kafasını salladı ve omzunun üzerinden şöyle bir bana baktı. Küçük bir kontrol. Sonra yeniden önüne dönüp çenesinin ucuyla mutfak dolabının bardak rafında duran bozuk paraları gösterdi. "Bir litre süt, bir de ekmek al."

Sehra'yla birlikte rafa yürüdüm. Annemin yanına ulaştığımda yeniden bana baktı ve "Yakışmış," dedi. "Ben çok becerikliyim yahu."

Elbisemden bahsettiğini anlayarak, "Bu, elbiseyi üç yüzüncü giyişim falan herhalde," dedim. "Her seferinde kendini övüyorsun."

"Överim tabii, hem çok güzel bir kız yapmışım, bu da yetmezmiş gibi diktiğim elbiseler de harika."

Gözlerimi kapatarak gülerken başımı salladım, ardından tatlılığına dayanamayarak annemin yanağına içten bir öpücük kondurdum. "Keşke biraz sana çekseydim," dedim geri çekilirken. İkimiz de biliyorduk ki ben o konularda beceriksizin tekiydim.

"İleride alışırsın sen de canım..."

Sehra'nın elini bırakmadan koşar adımlarla uzaklaşırken annem arkamızdan "Oyalanmayın," diye seslenmeyi ihmal etmedi.

Sabah saatleri olmasına rağmen güneş öğle vakitlerini aratmaz şekilde yakıyordu teni. Gözleri kısmadan yürümek zordu. Boş yolda altından ilerleyeceğimiz gölgeli bir alan da yoktu, ki bunun eksikliğini pek çekmiyorduk. Elinden tuttuğum Sehra başını sallayıp uydurduğu bir şarkıyı mırıldanıyordu, bense arada sırada şarkısının melodisine eşlik ediyordum. Açık olan berber, manav ve lokanta sahipleri, işlerine giden insanlar haricinde sokaklar bomboştu.

Annemin arkadaşlarından Ağgül abla, iki eliyle tuttuğu çarşafı pencereden aşağı bıraktıktan sonra camdan sarktı, tülbentini arkadan bağlamıştı, muhtemelen ev işi yapıyordu, sabah mesaisine başlamıştı. Sokakta kim var kim yok diye kontrol ederken buldu gözleri beni, birbirimize gülümserken "Hayırlı sabahlar," dedim.

"Hayırlı sabahlar Mihracığım," diye karşılık verdi. Çarşafı öylece tutarken dirseğini pencere pervazına koydu. "Bakkala mı gidiyordun?"

Başımla onayladım. "Birkaç ihtiyaç var da."

"Ah, Allah gönderdi seni o zaman. Ben de bizim oğlanı nasıl uyandıracağımı düşünüyordum kara kara. Sana zahmet bana da iki ekmek alır mısın?"

Hiç şikâyet etmeden "Alırım tabii," dedim ve Ağgül ablanın sepetle salladığı parasını elime aldıktan sonra arkamdan döktüğü dualarla birlikte yoluma devam ettim.

Boş sokağın verdiği cesaretle Sehra daha yüksek sesle söyledi şarkısını, bense kıkırtılarımla eşlik etmeye devam ettim ona. Meydana yaklaştığımızda gözüme ilişen zırhlı araçlar, ortalıkta gezinen insanlar ve gözüme çarpan askeri üniformalarla birlikte yüreğim korkuyla kasıldı.

Yürümeye devam etmeden önce durdum, şarkısını söylemeyi sürdüren Sehra da susup bana baktı. "Neden durduk?"

"Bekle bir ablacığım," dedim durumu ona açıklamadan önce. Ve kıstığım gözlerimle olanları anlamaya çalıştım.

Çok geçmeden, korkmam gereken bir şey olmadığının farkına vardım. Evet, peş peşe durmuş zırhlı araçlar, etrafta dolaşan askerler, sabahın bu saatinde görmeye alışık olmadığım bir kalabalık vardı ama bunun sebebi herhangi bir sorun olması değildi. Askerler, ellerindeki karton kutularla çocuklara çikolata dağıtıyorlar, sıraya dizilen çocuklar çikolatayı alır almaz sevinçle yerlerinde zıplıyorlardı. Kulaktan kulağa işittiğim savaşla ilgili dedikodular bilinçaltımı etkilemiş olmalıydı ki böyle güzel bir manzarayı bile korkunç bir hadise sanmıştım.

"Orada ne var abla?"

Sehra'nın sesiyle birlikte yeniden ona döndüm ve tuttuğum elini okşadım hafifçe. "Asker abilerin çikolata dağıtıyorlar."

İçine heyecan dolu bir nefes çekerken renkli gözleri kocaman açıldı. "Çikolata! Ben de!"

"Tamam, bakkala gidiyoruz. Alırım ben sana," dedim ve yüzünde mutlu bir gülüş oluşturduğum kız kardeşimle birlikte asker araçlarının, daha doğrusu bakkalın olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Karahan Ordusu mu yoksa Türk Ordusu mu olduğunu merak ettim. Attığım her adımda netleşen üniformaların rengi yüreğimin göğsüme daha hızlı çarpmasına vesile oldu. Hayır, bu üniforma kesinlikle Karahan Ordusuna ait değildi, abimden biliyordum. Kalbim tekledi.

Askerlere gelişigüzel baktım fakat kaskları başlarındaydı, yüzlerini tam olarak görmem neredeyse imkânsızdı. Çok geçmeden, tam ortadaki zırhlı aracın önünde elindeki çikolata kolisiyle, o gamzeleri gözler önüne seren gülümsemesiyle çocuklara üçer beşer çikolata dağıtan askeri gördüm ve işte beklediğim o his benimle oldu. Kalbime uçmak için can atan bir kuşun kanatları takıldı, göğsüm darbelerinden nasibini aldı.

Her şeyin ağır çekime girdiğini düşündüğüm bir anda Yusuf Agâh başını kaldırdı, metrelerce öteden parlayan kehribar gözleri varlığımdan haberi olmuşçasına anında beni buldu. Aslında belki de beni bulmamıştı, çünkü ilk sol çaprazıma baktı, sonra beni buldu, tekrar sola baktı ve gözlerini kırpıştırıp başını varla yok arasında salladı. Bakışlarımız nihayet birbirine kenetlendiğinde arkamdan Yusuf Agâh'ın yanına doğru ilerleyen askerlerin varlığını bile fark edecek durumda değildim. Dünyada herkes yok olmuş, yalnızca ikimiz kalmıştık sanki.

Bu normal miydi?

Peki ona bakar bakmaz suratımda oluşan içten tebessüm? Bunu yapmam doğru muydu?

Doğru ya da yanlış, buna engel olamamıştım. Üstelik baştan ayağa gözlerime baka baka okuduğu o şiirin büyüsüyle çevriliyken hiç olamazdım. Belki sonra pişman olacaktım ama o sonra şimdi değildi.

Gülümseyişimi yüreğine hapsettiğini düşündüğüm Yusuf Agâh'ın dudakları birbirinden ayrıldı ve o güne kadar gördüğüm en harika gülüşle karşılık verdi bana, inci gibi parlayan bembeyaz dişleri de kalan her yanı kadar kusursuz, gülümsemesi baş döndürücüydü. Kalbim kilometrelerce yolu hiç durmaksızın koşmuşum gibi hızlandı.

"Abla."

Elbisemin eteğini çekiştiren Sehra, tuttuğu elimi sallayıp bana kendini hatırlatmış olmasa kim bilir belki hiç çekemeyecektim bakışlarımı ondan. Sayesinde dünyada hâlâ başkalarının olduğunu hatırladım ve başımı sallayıp gözlerimi anında yere indirerek gereğinden fazla uzun sürmüş bu bakışmayı sonlandırdım, hâlâ yavaşlamamış olan yüreğimi görmezden gelmeye çalışıp kız kardeşime baktım. "Hı? Ne?"

"Çikolata," dedi dudaklarını büzerek tüm masumluğuyla. "Ben de istiyorum."

Ne söylediğini anlamak istercesine durdum biraz. Çikolata kelimesi defalarca döndü aklımda.

Çikolata, askerler, Yusuf Agâh... Çikolata... Tatlı... Gözleri tıpkı karamelli çikolata...

Hayır hayır.

Yeniden hızla salladım kafamı. Çikolata, evet. Tatlı, aburcubur olandan. Gofret. Askerlerin dağıttıkları.

"Abla," dedi yeniden kız kardeşim, artık ağlayacak gibiydi. "Gofret istiyorum ben de."

Evet, kız kardeşim gofret istiyordu. Bir abla olarak vazifemi yapmalı ve ona gofret almalıydım.

"Tamam güzelim," dedim kısık sesimle. "Paramız var, gel alalım." Bakkala döndüm, elbette gidip de Yusuf Agâh'tan çikolata isteyecek değildim.

"Abla, ben de oradan istiyorum." Tam bakkala girecekken ayaklarını yere sürten Sehra'ya baktım. Çocuklara çikolata dağıtan askerlere doğru tutmuştu işaretparmağını. "Çikolata!"

"Tamam tatlım, içeri girelim istediğini alırım ben sana."

Küçük omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hayır, ben oradan istiyorum!"

O sırada ellerindeki gofretleri iştahla açıp yiyen iki çocuk geçti. Tam itiraz edecektim ki ağlak bir şekilde "Çikolataaaa!" diye bağırdı.

Evet, rezil oluyordum.

Kızardığımı hissettim, sanki o an tüm millet işini gücünü bırakmıştı da bizi izliyordu. "Sehra, içeride istemediğin kadar var."

"Bana ne, ben buradan istiyorum."

Aç gözlü bir çocuk da değildi ki, niye tutmuştu damarı şimdi?

"Ablacığım..."

"Ablası, bence kardeşini ağlatmamalısın."

Arkamdan işittiğim ses tonuyla kalbim olduğu yerde ters takla attı. O tanıdık sesle gelenin Yusuf Agâh olduğunu hemen anlamış, bedenen de ruhen de ürpermiştim. Başımı yerden kaldırıp sağ tarafa çevirdim ve ne zaman yanıma geldiğini anlamadığım Yusuf Agâh'a bakıverdim. O ise Sehra'ya bakıyordu. Elindeki çoğu bitmiş koliden iki çikolatalı gofret çıkardı ve Sehra'ya uzattı. "Al bakalım."

Ne tatlıydı, tıpkı bir abi gibi bakıyordu kız kardeşime. Çocuklara çok güzel bakıyordu, gofret dağıtırken de öyleydi, şimdi kız kardeşime o gofretlerden birini uzatırken de.

Sehra, gofreti almadan önce bir adım geriledi ve utangaç haliyle bana baktı. Bu *"Alabilir miyim?"* diye sorma şekliydi. Gözlerimi kapatıp açarak onayladığımda altdudağını dişlerinin arasına alıp minik elini uzatarak gofretleri aldı. "Teşekkürümüz?" dediğimde gözlerini kısarak yeniden Yusuf Agâh'a baktı ve Türkmence "Sagbol," dedi.

"Önemli değil küçük hanım," diyen Yusuf Agâh elini uzatıp Sehra'nın kıvırcık saçlarını karıştırdı, kalbimde birkaç havai fişek daha patladı. Ardından yeniden bana baktı.

"Merhaba."

Nefes aldım, verdim. "Merhaba," diye yanıtladım cılız sesimle.

"Nasılsın?"

"Sizi gördüm daha iyi oldum," dedim. Sonra hemen düzelttim. "Askerleri, yani. Türkiye'nin."

Gülümsemesi genişledi. "Ben de sizi gördüm daha iyi oldum. Sizi yani, kız kardeşini ve seni."

Yüzlerimizde asılı kalan gülümsemeyle birbirimizi incelerken dikkatimi dağıtan yeniden Sehra oldu. Elindeki gofreti bana doğru sallıyordu, bu "aç," demek oluyordu. İlgimi tekrar ona verdim ve elinden gofretini alıp açtım, kırmızı paketi rahat yiyebilmesi için geriye doğru sıyırdım.

"Yiğido, bak burada bir soda var tam senl..."

Yusuf Agâh'ın arkadaşı Ahmet, hevesli bir şekilde başladığı sözleri yanımıza geldiğinde yarıda kesilmişti. Sehra'nın gofretini eline verdiğim sıra, "Oo kimler gelmiş kimler. Nasılsın yenge?" dedi. O sıra Yusuf Agâh'ın boğazını temizlediğini duydum.

Yenge mi? Dili sürtmüş olmalıydı. Başımı kaldırıp Ahmet'e baktığımda hafiften tebessüm ettim. "İyiyim siz nasılsınız?"

"Ben eh işte de Yiğido'nun şu an bayram ettiğine eminim," dedi sırıtarak. Kaşlarımı çattım, bana gönderme mi yapmaya çalışıyordu bu adam? Hemen sonra Yusuf Agâh'a omuz attı. "Allah'ın sevgili kulusun bak, göreve gitmeden tüm isteklerin gerçekleşiyor."

Yusuf Agâh ona ters bir bakış attı. Bense Ahmet'in söylediklerinden yalnızca bir yere takıldım. "Görev mi?"

O an kıyafetlerinin tam teşekküllü olduğu dank etti kafama. Çantaları sırtlarında asılıydı, kaskları başlarındaydı. Yelekleri giyili, telsizleri göğüslerinin hemen ön kısmındaydı. Suratım asıldı.

"Birkaç temizlik işimiz var da," dedi Yusuf Agâh, beni cevaplayanın Ahmet olmasını engellercesine bir hızla.

Abimden alışmıştım bu görev haberlerine ancak Yusuf Agâh'ın bir çatışmaya gireceği düşüncesi kalbimi kasvetle doldurmuştu. Kapkara bir endişe bulutu ruhuma dolanırken "Ya panayır?" diye sordum birden. Öyle ya, panayıra şunun şurasında ne kalmıştı ki? Görevlerin kaç gün süreceği meçhuldü, abimden biliyordum. Günü birlik olanı da vardı, aylar süreni de... Ayrıca yorucu olurdu, kim böyle bir işin ardından öyle fuzuli bir etkinliğe katılırdı ki? "Gelmeyecek misiniz?"

Yusuf Agâh ağzını araladı ancak ondan önce lafa atlayan Ahmet oldu. Yusuf'un sırtına vurararak, "Vallahi yenge, bu ölümcül yaralansa yine gelir ben sana diyeyim. Öyle heyecanlı kendisi, gün sayıyordu, gün," dedi.

Belki bunlar beni mutlu edecek sözler olabilirdi ancak aksine yaralanma ihtimali yüzüme sert bir tokat gibi çarpmış, yüreğim kasılmıştı. Öyle ki Yusuf Agâh'ın sabrı taşmış ifadesiyle başını Ahmet'e çevirip homurdandığı cümleyi duyamamıştım. Tekrar bana döndüğünde, "Gelmeyi çok istiyorum," dedi.

Tebessüm ettim. "Sapasağlam karşılaşabilmemiz için dua edeceğim."

Bunu içimden söylemem gerekiyordu!

Yusuf Agâh, iyice belirginleşen gamzeleriyle "Öyle mi?" diye sorduğunda anında kızardım, arkadaşı Ahmet kaşlarını havaya kaldırıp Yusuf

Agâh'a bakarak manalı bir tavırla sırıtırken ben ne yapacağımı bilemeden Sehra'ya baktım. "Yedin mi ablacığım?" diye sordum hiç alakasız.

Kız olanlardan habersizce gofretini yemeye devam ediyordu elbette.

"Komutanım, araçlar hazır."

Bir başka asker yanımıza gelip gür sesiyle bu bilgiyi sunduğunda Ahmet güler gibi bir sesle, "Hadi bakalım, gazamız mübarek olsun," dedi, yeniden iki kere sırtına vurdu hâlâ beni izleyen Yusuf'un. Ve yanlarına gelen askerle birlikte araçlara doğru yürümeye başladı.

Bir kez daha baş başa kaldığımızda Yusuf Agâh elindeki kartonun içinde kalan son gofreti aldı, kartonu duvarın kenarına bıraktı. Çikolatayı bana uzattı. "Bu da senin."

"Gerek yok, siz yiyin."

Kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi. "Göreve giderken çikolata yiyen bir asker gördün mü hiç, Mihra?"

Ne güzel Mihra diyordu öyle. Sabaha kadar hiç susmadan adımı söylese itiraz etmezdim, dünyanın en güzel şarkısı bu olurdu benim için.

İçim kıpır kıpır olurken, "Bence askerler bu konuda sınırlandırılmamalı, çikolatanın yaşı ya da görevi yoktur," dedim.

"Bu senin olsun, başka zaman birlikte yeriz o zaman," diye karşılık verdi.

"Yiğido!"

Biz öylece birbirimize bakarken, artık zırhlı araçlardan birinin içinde olan Ahmet, ön yolcu koltuğunun camından başını uzatmış seslenerek bölmüştü muhabbetimizi tekrar. Ben baksam da Yusuf ona bakmadı ve beni seyretmeyi sürdürerek "Gitmem gerekiyor," dedi.

Başımla onayladım. "Allah yardımcınız olsun. Dikkatli olun."

"Ben bugün ölmem Mihra. Seni yeniden göreceksem, dikkatli olmaktan başka seçeneğim yok."

Sağ elimi kaldırıp kalbimin üzerine bastırmak istedim, koca Balamir'in yüreğimin seslerini duyacağından ürktüm. Kehribar gözleriyle attığı bakışları tepede parlayan sıcacık güneşten kat be kat yakarken ruhumu, terleyen avuçlarımı gizlemek amacıyla parmaklarımı avuçlarıma gömdüm. Yusuf Agâh çenesinin ucuyla yeniden gofreti işaret ettiğinde utangaç tebessümümle elinden çikolatayı aldım. Bunu yaparken parmaklarımızın ucunun birbirine değmesi planlarım dahilinde değildi ama olan olmuştu. Parmak uçlarımız birbirine dokunmuş verdiği elektrik kalbime yol almıştı. Temas neydi, nasıl olurdu ilk kez o an fark etmiştim sanki.

Ellerimizi ağır ağır ayırdık birbirinden. Kollarımız iki yanımıza düştüğünde Yusuf Agâh önce kız kardeşimin başını okşadı yeniden, Sehra sevdiğinden olacak ona gülümsedi. Ardından karşımda "hazır ol"da durdu hayatımda gördüğüm en baş döndürücü asker, başını eğerek bana bir ayrılık selamı gönderdi. Gülümsemem silinmeden aynı baş hareketiyle onayladım onu. Arkasını döndüğünde onu araca binene dek izledim, konvoy halindeki askeri araçlar gözden kaybolmadan bakkalın içine girmedim.

"Mihra, insanlar ağaç oldu seni beklemekten!"

Annemin sesini duyduğumda aynanın karşısında dalmış bir vaziyette ellerimle saçlarımı düzeltiyordum. Aslında, bekleten ben olmazdım çoğu zaman. Aynanın karşısında dakikalarca vakit geçirdiğim anların sayısı da nadirdi. Ama günlerdir kafamı toplayamamıştım, yaptığım her işi oldukça yavaş yapıyor annemin ve kardeşlerimin gözüne batıyordum. Şimdi de dışarıda beni bekleyen kardeşlerim ve Yasemin idare etmek yerine homurdanmayı seçmişlerdi. Fakat bugün her zamankinden güzel olmak istemiştim.

Yusuf Agâh'ı çikolata verdikten sonra tekrar görmemiş –doğal olarak– abimden de hiçbir şekilde haberini alamamıştım. Bu sadece Türk askerlerinin düzenlemiş olduğu bir görev olmalıydı ki abim vaktinde eve gelmişti. Fakat elbette adamı durdurup "Abiciğim, Türkiye'den gelen askerlerden ne haber?" diye soramamıştım ve içim içimi yemişti. Çatışmanın ayrıntılarını bilmiyordum, dilimden ve gönlümden duayı eksik etmemiştim ki elimden başka bir şey gelmiyordu. Hem, bana dua emaneti vardı. Ayrıca bugün panayıra gelecekti. Dikkatli olacağına söz vermişti. Rahatlamam gerekiyordu, eğer görevleri sonlandıysa bugün onu tekrar görecektim.

İçimdeki karamsar düşünceleri bir kenara atıp gülümsemeye çalıştım. Derince nefeslendiğimde üzerinde minik çiçekleri olan açık mor elbisemin göğüs kısmı yükselip alçaldı. Elimle kırışıklarını düzelttim, düğmelerini kontrol ettim. Vatkalı omuz kısımlarını da elimin tersiyle üzerinde toz varmışçasına silkeledim. Uzun, kahverengi saçlarımı bağlamamış, dalga dalga omuzlarımdan salınacak şekilde serbest bırakmıştım. Uçlarına zarif bukle şekilleri vermiş, doğal bir görünüm kazanmasını sağlamıştım. Dudağıma parlatıcı sürüp, zaten uzun olan kirpiklerimi rimel yardımıyla biraz daha uzattım.

"Mihra!"

Annemin sesi kulaklarımı bilmem kaçıncı kez doldurduğunda pencereme çarpan taşın sesiyle irkildim. Her yerden kıstırılıyordum, acilen çıkmam gerekliydi. Çantamı omzuma çapraz şekilde asarken "Çıktım!" diye seslendim anneme ve koşar adımlarla odamdan koridora geçtim. Ayakkabılarımı çıkarırken portmantonun ortasındaki boy aynasından göz ucuyla kendimi incelemeyi ihmal etmedim. Güzel görünüyordum.

"Mihra, hadi ya! Sonuna yetişeceğiz festivalin he."

Yasemin'in sesini duyunca kendimi daha fazla incelemeden krem babetlerimi ayaklarıma giyiverdim, annemin beni yeniden kontrole gelmesine zaman tanımadan dışarı çıktım.

Bahçede beni bekleyen ikiz kız kardeşlerim Ayşe ve Gülnar, abim Bilal, erkek kardeşim Yasir ve yakın arkadaşım Yasemin'in şikâyet dolu bakışlarına bakarak "Kırk yılın başı bir beklettim, ne kadar sabırsızsınız," dedim kınar gibi.

Beni ilk yanıtlayan Yasemin oldu. "Panayır kalabalıklaşmadan içeri girmeliyiz. Girişte vakit kaybetmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu biliyorsun."

Ayşe ve Gülnar ona katıldı. Yasir'se, "Bana kalsa tek giderim, bu ne anasını satayım ordu gibi giriyoruz alana," dedi. "O kalabalığın yarısını biz oluşturuyoruz zaten."

"Tamam, uzatmayın," dedi abim. "Yasir büyüdün artık, yaşına göre davran."

Yasir gözlerini devirdi, ardından önüne dönüp Ayşe ve Gülnar'a, "Düşün önüme, bebeler," dedi.

İkiz kız kardeşlerim bu kendilerini küçük düşüren lakaba karşı "Bize bir daha bebeler deme!" diye bağırdılar. "Senin yüzünden herkes bizi küçük sanıyor!"

"E küçüksünüz zaten. Büyük olan tek şey diliniz, pabuç kadar maşallah."

Ayşe ve Gülnar yumruklarını kaldırıp Yasir'le bir kavga başlatacakken abimin "Hey, hey," sesi onları durdurdu. "Sakin olun yoksa kapıdan çıkmadan hepinizi eve geri sokarım."

Abimin sözleri bıçaktan daha keskindi, yumuşak bir mizacı olmasına rağmen saygımızdan ötürü hiçbirimiz onun sözünden çıkmazdık. Bundan dolayı Yasir ve kız kardeşlerim dalaşmayı bırakıp sessizce önlerine dönüp yürümeye devam ettiler. Abim, Yasemin ve bense arkalarından ilerlemeye başladık.

Yürürken hislerimin bir kısmını içimde tutamayıp "Oyun için çok heyecanlıyım," dedim.

"O kadar güzel yiyecekler, heyecan verici lunapark aletleri varken oyun için sadece sen heyecanlısındır eminim Mihra," dedi Yasemin gülerek.

Omuz silktim. "Öyle deme, bu akşam Bir Yaz Gecesi Rüyası oynanacak. O kadar güzel ki! Anlatamam."

Abimin dağınık kaşları gözlerinin üzerine indi. "Kimindi o oyun?"

"William Shakespeare."

"Konusu neydi?"

"Biraz karışık aslında. Aşk gibi ama değil gibi de..."

"Biz de izleyelim o zaman."

Ateşe basmışım gibi kocaman açtım gözlerimi. "Aman abi, sen sevmezsin hiç." Tadını çıkara çıkara izlemek istiyordum ben.

"Yok, severim ya. Üstelik Elif de geliyorsa..."

Yasemin dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini çöpçatan tavrıyla açarken benim kaşlarım yukarı kalkmıştı. "Elif mi?"

"Hı-hım," diye yanıtladı beni. "O da gelmiyor mu sizinle festivale? Onları almayacak mıyız şimdi?"

"Alacağız," dedim büyük destekleyici gülüşümü tutamadan. Abim ne zaman Elif'le ilgili bir imada bulunsa benim de gözlerimden kalpler çıkıyordu sanki. Her şeyden çok istiyordum bu iki gizli âşığın birbirine açılmasını ve aralarında nihayet bir şeylerin olmasını. En büyük destekçileri ben olurdum o zaman, beraberlikleri için elimden geleni yapardım.

Eliflerin evinin önüne geldiğimizde üzerine ince keten bir ceket almış olan Ali abi "Nerede kaldınız yahu, ağaç olduk beklemekten," dedi. Abimle el sıkıştılar, siyah, bol bir ferace giyinen Elif'se o an bakışlarını yerden ayırmadı. Abimin Elif'e kaçamak bir bakış attığını görünce içim mutlulukla doldu.

"Sorma Ali abi, bugün Mihra'nın süslenesi gelmiş," dedi Yasemin ve o an Ali abinin bakışları beni buldu. Utandım.

"İşim vardı biraz," dedim sessizce. "Süslenmedim ki."

"Gelmeyin kardeşimin üzerine artık," dedi abim ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Kırk yılın başı gecikti biraz, ne olmuş yani." Gülümseyerek başımı göğsüne yasladım. Her zaman kurtarıcımdı, beni çok sever çok da sahiplenirdi. Ben de onu elbette.

"Ordumuz tamamlandığına göre, gidebilir miyiz artık?" diye araya girdi Yasir. "Malum, biz olmadan kalabalık görünmez panayır."

Gülüştük. Yol boyunca muhabbetler edildi, abim Ali abiyle sohbet etti; Yasemin, Elif ve ben fısıldaştık, Yasir kız kardeşlerime takıldı, sinirlendirdi. Yol böyle devam etti.

Panayır alanına girdiğimizde lunaparkın ışıkları her zamanki gibi almıştı gözlerimi. Işıklı ortamları çok sever, huzur bulurdum, böyle yerlerde kendimi bir masalın içinde hissediyordum. Çam ağaçlarıyla süslü bir ormanın içindeydi lunapark, sağ tarafımda kırmızı, devasa bir dönme dolap vardı, ışıkları yanıp sönüyordu. Alanın etrafını çevreleyen tahta çitlere led ışıklar takılmıştı, küçük ampuller rengârenk ışıklar saçıyordu. Birkaç metre ötemizde krem rengi çatısı olan atlıkarınca çalışır vaziyetteydi, bir de güzel, klasik bir müzik çalıyordu. Ağızlarından ateş çıkaran tahta bacaklar, ellerindeki topları çeviren palyaçolar, mis kokusu etrafı saran közde mısır satan stantlar, dondurmacılar... Ne zaman bu panayıra gelsem olduğum dünyadan bambaşka bir çağa ışınlanmış hissediyordum. İçeriye girdiğimiz ilk an kalbim huzurla dolmuştu, altdudağımı dişlerimin arasına alarak etrafı seyrediyordum, meraklı bir çocuk gibi.

Öte yandan tanıdık bir sima görecek olmanın ihtimaliyle süzüyordum insanları, Yusuf Agâh'ı görebilecek olmanın düşüncesi dahi kalbimde birtakım duyguları şaha kaldırıyordu. Dizginleyemiyordum hiç. Tüm yüzleri inceliyordum, ancak henüz değil onu, ona benzeyen birisini dahi görememiştim.

"Dondurma alalım mı?"

Yasemin'in sorusuyla birlikte kız kardeşlerim anında onaylama moduna geçtiler. Aklı beş karış havada olan bense ne itiraz ettim ne kabullendim.

Neredeydi bu adam? Yoksa görevleri bitmemiş miydi hâlâ?

Suratım asıldı. Ya kötü bir şey olduysa? Ya hastanedeyse? Ya...

Hayır Mihra, saçmalama. Öyle bir şey olsaydı abimin muhakkak haberi olurdu, adamı evimize yemeğe çağırmıştı, yaralandığı gün panayıra gitmezdi ya! Morali de bozuk olurdu hem. Evet, mantıklı düşünmek gerekiyordu. Muhtemelen sadece yorulmuş ve gelmemeyi seçmişti. Gayet olağan bir durumdu, yadırgamamalıydım.

Yine de sol elimi kaldırıp krem kordonlu saatime baktım, neredeyse sekiz buçuk olacaktı, panayırın sekizde başlayacağını biliyordu. Gelmeyecekti demek ki. Omuzlarım düştü. Öyle ki abimin bana sorduğu soruyu bile duymamıştım. Muhtemelen Yasemin kolumu dürtmüş olmasa da duymayacaktım. Başımı hızla sallayarak abime baktığımda "Dondurmanı diyorum, neli istersin?"

Yiyecek halim de yoktu ki. Omuz silktim. "Karışık olsun."

"Külah mı kap mı?"

"Kap," dedim.

"Sen nasıl istersin Yasemin?" dedi abim.

Yasemin çantasındaki parayı çıkarırken "Benimki limonlu olsun," diye yanıtladı, ardından kâğıt parayı abime uzattı. "Külahta."

Abim parayı görmezden gelerek Elif'e döndüğünde "Sen Elif?" dedi, sanki biraz sesi titremişti.

Elif başını yerden ayırmadan, "Kakaolu, kapta," dedi. Onun da sesi titredi. Tatlı şeyler.

Tam cüzdanını karıştıracaktı ki abim "Bu akşam tatlılar benden," diye araya girdi ve sanki Elif yüzünü kaldırıp ona bakmış gibi gülümsedi sevdiği kızı incelerken.

"Mısırlar da benden o zaman," dedi Ali abi.

"Hiçbir şey benden değil," dedi Yasir. "Henüz para kazanmıyorum."

Yasir'e bakarken gözlerimi devirdim ve elimi kaldırıp kıvırcık saçlarını karıştırdım. On yedi yaşındaydı ama benden oldukça uzundu. "Sen kendini idare et de canım, başka bir şey istemiyoruz."

Kötü bir şey yapmışım gibi başını elimden kurtarıp "Ne yapıyorsun kızım ya," dedi sinirlenmiş gibi. "Karizmamı çizdireceksin."

"Ay," dedi Yasemin. "Karizması çizilirmiş."

"Yasemin," diyerek yanına gitti Yasir. "Okuldan kızlar bakıyor, kolunu omzuma falan atsana. Kıskansınlar."

Ben kızgın bir şekilde Yasir'e bakarken Elif kısık bir sesle "Tövbe estağfirullah," dedi. Yasemin'se "Olmaz tatlım, kısmetim kapanır," diyerek reddetti. Sahi, Yasemin bugün ince askılı beyaz elbisesiyle ne de güzel olmuştu, yine beş on kısmeti çıkacağı kesindi. Kâğıtlara yazılan numaralar alır başını giderdi de muhtemelen bunu yapmak için abimlerin yanımızdan uzaklaşmasını bekliyorlardı. İçten içe, karşısına çok seveceği biri çıksın da Yusuf Agâh'ı aklından def etsin diye geçirmiyor da değildim.

Abim Ayşe ve Gülnar'ın dondurmalarını vermek için yanımıza geldiğinde konu kapandı, Ali abi benimkini ve Yasemin'in dondurmasını uzattı. Hiç canım çekmese de sırf herkes yiyor diye dondurmamdan bir kaşık aldım. Soğuk çilek ve çikolata tadının damağımda erimesini bekledim, bu belki içimdeki yangını biraz olsun söndürürdü. En azından, söndürmesini umut etmiştim.

"Mihra, hâlâ geç hazırlanmana kızdılar diye mi üzgünsün?"

Ali abinin sesini işittiğimde düşüncelerimi elimin tersiyle itmek zorunda kalıp "Yok, hayır," dedim. Başımı çevirip ona baktım, tam yanıma gelmişti. İlgili kahverengi gözleriyle beni inceliyordu. Gülümsemeye çalıştım. "Üzgün değilim ki hiç."

Hem de ne hiç...

Öyle üzgün değildim ki koca bir lunaparkın içindeydim fakat sadece bir banka oturup tüm bu kargaşa bitene kadar içeri girenleri izlemek istiyordum. Hiç benlik bir hareket değildi bu.

Ali abi kaşlarını çatsa da neyim olduğunu yeniden soramadan Yasir araya girdi. "Eee, ne yapıyoruz şimdi. Dağılabilir miyiz artık?"

Yasemin bu anı bekliyormuş gibi gözlerini büyüttü. "Kim teklif edecek diyordum."

"Ben pek dağılma taraftarı değilim aslında," dedi abim. "İt kopuk dolu burası."

Yasemin, Yasir, Ayşe ve Gülnar aynı anda itiraz ettiler. "Abi bizi arkadaşlarımız bekliyor, birlikte gondola bineceğiz kız kıza."

"Beni de arkadaşlarım bekliyor, yumruk atma yarışması yapacağız." Hepimiz şaşkınca Yasir'e baktığımızda "Torbaya yani," diye ekledi. "Birbirimize değil elbette! Skor makinesi var ya."

Abim bize döndüğünde, "Ya siz?" diye sordu.

Yasemin'den önce ben araladım dudaklarımı. "Biz..."

"İyi akşamlar."

Fakat cümlemi tamamlayamadan işittiğim bu sesle birlikte boğazıma kitlelerin doluştuğunu hissettim, değil konuşmak nefes bile alamadım sanki. Kalbim şahlandı, tükürüğüm boğazıma kaçtı, ağzıma attığım dondurma kaşığı olduğu yerde kaldı. Başımı soluma, doğru duyup duymadığımı anlamak amacıyla iri gövdesinin gölgesinin yüzüme düştüğü sesin sahibine çevirdim.

Yusuf Agâh'a.

Kirpiklerimi kırpıştırdım iki kez, sanki hayal görebilirmişim gibi. Bunca kalabalığın arasında rüyalar âlemine dalabilirmişim gibi, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Şu an abimle el sıkışan Yusuf Agâh'a. Üzerinde elbette kamuflajı yoktu, siyah kot pantolonunun üstüne giyindiği koyu gri tişörtünün gövdesi üniformasının da gölgelemekte pek başarılı sayılmadığı kaslarını daha çok göze çarpar hale getirmişti. Kahverengi saçlarının ön kısmı hafif sola doğru kalkık duruyordu, fönlenmiş gibi; bu model doğrusu çok yakışıyordu ona. Sakalsız çenesinin sağ tarafında daha önce görmediğim küçük bir yara izi vardı, görev sırasında

olduğunu düşünerek kalbim sızladı. Gözlerimi ondan alamıyordum, nasıl alacağımı da bilmiyordum. Öylece izliyordum.

Bir anda koluma atılan çimdikle irkildim. Ne zaman arkama geçtiğini bilmeyen kız kardeşim Ayşe "Biraz daha izlersen herkes donup kaldığını düşünecek," diye mırıldandığında transtan çıkmış gibi gözlerimi kırpıştırdım, Ayşe'yi cevaplamadan bozuntuya vermeyip boğazımı temizledim. Vücudumda yine o benzersiz heyecan kendini belli etmişti.

Yutkundum ve abimle olan diyaloglarını dinlemeye koyuldum. "Haberin var mıydı panayırdan? Niye haber vermedin geleceğini?"

"Ali sayesinde oldu," dedi Yusuf Agâh tam yanımdaki Ali abiye bakıp. Henüz bakışlarımız birbiriyle buluşmamıştı ama ben şu ortamda ona bakmaya cesaret edemezdim.

Abim kaşlarını çatıp "Ne ara tanıştınız?" diye sorduğunda "Yusuf da kitap kurdu çıktı," diye yanıtladı Ali abi.

Bu sırada Yasemin "Gerçekten mi?" diye sordu hayran hayran ve ancak o an Yusuf Agâh'ın diğer yanında Yasemin'in olduğu dank etti kafama. Ruhuma dolan kıskançlık kıvılcımları hiç hayra alamet değildi. Güzel arkadaşım benim onu incelediğimden bilinçsizce, herkesin fark edemeyeceği büyük bir cilveyle ekledi omuzlarını hafifçe oynatarak. "Şu zamanda kitap okuyan erkeklerle karşılaşmak çok zor..."

Yusuf Agâh kafasını yavaşça Yasemin'e çevirdiğinde kıskançlığın sadece kıvılcımlarının olmadığını fark ettim içimde, bir lavdı ve tüm ruhumu sarıyordu. Özellikle göz göze geldikleri an yüreğim kasıldı, ellerimin arasından kayıp gidecekmiş gibi hissettim. "Sanırım öyle."

Yasemin gözlerini kapatarak gülümsedi, tek yanağındaki koca gamze büyük bir çukur gibi eşildi. "Kesinlikle öyle," dedi. "Bu arada beni hatırladınız mı?"

Kalbim ağzımda atmaya başladı, ağzından çıkan tek bir cümle tüm gidişatı değiştirecekti sanki. Bir an için dünyada Yusuf Agâh için benim varlığımın silindiğini sadece Yasemin'in kaldığını düşündüm. Hoş, bir erkeğin isteyeceği her şey onda mevcuttu. Cilve, çekicilik, güzellik... Bense yanında beş yaşında bir kız çocuğundan farksız kalıyordum.

Yusuf Agâh'ın kaşları gözlerinin üzerine indi. "Hatırlıyorum. Bileğiniz nasıl oldu?"

Yasemin'in renkli gözleri daha da parıldadı sanki o an. "Sayenizde daha iyi..."

Midemin bulanması, dondurma yüzünden miydi? Neden karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum? Neden iki elimle karnımı tutmak istiyordum?

"Bir kurtarma operasyonu daha mı? Yusuf Agâh Demiral ama son kurtarıcı," diye araya girdi abim gülerek. "Kendisi beni de vurulmaktan kurtarmıştı."

Yusuf Agâh'ın güldüğünü gördüm, nihayet başını Yasemin'den abime doğru çevirdi. Bense o daha buraya dönmeden başka yöne baktım, dönüp duran dönme dolabı izlemeye koyuldum fakat gördüğüm o değildi.

"Bunu her yerde dillendirmeyecektin," dediğinde abim olumsuz anlamda başını salladı.

"Dillendirmeliyim, dillendirmeliyim ki sana bir can borcum olduğunu ben unutursam hatırlatacaklarım olsun etrafta."

Bir anlığına gözlerinin beni bulduğunu hissettim lakin inatla ondan tarafa dönmedim. Onun yerine abime bakarak, "Artık ayrılabilir miyiz?" diye sordum. "Siz erkek erkeğe takılın, biz kız kıza..."

"Bilal haklı Mihra, burada it kopuk çok. Ayrılmasak daha iyi."

Tam yanımdaki Ali abiye bakmaktan çekinmedim. "İt kopuğun çok olduğu gibi *kurtarıcı* da çok. Bizi de birisi kurtarır elbet, hiç merak etmeyin."

Yemin ederim, Yusuf Agâh'ın gözlerini benden ayırmadığını, o an kaşlarının çatıldığını görmesem de hissettim.

"Ayrılmak daha iyi olacak," dedi Elif. "Başının çaresine bakamayacak insanlar değiliz. Herkes kendi eğleneceği şeyleri yapsın."

"Evet!" diye bağırdı Ayşe ve Gülnar fakat hâlâ Yusuf'u süzdüğüne emin olduğum Yasemin artık ayrılmakta pek de hevesli görünmüyordu. Yine de başından beri bunu en çok isteyen kendisi olduğu için itiraz edemedi ve nihayetinde oy birliğiyle ayrılmaya karar verildi. Bununla birlikte gelişine delilercesine sevindiğim fakat bir kez olsun göz göze gelemediğim adamla hiç bakışamadan ayrıldı yollarımız. Kıskançlık çok illetliydi, oysaki aralarında bir şey geçmemişti, benimle ilk gördüğü andan itibaren senli benli konuşan adam, Yasemin'le arasına bariz bir mesafe koymuştu. *Siz,* diye seslenmişti. Bakışlarını da çok uzun tutmamıştı...

Peki neden ben bu kadar sinirlenmiştim? Çok, çok yersiz davranmıştım. Dakikalar içinde kendimden utandım.

Kız kardeşlerim yanımızdan ayrıldığında Yasemin hevesle bize döndü. "Bahsettiğim asker buydu! Gördünüz mü, ne kadar yakışıklı! Mihra, siz de tanışıyormuşsunuz, neden söylemedin?"

"Neyi söyleyeceğim?" dedim ters ters. "Bahsettiğin askerin o olduğunu nereden bilebilirim ayrıca, müneccim miyim ben?"

"Müneccim değilsin ama adını hatırlardın en azından. Yusuf Agâh ya, bir bölükte kaç kişinin adı bu olabilir ki?"

"Yasemin, Yusuf Agâh'tan sonra tam üç erkekten daha bahsettin. Hangi birini aklımda tutabilirim?"

Altdudağını dişlerinin arasına alıp kıkırdadı. "Doğru ya..." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ama en yakışıklısı buydu." Bana omuz attı. "Sen de beğendin, itiraf et."

Ben gözlerimi kaçırdığımda Elif "Kızı da yoldan çıkarma," diye uyardı.

"Ama öylesi için de yoldan çıkılmaz mı ya? Onlar nasıl gözler? O nasıl boy, pos, endam... Adam bir içim su. Bazı askerler sadece üniforma içinde yakışıklı durur ama bu öyle değil, her hali birbirinden iyi." Yeniden omuz attı. "Öyle değil mi Mihra? Sen de bir şeyler söylesene."

"Yok," diye yanıtladım o harfini uzatıp k'yi neredeyse söylemeden. "Bence o kadar da değildi. Daha yakışıklı askerler görmüştüm."

Aynen aynen, anlat Mihra, sen seversin yalanı...

Sonra gülerek devam ettirdim cümlemi. "Mesela abiciğim..."

Bu defa omuz atan ben oldum, ama Elif'e. Sanki abim yanındaymış gibi yüzü kızardı, başını hemen yere eğip gıcık takılmış gibi genzini temizledi.

"Ah, abin de yakışıklı elbette ama o sahipli..." diyerek Elif'e baktı Yasemin. "Kardeşimin sevdiği adama yan gözle bakamam..."

Peki ya ben Yasemin? Yusuf Agâh'ı senden önce gördüğümü ve ilk anda vurulduğumu söylesem... Yine böyle düşünür müsün?

Elif kafasını kaldırıp çatık kaşlarıyla Yasemin'e baktı. "Yasemin... Bir duyan olacak."

"Ay," diyerek şalının açıkta bıraktığı yanağından bir makas aldı Yasemin Elif'in. "Benim masum keklerim... Merak etmeyin, ben yanınızdayken kimse size bir laf getiremez..." Derin bir nefes aldı. "Ama şimdi yanınızdan ayrılmam gerekiyor. Kaç kişi numara vermek için an kolluyor biliyor musunuz?"

"Az önce Yusuf Agâh'tan bahsediyordun..." dedim düşüncelerini yoklamak ister gibi.

"O cepte dursun, dereyi görmeden paçaları sıvamayalım. Onu beklerken esas kısmetlerimi kaçırmak istemem." Elini boş ver dercesine salladı. "Hadi öpüldünüz," dedi ve önce benim yanağıma ardından Elif'in yanağına gayet içten bir öpücük kondurdu. Gülümsemeden edemedim, hem Yusuf Agâh'ı çok da ciddi bir talip olarak görmeyişine, hem de ansızın gelen öpücüğüne. Ardından hiç beklemeden yanımızdan ayrıldı.

Elif'le yalnız kaldığımızda kendimi kısmen daha rahat hissettim. Erkek yahut flört konularına girmeden biraz kitaplardan konuştuk,

takılara baktık, dönme dolaba bindik, üç boyutlu video çadırına girdik, birbirimizden başka kimseyi düşünmeden eğlendik. Daha doğrusu bunu yapmaya çalıştım fakat baktığım her yerde Yusuf Agâh'ı görmeyi bekledim, başımı her çevirişimde simasına rastlamayı umdum ama hiçbirinde gerçekleşmedi bu isteğim. İşin en canımı sıkan yanıysa Yasemin'i de hiç görmemiş olmamdı ve bu aklıma çok kötü ihtimallerin gelmesine neden oluyordu.

Kalbim sıkışıyordu, düşüncesi bile canımı acıtıyordu.

Öyle ki aylardır bu anı beklediğim oyun çadırının önündeyken dahi heyecansızdım. Oyunu izlemek değil, Yusuf Agâh'ı görmek istiyordum, Yasemin'le ayrı yerlerde olduğunu bilmek istiyordum. İçimdeki kasveti günlük güneşlik bir alana çevirmek istiyordum. Nasıl yapacağımıysa hiç bilmiyordum.

"Bardak mısır alalım mı? Çok canım çekti."

Gözlerimi dalıp gittiğim bembeyaz çadırın dışından ayırıp Elif'e baktım. İlerleyen sırayla birlikte bir adım attım, içeriye girme sırası bize gelmişti. "Dondurma kesti beni... Sen al ama, ben de yerimizi tutarım."

"Tamam, geliyorum hemen."

Onu gözlerimle onayladım. Elif arkasını döndüğünde yeniden suratımı astım. Ardından ilk kez bu çadırın içine mutsuz, isteksizce girdim. İçinde karanlığa yakın loş ışığın hâkim olduğu küçük çadır, biraz geciktiğimizden hemen dolmuştu, fakat en arka sekizli sıra ve iki önü boştu. Ortalarda oturmayı sevsek de orada yer olmayınca tercih edeceğimiz alan hep en arka oluyordu bu nedenle vakit kaybetmeden en arkadaki yan yana dizilmiş sekiz ahşap sandalyenin üçüncüsüne oturdum. Çantamı kucağıma aldım ve kimler var kimler yok diye gözlerimle etrafı taradım. Her zaman olduğu gibi, çoğunluğunu kadınların oluşturduğu çadırın içinde bu sene de tanıdık bir sima yoktu. Sırtımı koltuğuma yaslayıp dizlerimin iç kısmını birbirine yasladım, birbirini tutan ellerim dizlerimin üstünde, aklımsa hâlâ yalnızca Yusuf Agâh'taydı.

Saate baktığımda buçuğa yalnızca iki dakika kaldığını gördüm, sahnenin bordo perdeleri hâlâ kapalıydı ve Elif sanki biraz gecikmişti. Başımı omzumun üzerinden çevirip kapıya baktım, o sıra içeriye uzun boylu bir adam girdi, kalbim tekledi, gözlerim büyüdü. Fakat saniyeler içinde gelen adamın yüzünü gördüğümde Yusuf Agâh'la uzaktan yakından alakasının olmadığını fark edip yeniden hayal kırıklığına uğradım. Adam içeri girdi, orta kısımlara ilerledi. Elif'se hâlâ ortalarda yoktu.

Yalnızdım.

Koskoca alanın içinde yalnız başına oturan tek kişi bendim.

Düşük modum, sönüp giden hevesimle en arkada tek başıma oturmaya devam ettim. Nihayetinde saat buçuğu gösterdiğinde bir hareketlilik oluştu, bordo renkli perdeler iki yana doğru çekildi, sahne açıldı, konuşmalar kesildi. Benim tarafıma düşen bir gölge gördüğümde göz ucuyla kim olduğunu anlamak için şöyle bir baktım, Elif olmadığını, bir adam olduğunu görünce umursamadan önüme döndüm.

Gelen adam, tam yanımdaki sandalyeye oturunca moralim bozuldu. Elif'le en arkada tek başımıza oturmayı severdik. Bugün hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Sanki sıkıntılarımın sebebi buymuş gibi ofladım ve dikkatimi yeniden sahneye vermeyi denedim.

Bu sırada yanımdaki adamın başını bana doğru çevirdiğini fark ettim, öyle yakındı ki hareketiyle oluşan havalanma sayesinde bir soluyanın bir daha solumak istediği ferahlatıcı kokusu nefesime karışmıştı. Tanıdık, çok tanıdık bir koku.

Ve sonra kalbime elleri mızraklı askerlerin hücumunu gerçekleştirecekleri o derin ses tonuyla doldu kulaklarım. "Yetiştim mi?"

İlk başta gözlerimi kırpıştırdım, sanrı duyabilirmişim gibi... Hemen ardından büyük bir şoktan sıyrılmışçasına başımı iki yanıma salladım. Yanlış duyup duymadığımı anlamak amacıyla sesin geldiği yöne başımı çevirdim.

Yusuf Agâh'ın loş ortamda bile pırıl pırıl parlayan hareleriyle karşılaştım; çok yakından, oldukça yakından, olması gerekenden daha yakından. Gözlerimi kırpıştırdım, yüzünü incelerken yüzümde bir tebessüm oluşmasına engel olamadım ve "Geldin," dedim kontrolsüz bir sesle.

Gözleri beni ilk defa görüyormuşçasına taradı suratımın her noktasını. "Geleceğimi söylemiştim."

Kalbim yeniden göğsümü sertçe tekmelerken oturduğum halde elimin ayağıma dolaştığını hissettim. Öyle yakındı ki bu mesafeden attığı bakışlarla alabilirdi canımı. İçime bir nefes çekerken elimde olmadan altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Yüksek sesli alkışları duymasam belki hiç irkilmeyip oyunu falan boş vererek öylece onu izleyebilirdim. Fakat alkışlar bir uyarı sesi gibi oldu, ürperdim ve içim içime sığmaz vaziyette önüme döndüm. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Elimi nereye koyacağımı, sırtımı nereye yaslayacağımı bilmiyordum. Başımı hangi tarafa çevirmem gerektiğinden bihaberdim. Gelmişti, yanımdaydı.

Yanımdaydı!

Baştan ayağa ürperdim, soluklandım ve içime çektiğim nefesi yut-tum. Birkaç saniye boş boş önüme baktım, ne yapabilirdim? Ne yap-mam gerekiyordu? Dönüp konuşmalı mıydım yoksa susup oyunu mu izlemeliydim? Bana bir şey sormasını mı beklemeliydim? Oyunu boş verip yalnızca onunla mı ilgilenmeliydim?

Hayır, oyun sırasında konuşamazdık. Dikkat çekerdi, kimsenin ar-kasını dönüp bizi görmesine imkân vermemeliydik. Önümüze bakacak ve iki yabancı gibi izleyecektik sergilenen gösteriyi, evet, öyle olmalıydı.

Tabii ben bu saatten sonra aklımı oyuna verebilirsem.

Saniyeler içinde sahneye üzerinde eski çağ Yunan elbiselerini andıran bir çarşafın sarılı olduğu adamla, lila rengi şifon elbiseli bir kadın çıktı. Adam, kadının elini tutuyor kadınsa gülümseyerek elbisesiyle aynı renk-te olan yelpazesiyle yüzünü yelliyordu. Alkışların sonlanmasıyla birlikte adam, Amazonlar Kraliçesi Hippolyta evlenmek üzere olan Atina Dükü Theseus olmalıydı, yüksek sesle konuştu.

Dört gün sonra olacak düğünleri için çok heyecanlandığını söylüyor-du. Neredeyse ezbere bildiğim dizeleri duyduğum an, oyun için yeniden heyecanlandığımı fark ettim. İtiraf etmekten geri duramazdım, bunda Yusuf Agâh'ın yanımda olmasının payı büyüktü.

Hippolyta ve Theseus birbirlerinin ellerini tutarak yaklaştılar, Hip-polyta evleneceği adamın göğsüne yasladı başını, gülümsedi.

Sahnedeki oyunculardan başka kimseden çıt çıkmıyordu, bense değil yanımda oturan Yusuf Agâh'a bir şey söylemek, göz ucuyla dahi baka-mıyordum yüzüne. Hiç muhabbete girmeden iki yabancı gibi izliyorduk oyunu, tek bir yorum bile yapmıyorduk. Fakat sadece dışarıdan bakan kişi yabancı olduğumuzu düşünürdü, ruhlarımız çok samimiydi şu an, ruhum ruhunun omzuna başını yaslayarak izliyordu oyunu. Öyle sıcak, öyle samimi bir his vardı.

Konuşmalar günlük konuşma diline uyarlanmış olsa da konu tam kitaptaki gibi ilerliyordu, Atinalı dört âşık, karmaşık, zikzaklı aşk iliş-kileri içindeydiler. Bu gençlerden Lysander ve Hermia birbirini sevi-yordu, Hermia'ya Demetrius da âşıktı, Demetrius'a ise Helena tut-kundu. Olacak bu ya, Hermia'nın babası Egeus, kızını Lysander'a değil Demetrius'a vermek istiyordu. Bu nedenle, Lysander'la Hermia, Atina dışındaki ormana kaçmayı kararlaştırdılar. Hermia'yı seven Demet-rius da peşlerine düştü, Demetrius'u seven Helena ise onun peşine... En başından itibaren söylenmeye başladı Shakespeare'in büyüleyici sözleri; ister istemez sahnede Lysander'ı Yusuf Agâh olarak kendimi de Hermia

gibi düşünüyordum arada, buna engel olamıyordum. Kokusu burnuma dolarken, yakınlığı başımı döndürürken aksi de çok zordu zaten.

Ben sahneye ve kafamda canlandırdıklarıma dalıp gitmişken, Yusuf Agâh'ın başını yeniden bana çevirdiğini anladığımda kasıldım. Kafasını saçlarıma yaklaştırdığında içimde çoğalan kıvılcımları hissetmemek imkânsızdı. Dudakları kulağıma yaklaştığında oturduğum sandalye bedenime dar geldi.

Saniyeler içinde yumuşacık mırıltısı kulaklarıma dolduğunda tüylerim diken diken oldu. "Benim için konuşmaları çevirebilir misin?"

Ağzımda biriken tükürüğü yutmaya çalışırken öksürmediğime sevindim, kuruyan dudaklarımı birbirine bastırıp hafifçe ona döndüm. Suratı yüzüme çok yakındı, çok.

"Anlamıyor musun?" diye sordum fısıltıyla, en azından böyleyken sesimin heyecandan titrediği belli olmuyordu.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hepsini değil."

Zavallı, oyun başladığından beri öyle boş boş izliyor muydu yani? Bana da soramamıştı, çekiniyordu demek... Mahcup oldum ve bu mahcubiyetin getirdiği hisle hafiften tebessüm edip "Çeviririm," dedim.

Başını hafifçe önüne eğdi. "Seni dinliyorum."

Heyecan yaptım, bildiğimi de unutacaktım sanki. Ellerimi çiçekli elbisemin üzerinde birleştirdim ve her zamankinden daha fazla verdim dikkatimi oyuna. Sahnede Demetrius ve Helena vardı, Helena'nın sevdiği adamın peşinden koştuğu anlardan biriydi. Siyah pelerinli Demetrius, krem rengi güzel bir elbise giyinmiş masum Helena'ya işaretparmağını sertçe kaldırdı.

"*Bak, seni sevmiyorum o yüzden beni takip etmeyi bırak! Lysander ve güzel Hermia'm neredeler? Bu ormana kaçtıklarını söylemiştin ama kimse yok! Git artık, def ol buradan, peşimden gelme!*"

Bu sahnede hep sinirlenirdim Demetrius'a, onun aşkıyla yanan zavallı Hermia'yı hiç görmezdi gözü, görmediği gibi aşağılardı da... Tam da bu yüzden istemeden de olsa çatmıştım kaşlarımı. Sonra gözleri dolan Hermia'nın söylediklerini çevirdim onunla aynı anda:

"*Senden gidemem, mıknatıs gibi çekiyorsun beni. Zalim bir mıknatıs! Sen beni çekmeyi bırakırsan, ben de peşinden gelmem işte!*"

Demetrius'un gözleri hiddetle açıldı: "*Sana umut mu veriyorum? Güzel sözler mi söylüyorum? Seni sevmediğimi, sevemeyeceğimi söylemiyor muyum her zaman!*"

Gaddar.

Amatör bir uyarlamaya göre iyi oynuyorlardı sahi.

Helena ellerini kalbinin üzerinde birleştirdi.

"Evet ama bu seni daha çok sevmemi sağlıyor. Ağzından dökülen her bir kelime büyülüyor beni. Vazgeçemem senden. Nefret etsen bile yanında tut beni, izin ver peşinden geleyim."

Bu defa da Helena'nın Demetrius'u bu denli takıntı haline getirmesine sinirlendim, kaşlarım çatıldı. Demetrius hayrete düşmüş gibi bir adım geri attı:

Demetrius hayrete düşmüş gibi bir adım geri attı:

"Yeter, zorlama beni artık! Sana baktıkça hasta oluyorum!"

Helena da ona doğru bir adım attı:

"Ben de sana bakamayınca hasta oluyorum!"

Cümleyi bitirdiğimde, gerçekten yaşanan bir olayı izliyormuşum gibi bezgince nefesimi verdim ve elimde olmadan başımı Helena'yı onaylamadığımı belli etmek adına iki yana salladım kınarcasına. Sonra sözlerden zerre etkilenmemiş, hatta daha da öfkelenmiş Demetrius'un söylediklerini söyledim:

"Pek yakışıksız davranıyorsun. Şehri terk ederek ve seni sevmeyen birinin peşine düşerek itibarını riske atıyorsun. Gece vakti ıssız bir ormanda yalnız bir adamla olmaktan hiç mi korkmuyorsun? Buralar senin için güvenli değil."

Helena kafasını hayır der gibi iki yanına doğru hareket ettirdi. Karşısında kapı gibi duran Demetrius'a doğru bir adım daha atarak aşk dolu bakışlarla konuştu.

"Senin yanında dünyanın her yeri güvenlidir bana," dedikten sonra seyircilere baktı. Bunu, dizeleri doğaçlama şeklinde değil de yazıldığı şekilde okuyacakları zaman yapıyorlardı.

"Bu ormana gelince; dünyalar burada sanki."

Yusuf Agâh'ın da bu cümleyle birlikte dizelere eşlik ettiğini fark ettiğimde istemsizce susmak zorunda kaldım ve şaşkınca ona baktım. Beni izliyordu, ilk göz göze geldiğimiz mesafeden sanki tüm sahneler boyunca başka hiçbir şey yapmamış gibi. Sıcacık gözbebekleri yalnızca benim yüzümdeydi. Ve yumuşacık sesi dizeleri aktarıyordu gözlerime bakarak:

"Benim gözümde dünya sensin ve sen buradasın çünkü.
İşte karşımda duruyor, bana bakıyor ya dünya,
Kim demiş burası ıssız, ben de yalnızım diye?"

* William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, çev., Bülent Bozkurt (İstanbul: Remzi Kitabevi, 2020), 41.

Sözleri ne Shakespeare yazmıştı ne de etrafımızda bizden başka kimseler vardı sanki. Yusuf Agâh'ın yüreğinde büyüyen tohumların bana karşı sözcüklere dönüşmesinin bir yansımasıydı bu, tamamen onun cümleleri gibiydi, dilinin ardında saklı kalan sözcükler misali. Nasıl da dokunuyordu kalbime tanıyalı çok az zamanın olduğu bu adam, nasıl da ele geçiriyordu yüreğimi daha önce kimsenin yapamadığı kadar. Bu neydi, akıl kârı mıydı? Olur şey miydi? Tek sözüyle nasıl ısınırdı damarlarımda serbestçe dolaşan kanım, nasıl çıkardı yanaklarıma allıklar, nasıl hissettirirdi içinde bulunduğumuz mevsimden daha sıcak?

Allah'ım, bana ne oluyordu? Ayarlarım değişiyordu, ben ben olmaktan çıkıyor, bir başkası için bölünüyordum sanki.

Aldığım nefes bana dar geldi. Eğer sessize almayı unuttuğum telefonum çalmış olmasa hiç ayıramayacaktım bakışlarımı onun güzel yüzünden ve bu bakışmanın sonu nereye gidecekti, hiç bilmiyordum. Telefonum çalmış, dikkatimiz dağılmış ancak birbirimize yaydığımız o efsunda zerre azalma olmamıştı. Klasik zil sesi çadırın içinde yankılanırken insanların sert bir tavırla kafalarını çevirip bana ayıplarcasına baktıklarını fark ettiğimde güçlükle önüme döndüm. Elimi kucağımda duran çantama attım, içindeki telefonumu çıkarmaya çalıştım. Karışık olan çantamdan mı yoksa allak bullak olan aklımdan mı bilmem telefonu bulmam biraz uzun sürdü, tam elime alacaktım ki düşürdüm çantamın içine yeniden. Yusuf Agâh'ın bakışları hâlâ benimleydi ve saçma bir şekilde tüm bedenim karıncalanmaya başlamıştı.

Telefonumu yeniden elime aldığımda sustu fakat bu defa da mesaj sesi geldi. İnsanlar öfkeyle "cık cık"larken utanç içinde telefonumu sessize alarak ekranı açtım. Arayan, Yasemin'di. Mesaj gönderen de. Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirip mesaj kutusuna girdim ve yazılanları okudum.

Yasemin: Çadırın dışındayım.

Yasemin: Çabuk dışarı çık.

Telefon tekrar titredi, yeni mesajlar ardı ardına geldi.

Yasemin: Acil durum.

Yasemin: Durum.

Yasemin: Mihra, çabuk!

Yasemin: Neden açmıyorsun telefonu!

Bu, normal bir yazış tarzı değildi. Bir dedikodu mesajı değildi, önemli bir şey olmuş olmalıydı yoksa Yasemin mümkünatı yok av işini bırakıp beni acilen yanına çağırmazdı. Panayırın içindeki abim, Yasir,

kız kardeşlerim geldi aklıma hemen. Birine bir şey olduğu fikri kara bir duman gibi doldu beynime telefonumu nasıl çantama attığımı bilmiyordum. Telaş içinde fermuarı çektiğim sıra, "Neler oluyor?" diye sordu Yusuf Agâh.

"Benim çıkmam gerekiyor," diye fısıldadım telaşla. Askısı omzumdan düşen çantamı düzelttim.

Kehribar harelerde belirginleşen endişeyi gördüm. "Neden? Mihra, kötü bir şey mi var?"

"Bilmiyorum," dedim hemen. "Çıkınca öğreneceğim."

Kalbim bu sefer güzel duygulardan değil, korkudan hızlanmıştı.

Ben kalktığımda Yusuf Agâh'ın da hareketlendiğini gördüm ve elimle ona dur işareti yapıp "Bekle lütfen," diye fısıldadım yalvaran gözlerle. "Birlikte çıkmayalım. Şey... Dışarıda arkadaşım bekliyor."

Oturduğu yerde öylece durdu. "Mihra..."

Telefonum tekrar titrediğinde "Sonra görüşelim," demiş bulundum. Ve cümlenin anlamının beni utandırmasına imkân vermeden hızlı bir şekilde önünden geçip gittim.

Çadırın şeffaf kapısını elimle itip dışarı çıktım. Genç bilet görevlisinin hemen yanında duran Yasemin beni görür görmez "Nihayet!" diyerek yanıma geldi.

Ağzımda atan kalbimle yeşil irislerine bakarken "Ne oldu Yasemin?" dedim büyük bir evhamla.

Kocaman açılan gözleriyle "Abin..." deyip sustuğunda, karnıma bir yumruk yemişçesine kıvrandım. Elim ayağım boşaldı sanki.

"Abime bir şey mi oldu?"

"Çok büyük bir şey hem de..."

"Yasemin yormasana insanı!" diye azarladım. "Ne oldu ya abime? Nerede? Neredeler?"

Gülümsedi.

"Neye gülüyorsun?" dedim bu sefer. "Kızım konuşsana!"

"Abin diyorum, abin," dedi bu defa. Ve ardından sırıtarak ekledi. "Elif'e evlenme teklifi etmiş!"

Bölüm Beş

Güneş ve Dünya

Bu yaptığı akıl kârı değildi.

Genç adam bahçe duvarının ardına saklanmış bir vaziyette daha önce sadece bir kez gelmiş olduğu evi izlerken aklından bu geçiyordu. Gerçekten akıl sağlığı yerinde bir adamın yapmayacağı türden bir hareketti, bir kere yoldan geçen biri gecenin bu vaktinde bir köşeye sinip evi gözetlediğini fark etse ya hırsız ya sapık ilan edilirdi. Mantıklı bir açıklaması da olmazdı. Oysaki Yusuf Agâh ne hırsız ne de sapıktı, toy bir âşıktı yalnızca. Sevdiği kızı görmek isteyen bir delikanlı. Mihra çadırdan çıktıktan dakikalar sonra beklemeden peşinden çıkmıştı fakat festivali karış karış aramasına rağmen izine rastlayamamıştı. Eve döndüğünü düşündü, düşünürken içi içini yedi. Kendine engel olmaya çalıştı, durdurmak istedi, evet buraya gelmemeliydi fakat ne çare, başaramadı. Ayakları onu yine güzel kızın kapısına getirdi. Kontrol etmeliydi, iyi olup olmadığını görmek istiyordu. Gözlerinde gördüğü korku, Yusuf Agâh'ın da kalbine kasvet eklemişti. *Oyunda olduğumuzu gören oldu mu?* diye düşünüp durdu, bu yüzden genç kızın başına bir şey gelmiş olma düşüncesiyle ezildi.

Mihra için ilk kez korktu ve işte, buradaydı.

Onu kontrol etmek, iyiliğinden emin olmak için tam kapısının önünde.

Eh, bir de gecesini onun yüzünü görmüş olarak sonlandırmak istiyordu.

Hava sıcaktı, buralarda akşam bile serin olmuyordu. Rüzgâr esmiyor, yaprak kımıldamıyordu. İnsanlar çoktan evlerine çekilmiş, sokaklarda ağustosböceklerinin sesleri yankılanmaya başlamıştı. Askeriyeye dönmeyişinin sebebi salonun ışığının açık olmasıydı, belki cama veya balkona çıkar nefes almak için diye düşünmekten geri duramıyordu. O lamba sönene dek gitmemekte kararlıydı. Sigarasını dişlerinin arasında tutarken sol kolunu kaldırıp ilk asker maaşıyla aldığı pahalı, gümüş saatine baktı; on ikiye çeyrek vardı. Bir hayli geç olmuştu. Zehir dolu dumanı içine çekerek başını yeniden kaldırıp ahşap çerçeveli pencereye göz

attığında ışığın söndüğünü gördü. Heyecanlandı, sigarasını hemen bıraktı, ayakkabısının ucuyla ezdi ardından durduğu yere biraz daha sinerek –kamuflaj yöntemlerini günün birinde bir kızı izlemek için kullanacağını hiç düşünmemişti– bu defa tüm dikkatini dış kapıya verdi. Sadece onu görmek düşüncesinin bile kalbini hızlandırdığını o an fark etti, aldığı nefesler şimdiden ciğerine yetmemeye başladı. Saniyeler içinde kapının gıcırtısını duyduğunda heyecanı daha da belirginleşti. İçten içe çıkanın Mihra olması için dua ederken pürdikkat izlemeyi sürdürdü.

Ve dışarı çıkan Bilal'i gördüğünde omuzları indi.

Mihra'yı göremeyeceği hissiyle modu düştüğü sıra, dışarı çıkan Bilal'in arkasından gelen kızı gördüğü gibi kalbi yeniden belli etti kendini.

Gözlerini kıstı, şahin bakışlarıyla gecenin karanlığında titrek balkon lambasının aydınlattığı güzel yüzünü seçti, o an hava olduğundan daha sıcaklaştı. Kalbi hızlandı, kendini belli etmemek için çok nefes almamaya çalışıyordu, normalde bu konuda oldukça başarılıydı lakin söz konusu Mihra olduğunda işler pek de öyle gitmiyordu.

Elinde tepsi vardı, tepsinin üzerinde iki bardak ve küçük bir çaydanlık. Bilal çaydanlığı eline aldı, Mihra gülümsedi ve ah o gülümseme, Yusuf Agâh'ı neredeyse sarhoş etti. Sol yanağında minik bir gamze vardı genç kızın, buradan bile seçebildiği hoş bir oyuk. Her gülümseyişinde Yusuf Agâh'ın elini kaldırıp parmağını üzerinde gezdirmek istediği kusursuz bir çukur.

Kendine gel, diye uyardı içten içe kendini. Düzgün şeyler düşünmeliydi.

Abi kardeş merdivenlerden indiklerinde dikkatini yeniden olduğu ana verdi, dışarı çıkacaklarını düşünerek gerildi, olduğu yere biraz daha sindi.

Fakat Bilal ve Mihra dışarı değil, yemyeşil bahçenin ortasına konulmuş masaya doğru ilerlediler. Bilal çaydanlığı masaya bıraktı, Mihra'ysa bardakları ve şekeri. Oturdular. Yusuf Agâh o an çok doğru bir konum seçtiği için kendini tebrik etti, buradan konuşmalarını rahat rahat duyabilirdi. Bilal bardaklara çayları doldurana dek ikisi de konuşmadı, Mihra çayına üç çay kaşığı şeker attı. *Şekerli içiyor,* diye düşündü, o an bu çok önemli bir bilgiymiş gibi yazdı aklına. Kendisi şekersiz içerdi.

Mihra iç çektikten sonra derin bir tebessümle gülümsedi yeniden. "O kadar mutluyum ki abi..." dedi abisini hayran hayran izleyerek. Sonra gözleri gökyüzüne odaklandı. "Gerçekten evlilik teklifini hiç beklemiyordum. O kadar şaşırdım ki!"

Evlilik mi? diye düşünerek kaşları çatıldı Yusuf'un. *Teklif mi?* Kalbi kasıldı, yutkunamadı. Daha net duyabilmek için başını biraz daha yaklaştırdı.

Ne teklifinden bahsediyordu bu kız!

"Ben de çok mutluyum," dedi Bilal. "Çok huzurluyum. Zamanı gelmişti."

"Elbette gelmişti!" diye bağırdı Mihra. Sonra sesinin çok çıktığını düşünerek yerine sindi. "Yani... Ben yıllardır bu anın hayalini kuruyordum."

Yusuf Agâh'ın duyduğu her cümle kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Kaşları istemeden çatıldı, dişleriyse sertçe birbirine yapıştı. Artık nefes alamamak çok daha zordu, sadece kalbi değil tüm bedeni kasıldı. Hayalini kurduğu neydi? Evlenmek mi? Peki ya kiminle! Bir hışımla bahçeye girip "Ne evliliği bu?" diye sormamak için kendini zor tutuyordu. İki elini birden yumruk yaptı. Dudaklarını birbirine bastırdı, bir faydası olacakmış gibi kulağını tutunduğu duvara doğru dayadı.

"Elif'le iyi anlaşmanıza çok seviniyorum. Gelin görümce değil de kardeş gibi olacaksınız."

Elif... Şu kitapçı adamın kız kardeşi. Neydi adı... Ali. Gelin görümce denildiğine göre...

Onunla mı evlenecekti Mihra?

Abim gibi demişti!

Yusuf Agâh öyle kötü hissetti ki, şu duvar olmasa dağ gibi adam yıkılacaktı şüphesiz. Ellerini biraz daha sıktı. O adamdan hiç hazzetmemişti zaten.

"Kardeş gibi mi?" dedi Mihra ve abisine inanamıyormuş gibi bakış attı. "Elif'le ben kardeşiz abi, gibisi fazla. Onun gibi bir gelinimiz olacağı için ailecek şanslıyız! Başta sen tabii..."

Yusuf Agâh duyduklarını bir kez daha sorgulama raddesine geldi. Gelin diye Elif'ten bahsediyorlardı, Mihra'dan değil. O an kapkara hava dağıldı, omuzlarındaki ağır yük kalktı ve nihayet sakin bir nefes alabildi. Ne ara bu kadar paronayak olmuştu? Hiçbir fikri yoktu, söz konusu Mihra olduğunda onu avucunu açtığı an uçup gidecek olan bir kelebek gibi görüyordu. Daha birkaç haftadır tanıdığı bir kızı kaybetme korkusuyla yanıp tutuşuyordu.

Bilal'in gülümsemesi huşu dolu bir hal aldı. "Kabul edeceğini hiç düşünmüyordum." Kız kardeşiyle buluştu gözleri. "Mihra, evleniyoruz. Elif ve ben! Bu... Çok imkânsız gelirdi."

Yusuf Agâh'ın beyninde taşlar yerine oturuyordu: Demek bu yüzden kalkıp gitmişti Mihra, abisinin Elif'e evlenme teklifi ettiğini duymuştu. Fakat yüzü neden atmıştı, korkunç bir haber almış gibiydi?

İki eliyle çay bardağını tutan Mihra omuzlarını kaldırıp indirdi. "Elif'in gönlü hep sendeydi abi, sadece bu adımı atacağın günü bekliyordu. Sen de ciddiyetini çok güzel gösterdin, neden kabul etmesin?"

"Etti vallahi," dedi Bilal. "Hayal gibi... Çarşamba günü istemeye gidiyoruz. Eğer verirlerse... Birkaç ay içinde gözlerine doya doya bakabileceğim..." Ancak cümlesini söyledikten sonra fark etmişti ne dediğini, hemen boğazını temizledi. "Yani... Şey..."

Mihra kıkırdayıp abisinin omzunu sıvazladı. "İnan bana abi, bunu ben de çok istiyorum."

Bilal gülümsemesini gizleyemedi. "Mihra, sen de artık mutfakta biraz ilerlesen iyi olur."

Mihra kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?"

"Ben evlenince sıra sana gelecek güzelim, tüm gözler üzerinde olacak," diye şaka yaptı.

Yusuf Agâh içten içe "hayda" dedi.

Bir şaşkınlığı atlatamadan diğeriyle karşılaşıyordu. Buranın âdetlerine akıl sır ermiyordu. Görücüsü falan çıkar mıydı, Bilal evlenir evlenmez? Ya da düğünde nişanda?

Olurdu tabii, bırakırlar mıydı böyle güzel kızı. İçten içe yine kıskandığını fark etmekte gecikmedi.

Sonra da, "Ben ne güne duruyorum?" diye düşündü. Mihra'yı bırakmayacak biri varsa o da Yusuf Agâh olmalıydı, karşısına çıkan diğer rakipleri elemek için elinden ne geliyorsa yapmalıydı. Önce kızın gönlünü kazanmalıydı doğrusu, gerisi çorap söküğü gibi gelirdi.

"Ne evliliği?" diye sordu Mihra abisine. "Ben evlenmeyeceğim."

Evlenirsin evlenirsin, diye geçirdi içinden Yusuf Agâh.

Sonra aklında canlanan hayallerle kendi kendine gülümsedi. Zihninde dayalı döşeli bir ev belirdi. Görevden gelmiş yorgun argın kapıyı çalıyordu, kapı kendisini beklemekte olan Mihra tarafından açılıyordu, suratında tatlı bir gülümseme vardı ve onu görür görmez...

Cebindeki telefonu son ses çalmaya başladığında ateşe basmış gibi gözlerini büyüttü, Mihra ve Bilal tam ona doğru döneceklerken eğildi, telefonunu sessize aldı. Bilal "Kim var orada?" diye seslendiğinde *"Tabana kuvvet Yusuf Agâh,"* diye mırıldandı kendi kendine ve üstüne çıktığı basamaktan atladı. Kenardaki iri çınar ağacına omzunu dayayıp

bu defa oraya kamufle oldu. Sessize aldığı telefonu çalmaya devam ediyordu. Göz ucuyla kimin aradığına baktı, *Annem* yazısını görünce içten içe kendine kızdı. Zavallı kadın, oğlunun göreve gideceğini biliyordu. Görevlerden döndüğünde mutlaka annesini arardı, bugün tamamen çıkmıştı aklından.

Annesi telefonunu çaldırmaya devam ederken o başını ağacın kovuğundan çok hafif hareket ettirdi ve bahçe duvarından dışarıyı gözleyen Bilal'i kontrol etti. Gözleriyle etrafı kolaçan ettikten sonra başını "Allah Allah," dercesine eğdi. "Yoldan geçen biriydi herhalde," dedi sonra ve tekrar bahçeye döndü. Gittiğini gören Yusuf Agâh rahat bir nefes verdi ardından hızlı ve temkinli adımlarla son kez arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Yolu yarılamadan annesi tekrar aradı, bu defa ilk çalışında açtı. "Buyrunuz Semiha Sultan."

"Oğlum!" dedi annesi yarı korku yarı rahatlama dolu sesiyle. "Evladım saatlerdir seni arıyorum, neden açmıyorsun? Yüreğime mi indireceksin benim! Nasıl akşam ettim ben, haberin var mı?"

"Yatıyordum anne," diye yalan söyledi. Annesine yalan söylemek pek âdeti olmasa da bazen ufak beyaz yalanlar gerekiyordu. Festivale gittiğini, bu yüzden aramadığını söylese alınırdı kadıncağız, gerek yoktu. "Ahmet'i arasaydın."

"Ay aradım, aradım. O da yatıyor dedi ama rahat etmedi ki içim. Görevden geldin, sesini duymadan nasıl uyuyayım ben? Anayım ben oğlum, ana."

"Dünyanın en tatlı anasısın hem de," dedi gülümseyerek, gönlünü almak için. "Bak iyiyim, duydun işte sesimi, bir şeyim yok benim."

"Allah versin de olmasın. Her namazımdan sonra tüm askerlerimiz için dua ediyorum, gittin gideli kaç Fetih Suresi bitirdim haberin var mı? Başka hiçbir şey rahatlatmıyor içimi oğlum. Ah nasıl özledim, bir çıksan da karşıma kokunu içime çeke çeke sarsam seni. Mis kokulu yavrum benim."

Yusuf Agâh da bir o kadar annesini özlemişti. Babasını, kız kardeşlerini ve küçük yeğenini de öyle. "Yarın görüntülü konuşalım," dedi bu yüzden. "Hüma'ya da haber ver. Yiğit'i de özledim."

Arkadan kız kardeşinin "Beni özlemedin mi abi? Aşk olsun!" deyişini duydu.

"O cadıyı hiç özlemedim," dedi alayla.

"Ya abi!" deyişini duydu.

"Şaka yapıyor kız, sen de," diye azarladı annesi. Sonra ilgisini yeniden oğluna verdi. "Oğlum... Sana WhatsApp'tan bir fotoğraf attım, bak hele bir."

Yusuf Agâh'ın kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne fotoğrafı?"

"Bizim köyde Selma teyzen vardı, bildin mi?"

"Bildim," dedi Yusuf Agâh konunun nereye varacağını merak ederek.

"Heh, işte o Selma teyzenin bir yeğeni var... Adı Öznur."

Yusuf Agâh konunun nereye bağlanacağını anlayarak omuzlarını düşürdü ve "Eee?" diye sordu. Ayakkabısının ucuyla önüne çıkan taşa öylesine bir vuruş yaptı.

"Ee'si, okumuş, psikolog olmuş. Hem edepli hem bilgili hem güzel hem de köyümüzden. Bir bak hele fotoğrafına yavrum, bizden haber bekliyorlar."

"Anne, farkında mısın ben buraya savaşmaya geldim."

"Ay sus!" dedi kızarak. "Deme öyle savaş falan! Allah'ın izniyle bir geri dön hemen evereceğim ben seni, evlen de eşini bırakıp git bakalım uzaklara gidebiliyor musun? Anamı bırakırsın tabii, el kızı gelmez öyle şeylere."

"Annem, hiç boşuna kendini yorma. Benim kız baktığım falan yok, fotoğrafa da bakmadan sileceğim. Girme diyorum sana şöyle işlere."

"Oğlumun mürüvvetini çok mu görüyorsun bana? Ne demek kız falan baktığım yok?"

"Şimdilik yok anne." Bundan sonra da olmayacaktı muhtemelen. Ben hayatımın kızını buldum, diye düşündü içten içe. Kendi kendine gülümsedi. "Görevden geldim, yorgunum, yorma beni daha fazla he sultanım?"

"Bir baksan ya yine de fotoğrafa..."

Yusuf Agâh annesi karşısındaymış gibi kaşlarını olumsuz anlamda yukarı kaldırdı. Yalandan esnedi. "Bu konu dışında diyeceğin var mı başka? Yatacağım yoksa."

"E iyi," dedi annesi bozulan moraliyle. "Yat bari..."

"Öpüyorum ellerinden," dedi konunun kapanmasının verdiği rahatlıkla. "Babama da selamlar. Yarın konuşuruz."

Annesinden veda sözcükleri işittikten sonra telefonunu kapattı, cebine koydu. Issız ve karanlık sokakta yürürken aklında yeniden Mihra yer etti. Mihra ve o büyülü sözcükleri kendisi için çevirirkenki ses tonu, bakışı, utancı... Kalbi yerinden oynadı, dudaklarında amansız bir gülümseme peyda oldu...

O akşamı, ölse unutamazdı.

Evde büyük bir koşuşturma hâkimdi. Babam giydiği takım elbisesinin kravatını soruyor, annem fırında pişen ekmeğin çıkmasını bekliyor, Ayşe ve Gülnar'sa huysuzluğu tutan Sehra'yı sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Geleneklerimize göre evde kalması gereken abim –bizim kültürümüzde nişan gününe kadar gelin ve damat birbirlerini asla görmezdi– salonun içinde tedirginlikle volta atıyordu. Bense ailemle kız istemeye gidecek tek kişi olarak boy aynasında kendime bakıp dağınık bıraktığım saçlarımın bir tutamını kaldırıp çıt çıt tokayla tutuşturmakla meşguldüm. Bir türlü istediğim gibi olmuyordu.

Tokayı çıkarıp yeniden takmayı denediğimde annemin sesi kulaklarımı doldurdu. "Mihra!"

Ateşe basmış gibi gözlerimi büyütüp saçımla daha fazla uğraşmadan elbisemin eteklerini düzelttim ve annemin yanına koştum. Fırının kapağını açtı, etrafı sıcak buharlar kapladı. "Bezleri getir, saralım hemen şunları."

Başımla onaylayıp mutfak dolabının alt rafını açtım, büyük örtüleri çıkardım. Bakır tepsilerdeki sıcak ekmekleri masanın üzerine açtığım örtülere yerleştirdim. Şerbetli katlama tatlısının üzerini kâğıtla örttükten sonra onu da aynı şekilde sardım.

Annem elini beline atıp kararsız bakışlarla tepsileri izlerken "Yeterli oldu mu?" dedi. "Başka ne yapabilirdik?"

"Yeterli elbette," dedim onu yatıştırmak için. "Anne bu kadar stres yapmak iyi değil."

"Ne yapayım kızım? İlk kez bir çocuğum evleniyor. Her şey kusursuz olsun istiyorum."

"Dur bakalım hanım," diyerek içeri girdi babam. Gülümsüyordu. "Daha evlenip evlenmeyeceği meçhul. Kızı vereceklerinden emin değiliz."

Babam kolunu bana doğru açtığında hemen beline sarıldım, saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. Çok güzel kokuyordu, deniz kadar ferah, yuva kadar sıcak. Babamın kokusu dünya üzerinde en sevdiğim kokuydu, onu solumak güven veriyordu bana.

"Kim?" dedi annem kaşlarını havaya kaldırarak. "Bilal'e kızını vermeyecek olanda akıl ararım ben. Pırlanta gibi benim oğlum. Yakışıklı, ahlaklı, dürüst..." Sonra gözleri buğulandı. "Ne çabuk büyüdü."

"Yine başladık," diye fısıldadı babam kulağıma. "Üç gündür ağlayıp duruyor."

Gülümsememi tutmayı denedim lakin bu pek de mümkün değildi. Ailecek yaşadığımız en mutlu akşamlardan biriydi, hepimizin içinde

daha önce yaşamadığımız bir coşku hâkimdi. Kapı sesi kulaklarımızı doldurduğunda babamın kolundan çıkıp "Geldiler!" dedim heyecanla.

Ayşe'nin "Anne, amcamlar geldi!" diye seslenmesi de peşi sıra duyuldu.

Annem işaretparmaklarıyla gözaltlarını silip babamla bana bakarken kiremit rengi, beline siyah kemer taktığı volanlı elbisesinin eteklerini düzeltti. "Nasılım? İyi mi? Değiştirsem mi elbisemi? Üzerime yemek kokusu..."

"Gülbahar..." dedi babam yumuşak tonlamasıyla. "Çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kayınvalidesin."

Tepsilerden birini elime alırken benim de burada olduğumu hatırlatmak amacıyla boğazımı temizledim. Yengem elindeki tepsiyle içeriye girdiğinde annem babam az önceki iltifatı onun yanında yapmış gibi utandı gereksiz yere. Utançla tebessüm edip "Hoş geldin abla," dedi. Babam da aynı şekilde karşıladı.

Yengem dışarıdan samimi görünen fakat benim yapaylığını metrelerce öteden fark edebildiğim bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Recep dışarıda, bekletmeyelim. Sinir küpüne dönüştüğünde çekilmez oluyor biliyorsunuz."

Babam başıyla onaylayıp abisini bekletmemek adına iki tepsiyi kucakladı. O çıkarken yengem göz ucuyla annemi süzdü, "Yeni kıyafet alamadın mı?" diye sordu memnuniyetsiz bir tavırla. "Üstündeki çok... Eski duruyor."

Annemin gülümsemesi hafiften soldu, bir anlığına bakışları benimle buluştu. Hayır, dercesine kaşlarımı kaldırdım. Eski falan durduğu yoktu, gayet güzel görünüyordu.

Annem avuçlarını elbisesine sürdü. "Yeni dikmiştim..."

Yengem "Ah," der gibi ağzını açıp kapattı. "Ondan demek ki. Canım kıyamıyor musunuz paraya? Alsaydın ya şöyle güzel bir şey. Kaç kere kız istemeye gideceksin sanki?" Üzülmüşçesine yüzünü astı. "Ay gerçi Hasan para mı kazanıyor ki alasın değil mi? Gelene geçene beleş bakıyor."

Annemin dudakları aralandı fakat cevap veren ben oldum. "Gönül zenginliği canım yengeciğim," dedim, yengem bana döndüğünde ekledim. "Her kula nasip olmaz. Ayrıca annemin elbisesi harika, bir gün senin için de yapmasını isteyebilirsin. Üstündeki biraz... Dar gelmiş de; özel yapım gibi olmuyor tabii... Kilo mu aldın sen?"

Annem bana uyarıcı bir bakış attığında huysuz bir tavırla omuz silktim. O benim annemi acıtıyorsa, ben de onu acıtırdım.

Yengem, elindeki tepsiyi hafif ileri tutup karnını kontrol etti. Az önceki keyifli halinden eser kalmamıştı şimdi. "Almış mıyım ki?"

"Yok canım," dedi annem. "İyisin iyi."

Anneme kızgın bir bakış fırlattıktan sonra tepsiyi elime aldım.

"Hadi çıkalım artık," dedi annem son tepsiyi kaldırdığında. "Recep abi sinir küpüne dönmesin."

İlk defa böyle bir ortamda bulunuyordum.

Eliflerin evi ilk kez gözüme bu denli resmi gelmişti, bu koltuklarda daha önce diken üstünde oturduğumu hiç hatırlamıyordum. Fakat şimdi ne yapsam yanlış olacakmış gibiydi, çıt çıkaramıyordum. Ziyarete geliş sebebimiz belliydi. Fakat elbette kız isteme olayından konuşulmuyordu, bunu daha önce söz aydıcı* bildirmişti Elif'in ailesine, onlar da gelmemizi kabul etmişlerdi. Babam, amcam, Ali abi ve Elif'in babası Mehmet amca kendi aralarında siyasetten, ülkedeki olayların gidişatından bahsediyorlar, annemlerse havadan sudan konuşuyorlardı. Herkes gergindi fakat hepsi bunu belli etmemek için canla başla mücadele ediyorlardı.

Yere iki ayrı sofra kurulmuştu, biri kadınlar diğeri erkekler içindi. Sofranın üzerinde bizim yaptığımız tatlıyla birlikte Eliflerin hazırlamış olduğu çeşitli yiyecekler bulunuyordu. Çok iştah açıcı görünüyordu ancak kimsenin yiyecek durumda olmadığını iyi biliyordum. Elif'in kuzenleri çok çalışan arılar gibi dört dönüp sofrayı kurarlarken ben oturduğum yerde rahatsızca bekliyordum, geleneklerimize göre erkek tarafının bu işe karışmaması gerekirdi.

"Senin kızın ne yapıyor Billur?" dedi Elif'in annesi yengeme. "Bitirdi mi okulu?"

Yengem kızından bahsedilince hoş bir iltifat almış gibi başını hareketlendirdi. "Liseyi bitirmesine iki yıl var ama zehir gibi maşallah. Sınıf birincisi."

Yalan söylemiyordu, Gonca'nın dersleri sahiden çok iyiydi. Keşke karakteri için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

"Çok güzel maşallah," derken hafif hafif başını salladı Seher teyze. "Kızların kendilerini geliştirmeleri çok daha önemli. Hayırlı başarılara ulaşsın inşallah."

"Aynen öyle vallahi Seher hanımcığım," dedi yengem. Ardından "E sizin kıza görücü geldi, oğlan ne âlemde?" diye yersiz bir soru sordu.

* Türkmen geleneklerinde oğlunu evermek isteyen bir aile, kız tarafı ile aralarında görüşme sağlaması için bir söz aydıcı (savcın) görevlendirirler.

Annem neden böyle bir şey sorduğunu anlamak için yengeme baktığında yengem çaktırmadan "*Ne?*" dercesine kafasını salladı.

Seher teyze soruya pek bozulmuş değildi, insanları çok yargılayan bir kişi de değildi zaten. Kötü niyetli düşünmemişti muhtemelen. "Nasipten öte yol yoktur," diye yanıtladı yengemi. "Oğlum da bir gün gelip ben falan kızı seviyorum derse, biz de gideriz görücüye elbette."

"Ali de maşallah pırlanta gibi çocuk," dedi annem yumuşak tavrıyla. "Kimi istese alır. Daha kafasına göre birini bulamadı demek ki."

"Öyledir elhamdülillah," dedi Seher teyze. "Ben yavrularımdan çok memnunum. Allah da onlardan memnun olsun."

Gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde içim sızladı. Elif'e ilk kez görücü geliyordu, duygulanmış olmalıydı. Acaba Elif'in yerinde ben olsaydım nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim. Beni istemeye gelmiş olsalardı, kapıdan içeri eş adayım ve ailesi girseydi.

Kapıdan içeri...

Gözlerim kapıya takıldığında hayalimde tek bir sima canlanıyordu: Yusuf Agâh. Üç gündür görmediğim, ne halde olduğuyla ilgili tek bir bilgimin olmadığı Yusuf Agâh. Sabırsızlıkla beklediğim oyuna olan heyecanımı bastırmıştı onun varlığı, o yanımdayken düşündüğüm tek şey o oluveriyordu. Kararıyordu Yusuf Agâh'tan başka her şey, parıldayan tek oydu. Gözlerim yalnızca onu görüyor, ondan başkasına görüşünü kapatıyordu. Bu kadar kısa zamanda birine bu denli kapılmak akıl kârı mıydı? Başka hiçbir şeyi düşünemez hale gelmiştim, Mecnun'unu arayan Leyla gibi geziniyordum ortalıkta, aklımı ne kitaplara ne filmlere ne de derslerime verebiliyordum.

Titreyen telefonumla birlikte başımı sofrayı kuran kızların girip çıktığı kapıdan indirdim, telefonuma baktım. Numaramı bilmemesine rağmen her bildirimde gelen mesajın Yusuf'tan olduğunu düşünüyordum ama ekrana her baktığımda bu düşüncem camdan bir tabak gibi yere düşüp parçalanıyordu.

Mesaj, abimdendi. Heyecanlı damat seni...

Gülümsememi gizlemeye çalışarak mesajı açtım.

Abim (19.03): Ekmeği getirdiler mi?

Çok dikkat çekmeden parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

Mihra (19.03): Sofra yeni kuruluyor abiciğim.

Yanıtı gecikmedi.

Abim (19.04): Niye bu kadar yavaşlar? Görevde değil ama birazdan heyecandan öleceğim yemin ederim.

Ölürsem Elif'e onu çok sevdiğimi söyle, yüzüne bakarak diyemedim...

Karşımdaymış gibi kaşlarımı çattım, şakası bile tüyler ürpertiyordu.

Mihra (19.04): Allah korusun!

Annemin dirseğiyle koluma vurması, telefondan başımı kaldırmama neden oldu. Bu bir uyarı vuruşuydu, buralarda toplum içinde telefona çok bakmak hoş karşılanmazdı. Kafamı telefondan kaldırıp tam yanımdaki annemin kızgın bakışlarıyla karşılaştığımda sadece dudaklarımı oynatarak "Abim," dedim. Bana yine de sus işareti yaptı. Onu kabullenerek telefonumu dizlerimin üzerine bıraktım ve sofrayı kuranları izlemeye devam ettim. Elif'in yengesi Halime abla iki eliyle taşıdığı ekmek tepsisini getirdiğinde heyecanlandım, ayak parmak uçlarımı içeri doğru kıvırdım. Halime abla dizlerinin üzerinde yere eğildiğinde tüm gözler ondaydı. Ekmeği, bizim getirdiğimiz ekmekle değiştirmezse kararları olumsuz olacak demekti.

Halime abla tepsiyi yere koyduğunda yutkundum, parmak uçlarım soğumaya başladı. Elini bizim getirdiğimiz ekmeğe uzattığında altdudağımı dişledim. Ekmeği alıp kaldırdığındaysa gülümsememe mâni olamadım. Odadaki kimse olamadı, dudaklardan dökülen rahat nefesleri duydum.

"Hayırlı uğurlu olsun," dedi amcam.

Elif'in ailesi, onay verdi demekti bu.

Annemle gülerek birbirimize baktık. Ve bunu duymayı en çok hak eden kişiye haber vermek için gözlerimle anneme telefonumu işaret ettim. Beni başıyla onayladığında hemen telefonumu elime alıp abime mesaj yazdım:

Mihra (19.10): Müjdemi isterim! Ekmekler değişti. Artık Elif'in yüzüne doya doya bakarak onu sevdiğini söyleyebilirsin. Eğer... Heyecandan ölmediysen.

Beş gün.

Onu görmeyeli tam beş gün olmuştu. Ne abimden haberini alabiliyor ne yolda görüyor ne de sosyal medyada bulabiliyordum. Festivalden alelacele çıktığımı biliyordu, telaşlıydım. Hiç merak etmemiş miydi neden çıktığımı? Önemsememiş miydi hiç? Ya da... Onu öylece bırakıp gitmemi yanlış anlamış olup benden soğumuş muydu?

Umarım öyle bir durum sözkonusu değildir.

Ezberlediğim dizeler onun dudaklarından döküldüğünde daha önce hiç duymamış olduğum büyülü sözcüklere dönüşüyorlardı.

Ezberlediğim dizeler...

Ah, istemsizce yeniden canlandı aklımda o an:

Beni izliyordu, ilk göz göze geldiğimiz mesafeden sanki tüm sahneler boyunca başka hiçbir şey yapmamış gibi. Sıcacık kehribar hareleri yalnızca benim yüzümdeydi. Ve yumuşacık sesi dizleri aktarıyordu gözlerime bakarak:

"*Benim gözümde dünya sensin ve sen buradasın çünkü.*

İşte karşımda duruyor, bana bakıyor ya dünya,

Kim demiş burası ıssız, ben de yalnızım diye?"

Onunla bu anı her düşlediğimde sesi tekrar kulaklarımda yer ediyor, tüyler ürperten ılık nefesi yeniden geziniyordu sanki tenimde. Şeytani bir histi bu, farkındaydım. Tehlikeliydi, akıl kârı değildi. Farklı dünyaların insanıydık, biliyordum. Aynı ülkeden değildik bir kere, onun hayatı çok başka bir yerdi, bense ailemden bir sokak uzakta bile oturmayı düşünemezdim. Yine dalmıştım işte saçma sapan hayallere. Birinin gelip aklıma adam akıllı bir darbe yapması gerekiyordu, aklımı başıma devşirmeliydim belki de. Yol yakınken bu sevdadan vazgeçmeliydim...

Ama neden?

Düşüncesi bile kalbimi acıtıyordu. Kalpler bir olunca çözülmez miydi tüm sorunlar?

Çözülürdü ya, en azından kitaplarda çözülüyordu.

Gerçek hayat kitaplardan çok ayrıydı gerçi, öyle söylerdi pek sevgili dedeciğim. Kitaplarda her şey kusursuzdur, bir acı beş on sayfa sonra mutluluğa çevrilebilir ancak gerçekte çekilen acının izleri zor silinir, hatta silinmez ufak bir nokta bile olsa hep orada kalırdı. Acı büyüdükçe noktanın boyutu da büyürdü.

İç çekerek elimdeki bakır maşrapadaki suyu bahçeye giren kedi köpeklerin faydalanması için koyduğumuz kaba boşalttım. Güneşli bir temmuz sabahıydı yine, tepede parıldayan güneş bahçenin ağaçlarının izin verdiği kadarıyla tenime dokunuyor, yakıcı sıcaklığı bedenime nüksediyordu. Kısa kollu buz mavisi elbisemin kumaşı pek ince değildi bu nedenle ısıyı normalden bir tutam daha fazla hissediyordum. Yerine giyecek temiz başka kıyafetim olmadığından değiştirmeyi düşünmedim bile. Zaten, gün boyu kitapçıda olacaktım, Elif'le abimin nişanı olacağından dolayı çok sevgili arkadaşım yoğun bir dönem geçiriyordu, annemle kumaş seçiyorlar terziye gidiyorlar, çeyizlik bakıyorlardı. Ali abi

Elif'in yerine dükkânda çalışmamı teklif ettiğinde sırf bu yorucu işlere katılmamak için hevesle kabul etmiştim. Eh, abimin müstakbel hanımının, ailemin dünürlerinin işyerine yardımcı olmama ailemden de kimse karşı çıkamazdı. Bu nedenle bu iş bana bir ödül gibi gelmişti.

Kitaplarla uğraşırken günlerdir yüzünü görmediğim Yusuf Agâh'ı biraz olsun unutabileceğimi düşünerek rahatlamaya çalışıyordum, birkaç güzel kitaba bakar, kitapseverlerle ilgilenirdim ve günün büyük bir çoğunluğunda aklımla kalbimi esir alan o yumuşak bakışlı, güzel yüzlü adamı bir nebze olsun unutabilirdim.

Maşrapanın içindeki su bittiğinde kapların hemen yanına bırakıp eğildiğim yerden ayağa kalktım ve pek de enerjik olmayan adımlarla bahçe kapısından çıktım.

Bahçede seslerini duyduğum ancak konuşmalarına kulak kesilemediğim insan topluluğuna doğru yürürken gözlerimi kısarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Eski model bir arabanın bagajı açılmıştı, içeriye valizler, yorganlar taşınıyordu. Yaklaştıkça arabanın komşularımızdan Aynur ablanın kocası Hamit abinin olduğunu gördüm. Hamit abi bagajı yüklüyor, etrafındaki insanlar kendi aralarında konuşuyor, başına taktığı beyaz tülbentini sıcaktan geriye katlamış olan Aynur ablaysa kucağındaki bebeğini sallayarak eşini izliyordu.

Yanına ulaştığımda "Hayırdır Aynur abla?" diye sordum. Aynur abla sorumla birlikte başını bana çevirdi, aynı şekilde kucağındaki küçük kızı da öyle. "Taşınıyor musunuz?" derken kızın yanağından bir makas aldım.

Aynur ablanın gözlerinde bariz bir hüzün dalgası oluştu, ne yapıyorlarsa bundan hoşnut olmadığını anladım. "Taşınıyoruz Mihra..."

Kızının minik elini tutarken aldığım bilgiyle üzüldüm. Aynur ablalar ben kendimi bildim bileli burada oturuyorlardı, onlar mahallenin mihenk taşlarındandılar. Büyük bir etkinliğimiz olduğunda mutlaka yardıma gelirdi, bazen çocuklarını bize bırakır, bazense bakmamız için evine çağırırdı. Ayrıca okuma yazma öğrettiğim kadınlardan biriydi. Suratım düşerken "Nereye?" diye sordum. "Uzak bir yere değil inşallah?"

Fakat arabayla hazırlandıklarına göre çok da yakın bir yere olmasa gerekti.

Aynur abla yere bakarak, "Türkiye'ye..." dedi.

Büyük bir hayrete uğradım. "Türkiye'ye mi? Neden?"

"Haberleri dinlemiyor musunuz?" dedi Hamit abi tek elini açık kalan bagaj kapısında tutarken. "Muhalif ordusu Batı Harezm'i işgal etti."

Ülkede karışıklık vardı evet ama aylardır haberler hep birbirinin aynısı olunca insanın pek bakası gelmiyordu. Televizyonda protestolar hakkında yayın yasağı olduğundan, internete erişim de sınırlı olduğu için ülkedeki kargaşa hakkında pek bilgi alamıyorduk doğrusu. Yalan haberler girlaydı, WhatsApp gruplarında asılsız ses kayıtları dolaşıp duruyordu. Sadece düzeleceğini biliyordum, bir gün düzelecekti. Her ülkenin olmuştu böyle zor zamanları. Üstelik Harezm, buraya çok uzaktaydı, Harezm'deki kargaşanın Balamir'e ulaşması çok zordu.

"Bunlar halledilemeyecek şeyler değil ki. Ordumuz üstesinden gelecektir."

Adam şaka yapmışım gibi gülümsedi. "Ordu günden güne eriyor. Muhalifler halkı korkutmuş, açık oynuyorlar. Arkalarında bizim baş edemeyeceğimiz güçler var. İşler bu raddeye gelmişken rahat bırakırlar mı sanıyorsun Karahan'ı? Önce Bayhan karıştı, sonra Şarkhan; şimdi de Batı Harezm... Ülke bitiyor. Yol yakınken kaçmak en iyisi."

"Kaçmak ve topraklarımızı düşmanlara bırakmak mı?" diye sorduğumda adam başını omzuna eğdi.

"Benim altı tane çocuğum var kızım, hepsi de elime bakıyor. Bana bir şey olursa bir aile yok olur. Önce ailemi düşünmeliyim."

"Ama daha hiçbir şey belli değil!" dedim itiraz edercesine. "Çok erken değil mi? Ya düzelirse her şey?" Ki düzeleceğine şüphem yoktu. Hamit abi, komplo teorilerine çok fazla kapılan bir adamdı, bunu anlamak için Facebook profiline bakmanız yeterliydi. Ona göre Amerika'sı, Rusya'sı, İngiltere'si, Fransa'sı, hepsinin gözü bizim ülkedeydi. Hepsi bizi bitirmeye çalışacaktı güya. Şimdi ülkemizin tepesinde kara bulutlar dolaşıyorken kaçma fikrine pek de şaşırmış değildim bu yüzden.

"İnşallah düzelir ve biz de yurdumuza geri döneriz. Fakat şimdi yapılacak en mantıklı tercih, buraları terk etmektir. Yol yakınken, siz de kaçın. Annen Türk, sizin oraya uyum sağlamanız çok daha kolay olur."

Bizler, Karahan'da yaşayan Türkmen Türkleriydik. Karahan'ın geneli biz Türkmenlerden oluşuyordu. Bu yüzden öncelikle ırk kardeşlerimizin ülkesi Türkiye'ye gitmeyi seçiyordu herkes, onlar bize sahip çıkarlar diye.

Babam böyle bir fikri aklından dahi geçirmezdi. Biz de istemezdik. Ne olursa olsun burada kalmalıydık. Hamit abi bagajı kapattı, başıyla arabayı işaret etti. "Haydi çocuklar..."

Hamit abi yaşlı annesini ön yolcu koltuğuna taşırken on iki yaşındaki Hafsa, arabaya binmeden önce yanıma geldi. Esmer teninde ışıldayan beyaz dişlerini göstererek tüm masumluğuyla gülümsüyordu, muhtemelen

daha olayların farkında değildi, ülke değiştireceği için seviniyordu belki de. "Hoşça kal Mihra abla," dedi sesine akan mutluluğuyla ve bana sımsıkı sarıldı. Kollarımı ona dolayarak sırtını sıvazladım. Ben de gülümsüyordum lakin içimi beklenmeyen bir duygusallık kaplamıştı.

Hafsa arabaya geçtiğinde Aynur ablayla göz göze geldik yeniden. Hamit abi diğer komşularla vedalaşıyordu, dolu gözleriyle "Hakkını helal et Mihra," dedi Aynur abla. "Çok emeğin oldu, benim üzerimde de çocuklar üzerinde de..."

Ağlamak üzere olduğumun farkındaydım, dudaklarım kurudu, burnum da gözlerimle birlikte sızladı. "Helal olsun Aynur abla, sen helal et asıl. Ne zaman başımız sıkışsa, koşa koşa yardıma gelirdin."

Gülümser gibi oldu. "Gelecektim tabii, aile gibi olmuştuk biz. Ben gelinliği annenden öğrendim. Allah ondan razı olsun..."

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. "Annem evde yok, o da isterdi seni yolcu etmeyi. Bir koşu terziye gidip çağırayım, bekleyin."

Gitmek için hazırlandığım sıra Aynur abla kolumu tuttu. "Yok kuzum, terziye giderken uğradı annen bize, babandan duymuş. Vedalaştık çoktan."

Yutkunmaya çalıştım.

"Haydi Aynur, haydi."

Kocasının sesini duyduğumuzda belki söyleyecek başka çok şeyimiz olsa da yapamadık ve nihayetinde birbirimize sıkıca sarıldık. Onlar arabaya binip geride bıraktığı hatıralarla gözden uzaklaşana kadar olduğum yerden ayrılmadım. Araba tamamen kaybolup motorun sesi kesildiğinde gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle nazikçe sildim. Kitapçıya gidene dek onlar için de Karahan için de dua ettim. Bu kargaşanın bir an evvel bitmesini ve daha fazla ailenin göç etmemesini istedim. Bir aile gittiğinde kalbimden bir parça kopuyormuş gibi hissetmiştim, bundan fazlasını düşünmek dahi yüreğimin burkulmasına yetiyordu.

Başımı kaldırdım, gökyüzüne baktım.

Güneş tepede parıldıyor, beyaz bulutlar masmavi göğü süslüyordu. Balamir'de barut kokusu yoktu ve olmayacaktı da. İyi düşünmek gerekiyordu, iyi düşünmek ve her şeyin yolunda gideceğine inanmak...

Kitapçının içine girdiğimde kasaya para koymakta olan Ali abi kafasını kaldırdı ve hemen bana baktı. "Mihra, ikinci günden tam on dakika geç kaldın." Sitem ediyor gibi olsa da gülümsüyordu, bunu sorun etmeyeceğini biliyordum.

Yine de "Özür dilerim Ali abi," dedim düşük modumla. Bugün o yüksek enerjiyi kendimde bulamıyordum. "Evden çıkarken beklemediğim bir tabloyla karşılaştım."

Gülümsemesi silindi. "Hayırdır?"

Çantamı kasanın arkasına koyarken "Hamit abiler..." dedim mutsuz tonlamamla. "Türkiye'ye göç ettiler."

Yüzü *ha, bu muydu,* dercesine gevşedi. "Demek gerçekleştirdi bu fikrini."

"Sen biliyor muydun?"

Başıyla onayladı. "Namaz çıkışlarında, cami avlusunda oturup hasbihal ederdik. Uzun bir süredir bahsettiği tek şey göç etmekti."

Öyleymiş.

"Çok yazık, küçücük çocuklar bir anda farklı bir ülkeye adapte olmak zorunda kalacaklar. Böyle bir şey için çok erken davranmadı mı sence de?"

"Benim hayat felsefeme göre Hamit'in yaptığı her zaman erken olacaktı, bana göre son insan kalana dek, o son insan sen olsan bile ayrılmamalısın topraklarından. Ben bu doğrultuda yetiştirildim. Ancak bilmiyorum, Hamit'in yerinde olsam belki çok daha farklı düşünürdüm. Ben de onun gibi davranırdım kim bilir. Dört kızı var, yaşlı bir annesi, zayıf eşi... Oğulları desen daha küçücük iki çocuk. Omzuna yüklenen sorumluluk oldukça büyük, onları düşünerek hareket etmiş olmalı. Bir savaşa çağrılsa, ailesinin başında onlara bakacak kimse kalmayacak. Yadırgayamayız."

Savaş kelimesi tüylerimi diken diken etti. Bu düşünce bana çok uzak geliyordu, düşüncesi bile korkunçtu. "Savaş olur mu ki?" diye sordum. Sonra yutkunmayı denedim. "Yani... Hamit abi Batı Harezm'in ele geçirildiğini, gözü dönmüş muhaliflerin çok güçlü olduğunu ve yakında buraların da istila edilebileceğini söyledi. Bunlar çok uçuk düşünceler değil mi?"

Ali abi beni yatıştırmak ister gibi gülümsedi. "Öyle de olsa Hamit aile reisi olarak en kötü ihtimali düşünmek zorundaydı. Buna göre davrandı."

"Bence pişman olacak," dedim omuz silkerek. "İnsan mis gibi yurdunu bırakıp gider mi?"

"İnşallah bu konuda bir tercih yapmak durumuna düşmeyiz Mihra. O duruma düşmeden anlayamayız Hamit'i. Kimseyi tercihleri konusunda yadırgamamak gerekir, hayat bizim karşımıza neler çıkaracak bilinmez."

"Sağ ol Ali abi, çok rahatlattın..." dedim sitemkâr bir ses tonuyla.

Güldü. "Neyse, dediğin gibi bunları düşünmek için çok erken. Hamit fazla karamsar ve teorilerle yaşayan bir adamdı, o en kötüsünü düşündü. Ama ülkemiz şu zamanda gayet iyi durumda. Muhalif güçler birçok bölgede kontrol altına alınmış diye duydum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sahi mi?"

"Sahi," diye yanıtladı. Sonra çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Sen hiç haber dinlemiyor musun?"

"Bugün de bunu soran sorana," diye geveledim ağzımın içinde. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Dinlememek daha iyi sanırım, zaten haberler her türlü kulaktan kulağa yayılıyor."

"Sen de haklısın," dedi Ali abi ve bakışlarını kapıya doğru dikti. O an bir müşterinin geldiğini anlayarak bir adım geri çekildim ve müşterinin Ali abiyle konuşmasına imkân tanıdım.

Günümün geri kalanı kitapları dizmek, rafları düzeltmek ve gelen müşterilere kitap tavsiye etmekle geçmişti. Çıkışa az bir zamanım kalmıştı, küçük beyaz bezle ahşap raflardaki ufak tozları alıyordum, aklım dağılmış mıydı?

Pek değil, insanlarla uğraşırken de zihnimde Yusuf Agâh'ın silüeti çırpınıp duruyordu. Gözüme çarpan *Monna Rosa* kitabıyla ürperdim. Rafların tozunu almaya bir anlık ara verdim ve başparmağımı hatırası bol olan ince şiir kitabının üzerinde gezdirdim. Ağlamak istemem normal miydi? Hasretinden dolup taşmak üzere olmam peki? Tek istediğimin onu görmek olması? Gözlerim sızladı, midemde hafif bir bulantı hissettim. Üzgün olduğumda, yıprandığım zamanlarda baş gösterirdi mide bulantılarım, soğuk almış kadar olurdum. Sakinleşmek adına alt dudağımı dişledim ve derin bir nefes aldım.

Burnumu çektim, kitabı yerine ittim ve elimi ateşe dokunmuş misali çektim. Kitapların yüzeyini nemli bezle silmeye başladım. Eğer görmek istemediğinden çıkmıyorsa karşıma, ben de kalbime gömerdim. Yasemin, seven erkeğin çekimser davranmayacağını söylerdi hep, karşına çıkmak için çaba sarf etmiyorsa o erkek seni istemiyor derdi, çünkü seven erkek konuşmadan, görmeden duramazmış. İyice bozulan moralimle astım suratımı, sol kolumdaki ince kordonlu beyaz saate baktım. Çıkmama neredeyse yarım saat vardı, ne ağır geçiyordu zaman insan mutsuzken!

"Selamün aleyküm."

Kulaklarımda işittiğim bu sesle, silmekte olduğum kitapla birlikte birkaç kitabı yere düşürdüm ancak düşürdüğüm kitapları kaldıramadım;

bakışlarım bileğimde donup kaldı. Günlerdir atmayı unuttuğunu düşündüğüm kalbim tekledi ve aldığım nefes soluk borumda bir yerlerde takılı kaldı.

Hayal duyulur muydu? Hayal duyuyor olabilir miydim?

Ali abi son heceyi uzatarak "Aleyküm selam," diye karşılık verdikten sonra yineledi. "Aleyküm selam, komutanlarım."

Komutan, kelimesiyle birlikte daha fazla bekleyemeden alelacele arkamı döndüm ve birkaç metre ötemde Ali abiyle el sıkışmakta olan Yusuf Agâh'ın beni izleyen gözleriyle karşılaştım. O gözlerden yayılan bakışlar yüreğimde kor kor alev etkisi oluşturdu.

Nefes neydi? Nasıl alınıyordu?

Ali abi Ahmet'le tokalaştığı sıra, Yusuf Agâh öylece bana bakmaya devam ediyordu. Üzerinde üniforması vardı, parmakları kısa kollu kamuflaj gömleğini içine verdiği pantolonunun asker yeşili kemerini tutuyordu iki yandan. Kahverengi saçları alnına dökülmüştü tel tel ve onlara müthiş bir uyum içinde eşlik eden kehribar hareleri büyük bir hazla parıldıyordu. Güzel bakıyordu, insanı etkisiz hale getirecek kadar, kalp krizi geçirtecek kadar güzel...

Öyle ki günlerdir özlemini çekmiş olsam da dayanamadım daha fazla bakmaya, dizlerimde derman kalmayacaktı yoksa. Hemen arkamı döndüm, önce birkaç saniye öylece durdum, nefes alıp verdim. Ne yapacağımı unutmuştum, aklım bir anlığına gitmişti, şimdi yeni yeni geliyordu.

Toz. Evet, toz alıyordum, doğru. Raflara doğru bir adım attım, o an ayağıma takılan şeyin ne olduğunu anlamak için başımı yere eğdim ve kapakları açılmış kitaplarla karşılaştım. Elimle alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum.

Kitapları almak için dizlerimi üzerinde yere eğildim, o sırada Ali abi "Bitirdiniz mi kitapları hemen?" diye sordu ardından. "Epey almıştınız son gelişinizde."

Bir nebze gevşedim. Kitapları düzgünce elime aldım ve yeniden ayağa kalktım.

"Boş vakitlerde yapacak daha iyi bir işim yok," dedi Yusuf Agâh. "Yeni kitaplar için geldim. Aslında birkaçı Türkmence olsa iyi olur."

"Mihra size öneri yapabilir," diye eklediğinde yüreğim sıkıştı.

Yeniden saatime bakıp ve "Aslında..." dedim. Omzumun üzerinden yeniden onlara baktım. Bu sefer Yusuf Agâh'ın bakışlarıyla karşılaşmamak için büyük çaba sarf ettim ve bunda başarılı oldum. "İşim bitti. Benim çıkma saatim gelmedi mi?"

Beş gün. Beş gün geçmişti ve beni arayıp sormamıştı. Beş gün boyunca ondan en ufak bir haber alamamıştım, şimdi de rasgele kitapçıya gelmişti ve tesadüfen karşılaşmıştık. Kitap alacak vakti vardı demek ki. Bile isteye çıkmamıştı karşıma.

Akıllı ol Mihra, diye uyardım kendimi. Bundan sonra körü körüne kapılmak yoktu.

"İlk günlerden mesaiyi erken bitirmeye mi çalışıyorsun bakayım sen?" Ali abi tek kaşını kaldırdı. "Daha yirmi beş dakikan var."

Ne diyeceğimi bilemedim, sahiden daha ikinci günden hem geç gelmiş hem de erken çıkmak için izin istiyor gibi olmuştum. "Ya, öyle mi?" dedim bilmiyormuş gibi. Sol kolumu kaldırıp saatime baktım. "Gerçekten o kadar varmış."

"Kitaplarla haşır neşir olunca zamandan mekândan soyutlanıyorsun," dedi Ali abi gülümsemesini gizlemeden. Kızardım. Yeniden Yusuf Agâh'a döndü. "Size yardımcı olacaktır."

Yusuf Agâh, Ali abiyi başıyla onayladıktan sonra bana doğru adımlar atmaya başladığında yeniden baştan ayağa ürperdiğimi hissettim. Bir kez daha ona arkamı döndüm ve elimdeki toz bezini raflardan birinin üzerine koyuverdim. Yaklaştıkça, adım sesleri daha iyi duyuldu. Kalbimin atışları arttı.

Tam sağımda durduğunda göz ucuyla gövdesine baktım ama asla yüzüne değil. Yakınlığı dolayısıyla kokusu efsunlu bir tütsü gibi soluğuma karışırken nefes almamanın daha iyi olup olmayacağını düşündüm. Oksijensizlikten ölüp gitmek mi daha iyiydi yoksa güzel kokusuyla sarhoş olmak mı? Bilemedim.

Tekrar kitaplara bakarken nefes alarak "Ne istersiniz?" diye sordum. "Türkmence roman, biyografi kitapları ya da makaleler. Şiirler de mevcut."

Raflara bakmadı. "İyiyim Mihra, teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. Hafifçe ona dönerek, "Müşterilerle bu tarz konuşmalara girmiyoruz. İş ahlakı gereği," dedim. Ve istemeden gözlerine bakmak gibi bir hata yaptım, yüreğim bir anlığına duraksadı ve sonra metrelerce yol koşmuş koşucu kadar seri hale çevrildi.

Kaşları havalandı. "Müşteri," dedi sorar gibi.

Bakışlarımı kaçırdım, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdikten hemen sonra, "Evet," dedim. Yine kitaplara döndüm. "Müşteri." İçim sızladı. "Kararınızı söyler misiniz? Ne istemiştiniz?"

"Aslında hiçbirini," dedi hızla. "Esasen ben buraya, burada çalışan bir kızı görmek için gelmiştim. Kitaplar da bahanem oldu."

Tek elim kitapların üzerinde kaldı. Yutkundum. Ardından "Ya," dedim, öyle mi, dercesine.

"Ya," diye yanıtladı, öyle dercesine.

Kalbimin içindeki kuşlar pır pır etti. Tekrar yutkunmayı denedim. "Nereden biliyordunuz ki o kızın burada çalıştığını?" Daha önce yarım gün çalıştığımı, yeniden çalışıp çalışmayacağımı bilmiyordu.

"Askerlere has birtakım özel yetenekler," dedi.

Yeniden ona baktım. "Ya da tesadüfen denk geldiniz ve bunca gündür oluşan yokluğunuzu masum göstermek adına böyle bir bahaneye sığındınız."

Yusuf Agâh'ın ifadesi o an derdimin ne olduğunu anladığını belli eden bir hale dönüştü. Gözleri açıldı, kapalı tuttuğu dudakları aralandı. Söylediğim şeyin farkına geç vararak önüme döndüm, yeniden raflara bakıp "Konuşma diyaloğu kitabı da var. Bence işinize yarar," dedim, sesim titriyordu.

Elbette kitapla ilgilenmeden "Mihra," dedi. "Yoktum çünkü buralarda değildim, askeriyede yani. Döndüğümüzde saat geç oluyordu, seni göremeyeceğim kadar geç."

"Elbette," dedim. "Öyledir."

"Öyle," dedi sert bir ses tonuyla. Aksini iddia etmemi istemiyor gibiydi. "Saatin on birinde pencerene dayansam beni görmek için dışarı çıkabilir miydin?"

Gözlerimi kocaman açıp "Ne?" diyerek ona döndüm.

"Ben de aynen böyle düşündüm. Çıkamazdın. O yüzden ne kadar kapının önünde bitsem de geç saatlerde seni görmek için bir hamle yapamazdım."

"Evin önüne mi geldin?" diye sorarken kekeledim. Başımı salladım. "Yani, geldiniz?!"

Kötü bir şey yapmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bağışla," dedi. "Kendime engel olamıyorum."

Hem hoşlanmış hem de ailemin görme ihtimalini düşünerek korkmuştum. Ama gülmek istiyordum, tüm dişlerimi göstererek gülmek. Fakat korkmuştum da işte.

"Ciddi misiniz?"

Başıyla onayladı. "Son derece."

Sanırım ne diyeceğimi bilemeden birinci kez yutkundum. "Siz... Delirdiniz mi?"

Delirmiş olmalıydı! Ailem değil komşularımızdan birisi görse bile onun açısından iyi olmazdı, asabi babadan çıkan bir kaza kurşununa

bile gidebilirdi. Gece vakti dışarıda ya hırsız ya da kötü niyetli herhangi biri olurdu çünkü.

"Galiba."

"Yakalanabilirdiniz. Balamir'de geceleri pek dışarı çıkılmaz. Hırsız sanılıp vurulabilirdiniz. Allah'ım!"

Suratında en ufak bir endişe belirtisi olmadı. Aksine gülümsedi. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Elbette!" dedim hızla. Ardından yanlış bir şey söylemişçesine yeniden kitaplara döndüm. "Endişelenirim tabii... Çünkü..." Sustum. Ne diyecektim ki? Çünkü ben size âşık oldum galiba mı? Çünkü günlerdir yokluğunuzdan çılgına döndüm, çünkü aklımdan asla çıkmıyorsunuz mu? Hoş, bunları demiş kadar olmuştum.

Büyük postallarıyla bana doğru bir adım daha atıp "Çünkü," diye sorduğunda kalbimden mideme doğru ılık bir akıntı yayıldı. Isındım lakin bunun havanın sıcaklığıyla hiçbir alakası yoktu. Sustum, Ahmet ve Ali abinin hararetli konuşmaları kulaklarımı doldurdu lakin söylediklerinden tek kelime anlayamadım. Beynimin her zerresi Yusuf Agâh Demiral'la kaplanmıştı.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve benden bir yanıt bekleyen adama güçbela, "Çünkü..." dedim yeniden. Omuz silktim. "Anlatılanlara göre başarılı bir askersiniz. Ordudan böylesi bir adam eksilmemeli." Kitaplardan birine elimi uzattım. "Berdi Kerbabayev, *Öten Günler*?"*

"Okudum," dediğinde ona baktım. Attığı adım nedeniyle şimdi, az önce olduğundan daha yakındı yüzlerimiz. Eh, aradaki boy farkını saymazsak. Bu mesafeden bir güneşe benzettiğim bakışları dünyama biraz daha yaklaştığından sıcaklık etkisi de arttı.

Nefes aldım, kokusunu rahatça içime çektim. "Okumadığınız bir şey var mı?"

"Bir çift kahverengi göz," dediğinde gözlerimi kıstım. "Çok istiyorum ama okuyamıyorum bir türlü. Nasip olur inşallah."

İmasını anlamamak zordu. Dudaklarım tüm kızgınlığını bir kenara bırakıp gülümsemek istercesine hareketleniyordu, hatta gülümsedim. Ve birden "Olur inşallah," demiş bulundum.

* Berdi Kerbabayev (1894-1974), sosyalist donem Türkmen edebiyatında nazım ve nesir türlerinde eserler kaleme alan önemli isimlerden biridir. Yazar, *Öten Günler* romanında 1894-1925 yılları arasında başından geçen hadiseleri (mesela doğduğu cografya, ailesi ve eğitimi) ve tanık olduğu vakaları, ustaca bir anlatımla başkahramanı Murat üzerinden aktarır.

Yusuf Agâh'ın simasındaki o huzursuzluk silindi, kalın dudakları çarpıcı bir gülümsemeyle şekillendi, inci gibi dizilen bembeyaz dişleri gözlerimi aldı, sonra iki yanağında da biten gamzeleri. Gülüşü mutluluk saçıyordu insana, yürekteki kelebekleri uyandırıp uçuşturuyordu.

"Kızım, buraya sen mi bakıyorsun?"

Tanıdık olmayan, yaşlı bir kadın sesiyle irkildim. Bakışlarımı istemsizce Yusuf Agâh'tan ayırarak yanımdaki kısa boylu, kamburu çıkan yaşlı teyzeye baktım. Başındaki siyah eşarbını tavşankulağı şeklinde bağlamıştı, beyaz saçları görünüyordu. Kıstığı yeşil gözleriyle beni izliyordu.

Hafiften tebessüm ettim. "Buyurun teyzeciğim."

"Evladım benim okumam yazmam yok, kasadaki genç çocuk istediğim kitabın bu rafta olduğunu söyledi, bana bulur musun?"

"Tabii," diyerek başımı eğdim. "Hangi kitaptı?"

"Mağtımguli – *Kösäyev*."

"Evet, bir tane bulunuyor," dedim ve kitabı kadına vermek için arkamı döndüm.

Elimi rafa uzattığım anda Yusuf Agâh da uzanmıştı kitaba, bu vesileyle birden uzun, sıcacık parmakları ince parmaklarımın üzerine kapanmış oldu.

Temasın getirdiği heyecanla vücuduma koca bir elektrik dalgası yayıldı. Kalbim ağzımda atmaya başladı. Akabinde gözlerimiz birbiriyle buluştu, eli elimin üzerindeyken vücudumdaki tüm kırmızı kan hücreleri yanaklarımda birikti. Etkileyici bakışlarından gözbebeğime akan yoğun hisleri kabul ettim. Ağzım çöllerden daha kurak bir hal aldı, nefes alışverişlerim hızlandı, göğsüm daha çabuk bir şekilde yükselip alçalmaya başladı.

Eğer Yusuf Agâh elini çekmese, ben arkamdaki kadını unutur, sabaha dek bu şekilde beklerdim hiç şüphesiz.

Parmaklarının sıcaklığı beni terk ettiğinde kitabı aldım, lakin neredeyse alamayacak, az daha düşürecektim. Son anda tutabilmeyi başardım.

Kadına döndüğümde tebessüm etmeyi denedim. "Buyrun, istediğiniz kitap bu."

Sesim müthiş titriyordu!

Kadın kitabın önünü, arkasını inceledi. "Ne kadardır?"

"Elli Karahan karatı."

Kaşları havalandı. "Ya," dedi üzülmüş gibi. "Her şey ateş pahasına... Bunu alsam akşama erzak alamam." Başını omuzuna eğdi. "Al kızım, söylerim toruna, başka bir yolunu bulur."

Hiç düşünmeden, "Gerek yok," dedim. "Hediyemiz olsun."

Günlük ücretimden kesilirdi, sorun olmazdı.

"Ah, olur mu öyle? Al kızım," diyerek bana uzattı.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Ardından çabucak "Ali abi," dediğimde onun zaten bize bakıyor olmasını beklemiyordum. Tek kaşını yukarı kaldırdı. "Kitap teyzeye hediyemdir. Bilgin olsun."

Başını aşağıya eğip "Tabii," dedi.

Yeniden teyzeye baktım. Omuzunu sıvazladım. "Gördün mü teyzeciğim, sorun yok."

Mahcup bir tavırla tebessüm etti. "Allah razı olsun kızım, Allah senin gibilerin sayısını artırsın. Allah ne muradın varsa versin. Vakti gelince hayırlı biriyle evlenesin, boy boy çocukların olsun inşallah."

Çocuktan, evlilikten bahsetmesi beni utandırırken hafifçe boğazımı temizleyerek "Amin," diye mırıldandım.

İşin garip yanı Yusuf Agâh da "Amin," demişti.

Yaşlı kadın uzaklaştığında yeniden baş başa kaldık fakat aramızda doğru düzgün bir konuşma geçmedi. Doğrusu buna imkân vermedim çünkü elinin elime değdiği o eşsiz anın etkisinden çıkabilmiş değildim. Yusuf Agâh Türkmence makale kitaplarından birini aldı ancak artık amacının gerçekten okumak olmadığını biliyordum. Dükkânda yabancı kimse kalmamıştı. Yan yana kasaya doğru yürürken birazdan ayrılacak olmamızın bilinciyle hüzünlenmiştim, onunlayken zaman olduğundan daha hızlı geçiyordu. Ve bugün böyle mi bitecekti? Eksik olan birtakım şeyler vardı sanki. Yarım kalmış gibiydik.

"Mihra."

Ben düşüncelere dalıp gitmişken kulaklarımda işittiğim sesiyle kendime geldim. Hemen ona döndüm. Kasaya daha fazla yaklaşmadan adımları yavaşladı, duraksadı. Onunla ben de durdum. Bedenlerimizi birbirine döndük.

"Efendim?" dedim sessizce.

"Aslında..." dedi. Nefes aldı. Sessizce öksürdü. "Benim sana vermek istediğim bir şey var."

Heyecan ve merakla gözlerimi büyüttüm. "Nedir?"

Ellerini yukarı kaldırdığında, ona verdiğim kitabın üstünde bir kitap daha olduğunu gördüm. "Kitabı fark edip ne olduğunu sormanı bekledim ama çekmedi dikkatini."

Eh, sen varken başka hiçbir şey çekemiyor ki dikkatimi.

Kitabın ön yüzünü çevirirken, "Bu, senin," dedi.

Krem renkli kapağı olan ince bir kitaptı, üzerinde bir adamın eskiz çizimi bulunuyordu. Muhtemelen şairinin. Alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırarak adını ve yazarı okudum. Cahit Zarifoğlu - *Şiirler*.

Utançla ona bakarken "Benim mi?" diye sordum.

Uzun ve sık kirpiklerini kırpıştırdı. "Senin. *Monna Rosa*'yı çok sevmiş görünüyordun. Sezai Karakoç, Cahit Zarifoğlu'yla yakın arkadaş. Okurken aklıma hep sen geliyorsun." Midemde kelebekler uçuştu. Yeniden boğazını temizledi Yusuf Agâh ve boşta kalan elini ensesine attı. "Yani, seversin. Sezai Karakoç'u sevmiştin ya, ondan."

Dudaklarımı birbirine bastırarak dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Severim..." dedim. Biz yine ortamda başka kimse yokmuş gibi birbirimizi izlerken kasanın başında bizi pürdikkat izleyen Ali abiyi hatırladım. Hâlâ bize baktığını fark ettiğimde gülümsememi anında yok ederek o heyecanla "Teşekkür ederim Yusuf Agâh abi!" dedim.

Yusuf Agâh'ın kaşları gözlerinin üzerine indi. Bakışları benim gibi Ali abiyi bulduğunda yaptığım şeyin nedenini anlaması için dua ettim.

Ağzını açtı, kapattı. Dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırıp çenesini sol omzuna doğru kaldırdı. Anladığını düşünüp rahatladım. "Hoşça kal... Mihra."

"Siz de..." dedim ve kalbimde kocaman bir yere sahip olan adamın kitaplıktan çıkışını izledim. Yine gidişi bir boşluk oluşturmuştu evet ama bıraktığı kitap o boşluğa bastırabileceğim bir yarabandı olarak benimleydi.

Eve geldiğimde ilk iş, odama gidip yatağıma oturarak Yusuf Agâh'ın hediye ettiği kitabı incelemek oldu. Engelleyemediğim gülümsememle birlikte kitabın önce dışını inceledim, evcil bir hayvanı sever gibi kapağını okşadım, kokladım, göğsüme bastırdım. Sonra sayfalarını kontrol etmek için açtım lakin en orta sayfada küçük bir not kâğıdı bulunduğundan hemen orası açılmıştı.

Gülümsememi yüzümden silmeden hayrete uğrayarak katlı not kâğıdını elime alıp açtım.

Siyah bir mürekkeple kâğıdın üzerine işlenmiş el yazısını gördüğümde meraklı bakışlarla hemen okudum.

*"Sesini duyarım belki sonra, iyi gelir. 3*7 10* 5*9"*

Gözlerim doğru mu okuyorum diye notun üzerinde gitti geldi, gitti geldi.

Ancak doğruydu.

Yusuf Agâh kitabın arasına eklediği bu notla bana numarasını vermişti!

Bölüm Altı

Hisler ve Yıldızlar

Tüm telefonumda, gözlerim kaydettiğim numaranın üzerindeydi. İki gündür tek yaptığım buydu aslında, sadece izlemek, bir şeyler yazdığımı düşünmek ve düşünmekten öteye gidememek. Hayalimde Yusuf Agâh'la konuşabiliyordum, hayalimde ona çok şey yazıp çiziyor, dilimdeki tüm düğümleri çözüyordum. Ama iş gerçeğe döküldüğünde kılımı bile kıpırdatamıyor, ne yazacağımı bilemiyordum doğrusu. Ne yazsam yeterli olmayacak yahut ne yazsam fazla gelecekmiş gibiydi.

Biriyle mesajlaşmak...

Bunu daha önce hiç deneyimlememiştim, sadece Yasemin'den dinlemiştim ona yazılan uzun, güzel mesajları. Bazen Yasemin'in yerinde kendimi hayal ettiğim olur, güzel sözler karşısında içim gıdıklanırdı. Fakat olay bana döndüğünde işler o kadar kusursuz gitmiyordu. Deli gibi utanıyor, ne yazacağımı bilemeden hevesle elime aldığım telefonu bırakmak durumunda kalıyordum.

Bu, günlerdir böyle oluyordu.

İçten içe "İnşallah onu istemediğimi düşünmüyordur," diye dua etmekten başka hiçbir şey gelmiyordu elimden. Düşünmemeliydi, benim bu konularda ne kadar toy olduğumu anlamış olmalıydı.

"Mihra, sana diyoruz..."

Annemin sesiyle birlikte bakışlarımı eski model telefonumun ekranından ayırıp "Hı? Ne?" diye sordum.

Annem elini beline koyup çaktırmadan ben sana eve gidince göstereceğim ne olduğunu dercesine korkutan bir bakış attığında dikkat çektiğimi anladım. Günlerdir dikkatini çekiyordum, beni sorgulaması an meselesiydi. Telefonumu çabucak elbisemin üzerine giydiğim hırkamın cebine attım.

Annem çok sevdiği gelini Elif'e baktı, onu hayran hayran seyrederken "Bu renk diyorum," dedi. "Elif'e çok yakışmadı mı? Zümrüt yeşili senin rengin yavrum, gözlerinin tüm güzelliğini ortaya çıkardı."

Elif utangaç bir edayla başını aşağıya eğdiğinde ben telefonu, numarayı, Yusuf Agâh'ı bir kenara bırakarak güzeller güzeli arkadaşımı

seyrettim. Üzerindeki vücut hatlarını belli etmeyen elbise saten kumaştan yapılmıştı, düz kesimdi, belinin yukarısında gevşekçe bağlanan kemeri bulunuyordu, kolları bol modeldi. Ve Elif'i gerçekten melek gibi gösteriyordu.

"Kesinlikle öyle," diye onayladım annemi. "Bence bu elbise tamamdır. Melek gibisin Elif."

Elif alttan alttan bana bakarken kaşlarını utandırma dercesine kaldırdı. Yaramaz bir çocuk gibi omuz silktim.

"Ben moru daha çok sevdim," dedi Yasemin. Elif, kıyafet seçimlerinde yanında bulunması için Yasemin'i çağırmıştı, bizden ayrılmasın, ayıp olmasın diye. Yasemin mor elbiseyi askılarından tutup kaldırdı ve güneş ışığında simleri parıldayan elbiseyi kendine tutup boy aynasında kendini izledi. "Tam bir nişan elbisesi, harika."

"O elbise çok süslü ve taşlı Yasemin," dedi Elif fazla yüksek çıkmayan sesiyle. Bir arkadaşım umursamazken öbürü fazlasıyla utangaçtı, bense orta halli oluyordum sanırım. Üçümüz birbirimizi nasıl bulmuştuk şaşılasıydı, ama iyi ki de bulmuştuk, çünkü birbirimizi tamamlıyorduk.

"Üzerimdeki daha sade, daha zarif. Böyle bir nişan elbisesi isterim." Ağzını açıp kapattı. Yeniden başını anneme çevirip yeri izledi. "Elbette sizin için de uygunsa Gülbahar teyze."

Annem başını omuzuna doğru eğerek "Teyze mi?" dedi hem kızmış hem de alınmış gibi. "Anne de kızım, anne. Ben artık senin de annenim." Elif'in omzunu sevecen tavrıyla sıvazladığında utangaç arkadaşımın yanakları kıpkırmızı oldu. "Anne de bakayım."

Elif belli belirsiz, "Anne," dediğinde annem "Oy, annen sana kurban olsun," diye karşılık verdi ve karşısında küçük bir çocuk varmış gibi yanaklarını sıktı.

"E ama kıskanıyorum," dedim ayağa kalkarken. "Arkadaşımı anneme, annemi arkadaşıma kaptırmış gibi hissediyorum."

Annem ellerini Elif'in yüzünden indirirken "Küçükken de böyleydi bu," dedi yüzünü buruşturarak. "İzin vermezdi ki kardeşlerini seveyim. Altı yaşında bile hâlâ kucak isterdi."

"Kıskanç," dedi Yasemin son hecesini uzatarak. Omzuyla kolumu dürttü. "Hiç de belli etmez. Sinsi."

"Kıskanç değilim ben, paylaşmayı sevmiyorum o kadar," diye karşılık verdim.

"Şaka yapıyorum güzel kuzum benim, kimsenin mutluluğunda gözün yoktur senin," dedi annem ve nihayet bu defa benim yüzümü avuçladı tek eliyle.

Butiğin sahibi Leyla abla yanımıza gelip "Karar verdiniz mi?" diye sorduğunda konuştuğumuz konu dağılıp gitmişti. Hep birlikte başımızı salladık.

"Üzerindeki olacak, güzel gelinim bunu beğendi."

Leyla abla Elif'i süzerek tebessüm etti. "Çok da yakıştı maşallah," dedi içten bir tavırla. Ayağındaki topuklu terliklerle Elif'e doğru yürüyüp elbisenin yakasını ve belini şöyle bir kontrol etti. "Pot duran, rahatsız eden bir kısmı var mı? İşaretleyelim."

Elif başını olumsuz anlamda hareketlendirdi. "Tam oturdu."

"Zayıf olmanın artıları," dedi Leyla abla ve ellerini Elif'in belinin iki yanına koydu. "Şu bele bak, ellerim kavuşacak. Ailen yemek vermiyor mu kız sana hiç?"

"Aslında çok yiyorum," dedi Elif. "Ama yaramıyor. Yoksa ben de bir iki kilo almayı isterdim."

Yasemin, "Bilal aldırır canım sana kiloları, hiç merak etme," dediğinde annem dudaklarını kapatarak gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı. Elif'se Yasemin'e kaşlarını çatarak kızgın bir bakış attı, Yasemin hiç umursamadan omuz silkti, severdi bilerek pot kırıp insanları utandırmayı.

"Vallahi öyle," dedi Leyla abla geri çekildiğinde. "Mutlu evlilik insana yarıyor. Kadın da erkek de aylar içinde kilo alıyor. Mutluluğun yaramadığı şey mi varmış?" İç çekti. "Bakın bana, ne yediğimden tat alıyorum, ne içtiğimden." Mezurasını boynuna astı. "İnanır mısınız, dükkândan eve gidesim gelmiyor. Çıkıp ne yapacağım? Herifin ne zaman içip geleceği belli olmuyor, bir de pis pis kokması yok mu?" Elini havada salladı. "Sadece koksa aldırış etmem elbet ama kırıp dökmediği yer kalmıyor. Ah, şimdiki aklım olsa evlenir miyim? Aman aman..."

Leyla ablanın kocası hayırsızın tekiydi, çalışmazdı, sürekli kahvede takılır, içer dururdu. Çok kez vukuatları olmuş, mahalle çok defa sesleriyle yankılanmıştı. Zavallı kadın hem evin geçimini sağlıyor hem de öylesi bir adama katlanmak zorunda kalıyordu.

"Leylacığım, karşında bekâr üç kız var. Korkutmasan mı onları evlilikten?"

"Evlilikten değil, eş tercihlerinden korksunlar," dedi Leyla abla. "Öyle önemli bir konu ki bu. Her yönüyle düşünmeli. Yapacağın bir tercih, kalan tüm hayatını etkileyecek. Sevmek önemli lakin sevmekten önce tanıyıp güvenmek daha önemli. Eğer güvenmiyorsan, kötü birkaç huyunu yakaladıysan bırak gitsin. Hayatımdan öğrendiğim bir şey varsa o da 'huylu huyundan vazgeçmez'dir. Düzelmiyor kızlar, kötü huylar

iyileşmiyor. Bir cahillik yapmayın, sonra o cahilliğiniz tüm hayatınızı etkiliyor. Ayrıl ayrılabilirsen, kurtul kurtulabilirsen..."

Kelimesi kelimesine haklıydı. Yaşlarımız birine kör kütük âşık olmaya çok münasipti ve kör eden, mantığı geride bırakan aşk zehir olurdu, zehirlerdi. Günbegün yiyip bitirirdi.

"Öyle tabii," dedi annem. Sesli bir şekilde nefes alıp verdi. "Allah tüm gençlere akıl fikir versin, erkeğine de kızına da."

"Allah iyi insanlarla karşılaştırsın," diye karşılık verdi Leyla abla. "Kötüyle uğraşmak zor. Çok zor. Pırıl pırıl kızlarsınız, hayatınızı zindan edecek kişilerle vaktinizi heba etmeyin. Adımlarınızı düzgün atın, ailenizin de sözünden aman diyeyim çıkmayın. Kimse onlar kadar istemez iyiliğinizi. Ben onları dinlemeden evlendim, şimdi her kavgada onlara sığınıyorum, mutluluğunuza herkes ortak olur ancak kötü günlerinizi dışarıdakiler yalnızca konuşmak için merak eder, sıkıntısını yine aileniz çeker. Kıymetini bilin onların, anne babanızı üzecek şeyler yapmayın."

"Allah'a şükür şu güne dek sözümden çıkmadılar," dedi annem, hafifçe gülümseyip sırtıma dokundu. "Bundan sonra da çıkmazlar inşallah."

Tebessüm ettim. Yasemin'se hiç oralı olmadan kıyafetleri incelemeye devam ediyordu. Muhtemelen yapılan sohbeti dinlememişti bile.

Elif elbisesini değiştirip paketlemesi için Leyla ablaya verdikten sonra nişan kıyafetini baştan ayağa halletmiş bir şekilde dışarı çıkmıştık. Annem, yorulduk diye hepimize kap dondurma almıştı, o gelininin koluna girmiş önden önden gidiyor, Yasemin'le ben kol kola bir vaziyette arkalarından ilerliyorduk.

Vişneli dondurmamdan bir kaşık alıp ağzıma attım, mayhoş aroma damağımda erirken zevkle gözlerimi kapattım. Yazın sıcağına dondurmadan daha iyi gelen bir şey kesinlikle yoktu.

"Mihra." Yasemin'in sesini duyduğumda gözlerimi açıp ona baktım. Gülüşerek konuşan annemi ve Elif'i izliyordu dalgın dalgın. "Bir gün biz de böyle olur muyuz sence?"

"Nasıl?"

"Nişan alışverişi yapıp kaynanamızla sohbet ede ede eve gider miyiz işte?" Alay edercesine güldü. "Gerçi ne saçmalıyorsam? Elif kusursuz bir kız, melek gibi, kimseye kötülüğü dokunmadı şu yaşına dek. Ona böyle kusursuz hayat yazılmayacak da baştan ayağa çirkef olan bana mı yazılacak?"

"Kendine haksızlık ediyorsun," dedim. "Çirkef bir insan değilsin."

"Çok kalple oynadım Mihroş, beni güzel bir hayatın beklediğini düşünmüyorum doğrusu."

"Tövbe et, Allah affetmeyi sever."

Elif'ten öğrendiğim birkaç nasihat.

"Ay yok ben kendimi biliyorum, değişmez huyum. Seviyorum böyle yaşamayı."

"Ben senin ne istediğini anlayamıyorum Yasemin," dedim kafamı iki yanıma doğru hareket ettirerek.

Diliyle ağzının kenarına bulaşan dondurma kalıntılarını temizledi. "Sanırım aşk," dedi tekdüze bir sesle. "Şu sıra delicesine âşık olmayı istediğimi fark ediyorum." Yusuf Agâh'a olan takıntısı aklıma geldiğinde nefes alamaz gibi oldum. Kalbime koca bir öküz oturdu. Yasemin bana baktı. "Sen istemiyor musun? Sahi bu yaşına kadar hiç sevgili yapmadan sıkılmadın mı? Bak en içe kapanığımız Elif bile buldu nasibini, evleniyor."

İçimden bir ses, ona Yusuf Agâh'a olan ilgimi söylemem gerektiğini haykırıyordu. Ama öte yandan aramızda hiçbir şey olmadan bunu Yasemin'le paylaşmaktan korkuyordum, daha önce kime öylesine de olsa yakışıklı desem, Yasemin'in ilgisini çekmiş ve o kişi ona daha cazip gelmişti çünkü. Yaşamıştık bunu. Gerçekten aramızda bir şey olana dek ona söylememe kararı almıştım. Doğru mu yapıyordum bilmiyordum.

"Sıkılmadım," diye yanıtladım onu. "Benim kitaplarım var."

Doğrusu, şu sıralar sürekli dönüp dönüp baştan okuduğum yalnızca iki kitabım vardı: Sezai Karakoç'un *Monna Rosa*'sı ve Cahit Zarifoğlu'nun *Şiirler*'i.

Baştan ayağa Yusuf Agâh olan iki nesne.

Yasemin sıkılmış gibi yanaklarını şişirdi ve patlama ifadesi yaptı. "Kitap karakterlerine kapılmaktan evlenemeyeceksin. Yok kızım gerçek hayatta o kadar kusursuz insanlar, üzülürsün, yapma."

Dondurmamdan bir kaşık daha aldım. "Gerçek kimin umurunda?" deyip omuz silktim. "Ben hayal dünyamda mutluyum canım arkadaşım."

Hem, hayallerimde Yusuf Agâh'la istediğim gibi konuşabiliyorum.

Hayali çok güzel.

Kim bilir gerçeği ne kadar güzeldir?

Elimizdeki paketlerle muhabbet ede ede yokuş aşağı inerken kafamı kaldırıp karşıya baktığımda zırhlı askeri aracı görüp heyecanla kasıldım. Oraya doğru adımlar atarken aldığım nefeslerin ciğerime ulaşmadığını biliyordum, kitapçıdaki karşılaşmamızın ardından yeniden onu görecek olma düşüncesi aklımı da kalbimi de delirtiyordu.

Zırhlı araca yaklaştıkça hevesim arttı.

Önünden geçerken göz ucuyla şöyle bir kontrol ettiğimde aracın Türkiye'ye değil de Karahan'a ait olduğunu anladım. Hiç tanımadığım bir askerle göz göze geldim ve başımı nasıl çevireceğimi şaşırdım.

Camdan hayallerim yere düştü, kırıkları etrafa saçıldı.

Haftalar öncesine kadar yalnızca bir yabancıdan ibaret olan adamı iki gün görmedim diye özlemden delirecek raddeye gelmem akıl kârı değildi.

Saat on bire geliyordu.

Gecenin karanlığı tüm ilçenin üzerine gölge düşürmüştü, Sehra'yı yatağıma yatırıp pencerenin kenarına geçtim. Elimle beyaz tülü yavaşça geriye çekip dışarıyı kontrol ettim. Doğrusu Yusuf Agâh festivalin ardından evimizin önüne geldiğini söylediğinden beri bunu yapıyordum. Tülü geriye sıyırıyor ve onu görebilmek adına etrafı inceliyordum. Ondan ufak da olsa bir iz bulabilmek adına. Fakat hiç karşılaşmamıştım, değil Yusuf'u görmek, gizemli bir gölgeye dahi rastlayamamıştım. Onu görmeyince sinem sızlıyor, boğazıma bir kitle çöküyordu. Hiçbir şey yapasım gelmiyor, sanki hayat anlamını yitiriyordu. Her gün görecek olmak akıl kârı değildi, biliyordum ancak gönül umuyordu yine de.

"Kahraman askerinin yolunu mu gözlüyorsun?"

Kız kardeşim Ayşe'nin sesini duyduğumda kulağımın dibinde mermi patlamış gibi irkildim. Öyle ki neredeyse perdeyi kornişten aşağı indirecektim.

Korkuyla yükselen göğsümle birlikte ona döndüğümde öfkeyle gözlerimi kapatıp açtım. "Ayşe iyi misin? Ödümü kopardın."

"Ben iyiyim de senin olmadığın aşikâr ablacığım," dedi sırıtarak. "Askerini bekliyordun, değil mi?"

"Bence kesin öyle," dedi yer yatağının üzerinde geceliğiyle oturan Gülnar. "Abla, buluştunuz mu hiç? Doğru söyle."

Gözlerimi onlardan kaçırarak "Saçmalamayın," dedim.

Bir Yaz Gecesi Rüyası... Buluşma sayılmazdı herhalde değil mi?

İkisinin de yüzleri düştü. Ben yatağıma ilerlerken onlar da gözleriyle beni takip ettiler. "Ama aranızda bir şeyler var, değil mi? Lütfen anlat, bizden sır çıkmaz..."

Yatağıma girdikten sonra başımı yastığa koydum ve beyaz tavanı izlerken "Yok..." dedim kararsız bir sesle. Aslında birilerine içimdeki tüm bu coşkuyu, tüm yaşadıklarımı anlatmak istiyordum, dilimin ucunda

saklıydı tüm sırlar. Fakat Ayşe ve Gülnar her ne kadar güven koksalar da ağızları boş kalmazdı, sürekli imalarını yapar dururlar, beni zor duruma sokarlardı. Anlatmamak en iyisiydi.

"O bize sırrını vermez canım," dedi Ayşe Gülnar'a. "Yasemin ve Elif'e anlatıyordur."

"Kimseye bir şey anlattığım yok," dedim çatık kaşlarımla onlara bakarak. "Size nereden hasıl oldu bilmiyorum ama Yusuf Agâh'la aramda hiçbir şey geçmedi. Siz ne kadar konuştuysanız ben de o kadar konuştum."

"Öyleyse de artık kendine birini bulsan iyi olur abla. Bak Elif evleniyor, Yasemin desen elini sallasa ellisi. Sen böyle gidersen evde kalırsın demedi deme."

"Öncelikle herkes sevgili yapmak ya da evlenmek zorunda değil. Ayrıca evde kalırsam siz de evlenemezsiniz, gül gibi geçinir gideriz işte," deyip dalgaya vurduğumda ikisinden de isyankâr uğultular yükseldi. Zoraki gülümsememle çabucak onlara sırtımı döndüm ve yastığın altındaki telefonumu elime aldım.

Elif evleniyordu, hem de abimle. Yasemin'in her gün üçer dörder talibi çıkıyordu, o da aşka çok yakın diyebilirdik. Bense elimde bir numara, günlerdir mesaj atsam mı atmasam mı derdindeydim. Kardeşlerim haksız da sayılmazdı.

Ve haklılıkları moralimi bozdu.

Derince nefeslendim, Ayşe ve Gülnar kendi aralarında yeni konulara giriş yapmışlarken ben WhatsApp'a girdim. Yusuf Agâh'ın profilini açtım. Çevrimiçi olduğu görünüyordu, uyanık olduğunu anlayıp gülümsedim. O henüz benim numaramı kaydetmediğinden profil fotoğrafı görünmüyordu. Görünmesini, ona bakabilmeyi isterdim. En azından elimde bir fotoğrafı olurdu, sadece çevrimiçi yazısını izlemek bile içimi bahar yerine dönüştürürken kim bilir fotoğrafı olsaydı neler hissederdim.

Yüzümde manasız bir gülümsemeyle tuşlara uzattım parmaklarımı, mesajı göndereceğimden değil ya, göndermiş gibi hissetmek için bana hediye ettiği şiir kitabında aklıma onu getiren dizelerden birini yazmaya koyuldum:

"Yabancılar yağıyor sabahları
Netlikle bulduğum sen misin
Alnımı dayadığım bu dağ sen misin
İçimde akar

O yeraltı suları sen misin?"

Şiiri ona yazarken göndermeye cesaretim elbette yoktu. Ancak göndermiş gibi düşünmek hoşuma gidiyordu, gelecek tepkiyi aklımda canlandırmak...

Hoşuma gidiyordu.

Cesur değildim, belki de bizim en büyük eksikliğimiz buydu. O bana onlarca adım atıyorken ben her seferinde bir adım geriliyordum. İstemsizce geriliyordum, adım nasıl atılır bilmiyordum. Beni itecek bir kuvvet gerekiyordu lakin bu kuvvetin ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Çevrimiçi sembolü kaybolduğunda modum düştü. Saat on birdi, bu saatten sonra daha hiç çevrimiçi olmazdı, muhtemelen uyuyacaktı. Rüyasında beni görür müydü?

Belki görürse...

Beni görmeye gelirdi.

İnşallah görürdü.

Parmağımı yazdığım ama gönderemediğim dizelerin üzerinde gezdirdiğim sıra odamın kapısı açıldığında, annemin bizi kontrol etmek için içeri girip "Gecenin bu saatinde neden uyanıksınız hâlâ?" sesiyle birlikte irkildim. Sanki elimden telefonumu alacakmış gibi bir hisse kapıldım; elim ayağıma dolaştı, hızla sayfayı kapatayım derken nasıl oldu bilmeden parmağım gönder tuşuna dokundu ve...

Mesaj, Yusuf Agâh'a gitti.

Dudaklarım hayret içinde açık kalırken başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Gözlerimi kapatıp açarak kafamı sallayıp hızla silmek için mesajın üzerine dokundum fakat...

Ben daha mesajı silemeden Yusuf Agâh çevrimiçi olmuş, mesajım mavi tik almıştı.

* * *

Yusuf Agâh Demiral, uyumadan önce son kez telefonunu kontrol ediyorken almak istediği tek mesaj Mihra'dandı. Kitapla birlikte numarasını verdiği günden beri gelen her bildirimi o güzel kızdan sanıyor, heyecanla ekrana bakıyordu. İş sırasındayken bile aklının bir köşesindeydi, işini halleder etmez yaptığı ilk şey telefonuna bakmak oluyordu ancak asla o bildirim gelmiyordu. Annesi, babası, kız kardeşleri, hatta küçük yeğeni –annelerinin telefonundan random attıkları ses kayıtları–

* Cahit Zarifoğlu, *Şiirler* (İstanbul: Beyan Yayınları, 2012), 431.

Türkiye'deki arkadaşları dahi mesaj atmışlardı ama deli gibi yazmasını beklediği kızdan tek bir kelime bile gelmemişti.

Oysaki kitapçıda Mihra'nın da kendisinden etkilendiğini bariz bir şekilde hissetmişti, belki de yanlış düşünmüştü. Nihayetinde o kadar konuşmadan sonra ayrılacaklarken kız kendisine "Abi," diye seslenmişti. Doğrusu o an Ali denilen herif kendilerini izlediği için öyle söylediğini sanmıştı, sanmamıştı, emindi. Ama neden hâlâ mesaj atmamıştı? Demek ki yanlış düşünmüştü. O bir şey yazana dek karşısına çıkmamak konusunda kararlıydı.

Sıkılan içiyle birlikte aile grubuna "*Ben yatıyorum, hayırlı geceler,*" yazdı. Gönderdi ve elini tuş kilidinin üzerine koydu. Tam kapatacaktı ki üstten gelen bildirimle öylece kaldı. Gözleri yukarıdan görünen yabancı numarayı seçti önce, kalbi tekledi. Sonra mesajın başını okudu:

356 *2* *6 9*: Yabancılar yağıyor sabahları
356 *2* *6 9*: Netlikle...

Dizeleri ezbere bilmesine rağmen unuttu o an ve eli ayağına dolaşmış bir vaziyette mesajı açtı. Önce Mihra'nın profil resmini gördü, midesi kasıldı, yattığı yatakta hızla doğruldu. Kehribar rengi hareleri dizelerin üzerinde gezindi ve büyük bir heyecanla okumaya başladı.

356 *2* *6 9*: Yabancılar yağıyor sabahları
Netlikle bulduğum sen misin
Alnımı dayadığım bu dağ sen misin
İçimde akar
O yeraltı suları sen misin?

Dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. Sonra bir daha okudu.

Bir kere daha okudu.

Yüreğinin atışları hızlandı.

Tekrar okudu.

İçi içine sığmadı.

Elini boynuna attı, biraz boğazını ufaladı. Dudaklarını birbirine bastırdı, beyaz tavana dikti gözlerini. Ayaklarını yataktan sarkıttı, ayağa kalktı. Elindeki telefonuyla birlikte odanın açık kalan penceresine ilerledi, avuçlarını pencerenin pervazına yasladı, nokta nokta yıldızların süslediği lacivert gökyüzüne bakarak derin bir nefes aldı. Birkaç gündür aldığı en güzel nefesti.

Göğsü inerken rahatladı, gülümser ifadesi kaybolmadı yüzünden ve telefonunu yeniden kaldırıp kendine çevirdi. Mesaj hâlâ öylece duruyordu.

Genç kız, asker adama şiir yazmıştı, hediye ettiği kitabın içinden bir Cahit Zarifoğlu şiiri. Yusuf Agâh'ın ezbere bildiği, hasret kokan dizelerden biriydi. Özlemişti kendisini, başka bir açıklaması olamazdı. Eğer içeride Ahmet uyuyor olmasa zaferle bağıracaktı ancak maalesef bunu içinde tutmak zorundaydı. Yeniden soluklandı, nefesi ciğerlerini bayram yerine çevirirken parmakları tuşların üzerinde dans etti. Tam yazacaktı ki bir mesaj daha geldi.

356 *2* *6 9*: Tam bu dizlerdtym

356 *2* *6 9*: Dizelerdeyim.

356 *2* *6 9*: Çok güzel.

356 *2* *6 9*: Ve şey. Merhaba. Ben...

Mihra.

Yusuf Agâh'ın yüzünde bariz bir gülümseme açtı, inci misali bembeyaz dişleri göründü. Gerçekten oydu. Yüzündeki çapkın sırıtmayla gevşedi, kalbinin sesleri kulaklarını ele geçirirken yeniden yorganın altına girdi ve başını yastığa koymak için arkaya attı.

Fakat kafası yastığa değil de yatağın demir başlığına çarptı, gürültülü bir ses çıkardı.

Canının yangısıyla dudaklarından belli belirsiz bir küfür döküldü genç adamın. Eliyle kafasının çarptığı kısmını ovuştururken, o an hareketlenen Ahmet'in uyanmaması için dua etti, uyanırsa ona rahat vermezdi.

Ahmet tek gözünü açtı, şöyle bir Yusuf Agâh'a baktı, olayları idrak edememiş olacaktı ki boş bakışların ardından gözünü kapatıp yeniden uyku âlemine dalış yaptı. Saniyeler içinde horuldamaya başladı.

Yusuf Agâh normalde bu sesten rahatsız olsa da şimdi duymuyordu bile. Elini sızlayan kafasından çekerek telefonunun ekranına baktı ve yeniden gülümsedi. Sevdiği mesaj atmıştı ona. Şimdi işi daha kolaydı. *Bundan sonra kaçışın yok Türkmen kızı,* diye düşündü. *Daha bırakmam ben seni.*

Altdudağının bir kenarını dişlerinin arasına aldı. Profil fotoğrafını birkaç saniye göz hapsine almasının ardından mesaj yazmak için parmaklarını hareket ettirdi.

Yusuf Agâh: Merhaba Mihra. Evet, kitap güzeldir.

(Bunu yazarken içinden *"Senin kadar olamasa da,"* diye geçirdi.)

Yusuf Agâh: Yazdığın dizeler de öyle. Bayağı ilerlemişsin.

Ve genç kızın cevabını beklerken numarasını rehberine hemen kaydetti. Az önce uyumak için pozisyon almış olsa da şimdi uykunun zerresi yoktu gözlerinde...

Annemin uyarısıyla kardeşlerim susmuş, ışık kapanmıştı. Yatağın içinde Yusuf Agâh'tan gelecek yanıtı bekliyordum. Yaz mevsiminin en sıcak gecesini yaşıyordum ama bunun havayla bir alakası yoktu. O şiiri nasıl gönderdiğimi bilmiyordum, çok utanmıştım, yer yarılıp dibine girseydim de gönderemeseydim ama iş işten geçmişti. Sonra toparlamak için yazdıklarım durumu ne kadar kurtarmıştı bilmiyordum ama...

Neyse neydi işte.

Sonuç olarak artık benim de numaram Yusuf Agâh'ta vardı, evet daha normal bir şekilde *Merhaba* yazarak konuşmayı başlatmak isterdim ancak zamanı geri alamazdım.

Önce profil fotoğrafı göründü. Hemen inceledim. Fotoğraf boydan çekilmiş ve upuzun boyunu gözler önüne sermişti, üzerinde kendisine çok yakışan, heybetine heybet katan asker üniforması vardı, kameraya bakmıştı o sıcacık kehribar hareleriyle, dudaklarını sıkı sıkıya birbirine kapatmıştı. Kaşları hafiften gözlerinin üzerine inmiş, karameli andıran irislerinde şimşekler çakmıştı; asker ciddiyeti üzerindeydi ancak bakışlarındaki şefkati fark etmemek imkânsızdı. Kahverengi saçlarının uçları alnına düşmüştü, yanaklarıysa soğuktan olacak hafiften kızarıktı. İki eliyle tüfeğini tutmuştu, siyah tüfeğin ucu yere bakıyordu, arkasındaysa zırhlı araç vardı.

Bir fotoğrafa âşık olunur muydu? Eğer Yusuf Agâh'ı ilk kez burada görsem, yine ondan hoşlanırdım sanırım. Her yönüyle, her şekilde gözüme çok farklı, çok güzel ve çok özel görünüyordu.

Yazıyor... kısmını görünce içimdeki heyecan çağ atladı. Yutkundum.

Saniyeler içinde mesaj geldi.

Yusuf Agâh : Merhaba Mihra. Evet, kitap güzeldir. Yazdığın dizeler de öyle. Bayağı ilerlemişsin.

Gülümsedim. Çok normal bir mesajdı belki ama kocaman gülümsedim, kalbim delicesine göğsümü dövmeye devam ederken oldukça sıradan görünen bu kelimeleri defalarca okudum. Düzgün düşünebilmek için derin bir nefes aldım, nefesimi serbest bıraktım ve ne yazacağımı düşündüm.

Ne yazabilirdim ki?

Keşke fikir danışacağım bir arkadaşım olsaydı.

Böyle bir şey mümkün olmayacağından yazıları bir kez daha okudum. Ardından parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

Mihra: Evet, okuttu kendini. Çok sevdim. Teşekkür ederim.

Büyük bir heyecanla cevabını beklerken yanıtı gecikmedi.

Yusuf Agâh: :)

Gülüşünü hayal ettim, ürperdim. Gamzeleri çıkmış mıdır yanaklarında? Çok az gülümsese bile çıkıyorlardı doğrusu.

Yusuf Agâh: Eğer sevmeseydin yazmayacak mıydın?

Tebessüm ettim.

Mihra :Sevmeyeceğimi hiç düşünmedim.

Mihra: Ama ne yazacağımı bilemezdim.

Yusuf Agâh: Ne yazacağını bilemediğin için mi bu kadar bekledin?

Yusuf Agâh: Mihra, sen sadece nokta atsan...

Yusuf Agâh: Yine beni dünyanın en mutlu insanı yapardın.

Ellerim telefonun üzerinde öylece kaldı. Yazdıklarını okudukça kalbim şölen yerine döndü. Dilinin ayarı yoktu, hiçbir şeyi içinde tutmuyor, öylece söylüyor ve beni şaşkına çeviriyordu. İnsan böyle bir adamla hiç durmaksızın nasıl mesajlaşabilirdi ki? Kalbim... Çok kötü atıyordu, Yusuf Agâh kalbime büyük zarardı.

Derin bir nefes alıp verdim. O sıra saat gözüme takıldı, on biri biraz geçiyordu. Bir asker için oldukça geç bir saatti.

Mihra: Yarın göreviniz yok mu? Neden uyanıksınız?

Yusuf Agâh: Yok, yarın askeriyedeyiz, son anda bir şey çıkmazsa tabii.

İçim rahatladı.

Yusuf Agâh: Uyanığım çünkü sen yazdın.

Yusuf Agâh: Ayrıca benimle birinci tekil şahıs ekiyle konuşabilirsin.

Yusuf Agâh: Lütfen, öyle yapar mısın?

Anlamayacağımı düşünmüş olacak ki ekledi:

Yusuf Agâh: Senli benli yani.

Gülümsedim.

Denerim, yazdım hızlıca. Sonrasında ekledim. Uyumadığınız zaman ceza almıyor musunuz?

Telefonum çabucak titredi.

Yusuf Agâh: Üsteğmenim ben. Tim komutanıyım.

Çatılan kaşlarım havalandı. Yusuf Agâh'tan başka bir şey beklemezdim zaten. Ve şimdi neden uyku konusunda bu kadar rahat olduğunu da daha iyi anlamıştım.

Mihra: Çok havalı...

Mihra: Ve ben şimdi, bir komutanın uyumasına engel oluyorum sanırım.

Mihra: Bu çok kötü. Ben çıkayım, siz de rahat rahat uyuyun.

Mihra: Sen.

Mihra: Yani...

Mihra: Sen de rahat rahat uyu.

Mihra: :)

Yusuf Agâh: Sorun değil Mihra. Bu, uykudan daha dinlendirici.

Yusuf Agâh: :)

Ağzım kulaklarıma ulaştı neredeyse. Onunla konuşurken gülümsememek, kalp atışlarının yavaş olması çok zordu; tepkisiz kalmak çok zordu. En uzun süre cevap vermediğim mesajı bu oldu, çevrimiçi olup yazmadığımı düşünmesin diye internetimi kapattım ve telefonumu göğsüme bastırıp birkaç saniye öylece karanlık tavanı seyrettim.

Cevap vermek için telefonumu açtığımda ben kapattığım an yeni bir mesaj daha yolladığını gördüm. Bu mesaj beni o etkileyici cümleye karşı bir yanıt vermekten kurtaran bir soruydu.

Yusuf Agâh: Yarın kitapçıda olacak mısın?

Mihra: Hayır. Ertesi gün abimle Elif'in nişanı var. Yarın tüm gün evde olacağım, işlerimiz var.

Yusuf Agâh: Daha yeni istememiş miydiniz?

İsteme olayından nasıl haberdar olmuştu? Bahsetmiş miydim daha önce? Hiç hatırlamıyordum ama bahsetmediğimi sanıyordum. Gerçi, abimle arkadaşlardı, ondan öğrenmiş olabilirdi. Çok üstüne düşmeden yanıtladım.

Mihra: Evet. Bizim âdetlerimiz böyledir. İstemeden sonra bir hafta içinde nişan olur, diğer hafta da nikâh kıyılır.

Yusuf Agâh: Bunu bildiğim iyi oldu.

Mihra: Neden? Türkmen bir kızla evlenmek mi var aklında yoksa?

Yusuf Agâh: Evet.

Yusuf Agâh: Kafayı kendisiyle bozduğum bir Türkmen kızı var. Evlenmek fena olmazdı.

Mihra: Türkmen âdetleri zordur, herkes dayanamaz. Kızlar da öyle kolay kolay verilmez.

Yusuf Agâh: Beni zorlukla korkutamazsın Mihra. Kolay işlerin adamı olsaydım burada olmazdım.

Mihra: Şimdiden iyi şanslar o zaman.

Mihra: Ve... İyi geceler.

Mihra: :)

Yusuf Agâh: Gözlerinden göğüme sayısız yıldız akar, Bir gülüşün içimde binlerce lamba yakar.

Yusuf Agâh: Daha iyi bir gece olamaz. İyi uykular.

Ayrı bir gündü bugün, içimde ayrı bir coşku vardı. Gece yastığa başımı koyduğumda midemde uçuşan kelebekler, sabah kalktığımda da beni terk etmemişti. Önceden hediye ettiği kitabı okurken şimdi sürekli mesajlarımızı okuyup duruyordum.

Yusuf Agâh...

Sırrı neydi bilmiyordum ama kullandığı her kelime daha çok bağlıyordu kendine, fotoğrafı, sözleri... Her şeyiyle farklıydı işte. Gönlüm tamamen ona bağlanmıştı. Aklımda sürekli konuşmalarımız vardı, sürekli ona mesaj atmak istiyordum ancak dün de ben attığım için kendimi dizginlemek durumunda kalıyordum. Mesaj beklemek çok zor, illetli bir belaymış onu anlıyordum. Telefonum her titrediğinde cebimden çıkarıp bakıyor, sonra kırılan hevesimle yüzümü asıyordum.

Gün içinde telefonum bilmem kaçıncı kez titrediğinde gelen mesaj Yasemin'dendi. Doğrusu *Ezizler* (Canlar) grubuna gardırobunu atmıştı.

Yase <3: Yardım ediiinnn!

Yase <3: Hangi kıyafetimi giyineceğimi bilmiyorum!

Bir elbise fotoğrafı yolladı.

Yase <3: Bu nasıl?

Yıkanan nevresimleri bahçedeki çamaşır ipine asmaya saniyelik bir ara verdim. Sepeti yerde bıraktım ve tek elimi belime koyarak arkadaşıma yanıt vermeye koyuldum.

Mihra: Güzel duruyor. Yakışır sana.

Yase <3: Deneyeyim bir. Burada ol. Fikir vermelisin.

Bir şey yazmadan telefonu bıraktım. O gönderene dek ben de işlerimi bitirsem iyi olurdu çünkü birazdan annem gelir de çamaşırları asmadığımı, telefonla uğraştığımı görürse kıyameti koparırdı. Kırmızı güllü beyaz nevresimlerden birini çıkarıp silkeledim, ferah deterjan kokusunu

içime çektim. Çamaşır ipine önce bir ardından diğer ucunu mandalladım. O sırada nereden geldiğini anlamadığım bir el darbesiyle kafam önüme düştü. Başımın arkasını tutarak çatık kaşlarımla bana vuran kişiye baktığımda erkek kardeşim Yasir'i gördüm.

"Ne yapıyorsun be?"

Sırıttı, ardından kolunu boynuma doladı. "Ablacığımı seviyorum, bu da benim tarzım... Mihra, bana yemek hazırlasana. Annem ev temizliyor."

"Ben ne yapıyorum?" diye sordum kolundan kurtulduğumda. Eğildim ve yerdeki sepetten bir çarşaf çıkarıp yüzüne doğru iki kez silkeledim. "Oradan ip atlıyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Annem kadar yoğun olmadığın ortada," dedi omuz silkerek. "Hadi ya, açlıktan öldüm. Çok iş yaptım bugün."

"İş?" derken gülümsedim. "Arkadaşlarınla aylak aylak gezmek ne zamandan beri iş oldu?"

Önüme döndüm ve çarşafı astım.

"Öyle deme, Nergis teyzenin market sepetlerini falan taşıdım evine. Yoruldum vallahi."

"Aferin, hayırlı işler yaptığını duymak güzel," diyerek eğildim ve bu defa yastık kılıfı aldım. Aynı şekilde silkeledim. "Kendine de hayrın dokunsun biraz, ekmek arası falan hazırlayabilirsin. Zor değil, ekmeği açıyorsun, içine ne istiyorsan onu koyuyorsun ve..."

"Gerçekten ekmek arasının nasıl yapıldığını mı anlatacaksın?"

Omuz silktim. "Başka türlü yardım edemem."

Hiç hoşnut olmamış gibi gözlerini kapatıp açtı. "Mihra, çıkarma beni yukarı ya. Hadi..."

Ona cevap verecektim ki telefonum yeniden titredi. Yasemin'in elbiseyi deneyip fotoğrafını attığını anlayarak açtığım ağzımı hemen kapattım ve elimi cebime atıp ince hırkamın cebindeki telefonumu çıkardım. Gelen mesajı görebilmek için ekranı aşağı kaydırdım.

Yusuf Agâh: N'apıyorsun?

Adını görür görmez baştan ayağa titredim.

Sanki bana seni seviyorum demiş gibi kocaman gülümsedim. İçime dolan coşkuyla altdudağımı dişledim, neredeyse sevinçten olduğum yerde zıplayacaktım.

"Ne gülüyorsun kızım? Cennetten müjdecin mi geldi?"

Yasir'in sesiyle başımı ekrandan çektim, telefonumu hızla aşağı indirip tekrar boyu benden uzun olan erkek kardeşime baktım ve "Yer değişelim hadi," dedim. "Bir iki çarşaf kaldı zaten, sen onları as, ben de sana bir şeyler hazırlayayım."

"Vallaha mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümseyip başımı evet dercesine salladım. Aslında yapmazdım ancak şarjım yüzde birdi. Yusuf Agâh'a cevap verebilmek için önce telefonu şarja takmam gerekiyordu. Kapanırsa açılması çok uzun sürüyordu ve bunu riske atamazdım.

Yasir teklifimi kabul edip sepete eğildiğinde ben merdivenlere doğru koşar adımlarla ilerliyordum. Arkamda kalan erkek kardeşime "Silkelemeden asma!" diye seslenmeyi ihmal etmedim, ardından büyük bir hızla yukarı çıktım.

Babam, Sehra'yı alıp dışarı çıkmıştı. Annemle kız kardeşlerim yatak odalarını temizliyordu ve mutfak tam istediğim gibi bomboştu. Buzdolabının yanında kalan tezgâhın üzerindeki prizde annemin telefonu şarja takılıydı, onu çıkardım ve hemen kendi telefonumu taktım. Kapanmadan yetişebildiğim için rahatladım ve sakince soluyarak mesajı açtım.

"Ne yapıyorsun?" yazmıştı ve çevrimiçiydi. Bu, iyi bir mesajdı öyle değil mi? Beni merak ediyordu, tam şu an ne yaptığımı. Yalnız olduğumdan ötürü kimse rahatımı bozamadan yeniden keyifle sırıttım. Kalp atışlarım yeniden belirginleşmiş, sesi kulaklarıma kadar yükselmişti.

Derince soluklandıktan sonra "*Temizlik yapıyorum. Sen?*" yazıp gönderdim. Sonra saate baktım, altıyı biraz geçmişti. Asker görevi bitmiş olmalıydı.

Yusuf Agâh: Çay içiyoruz. Yorucu bir gündü.

Mihra: Benim için de öyle...

Mihra: Göreve mi gittiniz?

Yusuf Agâh: Hayır, eğitim vardı.

Mihra: Anladım. Zor olmalı. Abim de eğitimlerden sonra hep yorgun gelir eve.

Yusuf Agâh: Öyle. Abin nasıl? Bugün hiç göremedim.

Mihra: Heyecanlı. Nişan için izin aldı bugünlük.

Yusuf Agâh: Nişan nerede olacak?

Nişana gelmeyi düşünüyor olabilir miydi? Yoksa abim onu da mı davet etmişti? Hoş, öyle olsa bana neden nerede olacağını sorsundu ki? Surat astım.

Mihra: Eliflerin evinde. Neden sordun?

Yusuf Agâh: Merak ettim.

Yusuf Agâh: Aile arasında olur yani. Değil mi?

Mihra: Evet. Yani, akrabalar falan da olur. Kalabalık olur biraz.

Yusuf Agâh: Kadınlar ve erkekler ayrı odalarda mı olur?

Mihra: Hayır. O kadar büyük evlere sahip değiliz.

Yusuf Agâh: Bu iyi olmadı işte.

Mihra: Neden?

Yusuf Agâh: Aklım kalacak.

Yusuf Agâh: Öyle bir ortamda fark edilmemen imkânsız.

İşte, yine öylece telefonla bakışmak durumunda kaldığım anlardan birini yaşıyordum. Kalbimde birden onlarca görünmez kelebek uçuştu, dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle şekillendi. Böyle anlarda ne yazacağımı hiç bilemediğimden düşünmek zorunda kalıyordum, bu nedenle internetimi kapattım.

"Mihra! Açım!"

Yasir'in sesini duyduğumda yanıma gelmiş gibi irkildim ve hemen telefonumu kilitleyip ahşap rafa bıraktım. Yere değil de bulutların üzerine basıyordum sanki, öyle uçuş uçuştum. Külüstür sayılabilecek buzdolabının kapağını açtığımda hâlâ gülümsüyordum, kaşarı ve tereyağını çıkardığımda, bıçağı elime aldığımda da öyle.

Yasir, domatesli kaşarlı tostu severdi. Peynirle domatesi ince ince dilimledim, ısınan tost makinesine önce ekmeği koydum. Ekmeğin hafifçe kıtırlaşmasını beklerken gözüm yeniden telefonuma takıldı, yüreğim mesajına bakmışım gibi tekrar hızlandı. Ancak telefonu elime almadan Yasir'in yiyeceğini hazırlamaya devam ettim.

Tost hazır olduğunda dolaptaki sürahiyi çıkarıp bir bardak ayran doldurdum, ikisini bir tepsiye koyup balkona çıktım ve çarşafları beklediğimden iyi asan Yasir'e yemeğini verdim. Yeniden içeri girdiğimde tam hevesle telefonumu elime alacaktım ki annem mutfak kapısında belirdi. Gözleri beni bulduğunda "Astın mı çamaşırları kızım?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Hepsi bitti."

"Tamam, salonu siliver şimdi de. Her yeri temizlemiş olalım."

Yeniden kafamı tamam dercesine salladım ve salona girmeden önce telefonumu almak için tezgâha ilerledim. Ancak annem "Bırak şimdi telefonu Mihra, işimiz bitsin sonra oynarsın," diyerek beni uyardığında bu hamlem çoktan başarısız olmuştu bile.

Annem mutfağı sileceğine göre, benim Yusuf Agâh'ın mesajına cevap verme düşüncem şimdilik iptaldi. Hem, telefonum tam şarj olmamıştı, elime aldığım an kapanırdı muhtemelen. Üstelik mesajına nasıl cevap

vereceğimi hâlâ bilmediğimden en azından biraz düşünme fırsatım olurdu. Bu nedenle kalbim ve ruhum telefonda kalmış olsa da bedenimi temizlik yapmak adına salona sürükledim...

Yatağıma döndüğümde bitkin bir haldeydim, kollarım iş yapmaktan ağrımış, bacaklarım vücudumu taşıyamaz hale gelmişti. Şaşılasıdır ki kız kardeşlerim Ayşe ve Gülnar bile akşam yemeğini yer yemez horul horul uyumuşlardı. Bundan dolayı oda olduğundan çok daha sessizdi. Yorucu günün ardından kendimle tek başıma kaldığımda ilk iş telefonumu elime aldım. İnterneti açar açmaz Yusuf Agâh'tan başka bir mesajın gelip gelmediğini kontrol ettim. Önce Yasemin'in mesajları düştü, Elif kıyafeti konusunda yardımcı olduğundan o konudan yırttım. Yusuf Agâh'sa başka bir şey yazmamıştı, muhtemelen cevap vermediğim için...

Hemen profiline girdim, mesaj kısmını açtım ve biraz ne yazacağımı düşündükten sonra tuşlara dokundum.

Mihra: İyi geceler.

Mihra: Kusura bakma, yoğun bir gündü. Telefonumu hiç elime alamadım...

Mihra: Uyumadan önce seni bilgilendirmek istedim.

Mihra: Yani...

Mihra: Bilerek cevap vermediğimi düşünme diye.

Bu sefer çevrimiçi olması birkaç dakikayı buldu. Nihayet o beyaz yazı göründüğünde, beraberinde *yazıyor* işareti de geldi. Yüreğimin o tanıdık sesi yine yankılandı kulaklarımda.

Yusuf Agâh: Bilerek cevap vermediğini düşünmedim. Ama yine de bunu söylemen hoşuma gitti.

Yusuf Agâh: İyi uykular Mihra.

Nedendir bilmem, tam şu an gülümsediğini düşünüyordum. Tıpkı benim gibi. Ekrana öylece bakarken bir emoji gönderip göndermemek konusunda kararsız kaldım. En sonunda göndermemeye karar vererek telefonumu kilitlemek için uykuyla uyanıklık arasında başparmağımı tuş kilidinin üzerine koydum. O sırada mesaj titreşimi yeniden duyuldu.

Yusuf Agâh: Mihra... Zor ama, yarın çok güzel olmasan olur mu?

Tebessüm ettim. Ve bunu hissetmesi adına Yusuf Agâh'a da sadece o işareti gönderdim.

Mihra: :)

Nişan günü gelip çattığında hepimizde ayrı bir telaş vardı. En büyük telaşın sahibiyse, siyah takım elbisesinin içinde heyecandan titreyip duran abimdi elbette. Odamızın içindeki dolabın ortasında duran boy aynasında kendimi izliyorken gözüm abime takılıp duruyordu, bir an evvel yanına gidip onu sakinleştirmem gerekliydi yoksa bu halde nişanları gerçekleşemeden bayılıp kalacaktı.

Başımın iki ayrı yanından aldığım saçlarımı kafamın arkasında mor bir kurdeleyle birleştirdiğimde gözlerimi abimden ayırıp yeniden kendime baktım. Lila rengi elbisemin üst kısmı tam üzerime oturmuştu. Yakası ve kolları prenses modeldi, gerdan kısmı beyaz dantel işlemesiyle süslenmişti. Düğmelerinin etrafını elbiseyle aynı renk dantel işlemeler sarmıştı. Bel kısmı büzgülüydü ve incecik belimi ortaya çıkarıyordu. Belden aşağısı salaş geliyordu ve aynı renk kumaşlar parça parça birleştirilmişti. Elbette, annemin diktiğini söylememe gerek yoktu...

Açıkta kalan gerdanıma ucunda minik bir incisi bulunan zincir kolye takmıştım. Dudaklarıma rengi gülkurusuna kaçan soluk pembe bir ruj sürmüş, yanaklarımı aynı tonlarda bir allıkla renklendirmiş, kirpiklerimiyse rimel yardımıyla az biraz uzatmıştım.

Doğrusu, güzel görünüyordum. O an aklıma Yusuf Agâh'ın *"Yarın çok güzel olmasan olur mu?"* sözü geldi. Acaba ona göre nasıl olmuştum şu an? Beni görse, çok güzel olduğumu düşünür müydü?

Keşke görseydi.

Keşke abim onu da çağırmış olsaydı.

Ama nişan kız tarafınındı ve katılım sayımız sınırlıydı.

Asılan suratımla derin bir nefes aldım ve onu aklımdan uzaklaştırmayı denedim. Sabah günaydın mesajı atmıştı ve biraz konuşmuştuk. İkimizin de işleri olduğundan kısa bir konuşma olmuştu. Yatağın yanındaki ahşap komodinin üzerinde duran telefonuma baktım ardından abimin yanına gitmeden önce arkamı dönüp telefonumu elime aldım. Normalde telefonda, sosyal medyada, internette takılmaya düşkün birisi değilimdir. Fakat mesajlaşmaya başladığımızdan beri telefon hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti.

Mesaj atıp atmadığını kontrol etmek amacıyla telefonumu açtım, ancak hiçbir bildirim gelmedi. Biraz kırılan hevesimle dudaklarımı aşağı doğru büktüm, telefonumu yeniden kilitledim ve beyaz baget çantamın içine koyup çantamı omzuma astım.

Abimin yanına gittiğimde, salonda volta atmaya devam ediyordu. Öyle dalgın, öyle heyecanlıydı ki beni fark etmemişti. Derin nefesler alıp

veriyor, saatini kontrol ediyor yeniden yere bakarak üç öne, bir arkaya gidip duruyordu.

"Karısı doğumda olan babalar gibisin," dediğimde başını silkeledi ve duraksayıp yeşilin tüm tonlarını içinde barındıran hareleriyle bana baktı.

Eliyle çenesini ovuştururken gülümser gibi oldu. "Doğum mu?" diye sordu şaşkın şaşkın. "Onu da bekler miyim gerçekten?"

Dudaklarım iki yana doğru keyifle açıldı. "Eğer kısır değilsen... Ki altı kardeş olduğumuz düşünülürse muhtemelen değilsin, beklersin tabii..."

Abimin gülümsemesi daha içten bir hal aldı. İçine bir nefes çekti. "Çok heyecanlıyım Mihra, içim içime sığmıyor. Ya bir şeyler yolunda gitmezse?"

"Niye gitmesin," dedim oma doğru ilerlerken. Karşısına geçtim ve siyah gömleğinin içeri kıvrılmış yakasını düzeltip omzunu silkeledim. Abim diye demiyordum ama çok yakışıklıydı, bana göre Balamir'in en yakışıklı erkeğiydi kendisi. Ve yüreğinin de aynı derecede hatta daha fazla güzel olması onu tamamlıyordu. "Sorunsuz bir şekilde gerçekleşecek nişanınız. İçini rahat tut abiciğim. Bugün alyanslı bir adam olacaksın, serbest parmaklarının son kez tadını çıkar."

Ellerimi yakasından çektiğimde yüzündeki hoşnut tebessümle beni inceledi. "Çok güzel olmuşsun, ayrılma dizimin dibinden."

Kaşlarımı havalandırdım. "Hiç öyle deme, Elif'i görünce ben neredeyim onu bile unutursun sen."

Soluklandı, göğsü yükseldi. "Elif dedin ya bir heyecan sardı içimi yine." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Mihra, fotoğraf falan gösterdi mi sana? Nasıl olmuş? Peri kızı gibi olmuştur o masumlukla. Göstersene."

"Asla!" dedim bir adım geri çekilerek. "Kendi gözlerinle gör, Elif öldürür beni vallahi. Büyüsü bozulur hem..."

"Kızım Elif'i görmem lazım benim gitmeden. Yolda düşünmekten düşer bayılırım bak."

"Bence fotoğrafı görünce bayılırsın. Harika olmuş çünkü."

Aklında canlanmış gibi dalgın dalgın baktı gözleri. "Ya," dedi sersemleşmişçesine. Düşüncesi bile şaşkına çeviriyordu onu. Doğrusu, abime âşık olmak çok yakışmıştı.

"Ben kravat takmasam ne olur ki ya?" Yasir her zamanki hoşnutsuzluğuyla içeri girdiğinde abimle aynı anda başlarımızı ona doğru çevirdik. Kravat, kravattan çok, urgan ipi gibi dolanmıştı boynuna, saçma sapan

bir düğüm atılmıştı. "Hayır yani neden gerekli? Metamatik problemin-den daha zor bunu yapmak yemin ederim."

Abim bezgin bir şekilde nefes vererek kafasını iki yanına doğru salladı. "Gel buraya, beceriksiz." Ben abimle aramdaki mesafeyi iyice açtığımda Yasir kravatını çözmeye çalışarak yanımıza ilerleyip aramıza girdi. Abim elini dış yüzeyine vurarak "Bırak, bırak," dedi kınar gibi. "Gemici düğümüne çevirmişsin. Bu nasıl bir bağlama şekli lan?"

"Hepimiz anamızın karnından senin gibi çıkmıyoruz abi. Benim ne işim olur kravatla falan ya? En son babamların kuzeninin düğününde giymiştim takım elbiseyi, yedi yaşındaydım!"

"İyi bir şeymiş gibi söylüyor bir de serseri," dedi abim. Gülerek onları izliyordum, sanırım şu evde en keyif aldığım şeylerden biri abimle Yasir'in tartışmalarını izlemekti. Ya da... Abimle ilgili olan her şeydi işte. Yasir'in düğümünü çözerken "Saçlarına bir şey yapmayacak mısın? Bu ne lan koyun kürkü gibi?" diye sordu.

"Sen ne anlarsın? Kızlar doğal halime hastalar... Tarz, tarz. Moda. Sen bilmezsin."

"Düzgün konuş, ne demek kızlar falan? Ayrıca senin moda anlayışın eksik kalsın," deyip elleriyle Yasir'in kıvırcık saçlarını karıştırdı. "Şuna bak, annemler tüm saç hakkımızı senin üzerinde kullanmışlar."

Aynı anda kahkaha attık. Abim, düğümü çözdükten sonra Yasir'e, "Bak şimdi, önce geniş ucu sağ elinle tutarak dar ucun üstünden sol tarafa geçiriyorsun," deyip kravatın nasıl yapıldığını anlatmaya başladığında ben annemin adımı seslenmesiyle onlardan ayrılıp mutfağa geçtim.

Amcamlar nişan yerine gitmek için kapımıza geldiklerinde hep birlikte Eliflere gitmek için evden çıkmıştık. Hava bir yaz akşamına yakışır derecede sıcaktı lakin yatıştırıcı ılık rüzgâr sayesinde bunaltmıyordu. Abimin elinde kocaman beyaz gül buketi vardı, ben börek tepsisi taşıyordum, annem tatlı, kız kardeşlerim zeytinyağlı yaprak sarması, yengem nişan bohçası, babamsa Sehra'yı... Amcamla babam konuşuyor, yengemse annemin ağzını yokluyordu.

Gülnar, amcamızın kızı olan Gonca'ya dik dik baktı. "Sen niye bir şey taşımıyorsun acaba?" diye sordu ters ters.

Bordo rengi, krep kumaştan bir elbise giyinmiş olan Gonca hiç oralı olmadan tek omzunu kaldırıp indirdi. "Ben sizin kadar kilolu değilim canım, taşıyamam. Kollarım çok halsiz."

"Kim? Biz mi kiloluyuz?" dedi Gülnar yüzünü buruşturarak. "Sen hiç tartıya bakmadın herhalde. Aramızda en zayıfımız Mihra ablam, o da

koca bir tepsiyi taşıyor. İncilerin dökülmez, merak etme." Önüne baktı. "Anne! Tepsilerden birini Gonca'ya versene."

Annemden önce yengem arkasını döndü. "Ay elbisesinin ütüsü bozulur. Hemen kırışan kumaşlardan o, yok yok. Taşıyamaz tepsi falan."

"Bizimkiler elbise değil mi?" dedi Ayşe.

"Gonca'mınkiyle bir mi canım..." dedi yengem gülerek. "Yüz otuz karat. Leyla'ya özel diktirdim nişan için. Ah, melek kızım benim, ne de güzel taşıdı."

Gülnar kulağıma yaklaşıp "Görmesek inanacağız. Ondan olsa olsa cadı olur be," diye fısıldadığında Ayşe kıkırdadı. Bense gülümsememi tutmaya çalışıp kaşlarımla sus işareti yaptım. Ardından "Çok ayıp," diye mırıldandım belli belirsiz ancak içten içe kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ne dedin sen?"

Gonca elini beline koyup kardeşime baktığında Gülnar "Yok bir şey," diye toparladı hemen. "Haklı diyorum yengem. Melek gibi olmuşsun kanadın kırılmasın maazallah."

Ayşe bu defa ağzından bir şey püskürtürcesine güldü. Gonca'ysa hiç bozuntuya vermeden "Sağ ol tatlım," dedi uyuz tavrıyla. Ardından saçını savurup önüne döndü.

Amcam arkasını dönüp hepimize asabi tavrıyla iç ürperten bakışını attığında anında sustuk. "Edepli yürüyün, edepli."

Kimse, onun bakışlarına ikinci defa maruz kalmak istemediğinden yolun devamında hiçbirimizin gıkı çıkmadı.

Eliflerin evinin kapısına geldiğimizde abim önde, annem, babam, yengem ve amcam yanlarında bizse arkada, merdiven basamaklarındaydık. Abim kapıyı çaldığında elimde olmadan gülümsedim. Kapıyı Elif açtı ve abimle karşı karşıya kaldı, zümrüt yeşili elbisesinin güzel rengini ortaya çıkardığı hafiften çekik gözlerini yukarı doğru kaldırıp, çok kısa bir saniye göz göze geldi abimle, hemen başını yere eğdi, fazlasını yapamazdı, bilirdim; çünkü haramdı ve Elif bu konularda çok dikkatliydi. Sessizlerdi ancak içlerindeki coşkuyu iliklerime kadar hissedebiliyordum, aralarındaki enerjinin, aşkın fark edilmemesi imkânsızdı.

"İyi akşamlar," dedi abim hafiften titreyen sesiyle. Ardından buketi Elif'e uzattı. Elif, mahcup tavrıyla nazikçe buketi alırken arkasındaki Yasemin otuz iki diş sırıtarak onları videoya çekiyordu. Elif bir adım geri çekilip başını yerden kaldırmadan "Hoş geldiniz," dediğinde, abim ona bakmayı sürdürerek "Hoş bulduk," dedi.

Muhtemelen babam elini uyarırcasına sırtına koymasa öylece Elif'i izlemeye devam edecek, içeri girmek aklına bile gelmeyecekti.

Abim ayakkabısını çıkararak içeriye girdiğinde peşinden diğerleri de girdi. Kapının eşiğine geçer geçmez, "En büyük görümce de geldi efendim," diyen Yasemin'in çektiği videoya dil çıkardım.

Gülüştük. Kim var kim yok diye koridora baktığımda gözüme ilk çarpan kişi, bizi pişkin pişkin izleyen, Elif'in teyzesinin oğlu Kemal olmuştu. Normalden uzun boyu, göze batan, şişme yatağı andıran yapılı vücudu, jöleli, parlak saçları ve feldir feldir kız kollayan bakışlarıyla kendisini fark etmemek pek imkânsız olurdu doğrusu. Onu görür görmez üzerime büyük bir rahatsızlık çöktü, aynı mahallede oturduğumuz Kemal'in bakışları beni hiçbir zaman rahat hissettirmezdi, çocukluğumdan beri hazzetmezdim kendisinden. Biraz... Kız düşkünü, daha çok sapık gibi gelirdi.

Elif'in kuzenlerinden Gül, tepsiyi almak için yanıma geldiğinde hemen gözlerimi Kemal'den ayırdım, genç kız tepsiyi elimden alır almaz rahatlayan kollarımla birlikte hem arkadaşım hem de artık gelinimiz olan güzel kıza baktım ve "Gelin, bir hoş geldin yok mu?" diye sordum.

Tuttuğu nefesiyle birlikte bana bakarken "Mihra," dedi rahatlamış sesiyle. Birbirimize gülümsediğimizde kollarını omzuma attı ve hiç elbisem kırışır kaprislerine girmeden bana sarıldı. "Hoş geldin. Tüm gün sana ne kadar ihtiyacım oldu tahmin edemezsin."

Ellerimle sırtını pışpışlarken "Abim de senden farksız değildi," diye fısıldadım kulağına.

Geriye çekildiğimde yanaklarının kızardığını gördüm. Bakışlarını hemen yere eğdiğinde nefeslenir gibi güldüm ve ben de ailemin peşinden salona girdim.

Nişanın yapılması için Eliflerin küçük bahçesi süslenmiş, hep birlikte dışarı çıkmıştık. Ortam oldukça güzeldi, etrafı aydınlatmak için ağaçlara içinde mum bulunan küçük fenerler asılmış, masaların üzerine şamdanlar dizilmişti. Ağaçların kovuğuna beyaz tüller sarılmış, masallar diyarından bir mekân havası verilmişti. Masaların üzeri çeşit çeşit yiyecekle doluydu; börekler, açmalar, tatlılar... İştah açıcıydı. Abimle Elif yüzüklerin kesilmesi için oluşturulmuş, süslü ağaçların önündeydiler. Elif'in nişan tepsisini Yasemin tutuyordu, bense insanların oluşturduğu halkadan onları izliyordum. Daha doğrusu, izlemeye çalışıyordum. Koca bahçede onca alan varken tam karşımda duran Kemal'in utanmadan arsızca dik dik bana bakmasını görmezden gelmek çok zordu.

Onun bakışları bana kötü hissettiriyordu. Masum değil, vahşiydi. Yürüdüğüm zaman arkama baktığını görmüştüm ve baştan ayağa beni süzdüğünü de öyle. Yusuf Agâh'ın tek bakışıyla midemde kelebekler uçuşurken Kemal'in bakışları midemi bulandırıyordu. Ona göz devirircesine bir hareket yaptım ve sinirden titreyen bacağımla yeniden abim ve Elif'e baktım. O sıra, çok sevgili kuzenim Gonca kasıtlı yapar gibi onca yer varken tam benim önümde durduğunda onu benim için gönderilmiş bir melek olarak düşündüm. Hiç sinirlenmedim, aksine Kemal'le aramdaki saçma bakışmayı böldüğü için rahat bir nefes alıp bir adım geriledim.

Amcam kırmızı kurdeleye bağlı yüzükleri abimle Elif'in parmağına taktığında suratımda mutlu bir tebessümle onları izliyordum. Birden, Yusuf Agâh'ın evliliğe yaptığı imalar aklıma gelince hayaller âlemi beni aldı götürdü. Nasıl oldu, neden oldu bilmem, Elif'in yüzü silikleşti, yerine benimki oturdu; abim gitti, yerine Yusuf Agâh geldi. Uzun boyu, geniş omuzlarıyla duruyor yanımda, kehribar gözleri bir bana bir karşısındakine dokunup duruyordu. Bense ona bakmak için can atıyor, ancak bakamıyordum, utançla yeri izlemeyi sürdürüyordum. Hayalimde bile bakamıyordum, evet. Yüzükler bizim parmaklarımıza takıldı, alkışlar bizim için yükseldi, biz birbirimize baktık gülümseyerek...

Eğer iki elimle sıkı sıkıya tuttuğum telefonum titremeseydi bu anın devamını da düşleyebilecektim. Ancak çok çabuk bozguna uğradı camdan hayallerim ve başımı telefonuma eğdim, ekranı şöyle bir kaydırdıktan sonra kimin ne yazdığını görmek için WhatsApp'a girdim.

Yusuf Agâh: Çok güzel olmayacaktın?

Adını, görür görmez gülümsemeyle açılan dudağıma karşılık mesajı okumamla birlikte yüreğim delirmişçesine göğsüme çarpmaya başladı. Mesajı o kısa saniyelerde defalarca okudum ve çıkardığım tek anlam, burada bir yerlerde olduğu, beni gördüğüydü. Kafamı kaldırıp önce sağıma ardından soluma baktım. Tanıdık yüzler, kutu kutu pense oynayan çocuklar, dedikodu yapan büyük kadınlar hunharca yemek yiyen erkeklerden başka kimseyi görmedim. Yüreğim hızla atmayı sürdürürken arkamı döndüm, fakat orada da manzara değişmemişti.

Telefonumun bir kez daha titremesiyle elimi yukarı kaldırdım ve tekrar ekrana baktım.

Yusuf Agâh: Fazla bakınma, yerimi belli edeceksin.

Buradaydı.

Burada mıydı?

Yoksa benimle alay mı ediyordu?

Kalp atışlarım kontrol edemeyeceğim bir seviyeye çıkmıştı. Derin bir nefes aldım, verdim ardından yutkundum. Bu defa başımı hareket ettirmeden gözlerimle çevremi inceledim, yine kimseyi göremeyince yutkundum ve titreyen parmaklarımla yazmaya koyuldum.

Mihra: Burada mısıb?

Mihra: mısın?

Heyecanla yanıtını beklerken tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Yusuf Agâh: Geçiyordum, bir gözetleyeyim dedim. Askerlik içgüdüsü.

Kaşlarımı çattım.

Mihra: Şaka mı yapıyorsun? Neredesin?

Hem telaşlanıyor hem seviniyordum. Gülümsememek için dudaklarımı dişledim.

Yusuf Agâh: Kurdele kesiliyor, abini izle.

Kısılan gözlerimi telefonumun ekranından ayırıp doğru söyleyip söylemediğini anlamak için abime ve Elif'e baktım. Gerçekten amcam makası kurdeleye geçirmişti. "Hayırlı uğurlu olsun," diyerek kurdeleyi kestiğinde abimin gülümseyişini, sol yanağında beliren gamzesini gördüm. Elif de aynı şekilde tebessüm etti, alkışlar yıldızlı göğe doğru yükseldi, fazla duygusal olan annem gülerken ağlıyor, babamsa güzel tebessümüyle oğlu ve gelinini izlerken annemin kolunu sıvazlıyordu. Ali abi de tebessüm halindeydi, Elif'in annesi de tıpkı annem gibi ağlamıştı. Babasıysa mutlu görünüyordu.

Elif ve abim sırayla amcamın elini öpecekleri sıra yeniden eğildim ve atış hızında zerre değişme olmayan kalbimle Yusuf Agâh'a yazmaya koyuldum.

Mihra: Gerçekten buradasın.

Mihra: Seni neden göremiyorum?

Çok geçmeden yanıtladı.

Yusuf Agâh: Biraz sağa döner misin?

Tereddütle kaşlarımı çatsam da çok fazla düşünmeden dediğini yaptım.

Yusuf Agâh: Başını çok hafif kaldırıp sola çevirir misin?

Bunu da gerçekleştirdim.

Mihra: Oldu mu?

Yusuf Agâh: Oldu.

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. Baktığım yön, Eliflerin bahçesinin çıkışıydı ancak taş duvarlardan, ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Yeniden mesaj atmaya koyuldum.

Mihra: Ama hâlâ seni göremiyorum.

Yusuf Agâh: Ben seni görebiliyorum.

Aynı yönü incelemeye devam ederken gülümsememek artık imkânsızdı. Altdudağımı dişledim.

Mihra: Ama bu adil değil.

Yusuf Agâh: Bence de.

Yusuf Agâh: Sen bu kadar güzelken, sana metrelerce öteden bakıyor olmak hiç adil değil.

Yusuf Agâh: Şu an etrafındaki herhangi biri olmayı isterdim.

Sanki, kalbim ağzımdan fırlayıp yere düşecekmiş gibi hissettiğimden kapattım hemen ağzımı, dudaklarım dişlerimi gizlemeyi başaramadı pek, gülümsemem geceye bir gün gibi doğdu. Beni görebiliyordu, mesajını okurken nasıl gülümsediğimi de görmüş olsa gerekti ancak pek umursayacak halde değildim, bunu durdurmak imkânsızdı.

"Abla!"

Ayşe'nin kolumu çekmesiyle birlikte telefonumu nasıl kapattığımı şaştım. Kız kardeşime şaşkın şaşkın bakarken gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve "Hı, ne?" diye sordum.

"Fotoğraf çekileceğiz, fotoğraf. Seni bekliyoruz."

Fotoğraf...

Zor da olsa Yusuf Agâh'ın benim için kurduğu dünyadan sıyrıldığımda olduğum anın farkına varabilmiştim. Abimin nişanı, evet. Şu an ilgimi vermem gereken önemli durumlardan birisi buydu. Ailem Elif ve abimin etrafına dizilmişlerdi. Abimin beline kolunu saran babam gülümseyerek bana bakıyor ve eliyle "Gel gel" işareti yapıyordu.

Ayşe'yle birlikte yanlarına gittim. Birlikte sıcak, samimi bir aile fotoğrafı çekildik, sonra Elif'in ailesi de bize dahil oldu. O gün, abimle Elif'in ilişkisinin ailemizi daha da büyüttüğünü fark ettim, bununla mutlu oldum. Gün sonunda Yusuf Agâh'ı göremeden, ona son bir şey yazamadan dağıldık. O son mesaj öylece kaldı ancak kalbimi genç üsteğmenin etkisi esir aldı.

Omuzlarımızda nişandan kalan ağırlığın konuk olduğu bir gündü. Çok paylaşım yapmayı sevmezdim ama dün Instagram'da bir fotoğraf paylaşmıştım, takipçim pek yoktu, profil fotoğrafım bile gökyüzüydü ancak sayfamda nişandan kalma bir anım olsun istemiştim.

Sonra, Yusuf Agâh'a bakmak geçmişti aklımdan, bir elimle Sehra'ya yayla çorbası yedirirken diğer elimle telefonumdan Instagram arama motoruna Yusuf Agâh'ın adını yazmakla meşguldüm. Aynı isme sahip birkaç kişi olsa da profil fotoğrafından onu tanımam zor olmadı. Kalbim onu karşımda görmüş gibi küt küt atarken sayfasını açtım ve hayal kırıklığına uğradım.

Hesabı gizliydi, üstelik sadece bir gönderisi var görünüyordu.

Çok aktif olmasa gerekti. Ancak ne kadar da çok takipçisi vardı. Eh, yakışıklı bir askerdi, beğeneni de çok olmuştur tabii.

Profil fotoğrafı bu defa asker üniformasıyla değil sivildi, siyah bir köpeğe sarılmıştı, hafiften sakal bırakmıştı, çok çok az gülümsemesine rağmen o kocaman gamzelerinden biri kendini belli etmişti.

Dudaklarıma yayılan tebessümle güç tuşuna iki kez basarak ekran resmi aldım, onu göremeyeceksem fotoğrafları kalbimi yatıştırırdı. Gerçi, atlı kovalamış gibi hızlanması tam tersini söylüyordu ama...

"Iyyy üstüme döktü!"

Sehra'nın ağlak sesiyle ablak ablak gülümseyerek telefona bakmayı bıraktım ve minik kız kardeşime döndüm. Üzerindeki siyah çıtçıtlı badisine dökülen çorbayı, pirinç tanelerini seçtiğimde yüzümü buruşturarak "Özür dilerim tatlım," dedim ve telefonumu sofranın üzerine bırakıp ıslak el beziyle kıyafetini sildim.

O sıra mutfak kapısından içeri giren annem, "Yasir, haydi markete git, akşama misafirimiz varmış," diye seslendi arkaya.

"Misafir mi?" diye sordum. Annem ne yapsam telaşıyla tezgâha yönelirken kafamı ona çevirdim. "Kim?"

Bana bakmadan "Abin Türk askeri çağırmış," dediğinde kâse neredeyse elimden düşecekti. Nabzım derimi yarıp dışarı çıkmak istercesine atarken kasılan midemle birlikte "Ne?" diye sordum. Yutkundum. "Birkaç hafta önce gelen mi? Neydi adı..."

"Yusuf Agâh," diye tamamladı annem ve kalbimin orta yerine yuva kuran kuş yeniden gözlerini dört açarak çıktı yuvasından. Annem gülümseyerek bana döndü. Avuçlarını tezgâha yaslamıştı. "Nasıl sevindim bilemezsin. Çok mahcup olmuştum ilk gelişinde, şimdi sofrayı bir güzel donatayım. Yazık, evinden ailesinden uzak, güzel bir yemeğe hasret

kalmıştır. Çok da temiz yüzlü, iyi bir çocuğa benziyordu doğrusu. Öyle değil mi?"

Annem Yusuf Agâh'ı hayran hayran anlatırken ben açık kalan ağzımı nasıl kapatacağımı bile bilemez haldeydim. Kuruyan dudağımla birlikte sertçe yutkundum. "Bilmem," diye yalan söyledim anneme. "Hiç dikkat etmedim ki."

Anlat anlat, sen seversin yalanı.

"Vallahi ben ettim," dedi annem kocaman gülümseyerek. "Öyle bir damadım olsun isterdim, tabii Karahanlı olanından. Keşke burada yaşasaydı."

Annem, gurbette olmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Aşkı için kendi annesi babasından ayrılmıştı, yıllarca küs kalmışlar bu yüzden, hâlâ da barışmış değiller. Annemin içinde yaradır bu durum, buraları her ne kadar sevse de ailesini çok özlediğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz...

Öte yandan Yusuf Agâh hakkında damat yakıştırması yapması anlamsızca mutlu etmişti beni. Annem "Ay çene çalıyorum durmuş! Ne yapacağım ben?" diyerek önüne dönüp yemek hazırlamaya başladığında ben de oturduğum yerden hazırlanmak için çabucak kalktım. Şu an hiç misafir ağırlamaya uygun bir halde değildim.

Yusuf Agâh'ın geleceğini öğrenen kardeşlerimin yaptığı imalarla birlikte sabırsızca onları beklemeye başlamıştım. Havalar fazlasıyla sıcak olduğundan yine bahçedeki masada yenilecekti yemek. Kalbim sabırsızca yokluyordu sol göğsümü, aldığım nefesler bir türlü ulaşmıyordu sanki ciğerlerime. Mesajlaşmalarımızdan sonra ilk kez karşılaşacaktık ve ben yüzüne nasıl bakacağımı bile bilmiyordum. Burada olacağının sadece düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına yetip artıyordu, canlı canlı karşıma geçtiğinde son nefesimi vermezsem iyiydi.

"Geliyorlar!" Gülnar kolumu parçalamak istercesine dirsekleyerek bu cümleyi kurdu. O sıra da ben de tabakların yanına kaşıkları yerleştiriyor, tıpkı onun gibi bahçenin dışında kalan yola bakıyordum. Sokağın başında abim ve yanındaki iki adam göründüğünde kalbim kasıldı. Yusuf Agâh'ı ve geleceğinden bihaber olduğum Ahmet'i gördüm, muhtemelen annem onu tanımıyoruz diye söylememişti ancak masaya bir tabak daha koydurmasından anlamıştım bir kişinin daha olacağını.

Yusuf Agâh abimle konuşurken başını çok hafif bizim eve doğru çevirdiğinde bakacağını anlayarak kafamı aşağı eğdim ve o sıra elimdeki kaşığı tabağa düşürüp gürültülü bir sese neden oldum.

"Eli ayağına dolaştı," dedi Ayşe ve Gülnar kahkaha attı.

"Saçlarınızı seviyorsanız susun!" diye mırıldandım dudaklarımı hareket ettirmeden.

"Abla kıpkırmızı oldun, sakin ol daha içeri girmediler."

Elimle yüzüme yelpaze yaparken Gülnar'a baktım ve sıkıntıyla "Gerçekten mi? Kötü mü görünüyorum?" diye sordum.

"Maalesef bir türlü kötü görünemiyorsun," dedi yüzünü buruşturarak. "Ama sakin ol, küçük bir kız çocuğuna döndün yine."

"Hava sıcak, ondan..."

"Aynen aynen, ben de ilk kadın pilotum," dedi Ayşe ve ikisi birlikte kıkırdadılar.

Ahşap bahçe kapısının gıcırdadığını duyduğumda hiç ihtiyacım olmadan boğazımı temizledim ve saçlarımı kulağımın arkasına ittim tek elimle. Onlara "Şşşşşt!" derken titreyen ellerimle masanın etrafında dolanıp diğer taraftaki tabaklara kaşıkları dizmeye koyuldum.

Kapı açıldığı an Gülnar, "Anne, abimler geldi!" diye seslendi.

Başımı masadan kaldıramadan sadece gözlerimi hareketlendirerek kapıya baktığımda ilk giren abimi gördüm, eliyle Yusuf Agâh ve Ahmet'e bahçeyi göstererek buyurun işareti yapıyordu. Bakışlarım bir saniyeden daha da kısa bir süreliğine Yusuf Agâh'ı bulduğunda, daha yüzünü seçemeden sıcacık olup aşağı indirmek zorunda kalmıştım. Sadece, üzerindeki keten gömleğin rengini seçebilmiştim. Yanlış görmediysem eğer, hakiydi. Elbisemin renginden...

Gönülden gönüle bir yol... Var mıydı sahiden?

Hiç tesadüf olduğunu düşünemiyordum, onunla ilgili her şeyin bir anlamı vardı sanki.

Kalbim, ağzımda atıyordu.

İçeri girdiklerinde onlara bakmamayı sürdürüyordum. Abim bahçedeki çeşmeyi gösterdiğinde hep birlikte ellerini yıkamak için oraya ilerlediler. Babam, omzuna aldığı Sehra'yla birlikte merdivenlerden inerken "Hoş geldiniz gençler," dedi.

Annemse peşlerinden elindeki fırında tavuk tepsisiyle gelirken, "Geldim geldim, hemen geçin sofraya," dedi.

Bana sırtının dönük olduğunu bildiğimden şimdi rahatça izleyebildiğim Yusuf Agâh elini havluya kuruladıktan sonra babamla el sıkıştı. Evet, yanlış görmemiştim gömleği haki rengindeydi, altında da siyah kot pantolon vardı. Doğrusu, uzun boyu, iyi vücudu sayesinde arkadan da çok yakışıklı görünüyordu. Abim Ahmet'i babama tanıtırken ben

olduğum yerde öylece durmaya devam ediyordum. Abim Sehra'yı babamın omzundan alıp yanağına içten bir öpücük kondurduğunda hep birlikte masaya döndüler ve ben yine çekingen moduma dönüp bakışlarını kaçırdım.

"Şöyle bir ziyafet sofrasına oturmayalı uzun zaman oldu doğrusu," dedi Ahmet masaya yaklaştıklarında.

"Ay... Haber vermeniz yeter oğlum, ne zaman canınız ev yemeği isterse biz buradayız," diye cevap verdi tüm anaçlığıyla annem. Böyle şeyler onu çok duygulandırırdı.

Sandalyelerine ulaştıklarında gözlerimi önce Yusuf Agâh'ın kehribar harelerine, ardından Ahmet'e iliştirdim. Ve sadece Ahmet'e bakarak "Hoş geldiniz," dedim sessizce.

Ahmet gülümsedi. "Hoş bulduk yen..." dediğinde elimde olmadan gözlerimi kocaman açtım. "Yeğen..." dedi Ahmet ve rahat bir nefes verdim. Abime döndü. "Yeğen, Türkmenler de kullanır mı? Kardeşlik hitabı gibidir."

Çevir kazı yanmasın...

Abim gülümseyerek başıyla onayladı arkadaşını. "Kullanıyoruz kullanıyoruz, merak etme."

Şükür ki kimse takılmamıştı.

Masaya geçtiğimizde karşımda abim, tam yanındaysa Yusuf Agâh oturuyordu, yine çaprazımda kalmıştı ve ister istemez gözlerimiz birbiriyle buluşacaktı. Abimin kucağında oturan Sehra Yusuf Agâh'a bakarken işaretparmağıyla onu gösterip "Bu abi bana çikolata verdi!" dedi.

Masadaki herkes bir anda Sehra'ya baktığında abim kaşlarını çatıp tebessüm ederek "Ne?" diye sorup Yusuf'a baktı.

Yusuf Agâh soluklanıp omuzlarını kaldırdı. "Göreve gitmeden çocukları mutlu edelim demiştik."

"Ablamı da mutlu etti," dedi Sehra ve ben başımdan kaynar sular akmış gibi hissederken bana döndü. "Değil mi abla?"

Yusuf Agâh'ın gözleri beni buldu. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip ona bakmadan "Öyle," diye onayladım. "Senin ağlayışlarını susturması beni çok mutlu etti gerçekten." Annemle babama baktım. "Paramız var, bakkaldan alalım diyorum ama yok. İlla askerlerden alacağım diye tuttu."

Abim başını eğip "Öyle mi küçük hanım?" diye sorduğunda Sehra kıkırdadı.

Annem babamın tabağına çorba koyarken "Ah ah. İnanırım vallahi. Abisinden dolayı askerlere hayran. Bir keresinde de askeriyenin önünden

geçerken içeri girelim abim orada diye ağlamıştı. Bilal o zamanlar şehir dışında..."

Gülüştüğümüzde Sehra abime sarılıp başını göğsüne yasladı. "Canım abim benim, canımın ciğeri."

Abim Sehra'nın saçlarını öptü. "Güzelim benim."

"Abimin çocuğu olursa bu kız onu içeri almaz ben size söyleyeyim," dedi Yasir. Sehra ona dönerek dil çıkardığında "Oh, ona canımın ciğeri, bana dil çıkar... Asker değilim diye bunlar hep," dedi sitemkâr bir sesle.

Sehra hiç umursamadan omuz silkip abimin göğsünde gözlerini kapattı.

"Duygulandım," dedi Ahmet. Annemin uzattığı çorba kâsesini eline alırken ekledi. "Ben de yedi kardeşim. Bizim sofrada da bu tarz muhabbetler olurdu. Özlemişim doğrusu. İnsan yanlarındayken kıymet bilmiyor."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Kıyamam oğlum... İnşallah tez vakitte şu sıkıntılar biter de dönersiniz sapasağlam bir şekilde yurdunuza, evinize..."

"Vallahi teyzem o iş biraz zor görünüyor," dedi Ahmet, gayet doğrucu bir sesle.

Yusuf Agâh tabağını aldığında "Teşekkürler," dedi büyük bir kibarlıkla. Göz ucuyla onu izlerken kelebekler yüreğimde kol geziyordu.

"Neden ki?" dedi annem. "Haberlerde her şeyin iyi gittiğinden bahsediliyor. Kargaşa buraya gelmeden bitecek tüm bu sorunlar deniyor."

"Evet. İyi sultanım, iyi," dedi abim. "Asker karamsarlığı işte."

Ahmet boğazını temizledi. "Aynen öyle..."

"Sen nasılsın oğlum?" dedi annem Yusuf Agâh'a. "Alışabildin mi buralara? Ailen nasıl?"

"Tahmin ettiğimden daha kolay alıştım," dedi Yusuf Agâh tabağını masaya bıraktığında. "Elbette ailemi özlüyorum ancak burayı sevdim. Çok sevdim."

Nedense, Balamir'i değil de beni sevdiğini söylemiş kadar mutlu oldum. Hatta kimsenin fark etmeyeceğine emin olarak çok hafif gülümsedim.

Babam "Türkiye'de nerede yaşıyordunuz?" diye sordu.

"Ahmet Rize'de yaşıyor, ben İstanbul'da."

"Ah İstanbul," derken iç çekti annem. "Ne güzeldir her bir yeri."

Yusuf Agâh başını evet dercesine salladı. "Öyle. Fakat çok kalabalık. Ben böyle sakin, samimi yerleri daha çok seviyorum. Burası... Doksanlı yıllardan kalmış gibi."

"Çok güzel bir tabir kullandın delikanlı," dedi babam. "Balamir bozulmadı, kirlenmedi. Farklı dinler, farklı ırklar olsa da sevgi ortak burada. Milenyumun yapaylığı şükürler olsun ki işlemedi bu topraklara."

Yusuf Agâh kafasını hareketlendirdi ağır ağır.

"Hadi soğutmayın çorbalarınızı, başlayın, başlayın."

Annemin ikazıyla birlikte konuşma seslerini tabaklara çarpan kaşıkların sesleri gölgeledi. Aşırı samimi bir ortam vardı. Ahmet komik bir adamdı, güldürüyordu. Yasir'le iyi anlaşmışlardı. Yusuf Agâh, babam ve abimle muhabbet ediyor, annem de çoğunlukla muhabbetlerine dahil oluyordu.

Gözlerimiz, hiç beklemediğimiz anlarda birbiriyle buluşuyor ve bakışlarımız ayrıldığında çekingenliğini az buçuk atmış olan benim yüzümde bir tebessüme, Yusuf Agâh'ınsa o derin gamzelerinin görünmesine sebep oluyordu. Kalbim kalbinin içindeydi sanki, birlikte atıyordu yüreklerimiz.

O gece, Balamir'deki en mutlu akşamlarımdan biriydi. Konuşmasak da öyleydi, gözlerimiz konuşuyordu çünkü.

Yusuf Agâh elmalı tartı sevmişti. Bunu anlamıştım çünkü tabağındaki ilk dilimi bitirdikten sonra annem ikinci dilimi koyduğunda itiraz etmemiş, onu da sıyırmıştı.

Onlar abimle birlikte bahçenin ön tarafına, doğrusu sigara içmeye gittiklerinde biz çay sofrasını toplamakla meşguldük. Yusuf Agâh'ın tabağını elime alırken ister istemez gülümsedim. Aşk böyle bir şey miydi? Bir başkasının yemek yediği tabağa, dokunduğu kaşığa neden hayran hayran bakardı ki bir insan? Aslında akıl alır şey değildi.

"Ne kadar efendi çocuklar, görüyorsun değil mi Hasan?"

"Öyle, pırıl pırıllar, içlerinde kötülük yok, belli," dedi babam Sehra'yı kucağında uyuturken.

Kaçamak bakışlarla hem tabak bardakları toplayıp hem de onları izlerken birlikte bu tarafa döndüklerini fark ettim. Ayşe çaydanlığı eline alıp arkasını döndüğünde masaya yaklaşmakta olan abim "Kızlar hazırlanın, lunaparka gideceğiz," dediğinde Ayşe ve Gülnar heyecanla "Gerçekten mi?" diye sordular.

"Dondurma yer, eğleniriz biraz," dedikten sonra bana baktı. "Elif de gelir belki."

Tepsiyi kaldırırken abime manalı manalı gülümsedim ve "Olur," dedim hemen. Elbette kabul etmeyecek değildim. "Ararız."

Kalbimin atışında zerre azalma olmadan elimdeki tepsiyle onlara arkamı döndüğümde annem meyve yemeleri konusunda onları darlamakla meşguldü.

Büyük bir coşkuyla yukarı çıktığımda kız kardeşlerim "Kaçamak bakışmalar," ithamlarından vazgeçmemişlerdi. Onları susturmakla uğraşamadan hızla yıkadım bulaşıkları. Elif'i aradığımda kabul etmesiyle iyice sevindim. Yasemin'e de söyleyecektik, onu ayırmamız ayıp olurdu, zaten gelin görümce işleri dolayısıyla pabucunun dama atılacağını düşünüyordu, ilk günden böyle bir şeyle karşılaşması onu yıpratırdı, biliyordum.

Birlikte dışarı çıktığımızda saat dokuzu biraz geçiyordu. Nasıl olmuştu bilmiyorum ama Yusuf Agâh'la yan yanaydık, ikimiz de konuşmuyorduk ancak sessizce sohbeti dinliyorduk. Ya da dinliyor görünüyorduk çünkü benim duyduğum tek şey yüreğimin arsız ritimleriydi. Elleri iki yanında duruyordu, öylece yolu izliyordu. Başımı çevirip yüzüne bakamasam da arada gözlerinin bana değdiğini hissediyordum, benim de bakışlarım arada onu yoklamıyor değildi. Bana bakmadığına emin olduğum bir anda yüzünü görmek istediğimden dolayı bakışlarımı yavaşça suratının sol profiline doğru çevirdim. Yusuf Agâh hissetmiş gibi kafasını bana doğru çevirdi ve beni suçüstü yakaladı.

Gözlerimiz bugün ilk kez bu kadar yakından ilişmişti. Birkaç saniye kimsenin dikkatini çekmeden birbirimize bakarak adımlar attık, Eliflerin evinin önüne yaklaştığımızı bildiğimden dudaklarıma yerleşmek isteyen tebessüme engel olamadan önüme döndüm ve başımı yeniden yere eğdim. Yusuf Agâh'ın daha belirgin bir şekilde gülümsediğini biliyordum.

Elif ve Yasemin evin önünde bizi bekliyorlardı. Yasemin'in üzerinde rengi uçuk pembeye çalan bir elbise vardı, Elif'se siyah, bol kesim feracelerinden birini giyinmiş, şalını başından dolayarak uçlarını göğüslerinin üzerine bırakmıştı. Güzel suratı akşamın karanlığında nur gibi parlıyordu.

"Ağaç olduk beklemekten!" dedi Yasemin atarlı bir ses tonuyla. Konuşmasının sonuna doğru bakışları Yusuf Agâh'ı bulduğunda sesinde bariz bir yumuşama belirmişti. Gülümseyerek bana baktı. "Mihra, misafirlerinizin olduğundan bahsetmemiştin."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hiçbir zaman bahsetmiyorum."

Tek kaşını kaldırdı, önce Yusuf Agâh'a ardından bana baktı. "Doğru," dedi son hecesini uzatarak. "Yeniden merhaba, nasılsınız?"

"Merhaba, teşekkürler," dedi Yusuf Agâh ve Yasemin de hiç oyalanmadan bakışlarını Elif'e çevirdi. "Bilal'le konuştuk ama size de söyleyeyim. Hayırlı olsun, tebrik ederim."

Elif tebessüm ederek başıyla aldı tebriğini. O sırada Ahmet Yusuf Agâh'ın sırtına vurdu. "Darısı bizim Yiğido'ya."

Yasemin kıkırdadı. "Ay amin."

Arkadaşım ağzını açıp başka bir şey söyleyecekken ben araya girdim. "Ali Abi gelmiyor mu?"

Elif kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hasta biraz, dinlenmek istedi."

"Ya," dedim üzgünce. "Neyi var? Dün iyi görünüyordu."

"Önemli bir şey değil. Her yaz mutlaka bir kere hasta olur bilirsin, dinleniyor."

Yasemin "Ben dedim, Mihra gelsin de bir nane limon kaynatsın," dediğinde hep birlikte ona baktık. "Geçen yıl yaptığınla dinçleştirmiştin adamı resmen."

Yusuf Agâh'ın gözlerini daha belirgin bir şekilde üzerimde hissettiğimde gerildim. Yanlış bir anlam çıkarmasına müsaade etmeden "Elif de hastaydı. Onun için yapmıştım," diye açıkladım ortaya.

Elif kolumu sıvazladı. "Gerçekten çok iyi gelmişti. Bu defa annem yaptı, senden aldığı tarifle. Sorun yok."

"Her şey yolundaysa, gidelim o zaman," dedi abim ve hiçbirimiz itiraz etmedik.

Yeniden yürümeye başladığımızda Elif abimin yanındaydı, sessiz sessiz konuşuyorlardı kendi hallerinde. Yusuf Agâh benim yanımdaydı ama bu defa diğer tarafında Yasemin vardı, Yusuf'u biraz konuşturmaya, muhabbetine dahil etmeye çalışmıştı ancak Yusuf kısa cevaplar verip pek oralı olmadığından biraz zaman sonra vazgeçmiş ve diğerlerinin sohbetine dahil olmuştu. Yol boyunca sessizce yan yana yürüdük halka genişlediğinden aramızdaki mesafe de kısalmıştı ve bazen ellerimizin dış yüzeyi birbirine sürtüyordu, ikimiz de rahatsız değildik bu durumdan, mesafeyi çoğaltmadık.

Birbirine değen ellerimiz, tutuşmak için can atıyordu ancak sadece o kadarla yetinmeleri gerekiyordu. Teni tenime her değişinde içimde sıcak havaya inat ılık bahar yelleri esiyor, kalbimde yüzlerce kalpçik uçuşuyor, içindeki kuş büyülü bir ezgiyle ötüyordu.

Lunaparkın ışıklı ortamından içeri girdiğimizde elimde olmadan heyecana geldim. Bu ambiyansa âşıktım, rengarenk ışıklar, dönme dolaplar, atlıkarıncada çalan akordeon müziği, insanların uğultuları, bisiklet zillerinin tınısı, mısır satıcılarının bağırışları... Hepsi birleştiğinde bir masalın içindeymişim, çok farklı yerlerdeymişim gibi hissettiriyordu.

"Atış yapalım mı?" Yasir'in sesini duyduğumda başımı hafifçe ileri uzatıp ona doğru baktım.

"Atış parkurunu kazanamayacağınızı anlamış olmanız gerekiyor artık. Sizin yüzünüzden her seferinde mor pelüş ayıcığı kazanacaksınız diye heves ediyor, sonra kırılan hayallerimle baş başa kalıyorum."

"Mihra, orada bir hile var," dedi abim. Abimle Yasir'in ortak görüşte olduğu tek şey atış parkurunda hile olduğuydu. "Kazanmak imkânsız. Kaç yıllık askerim, doğru düzgün isabetli bir atışım olmaz mı?"

"Kazanan kazanıyor abi, hatırlarsan Hayri amca çocuğuna küçük ayıcığı oradan almıştı."

"Her zaman hile yapacak değiller tabii, inandırıcı olması için arada kazandırmaları gerekiyor," dedi Yasir. Ardından Ahmet'e baktı. "Yeminle çok zor abi."

Ahmet Yasir'den parkur hakkında bilgi alırken Yusuf Agâh başını bana çevirdi. "İster misin?"

Gün içinde ilk kez bana bir şey söylemişti. Bunun şaşkınlığıyla birlikte "Efendim?" diye sordum titreyen sesimle.

"Senin için o oyuncağı kazanabilirim."

Gülümserken elimle saçımı düzelttim. "Herkes kazanacağını düşünüyor..." Çenemle sırayı gösterdim. "Henüz alabilen olmadı."

Aynı şekilde sıraya bakıp gamzelerini gözler önüne serdi. "Yusuf Agâh Demiral'ı tanımalısın Mihra," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim şekilde ve abimlere döndü.

"Hadi bir de biz deneyelim şu atış poligonunu."

"İşte bu!" dedi Yasir elini yumruk yaparak zafer kazanmış edasıyla.

Çadırın önüne geldiğimizde Yasir, Yusuf Agâh'a deneyimlerinden yola çıkarak taktikler veriyordu. Yusuf Agâh onu pürdikkat dinledi. Hediye kazanabilmek için otuzda yirmi yapılması gerekiyordu. Sıra bize geldiğinde ilk atışı gerçekleştiren Yasir'di ve yalnızca otuzda beş yaparak dalga konumuz oldu. Ahmet, on yedi yaparak umudumuzu yükseltti, abim on dokuz yaparak kazanacağımızı düşünmemize vesile oldu fakat son anda ıskalamasıyla tuttuğumuz nefeslerimizi geri verdik.

Sıra Yusuf Agâh'a geldiğinde ben yine yanındaydım. Tabancayı eline aldı, başını bana çevirdi ve bakışlarımız buluştuğunda seyret dercesine göz kırptı.

Kollarımı göğsümde birleştirip göreceğiz dercesine kaşlarımı kaldırıp indirdim.

Önüne döndüğünde kalbim düğünde çalan bir davuldan daha hızlı ses çıkarıyordu.

Tabancayı eline aldı ve bir asker edasıyla hedeflere nişan aldı, bu vesileyle kollarındaki kaslar gömleğinden kendini belli etti. Sadece on hata

yapma hakkı vardı ve yedinci atıştan sonra ilk defa ıskaladı. Nefeslendi, diliyle dudaklarını temizledi, ardından on beşe kadar hepsini ıskalamadan vurdu, on beşten sonra ikinci kez ıskaladı. On altı, on yedi, on sekiz ve on dokuzu da tam hedeften vurdu. Yirmiyi vursa alacaktı ancak...

Iskaladı.

Yeniden ıskaladı, yeniden ıskaladı.

Dördüncü kez ıskaladığında Yasir "Ben diyorum abi, hile var," dedi.

Yusuf Agâh burnundan içeri derin bir nefes aldı, yutkundu ve gözlerini kısarak tekrar ateş etti. Mermi, kâğıttan ördeğe isabet etti ve ördek arkaya devrildi.

O an kendime engel olamadan küçük bir çocuk gibi alkış tutup yerimde zıplayarak "Oldu!" dedim.

"Vallahi oldu," dedi Yasir, "Yiğido'm yapar dedim," diye destek çıktı Ahmet.

Etrafımızdaki herkes hayran hayran cümleler kurarken poligonun sahibi yaşlı adam Yusuf Agâh'ın karşısına geçti ve "Helal olsun delikanlı," dedi. Ardından eliyle hediye standını gösterdi. "Neyi istersin?"

Yusuf Agâh çenesinin ucuyla benim istediğim oyuncağı gösterdi. "Mor pelüş ayıcığı."

Gel de gülümseme. Gel de hislerini gizle. Bu... Nasıl mümkün olacaktı ki?

Yusuf, abime döndü. "Onu almak istiyordunuz değil mi?"

Bu soruyu yanlış anlaşılmaları önleyip beni kurtarmak için sorduğunun farkında olarak ona bir kez daha hayran kaldım.

Abim başıyla onayladı. "Sehra çok sevinecek."

"Bence Mihra daha çok sevinecek," dedi Yasir ve herkes gülüştü. Yasemin hariç. Gözlerim ona takıldığında benim de gülümsemem soldu, keyfi kaçmış gibiydi. Kimseye değil, öylece etrafa bakıyordu. Yasemin, ilgi çekmeyi severdi ve bir ortamda ilgi kendisinde değilse asla zevk almazdı.

Yusuf oyuncağı aldıktan sonra bana uzattığında ilgimi yeniden ona vermiştim. "Al bakalım," dediğinde kalbim göğsümü yoklarken gergince nefeslenip tebessüm ettim.

"Teşekkürler."

Çok şey söylemek istediğini biliyordum ancak yapamazdı, sadece göz kırpmakla yetindi. Bu konu hakkında mesajlaşacağımızı bilmenin verdiği heyecan dahi mutlu olmama yetiyordu.

Atış poligonundan ayrılıp hep birlikte dondurma almaya ilerlerken kasıklarımda hissettiğim ağrı ve sıcak akıntı hissiyle iğne yemiş gibi do-

nuklaştım. Ellerimle neredeyse karnımı tutacaktım, onun yerine yanımdaki Yasemin'e döndüm ve kulağına "Kırmızı alarm," dedim hemen. "Lavaboya gitmem lazım."

"Âdet mi?" dediğinde sıkıntıyla başımı salladım.

"Tamam, ben seni idare ederim. Çabuk ol."

Oyuncağımı bırakarak yanlarından ayrıldım. Lunaparkın içinde seri adımlarla yeni yapılan lavaboyu aradım, bulduğumda önündeki sırayı görerek yüzümü buruşturdum. Burayı beklersem elbisemin arkası kırmızıyla süslenecekti hiç şüphesiz. Birkaç saniye endişeyle ne yapacağımı düşündüm. Hemen sonrasında eski lavabonun yeri geldi aklıma, biraz bakımsızdı ama şu sırayı beklemekten çok daha iyiydi.

Kalabalıktan, lunapark alanından epey uzaklaştım, lavaboyu bulduğumda yıkılmamış olduğuna şükrederek içeri girdim. Herhangi bir böcekle karşılaşma korkusuyla hızla işimi hallettim. Paslanmış musluğu açarak ellerimi yıkadım ve oyalanmadan dışarı çıktım.

Metrelerce uzağımdaki lunapark alanına bakarak yürürken aklımda olan tek şey son birkaç haftadır olduğu gibi yalnızca Yusuf Agâh'tı. Benim için atış yapmış, benim için hediye kazanmıştı, ondan bana bir hatıra daha kalmıştı. Hâlâ yemediğim gofret, kitap, şimdi de bu... Birlikte yürümüştük, eli elime değmişti. Eski, bakımsız, kullanılmayan çadırların arasından geçerken hayaller âleminde süzülüyordum. Yusuf'la tanıştığım günden beri kendimi kusursuz bir masalın başkarakteri gibi hissediyordum.

"Mihra."

Sesini duyduğumda yerimde sıçrayıp hayal âleminden uzaklaşarak başımı sesin geldiği yöne, sol tarafıma çevirdiğimde karanlıkta birkaç adım ötemde olan Kemal'i görmeyi beklemiyordum. Nereden çıktığını bilmiyordum, neden karşımda olduğunu da öyle. Ancak onu görmek beni hiç ama hiç sevindirmemişti.

Ne yapacağımı bilemeden önüme döndüm ve hiç cevap vermeden yürümeyi daha mantıklı buldum.

"Hadi ama konuşmayacak mısın?"

Peşimden ilerlemeye başladı.

"Doğrusu nişandan beri sürekli seni yalnız bulmayı kolluyordum."

Çatık kaşlarımla ona baktım. "Neden?"

Güldü. "Neden mi?" Elleri cebinde birkaç adım daha atıp aramızdaki mesafeyi azalttı. "Şu giyindiğin rengarenk elbiselerle ne kadar çekici olduğunun farkında değil misin?"

Küfretmiş gibi gözlerimi büyüttüm. "Terbiyesiz! Peşimden ayrıl, yoksa yemin ederim bağırır seni rezil ederim."

Gerçi, burada bağırsam kim sesimi duyardı ki? Lunapark alanı fazla gürültülüydü.

Yeniden yürümek için hareketlendiğimde kolumdan yakaladı ve "Mihra..." dedi. Adım ilk defa kulağıma iğrenç geliyordu. "Bak, az konuşalım. Beni bir dinle. Niyetim ciddi..."

"Ne niyeti?" derken hiddetle ona baktım. "Defol git. Bırak beni."

"Evlenme niyeti. Annemleri yollayacaktım ancâk önce seninle konuşayım dedim. Yaşın geldi, benim de öyle. Balamir'de her yönden benden iyi durumda birini göremezsin. Varlık içinde yaşarsın."

"Varlıkta gözü olan biri gibi mi duruyorum?" diye sordum iğnelercesine. "Paran da durumun da sana kalsın."

Kolumu sertçe çektim.

Bir adım daha atmıştım ki beni yeniden tutup kendine çekmesi bir oldu. Gövdem gövdesine yapıştığında hissettiğim rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum. "Bırak!" dedim çalkalanan midemle. "Dokunma bana," dedim ağlak bir tonlamayla.

"Nişandan beri aklımdan çıkmıyorsun kız. Giydiğin elbisen, gülüşün, dudaklarının her hareketi kazılı zihnimde... Benimle evlenmeyi kabul et, yoksa bunun sonu gelmez. Başını çevirdiğin her yerde beni bulursun, gölgen olur, ayrılmam peşinden. Önünde sonunda buna mecbur kalırsın."

Kirpiklerim çaresizliğin verdiği ıstıraplı yaşlarla ıslanırken bana yardımcı olacak birini bulmak için etrafa bakınmayı istedim. Fakat daha başımı çeviremeden, "Kim neye mecbur kalıyor, ahlaksız herif!" diyen Yusuf Agâh'ın bir hışımla Kemal'i üzerimden çekmesi bir oldu.

Nefesimi tutmadan önce buğulanan gözlerimin son gördüğü Yusuf Agâh'ın yumruk şeklini alan sağ elinin, Kemal'in yüzüne sertçe geçmesi ve Kemal'in hiçbir şey yapamadan sırtüstü yere düşmesiydi.

Bölüm Yedi

Dağ ve Çiçek

Kemal'in yere düşen bedenine bakarken çığlık atmamak için iki elimi nasıl ağzıma kapattığımı bilmiyordum. Tenime hızla ve sertçe çarpan nabzımın sesi kulaklarımda yankılanırken aldığım nefesler ciğerlerime yetmiyordu. Sırtüstü yere düşen Kemal'in kanayan burnunu gördüğümde gözlerimi tiksintiyle kıstım ve yüzümü çok hafif yan çevirdim.

Dirseklerinden destek alarak yerden doğrulmayı denerken Yusuf Agâh'a öfkeyle baktı. "Sen kimsin lan?" deyip kalkıp vuracaktı ki Yusuf, "Ecelin," diye karşılık vererek kalkmasına imkân tanımadan yakasından tutup ona bir kafa attı. Kemal yeniden yerle bir oldu.

Bu defa Yusuf Agâh Kemal'in üzerine eğildi, tek eliyle boğazını sıkarken "Bana bak," dedi dişlerinin arasından. "Değil tehdit etmek, değil yanma gelmek, seni bir daha Mihra'nın yakınında görürsem, işini bitiririm." Onda daha önce hiç görmemiş olduğum, mesleğinin hakkını veren bir ciddiyet, ölüm saçan ifade hâkimdi suratında. Kemal'in korku saçan hareleri Yusuf'a bakarken bedeninin bariz bir şekilde titrediğini görebiliyordum. Bu Yusuf Agâh'ın pek umurunda olmadı, elleriyle boğazını biraz daha sıkı kavradı ve "Anladın mı lan?" diye sordu.

Kemal'in hırıltılı nefes alışverişleri izbe alanı dolduruyordu. Az önce bana bir canavarı andıran irisleri şimdi evhamla titriyordu, aslanın kıstırdığı çaresiz bir öküz gibiydi. Dudaklarını hareket ettiriyordu lakin nefessizlikten bir kelime dahi çıkaramıyordu. Bunun yerine ürktüğünden olacak sadece gözlerini kırpmakla yetindi. "Aferin," dedi Yusuf Agâh ve "Şimdi defol git," diye ekleyip elini boğazından çekti, ayağa kalktı.

Kemal, elini kızaran boynuna koyup birkaç saniye sağlıklı ve sık nefesler aldıktan sonra gözlerini bana değdirmeye cesaret bile edemeden endişeyle ayağa kalktı. Bize arkasını döndü, sendeleyerek koşar adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Yüreğim hem rahatlamıştı hem de utançla dolmuştum.

Yusuf Agâh'ın bedeni bana döndüğünde ne söyleyeceğimi bilemeden gözlerimi kaçırdım. Titreyerek sık nefesler alıp veriyor, öylece yeri

izliyordum. Aramızdaki mesafeyi bozmadan "İyi misin?" diye sorduğunda sesindeki öfkenin tam olarak kaybolmasa da benimle konuşurken yumuşadığını fark ettim.

Parmaklarımla oynarken ailesini kaybetmiş küçük bir serçe gibi titremeye devam ediyordum. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip başımla onayladım. Ancak iyi hissettiğim söylenemezdi, Yusuf Agâh'ın gelişiyle Kemal pisliğinden kurtulmuştum evet ama ya kimse gelmezse korkusu bana yetmişti. Tir tir titriyorken hissettiğim utançla daha fazla karşısında duramayacağımı düşünerek ona arkamı döndüm. Kalbim dehşetle atıp duruyor, dermansız bacaklarım sarsılarak yürümeme neden oluyordu. Henüz iki adım atmıştım ki Yusuf Agâh arkamdan "Mihra," diye seslendi.

Cevap veremedim. Korkunun etkisiyle beynimden tüm kelimeler silinip gitmişti sanki, aynı zamanda böyle bir durumda bizi yakaladığı için, beni o kadar savunmasız gördüğü için ölesiye utanıyordum. Konuşmamak en iyisiydi.

Adımlarımı biraz hızlandırdığımda Yusuf Agâh da hızlandı ve beklemediğim bir anda kolumdan tutarak "Mihra," dedi yeniden. İrkilerek eline baktığımda ateşe dokunmuş gibi çekti elini ve yüzüme bakarken "Korkma, benim," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Mihra, titriyorsun."

Yaşla dolan gözlerimden herhangi bir damla akmasını engellemek adına dişlerimi sıktım ve "Bir şeyim yok," dedim, sesim fırtınada dala tutunmaya çalışan bir yaprak gibi çıkmıştı. "İyiyim."

Arkamı dönüp yeniden yürüyecektim ki "Değilsin," diye ısrar etti. "Sakinleşmeden bir yere gidemezsin, dur."

Oysaki yalnız kalmak istiyordum, öyle çok ağlama isteğim vardı ki tüm endişelerimi gözyaşlarımla akıtıp arınmak istiyordum. Öte yandan bu halde buradan ayrılırsam festival alanına girdiğimde beni gören herkesin ne olduğunu soracağından emindim.

Kararsızlığım adımlarımı durdurduğunda iç çeke çeke ellerimle oynamayı sürdürüyordum, ruhum kapkara bir kasvetle dolmuştu.

Arkamda bekleyen Yusuf Agâh bir adım öne atılıp karşıma geçtiğinde yüzümü ona kaldırmamakta ısrarcıydım. Gölgesi üzerime düştü, gecenin buğusuyla koyulaşan kehribar harelerinin simamda gezindiğini hissediyordum. Çok geçmeden sadece izlemekle yetinmedi ve "Kimdi o Mihra?" diye sordu.

Sesi giderek daha da yumuşuyordu. Oynadığım ellerim öylece kalırken bir cevap verip vermemeyi kısa bir anlığına düşündüm, sonrasında dudaklarım kendiliğinden aralandı. "Elif'in kuzeni, Kemal. Aslında hiç

konuşmuşluğumuz yoktur. Nereden çıktı bilmiyorum, ben diğer lavabo kalabalık diye... Keşke..."

O çaresizliğim yeniden aklımda yer ettiğinde kelimelerim ağzıma tıkandı, boğazımda kocaman bir yumru oluştu.

"Tamam," dedi Yusuf Agâh yatıştırmak istercesine. Elini kaldırıp omuzuma koyacaktı ki koluma az bir mesafe kala durdu, dokunmadı. "Tamam, geçti. Sorun yok."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi kaldırıp nihayet yüzüne bakabildim ve hareleri içime dokunurken "Çok korktum," dedim pes edercesine. "Kimse sesimi duyamayacak diye çok korktum."

"Neden bağırmadın? Niye yardım istemedin?"

Yutkundum. "Kilitlendim bir an. Bağırsam da kimse duymaz sandım. Bilmiyorum, o an iyi düşünemedim."

Gözlerimden patır patır düştü damlalar.

Yusuf Agâh süzülen damlalarımı takip etti bir şey söyleyecek oldu, son anda vazgeçti. Elini yumruk yapıp aşağı indirirken "Tamam, ağlama," dedi sakince. "Geçti. Gel, elini yüzünü yıkayalım. Açık mı burası?"

Burnumu çekerek başımla onayladım. Arkamı dönüp lavaboya doğru ilerlediğimde beni bir gölge gibi takip etti. İçeri girdiğimde beni kapıda bekledi. Sessizce iç çeke çeke ağlamaya devam ederken musluğu açtım, önce ellerimi, Kemal'in sıkıca tuttuğu ve kızaran bileğimi ovuştura ovuştura yıkadım. Soğuk su tenimi yatıştırıyordu. Islak ellerimi yüzüme çarptım ve ağlamaktan kızaran gözlerimin normale dönmesini bekledim. Sakin olmayı denedim, geçmişti. Bir sorun yoktu, bana zarar verememişti. Şimdi ondan kurtulmuş olmam bundan sonraki yapabileceklerini ne ölçüde engellerdi bilmiyordum ve bu bilinmezlik rahat bir nefes almamı engelliyordu.

Avuçlarımı kuru tezgâha koyarak karşımdaki isli paslı aynadan kendimi izledim. Alnımdan yanaklarıma doğru ılık damlalar akıyor, dudaklarım korkuyla seğiriyordu.

Biraz sakinleştikten sonra çantamı açtım ve birkaç peçete çıkarıp ellerimi, yüzümü kuruladım. Yusuf Agâh'ın eli ve kızaran alnı aklıma geldiğinde çantama sıkılırsam saçlarımı toplarım diye atmış olduğum bandanam aklıma geldi. Birkaç saniyelik kararsızlığın ardından benim için o hale gelmiş olmasına sığınarak bandanamı çıkardım. Musluğu açıp ıslattım hafiften, babam abimin elinde yüzünde yaralar olduğu zaman rahatlatacağını söyleyerek böyle yapardı. Derin bir nefes aldım ve bandanamı iki elimde tutarak cesaretsiz adımlarla lavabodan çıktım.

Heybetli bir koruma misali kapıda bekleyen Yusuf Agâh beni görünce soluklandı ve gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda "Rahatladın mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "İyi hissediyorum, teşekkür ederim."

Bandanamı elimde tutmayı sürdürüyordum, ağzımı açıp da onunla alakalı tek kelime edemiyordum.

"Peki," dedi ağız ucuyla. "Sen önden ilerle, burada birlikte olduğumuz düşünülmesin. Ben arkandan gelirim."

Bu kadar düşünceli olması hayran olunasıydı.

Soluklandım, öte yandan cesaretim kayıplara karışmıştı. Hiçbir şey söyleyemeden gözlerimi kapatıp açtım ve mesire alanına doğru çevirdim bedenimi. Tam bir adım atacaktım ki vazgeçtim ve yeniden Yusuf Agâh'a dönerek "Ben..." dedim, nefes aldım. Bakışlarımı büyük ve güzel ellerine indirdim. "Elin. Kızarmış." Sonra tekrar yüzüne iliştirdim harelerimi. "Bir de alnın da soyulmuş."

Sağ elini kaldırıp dış yüzeyine baktı, parmak boğumları hafiften soyulmuş, kan sızıntıları derisinde az az belirmişti. Elini yere indirirken nefesini dışarı bırakır gibi güldü, bu sıyrıklar muhtemelen onun gözünde oldukça önemsizdi. "Küçük şeyler, önemli değil. Geçer."

"Yara küçük de olsa sızısı büyük olur," dedim ve bandanamı gösterdim. Yukarı kaldırdım, alnını gösterdim ama dokunmaya cesaret edemedim. Yutkundum. "Saçlarının altında... Bir kızarıklık var."

O mesafeden göz göze geldik, elim öylece yüzüyle aynı hizada durmayı sürdürürken Yusuf Agâh'ın dağınık kaşları biraz yukarı kalktı. "Öyle mi?" dedi belli belirsiz.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Başını biraz öne eğdiğinde "Göremiyorum, büyük mü?" diye sordu.

Kafamı yani dercesine iki yanıma hareket ettirdim. "Kontrol edebilir miyim?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

Çarpıntıları hâkimiyetim altında tutamadığım raddeye gelen yüreğimle birlikte boyuna yetişebilmek adına parmak uçlarımda yükseldim. İki elimle saçlarına dokunduğumda vücuduma yayılan akımı hissetmemek imkânsızdı. Saçları yumuşacıktı, başını dizine yatırıp avucunla okşamalıktı. Neden bilmem, nefesimi tutmuştum.

Bandanamın ucunu soyulmuş alnına değdirdiğimde gözleri kısıldı. Acısını hissederek yüzümü buruşturdum ve canını yakmamaya özen göstererek yumuşak dokunuşlarla temizledim. "Muhtemelen şişecektir," dedim asık suratımla. "Askeriyeye döndüğünde buz koyarsan iyi olur. Buz vardır değil mi?"

Topuklarımın üzerine inip sorumun cevabını almak için ona baktığımda birkaç saniye öylece beni izleyen Yusuf Agâh "Efendim?" diye sordu.

Dalıp giden bakışlarının yoğunluğuyla kasıldım. Dudaklarımı ıslatarak bir adım geri çekildim. "Buz... İyi gelir."

Aklı başına yeni gelmiş gibi çabucak kafasını salladı. "Aynen, hallederim."

Tebessüm ettim. Eline baktım. "Sarsak iyi olur."

Başını tamam dercesine omuzuna eğdi ve elini kaldırıp bana uzattı. Genelde soğuk olan parmaklarımla sıcacık elini tutarken kalbimin sesini duyabileceği konusunda endişelendim. Yıpranmış elini tuttuğum bez parçasıyla silerken "Benim yüzümden oldu," dedim sessizce. "Çok üzgünüm, dertsiz başına dert açtım."

"Buna dert mi diyorsun sen Mihra?" diye mırıldandı. "İki üç ufak çizik sadece."

"Küçük gösterme. Akşamını zehir ettim," dedim. "Eminim bugün için hayallerinde biriyle kavga etmek yoktu."

Bandanamı eline sarmaya başladım.

"Yoktu, evet. Ama çok da iyi oldu. Benim olmadığım bir anda da yaklaşabilirdi o herif sana."

Düşüncesi bile korkunçtu. Tüylerim diken diken oldu, midem çalkalandı. Küçük bir düğüm attıktan sonra ellerimi aşağı indirdim. "Beni nasıl buldun?" diye sordum. "Yanınızdan ayrıldığımı bile görmemiştin."

"Görmedim ama hissettim. Varlığın da yokluğun da hissediliyor."

Kalbime gönderdiği kıvılcımlar ışıkları sönen yüreğimde onlarca lambayı yakarken hayran bakışlarla onu seyretmeyi sürdürdüm.

"Gişe sırasına girdiğimizde seni kontrol etmek için arkamı döndüm ve seni göremeyince endişelendim. Bu Kemal denen herifi, abinin nişanında da görmüştüm. Mesleki birtakım yetenekler, kimin neyin peşinde olduğunu kolayca anlayabiliyorum, o şerefsizin sana bakışları daha o gün hoşuma gitmemişti. Bugün poligonda atış yaparken oradaydı, yürüdüğümüz yol boyunca da peşimizdeydi. İşkillenmiştim. Senin yanımızdan ayrıldığını görünce aklıma başka hiçbir ihtimal gelmedi. Maalesef ki düşüncelerimde haklı çıktım."

Metrelerce öteden nişanı seyrederken Kemal'in bana attığı bakışları yakalaması hem bu işte ne kadar iyi olduğunu ispatlıyor hem de beni biraz daha utandırıyordu. Bakışlarımı kaçırdım. "Nişan boyunca bakışlarından köşe bucak kaçmaya çalıştım. Kemal biraz belalı bir tiptir, küçüklüğümden beri hiç hazzetmem kendisinden."

Öfkeli bir ses tonuyla "Onun belasını..." dedikten sonra sustu. "Abinle konuşalım..."

Gözlerimi kocaman açarak "Hayır," dedim. "Lütfen, şimdilik kimseye söyleme. Abim sinirlenir, düğün üstü aileler arasında tatsız bir tartışma çıkar sonra."

"Ne demek söyleme?" dedi sertçe. "Mihra, o herif seni şu köşeye kıstırmış, zor kullanıyordu. Ben gelmesem... Kim bilir ne olacaktı? Ne demek kimseye söyleme?"

"Şimdilik. Sadece şimdilik aramızda kalsın lütfen. Hem, korkmuştur o. Bir daha cesaret edemez böyle bir şeye."

"Ederse bu kadar az zararla kurtulamaz," dedi dişlerinin arasından. "Öte yandan belli de olmaz. Taktıysa kafayı her an her yerde karşına çıkabilir. Aileni bilgilendirmelisin, bilgilendirmelisin ki bir daha buna cesaret edemesin."

"Söyleyeceğim," dedim ağız ucuyla. "Ama şimdi değil, lütfen." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Düğün olsun sonra konuşurum abimle."

Gözleri suratımda gezinmeye devam ederken "Benim içim nasıl rahat edecek öyleyse?" diye sordu. "Mihra, kendini savunmak için bağıramıyordun bile."

"Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım," dedim utançla. "Şaştım kaldım. Kilitlendim sanki. O yüzden..."

"Başına böyle bir şey geldiğinde onun seni korkutmasına imkân verme, çıkacak laflar ya da olacak hiçbir şey senden önemli değil."

Başımla onayladım. Sonra yeniden ona baktım. "Aramızda kalacak, değil mi?"

Bu durum hiç hoşuna gitmemiş gibi baktı bana. "Bir süreliğine."

Minnetle gülümsedim. İçim rahatlamıştı, neredeyse kollarımı açıp ona sarılacaktım ki bunu yapmamak için kendimi tembihledim. "Çok, çok teşekkür ederim. Hepsi için."

"Ben de." Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken neyi söylediğini anlamak amacıyla gözlerimi kıstım. Sardığım elini kaldırdı. "Yaralarıma ilaç olduğun için."

Bakışlarımızın arasına hiçbir engel giremedi, gülümsemem daha ufak fakat daha içli bir hale büründü. Yanaklarım ısındı.

Nasıl bir gücü vardı bilmiyordum ama tek bakışıyla içimde biriken tüm korkuları darmadağın etmişti. Az önceki olayı hiç yaşamamış, Kemal yanıma hiç gelmemiş gibi ona bakarken elimle omuzumdan aşağı düşen saçlarımı düzelttim. "Beni... Merak ederler."

Kafasını önüne eğip yukarı kaldırdı. "Sen önden git. Endişelenme, izleyeceğim."

"Tamam..." dedim sessizce ve bir nefes daha alıp verdikten sonra ona arkamı döndüm. Yürümeye başladığımda aklıma ilk karşılaşmamız geldi istemsizce, o gün arkamı dönüp bakmamıştım ama bu sefer aramızdaki mesafe açıldığında omuzumun üzerinden dönüp ona baktım. Söylediği gibi, olduğu yerde öylece durup beni izliyordu. Metrelerce öteden dahi buluştuğunda birbirine sıcaklık veren bakışlarımızın eşliğinde bana sıcacık bir tebessüm gönderdi. Gülümseyişine karşılık verdim ve yanaklarım al al olurken önüme döndüm.

Bir süre sonra Yusuf Agâh gözden kayboldu ama bir yerlerden peşimde olup beni izlediğini biliyordum. Lunapark alanına girdiğimde kazasız belasız kalabalığa karışmış olmanın verdiği rahatlıkla elimi kalbime koydum. Yeniden karnaval müzikleri, havada birbirine dolaşan insan sesleri ve hayatın telaşının göründüğü o manzaranın içinde olmak tarif edilemezdi. Burası masaldan bir parça gibiydi ama Kemal gibi insanlar olduğu müddetçe hayat masalsı falan olamıyordu. Cadılık tek bir cinsiyeti çağrıştırmıyordu, masallarda cadılar aşağılayıcı bir biçimde hep kadındı ancak gerçek hayatta cadılığın cinsiyeti asla yoktu.

Kemal'i düşünüp moralimi bozmak ve dikkat çekmek istemediğimden aklımdaki görüntüleri şimdilik dağıttım, etrafıma bakıp bizimkileri bulmayı denedim. Çarpışan arabaların olduğu kısımda Yasemin'in saçları gözlerime çarptı ve büyük bir yatışmayla hızlı adımlarla onlara doğru ilerledim. Elinde tuttuğu pelüş yaratığımla sıkılgan bir nefes bırakıp omuzlarını düşüren Yasemin'in gözleri beni bulduğunda "Mihra!" diye seslendi sevinçle.

Yanlarına ulaştığımda "Nihayet kızım ya! Nerede kaldın?" dedi. "Başına bir iş geldi sandım."

Konuşmadan önce kim var kim yok anlamak amacıyla etrafı inceledim. Abim, Elif, Ayşe, Gülnar ve Yasir çarpışan arabalara binmişlerdi. Elif, Ayşe'yle aynı arabada, abim Gülnar'la ve Yasir'se tekti. Oldukça eğleniyor görünüyorlardı. Ahmet ve Yasemin muhtemelen boş yer olmadığı için ayakta onları izlemekle yetinmişlerdi. Yokluğumun pek dert edilmemiş olmasıyla sakinleştim ve yürüyüşüm boyunca aklımda tuttuğum yalanı ağzımdan çıkardım. "Çok sıra vardı, kalabalık ya bugün."

Bize kulak misafir olduğunu fark etmediğim Ahmet göz ucuyla bana bakarak, "Erkekler tuvaletinde de öyle galiba," dedi. "Bizim Yiğido da yok ortalıkta hâlâ."

Manalı bir şekilde gülümsedi.

Yasemin, bir şeylerin farkına o an varıyormuş gibi kaşlarını kaldırıp bana baktığında gözlerimi arkadaşlarımdan kaçırıp "Evet, orası da kalabalık görünüyordu," dedim. "Gelir birazdan arkadaşınız da."

"Artık çok bekletmez," dedi Ahmet ve manalı gülümsemesi büyüdü.

Birkaç pot daha kıracağını düşünerek hiç tepki vermeden Yasemin'e döndüm ve "Ağrıdı kolun da senin," deyip mor pelüş ayıcığıma uzandım.

"Günün şanslısı sensin Mihra," dedi ayıcığımı verirken içeriğini çözemediğim bir ses tonuyla. "Baksana, ilk andan hediye kazandın."

"Yıllardır istiyordum," dedim yumuşak oyuncağı elime alıp kollarımın arasında sıkıştırdığımda. "Bence geç bile kaldı. Şanslı olsaydım ilk seferinde alırdım."

Yasemin gülümser gibi oldu ama bu sadece dudak hareketlenmesiydi. "Çocuk çocuk istekler," dedi. Dalga geçercesine bir nefes döküldü dudaklarından. "Adam baktı neredeyse ağlayacaksın, utandırmayayım şu kızı dedi bence. Sağ olsun. Yoksa sende dikkat çekmek adına bir oyuncak için ağlama potansiyeli de var."

Kaşlarımı kaldırıp "Efendim?" diye sorduğumda omuz silkerek önüne döndü.

"Takılıyorum canım." Kocaman gülümsedi.

Ahmet'in yeşil bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Tam bana bakıp bir şey söyleyecekti ki gözleri arka tarafımda takılı kaldı ve dudakları iki yana açıldı. "Heh, kardeşim de geldi işte."

Heh, kalbim de delirdi işte.

Daha fazla dikkat çekmemek için Yusuf Agâh'a dönmedim ama Yasemin tüm bedeniyle birlikte hevesle döndü.

Göz ucuyla yanımıza ulaşan Yusuf Agâh'a baktığımda çarpışan bakışlarımız aynı hızla birbirinden ayrıldı.

"Ahmet, gidelim biz artık. Geç oldu."

"E daha buziş* yemedik," diye araya girdi Yasemin modu düşmüş gibi.

"Başka zaman," dedi Yusuf Agâh, mesafeli tavrıyla. Bandanamı sardığım eli cebindeydi, dışarı çıkarmıyordu.

Yasemin'se bunu bir mesaj olarak aldı ve kaşlarını yukarı kaldırıp "Hatırlatırım," dedi gülümseyerek.

Yusuf Agâh'ın ne cevap vereceğini merak ettim. Yasemin'e bir şey söylemek yerine bana baktığında kasıldım. "Abin nerede?"

* Meyveli buzlu atıştırmalık.

Yasemin'i göremesem de bozulduğunu anlıyordum.

Hiç takılmadan çenemin ucuyla çarpışan araba parkurunu gösterdim. "Oradalar."

Çarpışan arabalar o sırada bir anda durdu ve çalan müzik kesildi, tur bitmişti. Abimler bize baktığında Yusuf Agâh elini kaldırdı ve abim hemen inip bize doğru ilerledi. Parkurdan çıkıp yanımıza ulaştığında "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

"Gidelim artık, yarının ne getireceği belli olmaz."

"Tamam kardeşim, Allah yardımcınız olsun," dedi abim ve önce Yusuf Agâh'ın ardından Ahmet'in omuzuna iki kez dokundu. "Düğünüme geliyorsunuz, unutmayın."

Ahmet gülümsedi. "Kardeş birkaç saatte bir hatırlatıyorsun, gelmezsek ayıp."

Hep birlikte gülüştük.

Yusuf Agâh ayrılmadan önce "Hayırlı geceler," demiş ve son kez bana kısa bir bakış yollamıştı. Arkalarını dönüp yanımızdan ayrıldıklarında lunapark ve bu ışıltılı alan benim için tüm büyüsünü kaybetti...

Babamın ve abimin olmadığı kahvaltı sofralarımızda mutlaka bir kargaşa olurdu. Bugün de Ayşe, Gülnar ve Yasir ağız şapırdatma kavgasına tutulmuşlardı. Annemle birlikte onları güçbela sakinleştirmiş ve sızlayan kulaklarımızla kahvaltımızı yapmaya devam etmiştik. Hava elbette sıcaktı, pencereden içeriye yakıcı güneş ışıkları giriyor, zaten sıcak suyun içindeki ellerimle birlikte tüm bedenimi terletiyordu. Dün akşamdan beri aklım Yusuf Agâh'tan başkasına gidemiyordu, Leyla'ya dönmüştüm iyice. Sadece onu düşünüyordum, Kemal'i nasıl yerle bir ettiğini, benimle nasıl ilgilendiğini, benim için nasıl endişelendiğini ve son bakışını...

Mesaj atmak istiyordum, bunu yapacaktım ancak biraz vakit geçmesini beklemiştim. Uyanır uyanmaz yazmak istememiştim ama dün yapmış olduğu onca şeyden sonra halini sormayacak da değildim.

Son sabunlu bardağı da sıcak suda duruladıktan sonra kovadaki suyu lavaboya boşalttım, ellerimi yıkadım ve kurulayıp rafta duran telefonumu elime aldım. Yoğunluktan aklımdan çıkmasın diye kitapçıya gitmeden önce Yusuf Agâh'a mesaj atmak için profiline girdim. İnterneti açtım ve gelen bildirimle heyecanlandım. Ben ona yazmadan, yaklaşık beş dakika önce o bana mesaj atmıştı.

Yusuf Agâh: Günaydın Mihra. Nasılsın?

Oldukça sıradan olan bu mesajı birkaç kez üst üste okudum, bana ilanı aşk etmiş gibi kocaman gülümsedim ve biraz kalbimin sesini dinledim. Ardından hiç bekletmeden cevap yazmak için parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

"Mihra, orada mısın?"

Annemin sesini duyduğumda gülümsememi aniden sildim yüzümden, cevap verme işini hızla rafa kaldırıp ekranı kilitledim ve kapıdan içeri girip ağır adımlarla yanıma gelen annemi izledim. "Evet, çıkacağım şimdi."

Beni başıyla onaylarken gözleri öylesine bulaşıkları inceledi. Sonra yeniden bana bakarak "Dün akşam nasıl geçti?" diye sordu.

Sorusuyla birlikte bir şeylerden haberi olduğunu düşünerek kasıldım, doğrusu dünden beri bunu düşünüyordum. Kemal'in ağzı boş durmadıysa, birine olayları yalan yanlış anlattıysa –ki aklı varsa yapmazdı, ya da biri bizi gördüyse... Bu düşünceler aklımı yiyip bitirmişti gece boyu, iyi düşünmeye, olumlamaya çalışıyordum ancak olmuyordu, negatif düşünceler aklımı rahat bırakmıyordu.

Yutkunurken "İyi..." dedim. "Eğlendik işte. Neden ki?"

"Hiç," dedi hiç de hiç çıkmayan bir ses tonuyla. "Merak ettim, gelir gelmez yatağına girdin ya, konuşamadık."

"Nişan yorgunluğu, o geçmeden misafir ağırlaması ve lunapark... Yoruldum, iyi bir uykuya ihtiyacım vardı."

Annem yeniden kafasını salladı. "Öyle..."

Eğer yirmi yıllık hayatım boyunca annemi tanıdıysam, ağzının içinde söylemek istediği, içinde sıkıntı yaptığı bir şeylerin olduğuna adım gibi emindim. Bana bir şey söylemek istiyor, aynı zamanda da çekiniyordu. Annemi bilirdim. Ve ağzındaki baklayı almadan evden çıkarsam gün boyu sıkıntısının ne olduğunu düşünmekten kendime tat vermezdim. Bu nedenle gözlerimi kısarak "Anne bir sorun mu var?" diye sordum korkuyla atan yüreğimle.

Annem nefes alırken dudakları birbirinden ayrıldı ve iç çekti. Kararlı bakışları tekrar gözlerime iliştiğinde, "Kızım ben dün bir şey fark ettim," dedi.

İyiden iyiye gerildim, ellerimin arasında duran telefonumu stres topu misali sıktım. "Ne fark ettin?" derken sesim titredi.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Konuşmadan önce gözleriyle etrafı kolaçan edip mutfağın kapısını kapattığında iyice tırstım. Tekrar bana baktığında "Mihra," dedi. Gözlerimi ondan ayırmadım.

"Yasir, sigaraya başladı galiba."

Öylece anneme bakarken gözlerimi kırpıştırarak "Ne?" diye sordum.

"Dün eve döndüğünüzde üstü sigara kokuyordu, ayrıldı mı yanınızdan hiç? Daha on yedi yaşında. Ne derdi var da sigaraya başlayıp tazecik ciğerlerini mahvedecek ki sanki?"

Anneme gerçekten sıkıntı ettiği şeyin bu olup olmadığı anlamak için bakmakla yetiniyordum şaşkınca. Bir iki saniyenin ardından gerçekten kıvrandığı şeyin bu olduğunu anladım ve ruhumun sakinleşmesini izledim.

Anında kuruyan dudaklarımı ıslattım ve hiç bozuntuya vermeden yanıtladım. "Yanımızdan ayrıldığını hatırlamıyorum, abimler içerken üzerine sinmiş olmasın?"

İçim öyle rahatlamıştı ki anlatamam. Bir tüy kadar hafiflemiş hissediyordum.

"Sanmam, Bilal özendirmemek için onun yanında içmez bilmez misin? Arkadaş ortamının kendisinin değiştirmesine çok meyilli bu çocuk, korkuyorum oğlumu değiştirecekler diye. Bugün sigara yarın Allah muhafaza... Ne yapsak ki?"

"Anne bir dur, hemen felaket senaryoları yazdın sen de. Gözlemleyelim bakalım biraz. Ona göre söyleriz abime bir güzel nasihat eder. Bizi dinlemez zaten."

Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Gözlemleyelim bakalım. Bir açılsaydı şu okullar. Hiç sevmiyorum bu çocuğun arkadaş ortamını, hiç!"

"Abim halleder," dedim son hecemi uzatarak. "Sen sıkma canını. Hadi gittim ben, geç kalacağım."

Asık suratıyla bana bakmayı sürdürürken "Sen nereye?" diye sordu.

"Ali abiye yardım edeceğim düğüne kadar. Konuşmuştuk ya..."

"He... Doğru ya..." deyip kapının önünden çekilerek bana yol verdi. Ancak içinde hissettiği rahatsızlık henüz dağılmış değildi. Annem oldukça takıntılı bir anneydi, bizi dosdoğru yetiştirmek için elinden geleni yapardı. Başımıza gelecek en ufak şeyi düşünmek bile telaşlandırırdı onu, rahat bir anne olamamıştı hiç. Üzülüyordum böyle oluşuna, kendini yıpratıyordu boş yere...

Elimde telefonumla mutfak kapısına doğru ilerlerken "Gelirken almamı istediğin bir şey var mı?" diye sordum. Başını olumsuz anlamda salladı.

Yanına ulaştığımda "Sıkma canını, hallederiz," diyerek pofuduk yanağına içten bir buse kondurdum. "Akşama görüşürüz."

Zoraki bir tavırla gülümsedi. "Geç kalma."

"Baş üstüne..." deyip yürümeyi sürdürdüm ve kimsenin olaylardan haberdara olmamasının verdiği rahatlamayla dışarı çıktım.

Pisi Pisi'nin yemek kabını doldurdum, beni görünce miyavlayan turuncu kedinin başını okşayıp günlük sevilme kotamı açmış oldum. Kapımızın önündeki hayvanlar için ayırdığımız iki ayrı kaba biraz ekmek biraz su bıraktım. Bittiğinde annemin tazeleyeceğini bilmenin verdiği rahatlıkla toprak yolda yürümeye başladım.

Çok geçmeden çantamın içinden telefonumu çıkardım, Yusuf Agâh'ın mesajını açtım ve yeniden okuduktan sonra bu defa kimsenin engellemesine fırsat vermeden cevap yazdım.

Mihra: Günaydın. İyiyim, esas sen nasılsın? Elin ve alnın ne durumda?

Çevrimiçi görünmüyordu, bu nedenle öylece ekrana bakarak cevabını beklemek yerine telefonu kapatıp elimde tutarak yürümeyi sürdürdüm. Yusuf Agâh'ın mesajını beklerken başka bir şeye odaklanamadığımdan işlerim aksıyor, beş dakikada yapacağım şeyi yarım saatte bitiremiyordum. Derin nefesler alıp vererek sıcacık, güzel Balamir sokaklarında yürürken içim Kemal hödüğü yüzünden son zamanlardaki kadar huzurlu değildi, ama yine de modumu yüksek tutmayı deniyordum. Bir süre bana yaklaşamayacağından emin olmanın verdiği rahatlık üzerimdeydi. Düğünden sonra da annemlerle konuşacaktım zaten.

Çan seslerini duyarak başımı sağıma çevirdim. Taş evinin önünde buzağılarını seven Fatıma teyzeyi gördüğümde kocaman gülümsedim. Ne zamandır karşılaşmıyorduk.

"Nasılsın Fatıma teyze?"

Buzağının önüne su kovasını bırakan, geleneksel giyinen, beli kuşaklı yaşlı kadın buruşmuş ama oldukça sevimli duran yüzünü bana döndüğünde yeşil gözleri ışıl ışıl parıldadı. "Oo Mihra, nerelerdesin guzum?"

"Buralardayım hep, ama abimin düğünü var ya. Meşgulüz biraz, uğrayamadım o yüzden hiç."

Fatıma teyze başını ağır ağır salladı. "Duydum duydum, abine kitapçı Memmed'in kızını istemişsiniz he mi?"

"Öyle öyle," dedim yanına ulaştığında. Sonra elimi buzağının başına uzattım ve sevimli hayvanın kafasını okşarken ekledim. "Hafta sonu düğün var. Gelirsin değil mi?"

Bana ayıplarcasına baktı. "O ne demek öyle? Geleceğim tabii guzum, heç gelmem mi? Anneni de çok severim, babanı da. Bilirsin."

"Bilirim bilirim," diye yanıtladım ve dizlerimin üzerinde çöküp Yaylacı'nın kahverengi yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Tüyleri yumuşacık, yüzü aşırı sevimliydi. "Ne kadar büyümüş bu! Yakında tek başına otlanmaya çıkar he?"

"Hee, büyüdü büyüdü. Anası iyi süt veriyor. Dur sana süt doldurayım. Eve götürürsün."

Kaşlarımı hayır dercesine kaldırdım. "Yok yok Fatıma teyzem, işe gidiyorum ben işe. Eve değil. Bozulur akşama kadar..."

"Daha iyi, gelirken al o zaman. En taze sütlerden birini doldurup vereyim sana. Bedava hemi de."

Fatıma teyze normalde sinirli, biraz da eli sıkıdır. Doğrusu hiç çocuğu olmadığı ve kimsesiz kaldığı için huysuz bir yaşlı olduğunu düşünürdüm, bu huysuzluğu da kimine eğlence olmuş, kötü yürekliler çatısını, kapısını, penceresini taşlayıp kadının sinirlenişiyle keyifleniyorlardı. Allah'a şükür ne ben ne de aile fertlerimden biri bu yaşlı kadıncağıza o şekilde davranmıştık. Ona hep kol kanat germiş, tatlı dille onunla muhabbet etmiştik. Bize huysuzluğu yoktu hiç bu yüzden, sürekli bir şeyler vermek isterdi. Ancak elbette hiçbir zaman vereceğini almaz, bunun yerine biz ona yardım ederdik.

Sütü almayacak olsam da "İnşallah," dedim ve geç kalmamak için ayağa kalktım.

"Ehmal etme," diye seslendi Fatıma teyze arkamdan.

"Baş üstüne," dedim ve ona el sallayarak arkamı döndüm ve yolun kalanını bitirdim.

Yusuf Agâh yol boyunca mesajımı görmedi.

Kitapçıya girdiğimde Ali abinin kasa bölümünde oturup kitap okuduğunu gördüm. Müşteri yoktu, haliyle ilgilenecek bir işi de olmadığından okumanın tadını çıkarıyordu. Öyle dalmıştı ki iki elinde tuttuğu ince kapaklı kitaba, beni fark etmemişti bile. Eski püskü radyodan duygusal bir Farid Farjad* müziği yayılıyordu etrafa, çıkan cızırtılar müziğin güzelliğini gölgelemek yerine onu daha içten bir hale dönüştürüyordu.

Rahatsız etmemek adına yumuşak adımlarla ilerlerken, "Hayırlı sabahlar Ali abi," dedim sessizce.

Sesimle birlikte girmiş olduğu soyut dünyadan sıyrıldı, kafasını iki yanına salladı ve kahverengi gözleri ağır ağır yukarı tırmanıp beni buldu.

* Fars asıllı ABD vatandaşı keman virtüözü. "Kemanı ağlatan adam" olarak bilinir ve dünyanın en iyi keman virtüözlerinden birisi olarak kabul edilir. 8 yaşından beri keman çalan İranlı müzisyen, 1938 yılında Tahran'da doğmuştur.

"Mihra," dedi yersiz bir telaşa tutulmuş gibi. Kitabını kapattı ve hafiften gülümsedi. "Fark etmedim geldiğini."

"Hiç fark etmiyorsun ki..." dedim tebessüm ederek. "İstemeden sürekli korkutmuş oluyorum."

"Korkutmuyorsun, emin ol korkutmuyorsun," derken kitabını havaya kaldırdı. "Kitaba dalıp gitmişim."

"Neymiş seni dünyadan bu kadar alıp götüren kitap?"

"Anar Rızayev, *Ak Liman*." Yanına ulaştığımda kitabı kapatıp kapağını bana doğru çevirdi. Ben sormadan kendisi başlattı anlatmaya. "İnsanın kendine, yaşadığı hayata yabancılaşmasını anlatan kitaplardan biri, Albert Camus'nün *Yabancı*'sına, Franz Kafka'nın romanlarına benziyor. Hayatları tek düze devam eden sıradan insanları anlatıyor. Güzel gidiyor şimdilik."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yazarı hiç okumadım, ama yabancılaşma içeren kitaplar beni kötü etkiliyor sanırım. Ben de bir süre hayatı sorguluyorum. Her gün aynı şeyler..."

Dişlerini göstermeden gülümsedi. "Farklı bir hayata sahip olsan, gününün gününü tutmadığı bir hayata; o zaman da sakin hayatlara imrenirsin. Bu hep böyledir."

Dudaklarımı aşağı bükerek omuz silktim. "Kim bilir, belki de..."

Çantamı masanın üzerine bırakırken "Nasıl oldun?" diye sordum uzatmadan. "Dün, Elif hasta olduğunu söylemişti."

Kısacık yolda dahi terlemiştim. Çalışmakta olan vantilatörün ılık esintisi tenime çarptıkça yatışıyordum.

"Hastadan çok, yorgundum aslında. Dinlenmem gerekiyordu. Nasıldı akşamınız? Elif çok eğlenceli geçtiğini söyledi."

Benim için o kadar eğlenceli geçtiği söylenemezdi doğrusu. Kemal her aklıma gelişinde midem tiksintiyle bulanıyor, avuçlarım karıncalanıyordu. Defalarca zihnimde oynayan sahne yine canlanmakta gecikmediğinde nefeslendim ve bakışlarımı kaçırarak "İyi," dedim son heceyi uzatıp.

"Kalabalıkmışsınız heralde," dedi Ali abi daha ifadesiz bir ses tonuyla. "Abinin arkadaşları da varmış. Kitapsever olan asker..."

Ali abinin, Yusuf Agâh'ın bana hediye ettiği kitabı görmüş olduğunu hatırlayarak kasıldım. Adının anılmasının, imasının yapılmasının dahi kalbime taklalar attırmış olduğunu çaktırmamayı deneyerek, "Evet, çok durmadılar ama," diye yanıtladım önemsiz bir şeymiş gibi. Sonra tekrar kitaba yöneldim. "Merak ettim, senden sonra okuyabilir miyim?"

Başıyla onayladı. "Yarına kadar bitirmiş olurum."

O sırada radyoda çalan müzik birden sonlandığında kaşlarımı çattım ve dikkatimi ister istemez oraya verdim. Önce bir haber müziği girdi ve erkek spiker "*Son dakika*," diye söze girdi. "*Batı Harezm kentindeki eylemler şiddetlendi. Karahan ordusu kargaşayı kontrol altına almayı hâlâ deniyor fakat şehrin hareketliliğinde bir yatışma mevcut değil. Devlet başkanı Yaşarov, başkentimize sınır olan Batı Harezm'in hainlerin eline hiçbir zaman bırakılmayacağını şu sert sözlerle ifade etti...*"

Başkan'ın konuşması girmeden önce Ali abiye baktım ve "Batı Harezm hâlâ yatışamamış mı?" diye sordum şaşkınca.

Ali abi eliyle bekle işareti yaptığında sessizliğe gömüldüm ve pürdikkat radyoyu dinlemeyi sürdürdüm.

"*Aziz milletim,*

16 Mart gecesi başlayan, demokrasiye karşı yapılan hain saldırılar günümüzde muhalif güçler tarafından açık açık sürdürülmektedir. Halkın seçimiyle koltuğa oturmuş olan bizi buradan indirecek tek güç yine halkım olacaktır. Bununla birlikte, biz sağ olduğumuz müddetçe Karahan Devleti'nin hiçbir parçası hain, alçak teröristlere teslim edilmeyecektir! Tüm güçlerimizle, ülkemizi bölmeye çalışan muhalif terörist ordusunun karşısındayız, karşısında olacağız!"

Spikerin sesi kesildi ve yerini reklam müzikleri aldı. Ali abi kirli sakalının süslediği çenesini sağ eliyle sıvazlarken gözlerinde az önceki sıcaklığın esamesi okunmuyordu. "Nasıl düzelecek bu ülkenin hali?"

Bilmem dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bir an önce bitse ya şu kargaşa. Kaç ay oldu... Ben artık haberlerde sıradan sorunlar görmek istiyorum."

"Buna da şükür," derken sandalyesinde geriye yaslandı. "En azından ordumuz hâlâ güçlü ve Başkan özgürce konuşma yapabiliyor. Hiç haber alamıyor da olabilirdik."

Öyleydi. Bir şeylerin hâlâ iyi tarafından bakabiliyorduk. Hâlâ aydınlık olan noktalar vardı, doğrusu bu noktalar çoğunluktaydı. Bir avuç insanın yaptığı kalkışma ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? Ordumuz ve devletimiz elbette üstesinden gelecekti, hepimiz buna inanıyorduk.

Dükkânın kapısı açıldığında Ali abiyle aynı anda kimin geldiğine bakmak için kaldırdık başlarımızı. İçeriye giren, mahallenin genç kızlarından Zeliha'ydı. Başına üzerindeki fuşya elbisesinin renginde çiçekleri olan bir bandana takmış, elindeki kapla bize doğru yürüyorken, "Günaydın," dedi narin bir ifadeyle gülümseyerek. Kahverengi gözleri beni bulduğunda bunun burada işi ne, der gibi sorgularcasına süzdü.

"Günaydın, buyur Zeliha," dedi Ali abi.

Benden iki yaş büyük olan genç kız bize yaklaştıkça mayalı hamur kokusu keskinleşiyor ve tok olmama rağmen aç hissettiriyordu. "Poğaça yapmıştım da, kokmuştur getireyim dedim." Gülümsedi. "Ha bir de kitap alacaktım."

"Niye zahmet ettin?" dedi Ali abi. "Ben kahvaltı yapmadan inmiyorum dükkâna."

"Ne zahmeti canım," dedi Zeliha alttan alttan gülerek. "Evinizde düğün telaşı var, kahvaltı yaptıysanız bile çok özenli olamamıştır." Kabı masanın üzerine bıraktı. Gözleri tekrar beni buldu. "Senin ne işin var burada Mihracığım?"

Abartılı nazikliği bende gülme isteği oluştursa da kendimi tuttum. "Düğün arifesi Elif için yorucu olduğundan, bu yoğunluk geçene kadar Ali abiye yardımcı olacağım."

Yeni alındığı belli olan, altı ve üstü kızarmış incecik kaşları havalandı. "Yaa evlilik böyle işte, bir anda yedi kat yabancınla akraba olup çıkıveriyorsun. Ne güzel abi kardeş gibi çalışıyorsunuzdur."

Gülümseyerek kafamı salladım. "Aynen öyle."

Zeliha tekrar Ali abiye döndüğünde, "Ben de kitap alacaktım," dedi. "Yardımcı olur musun acaba? Antoniğ Çehov'a merak saldım, harika kitapları varmış. Albert Caağmus'nun de öyle..."

İsimleri telaffuz edişi güldürecekken kendimi sıktım. Zeliha'yı az çok tanırdım, değil bu saydığı isimleri okumak, ilkokulda öğretmenin verdiği masal kitaplarını bile okumuşluğu yoktu. Eh, Balamir'in çoğu genci gibi. Ancak bu kızın Ali abiye olan ilgisi yadsınamazdı, apaçık onun için edebiyata merak salmıştı.

Ali abi gülmemek için kıpkırmızı kesilen suratıma bakıp uyarırcasına bir bakış attığında gözlerimi kaçırdım. "Güzellerdir," dedi. Harelerini tekrar üzerimde hissettim. "Mihra sana yardımcı olsun."

Zeliha'nın hayal kırıklığı yaşayan gözleri beni bulduğunda dudaklarımı birbirine bastırıp omuzlarımı kaldırdım ve indirdim. Başparmağımla sol tarafımı işaret ettim. "Bu taraftalar."

Dişlerini göstermeden yapay tebessüm etti. Bu durumdan hiç hoşnut olmağı apaçık belliydi ama yapacak bir şey yoktu, emir büyük yerdendi. Patronuma ben yapmayayım sen yap diyemezdim elbette.

Üzgünüm Zeliha, Ali abiyle yalnız kalmak istiyorsan bir daha gelmeden önce benim olup olmadığımı kontrol etmen lazım.

Ağır adımlarla ahşap tabana basarak çıkarttığımız gıcırtılarla klasiklerin bulunduğu rafa ilerledim. Çehov'un eserlerinin olduğu kısmı

incelerken, "Hangisini istersin?" diye sordum. "Gelmeden önce aklında bir kitap var mıydı?"

İç çekti. "Yok. Ali ne önerirse onu alacaktım," dedi sessizce.

"Beni görmeyi beklemiyordun tabii..."

Yürürken sıkıntıyla kıvrandı. "Yani, tek bulmayı umuyordum. Söyle kız Mihra, abi kardeş gibisiniz değil mi?"

Çok kötü bir cümle kurmuş gibi ona baktım. "Başka ne olacaktı?"

Tek omzunu silkti. "Ne bileyim, bekâr oğlan, bekâr kız sonuçta..."

"Tövbe tövbe," dedim rahatsız olduğumu belli ederek. Ali abiyle bu tarz yakıştırmalar dahi midemin bulanmasına yetmişti, çocukluğumdan beri tanırdım onu. Abim Bilal neyse o da öyleydi, bana az abilik yapmamıştı. Elif gibi abi der, onu da bir kardeşim, yol göstericim bilirdim hep. "Abim neyse Ali abi de o benim için."

"İyi iyi, öyle olsun, çok sevindim," diye yanıtladı bandanasının ucuyla oynarken. Rafların önüne geldiğimiz sıra aynı anda durduk. Zeliha kitaplara bakarken karşısında Çince yazılar varmış gibi boştu bakışları. "Antoni Çehov'un mu hepsi?"

"Antoni değil, Anton," diye düzelttim. "Adlarını yanlış telaffuz edersen kitabı okuduğun düşüncesinin sorgulanmasına neden olacaksın. Ve hayır, ilk sıradakiler Çehov'un."

"Hmm," derken burnunu yukarı kaldırdı. Gözleriyle etrafı kolaçan ettikten sonra başını bana eğip oldukça sessiz bir şekilde fısıldadı. "Hangisini alırsam etkilenir Ali?"

Ben de arkama bakıp kasada oturmayı sürdüren Ali abinin bizi dinlemediğine emin olduktan sonra Zeliha'ya dönüp aynı şekilde fısıldadım. "Ve bilmediğim birilerine verdiğim bal için en iyi çiçeklerimin tozunu talan ettiğimi, onları kopartıp köklerini ayaklarımın altına aldığımı hissediyorum."*

Zeliha'nın alt ve üst kirpikleri ne söylediğimi anlamak istercesine birbirine yaklaştı. Ardından bunu başaramamış olacak ki benim gibi "Buyur?" dedi sessizce.

Tebessüm ettim. "*Martı*," derken parmak uçlarımda yükselip kitabı aldım. "Birkaç kez bunu okuduğunu görmüştüm. Güzeldir."

Zeliha ona büyük bir hediye vermişim gibi kocaman gülümserken "Sahi mi kız?" diye sordu.

"Sahi," diye onayladım. "Al bak, asla pişman olmazsın. Kasada elinde bu kitabı gördüğü an kalbinde on yirmi adım ileride olacaksındır."

* Anton Çehov, *Martı*, çev., Burak Cemil Yılmaz (İstanbul: İndigo Kitap, 2020), 61.

"Hii," diye iç çekti ve kitabı elimden bir hışımla çekip aldı. Önce ön kapağına baktı, sonra çevirdi ve arka kapak yazısını okumaya başladı. Zeliha'nın heyecanını izliyorken iki elimde sıkıca tutmakta olduğum telefonumun titremesiyle ilgimi genç kızdan anında ayırdım. İçime dolan hevesle kafamı telefonuma eğdim ve ekranı açıp bildirime baktım.

Yusuf Agâh: İyiyim, merak etme. Elim ve alnım da hiç bu kadar iyi olmamışlardı.

Yusuf Agâh: Sihirli bir el değmiş gibi ağrısız ve sızısızlar.

İmasını anında kaparak istemsizce kocaman gülümsedim. Yanımda, hatta yakınımda olmadığı halde bunu gözlerime baka baka söylemiş gibi utandım ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Daha önce hiç kimsenin bu denli etkisinde kalmamıştım. Yusuf Agâh değil böyle bir mesaj atmak, sadece alfabeden herhangi bir harfi gönderse dahi sabah akşam okuyacaktım sanki. Kendimde o potansiyeli görüyordum. Üstelik dün Kemal'in elinden beni kurtarışının ardından elini sarışım, alnını temizleyişim bir film sahnesi gibi canlanmıştı gözlerimin perde arkasında. Nasıl yapmıştım, nasıl teklif etmiştim bilmiyordum ama... İyi ki de yapmıştım.

Bandanam da ondaydı şimdi. Acaba hâlâ saklıyor muydu?

Benden bir hatıra olarak saklamasını isterdim.

"Mihra." Kolumun dürtülmesiyle birlikte Yusuf Agâhlı hayaller alemimden güçlükle sıyrıldım ve benden birkaç santim daha uzun olan Zeliha'ya baktım tekrar. "Başka diyorum, başka. Neler önerirsin? Cağmus'un kitaplarından?"

Toparlanarak, "Camus diye yazılıyor, Kamü diye okunuyor," dedim bu defa da. "*Yabancı*'sı güzeldir."

Uzandım ve onu da elime alıp gösterdim.

"Bunun afili cümlesi yok mu?"

Suratımı buruşturdum. "Hayata yabancılaşmış bir adamı anlatıyor. Kitap adamın annesinin ölümüyle başlıyor ve bu duruma karşı kayıtsızlığını görüyoruz ilk. Biraz karamsar bir kitaptır, pek iç açıcı alıntıları olduğu söylenemez." Dudaklarımı büzüştürdüm ve zihnimde dolanan alıntılardan birini seçtim. *"Tabii umut, koşup giderken bir sokağın köşesinde, daha kurşun havadayken vurulup ölmekti."**

"Vay be. Nasıl ezberliyorsun bunları?"

* Albert Camus, *Yabancı*, çev., Samih Tiryakioğlu (İstanbul: Can Sanat Yayınları,2017).

"Okuyup altını çizerek. Kitap okurken yanında kalem bulundurmayı ihmal etme. Sevdiğin yerleri açıp tekrar okumak paha biçilemez. Sonrasında kendiliğinden ezberlemiş oluyorsun zaten."

Tekrar fısıldadı. "Buna gerek kalmadan Ali'yi etkileyebilme duası..."

Nefeslenircesine güldüm. "Okumaya başlamak için zor kitapları seçiyorsun bu arada."

"Okuyacağımı kim söyledi? İnternetten alıntılarına bakarım biraz..."

Kafamı onaylamazcasına salladım. "Başka..." dedi Zeliha ve o kitapları incelerken ben yeniden telefonuma bakıp Yusuf Agâh'a cevap vermeye koyuldum.

Mihra: Sevindim.

Bu defa çabuk gördü.

Yusuf Agâh: Kitapçıda mısın?

Mihra: Evet. Düğüne kadar çalışmaya devam edeceğim.

Yazıyor...

"Sanırım yeterince ilgili göründüm, öyle değil mi?"

Zeliha'nın sesiyle tekrar başımı telefonumdan kaldırdım ve sıkıldığı belli olan kızın yüzüne bakarken kafamı salladım. "Yeter..."

"İyi bakalım, şunları alayım."

Yeniden kasaya gittiğimizde Zeliha'nın yüzünde o mahur gülümseme belirdi tekrar. Kitapları Ali abiye verirken "Okumak için sabırsızlanıyorum," dedi yapaylığını sadece benim anlayacağım hevesle.

Ali abi *Martı*'ya da *Yabancı*'ya da şöyle bir baktıktan sonra "Güzel seçimler," deyip barkodlarını okuttu.

"Öyle, tam benim tarzım," dedi Zeliha. Ali abi ücreti söyledikten sonra Zeliha parayı ödedi ve genç adam başını eğdiğinde Zeliha'yla bakıştık, ona göz kırptım. Teşekkür edercesine gülümsedi.

Güzel gün dileklerini yolladıktan sonra "Mihra, poğaçalardan mutlaka ye," demeyi ihmal etmeden losyonunun kokusunu kitapçıya armağan ederek dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktı.

O çıktığında Ali abiye döndüm hemen, arkasından bakmamış, tekrar kitabına gömülmüştü. Kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla ben de yerime oturup tekrar telefonumu elime aldım ve gelen mesajımı kontrol ettim.

Yusuf Agâh: Çıktığında haber et.

Mihra: Neden?

Yusuf Agâh: Madem bir süre kimseye anlatmayacaksın, sana göz kulak olma görevini ben üstleniyorum.

Yusuf Agâh: İletişimi koparmamalıyız.

Yanaklarıma hücum eden alyuvarların miktarı artarken istemsizce yeniden gülümsediğimi fark ettim.

Mihra: Buna gerek yok, gerçekten.

Yusuf Agâh: Öyleyse bugün ailene olan biteni anlatıyorsun?

Elbette bunu yapacaktım, ama şu an değildi. Dün "O zaman benim içim nasıl rahat edecek?" diyen Yusuf Agâh da haliyle bu sorumluluğu üstlenmekten geri durmayacaktı. Kısa zamanda onu tanıyabilmiştim ve bu durumu yadırgamadım. Müşteri geldiğinde Ali abinin seslenmesiyle bir cevap veremeden telefonu kapattım ve aklımla kalbim tek sözüyle devrelerimi yakan askerde tutsak kalmışken gelen kişinin söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

Saat beşi geçtiğinde bugün normalde olduğundan daha da yoğun olan kitapçıdaki işimin bitmiş olmasının vermiş olduğu rahatlamayla Ali abiyle vedalaştım. Çantamı ve ceketimi alıp dışarı çıktım. Öğle vakti geçtiğinden hava yakıcı sıcaklıktan uzaktı, ılık akşam yeli esiyor, saçlarıma hafiften değen rüzgâr tutamları arada sırada havalandırıyordu. Çalışmadan önce neredeyse her gün gittiğim zeytin ağacıma günlerdir gidememiş olmanın sorumluluğu üzerimdeydi, bugün orayı yeniden ziyaret etme fikri aklımdaydı.

Telefonumu cebimden çıkardığımda Yusuf Agâh'a en son cevap vermemiş olduğum gerçeğiyle yeniden yüzleştim, öylece ekrana bakıyorken ne yazmam gerektiğini düşündüm. Fotoğrafına bakarken iç çektim. Parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim ve iletişimi koparmamalıyız lafına istinaden cevap yazmaya koyuldum.

Mihra: Kitapçıdan çıktım. Eve geçmeden önce zeytin ağacımı görmeye gideceğim.

Cevabını beklerken telefonumu cebime koydum. Önce bakkala uğrayıp vişneli soda aldım, sonra pazara girip kalabalığa karıştım.

Pazarda biraz oyalanmanın ardından yolun devamında poşetimden çıkardığım büyük ve etli kirazlardan iştahla yiyor, başımı masmavi gökyüzüne kaldırıp temiz havayı içime çekiyordum. Taze meyvelerin tadı böyle zamanlarda çok daha iyi çıkıyordu. Zihnimde neşeli bir yaz şarkısının sözleri dolanıyordu, bir kelebek gibi özgürce süzülüyordum sanki boşluğa doğru. Bu yolda yürümeyi çok seviyordum çünkü yolun

kenarları çimenlerle çevriliydi, Dalmaçyalı inekler etrafta otlanıyor, çoban köpekleri ağaçların altında uyukluyordu.

İçime derin bir nefes çekerek gözlerimi kapattım. Biraz rüzgârı hissederek adımlar attım, ellerimi iki yanıma açıp kollarımı kelebeklerin kanadı gibi yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım.

"Kimse yokken gerçek bir meleğe mi dönüşüyorsun?"

Arkamdan işittiğim tanıdık sesle birlikte birden irkildim, sıçrayarak gözlerimi açtım ve o an bir taşa takıldım. Neredeyse düşecektim ki sesin sahibi kolumdan tutarak dengede durmamı sağlayıp "Dikkatli ol," dedi.

Heyecanla kolumdan tutan Yusuf Agâh'a döndüğümde gözlerimi birkaç kez üst üste kırpıştırarak ona baktım. Hayır, gözlerimi kapattıktan sonra uyuyakalmamış, halüsinasyon görmeye başlamamıştım. Gerçekten karşımdaydı ve kehribar hareleriyle öylece bana bakıyordu.

Kolumu tutuyordu.

Şapşal bir şaşkınlıkla ona bakakalmışken, "Siz..." dedim güçlükle. Başımı öylesine sallayıp düzelttim. "Sen nereden çıktın?"

Büyük bir ciddiyetle karşılık verdi. "Tam şu an beni düşündüğünü hissettim ve gözlerimi açtığımda bir baktım buradayım."

Etkisinden kurtulamadığım hayretimle onu izlerken "Ne?" diye sordum.

Gülümsedi. "Şaka yapıyorum Mihra," dedi ve o kadar kelimenin içinden aklım da kalbim de yalnızca Mihra'yı aldı. Adım onun dudaklarından döküldüğünde dünyanın en güzel tınısı oluyordu. Elini yavaşça kolumdan çekti ancak temasımız kesilse dahi gözlerindeki o sıcaklıkta zerre azalma olmadı. "Mesajını aldım, daha önce birkaç kez geldiğim için buraların ıssız olduğunu biliyordum. O yüzden, yanında olmamın daha güvenli olacağını düşündüm. Doğrusu sadece takip edip kontrol edecektim ama seni görünce uzağında kalmak çok zor. Ve ben o zorluğu dengede tutabilecek iradeye sahip değilim."

Kalbimde üreyen baloncuklar masmavi göğe doğru yükselirken suratımın ısındığını hissettim. Bakışlarımı Yusuf Agâh'tan kaçırdım, o çekinmeyen hareleriyle beni izlerken ben ıssız tarlalara baktım ve yutkundum. Birkaç saniye sonra, "Bir gören olabilir," dedim. Buralara benden başka kimse doğru düzgün gelmezdi doğrusu. "Yanıma gelmemeliydiniz."

"-niz?" dedi sorarcasına ve bununla birlikte bakışlarım yeniden ona döndü. "Yeniden ikinci çoğula mı geçiş yaptık?"

Alnına düşen saçlarına, esmer tenine ve sonra kehribar gözlerine baktım tek tek. "Hayır," dedim. "Alışkanlık sadece..."

Tebessüm etti. "Sevindim." Ardından gözleri etrafı kolaçan etti. "Buraya geldiğim günler benden başka kimse olmazdı, bu yüzden yanına gelme cesareti gösterdim aslında. Tabii, istemezsen uzaktan izleme görevine devam edebilirim."

Bakışlarımız birbirine odaklıyken mantıklı bir cevap verebilmek çok zordu. Ondan öyle etkileniyordum ki hayır git diyecek cesaretim yoktu, kal diyecek de cesaretim yoktu ancak gelmişti işte. Yanımdaydı. Karşılaştığımız günden sonra ilk kez yalnızca birbirimiz vardık ve bu halde ona nasıl git diyebilirdim ki? Kalbim şiddetle göğsümü dövüyor, alnında dün beni korurken aldığı yara gözüme çarpıyorken? Bunu nasıl yapabilirdim?

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nefes aldım, verdim. Sonrasında başımı sorun yok anlamında iki yana salladım. Eğer tanımadığım, güvenmediğim ya da emin olmadığım birisi olsaydı bunu elbette kabul etmez, hatta yanımdan gitmezse koşarak ben buradan uzaklaşırdım lakin Yusuf Agâh korkacağım birisi değildi. Bana zarar vermezdi. Yusuf Agâh'la birlikteyken korktuğum tek şey *başkaları* oluyordu. Başkaları, evet. Ailem onunla görüştüğüm için beni suçlamazdı ancak bu olayı benden duymadan önce bir dedikodu vesilesiyle duymalarını istemezdim. Tek sorun buydu.

Yusuf Agâh'ın yüzünde iki gamzesini de belli eden küçük bir tebessüm oluştu. Aynı anda yolun bostana bakan tarafına döndük ve boş alanda yan yana yürümeye başladık. Tıpkı dün akşam lunaparka giderkenki gibi. O zaman kalabalık var diye ağzımızı açıp bir şeyler söyleyemiyordum, şimdiyse yalnızız diye.

Sessizce biraz yürüdükten sonra sağıma dönüp ona baktım. Doğrusu, başımı biraz kaldırdım, öyle baktım. Gerçekten uzun bir adamdı, çevreme göre kısa boylu sayılmayan bir kız olduğum halde yanında kendimi cüce gibi hissediyordum. Askerlik görev saati dolduğundan sivil giyimliydi. Üzerinde siyah bisiklet yaka bol kesim bir tişört, altındaysa aynı renk kot pantolon vardı. Ayakkabısı da siyahtı. Siyah da ayrı yakışmıştı doğrusu. Kısa saçlarının önünü kaldırmamış, alnının üzerinde serbest bırakmıştı.

Bakışlarım alnına değdiğinde tutamların arasından "Alnın şiş görünüyor," dedim sessizce.

Ellerini cebinden çıkarmadan omuzlarını kaldırıp indirdi. "Vururken ayarı tutturamamışım."

"Buz koymadın mı?"

Başını çevirdi ve hiç çekinmeden gözlerimin ta içine baktı. "Alnım da ellerim de tedavisini dün gece aldı Mihra, sorun yok."

Bakışlarının verdiği sıcaklık, Balamir'i ateşe boğan güneşten daha etkileyiciydi. En azından benim için öyleydi. Üstelik o bakışlara eşlik eden kalp çalan cümlelerin de sakin kalmak konusunda hiç yardımcı olduğu söylenemezdi. Utandım bilmem kaçıncı kez, bakışlarımı kaçırdım ve yolu izlemeye koyuldum.

İneklerin çanlarının çıkardığı sesler, cıvıl cıvıl ötüşen kuşlar ve ılık esen yelin eşliğinde biraz sessizce yürüdük.

"Bugün elbise giyinmemişsin."

Sessizliği kesen Yusuf Agâh'ın bu cümlesi olmuştu. O an ne giyindiğimi dahi unuttuğumu fark ederek başımı önüme eğip kıyafetime baktım. Üzerimde üç düğmesini açtığım keten beyaz bir gömlek, altında kiremit rengi kloş bir etek vardı. Gömleğin yakasından gerdanıma taktığım rahmetli babaannemle dedemin hediyesi olan yusufçuk kolyesi görünüyordu.

Gülümseyerek omuz silktim ve yeniden ona çevirme gafletinde bulundum kafamı. "Evet, sürekli aynı tarz giyinince çok göze batıyorum sanki."

Göz temasımızı asla kesmedi. "Emin ol batmıyorsun Mihra. Sen elbiseleri değil doğrudan çiçekleri giyiyor gibisin. Sana çok yakışıyor."

Kalbim yarışmada birinci olmaya yaklaşmış bir koşucununki kadar hızlı atıyor, yanaklarım patlamak üzere olan bir yanardağı raddesine ulaşıyordu. Dudaklarımın içten bir tebessümle şekillenmesini engellemekse çok zordu. Bu adam nereden çıkmıştı da hayatımın orta yerine bir anda bu şekilde hücum edip kalbimi avuçları arasına almıştı bilmiyordum ama iyi ki de yapmıştı. Ben Yusuf Agâh'tan önce Balamir'de gerçekten gülebiliyor muydum? diye düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Tüm hislerim onunla tamamlanmıştı sanki. İhtiyacım olan bir Yusuf varmış da benim haberim yeni oluyormuş gibi bir histi bu, çok değişikti.

"Teşekkür ederim," dedim bu defa gözlerimi kaçırmak yerine. Gülümseyişime karşılık verdi.

Zeytin ağacının bulunduğu tarlaya girdiğimizde çeşmenin ve cırcırböceklerinin sesleri net bir şekilde duyuldu. Bir de buralarda guguk kuşu vardı, o da ötüyordu. Çok severdim. Bu üçünün sesi en güzel orkestralara rakip olurdu. Dedemin yaptığı tahta çit kapısını açtım, kapıyı öne ittikten sonra elimle bostanı gönderip gir işareti yaptım.

Yusuf Agâh içeri girdiğinde arkasından yetiştim, kapıyı kapattım ve ağacıma doğru yürümeye başladığımızda "Buraya ilk kez bir başkasıyla geliyorum," dedim.

Annem babam uğramazdı, kardeşlerim sıkılırdı, arkadaşlarımı getirmek istemezdim. Burası bana özel, kafamı, kalbimi dinlediğim, şiirlerimle, romanlarımla bütün olduğum bir alandı. Okuduğum karakterlerin kafamda canlandığı, hayali âşıkların birbiriyle buluştuğu o gizli yerdi.

Ve şimdi ben...

Kalbim tekledi.

"Kendimi özel hissetmeli miyim?"

"Yani, düşününce... İlk olduğu için... Öyle hissedebilirsin. İlkler özeldir."

Kesinlikle, dercesine kafasını aşağı yukarı hareketlendirdi. "Çok özeldir."

Başımı tekrar önüme eğerken yüzümün sol tarafına düşen saçlarımdan birkaç tutamı kulağıma sıkıştırdım. Zeytin ağacının oluşturduğu gölgeye baktım ve konuyu değiştirip gerginliğimi azaltmak adına "Karnın açsa şanslısın," dedim. "Bugün yanımda yiyeceğim var. Sanırım bunları dün adına teşekkür olarak kabul edebilirsin. Çay yok ama vişneli soda var, sever misin?" Omuzlarım düştü. "Ama bir tane aldım. Olsun, senin olur. Ben su içerim, çok da canım çekmiyordu zaten. Çok meyve yedim."

Başımı soluma çevirip tekrar ona baktığımda yüzünde belli belirsiz bir tebessümle beni izlediğini gördüm. Çok fazla konuştuğumu o an anladım, yüzümü buruşturarak, "Saçmaladım, değil mi?" diye sordum. "Bu kız neler söylüyor şimdi, vişneli soda ne alaka diyorsundur."

"Saçmalamıyorsun," dedi nefeslenir gibi. "Arada neler söylediğini kaçırıyorum ama bu kesinlikle saçmaladığından değil."

Gözlerimi kıstım. "Sıkıldığından mı?"

Başını hayır anlamında salladı. "Seni izlerken dalıp gittiğimden."

Kalbim, göğsümün içinde hareketli parçalarla tepiniyor, ağzım şevke gelmiş olmanın etkisiyle bir çığlık atmamak için zor duruyordu. Mesajlaşırken içim içime sığmıyordu, yanındayken hislerimi nasıl kontrol altına alacaktım? Bu ne zor bir imtihandı böyle!

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra bakışlarımı zeytin ağacına çevirdim. "Askerler gerçekten etkileyici laflar söylemek konusunda uzmanlarmış."

O hâlâ bana bakıyordu. "Etkileniyorsun yani."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu konuda uzman olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Nefeslenir gibi güldü. "Hayır, ben senin bildiğin askerlerden değilim."

Ben de onun gibi gülümsedim. İnanmadığımdan değil ama sırf inatlaşmak uğruna "Hep öyle derlermiş," dedim ve ondan birkaç adım uzaklaşıp onu arkamda bırakarak ağacın gölgesine ulaştım.

Bez çantamı ağacın kovuğuna koydum. Eğilip içinden haki rengi piknik örtüsünü çıkarıp yeşilliğin üzerine serdim. İçimde bir yandan hiç olmaz ya bugün bir başkasının gelip bizi göreceği geçiyor, öbür yandansa bu ihtimalleri hiç önemsemeden Yusuf Agâh'ın yanımda olmasının verdiği güzel duygularla kıpır kıpır oluyordum. Uygunsuz bir şey yapmıyorduk, yapmazdım da zaten. Altı üstü birbirini tanıyan iki insan olarak muhabbet edecektik.

Birbirini tanıyan ve birbirinden hoşlanan iki insan, diye düzeltti bana inat olan bilincim.

Çantamdan vişneli sodayı, pazardan aldığım kirazı, erikleri ve Zeliha'nın yapmış olduğu poğaçaları çıkardım. Meyveleri boş kaba koyduktan sonra ayağa kalkıp çeşmeye doğru döndüm. Yusuf Agâh "Nereye?" diye sordu.

Tebessüm edip omuzumun üzerinden ona baktım. "Meyveleri yıkayacağım, sen oturabilirsin."

Ayaklarım nasıl birbirine dolanmıyor da takılıp düşmüyordum bilmiyordum, kalbimin sesi kulaklarımda duyuluyordu. Elbette daha önce platonik sevgiler yaşamış, doğrusu yaşadığımı sanmıştım ancak bu çok farklıydı. Arkamdaki adamın varlığı çok farklıydı. Geçirdiğimiz her an son anımız gibi, her anımız en özel dakikalar gibi geliyordu. Derin bir nefes aldım ve meyveleri kaba boşaltıp soğuk çeşme suyuyla yıkadım. Buz gibi su tenime değiyor ancak asla kalbime harlanan, ruhumu dağlayan o yakıcı ateşe ulaşamıyordu.

Meyveleri yıkadıktan sonra yüzüme de bir su çarpmayı düşünmedim değil ancak bu hareketin dikkat çekeceğini düşünerek yapmadım. Yeniden Yusuf Agâh'a döndüğümde sırtını ağacın gövdesine yasladığını gördüm. Etrafı inceliyordu, ben yürümeye başlayınca gözlerini bana çevirdi ve bir elimle meyve kabını, diğer elimle çeşmeden aldığım bardağı tutarken yine takılıp düşmemek konusunda dualar etmeye başladım.

Yanına oturduğumda bakışlarımı kaçırdım. Boğazımı temizledim, dudaklarımı birbirine bastırıp başımı önüme eğdim ve poğaçaları ona uzattım. "Yesene, hadi."

Elini poğaçaya uzatıp alacakken "Sen mi yaptın?" diye sordu. Kitapçıda tatmıştım, tadının güzel olduğunu biliyordum, fazla güzeldi hatta.

Neden bilmem o an "Evet," deme ihtiyacı hissederek öyle dedim.

Bu çok büyük bir yalan sayılır mıydı? Beni günahkâr yapar mıydı? Yapmazdı inşallah.

Çeşmeden aldığım bardağa vişneli sodadan az bir şey koyarak şişeyi Yusuf Agâh'ın yanına koydum. "Bununla birlikte ye, çok güzel gider."

Poğaçayı yuttuktan sonra dilini dudaklarıyla temizledi. "Çok güzel olmuş."

Gülümsedim. "Çok güzel yaparım."

Öğrenirsem, yaparım tabii... Bu yalan sayılmaz.

"Sen niye yemiyorsun?" diye sorduğunda yemediğimi o an fark ettim ve "Yiyorum," diyerek bir parça da ben böldüm ve ağzıma attım.

Yusuf Agâh soda şişesini dudaklarına götürüp birkaç yudum aldığında her yudumunda âdemelmasının hareket edişini izledim. İçtikten sonra dudaklarını birbirine bastırıp kalıntıları temizledi ve gözlerini yeniden bana çevirdi. "Burası sizin mi?"

Başımla onayladım. "Dedemin. O hayattayken buraya meyveler sebzeler dikerdi, ben de yanında giderdim. Öğle yemeklerini dedemle yerdim, tam buraya oturur kitaplar okurduk birlikte. Bana şarkılar, şiirler, hikâyeler öğretirdi. En iyi arkadaşımdı... Öldükten sonra burası ıssızlaştı, sebzeler meyveler ekilmez oldu, kimse uğraşamadı. Ancak zeytin ağacına ne kadar değer verdiğini bildiğimden ben gelmeyi hiç bırakmadım. Burası benim için anılarla dolu bir yer, başkası için izbe olsa da ben çok seviyorum. Tenhada olduğundan, su da çok yavaş aktığından piknik için pek tercih etmez ailem. Dedemden sonra burası benim gizli bölgem oldu yani."

Poğaçamdan bir parça daha aldım.

O sırada "Güzel hikâye," dedi Yusuf Agâh. "Dedesi olan çocuklara çok özenirdim. Benimkiler ben çok küçükken ölmüşler, onlarla tanışma fırsatı bulamamak içimde bir yaradır."

"Ah," dedim üzgünce. Sonra gülümsemeyi denedim. "Üzülme, sen de kendi torunlarına çok iyi dedelik yapar bu yaranı o şekilde giderirsin."

Çok tuhaf bir şey söylemişim gibi güldü. "Ne?"

Başımı kötü bir şey söylemişim gibi salladım. "Yine saçmaladım mı?" diyerek yüzümü buruşturdum ve bu defa ben sodamdan bir yudum aldım. Sonra tekrar ona baktım, yüzündeki gülümsemeyi silmeden beni izlemeye devam ediyordu. Yanaklarım bilmem kaçıncı kez ısındı. Derince soluklandım ve "Kaç yaşındasın?" diye sordum. "Yani... Üsteğmenim deyince... Merak ettim. Genç görünüyorsun da..."

O ne demekti yahu öyle?

"Yirmi altı yaşındayım," dedi kaşları gözlerinin üzerine inerken. "Genç sayılır mı?"

"Elbette," derken gülüşüm büyüdü. "Gençliğinin baharındasın."

Aramızda altı yaş vardı. Abimle aynı yaştaydı ama onu abi olarak göremiyordum...

Bir de gör istersen Mihra, dedi içimdeki ses ve ona gözlerimi devirdim.

"Buraya zorunlu olarak mı geldiniz?" dediğimde sırtını ağacın gövdesine yasladı.

Başını hayır dercesine salladı. "Daha kesin bir şey yokken ben gönüllü oldum aslında."

Kaşlarım hafiften gözlerimin üzerine indi. "Neden?" diye sordum. Sonra biraz daha açtım. "Yani, evet askersin ama kendi ülkenden bambaşka bir yerdesin şimdi. Başka topraklarda, başka insanlarlasın. Zor olmuyor mu? Hiç zorlanacağını düşünmedin mi?"

"Askerlik gönül işi Mihra," dedi ve adımı söyleşi yine büyüledi beni. "Doğuya gitmek, silah tutmak, bin bir türlü insanla karşılaşmak, çatışmak, ölümle sürekli burun buruna gelmek her insanın yapabileceği bir iş değil. Ortaya gönlünü koyman gerekiyor, madden de manen de. Zorlanacağımı düşündüm ama bu zorluğun beni yıldırmayacağının da bilincindeydim. Bu yola gönül verdim. Başıma ne gelirse gelsin, gocunmam." Ben hayran hayran bu genç ve başarılı askeri izlerken Yusuf Agâh iç çekip gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam etti. "Tüm bunların yanı sıra, beni bu topraklara çeken bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama o hissin peşinden gitmeliydim. Ve gittim."

"Geldiğine pişman mısın peki?"

"Asla," dedi büyük bir ciddiyetle. "Hayatımda yaptığım en doğru tercihlerden biri oldu buraya gelmek."

Söyledikleri kelebekler klişesini yaşattı bir kez daha. Nefes aldım, ardından sol omuzumu kaldırıp indirdim. "Daha yeni geldiniz, bunu söylemek için erken..." Hemen ekledim. "Hayır, ikinci çoğul şahısa geçmedik. Geldiniz derken Türk ordusundan bahsediyorum."

Esmer teninde ışıldayan bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

Gülümsemesi bana da bulaştı. Sonra, gözlerimi gökyüzüne iliştirdim. Yemyeşil yaprakların arasından görünen masmavi göğü seyrederken, "Sanırım ben yapamazdım," diye itiraf ettim. "Yani, ailemden uzak yaşamayı... Sanırım fazla bile. Ben, ailemden ayrıldığımı düşünemiyorum. Onların yokluğuyla asla mücadele edemem. Asla alışamam o duruma, asla."

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti.

"Çok bağlısınız birbirinize."

"Öyle," dedim ve tekrar ona odakladım gözlerimi. "Senin ailen nasıl? Bizim gibi kalabalık mısınız?"

"Üç kardeşiz. İki kız kardeşim var, biri yirmi dört diğeri on altı yaşında. Daha bebek yeğenim var bir de. Annem çok ilgili bana da çok düşkün bir kadındır. Askerliğime de görevlerime de alışamadı daha."

"Zor olur tabii, benim annem de öyle, abim iki dakika geç kalsa, biraz haber alamasa yüreği göğsünden çıkıyor neredeyse."

Dudakları iki yanına doğru açıldı. "Öyle..."

Bir anda onu bekleyen bir kız olup olmadığını sorma cesaretinde bulunup "Peki seni..." dedim. Ancak devamını getiremedim.

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Peki beni?"

Sessizce öksürüp omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Boş ver."

Boş vermedi. "İstediğini sorabilirsin Mihra, gizlim saklım yok benim."

"Peki seni bekleyen bir başkası var mı diyecektim. Haddim olmayan bir soru."

"Çok haddin olan bir soru," diye cesaretlendirdi beni. "Peşinden koşuyorum, numaramı veriyorum, kitap hediye ediyorum. Sana karşı ilgiliyim ve bunu merak etmen kadar doğal bir şey yok." Yaptıklarını bir bir söylemesi kalbimi dörtnala koşturururken nefes almayı yeniden bir kenara bıraktım. "Bir bekleyenim yok, eğer olsaydı ona sadık kalırdım. Ama bir beklediğim var, buraya geldiğim günden beri."

Soluklanmayı denedim, başımı kaldırıp yüzüne bakacak cesaretim yoktu. Utançtan eriyip toprağa karışacaktım birazdan. Çantam gözüme çarptığında "Peçete çıkarmamışım," dedim hiç alakasız bir şekilde. Ne gerek vardı böyle bir şeye bilmiyordum ama yapmıştım işte.

Önce kitabımı çıkarıp kenara koydum ardından peçeteleri çıkarıp bir tanesini Yusuf Agâh'ın önüne bıraktım, birini de kendi ellerimi silmek için kullandım. Aslında silmek istediğim yüzümdü, terlediğimi düşünüyordum sıcaktan.

Bu arada Yusuf Agâh'ın okumak için yanıma aldığım kitabımı eline aldığını gördüm. "*Simyacı?*" dedi sorar gibi.

Toparlanmak adına nefes alıp başımı evet dercesine salladım. "Okumuş muydun?"

"Lisede," diye yanıtladı ve kafasını kaldırıp tekrar bana baktı. Tatlı tatlı ürperdim. "Edebiyat ödevimdi, okuyup özetini çıkarıp analiz yapmak. Doksan beş almıştım."

"Beş puan nereden kırılmış?"

Dudaklarını bilmem dercesine aşağı büktü ve kitabı ikimizin arasına bıraktı. "Benim dersimden kimse yüz alamaz derdi. Sanırım o yüzden."

Güldüğümde o da güldü. "Yazık olmuş."

"Öyle oldu," derken tekrar kitaba baktı. "Sen sevdin mi?"

"Bugün başlayacaktım, burada. Ama hakkında okuduklarım seveceğimi düşündürttü. Bir alıntı vardı, çok güzel. Neydi..." diye düşünerek bakışlarımı ağaçların dallarının arasına diktim. "Heh buldum," dedim ve tekrar kafamı indirip kehribar gözlere baktım. "Seni seviyorum, çünkü..." dedim ve o etkileyici gözler elimi ayağıma dolaştırdı, ne söyleyeceğimi unutturuverdi birden. Öyle bir cümleydi ki o gözlere baka baka söylenmesi uçurumdan atlamayla aynı etkiyi oluştururdu.

Ben sessizliğe gömüldüğümde yarım bıraktığım cümle onun dudaklarından korkusuzca dökülerek tamamlandı. "*Seni seviyorum çünkü bütün evren sana ulaşmam için iş birliği yaptı.*"*

Kitabın repliği olarak değil de doğrudan bana ithafen söylemiş gibi aldı yüreğim bu harfler topluluğunu, kalbim ve midem birlikte öyle kasıldılar ki bir an evrenden tüm oksijen çekilmiş sandım. Zor güç nefeslendim ve bu defa gözlerimi gözlerinden ayırmadan "Aynen," dedim. "Tam bu replik. Çok hoş."

"Bence de."

Öylece birbirimize bakıyorken gugukkuşlarının, suyun ve rüzgârın sesini bölen şey bir telefon melodisi oldu. Benimki değildi, Yusuf Agâh bakışlarını benden ayırarak elini pantolonunun cebine attı. Telefonunu çıkardıktan sonra ekranda yazan numarayı okuyup hemen açtı, ayağa kalkarken "Efendim," dedi. Uzun boyu ve yapılı vücuduyla ayaklandı, bana sırtını dönüp bir iki adım uzaklaştı. O konuşurken ben kendimi sakinleşmek adına telkin etmeyi deniyordum.

Kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapatıp bana döndü. Ben meraklı gözlerle ona bakıyorken "Gitmem gerekiyor," dedi.

Göreve gideceğini tahmin ettim. Yine, abimden alışık olduğum bir durumdu. Garipsemedim. Fakat abim söylediği zamanlarda olduğu gibi yüreğim sıkıntıyla kasıldı. Her görev denildiğinde bir kurt düşerdi içime, abimin gidip de günlerce gelmediği, haber edemediği görevleri olmuştu. Modumun düştüğünü belli etmeden başımı salladım.

"Geç oldu, ben de kalkayım zaten."

* Paulo Coelho, *Simyacı*, çev., Özdemir İnce (İstanbul: Can Sanat Yayınları, 2010).

Beni gözleriyle onayladı. Dakikalar içinde her şeyi toplayıp çantama sıkıştırdım ve onunla birlikte tarladan çıktım. Ayrılacağımız yol boyunca hiç konuşmadan sessizce ilerledik. Hayatımın en güzel dakikalarının sonuna geliyordum yavaşça, yolun hiç bitmemesini istemek beyhudeydi. Mutlu anlar hep kısa sürerdi.

İçinden girmek zorunda olduğum ara sokağı fark ettiğimde çocukların top oynadığı o sokağa dönmeden önce yavaşladık ve durduk. Tıpkı ilk karşılaştığımız günkü gibi. "Buradan sonrasını tek başıma halletmeliyim."

"Biliyorum," dedi. Batmakta olan güneş sayesinde ten rengi çok hafif daha koyu görünüyordu. "Çok güzel zamanlardı, teşekkürler, her şey için."

Tebessüm ettim. "Benim için de öyleydi. Ve bu benim teşekkürümdü." Bakışlarımı alnına çevirdim. "Lütfen buz koy."

Gülümsedi. "Hatırlat bana."

Mesaj at, demekle aynı anlama geliyordu. "Hatırlatırım," diye kabul ettim. Her an birinin bizi göreceği telaşıyla etrafıma baktıktan sonra yeniden Yusuf Agâh'a döndüm. "Ben... Gideyim o zaman."

Kirpiklerini kapatıp açarak onayladı. "Dikkatli ol, eve ulaştığında yaz mutlaka."

"Tamam," dedim dişlerimi göstermeden gülümseyerek. "Allah yardımcınız olsun."

"Amin."

Nefes aldım ve başka bir şey söyleyemeden güçlükle arkamı döndüm. Çünkü konuştukça bunu yapamayacağımı fark ediyordum, hiç ayrılasım gelmiyordu ondan. Delilikti bu! Ellerimi kalbime koymamak için kendimi zor tutuyordum çünkü beni izlediğini biliyordum.

Ona bakmayı istiyordum, öte yandan buna cesaretim yoktu, her adımda top oynayan çocuklara biraz daha yaklaşıyor, Yusuf Agâh'tan da biraz daha uzaklaşıyordum.

Kalbimin sesine engel olamayıp tam ona dönecektim ki "Mihra!" diye seslendi en ufak bir pürüz barındırmayan sesiyle.

Bu anı bekliyormuş gibi arkamı döndüm hemen ve birkaç metre arkamda kalmış yakışıklı askere baktım. Gözlerimiz anında birbirine kenetlendi.

"O tarlaya yeniden gelsem, yine seni görebilir miyim zeytin ağacının altında?"

Bu soruyu ilk karşılaşmamızda da sormuştu, o zaman da atmıştı

yüreğim böyle delicesine. O zaman da canlanmıştı suratımda en içten gülümsemelerimden biri. Ancak o zaman Yusuf Agâh'a dönmemiş, bir cevap vermeden öylece ilerlemiştim. Şimdiyse bunu yapamazdım.

Sesimi duyurmadım, ancak gülümseyerek başımı evet anlamında salladım.

Bu hareket, Yusuf Agâh'ın çok hoş bir şekilde gülümsemesine vesile oldu, öyle ki gözlerinden yansıyan parıltılar aydınlattı derin gamzelerini.

Başımı önüme eğip ona tekrar arkamı döndüğümde iki elimi de göğsümün üstüne koyarak yüksek kalp atışlarımı bastırmaya engel olamadan yürüdüm bu defa. Attığım her adım bulutların üzerinde yürüyormuşum hissiyatı veriyordu. Kanatlanmış hissediyordum.

Yusuf Agâh'ın görüş alanından çıktıktan eve yaklaşana kadar ne yüzümdeki tebessüm silindi ne bacaklarım titremeyi kesti ne de gönlüm sakinleşti. Evimin olduğu sokağa girdiğimde telefonum titredi. Çantamdan çıkarıp büyük bir merakla okumaya koyuldum.

Yusuf Agâh: "Ve gittin,
Ve dağ çöktü."•

Dizeleri okur okumaz ona attığım ilk mesajda geçen "alnımı dayadığım bu dağ sen misin?" sorusu sızdı aklıma. O mesaja ithafen yazdığını anlar anlamaz kalbim ve ruhumdaki etkisi büyüdü, yolun kalanını Mecnun'unu görmüş Leyla'dan farksız bitirdim.

• Cahit Zarifoğlu, *Yedi Güzel Adam* (İstanbul: Beyan Yayınları, 2019), 95.

Bölüm Sekiz

Kavuşan Yürekler

Gün ışığı Balamir'in hanelerine ulaştığında geçirdiğim en huzurlu gecelerimden biri sabaha kavuşmuştu. Öyle mutluydum ki bu mutluluğu uykuyla paylaşmak istememiştim, her anının tadını çıkarmam gerekiyordu, gözlerimin kapalı olduğu her an vakit kaybıydı. Bu his kolay kolay elde edilmezdi sanki. Sabah kalktığımda genelde hissettiğim o uyuşukluk benimle değildi. Gözlerimi açar açmaz ayılıp telefonumu elime aldım, ondan gelen bir mesaj olup olmadığını görmek için. Yazmamıştı, doğrusu son görülmesi en son bana yazdığı mesajda takılı kalmış, bir daha da çevrimiçi olmamıştı. Görevlerin süresinin içeriğine göre fark gösterdiğini abimden biliyordum, belki hâlâ oradaydı –ki bu ihtimal içimi sıkıyordu– belki de sabaha karşı dönmüşlerdi ve çoktan uyuyakalmıştı, bu benim hayal ettiğimdi.

Onlarca kez okudum yazdığını, defalarca gözlerimi kapattım ve o büyülü anları düşledim. Zeytin ağacına gittiğim o yol ilk defa o kadar kusursuz, cennetten bir parça gibi gelmişti. İçim öyle huzur doluydu ki en ufak bir huysuzluk etmeden kalkmış mutfağa dalıp sofrayı hazırlamıştım. En iyi, kardeşlerimin söylediklerine göre aynı zamanda tek iyi, yaptığım şey olan patates kızartmasını sofranın en ortasına koymuştum. Çayı demlemiş, kahvaltılıkları masaya dizmiştim. Yaptığım her işin ardından telefonuma bakıp bir mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyordum ancak hiçbir gelişme olmamıştı.

"Bismillahirrahmanirrahim."

Annemin sesini işittiğimde hayaller âleminden irkilerek çıktım, salatalıkları alacalı kesip yuvarlak yuvarlak doğruyordum, gereksiz yere bir telaş yapıp keskin bıçağı işaretparmağıma sapladım ve acıyla inleyerek bıçağı tezgâha savurdum.

"Ay!" diyerek elimi şiddetle sallarken anneme baktım. "Anneciğim şu odalara hayalet gibi girmeyi ne zaman bırakırsın tahmini?" Musluğu açtım ve sızıntı şeklinde kan akan elimi soğuk suya tuttum. Acı hissederek tısladım.

"Ne yapayım kızım, odaya girmeden önce ferman mı göndereyim?"

Elimi musluktan çektim, peçeteye sardım. O sırada yanıma ulaşan annem başını elime uzatarak "Ah sakar kızım, ah," dedi. "Çok kestin mi?"

Başımı hayır der gibi salladım. "Geçer şimdi. Ama kesebilirdim, anne gerçekten baskın yapan polisler gibi girme lütfen odalara."

"Ne baskını yahu?" derken gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ayağını uzatıp fuşya rengi pofuduk terliklerini gösterdi. "Terliklerin sesi evi inletiyor. Sen şuna bende var bir Leylalık desene..."

Bakışlarımı kaçırdım hemen. "Ne Leylalığı?" diye geveledim ağız ucuyla. "Uyuyamadım bir türlü, kahvaltı hazırlayayım dedim, dalıp gitmişim işte..."

"Hangi dağda kurt öldü?"

Büyük bir hayretle ona baktım. "Aşk olsun anne."

Yüzümü avuçladı. "Şaka yapıyorum, şaka. Geç hadi sen kenara, kalanını ben hallederim. Baban kahvaltıda olacak bugün, pişi yapacağım."

"Ya, döndü mü?" dedim büyük bir heyecanla. Çok özlemiştim.

"Döndü döndü," derken suratı asıldı annemin. "Döndü ama nasıl..."

"Morali mi bozuk?"

Başıyla onayladı. "Fakir köylerden birindeymiş yine, dertleriyle derttenmiş. Kafasını yastığa koydu ama sabaha kadar yatakta döndü durdu. Bu düşünceli halleri beni çok yıpratıyor, çok."

Dudaklarımı aşağı bükerek "Anlıyorum," dedim. "Hiç bahsetmeyelim o halde nasıl geçti günlerin diye. Hatırlatmaya lüzum yok, iyi şeylerden konuşalım. Bir nebze rahatlar belki."

"Ben de öyle düşündüm kızım," diyerek tezgâha döndü. "Peynirli pişi yapayım biraz, sever o. İyi gelir belki."

Sessizce onayladım. O sıra kapıdan giren küçük bedeni görünce anında gülümsedim ve "Aman da aman, kimler uyanmış," dedim büyük bir sevecenlikle.

Yataktan yeni kalktığı kabarık saçları, dışarı çıkan adeti, tek eliyle gözünü ovuşturmasından belli olan Sehra bana değil de sofraya bakıyordu. "Patates!"

"Sen acıktın mı kuzum?" dedi annem küçük yavrusuna dönerek. "Acıktın mı yavrum? Annesinin güzeli..."

Sehra küçücük bir gülümseme bahşetti anneme. Ardından başını evet dercesine salladı.

"Gel bakalım önce elini yüzünü yıkayalım," diye atıldım ve Sehra'nın bana uzattığı minicik elini tutarak onunla banyoya gittim.

ŞULE AVLAMAZ

Kahvaltı sofrasına oturduğumuzda babamın halinin annemin anlattığından da kötü olduğunu görmüştüm. Dışarıda ne yaşarsa yaşasın, hiçbir olumsuzluğu eve taşımak, bizi derdiyle dertlendirmek istemezdi. Ancak bugün ne kadar iyiymiş gibi durmayı denese de gözlerindeki hüznü seçebiliyordum, annem bahsetmese de anlardım. Babamın bugün gülüşleri gerçek değildi, içinde tuttuğu şeyi o an anlamıştım, belki de koca bir dağa dönüşmüştü sıkıntıları ancak onları asla bize yansıtmayacaktı. Ne olduğunu sorarsak da iki üç cümle söyleyecek, detaylandırmayacaktı.

Yasir sofradan kalktığında bakışlarımı babamdan ayırıp kıvırcık saçları yine dalga dalga yüzüne düşen erkek kardeşime baktım. Annem o kalkar kalkmaz "Nereye bakayım bu saatte?" diye sordu. Yasir gözlerini kocaman açarak anneme baktı.

"Dışarıya, nereye olacak. Arkadaşlarla takılacağız."

"Hangi arkadaşlar?"

"Anne, kaç arkadaşım var? Veli, Turan falan işte..."

Çayımdan son kalan yudumumu aldım.

"Bana bak gözüm üzerinde, o çocuklara uyup saçma sapan şeyler yapayım deme."

"Ne yapacağım anne ya, şu mahallede ne yapılır ki zaten? Ne gizli kalıyor? Yanlış bir hareketim olsa duyardın şimdiye kadar, merak etme."

"Bilemem artık," dedi annem ağız ucuyla. Ardından bakışlarını tabağına çevirdi. "Geç kalma, akşam ezanından önce herkes evde olacak."

"Bakarız," diye geçiştirdi Yasir ama bu çok kabul gören bir tamam gibi çıkmamıştı ağzından.

Annem hızlı adımlarla mutfaktan çıkmakta olan kardeşime "Yasir!" diye azarlama tonuyla seslense de onu durdurmaya mâni olamadı ve çok geçmeden dışarı çıkan Yasir'in kapıyı kapatma sesi duyuldu.

"Görüyorsun değil mi Hasan? Hiç dinlemiyor beni, hiç."

"Genç o Gül'üm," dedi babam dalgınlığından az biraz kurtulmuş gibi fakat sessizce. "Bırak takılsın arkadaşlarıyla, okullar açılınca buna vakti olmayacak zaten."

"Arkadaşlarını gözüm tutmuyor. Hem..." Anneme kaş göz işareti yaptığımda sustu. Hem adamın üzgün olduğunu söylüyor hem de sofrada tatsız konuları açmaktan geri durmuyordu.

Babam çenesini sol omuzuna doğru kaldırıp "Hem?" diye tekrarladı. Annem omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Çok boş. Boş duranı Allah sevmez."

Babam belli belirsiz gülümsedi. Ardından Sehra'ya bakıp "Öyle mi güzel kızım?" dedi. "Seni de rahatsız ediyor mu bu kıvırcık abin?"

Sehra burun kıvırarak başını salladı. "Çikolatalarımı çalıyor!"

Gülüştük. Kolumdaki saate baktığımda iş saatimin yaklaştığını gördüm. Telaşla,

"Geç kalıyorum," dedim. Ardından ayağa kalktım, hâlâ uyku modunda olan Ayşe ve Gülnar'a, "Sofra sizin, sakın anneme toplatmayın," uyarısı yapmayı ihmal etmedim. Yoruyorlardı kadını.

"İşin nasıl gidiyor kızım?" dedi babam ayaklandığımda. "Yorulmuyorsun değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Kitaplarla iç içe olmayı sevdiğimi biliyorsun baba, orası bana cennetten bir köşe gibi geliyor. Vaktin nasıl geçtiğini anlamıyorum."

Hafiften gülümsedi. "Çok güzel. Ali iyi çocuktur, sana olması gerekenden fazla iş vermez, bilirim. İçim rahat. Selam söyle."

Tebessüm ettim. "Aleykümselam... Geç kalmayayım."

Gözlerini kapatıp açtı. Tam döneceğim sıra "Ha kızım," dedi. Durdum ve dinlemeyi sürdürdüm. "Oraya kadar gitmişken Elif'i ziyaret etmeyi de ihmal etme sakın. Sürekli sor bir ihtiyaçlarının olup olmadığını."

"Tamam babacığım." Düşünceli babacığım.

Evden çıktığımda yaptığım ilk şey telefonumu açıp Yusuf Agâh'tan bir mesajın gelip gelmediğini kontrol etmek oldu. Hiçbir bildirim yoktu, öte yandan son görülmesi de hâlâ dündeydi. İçimdeki kasvet büyürken telefonu çantama soktum ve başımı kaldırıp yürümeye devam ettim. O sırada önünden geçtiğim berberin kapısı açıldı. Yüzünü ömrü hayatım boyunca görmek istemediğim Kemal'le karşılaştığımda kaşlarımı çattım. Onun da bana çok yumuşak bir bakış attığı söylenemezdi. Hiç takılmadım, başımı soluma çevirdim, daha hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

Arkamdan gelmemesi için dua ettim. Biraz sonra başımı çevirip korkuyla arkaya baktığımda beni takip eden kimsenin olmayışının verdiği rahatlıkla soluklanıp önüme döndüm.

O gün Yusuf Agâh ne yazdı ne aradı ne de son görülme tarihi değişti.

Sonraki üç gün akşama kadar yaptığım her iş telefonumu kontrol etmekle geçmişti. Kahvaltı hazırla, telefona bak; dışarı çık, telefona bak;

çayı demle, telefona bak; kitap sat, telefona bak; işten çık, telefona bak; uyu, telefona bak; uyan, telefona bak...

Hiçbir şekilde ne mesaj gelmişti, ne de son görülmesi değişmişti. Genelde iyi düşünmeye meyilli bir kız olarak ilk kez iyi düşünemiyordum. Son görüşmemiz bir masalın son bölümü olacak kadar güzel ve kusursuzdu, bu da ister istemez bizim belli belirsiz hikâyemiz için yazılmış erken bir final miydi diye düşünmeden edemiyordum. Sonra yüreğimde bariz bir oyuk beliriyordu, acısını iliklerime kadar hissettiren. Belli belirsiz bu hikâyenin acısı çok sahiciydi.

"Mihra, sence de öyle değil mi?" Yasemin kolumu dürttüğünde gözlerimi karanlık göğü gösteren penceren ayırıp arkadaşıma baktım.

"Ne?"

"Oho..." dedi gözlerini devirerek. "Dalmış gitmiş bu." Tek elini yukarı kaldırıp avucunun içini gözlerimin önünde hareket ettirdi. "Dünyadan Mihra Elnurova'ya... Sesimi duyan var mı?"

Yüzümü buruşturup başımı sağıma eğdim, elimi yukarı kaldırıp parmakları gözüme girmek üzere duran elini aşağı indirdim. "Dalmışım... Yoruldum bugün, ondan."

"Bugünlük mü sahiden?" dedi hiç inanmamış gibi. "Mihra, lunaparktaki günden beri gruba bile yazmıyorsun."

Yutkundum. "Siz de yazmıyorsunuz."

Elif içine sesli bir nefes çekti. "Hepimiz için yoğun bir haftaydı. Sen çalışıyorsun, ben düğün işleriyle uğraşıyorum..."

"He yani ben de boş gezenin boş kalfasıyım," diye araya girdi Yasemin.

Elif, kafasını yana yatırarak yapma dercesine baktı Yasemin'e. "Öyle demek istemedim. Anlayışlı ol Mihra'ya karşı. Abim de söylüyor, çok yoğunmuş bu hafta. Okulların açılması da yaklaştı ya, ondandır."

"Aman..." dedi Yasemin son hecesini uzatarak. Elinde sıkıca tuttuğu kahve fincanını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Ben de içimdeki yangına bir çare olmasını umarcasına küp küp kesilmiş şeftalilerden birini taktım çatalıma, ağzıma attım. Biraz ekşiydi, yüzümü buruşturdum. Soğuktu ama içimdeki ateşe merhem olamamıştı. "Yarın Elif'in kınası var... Üçümüzün de bekâr olduğu son gece, farkında mısınız?"

Elif hafiften tebessüm etti. "Hiç gerçek gibi gelmiyor, o kadar hızlı gelişti ki olaylar. Bir rüyanın içindeyim de biri beni uyandıracakmış gibi hissediyorum. Her akşam başımı yastığa koyduğumda bu ihtimalin gerçekleşeceği korkusuyla kapatıyor, sabahları aynı korkuyla açıyorum gözlerimi."

Elif'le bu konuları hiç konuşmazdık, aşkla sevdayla işi olmazdı çünkü onun. Bir kişiyle olayım, ilkim de sonum da o olsun derdi hep. Şimdiyse ilk aşkıyla evleniyordu. Elif de abim de kalplerini başka aşklarla lekelememiş iki gençti. Onlara imreniyordum, Balamir'in çoğunun imrendiğini biliyordum; bilmekten öte, duyuyordum da.

"Bilal'le aynı yatağa girince, daha korkmazsın, merak etme..."

O an istemsizce abimi ve en yakın arkadaşımı aynı yatakta düşünme gafletinde bulundum ve tıpkı Elif gibi benim de yanaklarım kızardı.

"Sessiz konuş," diye fısıldadı. "Annemler uyanık daha."

"Tamam, tamam," dedi Yasemin sessizce, gülüşünü tutmayı denerken. "Ay Elif, aynı yatak bahsi geçince bile kıpkırmızı oldun. Siz o işi nasıl yapacaksınız acaba? Hayır Bilal'in de senden farkı yok utangaçlık konusunda..."

"Yok canım, abim Elif'e utangaç. Yoksa çok işini bilen bir adamdır."

Elif gözlerini kocaman açarken Yasemin "Ooo," dedi ve birlikte büyük bir kahkaha attık.

Elif burnunu kıvırırken kollarını göğsünde birleştirdi. "Aşk olsun size kızlar."

Yasemin iç çekti, gülümsemesi hafiften solarken "Olsun, olsun da, nerede..." diye mırıldandı ve bu defa o dikti gözlerini pencereye. Sonra bana indi bakışları. "Hadi ben bulurum, işve desen var cilve desen var... Mihra nasıl bulacak?"

"Sen kendi derdine yan, ben okuyacağım," derken başımı oturduğum divanın üzerindeki yastığa yasladım. "Okuyup öğretmen olacak, kendi ayaklarımın üstünde duracağım. Sonra bulurum belki hayatımın aşkını."

Şimdi bulmuş gibi hissediyordum oysa. Kalbimin, dağların birinde onunla birlikte attığı bir sahibi vardı.

"Tabii bu sefer kazanabilirsen... Sonuçlar açıklanmadı mı daha?"

Başımı olumsuz anlamda hareketlendirdim. "Bu ay içinde gelecekmiş posta. Bakalım..."

"Kesin yaparsın Mihra," dedi Elif. "Ben sana güveniyorum. Yaptığın iyiliklerle aldığın hayır duaları boşa gitmeyecek."

"İnşallah," dedim tebessüm ederek ve ardından Elif'in ahşap dolabının önünde olan saten gelinliğe baktım. Hiçbir işlemesi yoktu, zarif bir kraliyet ailesinin gelininin giyeceği tarzdaydı. Göğüs bölümünde hatlarını belli etmemesi için pelerini andıran bir kumaşı daha bulunuyordu, belden oturtma değildi. "Abim gelinliğin fotoğrafını isteyip duruyordu."

Elif gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "İsteme gününden bugüne... Sürekli gizlice senin fotoğrafını çekmemi istiyor. Bir evlenin de kurtulayım şu dertten."

Kısık sesli bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın?" Ardından ciddileşti. "Çekmedin inşallah?"

"Çeker miyim? Bu konularda ne kadar hassas olduğunu biliyorum, çekmedim elbette. Abim de sayende sabrı öğrenmiş oldu."

"Cumartesi günü doya doya bakar artık," dedi Yasemin. "Elif, gerçekten abin ve baban haricinde bir erkeğin gözlerine ilk defa bakacaksın farkında mısın?"

Elif gözlerini kırpıştırdı. "Ailem haricinde gözlerine bakmayı istediğim tek erkeğe bakacağım. Aslında her şeyden önce bu heyecanlandırıyor beni... Yani, Bilal'le bakışabilmek. Helal yollardan..." Gözlerini kaçırdı. "Şimdiden hiçbir zaman yeterli gelmeyecekmiş diye düşünüyorum."

Yusuf Agâh'ın bakışları aklıma geldiğinde hülyalı hülyalı iç çektim. "Gelmez..."

Birden iki arkadaşım da yüzünü bana döndüler. Yasemin kaşlarını çattı. "Sen nereden biliyorsun yeterli gelmeyeceğini?"

Çok büyük bir gaf yaptığımı fark ederek yutkundum. Dudaklarımı aralayıp kapattım, ardından gözlerimi tavana dikerek "Nereden bileceğim canım? Kitaplardan," diye yalan söyledim.

Son zamanlarda söylediğim yalanlarla Balamir'den Derda'ya yol olurdu. Allah'ım, lütfen beni affet.

"Bu gidişle anca kitaplarda göreceksin zaten..." dedi Yasemin ve yeniden Elif'e baktı. "Doğrusu birçok erkekle ilişkim olduğu halde ben hiç yaşayamadım şu bakışma heyecanını ya. Beş saniyeden fazla bakışsak niyetlerini anlarım, midem bulanır."

"Eğer doğru kişiyi beklersen sen de böyle hissedersin Yasemin," dedi Elif. "Doğru kişiyi bulmak için karşına çıkan her erkekle ilişkin olmasına gerek yok."

Yasemin bize alay edercesine gülümsedi. "Sizin açınızdan söylemek kolay. Her gün en az iki teklifi siz alsanız da böyle konuşabilecek miydiniz acaba? Çıkmazsam nasıl anlayacağım hangisinin doğru kişi olduğunu? Kalp gözüm açık değil maalesef. Annem kimseyle çıkmamış da ne olmuş, evlendiği kişi babam."

Son kelimesini söylerken suratı tiksinti dolu bir ifade aldı. Yasemin, babasını hiç sevmemişti, görünen oydu ki hiç de sevmeyecekti. Hayatının bu şekilde olmasını da hep buna bağlıyordum, babasından intikam

almak ister gibi yaşıyordu. Ona hayırlı bir evlat olmak gibi bir düşüncesi yoktu. Ona laf getirmekten hoşlanıyordu sanki ve bu hoşlantı arada sırada dudağının kenarında beliren tokat yarasının verdiği acıdan daha büyük haz veriyordu ona.

"İnsana tercih hakkı verilmiştir Yasemin," dedi Elif sırtını duvara yaslayarak. "Karşımıza birden çok seçenek çıkacak, her konuda. Ancak hiçbir zaman tercihlerimizi hepsini deneyerek yapamayız. Görücü usulünde dahi karşılıklı konuşma -seninle birlikte bir başkasının da gelmesi şartıyla- var tabii ki, hiç tanımadan, hakkında bilgi sahibi olmadan bir insanı öylece hayatına alamazsın. Ama senin yaptığın bunların ötesinde, sınırları aşıyorsun. Gel, vazgeç bu davranıştan. Bu zamanla seni içsel anlamda da sıkıntıya sokar."

"Sen bana tövbe et diyorsun," dedi gözlerini ayırmadan. "Ama benim tövbeme sadık olacağıma inancım yok."

"Başlamadan bilemezsin. Bir kere dene, geçmişte yaptığın her şey için tövbe et. Bir daha yapmamaya niyetlen. Şeytan uğraşacaktır, hepimizle uğraşıyor. Ben çok mu rahatım sanıyorsun? Hiç mi nefsi arzularım olmuyor? Ama zamanla aşıyorsun bunu, nefsimizle sürekli mücadele halindeyiz, onu yenmek de bizim elimizde. Tövbe etsem yine yaparım diye düşünüp etmemek çok büyük vebal. İnancı olmayan biri olsan bu konuşmayı hiç yapmam belki ama senin içindeki inancı biliyorum. Bazen kandillerde bana mesaj atıp yapılacak ibadetleri sorduğunu biliyorum, içten içe senin de bu gidişten memnun olmadığını biliyorum. Bu yüzden... Hayatını daha iyi hale getirmek senin elinde Yasemin."

Elif öyle konuşurdu ki, bazen konuyla alakasız olduğum halde benim de kendimi sorgulamamı sağlardı. Muhafazakâr bir ailede doğmamıştım, ben de bu konularda en az Yasemin kadar cahil sayılırdım ancak Elif'i dinledikçe dinleyesim gelirdi. Söyledikleri benim de yüreğimdeki inanca dokunurdu ve çoğu zaman Elif'i bir rehber olarak görürdüm.

Yasemin içine derin bir nefes çekti, ardından yorganını üzerine örtüp tavanı izlemeyi sürdürdü. "Konu ne ara bana geldi? Yarın kınası olan sensin."

Elif'le göz göze geldiğimizde gülümseyerek bu kız iflah olmaz dercesine kafasını salladı. Tebessüm ettim. Ardından herhangi bir bildirim gelmeyen telefonumun ekranını açıp saate baktım.

"Oo, saat bire yaklaşmış. Uyuyalım artık. Yarın erkenden eve geçmem gerekiyor, işler beni bekler."

Yasemin sinsi sinsi gülümseyerek "Yatak odasını falan da hazırlarsınız tabii," dediğinde Elif daha fazla dayanamadan arkasındaki yastığı yüzüne

fırlattı. Yorganı başına çekerek atıştan kurtulan Yasemin'le kahkahalarımız birbirine karıştı. Katıla katıla güldüğümüz birkaç dakikanın ardından aynı anda sustuk, hepimizin başı tavana dönüktü, gözlerimiz öylece avizenin gölgeleriyle süslenen boyalı tavanı izliyordu.

İki elimi de kalbimin üzerine koyup derin bir nefes aldım. Büyümüştük. Balamir'e göre, büyümüştük. Aramızdan biri evleniyordu, tek tercihimizin tüm hayatımızı değiştireceği zamanlardan geçiyorduk ve bu bilgi gerilmeme neden oluyordu. Kararlar konusunda hiç iyi değildim ve yanlış kararlar vermekten korkuyordum. Hayatımın istemediğim bir yönde şekillenmesinden.

Hepimizin aklından farklı şeyler geçiyor olacaktı ki bu hüzün dolu sükût biraz daha sürdü ve odanın içinde yalnızca nefes alış verişlerimiz duyuldu.

Nihayetinde ilk konuşan ben oldum.

"Acaba bir yıl sonra bugün ne halde olacağız?"

Gözlerimi aşağı indirip arkadaşlarıma baktım. İkisinin de yüzünde hafiften bir gülümseme oluşmuştu.

"Bence..." dedi Yasemin, Elif'ten önce. "Elif'in bir çocuğu olur, tercihen kız... Elif ve Bilal'den güzel bir kız çocuğu olur sahiden."

Bakışlarını, söylediklerini onaylatmak için önce Elif'e, ardından bana dikti. "Ben çok mutlu olurum," dedim hevesle. "Küçücük bir kız yeğenim olsa... Elimden bırakmam."

Elif'in gülümsemesi içli bir hal aldı. "Aslında ben hep ilk çocuğumun erkek olmasını istemiştim. Hayır, ayrım yaptığımdan değil. Abimi çok seviyorum, çocuklarımın da öyle güzel bir abilerinin olmasının hayalini kurardım hep."

Dişlerimi göstermeden güldüm. "Abim ve Ali abinin karışımı bir erkek çocuğu eminim ki kusursuz olur."

"Bana da mantıklı geldi şimdi. Tamam, ilk çocuk erkek olsun..." dedi Yasemin sanki bu bizim isteğimizle değişecekmiş gibi. "Bir yıl sonra Elif kocası ve oğluyla mutlu bir aile olur." Sözlerinin ardından beni buldu renkli gözleri. "Mihra kazanacağı üniversitenin birinci yılını bitirmiş olur, gelir her öğrendiği yeni bilgiyi bizimle paylaşır. Hatta belki oradaki öğrencilerden biriyle sevgili bile olur..."

Hayali iyi gidiyorken, son söylediği cümleyle buz kestim. Midem kasıldı. Günlerdir kendisinden mesaj beklediğim adamı düşündüm ve bir yıl sonra onunla ne halde olacağımızı. Buradaki görevleri ne kadar süreliydi onu bile bilmiyordum. Türkiye'ye dönmüş olur muydu?

Aramıza mesafeler girer miydi? Öyle olursa göz görmeyince gönül aldırmaz derler, belki konuşmayı bile bırakırdık. Sonra bana ne şiirler okuyan olurdu, ne de okuduğum kitapları anlatışımı merakla bekleyen birisi...

Ürperdim. Bazen dilimizden dökülen sözcüklerin dua yerine geçtiğini söylerler. İçimdeki kasvet büyüdü, içten içe kendimi yatıştırmaya çalıştım. Allah'ım, eğer Yasemin'in bu son söyledikleri dua yerine geçiyorsa, lütfen kabul etme.

"Ee," dedi Elif ben düşüncelerimle boğuşurken. "Sen ne halde olacaksın?"

Yasemin bu soruyla birlikte gözlerini bizden kaçırdı. Boğazındaki hareketlenmeyle yutkunduğunu fark ettim, ardından omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmem, aklıma bir şey gelmiyor. Ben de evlilik yoluna girmiş olurum belki." Elif'e baktı. "Sonuçta ayakkabının altına ismimizi yazarsın, değil mi?"

Elif gözlerini kısarak güldü. Bu sırada aklı hâlâ gelmeyen mesajda, değişmeyen son görülmede olan ben telefonuma baktım. Hiçbir değişiklik görmeyince keyifsizce kafamı yastığa gömüp, "İyi geceler kızlar," dedim.

Bu, gece boyunca duyulan son cümle olmuştu.

Yusuf Agâh Demiral, gecenin insanı esir eden, körleştiren karanlığında takımındaki diğer askerleriyle uygun bir çalının arkasına kamufle olmuştu. Etrafta uluyan kurtların, gaklayan kargaların ve zirvenin verdiği soğukluğu taşıyan rüzgârın sesinin haricinde hiçbir şey duyulmuyordu. Hareketsiz, ölü gibi yatan bir manken gibiydiler, saatlerdir bakışları tek bir noktaya odaklanmıştı. Birazdan Türkiye'ye gitmek üzere yola çıkacak mühimmat aracının geleceği barakaya.

Bol çatışmalı, yoğun, yorucu bir üç gün geçirmişlerdi.

Yağmur yağmış, kıyafetleri ıslanmış sonra üzerlerinde kurumuştu. Üç gündür ne kıyafet değiştirebiliyor ne de temizlenebiliyorlardı. Ellerindeki su bittiğinde çareyi biriken yağmur sularını içmekte bulmuşlardı ki komando olmak bunu gerektirirdi. Ancak ne olursa olsun buradaki çakal sürelerini tamamen temizlemeden gitmek gibi bir niyetleri asla yoktu. Pes etmek akıllarından bile geçmemişti, geçmiyordu ve geçmeyecekti de.

Yusuf Agâh, timindeki diğer askerleri gibi çalıların arasına saklanmıştı. Sessizce bölgeyi izliyordu, henüz bir hareketlilik yoktu. Kamyondan önce içeri girip temizleyerek orada pusu kuramamışlardı çünkü işler

ters gidebilir, araca haber edilebilir ve böylece görev yerle yeksan olurdu. Telsizindeki cızırtıyı duyduğunda bakışlarını izlediği yerden ayırmadan dikkatini askerden gelecek söze verdi.

"Komutanım," dedi Ahmet ve kulakları rahatsız eden bir cızırtı sesi duyuldu. "Faruk bir türkü mü söylese? Öylece yatmaktan ayaklarım uyuştu." Cızırtılar. "Yeni bir türkü ezberlemiş, dinlediğin an kaybolup gidiyorsun başka diyarlara."

"Ne türküsü?" diye sordu Yusuf Agâh bakışlarını ayırmadan.

"Yemen türküsü." Hışırtılar. "Bir yanık söylüyor, sormayın."

"Tabii," dedi Yusuf Agâh. "Teröristler de türküyü duyup mest olur, etkisiz hale gelirler. Oğlum saçmalama."

"Sesli söyleyecek değil ya," dedi Ahmet. "Faruk, Sivas türküsü değil diye söyletmiyor ben diyeyim."

Bu defa yanıtlayan Faruk oldu. "Komutanım, isterseniz Sivas türküsü de biliyorum."

Yusuf Agâh belli belirsiz gülümsedi. Hareketsiz durmak uyku isteğini artırabilirdi, ya da vücut ağrılarını hissetmeye daha çok olanak sağlayabilirdi. Bu yüzden askerleri konuşturmanın iyi olacağının bilincindeydi, Ahmet de muhtemelen bu yüzden açmıştı türkü konusunu. Fakat elbette dikkat dağıtıcı bir faktör olabilirdi. Bu yüzden onaylamadı. Hem, türküyle birlikte aklına yine Mihra gelebilir, dikkati dağılabilirdi.

Aklından çıktığı varmış gibi... Şu an olmayı en çok istediği yer üç gün önceki zeytin ağacının altıydı. Yanında Mihra olacaktı, çekingen çekingen kitap okuyacaktı, o güzel gözleri Yusuf Agâh'a değdiğinde yakalanmış hissederek bakışlarını kaçıracaktı. Ama Yusuf Agâh Mihra tarafından fark edilmeyi umursamadan onu izleyecekti, rahat rahat seyredecekti baktıkça içinin açıldığı yüzünü. Aklı tamamen barakada ve öldüreceği vatan düşmanlarındayken yüreği yeniden o nahif kızın esiri olmuştu.

Telefonunu çıkarıp Mihra'nın WhatsApp profil fotoğrafına bakmak istedi. Günlerdir bulduğu her boşlukta telefonunu çektirmeye çalışmıştı ancak bu ıssız ormanda ve dağların arasında bu hiç mümkün olmamıştı. İçten içe kendisini merak edip etmediğini düşünüyordu, bir şey yazmış mıydı? Ya da Yusuf Agâh'ın yazmasını beklemiş miydi? Onun için endişelenmiş miydi?

Onu hiçbir zaman hiçbir şekilde üzmek istemese de kalbinin birlikte attığı genç kızın kendisi için endişelendiğini düşününce yüreğine bir haller oluyordu. Sağlıklı bir hal miydi? Bilmiyordu. Bu ne kadar doğruydu? Onu da bilmiyordu ama tek doğrusu oymuş gibi hissediyordu.

Hayalinde siması belirirken iç çekti, ölesiye yorgundu ancak Mihra'nın fotoğrafına bile bakmanın kendisini yatıştırdığını, yorgunluk denen illetli hissiyatın kendisinden kaçıp gitmesini sağladığını fark etmişti. Onu seyrederken ne uykuya ne yemeğe ihtiyacı olacaktı sanki. Sadece fotoğrafı bu etkiyi oluşturuyorsa, görev sırasında ondan bir mesaj okusa en güçlü enerji içeceğini içmiş kadar olurdu muhtemelen.

"Sevda ateşiyle daha fazla kavrulmak istemiyor kesin Yiğido. Aklı Balamir'dedir ha şimdi onun."

Şahin kadar keskin bakışlarını görev mahallinden ayırmadan "Ahmet, hiç uğraşma benimle," diye yanıtladı.

"Ula hayata bak, koskoca piyade üsteğmen de olsan aşk mevzu bahis olunca ise bulanmış yanakların kızarıyor." Sırıttı.

Yusuf Agâh, Ahmet'in bulunduğunu bildiği alana ters bir bakış attı. Ardından derin bir nefes aldı, tekrar barakaya bakarken "Kızardı mı lan gerçekten?" diye sordu, aslında bunu kendi kendine sormak istemişti. Doğrusu yüzünde bir sıcaklık hissediyordu ama daha önce hiç yanaklarının kızardığına şahit olmamıştı.

"Ne bileyim la, karanlıktan nasıl anlayacağım? Görmüyorum bile seni. Bence kızarmıştır yani. Sahi Yusuf Agâh komutanım, söylemeyi unuttun da görmedim sanma, fotoğrafını nereden buldun yengemin?"

Ahmet'ten saklayacağını düşündüyse yanılmıştı. Ahmet kaşla göz arasında fark etmişti ve işin garip yanı Yusuf Agâh bu duruma hiç şaşırmamıştı. Sorusuna yanıt vermek yerine "Kıza yenge deyip durma," dedi, bu tabir her ne kadar hoşuna gitse de. "Pot kıracaksın bir yerde. Çok sıkı kuralları var buraların, başını belaya sokarız."

"Fena mı?" dedi Ahmet sırıtarak. "Böylece herkes senin ona karşı ilgini anlamış olur, evlenmek zorunda kalırsınız. Filmlerdeki gibi. Endişelenme, vermezlerse de kaçırırız la, kim bulacak Türkiye'de sizi."

O sırada Veli adındaki bir asker, "Aynen komutanım, varsa bir gönül işiniz, biz de yardımcı oluruz evelallah," diye araya girdi. Diğerlerinin de güldüğünü biliyordu.

Yusuf Agâh boğazını temizleyip, "Manyak manyak konuşmayın lan, ne kaçırması?" dedi. Nabzı tekledi. Ve bu defa yalnızca Ahmet'e yönelik konuştu. "Deme sen de yenge falan."

Ahmet'in yanıtı gecikmedi. "Sanki hoşuna gitmiyor."

Gidiyordu, elbette gidiyordu da bu hitaptan önce aralarında kesinleşen bir şeyin olması gerekiyordu. Suratına vuran ayazla ürperdi. Sağ bacağı uyuşmaya başlıyordu. Nerede kalmıştı bu herifler?

"Vallahi komutanım," dedi Faruk. "Ne kadar erken evlenirseniz o kadar iyi. Bakın ben yirmi beş olmadan ilk çocuğu bekliyorum. Bu devirde genç baba olmak önemli, çocuk büyüyünce cahil kalmamak gerekiyor."

Faruk kasımda yirmi beş yaşında olacaktı. Yirmi dördünde evlenmiş, sonra görev yeri Balamir'e çıkmıştı. Eşi hamileliğin son günlerini yaşıyordu, hepsi birlikte Faruk'un heyecanını taşıyorlardı.

Yusuf Agâh telsizin mandalına basarak "Eşin nasıl?" diye sordu.

"İyi komutanım, heyecanla çocuğu bekliyorlardı. Belki doğmuştur bile. Bir dönelim, hemen Ayşe'mi arayacağım."

"İnşallah," dedi Yusuf Agâh ve o an rüzgârın daha şiddetli estiğini hissetti.

Derin bir sessizlikten sonra telsiz yeniden cızırtılar çıkardığında kulakları karıncalandı. Gözcülerden Besim, "Komutanım, bir araç göründü," dedi.

Yusuf Agâh, "Ne tarafa gidiyor?" diye sordu.

"Barakaya komutanım."

Yanıtla birlikte başını onaylarcasına aşağı doğru hareket ettirdi. Ardından yutkundu. Araba istedikleri konuma yaklaştığında kaşlarını çattı. O kararlı, cesur, korkusuz ifadesi yüzünde belirmişti. İçine çektiği nefesle birlikte "Hadi bakalım aslanlarım," diyerek ekledi. "Ya Allah, Bismillah."

Güneş Balamir'i terk edeli saatler oluyordu. Sokağın karanlığını ağaçlara asılmış rengârenk lambalar aydınlatmıştı da benim kasvete gömülen yüreğimi aydınlatacak ışık henüz bulunamamıştı. Mutlu olmam gerekiyordu, abim ve Elif evleniyordu. İçim içime sığmamalı, ağzım kulaklarıma varmalıydı. Fakat ben mutluluğun çok uzağındaydım. Hayır ne abim ne Elif ne de bugün gerçekleşecek olan düğündü moralimi bozan, tadımı kaçıran, körpe yüreğimi kasvete boğan...

Yusuf Agâh'tan hâlâ bir haber alamamış olmaktı...

Mesaj atmıştım ama iletilmemişti bile. Kısa sürede bu denli bağlanmak, kalbimin bir başkasında kaldığını, benim bedenimde atmadığını hissetmek akıl kârı değildi biliyordum ancak buna engel olamıyordum. Ruhum bedenime hapsolmuştu sanki, burada olmayı istemiyordu. Çıkıp Balamir'in tüm dağlarını dolaşmak ve onu bulmak için çırpınıyordu. Keyfim de şimdi ne halde olduğunu düşündüğüm adamda kalmıştı, sevincim de...

Üzerime giyindiğim gülkurusu elbisenin rengi ruh halime oldukça zıttı, astarın üzerine dikilmiş tülden kumaşın üstündeki üç boyutlu rengarenk çiçeklerin içinde Yusuf Agâh'ın söylediği gibi çiçekleri giyiyormuş gibi görünemezdim bugün asla. Olsam olsam solmuş çiçekler olurdum. Tüm yaşam enerjim acımasız eller tarafından sökülüp alınmıştı zayıf bedenimden. Ailem koşuşturma dolayısıyla hasta olduğumu sanıyordu, babam ateşimi şöyle bir kontrol etmiş, olmadığını görünce üşütmüş olabileceğimi söylemişti.

Doğrusu, ancak kalbim üşütmüştü.

Bu yüzden bugün benden neredeyse hiçbir şey yapmam istenmemişti. Muhtemelen dışarıdan uyuz, abisinin evliliğine sevinmeyen bir görümce olarak göreceklerdi beni, doğrusu hiç de umurumda değildi. Gözüm birkaç dakikada bir iki elimle sıkıca tuttuğum telefonumun ekranına gidiyordu, sesi açık olduğu halde bir de gözlerimle kontrol ediyordum olup biteni ancak ne yazan vardı ne de çizen...

Abim ve Elif nikâh masasına geçtiklerinde insanlara ayak uydurarak alkış tuttum. Elif, beyazlar içinde çok güzel görünüyordu. Gelinliği üzerine cuk oturmuştu, çok da güzel taşımıştı, saf heyecanı, tüm masumluğuyla oturuyordu abimin yanında. Duvağından yüzünü net göremesem de gözlerini masadan kaldırmadığına adım gibi emindim. İmam nikâhları evin içinde kıyılmıştı, dini olarak evlilerdi şu an ve o birbirlerine derinden ilk bakışı görmek paha biçilemezdi. Onları hiç tanımayan insanlar bile o bakışları görseler, birbirine âşık bu gözlerin bakışmayı yıllarca beklediklerini anlarlardı. Etrafımda aşk evliliği yapan insanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi, çoğu yaşı geldiği için iyi düşünüp mantık evliliğini seçerdi, aşk da sonradan ya doğardı ya da doğmazdı.

Ondandır ki abim ve Elif, Balamir gençlerinin iç çekerek baktıkları, güzel bir çiftti.

Abim...

Ellerinin titrediğini görebiliyordum, gergin olduğu dakikalarda parmaklarıyla bir yere ritim tutardı, tıpkı şimdiki gibi. Sağ bacağını salladığına hiç şüphem yoktu. Heyecanını görmek az da olsa tebessüm etmemi sağladı.

Bugün olduğundan çok daha güzel görünen Yasemin, Elif'in nikâh şahidiydi, abiminkiyse pek tanımadığım bir arkadaşı. Nikâh memuru mikrofona iki kere parmağını dokundurduğunda tüm sesler kesildi ve tüm bakışlar oraya odaklandı.

"Değerli misafirlerimiz, bugün burada semtimizin değerli ailelerinden Elnurovların ve Saidovların nikâh akdini gerçekleştirmek için bulunmaktayız. Öncelikle hepiniz hoş geldiniz."

Eline mikrofon geçti mi konuşmaya bayılan nikâh memuru ezberlenen giriş konuşmalarını yaparken ben ne kadar zorlansam da aklımı oraya veremiyordum. Abim ve Elif'i bu halde gören dudaklarım gülümsemek için hareketlendi ancak kalbim hâlâ ağlamaklıydı. Yanımda oturan anneminse sadece kalbi değil, gözleri de ağlamaklıydı. İlk defa bir evladı evleniyordu sonuçta, ara sıra yayılan hıçkırıklarını tutamıyordu genç kadın. Ona uyum sağlayıp da ağlasam kimse garipsemezdi, kimse akıl almaz bir sevda için ağladığımı düşünmezdi, kimsenin aklına bir Türk askeri gelmezdi.

Telefonumun ekranını açtım, umutsuzca bildirimlere baktım lakin attığım mesaja hâlâ bir yanıt gelmemişti. Hiçbir bağımın olmadığı adamın ne halde olduğunu düşünmekten canımdan çok sevdiğim abimin nikâhına odaklanamıyordum, bu nasıl bir işti böyle? Kaçıncı kez yıkılan hayallerimle birlikte telefonumu kapattım ve yeniden ilgimi nikâh akdine vermeye çalıştım.

Nikâh memuru masadaki herkesten tek tek ad soyad istedi, önce Elif konuştu.

"Elif Saidova."

Sıra abime geldi. "Bilal Elnurov."

Ve şahitler...

"Yetiştik galiba."

Boş bakışlarla nikâh masasına bakıyorken işittiğim bu sesle kalbim tekledi, midem kasıldı. Bacaklarımdaki güç bir anda çekilirken düşmemek için direndim ve başımı hiç beklemeden sağıma çevirdim. O an feri sönmüş gözlerime yeniden ışık doğdu, karamel rengi sıcacık harelerle içime ışık doğdu ve mevsime inat kışı yaşayan ruhum yaza tekrar kavuştu.

"Hoş geldiniz oğlum, yetiştiniz, yetiştiniz..."

Annem tek eliyle göz altlarını silerken ayağa kalkıp yanıtlamıştı onu. Ben hâlâ öylece oturduğum yerdeydim, sanki sandalyeme çivilenmiştim. Ne kalkabiliyor ne de yerimde durabiliyordum. İçim içime sığmıyordu, dudaklarım canla başla gülümsemek istiyordu. Doğru mu görüyordum yoksa karşımdaki yapılı adam zihnimin ürettiği güzel bir hayal miydi, emin olamıyordum.

Koluma geçirilen sert dirsekle başımı hızla iki yana salladım, bakışlarımı zar zor ayırdım en yakın arkadaşı Ahmet'le masamıza oturmakta

olan Yusuf Agâh'tan ve meraklı gözlerini kocaman açmış Gülnar'la karşılaştım. Ağzını açarak "Geldi, geldi," diyordu sessizce. Ayşe de arkasında pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Fenaydı bu ikizler...

Gülümsememi tutup sinirli ifademi almak zor olsa da kaşlarımı yukarı kaldırıp kızıyormuş gibi yaparak onları uyardım. Gülnar dudaklarını kulağıma yaklaştırıp "Hadi yine iyisin, bak bir anda iyileşirsin şimdi," dediğinde dirsek atan bu defa ben oldum, çünkü karşı çaprazımıza oturan Yusuf Agâh'ın bakışlarının bizim olduğumuz tarafa döndüğünü hissedebiliyordum.

Yusuf Agâh'ın, evet. Görevden dönmüş olan Yusuf Agâh'ın. Sapasağlam bir şekilde!

Allah'ım, son günlerde söylediğim yalanların bedelini bu şekilde mi ödettin bana? O yüzden mi yandı kalbim cayır cayır? Öyleyse yalan dünyanın en kötü şeyiydi.

Bakışlarımı ağır ağır Yusuf Agâh'a çevirdiğimde gerçekten bana baktığını gördüm. Ona gülümsemeyi, hoş geldin demeyi çok istesem de masamız kalabalıktı, yengemin gözleriyse velfecri okuyordu. En ufak hareketimizi yakalar, hiç olmadık fitneler sokardı ailemin aklına. Her zamankinden daha dikkatli olmam lazımdı bu nedenle. Üstelik yanında da iyi bir çırağı olarak yetiştirdiği kızı Gonca oturuyordu, biri yakalamasa öbürü yakalardı mutlaka.

"Sayın Elif Saidova, hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan, kendi istek ve arzunuzla Bilal Elnurov Beyefendi'yle evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Nikâh memurunun sesini duyduğumda ben de herkes gibi bakışlarımı oraya çevirdim ancak aklım da kalbim de sağ çaprazımda olan adamdaydı. Babamla kısa bir hal hatır muhabbeti yapmışlardı ancak nikâhın başlamasıyla birlikte sohbetleri kısa sürmüştü.

Elif yavaşça mikrofona eğildi. Sessizce "Evet," dedi. Kırlık alanı alkış sesleri ele geçirdi. Heyecanla atan kalbimin sesinin bu şiddetli alkışları bastırdığını düşünüyordum.

Nikâh memuru mikrofonu yeniden ağzına yaklaştırdı ve bu defa aynı soruyu abime sormak için dudaklarını araladı. "Sayın Bilal Elnurov, hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan, kendi istek ve arzunuzla Elif Saidova Hanımefendi'yle evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Abim de ağır ağır yaklaştı mikrofana. "Evet!" dedi Elif'ten daha yüksek bir sesle, hep bunu beklediğini gösteren edasıyla. Altdudağımı dişleyerek gülümsedim ve hevesle el çırptım. Şimdi tüm mutluluğum benimleydi işte, şimdi gerçekten gülümseyebiliyordum.

Nikâh memuru mikrofonu şahitlere uzattı ve onlar da "Evet," dediklerinde "Ben de Balamir Belediyesi'nin bana verdiği yetkiyle, sizleri karı koca ilan ediyorum," cümlesi duyuldu ve daha güçlü bir alkış koptu. Bir ıslık sesi duyduğumda kafamı sağıma çevirip sesin sahibine bakmak istedim, ıslığı çalan Ahmet'ti ancak benim gözlerim yeniden Yusuf Agâh'ın iç ısıtan hareleriyle çarpışmıştı.

Siyah bir gömlek giyindiğini görebilmiştim yalnızca, ilk iki düğmesi açıktı ve künyesinin gümüş zinciri görünüyordu. Saçlarınıysa hafiften yukarı kaldırıp sola doğru eğmişti. Gözlerimiz birbirine kısa saniyelerde çok şey anlatsa da bedenimizden birbirimize karşı hiçbir tepki yayılmamıştı. Fakat ruhum ruhuna çoktan kavuşmuştu.

Elif ve abim ayağa kalktığında bakışlarım bu mutlu anlarını izlemek adına yeniden onlara odaklandı. Abim, Elif'in duvağını açtı, arkadaşımın güzel yüzü göründü. Abim eğilip dudaklarını arkadaşımın alnına bastırdı ve yüreğim onların aşkının güzelliğiyle çiçek açtı.

Ailem ayaklandığında takı tepsisini tutacak kişi olarak ben de onlarla kalktım ancak kalbim masadaydı. Kalbime kalbini vereninse bakışları benimleydi.

Gelin ve damatla ailecek fotoğraf çekilip takının takılacağı alana geçtiğimizde Yusuf Agâh'ı görene dek normaldim lakin o göründüğünde hiçbir şey yapmadan öylece durduğum halde bir şekilde takılıp düşeceğimden ya da elimdeki tepsiyi düşüreceğimden korktum. Sıra Yusuf Agâh'a geldiğinde abimin yakasına altın taktı. "Hayırlı olsun kardeşim." Abimle el sıkıştılar ve sarıldılar. Kısa zamanda iyi arkadaş olmuşlardı doğrusu ve bu hoşuma gidiyordu. Elif'e de döndü. "Hayırlı olsun."

Elif gülümseyip başını aşağı eğip yukarı kaldırdı. "Sağ olun, hoş geldiniz."

O sırada takı takanların adını söyleyen yaşlı adam mikrofona "Damadın..." dedi ve bize doğru eğildi. "Nesi oluyor?"

Ahmet gülümseyerek "En..." dediğinde Yusuf Agâh kötü bir şey söyleyecekmiş gibi ondan önce atıldı. "Arkadaşı."

Kel, gözlüklü adam kafasını tamam dercesine hareket ettirdi. "Damadın arkadaşından bir altın."

"Gelmeniz yeterdi, niye zahmet ettiniz?" diye sordu abim.

"Evlenecek çiftlere destek olmak âdettendir," dedi Yusuf Agâh ve abimin omzuna iki kere dostça dokundu.

Abim gülümsedi. "Bir fotoğraf çekilelim o halde."

Yusuf Agâh düşünür gibi bana baktı önce, o an yeniden heyecanlandım. Tüm fotoğraflarda tepsi tutan olarak ben de çıkıyordum ve eğer kabul ederse bu Yusuf Agâh'la ilk fotoğrafımız olabilirdi. Üstelik yan yana.

Ne düşündü ne düşünmedi bilinmez, kafasını tamam dercesine hareket ettirdi. Tekrar bana baktığında boş boş onu izlemekle meşguldüm. İlk birkaç saniye öylece ona bakarken yapmam gerekenler aklımdan çıktı ve neden öylece bana baktığını sorarcasına tek kaşımı kaldırdım.

"Fotoğraf?" dediğinde "Ha," dedim. Gülümsemeyi denedim, o ise gerçekten gülümsedi. "Fotoğraf, tabii..." diyerek bir iki adım yana kaydım.

Yusuf Agâh abimle benim tam ortama geçti, kadraja sığmak adına birbirimize yakındık, dirseğim koluna değiyordu ve bu minicik temas dahi yüreğimin delirmesine sebep veriyordu.

Fotoğraf makinesine bakarken başımı hafiften Yusuf Agâh'a çevirdim ancak bu bile isteye yaptığım bir şey değildi, fotoğraf çekilirken hep yüzümün sol tarafının görünmesini isterdim. Dişlerimi göstermeden hafiften tebessüm ettim ve aldığım son nefeste solunduğunda insanı sıcacık yaz gününde girilen göl kadar ferahlamış hissettiren ferah kokusunu içime çektim.

Flaş patladı ve o tatlı an kameraman tarafından olumsuzlaştırıldı.

Takı faslı sona erip yeniden masamıza geldiğimde annem ve babam gidenlerle vedalaşmak, gelenleri karşılamak adına giriş kısmındaydılar. Yengem, amcam Gonca ve kardeşlerimin yanı sıra Yusuf Agâh ve Ahmet de hâlâ masadaydılar. Amcam Yusuf Agâh'la muhtemelen askerlik ve Türkiye hakkında koyu bir muhabbete girmişti. Gonca da babasıyla konuşan adamları izliyordu, yengem de onları dinleyip bazen laf arasına giriyordu.

Sandalyemi çektiğimde Yusuf Agâh'ın gözleri beni buldu. Maalesef hiç pas vermeden yerime oturdum, yemeklerin yenildiği masada boş tabak, meyve sularının yarısı içilmiş bardaklardan sonra dikkatimi çeken ilk şey Yusuf Agâh'ın önündeki fotoğraf zarfıydı. Almıştı. Nedendir bilmem mutlu oldum. Birlikte bir fotoğrafımız vardı ve elindeydi, bunu bilmek iyi hissettiriyordu.

Elini cebine attığını gördüğümde bardağıma meyve suyu koyuyordum ancak gözlerim ondaydı. Telefonunu çıkardı, masanın altından iki elinin parmaklarıyla tuşlara tıkladı. Birine mesaj attığı belliydi.

Çok geçmeden dizlerimin üzerine bıraktığım telefonum titredi. Midem kasılırken telefonuma bakmadan önce bardağıma koyduğum meyve suyundan bir iki yudum aldım ve az da olsa ferahladım.

"Ee gençler, sizin yok mu sevdiğiniz falan?"

Tam bir büyük elti topuzu yapmış olan yengem alnından sarkıp kafasının her hareketiyle sallanan bukleli perçemlerinin arasında kalan gözleriyle Yusuf Agâh ve Ahmet'e attığı meraklı bakışlarla sormuştu bu soruyu.

"Bizim sevdiğimiz vatan yenge," dedi Ahmet. "Onun aşkıyla geldik buralara..."

Yusuf Agâh'la yeniden bakıştığımızda kaşlarıyla telefonumu işaret etti ve hiç çaktırmadan yeniden yengeme döndü. Bana mesaj attığı artık kesindi. İçten içe ne yazdığını görmek için çıldırsam da henüz bakamazdım, biraz daha zaman geçmeliydi.

"Ay canım ben eş olarak sevdiğinizi diyorum, vatan aşkı hepimizde var..."

"Başladı bizim çöpçatan," dedi amcam yengeme ters ters bakarak.

"Aman canım, sen de... Gencecik çocuklar ne var?"

Amcam ters ters gözlerini kapatıp açtı. "Bakmayın siz Billur'a... Arada konuşur işte öyle. Ne demiştiniz. Görev. Çok mu var bu dağlarda terörist?"

Ahmet elini "Ohoo," dercesine salladı.

Nihayet titreyen ellerimle telefonumu elime alma cesaretinde bulundum ve kafamı kaldırmadan ekranı açtım. WhatsApp'a girdim ve Yusuf Agâh'ın, o görevdeyken yazdığım nasılsın sorusuna şimdi verdiği cevabı gördüm.

Yusuf Agâh: Görevdeyken mesajını görseydim şimdi seni görmüş olduğum kadar iyi hissederdim.

Yusuf Agâh: Sen nasılsın?

Gülümsememek zordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bir yanıt yazmak için parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. Evde olsam internetimi kapatır, vereceğim cevabı daha iyi düşünmek için biraz beklerdim ancak şimdi Yusuf Agâh tam karşımda oturduğundan bunu yapamazdım.

Mihra: Görevdeyken mesajıma yanıt verebilseydin en az bu kadar iyi hissederdim.

Nasıl bir cesaret patlaması yaşayıp gönderebildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ancak günlerdir onun için telaşlanmış olmak beni

etkilemişti. İçimde saklı olan söylemek isteyeceklerimi tutacak irade yoktu. Yanaklarım ısındı, belki bir müddet yüzüne bakamazdım ancak kötü hissetmiyordum.

Yusuf Agâh: Mihra...

Yusuf Agâh: Eğer karşımda oturuyor olmasaydın birinin telefonunu alıp bunu senin yerine yazdığını düşünebilirdim.

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi.

Mihra: Ne?

Mihra: Daha önce hiç öyle bir şey yapmadım.

Yusuf Agâh: :)

Yusuf Agâh: Çok güzel görünüyorsun.

Yusuf Agâh: Elbise...

Yusuf Agâh: Yakışmış. Yine.

Tek elimi yukarı kaldırdım, kulağımın arkasına sıkıştırdığım saç tutamlarımı öne çıkardım ve kızaran yanaklarımı onlar sayesinde gizlemeye çalıştım.

Mihra: Teşekkür ederim.

Mihra: Sen de.

Yüzümü buruşturdum. Sen de ne demekti? Adam bana çok güzel göründüğümü söylemişti!

Yutkundum.

Mihra: Kıyafetin yani, siyah... Yakışmış.

Mihra: Hep asker yeşiliyle görüyorum ya...

Saçmalıyordum. Ellerimle yüzümü kapatmak istiyor, utanç çığlıkları atmayı diliyordum. Gözlerimi çaktırmadan yukarı kaldırdığımda Yusuf Agâh'ın başını önüne eğerek kendini tutamadan gülümsediğini gördüm. Dişlerini göstermemişti ancak bir çukuru andıran gamzelerinin ikisi de yanaklarında yerini almıştı.

Yusuf Agâh: Zeytin ağacının altında buluştuğumuzda da siyah giyinmiştim.

Evet öyleydi. Bisiklet yaka siyah tişört ve aynı renk kot pantolon. Çok da yakışmıştı yine... Öte yandan buluşmak terimini okumak beni heyecanlandırmıştı. Biz buluşmuş muyduk? Birbirini seven iki insan gibi? Karnıma kramplar girdi. Öyle düşününce...

Bir tuhaf oldum.

Mihra: Buluşmak?

Mihra: Buluşmak planlı olur... Biz karşılaştık.

Gülümsemesi silinmedi.

Yusuf Agâh: Öyle olsun...

Yusuf Agâh: Bir daha karşılaşır mıyız dersin?

Bu... Buluşma teklifi mi sayılırdı? Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne denirdi ki?

Öylece vereceğim cevabı düşünürken omuzuma dokunan eller ile ekranı kilitlemek durumunda kaldım. "Mihracığım, kızım nasılsın?"

Başımı soluma çevirdiğimde Elif'in yengesi Kadriye ablayı görmeyi elbette beklemiyordum. Kadın aynı zamanda Kemal'in de annesiydi ve onu görmek en az oğlunu görmüş kadar kötü hissettirmişti. Yine de bozuntuya vermeden büyük bir yapaylıkla tebessüm ettim. "İyiyim, siz nasılsınız?"

"Ah, nasıl da saygılı, nasıl da tatlı dilli..." Omzumu sıvazladı. "Ben de iyiyim canım kızım, bir seni kontrol... Aman göreyim dedim. Ne güzel duruyordun öyle elinde tepsiyle."

Kafamı eğdim. "Teşekkür ederim."

"Çok da güzel olmuşsun maşallah, gözlerimizi alamadık senden. Ne ara büyüdün böyle?"

"Güzeldir güzel," diye seslendi sağ çaprazımızda oturan yengem. "Biraz beceriksiz sadece ama olsun." Kahkaha attı. Yengeme ters bir bakış attım.

"Aman canım, sen de. Annesine bak kızını al demişler, Gülbahar'ın ne kadar becerikli olduğunu tüm Balamir bilir. Eminim Mihra da öyledir. Değil mi kızım?"

Sanki yeni evine fırın seçiyor. Benim becerimden ya da beceriksizliğimden sana ne?

Ben kadını bozmayı kafama koyarak bir cevap vereceğim sıra "Kesinlikle!" dedi Gülnar. "Canım ablam, bir el lezzeti vardır ki sormayın."

Kadriye abla aldığı yanıtla memnun olarak kasıldı. Bense Gülnar'a bir dirsek atıp susturmayı denedim. Kadının ne için geldiği apaçık ortadaydı, bir de beni övüyordu akıllı kardeşim!

"Güzel güzel," dedi Kadriye abla ve ayağa kalktı. "Şöyle bir bakayım dedim, zaten akraba olduk, bundan sonra sık sık görüşürüz."

Ağzımın içinden "Allah muhafaza," dedim.

Kadriye abla "Efendim canım?" diye sorduğunda, "Hiç... Öyle," diye geçiştirdim.

Yeniden omzumu sıvazlayıp "Ayy canım kızım. Neyse, görüşürüz sonra," dedi.

Başımla onayladım.

Kadın bizim bulunduğumuz masadan uzaklaşır uzaklaşmaz yengem gözlerini kocaman açarak "Kız Mihra..." dedi büyük hevesle. "Turnayı gözünden vurdun hadi... Bu yarın bir gün seni oğluna ister besbelli..." Suratım güneşten daha sıcak bir hale dönerken bakışlarımı Yusuf Agâh'tan özenle kaçırıyordum. Yengem kahkaha attı. "Bak hiç şaşmaz, bir evde biri evlendi mi, diğerleri de sırasıyla peşinden gider..."

"Ne istemesi? Daha kaç yaşında bu kız?" Masadaki diğer herkes gibi benim de bakışlarım masaya oturduğundan bu yana ilk defa bu kadar hiddetli görünen adama kaydı.

Yusuf Agâh'a.

Ahmet gözlerini faltaşı kadar açmıştı, benimse kalbim bir saniyeden daha kısa süreyle göğsüme çarpıp duruyordu.

"Yirmi yaşında," dedi yengem hafiften gülümseyip tek kaşını kaldırarak. "Buralarda evlilik için ideal bir yaştır. Yengesi olarak ben verdim gitti. Hem Kemal'den iyisini mi bulacak canım? Hali vakti yerinde, evi var arabası var..."

"Elbette öyledir," dedi Ahmet, Yusuf Agâh'ın sırtına dokunarak. "Bizim Yusuf Agâh'ın da iki kız kardeşi var. Kıyamaz evlendirmeye, böyle konularda sert biraz o yüzden. Değil mi kardeşim?"

Yusuf Agâh boğazını temizledi ancak öfkesi zerre yatışmış görünmüyordu. "Öyle," dedi tek düze bir sesle. Sonra bana öyle bir bakış attı ki ürpermeden edemedim. "Mihra daha küçük. Eminim abisi de benim gibi düşünüyordur. Yirmi, evlilik için erken bir yaş. Öyle değil mi, Mihra?"

Kaşlarımı havaya kaldırırken yutkundum. Yengem tüm bu açıklamaların yanında yine de birtakım kokular almıştı, emindim. Bundandır ki dudağının bir tarafı kenara çekildi, tüm sinsiliği suratında yerini aldı. Bir Yusuf Agâh'a bir bana baktı.

"Düşündüğün için teşekkürler Yusuf Agâh *abi*," dedim son sözcüğün üstüne basarak, sırf kokuyu alan yengemin aklını oyalamak adına. Ardından yengeme baktım. "Aynen öyle. Ben üniversite okuyacağım. Evlilikte falan gözüm yok, rica ediyorum bir daha bu konuları açıp boş yere laf çıkarma."

Yere düşüp ağlayan Sehra'yı gördüğümde ona bakmak için ayağa kalktım. Bu, kıpkırmızı olduğuna emin olduğum suratımı gizlemek adına masadan kalkmak için iyi bir bahaneydi.

Yengem hah'larcasına güldü. "Buna da laf söylenmiyor..." dediğini duydum arkamdan ancak zerre umursamadım.

Düğünün kalanındaysa utançtan, masadan ve Yusuf Agâh'tan köşe bucak kaçtım. Lakin bu kaçışın temelli olmadığını biliyordum. Balamir sokakları bizi yine buluşturacaktı, bundan emindim.

Odanın içinde loş ışık hâkimdi. Elif Saidova yatağın üzerinde bembeyaz gelinliğiyle oturuyor, titreyen bedenini yatıştırmayı deniyordu. Fakat buna bir çare bulacağını ummuyordu. Gözyaşları yeni kurumuştu, birkaç sokak öteye gelmiş bile olsa ailesinden ayrılmak zor gelmişti genç kıza. Ve şimdi bu gözyaşları, sevdiğiyle kavuşmanın bilincine varmasıyla garip bir mutluluğa, heyecana bırakmıştı. Önünde ahşap bir sehpa, sehpanın üzerinde pilav, nohut ve meyve suları vardı. Genç kız bir lokma dahi yiyeceğini düşünemiyordu. Oysaki açtı, en son sabah kahvaltısı yapmıştı ancak iştahı bir anda kesilmişti.

Odanın kapısı açıldığında derin bir nefes çekti içine.

Bilal'in geldiğini biliyordu da gözlerini kaldırıp da bakamamıştı kocasına.

Kocasına...

Bu sözcüğe alışabilecek miydi? Ne kadar imkânsız gelirdi bir zamanlar... Şimdiyse yarımını tamamlayanı olmuştu gözlerinin yeşilinde huzuru sakladığını düşündüğü güzel adam.

Bilal, Elif'in yanına oturmadan önce boğazını temizledi. Sonra yavaşça yanına oturdu, yatağın sol tarafı genç adamın ağırlığıyla hafiften çöktü.

"Yememişsin hiç," dedi karısına sessizce. "Aç değil misin?"

"Değilim," dedi Elif aynı kısık tonlamayla. "Ama sen ye..."

"Ben de değilim... Aslında aç olmam gerekiyordu," derken güler gibi oldu. "Normalde bu saate kadar beş öğünü de yemiş olurdum... Ama şimdi, hiçbirini yiyesim yok."

Elif gülümsedi. "Beş öğün yiyor musun sahiden?"

"Hiç göstermiyorum, değil mi?"

Elif kafasını kaldırmadan, başını hayır dercesine salladı. "Hiç..."

"Erkekler evlendikten sonra kilo alırlarmış," dedi Bilal. "Belki senin yemeklerin yarar bana..."

Elif gülümsemek istedi ancak o an aklına çok kötü bir şey gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "En çok hangi yemeği sevdiğini sormadım hiç."

"Çok kolay..." dedi Bilal. "İçinde patates olan her yemeği severim."

Elif yeniden tebessüm etti. "İyiymiş..."

Bir süre sonra Bilal, "Elif..." dedi. "Hâlâ gözlerime bakmayacak mısın?"

Elif'in kalbinde güller tomurcuklanırken dizlerinin üzerinde duran elleriyle oynamaya devam ediyordu. "Şey... Utanıyorum."

Bilal gülümseyerek kaşlarını çattı. "Yüz görümlüğü mü istiyorsun yoksa?"

O an Elif hayretle ve itiraz edercesine kocasına baktı. "Tabii ki hayır!"

Ve iki genç âşığın aynı tonlardaki hareleri birbirine o gece o odada ilk kez o an ilişti. Elif'in yanaklarına kırmızı kan hücreleri hücum ederken kalbi artık dizginleyemeyeceği raddeye geldi. Bilal'in gözbebeklerinden okuyabiliyordu aşkını. Sevdiği adamın, kocasının, tüm sevgisi kalbinden gözlerine yansıyordu ve bunu görmek Elif'in elini ayağına dolaştırıyor, bugüne dek büyüttüğü aşkına daha fazlasını ekliyordu.

"Yine de, benim sana vermek istediğim bir şey var," dedi Bilal ve Elif ancak o an fark etti kocasının elinde tuttuğu kadife takı kutusunu. Bilal işaretparmağıyla kutuyu açtı ve oldukça zarif, ucunda yuvarlağın içinde el yazısı stiliyle "B" harfi işlenmiş altın kolyeyi çıkardı.

Elif kolyeye hayran hayran bakarken "Bilal..." dedi sessizce.

"Biraz benelil bir kolye, kabul..." dedi Bilal. "Daha zarif olanlar vardı ama... Bu kolye kalbinin yakınında olacak hep, adımı taşımanı istedim. Birden bunu alıverdim."

Elif'in gözleri buğulandı. "Başka hiçbir kolyeyi bu kadar hevesle takmazdım."

"Beni mutlu etmek için mi böyle söylüyorsun?"

Elif başını şiddetle iki yanına salladı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu, bu geceyi nasıl unuturdu? Hangi gece bu denli mutlu olmuştu? Onun yuvası burasıydı, Bilal'inin yanıydı, daha şimdiden varmıştı bunun farkına. Yutkundu. "Çok güzel."

Genç adam tebessüm etti ve "Senin kadar değil karıcığım," dedi ve taze eşinin gülümsemesini izledi. "Dön hadi, takayım."

Elif buğulanan gözlerini kırpıştırarak onayladı kocasını. Hiç beklemeden arkasını döndü ve eşinin kolyeyi gerdanına takmasını bekledi. kolyenin ucu gelinliğin göğüs bölgesinin üzerine düştüğünde gözleri "B" harfinin üzerine ilişti. Nasıl güzeldi, ömrü boyunca gururla taşırdı bu harfi.

Kolyenin kilidi takıldığında derince soluklandı. Bilal'in elleri omuzlarına yerleştiğinde genç kız bu temasla birlikte aldığı nefesi kaybetti. Bilal başını biraz eğdi ve alnını Elif'in kafasının sol tarafına yasladı.

"Elif'im," dedi duyguyla. "Küçükken camiide Kur'an kursuna gittiğimizde... Alfabeyi ezberlerken Elif harfini söylerken heyecanlanırdım."

İtirafıyla genç kızın dudakları iki yanına kıvrıldı. "Elif'ten sonra Be harfinin geldiğini görünce aklım başımdan gitti, daldım hayaller âlemine. Bu bir işaret diyordum içten içe, çocuk aklıyla bile. Adımın ilk harfi dahi senden sonra gelir alfabede. Ben öyle avunurdum işte... Orada yan yana olduğumuzu bilmek heyecanlandırırdı beni. Ve şimdi karşımdasın. Bu hayallerden daha güzelmiş."

Omuzlarından tuttuğu genç kızı hafiften kendine çevirdiğinde Elif ona uyum sağladı ve gözlerini yeniden sırılsıklam âşık olduğu kocasının gözlerine çıkardı. "Allah'a şükürler olsun, bana senin kadar güzel bir hayal kurdurup hayalden kat kat güzel gerçeğini yaşattığı için. Evime, gönlüme hoş geldin eşim, güzel Elif'im."

Dudaklarını Elif'in alnına bastırdığında genç kızın içinde bir yanardağ patladı, gözlerini kapattı ve kendine hâkim olamadan "Hoş buldum," diye fısıldadı, ardından kocasının sinesine başını yasladı, ona sokuldu.

Bilal'in kolları Elif'i sardı, iki gencin yürekleri o gece birbirine kavuştu, bir oldu, seneler süren hasret o dört duvar içinde son buldu...

Bölüm Dokuz

Müjde

Yazın bir günü daha devrilmiş, yakıcı güneş yeniden Balamir'in alçak evlerinin üzerine ışıklarını salmıştı. Düğünün yorgunluğu bir yana, bugün hepimizde bir coşku vardı ki abim ve Elif yakın şehirlerden birine gittikleri balayından dün gece dönmüşlerdi. Kahvaltılarımız şimdi Elif'le daha da şenlenecekti. Ailemizin yeni bir üyesi daha vardı artık.

Âdetlerimize göre yeni evlenen çift bir sene boyunca erkeğin ailesiyle birlikte yaşardı, evliliğe alıştırmak, üzerlerindeki sorumlulukları azaltmak için. Üstelik burada yeni evlenmiş çiftlerle şeytanın çok uğraştığına inanılırdı, en çok kavgalar alışılamama durumundan ötürü bu zamanlarda doğarmış. Bundan mütevellit ilk yıl bir nevi destek olmak amacıyla birlikte yaşanırdı. Haliyle Elif bu sene boyunca bizimle kalacaktı ve bu durum beni aşırı heyecanlandırıyordu.

Kız kardeşlerim ve annemle erkenden kalkmış, güzel çiçeklerle süslenmiş bahçemize bir kuş sütünün eksik olduğu kahvaltı masasını hazırlamıştık. Onlar aşağıda beklerken ben mutfaktan ekmek sepetini almak için yukarı çıkmıştım. Hazır çıkmışken, kimse yokken dikkat çekmem diye düşünerek telefonumu çıkardım ve bir mesaj bildirimi görmeyi bekledim. Düğün günü masadaki konuşmalardan, yengemin söylediklerinden ötürü oldukça utandığımdan doğru düzgün bir şey yazamıyordum Yusuf Agâh'a.

İşin üzücü yanı, o da bana yazmamıştı ve bu kalbimin kasvetle dolmasına neden oluyordu. Kemal'den aileme bahsetmediğim ve üstüne üstlük onunla hakkımda çıkan bu evlilik meselelerinden ötürü sinirlenmiş miydi,?

O an sinirlenmişti, bunu gözlerinden okuyabilmiştim. Ancak şimdi ne durumda olduğunu merak ediyordum. Yazmak istiyordum, ancak elim de gitmiyordu.

Mutfak kapısının gıcırtısıyla telefonumu kilitleyip zihnimden o güzel adamı sildim. İçeriye giren Elif'ti. Başına tozpembe, yazlık bir tülbent sarmış, tülbentin ucunu krem rengi elbisesinin göğüs kısmını örterek omuzlarına iğnelemişti.

Göz göze geldiğimizde "Hayırlı sabahlar," dedi, sanki iki arkadaş değil de iki yabancıymışız gibi utangaç bir edayla.

"Hayırlı sabahlar gelin hanım," dedim üzerindeki çekimserliği atabilmesi için en içten halimle gülümseyerek. Ardından ekmek sepetini elime aldım. Abim Elif'in arkasından içeri girdiğinde "Ve abiciğim," diye ekledim.

İkisi de oldukça utangaç görünse de abim kendini çok çabuk toparladı. "Mutfak mis gibi çörek kokmuş, anlaşılan annem döktürdü yine," deyip Elif'e baktı. "Gelini için..."

Gülümsemem derinleştiğinde Elif alttan alttan tebessüm edip bakışlarını kocasından kaçırdı. "Bilal..."

Abim kolunu Elif'in omuzuna attı, hafiften üzerine eğildi. "Adım bu kadar güzel miydi benim ya?"

Konuşmalarının cilveleşmeye döndüğünü fark ettiğimde içten içe buna mutlu olsam da gülümsemem silinmeden yapay bir şekilde öksürdüm ve arkamı döndüm. "Aile var canım..."

Mutfak kapısından çıktım ve hâlâ aynı şekilde duran tebessümümle merdivenleri indim. Çıkmadan önce arkamda olmalarına rağmen abim ve Elif henüz bana yetişmiş değillerdi.

Tüm aile masa başında oturuyor, annem bardaklara çay koyuyordu. Adımlarımı duyduğunda bana döndü, "Kızım, uyandı mı abinler?" diye sordu sesini işitmelerinden korkar gibi, sessizce.

Zor duruma sokmamak için karşılaştığımızı söylemedim. "Evet, kapı sesini duydum. Gelirler şimdi."

"Oh, iyi," dedi annem ve çay koymaya devam etti.

Masaya ekmeği koyduktan sonra Gülnar'la Sehra'nın arasına oturdum. Babam, Sehra'ya yemek yedirmeye başlamıştı, Gülnar ve Ayşe'yse uykudan yeni kalkmış olmalarına rağmen oldukça enerjiklerdi. Birbirlerine omuz atıyor, anlamadığım şeyler söylüyor, kıkırdaşıyorlardı. Yasir, sürekli esniyordu, öyle uykulu görünüyordu ki kafası birazdan tabağının üzerine düşse kimse yadırgamazdı.

İkiz kız kardeşlerim birden susup aynı anda kafalarını bana çevirdiklerinde onlara ne olduğunu sormak için şöyle bir baktım. Birbirinin tıpa tıp aynısı iki yüz kurnaz gülüşlerle beni seyrediyordu.

Boş boş onları izlerken "Ne var?" dercesine kafamı salladım. Ayşe kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldırdı ve Gülnar başını kulağıma yaklaştırdı. "Günlerdir erkenden uyuyup kaçabildiğini sanıyorsan yanılıyorsun ablacığım. Bize düğünle ilgili anlatman gereken çok şey var..."

Dikkat çekmemek için tabağıma birkaç zeytin ve peynir aldım. Sonra gözlerimi kız kardeşlerime değdirerek ağız ucuyla konuştum. "Ne saçmalıyorsunuz siz?"

"Hiç de saçmalamıyoruz, hesabını vermen gereken şeyler var. Mesela..." dedi Gülnar ve konuşmasını yalnızca dudaklarını oynatarak Ayşe tamamladı. "Yusuf Agâh abi..."

Birden ikisi de kocaman kahkaha patlattılar, ben kandan daha kırmızıya dönüştüğüne emin olduğum suratımla onlara bakarken kaşlarımı çattım. "Saçmalamayı kesin."

"Aynen aynen, saçmalamak..." dedi Ayşe ve Gülnar da onu destekledi, sonra yeniden birbirlerine omuz atarak kıkırdaşmaya başladılar.

Sesli bir şekilde nefes alıp verdim. Bu iki kaçığın dikkatini çektiysek ellerinden kaçışım yoktu. Sürekli başımın etini yiyeceklerdi anlat anlat diye ve bu beni mutlaka zor duruma sokacaktı. Uygun bir zamanda tatlı(!) bir dille onları uyarmam şarttı.

"İyi sabahlar."

Abimin gür sesini işittiğimde dikkatimi zorla kardeşlerimden ve aklıma soktukları Yusuf Agâh'dan ayırdım ve merdivenleri inmiş olan yeni evli çifte baktım. Elif'in boyu abimin omuzunun biraz aşağısında kalıyordu, ancak bu boy farkı onları kötü değil sevimli gösteriyordu.

İçten içe acaba Yusuf Agâh'la ben yan yana nasıl görünüyorum diye düşünmeden edemedim. Ve sonra aklıma düğün günü çekilmiş olduğumuz fotoğraf geldi; bakmaya doyamamıştım. Benim de boyum normalde daha kısaydı ancak giydiğim mini topuklular sayesinde bir miktar uzun görünmüştüm ve o fark fazla göze batmamıştı.

Öyle olmasını istediğimden midir bilmem, aramızdaki uyum çok güzeldi, romantik bir filmin baş karakterleri gibi...

Hülyalı hülyalı düşüncelere daldığım kısa saniyeler, abim ve Elif'in masaya ulaşmasıyla son buldu. İç çektim ve gerçek hayata döndüm.

"İyi sabahlar çocuklar," dedi babam oğluna ve gelinine karşı. Annemse "Geçin hemen, doldurun tabaklarınızı çörekler soğumadan," diye ekledi.

Abim Elif'in sandalyesini çekti ve oturmasını bekledi, bu mutlaka babamdan öğrendiği bir jestti. Babam, anneme çok güzel davranırdı, evliliklerinin üzerinden onca yıl geçmiş olmasına rağmen birbirlerine duydukları aşk, sevgi, sadakat ilk gündü gibi tazeydi. Bundandır ki abim ve Yasir'in örnek aldıkları ilk adam, onlara sevdiği kadına nasıl davranılması gerektiğini güzel bir şekilde öğretmişti.

Bir çocuğa "İyi ol," diye öğüt verebilirdin ama kendin iyi bir örnek değilsen, verdiğin öğüt bir kulağından girer, öbür kulağından çıkardı. Annemiz ve babamız hem bize iyi öğütler vermiş hem de yaşayış tarzlarıyla bu öğütleri desteklemişlerdi. Haliyle bizim de iyi olmaktan başka şansımız kalmamıştı.

"Abi!" Sehra, abim masaya oturur oturmaz babamın ona uzattığı çatalı eliyle geriye itti ve sandalyesinden indi.

Abim gülerek onu izlerken "Ne oldu fındık?" diye sordu. Başıyla Sehra'nın küçük, koşar adımlarla kendine yaklaşmasını takip etti. Sehra, abimin sandalyesinin yanına ulaştığında minik kollarını ona uzattı. Abim mesajı anında alarak onu kucağına aldı, sağ dizinin üzerine oturttu.

Sehra, başını abimin göğsüne yasladıktan sonra kıstığı gözleriyle Elif'e baktı. "O benim abim," dedi kollarını abimin gövdesine sararak. "En çok beni sever."

Bir anlık afallamanın ardından hepimiz aynı anda gülüştük. Annem, şuna bak dercesine dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını yukarı kaldırmıştı.

Sehra, abimi çok seviyordu, onu bizimle dahi paylaşamazdı. Elif de artık dikkatini çekmişti.

Elif gülümsedi. "Belli oluyor, görür görmez anlamıştım zaten en çok seni sevdiğini."

Sehra evet dercesine kafasını salladığında ben "Yo..." diye araya girdim. "Abimin en çok sevdiği kardeşi benim bir kere..."

"Hıım..." dedi Sehra ve işaretparmağıyla pışık yapar gibi göz altını aşağı çekti. "Size çikolata getirmiyor." Hemen anneme iliştirdi gözlerini. "Değil mi anne, abim en çok beni seviyor."

Annem kaşlarını çatarak bana uyarıcı bir bakış attıktan sonra Elif'e döndü. "Öyle annem, öyle... Bakma sen Mihra'ya, kıskanıyor."

Sehra, burnunu geri çekerek "Kıskanç," dedi bana bakarak ve başını yeniden abimin göğsüne yasladı.

Abim, Sehra'nın kıvırcık saçlarının üzerine bir öpücük kondurduktan sonra yemyeşil gözlerini Elif'e iliştirdi. "Gördün mü, ailenin en sevilen üyesi benim demiştim sana."

Elif'in gülümsemesi büyüdü.

O sırada Yasir araya girdi. "En sevilmeyen de ben..."

"Hadi oradan," dedi annem ona ters ters bakarak. "Hepiniz de seviliyorsunuz."

Abim, elini Yasir'in kıvırcık saçlarına atarak saçlarını karıştırdı. "Kıskandın mı, koyunum?"

Yasir başını abimin elinden kurtarıp, "Sen kıskan, gür saçlarımı," diye karşılık verdi. Ardından Elif'e döndü. "Neyse ki kelleşmeden evlendiniz."

Abim nefes bırakır gibi gülümsedi. "Oğlum bizim soyumuzda kel yok, ne kelleşmesi?"

Yasir omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben bilmem, alnın açılmaya başlamış."

Abim kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi. Ardından Elif'e döndü. "Açılmış mı sahiden?"

Yasir'in göz kırparak işaret verdiği Elif komutu almış gibi gözlerini kıstı. "Sanki biraz..."

Abim düşen moduyla "Yapma ya," dediğinde kendimizi tutamadan hep birlikte kahkaha attık. Gülmeyen tek kişi abimdi, eli saçlarının ön kısmında öylece kaldı. Kısılan gözleri, sorgulayıcı bakışlarıyla bizi tek tek mercek altına aldıktan sonra "Dalga geçiyorsunuz," dedi, daha çok kendini rahatlatmak ister gibi.

"Elbette dalga geçiyorlar oğlum," dedi annem sandalyesine oturduğunda. "Korkma, saçların hâlâ gür. Bak babana, tek teli dökülmedi daha."

"Benim dökülmedi ama amcamınki yirmi beşinden sonra dökülmüş," dedi babam. Ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkardı, ardından kaşlarıyla abimi işaret etti. "Tam Bilal'in yaşlarında."

Babamın amcasını pek tanıyamamıştık, biz küçükken vefat etmişti ama fotoğraflardan gördüğümüz kadarıyla hep keldi.

Abim, babama boş boş baktıktan birkaç saniye sonra başını geriye attı ve "Hayda..." dedi. Ardından Elif'e baktı. "Yaşlanınca kel olursam beni sevmekten vazgeçmezsin değil mi?"

Elif'in bembeyaz yanaklarına yeniden kızarıklıklar belirdi. O cevap veremeden Sehra araya girdi. "Ben hiç vazgeçmem abiciğim."

"Güzelim benim," dedi ve Sehra'nın saçlarının üzerine bir öpücük kondurdu yeniden. "Ama bak, yengen cevapsız kaldı. Demek ki kelleşirsem sevmeyecek." Elif gözlerini büyüterek başını omuzuna eğdiğinde abim bakışlarını gökyüzüne iliştirdi. "Allah'ım ne olur ölene kadar hiç kel kalmayayım."

"Bir de bayıl istersen abi," dedi Yasir. "Tamam korkma, kelleşirsen benimkilerden kaynak yaparız sana. Öyle de vefakâr bir kardeşim."

"Aman hadi be siz de..." dedi annem bu atışmaya son vermek ister gibi. "Gelinimi rahatsız ettiniz," diye ekledi çaktırmadan Elif'in tabağına menemen eklerken. "Kız, ben nereye düştüm diyecek maazallah."

"Hayır anne, ben çok eğleniyorum."

Annem iki elini birden kendi göğsüne bastırdı, sesli bir şekilde nefes aldı ve bize bakarken, "Duydunuz mu? Anne diyor..." dedi hayran hayran.

Tüm evlatları olarak açık kalan ağızlarımızla anneme bakakaldık. En nihayetinde ilk konuşan ben oldum. "Ben yirmi yıldır söylüyorum ama sen bilirsin..."

Çayımdan bir yudum aldım.

Yasir ekledi. "Ben de on yedi buçuk."

Ayşe ve Gülnar gecikmedi. "Biz de on altı..."

Annem bir şeylerin farkına o an varıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Ardından kendi kendine konuştu. "Ben bu kadar çocuğa nasıl bakmışım yahu?" Bakışları boşluğa daldığında kafasını iki yanına doğru hareket ettirdi. "Ey gidi zaman. Nasıl da geçiyor. Kayınvalidemle kayınbabamın payı büyüktü ama, Allah nurlarda yatırsın, beni hiç darda zorda koymadılar."

"Senden de torunlarına aynı performansı bekliyoruz anne," dedi abim çatalına taktığı çörekten bir ısırık aldığında. O sıra çayını içmekte olan Elif birden ne olduğunu şaşarak öksürmeye başladı.

Bu kadar açıksözlülük canım arkadaşıma fazlaydı ama alışacaktı...

Babam başını masaya eğip alttan alttan gülümserken annem Elif'in sırtını sıvazlıyordu. "O nasıl laf?" dedi annem kendisine hakaret edilmiş gibi. "Hele siz bana bir torun verin, bakın bakalım onu bir daha kucağınızda görebiliyor musunuz? Ayy... Ne güzel olmaz mı şu bahçede yeniden oynayan küçük küçük çocuklar!"

Gözleri doldu.

"Ben yakında Balamir'i kaplayacağız derken mübalağa etmiyordum işte, gördünüz mü?" dedi Yasir bize bakarak. "Yakında o lunaparka artı bir futbol takımıyla gideceğiz. Keza abimden daha az çocuk beklemiyorum."

Elif'in rengi artık tabağındaki domatesle aynıydı...

"Ailemiz iyice büyüyor, büyüyor, ne güzel!" dedi annem saf bir sevinçle.

Babam annemi başıyla onayladıktan sonra bana döndü, ağzındaki lokmasını yutup "Kızım, kaymakamlığa bugün mü uğrayacaksın?" diye sorarak bu çocuk mevzusuna bir son verdi.

Gözlerimi kapatıp açtım. "Hı-hım, evet babacığım. Kaymakam bugün yerindeymiş, çok geç olmadan konuşayım."

"Ne için gidiyorsun?" diye sordu Elif.

Başka konudan bahsedilmesi, ilginin üzerinden dağılması onu rahatlatmıştı. Babam da muhtemelen bu yüzden açmıştı bu konuyu.

"Okuma yazma bilmeyenler sınıfı için kitap göndermelerini isteyeceğim. Sınıf hazır ama kaynak kitaplarımız yok. Birinci sınıfı bitirmiş olan çocukların kitaplarını kullanmak anlamsız oluyor, zaten karalamış oluyorlar. Bir yardımı dokunmuyor yani... Hem, seviyelerine de uymuyor. İnternetten bir kitap buldum, biraz pahalı, ama devlet halleder diye düşünüyorum. Konuşacağım bakalım..."

Elif tebessüm etti. "Canım arkadaşım, çok güzel düşünmüşsün. İnşallah yardımcı olurlar."

"İnşallah."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu babam.

"Hayır baba, bir şeyleri kendi başıma halletmeye çalışmak istiyorum artık. Hem, kaymakam beni tanıyor zaten. Yardım edecekse sen olsan da olmasan da eder, etmezse de aynı şekilde."

"İyi bakalım."

"Üniversite tercih sonuçlarının ne zaman açıklanacağı belirlendi mi?" Cümlesiyle abime döndüm.

"Hiç bilmiyorum abi, bu ay çıkacağını söylüyorlar. Her an olabilir."

"Hadi bakalım," derken çatalını menemenle doldurdu. "İyi haberlerini bekliyoruz."

Kahvaltı faslı oldukça keyifli geçmişti. Zaten hepimizin bir arada olduğu kahvaltılar, akşam yemekleri, çay fasılları hep farklı olurdu. Gülmekten çenemiz ağrırdı, alakasız sohbetler kurulurdu, boş muhabbetler yapılırdı.

Canımızı sıkacak hiçbir şeyden söz edilmezdi, *canımızı sıkacak elle tutulur hiçbir şey olmamıştı ki zaten.*

Evdeki işlerim bittiğinde kendimi dışarıya atmıştım. Üzerimde kum rengi, üstünde minicik çiçek desenleri olan, belden bağcıklı; düğmeli bir elbise vardı. İnce kumaşı sayesinde sıcak beni çok da rahatsız etmiyordu. Saçlarımı dağınık bırakmıştım, ama toplamanın daha doğru bir seçim olacağı kanaatindeydim şimdi çünkü hava sahiden çok sıcaktı, minibüse binmediğime pişman olmuştum; ensem şimdiden terlemişti bile. Yürüyüşüm sonlandığında büyük bir hevesle Kaymakamlık binasının bahçesinden içeriye girdim, evrak işi olan birkaç kişi ellerinde kâğıtlarla dışarı çıkmıştı. Onun haricinde pek kalabalık değildi. Merdivenleri koşar adımlarla çıktım, danışmanlıktaki kıza bir baş selamı gönderdikten sonra yerini artık ezbere bildiğim Kaymakam'ın odasına ilerledim.

ŞULE AVLAMAZ

Kahverengi, ahşap kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım, elimi yumruk yaparak iki kere tıkladım ve "Girin," komutuyla kapıyı açtım. Kır saçlı Kaymakam Bey, koltuğunda oturuyor, bir yandan telefonla konuşurken öbür yandan elindeki pilot kalemiyle masasının üzerinde duran kâğıtlara bir şeyler karalıyordu. İçeri girdiğimde kalemi kâğıdın üzerine bırakarak başını kaldırıp bana baktı, ardından eliyle masanın karşısında kalan iki deri koltuktan birini işaret etti.

Konuşmasını bölmemek adına sessizce ilerledim ve koltuğa oturdum. Kaymakam, telefondaki kişiyi dinledi biraz, ardından "Tamam," dedi. "Tamam, tamam. Hallederiz. İyi günler..."

Telefonu yerine bıraktı ve bakışları tekrar beni buldu. Dirseklerini masaya koyduktan sonra "Buyur kızım," dedi.

"Merhaba Osman Bey," dedim büyük bir kibarlıkla ve doğrudan konuya girdim. "Ben, okuma yazma bilmeyen kadınlara açtığınız sınıf için gelmiştim. Elimizde hiç kaynak kitap yok, bu anlamalarını zorlaştırıyor. Onlar için ek kitap getirilmesini sağlayabilir misiniz?"

Kaymakam, sandalyesinde geriye yaslandı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve sıkıntılı bir hal aldı. "Kızım, inan bana şimdi ilkokullara gelecek kitaplar için bir konuşma gerçekleştirdim. Günlerdir bununla ilgili çalışmalar yapıyoruz. Yeterli üretim yok, kitap için önceliğimiz normal okullar olmalı."

"Sadece yirmi kitap," dedim itiraz eder gibi. "Ne kadar sorun oluşturabilir ki? O kadınların normal okullara giden çocukları var. Anneler eğitim görmeden çocuklarına nasıl faydalı olabilirler?"

"Anlıyorum, anlıyorum," diye destekledi beni. "Bilirsin, bugüne dek seni sürekli desteklemişimdir. Ama söylediğim gibi, üretimler sıkıntıya uğradı. Sadece kitap değil, her konuda böyle. Bu yüzden maalesef ki isteğini gerçekleştiremem."

"Ne yani?" diye sordum büyük bir hayal kırıklığı içinde. "Devletimiz fazladan yirmi kitap üretmekten aciz mi?"

Kaymakam, sandalyesinde geriye yaslanarak çıkışıma buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Hiç haberleri takip etmiyor musun?"

"Erişim yasağı var."

Kaymakam Bey iç çekti. "Evladım, ülke kaos içinde. Şehirlerin çoğunda büyük bir kargaşa var, bundan mütevellit üretimde aksamalar oluyor. Şu durumda fazladan miktarın biri beşi olmaz, ihtiyaç fazlası hiçbir şey yapamayız."

Yutkundum. "Ama Başkanımız, her şeyin kontrol altına alınacağını söyledi. Sonuçta devlet, kargaşayı çıkaran azınlıktan daha güçlü değil mi? Bu ne kadar sürer ki?"

"İnşallah çok sürmez," dedi Kaymakam. Bakışları perdesi kenara çekilmiş, açık kalan penceresine yöneldi. Dışarıyı izledi. Yeniden bana çevirdi başını. "Ben yine de senin için bu isteğini yetkililere ileteceğim. Bakarsın kabul edilir. Ama umutlanma."

"Sesinizde hiç umut kırıntısı yok doğrusu..." diye yanıtladım onu.

Elimden başka bir şey gelmiyor, dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. Ardından "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

Yoktu.

Kafamı hayır nezdinde hareket ettirdim. "Yine de teşekkürler efendim, dinlediğiniz için," dedim ve ayağa kalktım.

"Rica ederim kızım, Hasan Bey'e çok selamlarımı ilet."

Başımla onayladım. Ve başka hiçbir şey söylemeden kaymakamlık binasından dışarı çıktım. Buraya geldiğimdeki umudum sönmüş, yerini düş kırıklıklarına bırakmıştı. Hem kaymakamın ülke hakkında söyledikleri hem de kitaplara ulaşamayacağım umudu moralimi yerle bir etmişti. Sanki bir anda güneş Balamir'i terk etmiş, kapkara bulutlar esir almıştı masmavi göğü. Dalgındım, önüme bir taş çıksa görüp üstünden atlayamayacak haldeydim.

Kaymakam, beni geçiştirmek için yalan söylüyor olabilir miydi?

Yirmi kitabın lafını edecek bir adam değildi. Daha önce sayısız kez destek sağlamıştı, öğretmenlik yapmam konusunda öncü olmuştu. Bugünse o adamı ilk kez bu kadar bitkin ve çaresiz görmüştüm. Ülke sahiden o kadar kötü bir halde olabilir miydi? Peki neden medyaya yansımıyordu? Erişim sıkıntısı yaşandığından internette de olayların gidişatı hakkında doğru düzgün bir bilgi yoktu.

Göç eden komşularımız, Aynur abla ve Hamit abi geldi aklıma. Sonra Hamit abinin söyledikleri... Umutsuz konuşuyordu, vakit varken siz de terk edin buraları diyordu.

Ürperdim. Olduğum yerde durdum ve etrafıma bakındım. Önce gökyüzünü, özgürce kanat çırpan, güzel sesleriyle şarkılar söyleyerek uçuşan kuşları, yemyeşil zeytin ağaçlarını izledim; sonra tenime çarpan ılık Balamir esintisinin tadına baktım, temiz, ferah kokusunu içime çektim.

Kirlenir miydi buralar savaşın zalim elleriyle? Uçuşmaz mıydı göklerde hür kuşlar? Terk edilir miydi bu güzel vatan?

Boğazıma bir yumru oturdu. Bir yandan kitap alamamanın hüznü, öte yandan savaşın gerçeğiyle sarsıldı ruhum. Savaşın gerçeği... Ülkede kargaşalar baş verdi vereli ilk kez nasıl bir durumun içinde olduğumu fark ettim o an sanki. İlk kez görmek istemediğim gerçeğin varlığıyla sarsıldım.

Yanımdan hızla bir araba geçip gitti.

Sonra derin bir nefes aldım. Kötü düşünmek yoktu. Kötü haberler yoktu. Ne diye kendimi kasvete bürümüştüm birden böyle? Ne diye aklımı beni üzecek şeylerin esir almasına izin vermiştim? İhtimaller hep konuşulurdu, felaket tellalları hep olurdu. Ancak görünen ne vardı?

Yeniden nefeslendim fakat dalgınlığım konusunda bir değişme olduğu söylenemezdi. Elimde kitabımla zeytin ağacıma yürüyordum, fakat pek de okuyasım kalmamıştı. Belki de eve dönmeliydim. Tek başıma olmak çok da iyi bir fikir gibi gelmemişti.

Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadan ayaklarımı yere sürte sürte yürümeye devam ederken yanımdan bir araba daha geçti.

"Mihra!"

Arkamdan işittiğim sesle birlikte bir an durdum, başımı hızla iki yanıma sallayıp gözlerimi kapatıp açtım. Gaipten sesler mi duyuyordum?

"Mihra!"

İkinci kez adımı, o kalbimi soluksuz bırakan sesten işittiğimde bu defa gaipten sesler duyduğumu düşünmek yerine başımı hızla omuzumun üzerinden çevirdim ve arkama baktım.

Az önce soluksuz kalan kalbim, şimdi ölesiye kasılmıştı. Yusuf Agâh, birkaç metre ötemdeydi ve bana doğru ilerliyordu. Nereden çıktığını anlayamamıştım ki arkasını dönmeden tek eliyle duran siyah arabaya gitmesini işareti ettiğinde, içinden indiği araba korna çalarak uzaklaştı. Az önce yanımdan geçen aracın içinde olduğunu şimdi anladım. Üzerinde keten kumaştan yazlık, gri renk bir gömlek vardı, açık olan iki düğmesinden asker zinciri görünüyordu. Koyu kot pantolon giymiş, saçlarını çok az yukarı kaldırmıştı.

İyi gözüküyordu, her zamanki gibi.

Onu görmek, tüm bedenime tatlı bir telaş serpiyor, bu his ruhuma da yayılıyordu. Kalbim sertçe göğsüme çarparken kitabımı iki elimle tutup parmaklarımı iç içe geçirdim. Çok heyecanlandığımda parmaklarımla oynardım.

Öğle güneşinin rengini daha açık gösterdiği kehribar harelerine bakarken gülümsemeyi denedim, bunda ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum keza hem Kaymakam'ın söyledikleri hem de düğün günü yaşadıklarımız üzerime yeni bir çekimserlik dalgası savurmuştu.

Başımı önüme eğerek "Merhaba," dedim sessizce.

Aramızda birkaç adım kala durdu, öylece suratımı mercek altına alırken "Merhaba," diye karşılık verdi soluk soluğa. "Kitapçıda olacağını düşünüyordum, zeytin ağacına mı gidiyorsun?"

Başımla onayladım. "Bugün izinliyim. Ben de zeytin ağacına gideyim dedim, orada dinlendiğimi hissedebiliyorum."

"Çok iyi," dedi Yusuf Agâh. Ben anlamamış gibi kaşlarımı çattığımda ekledi. "Karşılaşmamız yani. Şu sıra hiç konuşamadık."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Yoğun günlerdi," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Zaten öyle zamanlarda pek kimse kimseyle konuşamaz."

Bakışlarının hâlâ yüzümde olduğunu hissedebiliyordum. Nasıl oluyordu bilmiyordum ancak bedenime yaydığı elektrik kör olunsa dahi fark edilir türdendi. Baktığını görmesem bile garip bir şekilde izlediğini sezebiliyordum.

"Bana kırgın mısın?"

Sorusuyla birlikte başımı kaldırdım ve yeniden ona değdirdim gözlerimi. Kaşlarım alnıma yükselirken "Efendim?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Düğün günü..." deyip duraksadı. "Masada verdiğim tepki biraz fazlaydı. Yani, seni küçük gösterdim, senden bir çocuk gibi bahsettim. Aslında... O an durumu başka nasıl toparlayacağımı bilemediğimdendi. Elbette seni küçük bir çocuk gibi görmüyorum. Ama Allah aşkına Mihra, o şerefsizin annesi sana oğluyla evlilik iması yaparken nasıl sakin durabilirdim ki?"

Son cümlesiyle birlikte ses tonu bir anda sertleşmişti. Kemal'den bahsetmek dahi sinirlenmesine ve alnının orta yerindeki yeşil damarın belirginleşmesine neden oluyordu.

Hangi hisse bürünmem gerektiğini bilmeden gözlerimi kırparak ona bakarken "Ben..." dedim. "Kırılmadım ki. Esas senin kızdığını düşündüm, yani hâlâ Kemal'den aileme bahsetmedim diye..."

Yusuf Agâh anlık bir duraksama yaşadı, çatık kaşları düzelmedi. "Hâlâ bahsetmedin mi?" diye sordu öfkenin karıştığı tonlamasıyla.

Aferin Mihra, kendi kazdığın kuyuya düştün. Bunu da senden başka hiçbir akıllı yapamazdı zaten...

Kitabımı biraz daha sıkı tutarak yutkundum. "Düğün daha yeni oldu, bugün konuşurum inşallah."

"Konuş artık, yoksa ben yapmak zorunda kalacağım."

Gözlerimi kocaman açtım. "Sakın!"

"Öyle anlaşmıştık," dedi hiç umursamazca. "Ayrıca bu öyle zaman geçsin de unutulsun bir konu değil. Bu akşam konuş lütfen. Hem, baksana, sana görücü gelmeye hazırlanıyorlar!"

Sesi yine son cümlesinde kızgın halini aldı.

"Allah korusun!" dedim büyük bir tiksintiyle. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Korur inşallah," dedi ve daha sakince ekledi. "Yani bir an önce konuş."

"Haklısın," diye onayladım. "Eve gider gitmez söyleyeceğim."

Sonra, sanki aylardır birbirimizi görmüyormuşuz gibi büyük bir hasretle inceledim esmer suratını. Doğrusu, aylar olmasa da günlerdir birbirimizi görmüyor sayılırdık. Yaklaşık beş gün boyunca görevdeydi, değil yüzünü görebilmek, mesaj bile alamamıştım ondan. Geldiği günse malum, düğündeydik ve birbirimize attığımız kaçamak bakışların haricinde yine bir bakışma hasreti giderebildiğimiz söylenemezdi, en azından benim açımdan.

En son, Kemal'e attığı kafa nedeniyle soyulan alnındaki o kırmızılık şimdi silinmiş, yüzü yeniden kusursuz halini almıştı. Bu gelişme beni sevindirirken, "Alnın iyileşmiş," dedim neşeyle.

Sonra, bir anlık cesaretle yükselip alnına dokunduğum o an geldi aklıma, baştan ayağa ürperdim. Yüzümdeki gülümseme bir anda donuklaştı, yeniden alnına dokunmak için can atan ellerim güçlükle iki yumruk oluşturdu.

Yusuf Agâh'ın da aklına o an gelmiş olacaktı ki kehribar harelerine belirgin bir yoğunluk çöktü. Dolgun dudakları çok hafif iki yana açıldığında kendini göstermeye meraklı gamzeleri anında iki yanağında belirdi.

"Tesiri kuvvetli bir merhemden payını alınca, iyileşmekten başka şansı kalmadı," diye gönderme yaptı. Merhemden kastının dokunuşum olduğunu anlayarak ürperdim.

Bilmem kaçıncı kez yutkundum ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Geldiği gibi beni mutlu etmeyi de başarmıştı, yalnız yürüdüğüm yol boyunca içime dolan sıkıntılar şimdiden uçup gitmişti.

Sanırım Yusuf Agâh da benim için tesiri kuvvetli bir merhemdi çünkü onu ne zaman görsem çok dinç hissediyordum.

Yolun ortasında dikildiğimizi fark ederek birden "Yürüyelim mi?" diye sordum.

Yusuf Agâh sorgular bir ifadeyle çenesini sol omuzuna doğru kaldırdığında, ona bir yürüyüş teklifi sunduğumun çok geç farkına vardım. İçime derin bir nefes çektim. "Yani, yolun ortasında duruyoruz. Ben zeytin ağacına gideceğim. Sen de..."

"Ben de sana eşlik edebilirim," diye yanıtladı. "Tek gitmen güvenli olmayabilir."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aynen, güvenli olmayabilir."

İkimiz de bilincindeydik ki bu bizim için bir bahane olmuştu. Birlikte yürümek, birlikte vakit geçirmek, birlikte zeytin ağacına gitmek, orada saatlerce vakit geçirmek istiyorduk. Ama bunu bir buluşma şeklinde yapamıyorduk, bu benim için çok zor bir şeydi, Yusuf Agâh'sa muhtemelen bundan ötürü teklif edemiyordu. Sanki, böyle karşılaşınca iş daha masum bir hal alıyordu. İki tanıdık, yolda birbirlerine rastlamışlardı ve birlikte yürüyorlardı işte, bu kadar.

Bu kadar mı?

İşte orası hiç de kesin değildi.

Yusuf Agâh'la birlikte tarlaya giden toprak yola girdiğimizde biraz sessiz kaldık. Yürüdük, kuşların sesini dinledik, ılık rüzgârın tenimize değip sıcaktan nemlenen bedenlerimizi yatıştırmasına izin verdik.

O kısa ancak huzur dolu saniyelerde çaktırmadan göz ucuyla Yusuf Agâh'ı izledim. Bir anda burada karşıma çıkmasını beklemiyordum, bundan dolayı hem bu sessizliği sona erdirmek hem merakımı gidermek hem de kafamı dağıtmak için dudaklarımı araladım.

"Arabayla nereden geliyordunuz?"

"Neden öyle dalgın dalgın yürüyordun?"

Aynı anda konuşmuştuk. Bundan dolayı kelimelerimiz sonlanır sonlanmaz gülümsedik. Elimi saçlarıma götürdüm, bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Boğazımı temizledim, "Önce sen söyle," dedim sessizce.

"Meydanda birkaç işimiz vardı, onları hallettik," dedi kısa ve öz. Yol ilçe merkezine giden yoldu, ben de oradan geldiklerini düşünmüştüm. Dolayısıyla başımı anladım dercesine hareketlendirdim.

"Sıra sende," dediğinde dalgınlığımın sebebini sormasıyla önüme döndüm ve iç çektim.

Kitabımı iki elimle tutmayı sürdürürken yola baka baka konuştum. "Liseden mezun olduğumdan beri yazları okuma yazma bilmeyen ablalara, teyzelere öğretmenlik yapıyorum. Pazartesi günü, bu seneki kursumuz açılacak. Ama kaynak yetersizliğimiz var, elimizde hiç kitap yok ve bu zorluyor. Bu yüzden bugün kaymakamlığa gittim, bizim için fazladan kitap temin edebilir misiniz diye sordum..." Aldığım yanıtı hatırlayınca yeniden içim burkuldu. Başımı önüme eğip attığım adımları izledim. "Ve edemeyiz cevabını aldım."

Kafası bana dönük bir şekilde yürümeyi sürdüren Yusuf Agâh, "Neden?" diye sordu.

Söylenen nedeni hatırlamak içimi daha çok burktu. Savaş... Kan... Ülkeyi kaybetme ihtimali... Tüylerim diken diken oldu. Dudağım seğirdi.

"Çünkü, devletimizin fazladan yirmi kitap üretmeye gücü yokmuş," dedim dümdüz bir tonlamayla. Bu doğruysa eğer, ne acı... Yusuf Agâh sessiz kaldığında omuzlarımı kaldırıp indirerek konuşmayı sürdürdüm. "Esasen, normal okul kitaplarını basmaya bile güçleri yetmeyebilirmiş." Yeniden ağlama isteğiyle dolup taştım ve içimi döktüğüm adamın beni yatıştırması umuduyla başımı ona çevirip gözlerinin içine baktım. "Sence bu doğru olabilir mi?"

Ne söyleyeceğini bilemiyor gibi durdu ilk birkaç saniye. Tek omuzunu kaldırıp indirdikten sonra, "Ülkeniz zor zamanlardan geçiyor Mihra," dedi anlayışlı sesiyle. "Maalesef ki normal."

Ondan da umut veren bir şey işitemediğimde bakışlarımı toprak yola indirdim yeniden. "Kaymakam çok umutsuz konuştu," diye mırıldandım. "Sanki, sadece bir başkaldırı değil de savaş çıkmış gibi. Etkileri buraya da gelecekmiş gibi... Hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi." Boğazıma oturan yumruyu gidermeye çalışmak için yutkunmayı denedim. "Ve elimizden hiçbir şey gelmeyecekmiş gibi."

"Bu kadar umutsuzluğa kapılma," dedi yumuşak bir tonlamayla. "Henüz hiçbir şey belli değil. Elinizden gelen çok şey var, dua etmek, ülken için manevi destek olmak gibi. Bak abine, ülkeniz için canını dişine katmış bir asker. Sizin için canlarını feda etmeye gönüllü bir ordunuz var, mücadele ediliyor. Kimse pes etmiş değil."

Gözlerimi yeniden yukarı kaldırdım ve bakıldığı zaman insanın içine sıcacık kıvılcımlar gönderen harelerin etkisiyle az da olsa rahatladım. Ardından, "Beni yatıştırmak için mi böyle konuşuyorsun?" diye sordum.

"Elbette yatışmanı istiyorum, seni üzgün görmek hoşuma gitmiyor," dediğinde onun yanında üzgün kalmanın imkânsız olduğunu hatırlattı içinden dışına doğru kıvılcımların yükseldiği kalbime. "Ama bu konuşmayı sırf seni yatıştırmak için yaptığım söylenemez. Ben yerinde olsam böyle düşünürdüm."

Gülümsedim. "Askerlere soğuk, acımasız, sert derler bir de. Ama tanıdığım askerler hiç de öyle değil. Ne abim ne sen..."

O da gülümsedi. "Sen bir de çatışma meydanında gör."

"Tim komutanı olduğuna, gözünü kırpmadan buraya geldiğine göre... Görmeden tahmin etmek de pek zor değil."

Başıyla onayladı. Ardından "Mihra," dediğinde adımı söylemesi beni bilmem kaçıncı kez serseme çevirdi. Tek kaşımı kaldırdım. "Senin için kitap temini sağlayabilirim. Yani, okuma yazma bilmeyenlere yardım olsun diye."

Gözlerimi kıstım. "Nasıl olacak?"

"Türkiye'den yardım talebinde bulunabiliriz. Karahan'ın durumundan herkes haberdar, seve seve yardım edeceklerdir, böyle konularda asla duyarsız kalmayız."

İçime dolan hevesle "Olur mu ki?" diye sordum.

"Neden olmasın? Hem de çok güzel olur. Bizim de çorbada bir tuzumuz bulunsun."

Kaymakam'ın çaresiz ses tonuna karşılık Yusuf Agâh'ınki ümit saçıyordu. Yüreğimde saklanan ateşböcekleri en karanlık anlardan birinde kendilerini belli ettiler, ışıklarını ruhuma yaydılar. İçime dolan sevinçle kocaman gülümsememe engel olamadan "Çok teşekkür ederim!" dedim. "Gerçekleşemeyecekse bile, içime bu umut kırıntılarını serptiğin için. İçimdeki karamsarlığı söküp aldığın için! Çok!"

"Benim yerimde olup yüzünün aldığı ifadeyi görebilsen, emin ol sen de bunu yapardın," dedi beni izlerken huzur içinde başka diyarlara dalıp gitmiş gibi.

Yanaklarım yeniden ısındığında yersiz yere bir kez daha elimi saçlarıma götürdüm. Kalbim hızla atıyordu ancak içime doğan umuttan mıydı yoksa muhatabı olduğum güzel sözlerden mi ya da yanımdaki yüzü kadar kalbi de güzel olan adamın söylediklerinden miydi bilemiyordum. Doğrusu, her şey birbirine girmişti.

Tarlaya girdiğimizde ahşap kapıyı bu defa Yusuf Agâh açtı ve benim içeri girmemi bekledi. Ona gülümseyerek içeri girerken "Bugün yanımda meyve harici yiyecek yok, haberin olsun," dedim.

Burnunu geriye çekti. "O poğaçalardan tatmayı isterdim oysaki. Tadı hâlâ damağımda."

Zeliha'nın yaptığı ama Yusuf Agâh'ın benim yaptığımı sandığı poğaçalar!

Söylediğim yalan beni rahatsız etti, bakışlarımı yanımdaki adamdan kaçırdım çünkü gözlerine baka baka bunu sürdürebileceğimi düşünmüyordum. Hayır, neden ortaya öyle bir şey atmıştım ki? Yarın bir gün yeniden yemek isterse ne yapacaktım?

En kısa zamanda Zeliha'dan tarifini almalı, poğaçayı yapmayı öğrenmeliydim. Ancak bu şekilde telafi ederdim sanırım.

Konuyu değiştirmek için ne yapmam gerektiğini düşündüm. Hemen sonra Yusuf Agâh'ın elinde tuttuğu küçük, ince hediye paketine ilişti gözüm. Karşılaştığımız andan itibaren elinde olmalıydı ancak ben yeni fark ediyordum. Kim için olduğunu bilmiyordum, elbette soramazdım da. Onun yerine açacağım konuyu buldum. "Bugün ilçede pazar günüydü. Uğradınız mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Biraz gezebildik, büyük bir pazardı."

Gülümsedim. "Önceden pazar sadece ilçenin meydanında kurulurdu, pazartesi günleri. Neredeyse herkes, ilçe merkezine gitmek için o günü beklerdi, arabaya bindiğimizde hepimizde tarifsiz bir mutluluk olurdu. Pazara gider, marketlere uğrar, alışverişimizi yapar, sonra da ailecek oradaki meşhur döner lokantasına uğrardık..."

Çocukluk yıllarımın güzelliği aklımda belirdiğinde hüzünle soluklandım. "Tabii, Balamir geliştikçe ve her mahallede pazarlar oldukça o pazarın ve meydanın, pazartesi günlerinin eskisi kadar önemi kalmadı."

Mazinin aklımda canlanan yansımaları bir bir silinirken beni pürdikkat dinleyen Yusuf Agâh'a "Sanırım büyüdükçe her şey sıradanlaşıyor, heyecanını kaybediyor, kalan her şey gibi oluyor," dedim. "Öyle değil mi?"

Tek elini kot pantolonunun cebine attı, başını önüne çevirip karşıya bakarak yürümeyi sürdürürken, "Her şey değil," diye yanıtladı.

Böyle demesini asla beklemediğimden alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Ne gibi?"

"Aile," dedikten sonra bana baktı. "Birken iki olursun, ikiyken üç, üçken dört... Sayı arttıkça, masadaki sandalye artar. Sofralar kalabalıklaşır, muhabbetlere neşe gelir. Aile büyüdükçe güzelleşir."

Yalanlayamayacaktım, haklıydı. Bunu en iyi bilenlerden biri de bendim. Evet, kalabalık olmamız çoğu zaman sorun teşkil etmişti gerek anne babam, gerekse bizler eğitim hayatımızda zorlanmıştık, ekonomik sıkıntılar da çektiğimiz olmuştu ancak hiçbir yerde onların yanında olduğum kadar huzurlu hissedememiştim. İyi ki bu kadar kalabalık, büyük bir aileye sahiptim.

"Tamam, aile büyüdükçe güzelleşir. Ama sanırım o bir istisna."

"Sevgi, aşk," dedi hemen Yusuf Agâh gözlerini gözlerimden ayırmadan. Ve o an Balamir'in yakıcı güneşine karşı içimde ılık bahar yelleri esti. "Büyüdükçe güzelleşir, büyüdükçe daha fazlasını vermek istersin. Büyüdükçe vazgeçilmezin olur."

Nefesim soluk borumda bir yerlerde takılı kaldı sadece, soluklanıyordum ancak ciğerlerimin bundan nasiplenebildiğinden emin değildim.

Tüm utandığım anlarda yaptığım gibi çevirdim başımı önüme, yüzümün sağ tarafına düşen perçemimi geriye attım.

"Doğru," dedim sessizce. Gülümsemeyi denedim. "Büyüdükçe sıradanlaşma tezimi çürüttün."

O da gülümsedi ve pürüzsüz yanaklarındaki kusursuz gamzeleri yeniden canlandı.

Ağaca ulaştığımızda arka tarafına bıraktığım piknik örtüsünü alıp yere serdim. Yine yan yana oturduk, sırtımızı yaşlı ağacın gövdesine yasladık, omuzlarımız çok hafif birbirine değdi. Yusuf Agâh bana bakarken, "Bugün ne okuyacaksın?" diye sordu.

Çantamın açık kalan bölümünden görünen kitabımı ona gösterdim. "*Simyacı*'ya devam edeceğim."

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ağır mı geldi? İnce bir kitap, iki hafta olacak neredeyse."

"Yok, hayır..." diye araya girdim hemen. Yavaş bir okur olduğumu düşünmesini istemezdim. Kitabı bekletmemin sebebi kendisiydi, görev boyunca ondan haber alamamış olmak kitaba aklımı vermeme çok iyi engel olmuştu çünkü aklım tamamen yanımda oturan adamdaydı. Yine de bu gerçeği onunla paylaşamadım. "Düğün telaşı falan, bir türlü okumaya vaktim olmadı bu hafta. Bugün bitireceğim ama."

Bakışlarımı kaçırdım yine Yusuf yüzlü askerden, ellerimle yüzüme yelpaze yaparken "Keşke toka taksaydım, çok sıcak..." diye ekledim.

O sırada Yusuf Agâh "Aslında..." dediğinde göz ucuyla ona baktım. Karşılaştığımızdan beri elinde olan ince paketi öylesine hareketlendirdi. "Bu senin."

Paketi bana uzattığında doğru anlayıp anlamadığıma emin olmadığından ilk başta alık alık ona bakmak durumunda kaldım. Dudaklarımdan şaşkın bir "Ne?" çıktı.

"Merkezde gördüm ve sen geldin aklıma..." dedikten sonra boğazını temizledi. "Yani, sana borcum olduğu geldi aklıma."

Şaşkınlığımı hâlâ atabilmiş değildim. "Ne borcu?"

Gülümsedi. "Açıp bakınca anlayacaksın." Ben hâlâ kararsız bir şekilde ona bakmayı sürdürürken "Hadi Mihra," dedi. "Emin ol benim hiç işime yaramayacak bir şey. Almazsan ne yaparım hiçbir fikrim yok."

Bir kez daha saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve engel olamadığım kapalı gülümsememle paketi aldım. "Her ne ise... Hiç gerek yoktu."

Ardından paketin içindeki hediyeyi çıkardım.

Görür görmez yüzümde sahici bir tebessüme neden olan hediye, haki renginde kumaşa işlenmiş rengârenk çiçeklerin olduğu cıvıl cıvıl bir bandanaydı. Öyle benim tarzımdı ki, neredeyse görür görmez kendimi tutamayıp "Yaa Yusuf," diyecektim.

Ben hayran hayran hediyeye bakıyorken Yusuf Agâh, "Kendi bandanamı benim için feda etmiştin," dedi.

"Lafı bile olmazdı," dedim ve başımı yeniden ona çevirdim. "Ayrıca bu benimkinden daha güzel!"

Öylece bana bakarken "Sen daha güzelsin," dedi.

Baştan ayağa ürperdim, şimdi olduğundan daha sıcak hissediyordum işte, yanaklarım kış gününde yanan bir sobadan daha sıcak raddeye gelmişti.

Ne diyeceğimi bilemeden önüme döndüm ve titreyen ellerimle bandanayı sarılı olduğu kartondan çıkarmayı denerken, "Takayım bari," dedim, titrek sesimle.

"Tak bari," diye karşılık verdi. Kurmuş olduğu iltifat onu germiş görünmüyordu, hoş, kendisi beni ilk gördüğü gün evlilik iması yapmıştı. Alışkın olabilirdi böyle laflara.

İşin garip yanı, böyle olması... Hoşuma gidiyordu.

Kartondan bandanayı çıkardım ama Yusuf Agâh beni izliyordu, iltifatı aklımda fink atıyordu ve kalbim varlığının, sözlerinin etkisiyle kasılıyor, bunun yansıması bedenime bir titreme olarak geri dönüyordu.

Bandanayı saçlarıma götürdüm, bağlamayı denedim fakat ilkinde düşürdüm. Elim ayağım birbirine dolaşmıştı, düğüm atmak neydi, nasıl olurdu bilmiyordum, hiç de öğrenmemiştim sanki. Beynim sıfırlanmıştı. Yusuf Agâh'ın yanında bu, hep oluyordu.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu, çaresiz çırpınışlarımı izlerken.

Elini uzattığında önce ne yapmam gerektiğini düşündüm. Saçlarımda ellerini hissetmenin düşüncesi bile kalbime depar attırıyordu, fakat bu kalp kasıntısına razı olmayı seçtim.

Başımı olur dercesine sallamakla yetindim çünkü hareket ettirmeye gücüm yoktu. Yusuf Agâh ellerini kaldırıp omuzumdan aşağı salınan saçlarıma uzattığında, onun da ellerinin titrediğini gördüm.

Aynı ellerle silah tutup sayısız düşman katleden korkusuz bir askerdi ama saçlarıma dokunurken elleri titriyordu.

İki eliyle saçlarımı nazikçe tuttu, başımın arkasında birleştirdi. Yüreğime hücum eden ılık akıntıyı hissettim, midemde sayısız kıvılcımlar baş gösterdi. Perçemlerim yüzümün iki kenarına düşerken kızaran yanaklarımı gizlediklerine şükrediyordum. Saçımın alt kısmında kalan

soğuk parmakları enseme değdiğinde, kalbim göğsümden dışarı taşmak ister gibi attı.

Şuracığa düşüp bayılacaktım, burası da mezarım olur, sevdiğine kavuşmak isteyenler gelir, ağacın dalına çaput bağlarlardı...

Tövbe ya Rabbim!

Yusuf Agâh bandanayla iki düğüm atıp muhtemelen kurdele yaptığında, parmakları büyük bir ağırlıkla ayrıldı saç tellerimden ve az önce ellerinin olduğu yerde şimdi büyük bir boşluk oluştu.

"Yakıştı," dedi olduğundan daha kısık bir sesle.

Hafifçe önüme döndüm tekrar, bakışlarımı güçlükle ilk karşılaştığımızdan beri yüreğimin ayarlarıyla oynayan adama iliştirdim tekrar. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Sustuk. İkimiz için de kelimeler tükenmiş gibi durduk öylece gözlerimizi izleyerek. Onun kehribar harelerinde kendimi görmek, içime dokundu. Kendimi güzel bulduğum zamanlar olurdu ancak kendimi en çok karşımdaki bu gözbebeklerinde bir yansımayken güzel bulmuştum doğrusu.

Sessizlik...

Yusuf Agâh ve ben... Derin bir bakışma, senelerdir birbirimizi tanıyormuşuz da uzun bir aranın ardından hasret gideriyormuşuz gibi bir bakışma. Hasret dolu, sevgi dolu, sıcacık... Sonlandırmaya yüreğin yetmeyeceği, sürdürmeyeyse kalbin dayanmayacağı bir bakışma.

Ve sonra bir köpek havlaması.

Evet, köpek havlaması.

Öylece birbirimizi seyre dalmışken işittiğimiz bu sesle birlikte simülasyondan çıkmış gibi aynı anda sesin geldiği yöne baktık. Bahçe çitlerinin dışında bir köpek bize bakıyor, acı içinde yardım dilenir gibi sesler çıkarıyordu.

Yusuf Agâh anında kıpırdanıp toparlanırken bana bakarak "Buranın köpeği mi?" diye sordu.

Kafamı olumsuz anlamda hareket ettirdim. "İlk defa görüyorum."

Sarı tüylü köpek, halsizce ses çıkarmaya devam ediyordu. Yusuf Agâh'la aynı anda ayağa kalktık.

"Bir sıkıntısı var," dedi kendinden emin sesiyle. Ve bir anda değişen havasıyla, hafiften endişelenerek adımlarını hızlandırdı. Çitlere ulaştığımızda kapıyı açtı ve dili dışarıda olan köpeğin bize doğru gelmesini bekledi.

Sahiden hayvancağızın bir sıkıntısı var gibi duruyordu, dışarıda olan dili beyazlaşmıştı, adımlarıysa yavaş ve bitkindi. Tiz bir şekilde havladığında bir yakarış gibi çıkan sesi içimi burktu.

Yusuf Agâh eğildi, köpeğin başını okşadı. "Kızım, ne sıkıntın var?" diye sordu sanki köpek dillenip de ona karşılık verecekmiş gibi, büyük bir ilgiyle. Köpeğin bakışları Yusuf Agâh'ın arkasına takıldığında o da başını çevirdi ve tarlanın içine baktı. Ardından yeniden köpeğe dönüp "Susadın mı sen?" diye sordu.

Köpek yeniden tiz bir şekilde havladığında Yusuf Agâh ayağa kalktı ve içeri geçmesi için hayvana yol verdi. Köpeğin az önceki halsiz adımlarına çeşmenin bıraktığı su birikintisine giderken az bir canlılık gelmiş, biraz hızlanmıştı. Temiz su birikintisine ulaştığında hiç beklemeden beyazlaşan dilini suya değdirdi ve tüm zamanlar boyunca bu anı beklemiş gibi suyu kana kana içmeye başladı.

Birlikte köpeğe doğru ilerlerken, "Gerçekten susamış," dedim üzgünce. "Kim bilir ne zamandır içmiyor. Buralarda pek çeşmeye rastlanmaz. Keşke elimizde olsa da hayvanların ihtiyacı olan her yere su temini yapabilsek."

"Keşke. Nereden çıkacakları hiç belli olmuyor," dedi hafiften gülümseyerek.

Ben de gülümsedim. Köpek, su ihtiyacını giderene kadar başında bekledik. Dilini geri çekip doğrulduğunda Yusuf Agâh tekrar tek dizi üzerine eğilip sarı tüylü başını okşadı. "Daha iyi misin?" diye sordu ilgiyle.

Köpek, başının yan tarafını Yusuf Agâh'ın avucunun içine yasladı ve biraz daha sevmesi için ona bir işaret yolladı. Anlaşılan o ki bu adamın ilk görüşte etkilediği sadece insanlar değildi...

İçten içe güldüm.

Yusuf Agâh'ın güzel yüzü hayvanın bu hareketine karşı samimi bir gülüşle canlandı, yanaklarındaki o iki çukur daha da derinleşti. "Güzel kızım," dedi sevmeye devam ederken, sanki az önce karşılaştığı bir köpek değil de yıllardır sevdiği biriydi. Köpek canlı bir sesle havladı, iltifatına teşekkür eder gibi. Gözlerinin parıldadığı görülüyordu.

"Bir köpeğin var mı?" diye sordum bu sevgi gösterisine daha fazla sessiz kalamayıp.

"Birden fazla," diye yanıtladığında şaşırdım. "Çok iyi dostluk ederler," diye ekledi ayağa kalktığında. "Şimdi biz ona su verdik ya, daha ölse unutmaz seni, beni."

Köpeğe baktı. "Değil mi kızım?" deyip kafasını okşadı yeniden.

Köpeğin parıldayan gözlerine bakarken tebessüm ettim. "Seni unutmayacağı kesin," dedim büyük bir dobralıkla. "İlk görüşte canlıların gönlünü kazanmakta bir ustasın."

Ne söylediğimi ancak Yusuf Agâh'ın dudaklarının sağ tarafının yukarı kalkarak, suratında çapkın bir gülüş canlandığında idrak edebilmiştim. Gülüşüne eşlik eden "Öyle mi?" sorusuyla bakışlarımı anında kaçırdım.

"Karnı da aç mı acaba? Yemek de yok yanımda... Ne yapacağız?"

Konuyu değiştirmekte üstüme yoktu...

"Aslında..." dedi Yusuf Agâh, ardından cebinden çıkardığı telefonuna baktı. "Öğle arası bitmek üzere. Benim askeriyeye dönmem gerekiyor. Çocuklardan birkaçıyla bir şeyler gönderebilirim."

Gideceğini öğrenmek içimi burktu. Önceden buraya gelmeyi severdim, yalnız kalacağım, kafamı dinleyeceğim diye. Şimdiyse Yusuf Agâh'sız buralar bomboş geliyordu, bu ne kadar mantıklıydı bilmiyordum ama o varken her yanın yeşillendiğini fark edebiliyor, yokluğundaysa tüm dallar kurumuş gibi hissediyordum.

Akıl kârı değildi, farkındaydım.

Moralimin bozulduğunu çaktırmamak adına gülümsemeyi denedim. "Gerek yok, zahmet olmasın askerlerinize. Ben evi ararım, birileri getirir mutlaka. Zaten kardeşlerim de buraya gelmek istiyordu, bahaneleri olur."

"Peki," dedi Yusuf Agâh. "Neyse ki artık gözüm arkada kalmayacak." Ne demek istediğini anlamak için kaşlarımı çattım. Yusuf Agâh yeniden köpeğe döndü, bir kez daha eğildi ve avucunu başına koydu. "Kızım, ben yokken ona göz kulak ol, olur mu?"

Omuzlarım düşerken başım sol omuzuma doğru eğildi ve dişlerimi göstererek gülümsememi engelleyemedim. Aşağıda kalan Yusuf Agâh kafasını bana doğru kaldırıp gülüşüme aynı içtenlikle karşılık verdi ve kalbim onun için bilmem kaçıncı kez hızlı attı, gözlerimden gözlerine yalnızca ikimizin görebildiği soyut kalpler ulaştı...

Geçen iki gün boyunca Yusuf Agâh'la karşılaşamasak da sık sık mesajlaşmıştık. Artık ona mesaj göndermekten çekinmiyordum çünkü onunla konuşmanın beni mutlu ettiğinin farkındaydım. Onunla karşılaştığım günden beri kendimi bir kitabın içinde hissediyordum, çünkü bana hissettirdiklerine bugüne kadar yalnızca kitaplarda şahit olmuştum. İki

gündür aynı bandanayı takıyordum mesela, uyurken dahi hiç çıkarasım gelmiyordu. Elbiselerimle uyup uymaması hiç sıkıntı değildi, bana verdiği huzur çok başkaydı, hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

"Mihra."

Elif'in sesiyle birlikte içine daldığım Yusuf Agâh dünyasından çekip koparıldım. İrkilerek başımı salladım ve yanımda oturan arkadaşıma baktım. "Hı, ne?"

"Nereye daldın acaba?" diye sordu kızlardan biri hafiften tebessüm edip başını sallayarak. "Hamurun içine koyduğun kıymaya bak, neredeyse bir yemek kaşığı."

Ne söylediğini anlamak için bakışlarımı aşağı indirdiğimde gözlerim faltaşı gibi açıldı. Türkmen mantısı yapıyorduk, yuvarlak hamurun içine bir çay kaşığının ucuyla kıymalı karışımdan koymamız sonra da onu bohça şeklinde yapıp uçlarını birbirine bastırıp kapatmamız gerekiyordu. Ancak ben son bir dakikadır hamurun içine sadece kıyma koyup durmuştum!

"Ay, dalmışım!" dedim gözlerimi kırpıştırarak. Sonrasında annem gelmeden düzeltmek için büyük bir hızla kıymaları tekrar kaşığa doldurup karışımın bulunduğu kabın içine attım.

"Askeriyeye dalmıştır," dedi Ayşe ve Gülnar'la birlikte kikirdediler.

Kaşlarımı çatarak onlara uyarıcı bir bakış attığımda Elif'in gözleri kısıldı. "Askeriye ne alaka?"

Gülnar ağzını açacakken ayağımla masanın altından dizine vurdum. Kardeşimin açık kalan ağzından dökülen inleme ve buruşan yüzüne aldırış etmeden arkadaşıma, aynı zamanda yengeme baktım. "Abim..." dedim büyük bir içtenlikle. "Ordumuz. Haberler ya, memleket karışmış iyice diyorlar ya... Ondan. Allah tüm askerlerimizin yardımcısı olsun."

Elif'in az önce neşeli görünen suratı söylediğimle birlikte asıldı, dudaklarından bezgin bir soluk döküldü. "Evet, benim de canımı sıkıyor bu durum," dedi sessizce. "Ama Başkan her şeyin yolunda gittiğinden bahsediyor. Böyle kargaşalar her ülkede olur zaman zaman. Tez vakitte düzeleceğiz inşallah, çok dua edelim."

Aileme, Kaymakam'la konuştuklarımızdan, adamın umutsuzluğundan bahsetmemiştim. Zaten benim moralim bozulmuştu, bir de onların aklına net olmayan, kötü düşünceler sokmak istememiştim. Elimizden bir şey geldiği yoktu, şimdilik olaylardan bihaber yaşamak en iyisiydi.

Masanın unsuz tarafında duran telefonum titrediğinde büyük bir heyecana kapılarak nefeslendim, elimi kâğıt havluya kuruladıktan sonra

telefonu elime aldım ve bugün sadece günaydınlaştığımız Yusuf Agâh'tan bir mesajın gelmiş olduğu umuduyla ekranı yukarı kaldırdım.

Üstte adını gördüğümde dudaklarımı esir almaya çalışan gülümsememi durdurmaya çalışarak mesajı açtım.

Yusuf Agâh: N'apıyorsun?

Mantı yapmakla meşgul olan Elif ve kız kardeşlerime çaktırmadan, gizlice içini doldurduğum mantının fotoğrafını çekip gönderdim.

Mihra: Türkmen mantısı. Bilir misin?

Yusuf Agâh: Hayır ama bilmeyi çok isteyeceğim bir yemek gibi görünüyor.

Gülümsedim.

Yusuf Agâh: Neyse ki akşam yemeğini yeni yedik...

Mihra: İçim rahatladı. Afiyet olsun.

Yusuf Agâh: Beraber olsun... Bir gün.

Yanaklarım kızardı.

Yusuf Agâh: Sana güzel bir haberim var.

"Nedir?" diye yazdım son olarak. Yüzüme sıçrayan su damlasıyla bakışlarımı telefonumdan ayırmak durumunda kaldım. Gülnar irice açtığı gözleriyle bana bilmiş bilmiş bakarken "Hayırdır abla," dedi, tek kaşını yukarı kaldırdı. "Yoksa askerlerden seni gülümseten bir haber mi aldın?"

Dudaklarımı esir alan gülümseme anında silindiğinde bezgince nefes alıp verdim. "Evet, biraz daha benimle uğraşırsanız ikinizi hapse atacaklarını bildirmişler. Nasıl sevindim anlatamam!"

"Şakacı seni," dedi Ayşe ve onlarla birlikte gülümsedim. Sinir de etseler onları seviyordum. Kardeş işte, atsan atılmaz, satsan satılmaz...

Ardından "Yasemin yazmış," dedim.

"Öyle mi? Ne yazmış?" dedi Elif merakla.

"'Bensiz ne yapıyorsunuz? Beni unutmadınız değil mi?' diyor," dedim. Bu yalan değildi, Yasemin biraz önce atmıştı bu mesajı ama henüz kimseye söylememiştim. İnanmaları için attığı mesajı açtım ve hepsine saat detayına takılmamaları adına hızlıca gösterdim. Ayşe ve Gülnar'ın hevesi bu ispatla birlikte söndü.

"Zilli," derken tebessüm etti Elif. "Ödü kopuyor bir şeyler kaçıracak diye."

"Sorma sorma," diye yanıtladım onu. "Durun ben şunu bizim evi basmadan yatıştırayım."

Telefonumu yeniden elime aldım ve üzerimdeki ilgiyi dağıtmış olmanın verdiği rahatlamayla, vereceği haberin ne olduğunun merakıyla Yusuf Agâh'ın mesajını açtım tekrar.

Yusuf Agâh: Kitap teminatı işini hallettim. Pazartesi gününe kadar elimizde olacak inşallah.

Mihra: Ne?

Mihra: Gwrçekten mi?ğ

Mihra: Gerçekten mi!?

Yusuf Agâh: Gerçekten. :)

Mihra: İnanamıyorum!

Mihra: Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Mihra: O kadar sevindim ki. Ben...

Mihra: Çok teşekkür ederim.

Yusuf Agâh: Bunları okumak yerine, şu an yüzüne yerleşen o sevinci izlemeyi isterdim.

Yusuf Agâh: Ama hayal edebiliyorum. O da mutlu ediyor.

Yusuf Agâh: Ve teşekkür etme, Mihra.

Yusuf Agâh: Ama illa bir karşılık vermek istersen...

Yusuf Agâh: Bana Türkmen mantısı sözü verebilirsin.

Mihra: Söz! Türkmen kızı sözü!

"Yasemin güzel şeyler söylüyor galiba.

Ayşe'nin sesiyle birlikte telefonumu kapattım ve artık kapanmasına mâni olmadığım ağzım ve kocaman gülümsememle "Çok!" diye karşılık verdim. Sonra ne yapacağımı, içimdeki sevinci nasıl dışarı aktaracağımı bilemediğimden birden Elif'e sarıldım. "Elif ya!"

Elleri un olan arkadaşım ellerini yukarı kaldırıp şaşkınca "Ne oldu?" diye sordu gülerek.

Başımı omuzuna yaslayarak, "Çok seviyorum seni çok," dedim. "İyi ki bizim gelinimiz oldun ve iyi ki bizimle yaşamaya başladın."

Güldü. "Deli, ben de seni çok seviyorum ve iyi ki sizin gelininiz olup sizinle yaşamaya başladım." Bileklerini sırtıma dokundurarak sarılışıma destek oldu.

Senelik mantı işinin sonuna yaklaştığımızda aldığım mesajlar dolayısıyla öyle mutluydum ki ne sırt ağrısı ne de uyuşan ellerim bu sevinci gölgeleyebildi. Biraz dinlenmek için sırtlarımızı oturduğumuz sandalyelere yasladık. Gülnar, Elif'e bakarken "Elif yenge," dedi.

Elif ilgisini hemen ona verdi. "Söyle canım."

"Sen, abime âşık olduğunu ilk ne zaman anladın?"

Elif, bu soruyla birlikte bir an duraksadı. Gökyüzüne baktı, sonra yeniden Ayşe ve Gülnar'a döndü. "Bilmiyorum," deyip omuzlarını

kaldırıp indirdi. "Kendimi bildim bileli o vardı sanki sadece, daha aşkın anlamını bilmezken düşmüştü Bilal'in sevgisi yüreğime."

"Demek öyle karıcığım." Ne ara geldiğini bilmediğim abimin elleri Elif'in sandalyesinin iki yanından omuzlarına konduğunda arkadaşımla aynı anda irkildim. Abim şaşkınca kendine dönen Elif'in alnına içten bir buse kondurduktan sonra ekledi. "Demek kendini bildin bileli beni seviyordun."

"Bilal, sen nereden çıktın?" dedi Elif gülümsemesini tutamadan. Bembeyaz yanaklarına o pembe renk çökmüştü yeniden.

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş, oradan," diye karşılık verdi abim.

O sırada Gülnar, "Abi, sordum işte istediğin soruyu. Paramı hemen verirsen sevinirim," dedi.

Elif'in gözleri kocaman açılırken, "İnanamıyorum!" dedi. "Siz anlaşmış mıydınız?"

"Yenge, bizim evde böyle şeylere hazırlıklı olmalısın," diye yanıtladı Ayşe.

"Gerçekten merak ettiğin için sorduğunu sanmıştım," dedi Elif Gülnar'a.

Avucunu parasını almak için abime uzatan Gülnar, "Abim gerçekten merak ediyordu," dedi.

Elif'in bakışları cebinden para çıkaran abime odaklandı. "Bana sorsaydın söylerdim."

"Hepsi duysun istedim," dedi abim ve Gülnar'a ödülünü verdi.

Gülnar aldığı parayla çenesine yelpaze yaparken "Bereket versin abim," dedi.

Elif'se gözlerini kısıp, "Çok kötüsün," dedi kocasına.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi abim içten bir tebessümle.

Biz hep bir ağızdan "Oo," derken abimi çaktırmadan bize göz kırptı.

Sonra gözleriyle bahçeyi kontrol edip Elif'e "Gelsene biraz," dedi.

Biz onları izlemeyi bırakıp yeniden işe odaklandık. Elif'se, "Mantı yapıyoruz," diye reddetti abimi.

Arkadaşıma omuz attım. "Git git, biz hallederiz. Zaten az bir şey kaldı."

"Hadi gel," dedi abim ve unlu olmasına aldırış etmeden Elif'in elini tutup onu ayağa kaldırdı.

Elif "Kızlar..." dediğinde bu defa Ayşe ve Gülnar "Git yenge," dediler aynı anda. Ve ona başka itiraz seçeneği bırakmayan abim karısını elinden tutup eve doğru götürdü.

Tamamen gözden kaybolduklarında "Sizce ne zaman bir yeğen haberi alırız? Bence bir aya kalmaz," dedi Ayşe.

"Bence iki haftaya kalmaz," dedi Gülnar ve ikisi birden ellerini ağızlarına götürüp gülümsemelerini bastırmaya çalıştılar.

Gülmemeye çalışırken gözlerimi masaya odaklayarak, "Susun susun, ayıp," dedim. Ardından kendimi tutamadan "Bence bir haftaya kalmaz," diye ekledim ve hep birlikte gür bir kahkaha patlattık.

Geçen dört gün boyunca Yusuf Agâh'la mesajlaşmayı sürdürmüştük. Bir kez kitapçıya gelmiş, kitaplar hakkında kısa bir konuşma gerçekleştirmiştik. Bir kez markette karşılaşmıştık ve Sehra ikinci kez Yusuf Agâh'tan bir çikolata kapmıştı.

Tabii, ben de...

Onun haricinde pek görüşememiştik çünkü o biraz yoğundu, benimse eve erken dönmem gerekiyordu, saatlerimiz uyuşmuyordu. Ama mesajlaşmayı hiç bırakmamıştık, ben yazmasam o yazıyor, o yazmasa ben bir şeyler gönderiyordum mutlaka.

Pazartesi günüyse, ders vereceğim ablalarla birlikte büyük bir hevesle gelmiştik sınıfa. Öyle hevesliydiler ki askerlere teşekkür etmek amacıyla hepsi birer tepsi yiyecek hazırlamış, kimiyse içecek almıştı. Sınıfı güzelce temizlemiş, sıraları birleştirerek büyük bir masa oluşturup yemekleri üzerine koymuştuk.

İçimde, sebebi Yusuf Agâh'ı görecek olmanın olduğu deli dehşet bir heyecan vardı, elbette gelecek olan kitaplar da bu heyecanı destekliyordu. Masanın üzerine tepsilerden birini koyduğumda pencereden bakan Jennet abla "Geliyorlar!" dedi. Neredeyse tepsiyi yere düşürecektim.

Hepsi birden "Ayy," tarzında sevinç ve heves dolu sesler çıkarırlarken ben hemen doğruldum, kırık beyaz rengindeki, dantel motifli elbisemin eteklerini düzelttikten sonra Yusuf Agâh'ın hediyesi olan bandanamı sıkıp omuzlarımdan aşağı lüle lüle salınan saçlarımı şöyle bir kontrol ettim.

Derin bir nefes aldıktan sonra giriş katta olan sınıfın kapısına yürüdüm. Öğrencim olan kadınlarsa hevesle arkamda bekliyorlardı. Zırhlı aracın arkasında Kaymakam'ın makam aracı da vardı, elbette bu kitap yardımını Kaymakam'la irtibata geçerek yapmışlardı.

Zırhlı araç okulun bahçesinde durduğunda üzerinde askeri üniforması olan Yusuf Agâh iner inmez kafasını bana doğru çevirdi. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda aradaki metrelerce mesafe önemini kaybetti

ve o görünmez bağ birbirine dolandı. Ona çekimser bir gülümseme ikram ettiğimde, dudakları güzel bir gülüşle şekillendi, bana uzaktan başıyla selam verdi.

Aracın içindeki diğer askerler de indiğinde vakit kaybetmeden kitapları taşımaya başladılar. Yusuf Agâh o sırada Kaymakam'la konuşuyordu. Askerler kucakladıkları kitapları okula doğru getirirlerken hevesle okul kapısından içeri giren çocukları gördüm. Asker gördü mü dayanamazlardı. Askerlere hayranlıkla bakıyor, aynı zamanda da ellerini alınlarına koyarak asker selamı veriyorlardı. Henüz kitap kolisi almamış olan görevli askerler çocukların selamına karşılık verdi, Yusuf Agâh da öyle. Ardından onlara çikolata ikram ettiler.

Erkek çocukları bununla birlikte çikolatalarını yemeye şimdilik bir ara verdiler ve kitap taşıyan askerlere yardım için ağır görünmeyen kolileri kucakladılar. İçeriye girecek olan askerlere yol açmak için kapının iki tarafına çekildik.

Kitap kolilerini taşıyan askerlerin ardından Yusuf Agâh ve Kaymakam da peşlerinden geldi. Bakışlarım önce beni gördüğünde karşısında dünyanın en güzel manzarası varmış gibi tüm hissiyatını yüreğime aktıran Yusuf Agâh'la ardından Kaymakam'la birleşti. Kaymakam'a bakarak "Hoş geldiniz," dedim.

Çünkü o derin kehribar bakışların etkisi altındayken gözlerimi ona iliştirerek konuşamazdım.

"Hoş bulduk kızım, hoş bulduk," dedi Kaymakam, o da mutlu görünüyordu. Ardından diğer kadınlara bakarak "Nasılsınız hanımlar?" diye sordu.

"Vallahi Kaymakam'ım, kitapları gördük daha iyi olduk," dedi Tezegül teyze, daha çok Türkmenceye kayan Türkçesiyle. Yakın ve kardeş ülkeler olduğumuzdan halkın çoğu Türkçeyi biliyordu.

Kaymakam Bey, eliyle Yusuf Agâh'ı gösterdi. "Türkiye Cumhuriyeti Devletine ve askerlere teşekkür edin, günlerdir sizin için uğraştılar. Okul kitaplarından okuma kitaplarına varana dek bir sürü kitap temini sağladılar."

"Duyduk duyduk, Mihra kızım anlattı," dedi Tezegül teyze sırtımı sıvazlayarak. "Allah hepsinden razı olsun, iki cihanda da mesut etsin inşallah."

Üniformasıyla ayrı bir karizması olan Yusuf Agâh'ın bakışları tekrar beni bulduğunda saniyelik bir bakışma yaşayıp hemen başka yöne çevirdim harelerimi. Yalnızken bakışmak kolay oluyordu ancak kalabalığın

içinde bunu yapmak çok zordu, en azından benim için; Yusuf Agâh'ın bana bakmak konusunda hiçbir çekincesi olmuyordu.

"Komutanım, kolileri yerleştirdik."

Sınıfın içindeki genç, hafiften kısa boylu bir asker bu cümleyi kurduğunda Yusuf Agâh kafasını eğerek onu onayladı. Kadınlara bakarak, "Güle güle kullanın," dedi.

"Sağ olun, Allah razı olsun komutanım," diye karşılık verdiler.

Tezegül teyze dirseğiyle kolumu dürttüğünde söylemem gereken şeyi ancak hatırladım. "Eee," dedim Yusuf Agâh'a bakarak. Gözleri hiç zorlanmadan beni buldu. "Sınıfım sizin için ikramlık şeyler hazırladı, teşekkür amaçlı..."

Yusuf Agâh kaşlarını kaldırarak "Öyle mi?" diye sordu. "Türkmen mantısı da var mı?"

Mesajlaşmamızı hatırlattığını anında anlayarak "Yok, o başka zaman," dedim. Ardından ateşe basmışım gibi gözlerimi büyüterek toparladım. "Yani, bir daha uğrarsanız..."

Mesajı alan Yusuf Agâh sıralanışında en ufak bir kusur bulunmayan inci gibi bembeyaz dişlerini göstererek gülümsediğinde yanaklarıma kor ateşler atıldı. Bu sadece ikimizin anladığı, yalnızca beni utandıran bir konuşmaydı.

"Komutanım, vallahi sofra çok iştah açıcı duruyor. Yemeden gitmek istemem."

Askerlerden biri bu cümleyi kurduğunda kadınlar gülüştü. Yusuf Agâh ona dönerek "Bu kadar uğraşmışlar, yemeden gitmek olmaz Faruk," diye yanıtladı askerini.

Tebessüm ederek elimle sofrayı gösterdim. "Buyrun o zaman." Yusuf Agâh hafiften gülümseyip başını hareket ettirerek beni onayladı ve askerleriyle birlikte masaya geçti.

Askerler, Kaymakam ve çocuklara yetecek kadar yiyecek olan masada keyifli bir sohbetle yemekler yendi, çaylar içildi. Tüm kadınlar büyük bir sevinç ve gözlerinden taşan teşekkür duygularıyla izlediler yaptıkları yemekleri yiyen askerleri. Bazıları keplerini küçük çocukların takmasına müsaade edip onları mutlu etti, Kaymakam onlara ilçenin en meşhur lokantasında bir yemek yedireceğine söz verdi.

Bense tüm bunlar olurken hep Yusuf Agâh'ı, yalnızca Yusuf Agâh'ı izledim. Yemeği yiyişini, lokmasını yutar yutmaz konuşmasını, çayını yudumlayışını, anlatılanlara gülüşünü, tüm hareketlerini aklıma kazımak ister gibi seyre daldım onu. Çok kalabalık olduğundan ona baktığım anlaşılmıyor diye bu kadar rahattım.

Yusuf Agâh da biri ona bir şey anlatırken biraz dinliyor, sonra bana bakıyor, bakışlarımı yakalamanın verdiği hazla yüzünde bir gülüş açıyordu. Üç saniye içinde yanakları kızaran ben gözlerimi kaçırıyordum, Yusuf Agâh yeniden konuşmaya daldığında tekrar onu izliyordum, bu döngü sürüp gidiyordu.

Yemek faslı sona erdiğinde, askerleri ve Kaymakam'ı uğurlamak için onlarla dışarı çıktım. Kaymakam'la vedalaştıktan sonra Yusuf Agâh araca hemen binmedi, önce Kaymakam'ın uzaklaşmasını bekledi. Araba okuldan çıktığında koca bahçede yalnızca ikimiz kalmış gibi hissederek birbirimize döndük.

İçime ferah bahar yelleri estiren bakışları gözlerimi bulduğunda gülümseyerek "Teşekkürler, her şey için," dedim. "Çok mutlu oldular."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Böyle bir teşekkürü kabul etmeyeceğimi söylemiştim. Bana bir mantı sözün var."

Gülümsemem büyüdü ve dudaklarımdan nefeslenir tarzda bir gülüş döküldü. Saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sözümü unutmuş değilim."

"Ne zaman gerçekleştiriyoruz o zaman?"

"Bilmem," derken omuz silktim. "Benim mantıyı yapıp zeytin ağacına giderken tesadüf eseri karşılaştığımız herhangi bir gün... Olabilir."

Yusuf Agâh çenesini sağ omuzuna kaldırdı. Gülüşü silinmeden "Anlaştık," dedi.

Kafamı önüme eğdim. "Anlaştık."

"O zaman," dedi Yusuf Agâh ve içine bir nefes çekti. "Biz bir kez daha tevafuk eseri karşılaşana dek, kendine iyi bak, Mihra."

"Sen de," dedim ayrılışı yeniden içimi burkarken. "Hoşça kal."

Gülümsedi, gözlerine çöken ifadeden, bu ayrılışların onun da pek hoşuna gitmediğini anladım. Söylenecek bir şey kalmadığında, hiç istemesem de "Ben gideyim artık," dedim sessizce. Gözlerini kapatıp açarak onayladı beni.

İçime derin bir nefes çektikten sonra güçlükle okula dönüp yürümeye başladım. Küçücük vedalar dahi zor gelirken, insanlar büyük vedalara nasıl dayanabiliyorlardı?

Biraz uzaklaştığımda dudaklarımdaki nahif tebessümü silemeden omzumun üzerinden arkamı döndüm ve bakışlarım hâlâ beni seyretmekte olan Yusuf Agâh'la birleşti. Dudakları iki yana kıvrıldı, elini yukarı kaldırıp alnına koyarak bir asker selamı yolladı. Gülümseyerek karşılık verdim.

Yeniden önüme döndüm, attığım birkaç adımın ardından aracın kapısının kapanma sesini işittim. Çok geçmeden motoru da çalıştı ve askeri araç okulun kapısından çıktı. Yürümeye devam ederken bir kez daha arkama baktım ve arabanın gidişini izledim.

Sınıfın kapısından girer girmez başında beyaz tülbentli Tezegül teyze yanıma yaklaştı ve "Kız Mihra," dedi. "O komutan abin Bilal'in düğününde altın takan arkadaşı değil mi?"

Gözlerinden hiçbir şey de kaçmazdı.

"Evet Tezegül teyze, o."

"Maşallah maşallah," dedi Fatma abla. "Ne de yakışıklı öyle."

"Vallahi asker üniformasıyla da ayrı yakışıklıymış," dedi Jennet abla. "Düğünde de çok dikkat çekmişti zaten."

Tek kaşımı kaldırarak "Hadi ya?" diye sordum.

"Heee," dedi Jennet abla. "Tüm bekâr kızların gözü üzerindeydi. Bekâr mı kız bu komutan?"

O an Yusuf Agâh'ı mahallenin tüm bekâr kızlarından kıskandım.

"Yüzüğü yoktu," diye araya girdi Gülşad abla. "Eline baktım ben, yüzüğün izi dahi yoktu. Kesin bekâr."

"Heh, o zaman tamam," dedi Tezegül teyze ve boncuk boncuk açtığı mavi gözleriyle bana baktı. "Kız Mihra, ne yap ne et bu oğlanı kendine ayarla bak, ne de yakışıklı, efendi, boyl poslu."

"Vallahi çok güzel olurlar," dedi Zehra abla. "Yan yana çok da güzel durdunuz."

Biraz taviz versem, gönlü var deyip laf çıkarmaya meyilli olanlar vardı aralarında, biliyordum. Bu yüzden oralı olmadan kitaplara yürüyerek "Açtınız mı? Neler var?" diye sordum ve böylelikle yakışıklı komutan Yusuf Agâh Demiral meselesini kapatmış oldum.

Şimdilik.

İlk günün yorgunluğuyla eve geldiğimde yapmak istediğim ilk şey ılık bir duş almaktı. Önce sınıf temizliği sonra asker ziyareti, yemek vesaire derken oldukça yorulmuştum. Yusuf Agâh'ın yüreğime yolladığı kıvılcımlar hâlâ ruhumu dinç tutsa da bedenim bitap düşmüştü.

Eve girdiğimde "Ben geldim!" dedim ama bir yanıt gelmedi. Kimsenin olmadığını düşünerek kapıyı yavaşça kapattım. Doğrusu, bir yere gitmiş olsalardı bana kesinlikle haber verirlerdi. Kötü düşünmemeye çalışarak salona doğru ilerledim, "Kimse yok mu?" diye sordum. Salonun kapısını yavaşça açtım.

Ve hiç görmeyi ummadığım bir manzarayla karşılaştım.

Ailemin eksiksiz tüm üyeleri, koltukta sirke atan suratlarıyla oturuyorlardı. Hiçbiri gülmüyor, konuşmuyor, bana hoş geldin demiyordu. Hemen anneme baktım ve "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordum.

Annem bakışlarını kaçırdı.

İçeriye bir adım daha attım. "Neler oluyor?"

Babam, çenesinin ucuyla sehpanın üzerini işaret etti. Bakışlarım hemen orayı bulduğunda eski, ahşap sehpanın üzerinde duran beyaz zarfı gördüm. "Bu nedir?" diye sordum.

Yasir dudaklarını birbirine bastırıp iç çekti. "Mihra... Üniversite sonucun..."

"Ne?" diye bağırdım ve tüm yorgunluğumu unutarak sehpaya doğru koştum. Zarfı bir hışımla elime aldım, tam açacaktım ki durdum ve yeniden aileme baktım. Zarf önceden açılmıştı. Suratları sirke sattığına göre... Yutkundum. "Kötü mü?"

Yasir gözlerini kaçırdı.

Ellerim titredi. Gözlerim sızladı. Kendimi her türlü sonuca hazırlamıştım ya da hazırladığımı sanıyordum. Ama daha sonucu görmeden, kazanamadığım düşüncesiyle hüngür hüngür ağlamak istiyordum.

Zarfı yavaşça yırttım, içinden kâğıdı çıkardım. Gözlerim yazıları okurken doldu, sağ gözümden bir damla yaş aktı ve sonucumun yazdığı kâğıdın üzerine damladı. Donakaldım.

"Maalesef yine başarılı olarak ailedeki vasıfsızlığımı biraz daha harladın," dedi Yasir ve tüm ailem gülüştü.

Bense hâlâ yazıyı okumaya devam ediyordum.

Çünkü zarfta tam olarak şu yazıyordu:

Sayın Mihra Elnurova,
İlteriş Devlet Üniversitesi,
Sınıf Öğretmenliği Bölümü'nü kazandınız.
Tebrik ederiz.

İlteriş Devlet Üniversitesi, Balamir'in bağlı olduğu şehrin üniversitesiydi. İçinde olduğum şehirdeki üniversiteyi kazanmıştım ve ulaşımı yalnızca bir minibüs uzaklıktaydı. Evet iki ilçe arası bir şehir kadar vardı ama en azından ulaşımı kolaydı. Evden, ailemden ayrılmama gerek kalmamıştı, en çok istediğim yeri kazanmıştım ve bunun idrakiyle nihayet ağzım kulaklarıma ulaşmıştı.

Kâğıdı havaya kaldırdım, sevinç içinde sallarken kocaman gülüşümle birlikte bağırdım: "Kazanmışım!"

Bölüm On

Yıldızlı Geceler

"Ali, Alime'yi as."

Omuzlarımı düşürerek Tezegül teyzeye baktım. Cümlenin içindeki sözcüklerin sadece ilk harfini okuyor, kalanını olduğu şekilde değil de tahminleri doğrultusunda getiriyordu. İç çektim ve "Hayır Tezegül teyze," dedim. Parmağımı tek tek okuduğum sözcüklerin üzerinde gezdirerek doğrusunu söyledim. "Ali, Alanur'u al."

Beni aynen tekrarladı. Bir sonraki cümleye geçtiğimizde sıcaktan bunaldığı belli olan yaşlı kadın beyaz tülbendini tek eliyle bozup düzeltti. Derin bir nefes alıp verdikten sonra "E..." dedi. Başımı doğru dercesine aşağıya eğdim. "E..."

"Harika..."

Nefeslendi. "Eyi mi?"

"İyi..." dedim.

"Yok kızım onu sormuyorum, sözcük 'eyi' mi değil mi?"

Ben hayal kırıklığıyla kendimden kırk yaş büyük öğrencime baktım. "Hayır... Ela o."

Söylediğimle birlikte sınıftaki tüm kadınlar kahkahalarla gülüştü. Pamuk yanakları kızaran Tezegül teyze kızmış gibi "Amaan..." dedi, küçük bir çocuk misali omuz silkerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Ben bu işi yapamayacağım herhal, bırak gideyim kızım."

"Daha neler..." dedim ve üzüldüğünü düşünerek yanına oturdum hemen. "Yani bu kadar çabuk pes etmek yakışıyor mu hiç sana? Yaparsın, çok da güzel yaparsın."

Başparmağımı bir sonraki cümlenin üzerine koydum, diğer kadınlar sesli bir şekilde kendileri okumayı sürdürüyorlardı, Tezegül teyze yaşça büyük olduğundan onun daha fazla üstüne gitmek gerekiyordu.

"Almıyor kızım kafam, almıyor. Vaktini yiyorum boşu boşuna. Benden geçmiş besbelli..."

"Psikolojide buna öğrenilmiş çaresizlik deniyor," dediğimde gözlerini kıstı.

"O ne gı?"

Güldüm. "Birkaç kez başarısız olduğun bir konuyu, yapabilme ihtimalin olduğu halde hiçbir zaman yapamayacağını düşünmeye denir. Yani sen birkaç sözcüğü okuyamadın diye hiçbir zaman okuyamayacağını düşünüyorsun, sende öğrenilmiş çaresizlik var. Bu geçebilen bir durum."

Mercan gözleri kocaman açıldı. "Hasta mıyım ben şimdi?"

Tebessüm ettim. "Tam öyle denemez ama düzeltebiliriz bu durumu. Sen de istersen. Hadi, son dakikalarımız, bence bir sonraki cümleyi okuyabileceksin." Tekrar kâğıda baktım, yeni cümlenin altına koydum parmağımı. "Önce sadece harfleri oku."

İçine sesli bir nefes çekti. Diliyle incecik dudaklarını temizledi, ardından okumaya başladı. "Lıı, a."

"Evet, şimdi birleştir bu ikisini."

"La."

"Harika, ilk hece doğru. Devam."

"Lıı, a. La."

"Hı-hım."

"Lıı, a, lıı, e."

"Mükemmel, birleştirelim."

"Laa-le."

Elimle küçük bir alkış tuttum. "İşte bu kadar. Şimdi cümleyi baştan oku bir de."

"La, la, lale."

Gururla omuzunu sıvazladım. "Bak, yaptın işte."

"Doğru muydu kız?" dedi hemen hevesli parıltıların yerleştiği gözlerini yüzüme çevirerek. "Okudum mu essah?"

"Okudun vallahi," dedim başımı sol omuzuma eğerek. "Bak öğrenilmiş çaresizliği yenmek bu kadar kolay."

"Allah razı olsun gülüm," dedi sağ eliyle yüzümü avuçlayarak. "Sen olmasan cahil cahil gezeceğiz buralarda. Meleksin sen melek."

Gülümsedim.

"Mahallemizden böyle işe yarar gençler çıkınca nasıl seviniyorum bilemezsiniz," dedi Jennet abla. Başımı omuzumun üzerinden çevirip ona baktım. "Mihra, iyi ki kazandın kız üniversiteyi. Öğretmen olup bizim gibi kaç insanın hayatını kurtaracaksın kim bilir? Diğer kızlar gibi aklın sadece kocada değil, ne güzel."

Tezegül teyze başıyla onaylarken Zehra abla araya girdi. "Aman aman, kocaya varıp ne yapacak? Hayatını kurtardı ne güzel, okulunu

okur güzelce, bitirince de ister evlenir ister evlenmez. Paraya da ihtiyacı olmaz ya."

"Evlenmek para için yapılan bir şey mi ki?" diye sordum merakla.

Doğrusu, bir gün evlenmeyi düşünsem bunun sebepleri arasında para olmazdı hiç, kimseyi parası için seveceğimi, biriyle hayatımı parası için paylaşacağımı düşünmüyordum. Bundan dolayı bir anda çıkıvermişti ağzımdan bu soru.

Evlilik denilince neden sürekli onun simasının zihninde belirdiğini bilemediğim Yusuf Agâh'ın da ne kadar kazandığı hiç umurumda olmamıştı şu güne dek, öyle güzel bir kalbi vardı ki, dünyanın en fakir insanı olsa dahi en güzel saraylarda yaşadığını hissettirirdi insana.

Esas zenginlik bu sayılmaz mıydı?

"Öyle tabii," dedi Zehra abla kucağındaki bir yaşındaki kızını bir sağa bir sola sallayıp uyutmayı denerken. "Bir de yaşın ilerledikçe gözüne battığın aile evinden kurtulmak için. Yoksa kim bir erkekle aynı evi paylaşmak ister? Çamaşırını yıka, yemeğini yap, kıyafetlerini ütüle..." Yaka silkti. "Karşılığında da hep bir memnuniyetsizlik!"

Annem, Zehra ablanın söylediği tüm bu işleri büyük bir aşkla yapıyor, babam için yemek hazırlamaktan, onun kıyafetlerini ütülemekten zerre rahatsızlık duymuyordu. Babamsa şu güne kadar hiç memnuniyetsizlikle karşılık vermemişti.

"Hiç sorma, hiç," dedi Jennet abla. "Akşamdan akşama gelsin eve, devrilsin ikili koltuğa, horul horul uyusun. Ne çocuklarla ilgilenme var, ne bir şey. Ah şimdiki aklım olsa ben de okur, otuz beşime varana kadar evlenmezdim."

Gülşad abla kahkaha attı. "Ha otuz beşinde yine evlenirdin yani."

"Daha anlayışlı biriyle evet," diye karşılık verdi Jennet abla. "Hayat müşterektir canım..."

"Susun susun," dedi Tezegül teyze kaşlarını çatarak. "Kocanın evin önünde duran ayakkabısı yeter. Bir kaybetseniz mumla ararsınız mumla. Hem, bekâr kızı korkutacaksınız yersiz sözlerinizle..."

Kenarları kırışmış mercan yeşili hareleri beni buldu. "Sen bunlara bakma yavrum, evlilik çok güzeldir, doğru insanı bulunca. Ah benim ellisinde bu dünyadan göç edip beni hem öksüz hem yetim bırakan yiğidim. Yaşasaydı da salonumdaki ikili koltuğa devrilmekten başka bir şey yapmasaydı."

Gözbebeklerine yerleşen buğuyu gördüğümde içim sızladı. Tezegül teyzenin cami imamı kocası Süleyman amca bundan seneler evvel kalp

krizi sebebiyle vefat etmişti, çocukluğumda hayal meyal hatırlıyordum, eli bol bir adamdı. Ne zaman camiden çıktığını görsek tüm çocuklar etrafında toplanırdık, o da ellerimizi boş koymaz, cebinde ne varsa –şeker, çikolata bazen para– çocuklara dağıtırdı, kendi çocukları olmamıştı ama mahallenin tüm çocuklarına babalık, dedelik yapmıştı. Öldüğünü duyduğumuzda o çocuk kalplerimizle büyük hüzne kapılmış, o gün hiçbirimiz oyun oynamamıştık.

Zehra abla kızını pış pışlarken alttan alttan güldü. "Süleyman amca gibi kocaya denk gelmişsin, söz söyletmezsin tabii... Doğru söyle kız Tezegül teyze, hiç bağırmış mıydı Süleyman amca sana?"

Yaşlı kadın kafasını asla dercesine arkaya attı.

"Asla... Ne bağırması? Sesini bile yükseltmezdi, tartışma mı çıkacak, hemen susar, sinirini bana yansıtmasın diye evden çıkardı. Öyle görmüş dini kitaplarda, Peygamber'imizin damadı Hz. Ali öyle yaparmış. Eşi Hz. Fatıma'yla kavga edecek gibi olunca çıkar mescide gider, biraz orada dururmuş. Bizimki de camiye giderdi, ikimiz de sakinleşince döner, suçlu olan ben olsam bile gelir gönlümü alırdı."

Kollarımı göğsümde birleştirdim, anlattıklarının huzuruna bürünerek tebessüm ettim. "Ne güzel bir ilişki."

Kadıncağız içindeki tüm hasreti tek nefese sığdırır gibi iç çekti. "Öyleydi, öyleydi..." dedi özlemle. "Süleyman'ım gitti, evim gitti, yuvam gitti, kalbim gitti. Masanın üzerinde ceketi kaldı, ceketin duruşu yüreğimi yaktı. Meğer kıyafetlerine can veren de oymuş. O gidince hepsi öldü sanki..."

Zaten duygusal bir insandım, gözlerimin dolması, boğazıma kocaman bir yumrunun oturması zor olmadı. Birini sevmek, kalbini vermek büyük sorumluluk gerektiren bir işti. Aşkı büyütmek zahmetliydi, yüreğin tamamen o kişiden oluşması bir bakıma delilikti ama aynı zamanda dünyanın en güzel hissiydi de. Ve sevdiğin, sevgisini alıp tüm sevgini verdiğin kişinin ölümüne şahitlik olmak...

Çıldırmalıktı. Kendimi öyle bir durumda düşünemiyordum, hayatıma giren herkesi çok sever, çok alışır, çok bağlanırdım, Tezegül teyze'nin yerinde olsam... Nasıl dayanırdım bilmiyordum.

Kötü düşünceleri hemen def ettim aklımdan. Tebessüm etmeyi deneyerek, "En azından Süleyman amcanın cennette olduğuna hepimiz inanıyoruz. Sadaka vermekten gocunmaz, hayvanları ve çocukları eğlendirmekten mutluluk duyardı. Arkasından tek kötü söz söyleyeni duymadım," dedim. Diğer kadınlar beni onaylarken Tezegül teyze gülümsedi.

"Allah razı olsun. Allah'ım beni de tez vakitte hayırlısıyla yanına alır da biter bu hasretimiz bir an evvel inşallah. Çok özledim, çok..."

Yüzeyi kırışan elini yukarı kaldırdı ve sol gözünden usul usul süzülüp suratındaki çatlaklara yayılan damlaları sildi. Elimde olmadan aktı benim de iki gözümden damlalar. Bu kadar sulu göz olmayı ben seçmedim...

"Ya..." dedi Jennet abla ve sırasından kalkıp yaşlı kadının yanına oturdu, kollarıyla onu sıkıca sardı. "Deme kız öyle, Allah gecinden versin."

"Yok yok, gecinden falan vermesin..." dedi Tezegül teyze. Aşk, ölümü de şevkle istemekmiş meğerse. "Bir an evvel alsın beni yanına..."

Telefonum titrediğinde bakışlarımı kadınlardan ayırdım ve ekranıma baktım. Saat bildirimiydi, buçuk için alarm kurmuştum, kitapçıya gitmem gerekiyordu, onun haricinde de bir bildirim yoktu. Yusuf Agâh operasyonda olmalıydı çünkü son görülmesi en son iki gece öncede kalmıştı. En son birbirimize iyi geceler dilemiştik ve sabah yazdığı günaydın mesajına cevabım görüldü almamıştı.

"Muhabbetinize doyum olmuyor hanımlar ama," dedim canımın sıkıntısını sesime yansıtmamaya çalışarak. "Benim kitapçıya gitmem gerekiyor."

"Anam bu kız hiç yorulmuyor da," dedi Fatıma abla ve hep beraber gülüştüler.

Sınıf boşalınca kapısını kilitleyip dışarı çıktım. Hava sıcak ve boğucuydu, üzerimdeki keten beyaz gömlek sıcaktan gövdeme yapışmıştı, iki düğmesini açmıştım, üçüncüsünü ise açmamak için kendimi zor tutuyordum. Annemin yeni yıkadığı beyaz spor ayakkabılarım güneşin kavurduğu toprak zemine bastıkça yanıyor, bir an evvel ayakkabımı değiştirme isteği doğuruyordu. Ağustos ayında sıcakları zirve yapan Balamir'in yaz mevsimi hiç ama hiç çekilmiyordu doğrusu. Öte yandan Yusuf Agâh buradayken hava karanlık olsa dahi aldığım mesajıyla beraber günün doğduğunu hissederken, yokluğunda güneş bile yapay geliyordu.

Çantamı sıkı sıkı tutup kitapçıya gider gitmez vantilatörün karşısında durmayı hayal ederek yürürken arkamdan işittiğim sert "Mihra," sesiyle irkildim.

Refleks olarak omzumun üzerinden arkaya baktığımda bana yaklaşmakta olan Kemal'i gördüm ve tüm sinirimin üzerinde birikmiş olduğu kaşlarım eş zamanlı olarak çatıldı. Aileme hâlâ kendisinden bahsetmemiş olduğumu hatırlayarak iyice rahatsız oldum, adımlarımı hızlandırdım ve korku dolu nefeslerle önüme dönerek yürümeyi sürdürdüm.

"Mihra, bekle. Kötü bir niyetim yok."

Kaşlarım iyice çatıldı. "Defol git."

"Mihra."

Bir anda yetişip koluma dokunmasıyla bana tokat atmış gibi irkildim, tiksinerek geriye sıçradım ve ona dönüp kolumu elinden kurtararak "Dokunma bana," dedim dişlerimin arasından yırtıcı bir kaplan gibi. "Yemin ederim bir taş alır, kafanı yararım!"

Tenha yollardan biriydi, etrafta kimse yoktu fakat ona korktuğumu gösterecek değildim. Bir kere olmuştu, ikincide asla öyle bir şey yapmazdım.

İlkine göre daha sakin görünen Kemal ellerini bir mahkûm edasıyla havaya kaldırdı ve "Tamam," dedi sakin bir tonla. "Bak, kötü bir niyetim yok gerçekten. Festivalde..."

"Ne konuşuyorsun sen ya? Sapık! Pis sapığın tekisin. Nasıl kötü bir niyetin yoktu! Defol git, yoksa vallahi yararım kafanı, çıkacak laflar falan da umurumda olmaz."

"Yar," dedi Kemal. "Hak ettim kız, yap. Senin gibi masum bir kızı o şekilde sıkıştırmamalıydım, haklısın, ben seni diğerleri gibi sandım."

"Özrün kabahatinden büyük be!" dedim yüzümü buruşturarak. "Ne diye durup dinliyorsam ben de." Tiksinç ifademle önüme döndüm ve yürümeye devam ettim.

"Annemle konuştum," dedi bir gölge gibi peşimden ilerlerken. "Seni istemeye geleceğiz, her şey usulüne uygun olacak."

Tüylerim diken diken oldu, bir hışımla ona dönerek, "Sizi kapıdan alacak olan varsa eğer," dedim. "Ailem senin nasıl bir şerefsiz olduğunu biliyor."

"Yalan konuşma. Ne baban ne de abin bana tavır almış, hâlâ selamımı alıp muhabbet ediyorlar. Bahsetmemişsin hiçbir şey. Anlıyorum, naz yapıyorsun ama..."

"Sen kafanda kurmuşsun!" dedim hiddetle. "Bahsetmediysem tek sebebi ailemin huzuru kaçmasın diye. Ama sen kaşındın, bugün gör bakayım; değil abimle babam, Balamir'deki hiçbir adam seninle muhabbet edecek mi!"

"Mihra..."

Allah'ım, adım bu adamın ağzından çıkınca değeri düşüyormuş gibi hissediyorum, midem bulanıyor. Daha fazla uzatmasını engellemek için önüme döndüm ve hızlı hızlı adımlarla yürümeyi sürdürdüm.

"Yoksa o günkü herif için mi?" Yusuf Agâh'tan bahsediyordu. "Abinin düğününde de vardı, gözümden kaçtı sanma. Sana olan bakışlarını

yakaladım, o gün kendimi savunamamış olabilirim ama sanma ki o adamın etrafında dönmesine izin veririm. Yok öyle başka yurttan gelip de memleketimizin kızlarına sulanmak."

"O adam dediğin kişi benim abimin arkadaşı, abim gibi! Laflarına dikkat et," dedim yeniden ona bakıp. Bunu yaptım çünkü Yusuf Agâh'ı tehlikeye atmak istemiyordum, bu takıntılı öküzün sağı solu belli olmazdı. "Ayrıca memleketi kızlarına sulanmak yerine onları senin gibi şerefsizlerin elinden alıyor. Sulanmak dediğin senin yaptığındır. Ya defol git."

"Gidiyorum, gidiyorum," dedi başını ağır ağır sallayarak. "Ama sanma ki temelli gidiyorum. Ben kafama koyduğumu yaparım. Ve eğer babanla abine o gün yaşadıklarımızdan bahsedersen... Mihra, şunu bil ki yaşanacakların sorumlusu ben olmam." Yere tükürdü. "Aha şurada yeminim olsun, başınıza bir bela gibi çökerim."

"İğrençsin," dedim titreyen sesimle. "Senden korkan senin gibi olsun."

Ardından yeniden hızla önüme dönüp art arda nefesler alarak koşar adımlarla yürümeye başladım. Bu defa peşimden gelmedi, nasıl yürüdüğümü bilmiyordum ama yol bana hiç tekin görünmedi. Kalbimde kocaman bir ağırlık oluştu, içim öyle bir sıkıldı ki kalbimi patlamak üzere olan bir balon gibi hissettim. Gözlerim sızladı ve havanın sıcaklığı artık cehennemden farksız bir raddeye geldi.

Kitapçıya girdiğimde bana gülümseyerek "Hoş geldin Mihra, nerede kaldın?" diyen Ali abi yüzümü mercek altına alır almaz "Mihra?" dedi ve oturduğu sandalyeden hızla kalktı. "Ne oldu sana?"

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkunmayı denedim. Ardından ağzımı açmaya çalışıp "Hiç," diyebildim sadece. Kalbim sertçe ve hızla göğsüme çarpmaya devam ediyordu.

"Hiç öyle durmuyor," dedi, yüzümü incelerken ifadesine yerleşen endişe gözle görülürdü. "Neyin var? Birine bir şey mi oldu?"

"Yok," derken kekeledim.

Ali abi birkaç saniye daha öylece baktı. Omuzlarımı kaldırıp indirdim, başka bir şey söyleyemedim. Boğazımın kuruduğunun farkına vararak masanın üzerindeki su şişesine baktım. "İçebilir miyim?"

"Soruyor musun?" dedi dümdüz bir tonla. Şişeyi eline aldı ve temiz plastik bardak köşesinden bir bardak çekip içini suyla doldurdu. Bardağı bana uzattığında "Cenaze görmüş gibisin," dedi.

Kafamı hayır dercesine hareket ettirdim ve oturarak hafiften soğuk sudan birkaç yudum aldım. Boğazımın kuruluğu gitse de içimdeki

kasvette en ufak dağılma olmadı. Yürürken hayal ettiğim gibi vantilatörün pervanesinden çıkan rüzgârlar tenime değiyordu lakin ferahladığımı hissedemiyordum. Pislik herif, tüm keyfimi bir anda alıp götürmüş, beni kapkara hislerle yalnız bırakmıştı.

Ali abi gözlerini biraz daha üzerimde tuttuktan sonra içeriye bir müşterinin girmesiyle susmayı seçerek müşteriye döndü.

Tüm gün çok da keyifli olduğum söylenemezdi, muhabbetlerin çoğuna katılamıyor, sürekli aklımda dönüp duran Kemal yüzünden ağlama noktasına geliyor, derin bir nefes alıyor ve bu isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

İşten geldiğim gibi annemle konuşmayı denedim ama hem tehdidiyle birlikte gelen cesaretsizliğim hem annemin yoğunluğu buna mâni oldu. Bir şekilde bu meseleyi halletmem gerekiyordu, Kemal gibi bir tehdit dışarıda dolanıyorken rahat rahat evden çıkmam bile zordu. Korkusu yoktu, istediği her an karşıma çıkıp benimle konuşma cüreti gösterebiliyordu. Birine söylemezsem bana yaptığı bu zorbalığı cesaret alarak bir başkasına da yapabilirdi. Bir an önce ailemle paylaşmalıydım ama bir türlü dökülemiyordu kelimeler dudaklarımdan.

Çay bardağımı daha sıkı tuttum, dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Ağlamak üzereydim.

"Mihra, ne diyorsun?"

Abimin sesiyle birlikte dolmak üzere olan gözlerimi bardağımdan ayırdım, karşı çaprazımda oturan abime baktım. "Efendim?"

Abimin suratındaki gülümseyiş halimi görünce anlık bir bozulmaya uğradı, dağınık kumral kaşları yeşil gözlerinin üzerine indi ve "Pazar günü diyorum," dedi ifademi çözmek ister gibi. "Piknik güzel olmaz mı? Saklı Bahçe'ye gideriz." Elif'e baktı. "Elif'in ailesine de haber veririz. Yasemin falan da gelir."

Belki başka zaman duysam sevinçten alkış tutacağım sözlere karşı şimdi oldukça tepkisizdim. Dudaklarım gülümsemek adına sadece iki yana hafiften hareketlendi. "Olur."

Abimin gözleri kısıldı. "Neden moralin bozuk senin? Hiç üniversite kazanmış gibi değilsin. Vaz mı geçtin yoksa gitmekten?"

Tüm ailem, abimin bu söylediği doğru olabilirmiş gibi suratlarından akan şaşkınlıkla bana döndü. Elimi artık ılık olan çaydan çektim ve oturduğum yerde toparlanarak "Yok," dedim. "Neden vazgeçeyim? Yoruldum sadece. Önce ders, sonra kitapçı."

"Ya," dedi Elif. "İstersen kitapçıya gitme birkaç gün, ben senin yerine gider idare ederim."

Elif bir süre daha çalışmayacaktı, evliliğin ilk aylarında abimle daha fazla vakit geçirebilmek istiyordu, doğrusu bunu ben teklif etmiştim o da kabul etmişti. İki tarafı da memnun eden bir anlaşmaydı.

"Evet kızım," diye destekledi annem de. "Bu kadar çalışmaya alışkın değilsin, bünyen de zayıf. Dinlen biraz istersen."

"Duyan da inşaata taş taşıyorum falan sanır," dedim daha içten bir tebessümle. "Ne kitapçıda ne de sınıfta çalışmaktan rahatsızım. Bugün yoğunluk vardı sadece biraz, o kadar."

Yanımda oturan babam, kucağında uyuklayan Sehra'yı usul usul sallarken çayından bir yudum aldı, ardından kafasını bana çevirdi. "Kaymakam'la konuştuk bugün," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Seni methetti bayağı, üniversiteyi kazandığını duyunca nasıl sevindi. Söyledikleri beni gururlandırdı doğrusu. Kitaplar için Türkiye'nin destek olduğundan niye bahsetmedin?"

Ayşe ve Gülnar kocaman açtıkları gözleriyle bir anda "Türkiye mi destek olmuş?" diye sordular, cümlenin içindeki mesajı anında almış gibi. Annemin kaşları havalandı, çenesi sol omuzuna doğru kalktı.

Babam başıyla onayladı. "Türk askerleri getirmiş kitapları."

Abim gülümsedi. "Hadi ya, sahi mi?"

Parmaklarımı birbirine geçirip gergin olduğum anlarda yaptığım gibi oynarken "Evet," deyip omuz silktim. "Söyleyecektim ama eve gelince üniversite haberini öğrendim, arada kaynadı... Ben Kaymakam'la konuştuğum gün, Osman amca kitap temininde zorlanabileceklerini söylemişti. Sonra Türk askerleriyle iletişime geçmiş. Benim de kitapların geleceği gün haberim oldu, çok şaşırdım. Abimin arkadaşı da vardı. Sağ olsunlar, bir sürü kitap getirmişler."

Abimin suratı iyice şaşkın bir hal alırken "Yusuf Agâh mı?" diye sordu.

Üç gündür görmediğim adamın adını duymak dahi kalbimin hızlanmasına yetiyor, bedenimi zelzeleye tutulmuş gibi titretiyordu. Kalbimde tomurcuklanan gülleri dışarıya yansıtmamayı deneyerek kafamı evet dercesine salladım.

"Zaten okumaya aşırı düşkün," dedi abim. "Hiç şaşırmadım, bu işte onun parmağı olduğuna adım gibi eminim. Kral adam."

"Ne de olsa annemin toprağı," diye karşılık verdi Ayşe gülerek. "Değil mi anne?"

Annem tebessüm ederek gözlerini kırpıştırdı ama bu çok samimi bir yanıt değildi. Onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu düşünerek geril-

dim, kitap teminini askerlerin yaptığını duyduğu andan itibaren ifadesinde bariz bir değişme görülmüştü.

"Karşılıksız bırakmayalım," dedi babam ve bakışları yeniden abimi buldu. "Pazar günü pikniğe Yusuf Agâh'la Ahmet'i de çağır oğlum. Güzelce ağırlayalım onları."

Kalbim göğsüme sayısız tekmeler atıp sabahki yaşadığım kötü anları anında unutturdu. Abim "Kesinlikle," diye onayladı babamı. "Çok iyi olur."

"Müsait olurlar mı ki?" diye sordu annem. "Pazar günü ya, dinlenmek isterler belki."

"Koğuşta kalmaktan iyidir anne, hiçbir asker pazar günü askeriyede kalmak istemez."

"Bence de," dedi babam. "Söyle mutlaka."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım, bu nasıl bir heyecandı? Yusuf Agâh nasıl bir adamdı ki etrafımda yokken dahi adının anılmasıyla kalbimin tüm odacıklarına bahar havası dolduruyor, bozulan tüm moralimi yerle yeksan edip yerine güzellikler ekiyordu.

Tam şu an, ondan gelecek bir mesajın hasretini çektiğimi fark ettim. Konuşmak istediğim tek kişi oydu sanki. Sehra'nın iyice uykuya daldığını anlayan babam onu biraz daha sinesine bastırdıktan sonra anneme baktı, "Geç oldu, yatalım hadi," dedi. Saat on bire yaklaşıyordu. Annem babamı başıyla onayladıktan sonra bize bakarak, "Sofrayı kaldırın da geçin odanıza siz de," dedi.

Annem ve babam uzaklaştıklarında abim ağzını kapatarak esnedi. "Benim de çok uykum var." Elif'e döndü. "Gülüm geçelim mi biz de odamıza?"

"Sen geç," dedi Elif tebessüm ederek. "Kızlarla sofrayı kaldırır gelirim ben de."

"Tamam," dedi abim ve kolunu Elif'in omuzuna atıp onu kendine çekerek başının sağ tarafına bir öpücük kondurdu, Elif'in yanakları anında kızarırken Ayşe ve Gülnar'ın kıkırdamaları kulakları doldurdu. Abim eline çaydanlığı aldı, gerçekten yorgun olmasa bize yardım ederdi fakat bitap düşmüştü, halinden belli oluyordu. Yine de yukarıya eli boş çıkmak istemezdi.

Yasir "Ben de kaçtım, hadi Allah rahatlık versin," diyerek ayağa kalktığında abim çenesinin ucuyla tepsiyi işaret etti. "Sen de şunu al koyun kafa, hiç değilse ev işlerine bir faydan dokunsun."

"Kollarım ağrıyor benim," dedi Yasir. "Bugün maçta kaleci oldum. Vallahi çok zordu."

"Aman ne büyük iş yapmışsın," dedi abim ve ona kınarcasına baktı. "Al lan tepsiyi, yoksa kollarının değil kalecilik herhangi bir iş yaptığı son gün bugün olacak."

"Abi ya, kendin hanımcısın diye beni niye sana benzetmeye çalışıyorsun ki? Kızlar yapacak işte."

"Hanımcılık kötü bir şey değildir Yasir," diye araya girdi Elif. "Ev işlerine yardım etmek de öyle. Peygamber Efendimizin sünnetlerinden biri, sevaba girersin."

Yasir'in kaşları havaya kalktı. "Hadi ya?"

"Öyle."

"İyi bari, hiç yoktan haneme bir sevap yazılsın o zaman. Belki cennetlik olurum bu sayede."

"Nasıl bir kadınla evlendiğimi görüyorsunuz değil mi?" diye sordu abim bize bakarak. "Yasir'i bile yola getiriyor. Gel de âşık olma."

"Abi sendeki de ne aşkmış," dedi Gülnar. "Haykır haykır bitmedi."

"Aynen yani, her konuyu nasıl Elif ablaya olan aşkına bağlayabiliyorsun?"

"Elif abla mı?" diyen abim Ayşe'ye onaylamaz bir bakış attı. "Kızım, o senin yengen yengen."

"Gizli gizli Türk dizileri izlediğini biliyor mu yengem?" diye sordu tepsiye bardakları dizen Yasir ve abim ona şimşek hızıyla bir bakış attı.

Elif sandalyesinde arkasını dönerek gözlerini abime iliştirdi. "Gerçekten mi?"

"Kurtlar Vadisi ilk doksan yedi bölüm," dedi abim. "Gerçekten güzel dizi. Tasavvuf da var içinde. Ömer Baba falan..."

"Ve abim ileri sarma tuşunu Ömer Baba sayesinde öğrendi," dedi Yasir. "Hiç dinlemezdi anlattığı kıssaları. Ben dur, dinleyelim karıncayla filin ibretlik hikâyesini falan derdim ama nerede..."

Abim Yasir'e bakarken gözlerini sus dercesine kocaman açtı. Yasir'se yanına yaklaşırken "Hayırdır abi, gözüne toz mu kaçtı?" dedi.

Elif, yüzündeki gülümsemeyi kaybetmeden iç çekerek önüne döndü. "Kim bilir daha neler öğreneceğim."

"Elif'im inan Ömer Baba'yı sen de dinlemezdin. Olmuyor yani, yoksa sen anlat kıssa, dinlemiyor muyum sabaha kadar. Susturursam namerdim."

"Aşk işte," dedi Yasir iç çekerek. "İnsanı rezil de eder, sofi* de..."

* Dünya nimetlerinden vazgeçen, Allah aşkıyla yanıp tutuşan ve ahiret için yaşayan kimse demektir.

Gülüştük.

Abim "Sus lan, koyun kafa," diyerek Yasir'i ensesinden tutup söylene söylene içeri götürdüğünde suratlarımızdaki tebessüm silinmemişti.

Elbirliğiyle sofrayı, ardından mutfağı topladıktan sonra nihayet odalarımıza dağılmıştık. Dolabımdan yeni yıkanmış olan, mis gibi deterjan kokan krem rengi sıfır kol geceliğimi çıkarıp giydikten sonra günün tüm yorgunluğunu uyku sayesinde bir kenara atmak için yatağıma doğru yürüdüm.

Yer yatağında uzanan Ayşe ve Gülnar'ın gözleriyle beni takip ettiklerini bilsem de onlara bakmadım ve iki elini yastığın üzerine koyarak sırtüstü yatmış olan Sehra'nın yanına kıvrıldım. Uyumadan önce Yusuf Agâh'tan bir mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek amacıyla telefonumu elime aldım.

"Ee abla," ve beklenen o ses Ayşe'den duyuldu, "demek Türk askerleri senin öğrencilerin için kitap getirdiler ha?"

"Demek ne tesadüf ki kitap getiren askerlerin komutanı Yusuf Agâh abiydi ha..." diye devam ettirdi Gülnar da.

Telefonumda herhangi bir bildirim olmadığını görünce tekrar tuş kilidini kapattım, bakışlarımı beyaz tavana diktim. "Ne duyduysanız o."

"Yani, Yusuf Agâh abiyle sevgilisiniz."

Gözlerimi kocaman açarak onlara baktım. "Yok artık!"

İkisi de kalkmış ve dirseklerinin üzerinde doğrulmuş bir vaziyette merakla beni izliyorlardı.

"Sevgiliye yakınsınız?" dedi Gülnar tek kaşını kaldırarak. "Abla, artık saklama. Yeterince anladık, bize içini dökebilirsin. Hem, sana zararımız değil faydamız dokunur. Dertleşebilirsin bizimle, anlat hadi."

"Aynen öyle," dedi Ayşe. "Biz seni dinler, sırdaşın oluruz. Saklaman gereken bir şey olursa saklar, gizli buluşmalarına yardım ederiz." İkisi de şeytansı gülümsemeyle birbirlerine bakıp kıkırdadıktan sonra yeniden bana döndüler.

"Aksi hiçbir söylediğime inanmayacaksınız, değil mi?"

Bana bakarken aynı anda başlarını olumsuz anlamda salladılar.

Dilimin ucuna kadar gelen anlatma isteğini daha fazla bastıramadım o zaman, çünkü her şeyi içimde taşıyamıyordum artık, birkaçını dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Derince nefes alıp verdim. "Bazen mesajlaşıyoruz."

Gözleri far tutulmuş tavşan gibi açılırken "Numarası mı aldı?" diye sordular birlikte.

"Sessiz olun, tüm ev ahalisini haberdar edeceksiniz," dedim dişlerimin arasından. Heyecanla baş ve işaretparmaklarını birleştirip dudaklarına götürerek fermuar kapama işareti yaptılar. Aynı anda aynı hareketleri yapmayı nasıl başarıyorlardı hiç bilmiyordum doğrusu.

O sırada yutkunarak, "Bana numarasını verdi," dedim. "Bir kitabın içinde..." Elimde olmadan gülümsedim.

İkisi de çığlıklarını içinde tutmaya çalışırken heyecandan kıpkırmızı oldular, coşkularını birbirine vurarak gidermeye çalıştılar.

"Sonra?" dedi Ayşe hevesle. "Konuşuyor musunuz hâlâ? Buluştunuz mu hiç? Nerede?"

"Buluşmadık tabii ki, sevgili falan değiliz," diye fısıldadım. "Sadece... Bazen karşılaşınca, zeytin ağacına yürüdük birlikte."

"Dedemin tarlasına mı?" dedi Gülnar, hayretle.

Başımla onayladım. "Öyle işte. Aramızda bir şey olduğu yok ama..."

"Sen öyle san," dedi Ayşe. "Abla, bu adam sana âşık. Aranızda bir şey yoksa senin yüzündendir. Yoksa sana öyle bir bakışı var ki..."

"Öylesini ancak filmlerde görmüştük," diye tamamladı Gülnar. Ardından ellerini açıp tavanı izlerken "Allah'ım, dualarımızı kabul ettiğin için çok teşekkürler," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne duası?"

"Yanına yakışacak, her bahsettiğimizde düşman çatlatabileceğimiz yakışıklı bir enişte duası. Yemin ederim koca Balamir'de bir tane daha Yusuf Agâh abi gibisi yok."

"Ve onu da bizim ablamız kaptı!" dedi Ayşe hevesle. "Allah'ım, mahalledeki tüm kızlara anlatmamak için kendimi zor tutuyorum."

Ateşe basmış gibi gözlerimi büyüttüm. "Sakın!" diye haykırdım fısıltı tonlamasıyla. "Sakın kimseye bahsetmeyin, bir laf yayılır, önünü alamayız sonra."

"Merak etme abla," dedi Gülnar son hecesini uzatarak. "Aptal mıyız biz? Sırrın nişanlanana kadar bizde güvende. Bu harika ilişkiyi bozacak değiliz. Bak söylemeseydin söyletene kadar başına bela olurduk ama şimdi korkmana gerek yok, her şey daha güzel olacak."

"İyice gelin güvey oldunuz," dedim gülerek. "Adam başka ülkede yaşıyor, bense üniversiteyi kazandım, o bir seneye kalmaz gider, bense dört sene daha okul okuyacağım. Yollarımızın ayrılacağı çok belli değil mi? Bizimki *bir yaz gecesi rüyası*."

"Aşkın bu tarz engelleri tanımayacağını aramızdaki tek kitap kurdu olarak senin bilmen gerekiyordu," dedi Ayşe. "O başka ülkede yaşıyorsa

ne olmuş? Burayı çok sevdiğini söylememiş miydi yemeğe geldiğinde? Belki senin için temelli kalmak ister."

"Ailesini de çok sevdiğini söylemişti," dedim burukça gülümseyerek. "Şu devirde kim öylesine tanıdığı bir kız için ailesine sırtını döner ki?"

Gülnar bana, hakaret etmişim gibi baktı. "Kendini öylesine bir kız olarak mı görüyorsun sahiden? Abla, senin bu özgüvensizliğin beni öldürecek."

"Vallahi hiç de öylesine bir kız gibi bakmıyordu sana. Senden başka her şey öylesineymiş gibi bakıyordu."

Ruhumda titreşimler baş gösterirken dudaklarımda yeniden ilişmekte olan tebessümle sadece gözlerimi çevirerek onlara baktım. "Ya..."

"Kesinlikle," dedi Gülnar.

Bu kızların bana yardımcı olacakları tek konu, içimde yanan Yusuf Agâh sevgisine odun atmaktan başka bir şey olmayacaktı.

Nefeslendim, ardından daha fazla kapılmayı engellemek amacıyla "Neyse," dedim konuyu değiştirmek ister gibi. "Artık biliyorsunuz işte. Ne olur bir daha konusu açılınca kocası askerden yeni gelmiş kadınlar gibi manalı manalı sırıtmayın. Zaten bugün annem biraz işkillendi, ortada fol yok yumurta yokken büyümesin. Eğer... Aramızda gerçekten bir ilişki olursa..." Ki bu hâlâ çok uzak bir ihtimal gibi geliyordu bana. "Ben annemle konuşurum."

"Hadi inşallah," dedi Ayşe, Gülnar'sa "Amin," diye tamamladı ikizini.

Daha fazla üstelemediler, bu bilgiler onlar için yeterli olmuştu şimdilik ve gerçekten kardeşlerimle paylaşmış olmak beni rahatlatmıştı. Kardeş farklıydı, kötülüğünü istemezdi, sırrını yaymazdı, yanlış adım atmana engel olurdu, akılları ne kadar havada olursa olsun. Küçükken her ne kadar çok kardeş olmaktan şikâyetçi olsam da büyüdükçe hepsinin varlığına ayrı ayrı şükrediyordum.

Ayşe ve Gülnar biraz daha muhabbetin ardından uyuyakaldıklarında ben de yeniden sessizliğe gömülen odayla birlikte düşüncelerimle baş başa kaldım. Gözüme uyku girmiyordu, gözkapaklarım kapandığı an Kemal'in yüzü zihnimde beliriyor ve tüm uykumu alıp kaçırıyordu. Çok sıkılmıştım, tehdidi urgan ipi gibi dolanmıştı boynuma, sesini anımsadıkça tüylerim diken diken oluyor, nefesim daralıyordu.

Aldığım nefeslerin bana yetmediğini düşünürken elimi boynuma götürdüm, ovuşturarak sakinleşmeye çalıştım. Hiçbir şey fark etmediğinde Sehra'nın uyurken omuzuma attığı minik elini yavaşça geri çektim,

yatağın üzerine koydum. Ayaklarımı yataktan sarkıtarak ayağa kalktım.

Hafiften aralık olan penceremin önüne gittim, açtım ve avuçlarımı güvercinliğe yaslayarak serin gece havasını içime çektim. Çok sıkılmıştım, ruhum sabahtan bu yana koca bir kasvetle mücadele ediyordu ve kasvet neredeyse galip gelmiş durumdaydı. Kararsızdım, çıkmazda ve tehlikede hissediyordum. Abim için endişeleniyordum, babam için, Yasir için ve kardeşlerim için. Kemal denen herifin ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum ve beni esas korkutan da buydu sanırım.

Sıradan bir tehdit miydi bu yaptığı yoksa gerçekten sınırı aşar mıydı?

Aşabilirdi, çok kez tehlikeli kavgalara karıştığını duymuştuk.

Yine de... Böyle bir şeyi ailemden saklayamazdım. İşler daha kötü olabilirdi.

Daraldım. Sanki düşünme yetim elimden alınmıştı, kendimi daracık bir alanda hissederek başımı kaldırdım ve feraha kavuşmayı, bu sorundan kurtulmayı dileyerek gökyüzüne baktım. Biraz lacivert göğü aydınlatan parlak ve sık yıldızları izleyedurdum.

Saniyeler sonra pencerenin bulunduğu duvara yaslı ahşap komodinin üzerine bıraktığım telefonum titredi. Kaşlarımı çattım, omzumun üzerinden içeriye baktığımda telefonumun ekran ışığının yandığını gördüm. Ve az önce sıkıntıyla kasılan göğsüm şimdi kalbimin heyecanlı atışlarıyla neşelendi. Mesaj gelmişti.

Pencereden ayrılmadan elimi uzatıp telefonumu aldım. Tekrar önüme döndüğümde büyük bir sabırsızlıkla ekranı yukarı kaldırdım, hiç beklemeden mesajı okudum.

Yusuf Agâh: Vakit geceye yanaştı Monna
Dalgın gözlerinde yüklü bulutlar
Bir baksa da can verse, feri sönmüş gözlere
Yıldızlara değen mahzun bakışlar.

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle hareketlenirken gözlerim mesajın üzerinde birkaç kez gidip geldi. Yüreğim gümledi, kaşlarım hafiften gözlerimin üzerine indi. Başımı kaldırdım, odamın penceresinden görünen sokağa baktım. Toprak yolun ortasında ışığı neredeyse sönmek üzere olan, hareleri titreyip duran bir sokak lambası bulunuyordu. Yolun kenarlarını süsleyen ağaçlardan gayrı bir şeyi seçemedim.

Gece vaktiydi, dalgın dalgın yıldızları izliyordum. Ve tam bu noktada böyle bir şiir atması tesadüf olmamalıydı.

Yeniden iki elimle tuttuğum telefonuma eğdim başımı. Hâlâ çevrimiçi görünen Yusuf Agâh'a cevap vermek için parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

Mihra: Sen...

Mihra: Burada mısın?

Başımı yeniden kaldırıp etrafı gözlemlemeyi sürdürdüm, bir değişiklik göremeyince görüşümü netleştirmek için gözlerimi kıstım. O sırada telefonum tekrar titredi.

Yusuf Agâh: Birazdan herhangi bir komşunuza yakalanıp vurulma ihtimalim olduğunu bilsem de...

Yusuf Agâh: Kendime engel olamadım.

Yusuf Agâh: Yine.

Kitapçıda, beni görmeye evimin önüne geldiğini söylediğinde ona vurulabilirdin, demiştim. Yalan da değildi, eğer evleri dikizleyen bir sapık olduğu düşünülürse –ki Balamir'de bu vakitte dışarıda kimsecikler olmayacağından hemen öyle sanılırdı– açıklamasına bakmadan bir avcı tüfeğinin kurşunundan nasibini alabilirdi.

Allah korusun.

Mihra: Yalan söylüyorsun.

Mihra: Burada olsaydın görürdüm, kimse yok sokakta.

Midemde kelebekler uçuşurken gözlerimle etrafı kontrol ettim tekrar, duyulan tek ses cırcırböcekleri ve rüzgârın uğultusuydu.

Yusuf Agâh: Yalan söylemem.

Yusuf Agâh: Mihra, ben kamuflajda iyi bir askerim.

Yusuf Agâh: Başını kaldır.

Son cümlesiyle birlikte dediğini yaptım ve az önce kenarı boş olan sokak lambasının altında Yusuf Agâh'ı gördüm. Kalbim, midemle aynı anda kasıldı, telefonum neredeyse heyecandan elimden düşecekti. Turuncu hareler esmer yüzüne yansıyor, onu daha net görmeme yardımcı oluyordu. Koyu kahverengi saçlarını serbest bırakmış, kısa uçları alnına düşmüştü. Üzerinde kollarını geriye katladığı ten rengine zıt krem rengi ince gömlek, altındaysa koyu bir kot pantolon vardı. Yorgun görünüyordu, görevden geldiği belliydi fakat metrelerce öteden bana ilişen kehribar hareleri bu noktadan bile sıcacıktı.

İki yanağındaki gamzelerin derin bir oyuk oluşturduğunu bildiğim samimi gülümsemelerinden birini gönderdiğinde onunla eş zamanlı olarak tebessüm ettim.

Benim için, buraya kadar gelmişti. Gecenin bir vakti, benim için öylece sokak lambasının altında duruyordu ve varlığı hayatımdaki herkesten yabancı ama beni herkesten iyi tanıdığını düşündürten bu adam toy yüreğime taklalar attırıyordu.

Altdudağımı dişleyerek başımı önüme eğdim ve göğsüm eskisinden büyük bir hızla yükselip alçalırken yeniden yazdım.

Mihra: Bu...

Mihra: Rüya gibi.

Yanaklarım kızardı. Hemen düzeltmek için ekledim.

Mihra: Yani... Gecenin bir vakti. Seni görmeyi beklemiyordum.

Yusuf Agâh: Ben de gecenin bir vakti kendimi burada görmeyi beklemiyordum.

Yusuf Agâh: Bana ne yaptın sen?

Tek elimi telefonumdan ayırıp saçlarıma götürdüm, bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, yutkundum. Nefes alıp verdim.

Mihra: Ne yaptım?

Yusuf Agâh: Aklımı başımdan aldın.

Yusuf Agâh: Mihra, okuduğum her dizede, baktığım her yerde, gözümü açtığımda ya da kapattığımda...

Yusuf Agâh: Sen varsın.

Yusuf Agâh: Bu normal değil.

Dışarıdan gelen ferah rüzgâr artık tamamen etkisizdi, çünkü Yusuf Agâh'ın metrelerce öteden yaydığı sıcaklık onu bastırır derecedeydi. Sanki yanımdaymış da konuşacakmışım gibi boğazımı temizledim, yeniden telefonuma baktım. Elbette o söylediklerine yanıt verecek gücü kendimde bulamazdım, bu yüzden söylediklerini kabullensem de konuyu değiştirmeyi seçtim.

Mihra: Saat epey geç oldu.

Mihra: Bu saatte çıkmanıza izin veriyorlar mı?

Güldüğünü düşündüm.

Yusuf Agâh: Rütbemi tekrar hatırlatmamı ister misin?

Güldüğünü görüp ben de güldüm.

Mihra: Doğru, sen bir üsteğmensin.

Mihra: Ve görevdeydin?

Yusuf Agâh: Evet. Hep aynı aksiyon.

Yusuf Agâh: Ya sen?

Mihra: Ben?

Yusuf Agâh: Neden dalgın dalgın göğe bakıyordun? Neden uyumadın?

Mihra: Uyku tutmadı.

Yusuf Agâh: İyi ki tutmamış.

Mihra: Bence de.

Düşünmeden yazıp gönderdiğim mesajla birlikte başımı kaldırıp Yusuf Agâh'a baktığımda o güzel gülüşünün derinleştiğini gördüm. Tebessümümü tutmak için başımı eğdim ve altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Evin içinde bir yerlerde tıkırtı sesi işittiğimde irkilerek arkamı kontrol ettim, bir hareketlilik görmedim ama görebilirdim. İçeri girsem iyi olacaktı. İkimiz için de.

Derince soluklandım, etrafı şöyle bir inceledikten sonra, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

Mihra: Ben... Artık içeri girmeliyim.

Yusuf Agâh: Tamam.

Yusuf Agâh: Yarın, zeytin ağacına gelecek misin?

Mihra: Yarın muhtemelen çok meşgul olacağım. Ama şey...

Yusuf Agâh: Ama ne?

Mihra: Abim seninle konuşacaktır.

Mihra: İyi geceler.

Mihra: Dikkatli ol lütfen.

Odamızdaki eski püskü boy aynasının yansımasında büyük bir heyecanla kendimi seyrediyordum. Su yeşili renginde, üzerinde beyaz zambakları bulunan, belinde ince bir kemeri olan sıfır kollu elbisemin bel kısmı üzerime tam oturuyordu. Annemin ucuz bir kumaştan diktiği tiril tiril bir yaz elbisesiydi, geçen sene bir iki kez giyinmiştim ama bu yaz hiç nasip olmamıştı. Normalde pikniklerde kirlenmesinden pek de rahatsız olmayacağım daha eski kıyafetlerimi giyinirdim ama bugün Yusuf Agâh'ın da orada olacağını bildiğimden daha güzel olmak istemiştim. Saçımı bana hediye ettiği bandanayla bağladım, perçemlerimin iki yanını kapladığı yüzümü renklendirmek için yanaklarıma şeftali tonlarında bir allıkla iki küçük dokunuş bıraktım, çoğu bitmiş olan rimelimi kirpiklerime dokundurarak biraz kalkık görünmelerini sağladım. Hazır gün ışığı vuruyorken iki kaşımın ortasını kontrol ettim, göze çarpan bir tüy yoktu.

Kalbim, o evimin önüne geldiği geceden beri daha hızlı atıyordu, sanki artık kan pompalamak değil de Yusuf Agâh için atmaktı onun görevi. Yüreğimin tamamını kaplamış gibiydi.

"Mihra, gel de şu tepsiyi al!"

Annemin sesini işittiğimde hayallerimde yaşayan güzel yüzlü adamın silüeti dumanlaşıp yok oldu, son kez kendime baktıktan sonra bir kusur olmadığı kanaatine vararak odadan dışarı çıktım. Evde börek, poğaça, tatlı kokuları birbirine karışmıştı. Açtım fakat sanki az önce bir şeyler yemişim gibi tok hissediyordum.

Mutluluk iştah keser miydi? Yusuf Agâh'ı gördüğüm, onunla konuşmaya başladığım günden beri kesilmişti iştahım, doğru düzgün tek lokma yiyemiyordum, aklımda belirmeyedursun, hiç çıkıyormuş gibi, tüm iştahım altüst oluyordu.

Mutfağa girdiğimde annemin fırından börek tepsisini çıkarmakta olduğunu gördüm. Üzeri nar gibi kızarmış böreğe bakarken, "Yine konuşturmuşsun tüm hamaratlığını Gülbahar Sultan," dedim.

Hafiften tebessüm etti ama böyle günlerde kendini çok fazla yorduğundan gergin olurdu, bu yüzden tebessümünün çok samimi olduğunu söyleyemezdim. Elindeki tepsiyi mermer tezgâhın üzerine bıraktı, ardından cevap vermek için başını sağ omzunun üzerinden çevirip bana baktı.

Konuşmaktan vazgeçmiş gibi önce yüzümü ardından kıyafetimi süzdü, yüzündeki tebessüm çoktan silinmişti. "Bu halin ne Mihra?"

Kaşlarımı çattım. İlk kez elbise giyinmişim gibi bakıyordu. "Ne var halimde?"

"Pikniğe gidiyoruz," dedi sinirlenmiş gibi. "Bu kadar süslenmenin anlamı nedir?"

Gülümser gibi dudaklarımı iki yana açtım. "Anne, ben bakkala giderken bile elbise giyerim ve bu senin çok hoşuna gider."

"Aynı şey mi? Daha rahat bir şeyler giyin. Toz toprak edeceksin."

Gözlerimi kıstım. "Karşında Sehra yok anne."

"Bir farkın varmış gibi..." derken kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bilmiyor muyum ben seni? İp atlarsın top oynarsın... Değiştir üzerini. Şu makyajını da sil."

"Ne?" derken güldüm. "Yengem gibi konuşuyorsun. Hoşuna gitmediyse sileyim, üzerimi de değiştireyim ama... Sen böyle şeylere karışmazsın ki. Ne oldu?"

Önce börek tepsisine, ardından bana baktı. Sesli bir şekilde iç çektikten sonra konuştu. "Bak Mihra..."

"Dedikodu edecek zaman mı?" Fakat babamın sesi, annemin konuşmasını yarıda kesti. "Sizi bekliyoruz maaile, misafirler gelecek bizden evvel, ayıp olacak."

Annemle bir iki saniye birbirimize baktıktan sonra ancak babama çevirdik bakışlarımızı. Beni gören babam "Mihra," dedi tüm sevecenliğiyle. "Ne kadar güzel olmuşsun kızım."

Tebessüm ettim. "Annem aynı şeyi düşünmüyor ama baba," dedim huysuz bir çocuk gibi. "Elbisemi değiştirmemi istiyor."

Babamın kaşları çatıldı. Anneme bakıp "Neden?" diye sordu.

"Canım neden olacak," dedi annem ve alelacele omuzlarını kaldırıp indirdi. "Pikniğe gidiyoruz, toz toprak edecek."

"Karşında geleceğin öğretmeni duruyor Gül'üm," dedi babam ve beni kendime çekip saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Her daim böyle bakımlı olmalı. Çok güzel olmuşsun kızım, bakma sen annene." Kulağıma, "Kıskanıyor," diye fısıldadı.

Güldüm ama annemin söyleyeceği esas sebebi düşündüğümden pek de içten yapamadım bunu.

Annem ağzının ucuyla "İyi madem," dedi ve tepsiyi bana uzattı. "Al şunu."

Ona son kez derdini anlamak için baktıktan sonra uzatmadan tepsiyi alıp dışarı çıktım çünkü üzerimi değiştirmeyi hiç istemiyordum. Arabanın bagajının kenarında bekleyen abim tepsiyi elimden alıp bagaja yerleştirdi. Elif, artık kendisine alışan Sehra'yı kucağına almış onu oyalarken gülümsüyor, Yasir ön koltuğa oturmuş eski kasetlerden birini teybe takıp iyi bir şarkı bulmaya çalışıyordu. Ayşe, Gülnar'ın fotoğrafını çekiyor, bunu yaparken "Sen de beni çekeceksin," demeyi ihmal etmiyordu.

Elif'le Sehra'nın yanına gittim. "İyice anlaştınız bakıyorum," dedim ellerimi belime koyarak.

Elif gülümserken Sehra bana bakarak "Hı-hım," dedi. "Abla biliyor musun, abim dedi ki yengem bana arkadaş getirecekmiş. O yüzden onunla iyi anlaşmam lazımmış."

Kaşlarım yukarı kalktı, Elif'le aynı anda bagajı kapatmakta olan abime baktık. Elif "Ne zaman geliyormuş bu arkadaş?" diye sordu. "Benim hiç haberim yok."

Abim gülümseyerek Elif'e göz kırptıktan sonra Sehra'ya döndü. "Bir yıla kalmaz abiciğim," dedi.

Yanakları pembeleşen Elif, "O kadar kesin konuşuyorsun ki," dedi onaylamaz bir ses tonuyla. "Duyan da gerçekten çocuk bekliyoruz sanacak." Sesini sadece ben ve abim duyduğundan bu kadar rahat dile getirmişti.

"Ama baksana, kucağına ne kadar yakışıyor. Bizim acilen çocuğumuzun olması gerekiyor," dedi abim. "Vallahi senden çok güzel anne olur."

"Artı bir," dedim gülerek.

Elif tebessümünü gizleyemeden bana baktı. "Mihra sen yapma bari."

Omuz silktim. "Ben hala olma arzusuyla yanıp tutuşuyorum."

"Herkes hazır mı?"

Bir elinde tüp, diğer elinde hasır olan babamın seslenişiyle birlikte muhabbetimiz bölündü. Arkasındaki annem bahçe kapısını kilitledi ve arabanın içinde sıkış tıkış yerlerimizi aldık. Piknik alanı evden arabayla yirmi dakikalık mesafedeydi, bu süre zarfında Yasir neşeli şarkılar açmış, şarkı söyleyip oynayarak yolculuğumuzu geçirmiştik. Yusuf Agâh, abimi aradığında şarkı sesi kısıldığından konuşmalarını dinleyebilmiştim, yolu sormuş, detaylı tarifini almıştı. Geliyor olmalarının kesinleşmesi kalbimi dörtnala hareket ettirirken yüzümdeki gülümseyiş genişlemişti.

Saklı Bahçe adı verilen kenarlarını yemyeşil zeytin ağaçlarının çevrelediği, ortasında gürül gürül akan bir ırmağın olduğu piknik alanı bugün fazlasıyla kalabalıktı. Balamir böyleydi işte, birinin kararlaştırdığı piknik meselesi kulaktan kulağa yayılır, sonra herkes aynı yere giderdi, böyle aktiviteler sevilirdi, oyunlar oynanır, yemekten sonra çay sofrasında herkes toplanır ve çay pikniğe gelen herkesle birlikte içilirdi.

Abim, arabayı Ali abinin işaretiyle Elif'in ailesinin bizim için tuttuğu uzun masanın kenarına çekti. Arabadan iner inmez Elif'in annesi babasıyla, Ali abiyle ve Yasemin'le selamlaştım. Elif özlediği her halinden belli olan annesiyle sarılırken kardeşlerim ve ben annemin "Hadi, çabuk kuralım sofrayı," demesiyle bagajın kenarına geçtik.

Tepsileri taşırken gözlerim sürekli yolu kontrol ediyordu, gelecekleri düşünmek dahi heyecanıma heyecan katarken geldiğinde nasıl olurdum tahayyül bile edemiyordum. Tek bildiğim, bugün de tek lokma yiyemeyeceğimdi. Börek tepsisini masaya yerleştirdiğimde işittiğim araba sesiyle Gülnar'ın koluma dirsek atması bir oldu. Yüreğim tekledi, başımı çevirip de arkama bakamadım.

Babam, "Misafirlerimiz de geldi," deyince karşımda tabakları dizen Yasemin sağ arkama kocaman açtığı gözleriyle bakakaldı.

"Ay piknik şimdi muhteşem oldu işte," dedi altdudağını dişleyerek. Sonra renkli gözleri bana yöneldi. "Mihra, bu fevkalade misafirden haberin var mıydı?"

"Evet," dedim sessizce. "Babam çağırdı, özel olarak."

"Neden ki?"

Ayşe "Türk askerleri ablamın sınıfına kitap yardımında bulundu da," diye yanıtladı hava atar gibi.

Yasemin'in gülümsemesi donuklaşırken kaşları öyle mi dercesine havalandı.

"Hayırlı sabahlar."

Sesini işittiğimde aşkla gülümsememek için kendimi zor tuttum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, böreği kesip tabaklara dağıtma işini sürdürdüm. Elif'in babası Mehmet amca ve Ali abi, Yusuf Agâh ve Ahmet'le tokalaşmak için ayağa kalktılar. Yasemin de diğer herkes gibi onları izliyordu ama ben kafamı çevirip bakamıyordum bile. Kulaklarımı dolduran tek ses kalbimin gürültüsüydü.

Babam gururla "Kaymakam Mihra'nın sınıfı için kitap yetersiz demişti. Askerlerle konuşurken de söylemiş bunu, Yusuf Agâh da Türkiye'yle iletişime geçmiş. Sınıfa kitap yardımında bulunmuşlar," diye olayı pek de doğru olmayan bir şekilde anlattı.. "Masaya geçelim, benim hanım döktürdü yine..."

Masaya geçilecek oturağın tarafında olduğumdan doldurduğum tabağını ortaya iteleyip geri çekildim. Yol vermek için birkaç adım uzaklaşıp derin bir nefes alarak başımı kaldırdım ve kimseyle değil, doğrudan en son odamın penceresinden gördüğüm Yusuf Agâh'ın kehribar haleleriyle buluştu gözlerim.

Tüm kalabalık, sesler, konuşmalar, yankılar silindi o an; bir o kaldı bir de ben. Belli belirsiz bir tebessümle şekillenen dudaklarım ona bakarak hoş geldiniz demek için aralandı.

"Hoş geldiniz!"

Ancak bu ses benden değil de Yasemin'den çıkmıştı.

O kısa bakışmamız, Yasemin'in oldukça gür çıkan sesiyle bölündü. Ben Yasemin'e baktığımda Yusuf Agâh'ın da bakışlarının yön değiştirdiğini hissettim. Yasemin, eliyle sofrayı işaret etti ve oturaktan kenara çıkarken "Buyrun, geçin oturun," dedi işveli bir tınlamayla.

Yusuf Agâh'ın varlığı tenimde ılık bir esinti emaresi bırakarak yanımdan geçtiğinde göz ucuyla onu takip ettim.

Herkes masaya yerleştiğinde gönlümü gönlüne bağlayan adamın karşısına, sağ çaprazına oturmak için ilerledim. Tam oturacağım sıra masanın en başında ve Yusuf Agâh'ın olduğu yere bayağı uzaklıkta oturan annem "Mihra," diye seslendi. Başımı çevirip anneme baktığımda annem çenesiyle yanını işaret etti. "Sen gel buraya otur, Sehra'nın yemesine de yardım edersin hem."

Büyük bir hayal kırıklığı. Çünkü annem karşı tarafında değildi, onunla aynı sıradaydı ve o mesafeden Yusuf Agâh'la hem göz göze

gelmek hem de sesini duymak çok zordu. Üstelik Yasemin'se onun karşısında, iki solunda oturuyordu.

İçimden *ama Sehra zaten kendisi yiyebilir* diye geçirsem de bunu maalesef dışa vuramadım, el mecbur annemin dediğini yaptım. Kahvaltıya oldukça isteksiz ve düşük bir moralle başladım. Bu tarafta genç olan tek kişi bendim ve konuşulan muhabbetler zerre ilgimi çekmiyordu.

Mehmet amca ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttuktan sonra "Haberleri dinlediniz mi?" diye sorduğunda ben Yusuf Agâh'ın ne konuştuğunu duymaya çalışıyordum. Ancak sesler öyle birbirine karışıyordu ki, bu mümkün olmuyordu.

"Hayırdır," dedi babam, dönürüne.

"Ara bulmaya çalışan bazı güçlü dış devletler karar almış. Ülkedeki kargaşanın düzelmesi için Cenevre'de siyasi geçiş müzakeresi yapılacakmış. Muhalifler de devlet de davetli, kargaşanın bitmesi için ortak bir çözüm aranacakmış."

Üç solumdaki Ali abinin güldüğünü gördüm. "O ülkelerden medet ummaya kaldıysak..." dedi, babasının paylaştığı haber önemsizmiş gibi.

"Kesinlikle," dedi abim. "Tarafımızda görünmeye çalışırlar, ortalık düzelsin diye toplantı düzenlerler, göstermelik. Toplantı sırasında kuklaları da ülkedeki kargaşayı körüklemeye devam eder."

"Tüm dünyanın gözü üzerlerinde," dedi Mehmet amca. "Bu duruma bir el atmalılar. Göz göre göre iç savaşı destekleyemezler."

"Tüm dünya onlar," dedi Yusuf Agâh, ah böyle bir konuda bile sesi büyülü bir ezgi gibiydi. "Nasıl görünmek isterlerse öyle görünürler. Savaşı desteklerler ama savaşı propaganda ediyormuş gibi gösterirler. Buradaki kargaşanın sonlanması onların yararına olmaz."

"Petrol, sıcak sular, değerli madenler..." dedi Ahmet. "Tam da sevdikleri gibi."

Abim başıyla onayladı. "Ama bu pastadan onlara pay çıkmayacak," dedi gayet kararlı bir tonlamayla. "Diledikleri kadar karıştırmayı denesinler."

"İnşallah, inşallah," dedi annem anında düşen suratıyla.

"Abla..." Yanımda oturan Sehra kafasını bana çevirdiğinde gözlerimi ona iliştirdim.

"Söyle ablacığım."

Kaşlarıyla sol tarafı işaret ettiğinde başımı kaldırıp gösterdiği yöne baktım. Bir grup kız çocuğu ip atlıyorlardı.

"Biz de ip atlayalım mı?"

Oradan bile Yusuf Agâh'ı daha iyi görürdüm. Hem bu kalkış masadaki yerimi değiştirmek için de iyi bir fırsat olurdu.

"Hadi gel," diye onayladım Sehra'yı ve ayağa kalktım. Kız kardeşim alkış tutarak oturaktan aşağı atladı. Biz ip atlayan çocukların yanlarına ilerlemeye başladığımızda annem "Üstünüzü kirletmeyin!" diye seslendi arkamızdan.

Gerçekten mi anne? Söylemeli miydin bunu sahiden?

Hasır ip atlayan kızların yanına ilerlediğimde "Kızlar, biz de oynayabilir miyiz?" diye sordum.

Çocuklar "Tabii ki," diye onaylayıp ipi durdurduklarında tam ortaya geçtim. Sehra'yla karşı karşıya durduk, iki elini tuttum, kızlar ipi sallayacaklarında Sehra'ya "Bir, iki," dedim ve tam atlayacağımız sıra "Üç," dedim.

Yavaş yavaş üç kere atladık, dördüncüsünde ipe bastık ve neredeyse birlikte düşecektik.

Çocuklarla birlikte başımı geriye atarak kahkaha attım. Gülüşlerimin arasında gözlerimi masada oturan Yusuf Agâh'a yönelttim ve tam o anda onun da dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle beni izlemekte olduğunu gördüm. Kahkaham yarıda kesilip etkilenmiş bir gülümseme olarak kaldı dudaklarımda.

"Mihra abla, sallama sırası sende," diyen çocuklara kulak verdim ve hiç istemesem de ayırdım bakışlarımı Yusuf Agâh'tan. Fakat onun bakmayı bıraktığını sanmıyordum, çünkü etkisini hâlâ üzerimde hissediyordum.

Biraz ip atlayıp zaman geçirmenin ardından erkekler hep birlikte masadan kalktıklarında oynamayı bıraktım ve dakikalar önce Yusuf Agâh'ın oturduğu bankın tam karşısında kalan yere oturdum. Önündeki meyve kabından bir kiraz alıp ağzına atan Yasemin, boş yola bakarak "Yok böyle bir şey," dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

"Güzel mi?" deyip ben de bir kiraz aldım.

"Ne?" deyip kirazı yuttuktan sonra bakışlarını bana yöneltti. "Kirazdan bahsetmiyorum." Sesi fısıltı tonuna büründü. "Yusuf Agâh'tan bahsediyorum. Yok böyle bir şey, gerçekten. Bakışları, konuşması, ses tonu... Sanki her şeyi ona özel gibi."

Ağzımda çiğnediğim kiraz şimdi bana dünyanın en tatsız meyvesi gibi geliyordu. Zar zor yuttuktan sonra, "Abartma," dedim. "Normal bir adam işte."

"Ne anlarsın?" deyip güldü. Sonra kız kardeşlerime baktı. "Ayşe, Gülnar. Siz deyin Allah aşkına, çok yakışıklı değil mi?"

"Öyle," diye yanıtladı Gülnar. "Öyle ama onun sevdiği varmış, yakın zamanda da evleneceklermiş."

Başımı sağıma çevirip iki yandan ördüğü saçları omuzlarından aşağı salınan kız kardeşime baktım. Hiç istifini bozmadan Yasemin'e bakmayı sürdürüyordu.

Yasemin'in suratı hafiften bozguna uğramış gibi oldu. "Sen nereden biliyorsun?"

"Abimin arkadaşı, bize çok gelip gidiyorlar. Bir akşam yemeğinde bahsetti. Sevdiği bir kız varmış, fotoğrafını da gösterdi, o kadar güzel ki... Sen onun yanında sönük kalırsın vallahi."

Gülümsemesi hafiften kırılan Yasemin'in kaşları havalandı. "Yüzüğü yok."

"Olacakmış," dedi Ayşe. "Türkiye'ye döndüğü ilk an, yüzük takacaklarmış. Bence yol yakınken vazgeç sen bu sevdadan, sahipli o adam, sahipli."

Yasemin, üzerindeki V yaka, gövdesine yapışan kırmızı bluzunun üstünde kollarını göğsünde birleştirdi. "Askerlerin kafası karışık olur," dedi sinsi bir şekilde gülümseyerek. "Mesafeler onları olumsuz etkiler ve en köklü ilişkiler bile genelde askerlik döneminde biter." İç çekti. "Anlayacağınız, sorun değil."

Şaşkın şaşkın ona bakarken "Bir ilişkisinin olması senin için sorun değil mi yani?" diye sordum.

Yasemin saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aman canım evli değil ya, yüzüğü de yok. Kalbi başkasına kayarsa neden suçlu ben olayım?"

Yasemin'e bakarken bazen hangi düşüncesine daha çok şaşırsam bilemiyordum. Bazen, gerçekten onunla arkadaşlık etmemin iyi sonuçlar doğurmayacağını düşünüyordum. Bu ortak fikre yıllar evvel Elif'le ulaşmıştık, bir ara Yasemin'le hiç görüşmemiş, telefonlarına cevap vermemiş, buluşma tekliflerini geri çevirmiştik. Ancak bir gün Yasemin yanımıza gelmiş ve ağlayarak "Beni istemediğinizi düşünüyorum artık, benim tek gerçek arkadaşlarım sizsiniz, bana bunu yapmayın," demişti. O gün Elif'le kendimizi suçlamış, onu dışladığımız için üzülmüştük ve ondan uzaklaşmak yerine daha iyi bir karaktere bürünmesine yardımcı olmanın daha yararlı olacağına karar vermiştik. Fakat Yasemin değişmemekte ısrarcıydı.

"Neler konuşuyorsunuz bakalım?"

Mescitten gelen Elif yanımıza oturduğunda konu dağıldı. Benim aklım hâlâ Yasemin'in söylediklerinde takılı kalmışken Yasemin hâlâ son derece keyifli görünüyordu. "Havadan sudan," diye yanıtladı Elif'i.

Sonra tüm ilgisini ona verdi. "Nasıl gidiyor evlilik yeni gelin? Alıştın mı kocacığına?"

"İyi gidiyor elhamdülillah," dedi Elif. "Alışmayacak ne var?"

"Ay iyi iyi," dedi Yasemin. "Çok yakıştı sana evlilik, güzelliğine güzellik katıldı sanki. Aşkmış ilacın."

Elif tebessüm etti. "Darısı size."

"Şahsım adına, bir an önce amin," dedi Yasemin son heceyi uzatarak. "Aa, onlar da mı mescide gitmişti?"

Sorusuyla omzumun üzerinden arkama baktım. Mescidin erkekler bölümünden çıkan abimi, Ali abiyi, abimi, Yusuf Agâh'ı ve Ahmet'i gördüm.

"Evet, cemaate eşlik ettiler," dedi Elif. "Babam kıldırdı namazı."

"Allah kabul etsin," dedim.

Yusuf Agâh buraya döneceği sıra hemen başımı çevirdim ve tekrar önüme baktım. Masanın üzerindeki telefonuma baktım, ama henüz bir bildirim yoktu. Abimler bizim olduğumuz masaya ilerlediklerinde Yusuf Agâh yine eski yerine oturmak için hareketlendi, bir kez daha karşı karşıya olacağımız düşüncesiyle heyecanlandım.

Ve yeniden annemin sesi duyuldu. "Mihra!"

Hayal kırıklığı omuzlarımı düşürmeme neden oldu. Anneme çevirdim kafamı. "Sehra'nın kıyafetini değiştirir misin canım? Çok terlemiş."

"Ben hallederim!" dedi Ayşe bir kurtarıcı gibi öne atılarak. "Ablam otursun."

Annemin kaşları havalandığında Ayşe omzumu sıvazladı. "Otur otur sıkıldım yahu, size iyi muhabbetler."

Teşekkür eder gibi gülümsedim.

Bana göz kırptıktan sonra arkasını dönüp banktan çıktı. Yusuf Agâh, Elif'in solundaki abimin yanına oturdu, benim karşı çaprazımda, Yasemin'inse iki solunda kalıyordu. Ali abi tam yanıma oturdu, Ahmet'se onun yanına. Fakat beni ilgilendiren tek kişi karşı çaprazımdaki adamdı. Nasıl başımı kaldırıp bakacağımı bilemiyordum ama en azından üzerindeki bej rengi polo yaka tişörtü görebiliyor olmak da bir lütuftu.

"Mihra, hayırlı olsun." Sesini işittiğimde kalbime bir şeyler oluyor sandım. Nihayetinde başımı kaldırdım ve kalabalık masada benimle konuşan, geçen gece penceremin kenarına gelen, karşılaştığımız ilk günden beri yüreğimin ayarlarıyla oynamayı âdet edinmiş adama baktım. Hafifçe gülümsedi. "Üniversiteyi kazanmışsın."

Perçemimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Abim söylemişti muhtemelen. Ben, yüz yüze karşılaştığımız zaman söylemek istediğim için ertelemiştim.

Gülümseyerek gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, teşekkür ederim."

Yasemin önce bana, ardından Yusuf Agâh'a baktı. "Buralarda üniversite kazanan pek yoktur," dediğinde beni öveceğini düşünerek güldüm. "Kazanlar da bir daha burayı gözlemez. İlteriş'e bir gidince, daha dönmezsin sen de."

"Hayır," derken kafamı olumsuz anlamda salladım. "Benim hayalim burada öğretmenlik yapmak. Hep öyleydi."

"Evet," dedi Gülnar. "Ablam buraları bırakıp bir yere gitmez."

"Hep öyle demezler mi ama," diyerek güldü Yasemin. Ardından sesli bir şekilde nefes alıp verdi. "O değil de Mihra, üniversite kazananlar eş adaylarını hep orada buluyor. Şanslısın bak, okumuş biriyle evleneceksin."

Bu söylediğiyle birlikte ortamdaki tüm sesin çekildiğini hissettim. Yusuf Agâh'ın biraz önceki muhabbetten yüzünde kalan tebessümü silindi, koyulaşan kehribar hareleri tekrar beni buldu.

Yanaklarım ısındığında boğazımı temizledim. "Dervişin fikri neyse zikri de o olurmuş," dedim. "Ben üniversiteye *okumaya* gidiyorum Yasemin."

"Aynen öyle," diye yanıtladı abim. "Karıştırma benim akıllı kardeşimin aklını. Zamanı gelince evlenir elbet ama şimdi önünde uzun bir dört yılı var."

"Selamlar..."

Yabancı bir sesle birlikte sağıma baktığımda masanın başında bekleyen, Ali abiye yanık Zeliha'yı gördüm. Gülümseyerek hepimize baktı tek tek. "Bugün Saklı Bahçe epey kalabalık. Kimi görmek istesem burada."

"Selam Zeliha," dedi Elif ve Ali abinin yanını işaret etti. "Otursana."

"Otururayım bari, bizim masada hiç genç yok da." Kısık sesli bir kahkaha attı. Zeliha'nın gelmesiyle birlikte konunun benim üstümden dağılmış olmasına şükrettim. Ali abinin yanına oturan Zeliha önce ona "Merhaba Ali," dedi işveli bir tonlamayla. Ali abinin selamını başıyla aldıktan sonra Zeliha kafasını ileri atıp bana baktı. "Ve Mihra, nasılsın görmeyeli?"

"İyiyim, sen nasılsın?" dedim tebessüm ederek. "Okudun mu kitapları?"

"Yemin ederim okudum!" dedi gözlerini kocaman açarak. "O kadar güzeldi ki... Martı, efsaneydi. Ya sen? Sevdin mi poğaçaları?"

Sorusuyla birlikte oturduğum yerde dikleştim. Boğazımda gıcık kalmış gibi öksürdüm ve "Hı-hım," diye onayladım. "Çok güzeldi eline sağlık, benimkiler kadar olmasa da..."

Göz ucuyla Yusuf Agâh'ı kontrol ettim, hâlâ pek keyiflenmiş gibi değildi.

"Ne poğaçası?"

Çekirdek çitlemekte olan Elif'in sorusuyla birlikte Zeliha ona döndü. "Geçen hafta poğaça yapmıştım da, kokmuştur diye kitapçıya da götürdüm. Ama nasıl bir poğaça... Herkes tarifini istiyor, kimseye söylemiyorum. Zeliş özel tarifi."

Zeliha... O poğaçanın tarifini bana vermek zorundasın!

"Hatta, bugün de yaptım. Durun getireyim."

"Yok!" diye araya girdim. Neredeyse kalkacak olan Zeliha yerinde sıçrayıp bana baktı. Herkesin bana baktığını hissettim, utandım. Ses seviyemi kıstım. "Yani, biz aşırı tokuz. O kadar çok çeşit yemek var ki... Hiç gerek yok, ziyan olur."

"Sonra yersiniz canım," diyerek yeniden ayağa kalkacağı sıra "Yemeyiz!" dedim.

"Ya otur şu kitaptan bahsetsene biraz canım, nasıldı? Düşüncelerini merak ediyoruz."

Kaşlarımla Ali abiyi işaret ettiğimde Zeliha verdiğim mesajı anlamış gibi nefeslendi, işaretparmağına açık kahverengi saç tutamlarından birini doladı. "Çok etkilendim," dedi gerçekten okumuş gibi. "Aşk dolu bir kitaptı. Hele bir de..." deyip gökyüzüne baktı. "Neydi o... Heh." Yeniden bizi buldu gözleri. "'Hayatımın son sayfasısın sen!' Nasıl da güzel bir cümle. Birinin hayatının son sayfası olmak..."

Gülümsedim. İstemsizce gözlerim o cümleyle beraber Yusuf Agâh'ın güzel simasında parlayan kehribar harelerine ilişti. Birinin hayatının son sayfası olmak... Yusuf Agâh'ın hayatının son sayfası olmak. O da son sayfası olma ihtimalimi düşünmüş olabilir miydi? O yüzden mi buluşmuştu bakışlarımız hiç beklemeden.

Abim, elini Elif'in omzuna atıp eşinin gözlerine baktı. "Sen de benim hayatımın son sayfasısın."

Yasemin iç çekerek omuzlarını düşürdü. "Balamir'in edebiyat seviyesi yükseldikçe yükseliyor." Yusuf Agâh'a baktı. "Ya siz?" diye sordu. "Var mı hayatınızın son sayfası olarak düşündüğünüz biri?"

Yusuf Agâh omzunun üzerinden Yasemin'e baktı, hafiften tebessüm etti ve yanağındaki iki derin gamze anında orada yerini aldı. Ancak cevabını vermeden evvel gözleri yine beni buldu, bakışlarımızı birbirinden

* Anton Çehov, *Martı*, çev., Burak Cemil Yılmaz (İstanbul: İndigo Kitap, 2020), 86.

ayırmadan "Var," diye cevap verdi. "Hayatımın son sayfası olmasını istediğim biri."

Kanımın derecesi ısındıkça ısındı, yüzümde sevgi dolu bir gülümse can buldu. Bakışlarımı ondan ayırdığım halde bu gülümseme silinmedi.

Yanımda oturan Gülnar, Yasemin'e "Sana demiştik değil mi?" diye fısıldadığında kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Yusuf Agâh'ın hayatının son sayfası olmasını istediği biri vardı.

Bu isteğini korkusuzca gözlerine bakarak dillendirdiği biri vardı.

Tekrar Yusuf Agâh'a baktığımda suratındaki değişimi fark etmemek imkânsızdı. Kötü bir şey gördüğünü düşünerek kasıldım, boynundaki damar belirginleşmiş, dağınık kaşları bariz bir biçimde gözlerinin üzerine inmişti.

Ne gördüğünü merak ettiğimden başımı arkama çevirdim. Ve buraya doğru gelen Kemal'i gördüm. Gülüşüm, yüzümde bir yerlerde dondu kaldı. Gözleri beni bulduğunda midemin ağzıma geldiğini hissettim. Yusuf Agâh'ın varlığıyla unuttuğum Kemal'in kasveti şimdi yeniden tüm ruhumu esir aldı. Dudağım seğirdi, kaşlarım çatıldı.

Kemal bozuntuya vermedi, yaklaştıkça yaklaştı. O yaklaştıkça, kalbimdeki ağırlık büyüdü. Tam arkamda durduğunda kalp atışım bu defa korkuyla hızlandı. "Merhabalar," dedi hiç utanmadan, bana yaptıklarının suratında ufacık da olsa mahcupluk oluşturmamıştı.

Abim, diğer herkes gibi Kemal'e baktığında "Merhaba Kemal," dedi ve ayağa kalkıp el sıkıştı. "Nasılsın?"

"İyiyim birader, sizi sormalı. Muhabbetiniz keyifli görünüyordu, bir uğrayayım dedim."

"İyi yaptın," dedi abim ve çenesiyle benim olduğum tarafı, Ayşe'nin gitmesiyle oluşan boşluğu işaret etti..

"Geç otur."

Kemal gülümsedi. "Oturayım," derken elini omzuma koydu ve tenime rahatsız edici, ateşten yeni alınmış bir odun koyulmuş gibi hissettim. Canım yandı.

"Mihra, biraz kayar mısın?"

Ses tonu midemi ağzıma getirdi. Buna katlanamayacağımı bildiğimden omzumu çevik bir hareketle kolundan kurtardım, Kemal'in oturmasına fırsat tanımadan oturaktan kalkıp "Gülnar," dedim. "Lavaboya gidelim mi?"

Ne olduğunu anlamasa da bozuntuya vermedi kız kardeşim ve benimle birlikte hemen ayağa kalktı. Bu sırada Kemal hafiften gülümsedi

ve bana yol vermeden "Çok ayıp," dedi. "Beni görüp de kaçtığını düşüneceğim. Misafir gelir gelmez bu yapılır mı?"

Sadece onun duyabileceği şekilde "Senden tiksindiğim için kalkıyorum zaten," dedim dişlerimin arasından. Ama Kemal zerre rahatsız olmadı. Güzel bir şey söylemişim gibi beni başıyla onaylayıp pis gülüşü silinmeden bıraktığım boşluğa oturdu.

Ellerim titreye titreye lavaboya doğru yürürken bana eşlik eden Gülnar "Abla, ne oldu?" diye sordu. Cevap veremedim. Masamıza kadar gelmişti, hiçbir şey olmamış gibi, ailemin yanında bana sulanmıştı. Abim onunla çok iyi bir insan gibi konuşmuştu. Ağlamak istiyordum, gözlerim sızım sızım sızlıyordu.

Ormana karıştığımızda "Abla," dedi Gülnar yeniden. "Ne oldu? Kemal'i görünce ceset görmüşe döndün!"

"Yok bir şey Gülnar," dedim nefes nefese. Elimle alnımı ovuşturdum. Tadım tuzum kalmamıştı.

"Ben de inandım! Kemal öküzü bir şey mi yaptı? Neler oluyor ya?"

Tam tüm sıkılmışlığımla yaşadıklarımı içimde tutamadan Kemal olayını baştan sona kız kardeşime aktarmak için dudaklarımı araladım.

"Mihra!"

Fakat arkamızdan duyulan Yusuf Agâh'ın sesi buna mâni oldu. Önce kız kardeşimle birbirimize, ardından Yusuf Agâh'a baktık. Büyük ve hızlı adımlarla bize doğru ilerlerken ifadesindeki öfkede zerre azalma olmamış, hatta daha da çoğalmıştı.

Karşımıza geçtiğinde Gülnar'a bize izin vermesini söyler gibi bir bakış attı, Gülnar onu hemen kafasıyla onayladı ve bizden birkaç adım uzaklaştı.

Yusuf Agâh kız kardeşim gider gitmez yeniden tüm ilgisini bana verdi. "O herif..." dedi dişlerinin arasından. "Nasıl bu kadar rahat masanıza gelebiliyor?"

Dudağım seğirirken "Ben..." dedim. Yutkundum. Gözlerim doldu ve bakışlarımı yere eğdim. "Söyleyemedim. Söylemeye çalıştım ama..."

Yusuf Agâh bana inanamıyormuş gibi bakarken iki kaşının ortasındaki damar belirginleşti bu defa. "Sen..." dedi. Ağzını kapatıp açtı, soluklandı. Bakışlarını kaçırdı. Ardından yeniden beni buldu. "Ne demek söyleyemedim? Mihra, o adam seni köşeye sıkıştırdı! Sana zorla..."

"Sus," dedim kıvranır gibi.

"Susamam," derken yükseldi sesi. "Sen yeterince susturulmuşsun ama ben susamam! Böyle bir konuda susamam. Sana zorla dokunup

o iğrenç tehditleri savunan şerefsiz elini kolunu sallaya sallaya masana gelip utanmadan ailenle yüzsüz yüzsüz konuşup sana dokunma cüreti gösterebiliyorken susamam! Daha fazla değil. Bunu ilk gün abine söylemeliydim!"

"Ailemle tehdit etti beni."

"Onu tehditle öyle bir tanıştırırım ki bu kelimeyi bir daha ağzına alamaz," dedi çileden çıkmış gibi. "Seni nasıl korkutmuş farkında değil misin? Korkması gereken o Mihra, utanması gereken, kendini suçlu hissetmesi gereken o! Sen değilsin."

"Ben..." derken yutkundum. "Anlamıyorsun. Bak, sen buraya yabancısın... O..."

"Böyle bir konunun yerlisi yabancısı olmaz!" diye araya girdi. "Mihra, masaya döner dönmez bunu abinle paylaşmalısın. Yoksa ben yapacağım! Daha fazla beklemem."

"Ben..."

"Benimle paylaşılması gereken nedir?"

Abimin sesiyle birlikte dünyam başıma yıkılmış gibi hissettim. Yusuf Agâh'la aynı anda solumuza döndük ve bizden birkaç metre ötede durup bizi izleyen abime baktık. Abim bir ona bir bana bakarken tek kaşını yukarıya kaldırdı. Yusuf Agâh cevap vermeden evvel bana baktı ve bunu bana bıraktı.

Ancak ben ağzımı açıp da bir şey söyleyemeden Gülnar'ın sesi âdeta ormanı doldurdu. "Kemal abi... Ablama sarkıntılık etmiş!"

Bölüm On Bir

Ateşböcekleri

Bazen tercihlerimiz bizi yönlendirirken, bazen hayat bizi kendi alıyor kollarına ve acımasızca savuruyor gitmemizi istediği yere.

Abim, Gülnar'dan çıkan "Kemal abi ablama sarkıntılık etmiş," cümlesiyle birlikte yeniden masamıza dönmeden önce bana dümdüz bir surat ifadesiyle "Doğru mu bu?" diye sormuştu. O an, bu gerçeği saklamamak gerektiğini, zaten saklanacak bir yanının da kalmadığının bilincine vararak bakışlarımı yere eğdim, başımı doğru dercesine hareket ettirdim. Bu tepki, abim için yeterliydi.

Bana, "Kaldır başını, başını eğecek olan sen değilsin," dedikten sonra başka hiçbir şey söylenmesini beklemeden bir hışımla piknik alanına doğru ilerledi.

Abimin Kemal'le kavga edeceğinin bilincine o an vardım ve peşinden ilerlerken "Abi," diye seslendim. "Lütfen, kavga falan çıkarma! Sana zarar gelmesin..."

Gülnar kolumdan tuttu ve beni geriye çekti. "Abla, bağırarak dikkat çekeceksin farkında mısın? Bırak, abim yapacağını bilir."

"Ama..." dediğimde abimin arkasından şimşek gibi ilerleyen Yusuf Ağah'ın gözleri anlık olarak bana değdi. Bu kısa fakat etkili bakışma kalbime dokunurken beni tam olarak iyileştiremeden önüne döndü bakışları yüreğime taklalar attıran adam ve aramızdaki mesafeyi iyice açarak abime yetişti.

Omuzlarımı düşürdüm, gözlerim mahcubiyet hissinin verdiği kırılganlıkla dolarken "Her şeyi mahvettim," dedim.

"Hiç de bile," diye karşılık verdi Gülnar, üzerinde en ufak tedirginlik dahi yoktu. "Bence günümüz çok sıradan geçiyordu, iyi bir aksiyon oldu. Kemal şerefsizinin yüzündeki renk değişikliklerini görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Gülnar, bu öyle bir durum değil. O geri zekâlının ne kadar serseri olduğunu bilmiyor musun? Nerede hayırsız herif varsa hepsiyle arkadaş. Abimin başına musallat olursa ne yaparız!"

"Ha abimin başına musallat olmasındansa sana musallat olması iyi yani? Abla, ben de seni ailenin en akıllısı sanırdım."

Omuzlarım düştü, gözlerim sızladı. "Hiçbirinize zarar gelmesini istemiyorum. Üstelik benim yüzümden."

"Zarar görecek tek kişi Kemal olacak inan, hadi hızlanalım, çok heyecanlı."

Kolumdan tutup beni daha hızlı adımlarla piknik alanına doğru ilerlettiğinde gerim gerim gerilmiştim. Abimle Yusuf Ağah'ı izledim, masaya ulaştılar. Abim, yüzsüz yüzsüz orada oturmaya devam eden Kemal'in omzuna elini koyduğunda tüm bedenim kasıldı, kalbim korkuyla tekledi. Kemal, başını abime çevirdiğinde ağzını açıp muhtemelen ne olduğunu sordu. Abim, hislerini belli etmeden kafasıyla ormanın diğer tarafını işaret etti.

Kemal'in suratını göremedim ama masadaki herkesin dikkatini onlara verdiğini seçebiliyordum.

Tiksinç herif abimin teklifini ayağa kalkarak kabul etti, Yusuf Agâh da onlarla ilerleyecekti ki abim eliyle iki kez omuzuna dokunarak "Bana bırak," işareti yaptı. Bu meseleye bir başkasını dahil etmek istemezdi. Onlar için bir başkasıydı fakat elbette Yusuf Agâh benim için "başkası" olmaktan çok uzaktı.

Abim ve Kemal uzaklaştıklarında annemin gözlerinin de onları takip ettiğini gördüm. Hemen sonra merak dolu bakışları beni bulduğunda kafasını neler oluyor dercesine salladı. Omuzlarımı kaldırıp indirerek bilmiyorum işareti yapsam da bembeyaz suratımın çok şey bildiğimi ele vereceğinden emindim. Hemen önüme döndüm, masaya, az önce Kemal'in oturduğu kısma oturdum.

"Bilal Kemal'i alıp nereye gitti?" Elif gözlerini bana dikerek bu soruyu sorduğunda dudaklarımı cevap vermek için açtım, ancak ne söyleyebileceğimi hiç bilmiyordum.

"Su," dedi Yusuf Agâh, halimden anlamış gibi araya girmişti. "Kemal'e su getirtecek, dereden."

Elif'in kaşları hafiften çatıldı. "Yeterince suyumuz var sanıyordum."

"Yetmeyeceğini düşündü," diye yanıt verdi Yusuf Agâh. Ardından derince nefesini verdi. "Yetmez de. Keşke ben de gitseydim."

"Gidebiliriz," diye atıldı Yasemin, Yusuf Ağâh'ın dik dik bakan gözleri hâlâ benim üzerimdeyken. Kalbimi etkisi altına alan asker, başını çevirmeden göz ucuyla yanındaki arkadaşıma baktı. "Göl kenarı çok güzel... Biz de oturmaktan sıkılmıştık."

Üzgün ve endişeli halime bir de Yasemin'in gün içinde Yusuf Ağah'a yönelik uyguladığı kim bilir kaçıncı yürüme girişimi de eklenmişti, suratım iyice attı. Bir yandan abimle Kemal'i düşünürken öbür yandan Yusuf Ağah'ın Yasemin'e vereceği yanıtla gerildim.

"Birazdan gelirler, gerek yok," dedi Yusuf Agâh. Benimle konuşurken ağzından çıkan her cümleden sıcak rüzgârlar yayılıyordu sanki, Yasemin'le konuşurkense bu, yerini ancak kutuplarda esebilecek türden bir fırtınaya bırakıyordu. Bunu fark etmemek imkânsızdı.

Annem, "Mihra, bir bakar mısın?" diyerek beni oturduğum masadan yine uzaklaştırdığında artık geri dönememiştim. Yusuf Ağah'ın gözlerine en son kalkmadan önce bakmış, sonra aklımda bin bir çeşit felaket senaryolarıyla birlikte annemin yanına gitmiştim.

Eve geldiğimizde korkudan ve gerginlikten dokuz doğurmak üzereydim.

Abim Kemal'le gittikten sonra piknik alanımıza yalnız dönmüştü, çok şükür ki yüzünde en ufak bir çizik dahi yoktu. Tek gördüğüm elinin dış yüzeyindeki kemikli boğumlarda beliren kızarıklıklardı, Yusuf Ağah'ın elinde de görmüştüm Kemal'le tartıştıktan sonra, darbe izleriydi onlar ve abimin Kemal denen haysiyetsizi bir güzel patakladığına dair şüphem yoktu. Kemal, o dakikadan itibaren ne masamıza gelmiş ne de piknik alanında görülmüştü ki bu pikniğin kalanını güzel geçirmemi sağlayabilirdi. Tabii hissettiğim mahcubiyet ve dağılmayan telaşım olmasaydı.

Şimdiyse, abim, annem ve babam salonda konuşuyorlardı. Abimin olanları annemle babama anlattığından yüzde yüz emindim ve bu içinde bulunduğum odanın içinde gergin gergin bir o yana bir bu yana salınmama sebebiyet veriyordu. Birazdan kapım tıklatılacak, babamın beni görmek istediği söylenecekti. Odaya yaklaşan adım seslerini işittiğimde içime derin bir nefes çektim, ellerimi birbirine kavuşturup merakla kapıya baktım.

Gelen kız kardeşim Gülnar'dı. Kapıyı açar açmaz gözleri benimle buluştu, hemen "Abla," diye fısıldadı. "Babam seni çağırıyor."

Kaşlarımın başlangıç noktası bir dram oyuncusu gibi hüzünle yukarı doğru kalkarken "Herkes sakin mi?" diye sordum.

"Pek sakin olduklarını söyleyemem," dediğinde içimde kasırgalar meydana geldi. "Ama sinirlendikleri kişi sen değilsin... Yani... Düşündüğün şekilde değilsin."

Omuzlarımı düşürdüm. "Geriliyorum."

"Neden geriliyorsun?" derken kaşlarını havaya kaldırdı. "Gören de Yusuf Agâh abiyle ıssız bir samanlıkta basılmışsın sanır."

Gözlerimi öfkeyle kocaman açarken "Tövbe tövbe!" dediğimde Gülnar kocaman sırıttı. "O nasıl laf öyle? Ayrıca onun adını ağzına alma, bir duyan olacak."

"Olsa ne olur? Bak abim öğrendi seni Kemal itinden kurtardığını, adam hepimizin gözünde, senin de kalbinde bir numaraya yükseliyor. Kimsenin sorun edeceğini sanmam."

Yanlışı vardı, Yusuf Agâh benim kalbimde bir numaraya yükselmiyordu.

Yusuf Agâh karşılaştığımız andan itibaren benim kalbimde bir numaraydı.

Aklımdaki düşünceleri dağıtarak, tek mesajı için deliye döndüğüm askeri şimdilik bir kenara bıraktım. Kapıya doğru ilerlerken Gülnar'a "Çekil, çekil," dedim.

Yüzündeki kurnaz ve mutlu gülümseme silinmedi. "Of, bugün ne güzel baş başa kalacağınız bir ortam vardı. Şansınıza olan olaylara bakın..."

Ne diyebilirdim ki, haklıydı. Pikniğe geleceğini ilk duyuşumda sevinçten havalara uçmuştum neredeyse, birlikte yaşayacaklarımızın heyecanı sarıp sarmalamıştı ruhumu. Gel gör ki hiçbir şey hayallerimdeki gibi olmamıştı, annem bir yandan, Kemal bir yandan, Zeliha'nın poğaçaları bir başka yandan... Olacak iş değildi.

Zihnimi dağıtıp koridora çıktığımda ufaktan titriyordum. Salon kapısının önüne geldiğimde derince nefes aldım, elimle kapı kolunu kavradım, yavaşça araladım. İkili koltukta tek başına oturan babamın bakışları, içeri girer girmez beni buldu. Gerginliğimi gizlemek için hafiften tebessüm etmeye çalıştım ancak bu gelişi güzel bir dudak hareketlenmesinden öteye gitmedi.

Babam da aynı şekilde karşılık verip "Gel bakalım Mihra," dediğinde sinirli olmadığını daha ses tonundan anladım.

İlerleyip karşısındaki koltuğa oturdum, yeniden soluklandım.

Babam, "Abin bize bir şeyler anlattı," dediğinde kafamı yukarı kaldırdım ve kendimi savunmak adına olabildiğince hızla konuştum.

"Baba, yemin ederim benim bir suçum yok. Lunaparka gittiğimiz gün o pislik Kemal beni takip etmiş, yemin ederim aramızda bir şey yoktu ben..."

"Mihra, kızım sakin ol," dedi babam yatıştıran sesiyle ve cümlelerim onun sakinliğiyle bölündü. Gözlerim yeniden dolduğunda akmak üzere olan burnumu çektim. "Ben tanımıyor muyum seni? Kendini niye açıklıyorsun? Ben seni de Kemal denen o soytarıyı da biliyorum. Sana inanıyorum kızım, sakın aksini düşünme."

Biraz da olsa sakinleştim, elimin tersiyle göz altlarıma ulaşan yaşları silerken babama bakmayı sürdürüyordum.

"Seninle konuşmak istememin sebebi, aranızda bir şeyler olduğunu düşünmem değil. Ki, ola da bilirdi, artık..." Bunu derken biraz zor konuşuyor gibi oldu. "Büyüdün, elbette karşına seninle evlenmek isteyen kişiler çıkacaktır. Gönül ister ki hiç çıkmasın, dizimizin dibinden ayrılma ama..." derken gülümsediğinde ısınan yanaklarımla birlikte ben de tebessüm etmiş oldum.

"Senin bu konularda seçici olacağını biliyorum yavrum, sana bu konuda güveniyorum. Ama Kemal'le yaşadığınız olay, masum bir delikanlının sana gönül vermesinden çok uzakta." Sesli nefes verdi. "Sana zor kullandığını duydum, öyle mi?"

Bakışlarımı kaçırdım. Kolumu tutup, gövdemi gövdesine yasladığı anı hatırlayınca midem çalkalandı.

"Öyle," dedim sessizce.

"Peki, bunu neden bizimle paylaşmadın?"

Tüylerim diken diken olurken dizlerimin üzerindeki parmaklarımla oynuyordum. "Ben..." Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Korktum baba. Başınıza bir şey gelir diye..."

"Ah Mihra," dedi sitem eder gibi. "Sen benim akıllı kızım, küçüklükten beri öyle sevmez miydim seni? Nasıl bu konuda böyle cahil bir düşünceye kapıldın? Ortada, sana zor kullanan bir herif var, seni korkutup istediği her an karşına çıkmayı planlayan... Seni korkutup korkunu elleri arasına hapsederek sana istediği her şeyi yaptırmaya çalışan. Ve sen bu adamın ekmeğine yağ sürmüşsün kızım, farkında değil misin?"

Öyleydi. Nefesimi dertli dertli dışarı saldım. "Beni başımıza bela olmakla tehdit etti."

"Ne yapmışsın da başına bela olacakmış?" dedi babam Kemal'e karşı dolup taşan siniriyle. "Birinin başına bela olunacaksa o kendisi."

Bakışlarımız buluştuğunda harelerindeki ciddiyet yerini koruyordu.

"Bak kızım, böylesi bir olayla karşı karşıya kaldığında ne yaparsan yap; bağır, çağır, yardım iste, çevreden ya da hakkında çıkacak laflardan korkma. Biz seni biliyoruz, her şeyden öte *sen* kendini biliyorsun.

Başkasının ne konuştuğu önemli değil. Ben arkandayım, ailen arkanda, ne olursa olsun. Elâleme göre yaşarsan, onların dayatmalarının esiri olursun. Onlar konuşacak bir şey arar hep, hep de bulurlar; onları bir kenara at. Diğer yandan, böyle bir durumda susulmaz Mihra! Zorbalıkta, tacizde utanacak biri varsa o da bunu gerçekleştirendir. Susarsan, bugün sana yapan karşı taraftan bir sonuç almadığında iyice cesaretlenir, yarın bir başkasına yapar. Olayın ne kadar büyük yerlere gidebileceğinin farkında mısın? Sakın ama sakın bir daha böyle bir vakayı bizden saklamaya kalkma. Heyecanına, korkuna veriyorum, ama bir daha sakın susma Mihra. Anladın mı beni?"

Anlamıştım, hem de çok iyi anlamıştım. Babam haklıydı, Kemal'in yaptığı o iğrençlikler karşısında nasıl sessiz kalıp olayın üstünü kapatmaya çalışırdım? Bununla birlikte o pislik kendini iyice dokunulmaz sanıp daha da cesaretlenmiş, bu defa sokağın ortasında çıkmıştı karşıma. Ve bu hakkı ona saçma sapan saklamalarım, gizlemelerimle ben vermiştim. Yusuf Agâh'ı da dinlemeliydim, en başından beri...

Başımı evet der gibi hareket ettirdim. "Anladım."

"İyi," dedi babam. Konuşmanın bittiğini düşündüm fakat kafamı yukarı kaldırdığımda babamın kollarını iki yana açtığını gördüm. "Gel bakalım."

İçten bir tavırla tebessüm ederek ayağa kalktım, koşar adımlarla babamın yamacına gittim. Yanına oturdum ve kollarımı gövdesine dolayıp başımı sinesine yasladım. İşte, dünyanın en rahat yeri burasıydı, babamın sinesinde beni koruyucu bir kalkan sarıyor, tüm tehlikelerden uzak durmamı sağlıyordu.

Şu koca evrende bir başkası bana böyle hissettirebilir miydi? Babamdan başkasına sarılırken dünyanın en güvenilir limanındaymış gibi hisseder miydim?

İmkânsız geliyordu.

Babam başımın tepesini, saçlarımın üzerini öptü. "Arkanda dağ gibi baban var, dağ gibi abin, ailen var. Saçının teline zarar vermelerine izin verir miyiz biz?"

"Vermezsiniz," dediğimde "Vermeyiz," diye yanıtladı.

O akşam, kalbime Kemal'in yerleştirmiş olduğu kapkara kasvet dağıldı, içimdeki sıkıntılar bir bir yok oldu. Saklamamın başından beri en büyük hata olduğunu daha net anladım.

Yorucu bir gün geçirdiğimizden ev sakinleri odalarına çekilmiş, herkes uykunun derinliklerinde kaybolmuştu. Benimse gözüme uyku girmemişti, ailemin Kemal'i öğrenmesi benim için güzel bir gelişmeydi, Yusuf Agâh'la doğru düzgün konuşamamaksa bir o kadar canımı sıkıyordu. Kemal'i ilk öğrenen oydu, onunla kavga eden, benimle ilgilenen de ilk olarak oydu. Ve bu olayı gizlemiş olmam onun da canını çok sıkmıştı.

Saat on bire geliyordu, iki elimle sıkı sıkıya tutup göğsüme bastırdığım telefonumla bahçede tek başıma öylece göğü izliyor ve yıldızlara bakarken onu düşünüyordum. Bana kızgın mıydı? Kemal gözünün önünde bana yaklaşmayı denediğinde her daim yumuşak ve şefkatli bakan gözlerine sıçrayan öfke parıltılarını seçmiştim. Yusuf Agâh'ın bana kızgın olduğunu düşünmek dahi içimi kapkara bir kışa çeviriyordu. Balamir'in sıcağı bana etki etmiyor, ruhum serin ayazlarla sarsılıyordu.

Derince soluklandım. Bakışlarımı açık lacivert, bol yıldızlı gökyüzünden ayırdım, gözlerim telefonuma ilişti. Ona bir mesaj atmayı düşündüm ama uyku saatiydi, askerler on bir dedin mi uyurlardı, abimden biliyordum. Fakat bu ne saçma bir düşünceydi ki ben uyuyamadığım anlarda onun da uyanık olduğunu düşünüyordum. Sanki benim gözüme uyku düşürmeyen dert, ona da kapattırmıyordu gözlerini.

Onunla konuşmasam, sabaha kadar tek elimle yüreğimi tutarak yatağımda dönüp duracağımın farkındaydım. Telefonumu göğsümden ayırdım, ekranımı açıp WhatApp'a bakarken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Bir yanım mesaj at diyor, öbür yanım beklememi söylüyordu. Ama mesaj at diyen yanım daha baskındı.

Kalbim ağzımda atarken titreyen ellerimle profiline girdim, her gördüğümde yüreğimi serseme çeviren profil fotoğrafına baktım. Son görülmesi yaklaşık yarım saat önceydi. Ya uyumuştu ya da telefonuyla ilgilenmiyordu. Kısa bir an daha düşünmenin ardından galip olan tarafım "Mesaj at," diyen tarafım oldu.

Ekran ışığının gözümü aldığı telefonumun klavyesine dokunan parmaklarım ilk başta ne yazacağını bilemediler. Biraz düşündüm sonra bir iyi geceler mesajının işime yarayacağı konusunda karar kıldım.

Mesajı gönderir göndermez arkamdan işittiğim bildirim sesiyle irkilerek arkamı döndüm, bir adamın varlığını fark edince korkuyla bağıracaktım ki adamın belimi tutan eli ve ağzıma kapanan avucuyla çığlığım içimde hapsoldu.

"Benim, benim, sakin ol."

Nereden çıktığını bilmediğim Yusuf Agâh'ın sesiyle birlikte korkum hafiften körelse de tam olarak yok olmuş sayılmazdı. Kocaman açtığım gözlerimi kırpıştırarak gecenin loş ışığının aydınlatmaya pek de yeterli olmadığı esmer suratına bakıyordum aval aval.

"Bağırmayacaksan eğer indiriyorum elimi," dediğinde hâlâ daha elinin ağzımı kapattığının bilincinde değildim. Bunun farkına vardığımda gözlerimi tamam dercesine kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadım. Aldığım sık soluklarla birlikte göğsüm neredeyse Yusuf Agâh'ın göğsüne çarpacak derecede yükselip alçalıyordu.

Eli yavaşça ağzımdan indiğinde şaşkınlığım hâlâ sürüyordu. Bir iki saniye öylece ona bakmayı sürdürdükten sonra "Sen..." dedim, devamını getiremedim. Bir rüya olup olmadığını anlamak amacıyla başımı hızla iki yana sallayıp toparlandım. "Sen nereden çıktın!?"

Konuşmadan evvel etrafı kolaçan etti, bakışlarımız tekrar buluştuğunda "Seni görmeliydim," dedi çok normal bir şeymiş gibi. "Moralin çok bozulmuştu, uyuyamadım, dikkatimi başka hiçbir şeye veremedim. Seni görmeliydim yoksa uyuyamayacaktım Mihra, bir asker için uyku önemlidir."

Dilinden dökülen her bir kelime beni büyülerken korkumun yerinde yeller esti, heyecan onun yerini aldı.

O beni görmek için gelmişti, uyuyamıyordu çünkü bir asker için uyku önemliydi. Benim uykuyla bir derdim yoktu fakat onunla konuşmazsam içim rahat etmeyecekti. Şimdiyse karşımda duruyordu, o halde bana sinirli değildi, değil mi?

Gülümser gibi oldum. "Bir asker değilim ama... Benim de rahat uyuyabilmem için seninle konuşmam gerekiyordu."

Söylediğimle birlikte hâlâ eli belimde olan Yusuf Agâh'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülüş canlandı. O ifade, şu karanlık bahçede çehreme güneş gibi doğdu.

Anın farkına vardığımda silkelenerek kendime geldim, önce her an birinin uyanıp bizi görebileceği evimize ardından tekrar Yusuf Agâh'a baktım. "Tabii, bunu telefondan yapabilirdik. Buraya nasıl gelirsin?"

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Rahatsız mı oldun?"

"Hayır," diye atıldım alelacele, bir yalanın arkasına sığınma gereksinimi duymadan. Dudaklarındaki gülümseme daha da belirginleştiğinde ne yaptığımı anladım, anında yanaklarım ısındı. "Yani, evet..." Bir ıssız sokağa, bir evimizin balkonuna, bir de Yusuf Agâh'a baktım. Sonra sesimi biraz kıstım. "Buralarda gece vakti dışarı çıkmak pek iyi değildir

diyorum ama beni hiç dinlemiyorsun. Şimdi kalkıp evimin bahçesine geliyorsun. Başına bir iş alacaksın."

Gözlerime baka baka, "Başıma bir iş aldım zaten, çok güzel bir iş..." dediğinde yanaklarımın al al olduğuna emindim. "Onun için değer."

Utançla gözlerimi kaçırdım. Bakışlarım hâlâ belimin yan kıvrımında duran büyük eline kaydı, çok zarif, çok yumuşak tutuyordu beni.

Yusuf Agâh, bakışlarımı yanlış anlamış olacak ki muhtemelen rahatsız olduğumu düşündüğünden elini belimden çekti. Bıraktığı yer alışmıştı dakikalar içinde dokunuşuna, ondan mahrum kalınca alev alev yandı.

"Ailen nasıl davrandı?"

Bu soruyla birlikte bakışlarım yeniden Yusuf Agâh'a tırmandı. Elini çektiği halde gerilememiş, aramızdaki mesafeyi açmamıştı.

"Ailem anlayışlıdır," diye yanıtladım sessizce. "Bana, bunca zaman onlara bahsetmediğim için kızdılar sadece."

"Haklılar."

Başımla onayladım. "Evet, belki o zaman işler bu kadar büyümezdi bile. O pisliğin masamıza geldiğini hatırladıkça deli oluyorum. Bir de evlilik diyor, ben onunla evlenir miyim hiç?"

"Evlenmezsin," dedi anında katılaşan sesiyle.

"Evlenmem tabii ki. Sanki kalbinin kötülüğü yüzüne yansımış. Bir kere benim evleneceğim erkeğin özellikleri..." dediğimde durdum.

Yusuf Agâh çok önemli bir şeyler söylüyormuşum gibi pürdikkat beni izliyordu. "Eee?"

Bakışlarımı kaçırıp dudaklarımı bilmem dercesine aşağı büktüm. "Kemal'le hiç uyuşmuyor."

"Belirledin yani evleneceğin erkeği," dediğinde hemen ona baktım.

"Hayır," diye atıldım hatalı bir şey söylemişim gibi.

Yusuf Agâh iki gamzesini de ortaya çıkaracak şekilde güldü bu defa, neredeyse kahkaha atacaktı. "Mihra, çok tatlısın."

Kalbimde kelebekler uçuşurken "Biliyorum, daha önce de söyleyenler oldu," dedim hiç düşünmeden.

Kaşları çatıldı.

Hatalı bir şeyler söylediğimi düşünerek "Kadınlardan yani," diye düzelttiğimde çatılan kaşları havalandı. Zaten, neden böyle bir yanıt vermiştim hiç bilmiyordum ya...

Boğazımı temizledim. Nerede, hangi zamanda olduğumuzun bilinci bir kez daha aklımda yer ettiğinde tekrar telaşlı halime büründüm ve "Gitmelisin," dedim. Oysaki sabaha kadar dursa burada, öylece onu

seyretmekten zerre sıkılmazdım. Eve baktım, yeniden ona döndüm. "Ailem, uyanabilir, uykuları hafiftir."

İç çekti. "Bu bana yetmedi." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hiç yetmeyecek gibi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Beni görmek mi?"

Anladığım her şeyi bu kadar açık sözlü bir şekilde dile getirmemeliydim, dilimin ayarı yoktu! Benim böyle şeyleri anlayıp da anlamazlıktan gelmem gerekiyordu.

Başıyla onayladı. "Seni görmek."

Âşık galiba.

Bir anlığına aklıma gelen bu düşünceyle baştan ayağa ürperdim, kelebekler artık yalnızca midem ve kalbimde değil, tüm ruhumda cirit atıyordu. Sesi, karanlık gecede ateş böcekleri gibi parlıyordu. Dilimle dudaklarımı temizleyip parmaklarımla oynarken yeniden kaçırdım bakışlarımı.

"Üniversiteyi kazanmışsın," dediğinde başımı kaldırıp tekrar ona baktım. Anlaşılan, pek gidesi yoktu. Ben de istemiyordum doğrusu ayrılmayı. Fakat bu, çok tehlikeli bir işti. Birisi uyansa, birisi balkona çıksa kabak gibi ortada olduğumuzdan hemen yakalanırdık. Keşke ikizler uyanık olsalardı, bizim için bekçilik yaparlardı.

Neler düşünüyordum ben?

Aklımdaki arsız düşünceleri kovdum. "İlteriş Üniversitesi, sınıf öğretmenliği. Artık sadece yazları öğretmenlik yapmayacağım. Yani, elbette yazları da yapacağım da, kışın da dolu olacağım. İlkokul çocukları falan..."

Allah'ım, yine saçmalıyordum. Yusuf Agâh'ın bende oluşturduğu yan etkilerden biri de buydu işte. Yanında üniversite kazanmış kendi ayaklarının üstünde durmayı hedefleyen idealist bir öğretmen adayı gibi değil de beş yaşındaki çocuktan farksız duruyordum. Beni öyle görüyordu hiç şüphesiz. Bu düşünceyle kendi adıma utandım, yüzümü buruşturdum.

Çok hafif gülümsedi. "Çok yakışır sana," dediğinde gülüşümü tutmak çok zordu.

"Teşekkür ederim."

Hafiften ciddileşti. "Ne zaman başlayacak okulun?"

"Elif dünyanın çarşamba günü yaratıldığını, bu yüzden bir işe başlarken çarşamba gününü seçmenin hayırlı olacağını söyledi," dediğimde kaşlarını çattı. Sorduğu soruyla alakasızdı elbette. Gülerek nefes aldım. "Yani, çarşamba günü okula kaydolmaya gideceğim. Okul iki ay sonra açılacak."

"Ne ile gideceksin?"

"Yol iki buçuk saat sürüyor, babam olmayacakmış, abim de askeriyede... İlteriş'e giden minibüsler var, muhtemelen onlarla giderim."

"Kiminle?"

"Ayşe ve Gülnar çok istiyor, bir de Yasemin gelir."

"Ailen gelmez mi?"

"Annemi uzun yol tutar, araba olsaydı belki... Hem, ben büyüdüm artık, böyle şeyleri kendim halledebilirim."

"Doğru," dediğinde suratındaki gülümsemeden bir anlam çıkarmam gerektiğini anladım.

Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Ne? Haksız mıyım?"

"Haklısın," derken diliyle dudaklarını ıslattı. "Sadece, aklıma kendim geldim. Milli Savunma Üniversitesi'ni kazandığımda kayda maaile gitmiştik."

"Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. Sonra gülüşü yeniden silindi. Ellerini kot pantolonunun cebine soktu, beni izlemeyi sürdürürken dudaklarında sigara dalı tutuyormuş gibi içine sesli nefes çekti. "Yolu uzunmuş. Okula başlayınca orada mı kalacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim, sesime az çok hüzün yayılmıştı. "Okul kampüsünün içinde devlet yurtları varmış, fiyatları da uygunmuş."

Yusuf Agâh artık hiç gülümsemiyordu. "Yani, yurtta kalacaksın."

Böyle deyince, bu fikre pek de sıcak baktığım söylenemezdi. Bu yaşıma dek ailemden ayrı bir gün bile geçirmemiştim, Balamir'in dışında bir hayat yoktu benim için, dışa kapalı bir dünyada gibiydim. O yüzden, sanırım bunu yapamazdım.

Dudaklarımı aşağı bükerek kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Sanırım bunu yapamam, ailemi özlerim ben."

"Beni özlemez misin?"

Tüm kırmızı kan hücreleri yanaklarımda toplanırken dudaklarımı açıp kapattım. Ağzımdan yalnızca bir "Ha?" sesi döküldüğünde Yusuf Agâh genişçe gülümsedi.

"Eğleniyorum," dedi gayet rahat bir tavırla.

Aralık kalan ağzımı kapatıp kaşlarımı çattım. "Biraz daha burada durursan, bu birlikte son eğlenişimiz olabilir."

Konuyu değiştirmek daha cazip gelmişti doğrusu.

Tek kaşı yukarı kalktı. "Bunun birlikte son eğlenişimiz olmasını istemiyorsun."

Beni köşeye sıkıştırıyordu. Ama, elbette istemiyordum. Bu aramızdaki her neyse, hemen bitmesin, uzun yıllar sürsün istiyordum. Gerçekleşir miydi bu dileğim? Onun için başka birkaç dileğimden vazgeçebilirdim.

Genç üsteğmenin gözbebeklerinin ta içine bakarken aklımı okuyabileceğini düşünerek kaçırdım bakışlarımı güzel suratından. Yeniden, "Gitmen gerekiyor," dedim sessizce. Bunu, artık sadece ailemden birileri uyanırsa diye istemiyordum, Yusuf Agâh'la konuşmanın üzerimdeki etkisi çok büyüktü, bacaklarım yerde zelzele oluyormuş gibi tir tir titriyor, düşmemek için kendimi zor tutuyordum. Meşhur Türk dizisi *Muhteşem Yüzyıl*'daki Hürrem gibi Süleyman'ın yani Yusuf Agâh'ın kollarına küt diye düşmekten korkuyordum.

"Gitmem gerekiyor," diye tekrarladı bunu.

Gözlerimi açıp kapatarak onayladım.

"Yarın zeytin ağacına gelecek misin?"

"Evi temizleyeceğiz."

"Salı günü?"

İç çekerek ona baktım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım. "*Simyacı*'yı orada bitiririm."

Tebessüm etti. "Salı günü görüşürüz." Gözlerini kıstı. "Karşılaşırız belki, tevafuk eseri."

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Tevafuk ne demek?"

"Salı günü anlatırım," dedi. Ardından çenesinin ucuyla bana evimi işaret etti. "İçeri gir hadi."

"Bekleyecek misin?"

"Sen içeri girene kadar," dedi. "Evinizin bahçesi bile olsa, saat geç Mihra. Ben girebiliyorsam bir başkası da girebilir. Biraz dikkat et bu konularda. En azından şu birkaç gün."

"Haklısın," dedim sessizce. "Ederim."

"Et."

"Tamam."

"Tamam."

Konuşuyorduk, son sözcüklerdi ama ikimiz de bitmesini istemiyorduk sanki.

"İyi geceler." Geriye doğru bir adım attım ama henüz ona sırtımı dönecek gücü kendimde bulamadım.

"İyi geceler."

"Salı, görüşürüz. Aman yani..." Nefes aldım. "Karşılaşırız."

Gülümsedi. "Karşılaşırız."

Bir adım daha attığımda yanaklarım güneşten daha sıcaktı. Elimi kaldırıp ona veda eder gibi salladığımda elini alnına koyup bir asker selamı verdi. Bu harekete, fena halde düşüyordum. Ayaklarımın birbirine dolanmasının önüne geçmek için nefesimi tazeledim. Parmak uçlarımda yükselerek arkamı döndüm. Titreyen bacaklarımla eve doğru bir adım attım, bir anda aklıma gelen şeyle yeniden ona döndüm.

Hâlâ pürdikkat beni izlediğini görünce yüreğim pır pır etti. "Bir daha buraya..." Gelme, diyecektim ki dilimin bunu söylemeye yeterli gücünün olmadığını fark ettim. Gelme denir miydi? Nasıl derdim her an her saniye tüm hücrelerimle onu görmeyi istiyorken? "Gelirsen," diye devam ettirdim cümlemi. Elimle sağ tarafı işaret ettim. "Manavın oradaki yolu kullan. O sokakta yaşayanlar güvenilir insanlar."

Gülümsedi. "Benim için endişeleniyorsun."

Ayakkabımın ucuyla toprağı eşiyordum elimde olmadan, hafif hafif de olduğum yerde sallanıyordum. "Evet..." derken ben de gülümsedim. "Yani, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başarılı bir askerinin başına bir şey gelmesini istemem."

Yeniden arkamı döndüm.

"*Bir çiçek bahçesinde geceye durgun kalışın yağmur sıcağı gibi*
Öptüm sonsuz gidişinden, saçlarının seyriyle seni."*

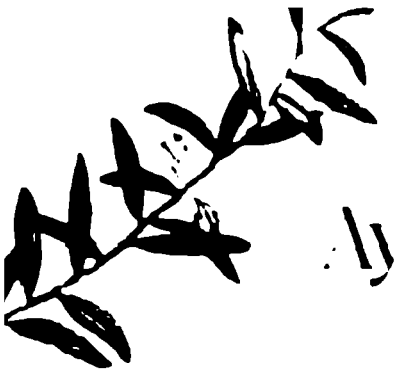
Dudaklarından beste gibi dökülen dizelerle birlikte yeniden ona baktım. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Cahit Zarifoğlu, Çölde Gizli Bezginler."

Öptüm sonsuz gidişinden, cümlesi aklımda dolanıp dururken bunun sadece bir şiir dizesi değil, Yusuf Agâh'ın hislerinin yansıması olduğunu biliyordum. Etkilenmiş bir ifadeyle tebessüm ettiğimde bakışları gülüşüme ilişti, ancak bu defa o gülümsemedi.

Yoğun bakışlarının etkisi beni yeniden hâkimiyetine aldığında Yusuf Agâh'a arkamı döndüm ve merdivenleri çıkıp evin içine girdim.

Sırtımı dış kapıya yasladığımda aklımda sadece şiirin dizeleri Yusuf Agâh'ın sesiyle zihnimde dönüp duruyordu.

* Cahit Zarifoğlu, *Şiirler*, (İstanbul: Beyan Yayınları 2021).

Bölüm On İki

Ay ve Yağmur

Elif Elnurova, nemlendirdiği havluyla odasından çıktığında gözleri üzerini değiştirmiş olan kocasındaydı. Bilal, yorganı açıp yatağına girecekti ki Elif onu çok kötü bir şekilde yakalamış gibi "Ne yapıyorsun?" deyince genç adam daha yatağa giremeden durup yemyeşil gözlerini karısına iliştirdi.

"Ne yapıyorum?"

"Yatıyorsun," dedi Elif daha sessiz bir şekilde. "Ellerinin üstü soyulmuş, bu şekilde yatamazsın. Hasan babam söyledi ya, pansuman yapılması iyi olurmuş."

Bilal elinin dış yüzeyine baktı, sonra eşi kendisine komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi. "Küçük küçük sıyrıklar, ne pansumanı şimdi bunun için?"

"Her gün o ellerle silah tutuyorsun Bilal, senin ellerinde hiç yara olmamalı," dedikten sonra su kabını komodinin üzerine bıraktı Elif, ardından doğrulup hâlâ kendisini izlemekte olan kocasına kaşlarıyla oturmasını işaret etti.

Bilal başını sallayarak gülümsedi. Pes ederek yatağın üzerine oturdu ve Elif'in de yanına oturmasını bekledi. Saniyeler içinde yanına gelen Elif, Bilal'in elini aldı, dizlerinin üzerine koydu. Soyulan tenine bakarken gözleri sızladı. Başparmağıyla yavaşça yaraların üzerine dokunurken "Nasıl da soyulmuş," dedi hüzünle. Suratı asıldı. "Çok acıyor mu?"

"Sen dokunuyorsun ya," dedi Bilal. Daha iyi olan elini kaldırıp Elif'in, yalnızca kendisinin yanında açtığı kestane rengi saçlarına değdirdi. İnce telleri kulağının arkasına sıkıştırdığında Elif'in kalbi kıpır kıpırdı. "Hiç acı falan kalmıyor yemin ederim."

Elif gözlerini kocasının eline odaklayıp utançla tebessüm etti. Nemli havluyu yaraların üzerine dokundururken "Kemal'in bir gün birinden dayak yiyeceğini biliyordum," dedi. Kuzeni olmasına rağmen, kendisi de onu hiç sevmez, ondan fazlasıyla rahatsız olurdu. "Ama bunu gerçekleştirenin sen olacağını hiç düşünmemiştim." Kafasını kaldırıp yeniden eşine baktı. "Sahi Bilal... Ya başına bir şey gelseydi? Dövmek çözüm mü hiç? Ya yanında bıçağı falan olsaydı?"

Bilal'in yeşil bakışları karardı. "Olsaydı yaralanan kendisi olurdu. O şerefsizin yaptıklarını yanına bırakamazdım, o kim oluyor da benim masum Mihra'mı rahatsız ediyor? Kâbusu olurum yemin ederim. Şerefsiz herif."

Elif pansuman bezini biraz sert bastırdığında Bilal acıyla tısladı. "Ağzını bozma," dedi genç kadın kocasına uyarıcı bakışlar atarken. "Hiç yakışmıyor dudaklarına bu kelimeler."

Bilal iç çekti fakat sakinleşmiş değildi. Kemal konusu açıldığında avuçları kaşınmaya devam ediyordu, hıncını hiç alamamıştı, ablak suratına attığı her bir yumrukta diğeri için sabırsızlanıyor, özellikle de Mihra'nın o korku dolu ifadesini hatırladıkça öfkesi körükleniyordu.

"Kusura bakma," dedi sinirini kontrol altına almaya çalışırken. "Ama o herifi düşünüyorken daha iyi sözcükler söyleyemem. Üstelik, iftira da atmaya çalıştı. Neymiş efendim..."

Asabı bozulmuş olacaktı ki sustu. Elif, söyleyeceğinin devamını beklerken ilgiyle kocasını izlemeyi sürdürüyordu. Kaşlarını çattı. "Ne iftirası?"

Bilal'in rahatsız olduğu şimdi suratının her bir zerresinden belli oluyordu. Başını duvara doğru çevirdi, birkaç saniye öyle durmasının ardından yeniden Elif'e baktı. "Yusuf Agâh'la Mihra'nın arasında bir şeyler olduğunu söyledi, gizli gizli buluşmuşlar falan..." Kafasını gelişi güzel salladı. "Saçma saçma konuştu durdu işte."

Söylediği, Elif'i de biraz şaşırtmıştı. Lakin Mihra'yla Yusuf Agâh'ın arasında bir şey olmadığını biliyordu. Mihra, o tarz şeylerle pek ilgilenmezdi. Kaldı ki ilgilenecek olsa, kendisiyle paylaşır, Elif'in önerilerine kulak asardı muhakkak. Genç kız, bir anlığına şüpheye düştü. Ya benden gizliyorsa, diye düşündü, sonuçta artık sadece arkadaşı değil gelinleriydi, belki de Mihra kendisini eskisi kadar yakın hissetmiyordu, aralarına inceden bir duvar örülmüştü, kim bilir...

"Niye durgunlaştın?" diye sordu Bilal. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Elif hemen toparlandı, yanlış anlaşılmalara mahal vermemek için "Hayır," dedi. "Saçma sapan konuşmuş tabii, Mihra'nın hayatında kimse yok."

Bilal bir iki saniye Elif'e baktıktan sonra başıyla onayladı.

Elif, yaraların üzerini temizlemeyi bitirdiğinde komodinin üzerindeki kremi aldı, kapağını açıp işaretparmağını dokundurup gelen kremi elinin üzerindeki yaralara sürdü. "Sana bir daha kavga etmeyi yasaklıyo-

rum," dedi, kocasının yaralarına içi gitmişti. "Eşin olarak buna hakkım var, değil mi?"

Kocası ona gülümsedi. "Eşim olarak bana her şeyi yapma hakkın var sevdiğim," dedi genç adam ilgiyle karısını izlemeyi sürdürürken. "Ama ben bir askerim, kavga etmek doğamda var."

Elif burun kıvırdı. "O zaman, iş haricinde kavga etmeyi yasaklıyorum."

Bilal gülümsedi. "Bir kere öp, kabul."

Elif gözlerini Bilal'e dikti, yanakları alev alırken gözlerini kaçırıp başını salladı. "Rüşvet, haramdır," diye takıldı.

Elindeki kapla ayağa kalktı, su dolu kabı boşaltmak için banyoya doğru ilerlediğinde Bilal arkasından "Eşinin istediklerini yapmamak da haram değil miydi?" diye seslendi. Hatta bununla yetinmedi, odadaki banyoya giren genç kızın peşinden ilerleyip arkasına geçti.

Elif kabın içindeki suyu lavaboya boşaltırken hâlâ gülümsüyordu. Tek omuzunu kaldırıp indirdi, gözlerini yukarı kaldırıp tam arkasındaki kocasının aynadaki yansımasına bakarken "Değil," diye karşılık verdi. "Ama elbette eşlerin birbirinin arzularını yerine getirmesinin sevabı var."

"Ha," dedi Bilal ve başını Elif'e doğru eğdi. Dudakları neredeyse yanağına değecekken durdu, kulağına doğru "Yani, seni şimdi öpsem, ikimiz de sevaba girmiş olacağız, öyle mi?" diye mırıldandı. Ardından dudaklarını Elif'in yanağına bastırdı. "Ne güzel bir sevap."

Elif omuzlarını düşürüp kendinden geçmiş bir ses tonuyla "Bilal," dediğinde Bilal başını geriye çekmiş değildi. "Bence biraz daha sevaba girmekten zarar gelmez," diye karşılık verdi genç adam ve karısının itirazını beklemeden tek hamlede genç kızı kucağına alıp yeniden odalarına götürdü...

Aynanın karşısında uzunca zaman geçirmemin sebebi yine yeniden Yusuf Agâh'tı, bugün zeytin ağacına gelecekti ve onun için hazırlanmıştım. Kulağıma taktığım vişneli küpelerin görünmesi için saçımı tek elimle kulağımın arkasına sıkıştırdım. Aynada kendimi izlerken dahi gülümsüyordum, çünkü, onu görecektim işte. O da beni görecekti, konuşacaktık. Bana güzel sözler söyleyecekti, sesini duyacaktım. En son pazar gecesi, bahçemize geldiğinde karşılaşmıştık. Elbette mesajlaşmaya devam etmiştik, hâlâ konuşuyorduk ama onu görmek farklıydı işte. Her gün, her an onunla karşılaşsam, yine de yetmeyecekti sanki.

Allah'ım, ben âşık mı oluyordum?

Aşk böyle bir şey miydi? Kalbimin kontrolünü kaybetmiş gibiydim, ne üniversiteyi, ne işlerimi ne de bir başkasını düşünebiliyordum artık. Aklımın tamamını yakışıklı Türk askeri fethetmişti, ondan başkası da yoktu.

Elim, istemsizce yanağıma çıktı o an, dokunuşunu düşledim, başparmağımla yanağımı okşarken aklım da ruhum da o gecedeydi artık.

Odamın kapısı bir anda açıldığında irkildim. Başımı hızlıca iki yanıma sallayıp kapıya baktığımda annemi gördüm ve yanağımdaki elimi alelacele aşağı indirdim. Meraklı gözlerle beni inceleyen annem "Kızım, iki saattir sesleniyorum, niye cevap vermiyorsun?" diye sordu hafiften kızar gibi.

"Duymadım anne," dedim hemen. "Ne oldu?"

Bakışları yüzümde, saçlarımda, elbisemde gezindi. Fakat bu defa giyinişimle ilgili bir yorum yapmadı. "İşten çıkarken pazara uğra diyecektim. Akşama Elif'in ailesi gelecek."

Anında düşen modumla "Ya," dedim. Misafirin gelecek olması demek, benim zeytin ağacına gidememem demekti. Üstelik pazara uğrayacaktım, hiç olmazdı.

"Ne diye düştü yüzün?" diye sordu annem hemen.

"E dün çok temizlik yaptık, biraz tarlaya gidip kitap okumak istiyordum. Yoruldum anne."

"Vallahi biliyorsun Mihra'm, diğer kardeşlerin bir işi yaylana yaylana yarım saatte yapıyorlar. Beni uğraştırma kızım onlarla. Yarın dinlenirsin, he?"

"Yarın üniversiteye kaydolmaya gideceğim ya anne."

Annem bu yeni aklına gelmiş gibi suratını buruşturdu. "Doğru, unutmuşum ben onu. İyi o zaman... Sen dinlen bugün. Ben yaparım her şeyi..."

Vicdan, hafiften hafiften kendini belli ediyor, acıma duygum kalbimin hevesinin önüne geçiyordu. Annemin tüm işleri tek başına yaptığını, kendini yorduğunu düşününce asla rahat edemiyordum. Bu nedenle, "Tamam," dedim. "Uğrarım pazara, ne istiyorsan alırım. Yaz bana."

Kafasını olmaz dercesine arkaya eğdi. "Boş ver, çok yüklendim sana şu birkaç gün. Öyle değil mi?"

"Sorun değil anne, erken uyurum bugün. Hallolur."

Hafiften tebessüm edip elini yüzüme çıkardı. Çenemi avuçlayıp "Güzel kuzum benim," dedi. "Annesinin güzeli. Kıyamaz da bana hiç."

Gülerken şüpheci tavırla gözlerimi kıstım. "Hayırdır, öleceğim de haberim mi yok?"

Kaşlarını çatıp kızarak yavaşça koluma vurdu. "O nasıl söz öyle? Tövbe tövbe!"

Acıyan kolumu ovuştururken "Ne bileyim, sabahın köründe övgü dolu cümleler falan. Alışkın değilim yani," dedim sitemkâr bir ifadeyle.

"Aşk olsun, duyan da gerçek sanacak. Evlat kısmı nankör olurmuş derlerdi de inanmazdım..."

Gülümsedim. Yanağına içten bir öpücük kondurup "Şaka yapıyorum, şaka," dedim. "Hadi çıktım ben, oyalama beni bak geciktiğim her bir dakika eve daha geç gelmem demek."

Annem azıcık sağa kayarak bana yol açtı. Ben yanından geçip çıkışa doğru ilerlediğimde "Dikkatli ol," diye seslendi. "Şu pis çocuk karşına falan çıkarsa yolunu değiştir. Aman kızım."

Krem babetlerimi ayağıma geçirirken "Anne..." dedim. "Lütfen unutalım artık şu konuyu, rahatsız oluyorum." Askılıktaki çantamı alıp omzumdan çapraz şekilde geçirdim. Ben kapıyı açtığımda annem nefesini sıkıntıyla dışarı bıraktı, başka da bir şey söylemedi. Avucumun içini öpüp anneme el salladım ve nihayet dışarı çıktım.

Merdivenin kenarındaki kedi mamasını elime alıp Pisi Pisi'nin kabını su ve mamayla doldurdum. Miyavlayan kedicik hızlı adımlarla kaba ulaştığında dizlerimin üzerinde eğildim. O yemeğini yerken yumuşacık tüylerini okşadım.

"Beni de geçeceksin sen yakında," dedim beni anlıyormuş gibi. "Göbüşe bak. Hamile misin kız yoksa?" Kendi kendime kıkırdadım. "Şaka şaka, ağustos ayındayız. Hamile olmadığını biliyorum."

Pisi Pisi bana ufacık bir tepki vermeden yemeğini yiyordu. Kedi milleti böyleydi işte, ne dersen ne yaparsan yap umursamazdı. Ayağa kalktım, bahçenin ahşap kapısını açıp dışarı çıktım. Çok fazla uzaklaşmadan çantamın içindeki telefonum titredi, elimi heyecanla çantama attım, telefonumu çıkardım ve ekrana baktım.

Yusuf Agâh'ın adını görünce gülümsemeden edemedim. Ekranı kaydırıp mesajı açtım.

Yusuf Agâh: Günaydın.

Bana aşk itirafı yapmış gibi gülerken alt dudağımı dişleyip parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

Mihra: Günaydın.

Yusuf Agâh: Ne yapıyorsun?

Mihra: Dışarı çıktım, kitapçıya gidiyorum. Sen?

Yusuf Agâh: İçtima alacağım birazdan.

Yusuf Agâh: Öğlene kadar işim bitmiş olur.

Yusuf Agâh: Tabii... Senin de?

Karşımdaymış gibi mahcup bir ifadeyle dudaklarımı aşağı doğru büktüm. Omuzlarım düştüğünde parmaklarım cevap yazmak için tekrar hareketlendi.

Mihra: Aslında...

Mihra: Bugün, zeytin ağacına gidemeyeceğim.

Yusuf Agâh: Neden?

Mihra: Akşam misafirlerimiz var. Kitapçıdan çıkar çıkmaz eve dönmem gerekiyor.

Yusuf Agâh: İşte şimdi, günün yeterince aydınlık olduğunu düşünmüyorum.

Gülümsemem suratımda asılı kaldı, onunla konuşurken hiçbir zaman kaybolmuyordu. Görüşemeyecek olmamızın hüznü içimde büyüse de yazdıklarının büyüleyici etkisi yeterli mutluluğu almamı sağlıyordu.

"*Ben de*," yanıtını yollayarak telefonumu çantamın içine koydum. Gökyüzüne baka baka yürürken içimde şarkı söyleme arzusu vardı artık, Yusuf Agâh'la konuşarak başladığım günlerde sinirli, mutsuz veya gergin olabileceğimi düşünemiyordum hiç. Sanki cümleleriyle bana sevgi yayıyor, hücrelerime işleyen sevgisiyle etrafa gülücükler saçıyordum. Buna alışılır mıydı yoksa hep böyle mi devam ederdi, hiçbir fikrim yoktu ama çok çabuk geçmesini istemiyordum. İlk kez böyle bir durumla karşı karşıya kalıyordum ve henüz tadını tam olarak alamamış, doyuma ulaşamamıştım. Her şeyin çok başındaydık.

Artık ruhuma yuva yapmış kelebeklerimle birlikte neredeyse gökyüzünde yürüyormuş gibi hissettiğim kısa yolculuğun ardından kitapçıya ulaştığımda gülüşüm henüz silinmiş değildi. Ali abi, merdivene çıkmış, tozlu rafların arasına elindeki kitapları yerleştiriyordu. Artık deneyimli olduğumdan sesimi duyurmadan evvel iki kez kapıyı tıklattım, kafasını bana çevirdiğinde gülümseyerek "Günaydın, Ali abi," dedim.

Tebessüm etti. "Günaydın Mihra," dedi ve kitabı araya sıkıştırdıktan sonra merdivenden indi.

Yerdeki üç koli dikkatimi çektiğinde büyük bir hevesle "Yeni kitaplar mı geldi?" diye sordum. Antika radyoda Marjan Farsad*'ın şarkılarından

* İranlı kadın şarkıcı, çizer, çizgi film sanatçısı.

biri çalıyordu, cızırtılı bu ses kitapçının içindeki huzuru daha da artırıyordu sanki. Öte yandan, artık ilgim tamamen kolilerdeydi, iyice yaklaştım, eğildim ve içindekileri kontrol ettim.

"Evet, üç hafta önce sipariş etmiştik, anca gelebildiler."

"Neler var?"

"Karışık... Türk klasikleri, dünya klasikleri, şiirler."

Elime rasgele aldığım kitabı çevirdim, gelen, Stefan Zwaig'ın *Olağanüstü Bir Gece*'siydi, okumamıştım ama adını çok duymuştum, çok da merak ediyordum. "Hazine resmen," dedim heyecanla diğerlerine de üstünkörü bakarken. "Hepsini okuyasım var şu an."

"Seç birkaç tane," dedi Ali abi. "Üniversiteyi kazanmışsın, benim armağanım olsun."

"Seçerim," dedim ve *Olağanüstü Bir Gece*'yi kolumun arasına sıkıştırdıktan sonra diğerlerine göz gezdirdim. *Gurur ve Önyargı*'yı henüz okumamıştım ve delicesine merak ediyordum, onu da elime aldım. Bu sırada tekrar Ali abiye baktım. "Ama maaşımdan kesilmesi şartıyla. Daha fazla hediye kabul edemem, kendimi faydalanmış gibi hissediyorum."

"Yapma Mihra, iki üç kitap sadece. Batmayız, merak etme. Burada çalışmadan evvel de özel müşterimizdin."

Güldüm. "Eksik olma Ali abi ama ben ciddiyim," deyip bir de *Uğultulu Tepeler*'i aldım. "Bu üç kitap benimdir, deftere yazıyorum, maaşımdan kesersin."

"İyi bakalım," dedi. Ben kitapları kasanın arkasına saklayıp kalemle veresiye defterine isimlerini yazıyorken Ali abi, "Kayda ne zaman gideceksin?" diye sordu.

Başımı defterden kaldırmadan "Yarın," dedim heyecanla. "Ben de senden bunun için izin isteyecektim, cuma kaydın son günü. Yarın için izin alabilir miyim?"

"Sorman hata," dedi en içten tavrıyla. "Kim götürecek?"

"Babam köylerden birinde yine, abimi de biliyorsun..." Kalemi defterin arasında bırakıp defteri kapattım. "Minibüsle gideceğim. Kardeşlerim, Yasemin ve Elif'le birlikte."

"İsterseniz..." deyip durdu. Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Ben götürebilirim, arabayla. Birkaç depoyla da görüşmem gerekiyordu."

"Burası ne olacak?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bakacak birisini bulurum."

İlteriş'e arabayla gitme fikri ne kadar cazip gelse de Ali abiyi böyle zor bir durumda bırakmak istemezdim. Çok nezaket sahibi bir insandı,

yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapardı fakat bu kadarına gerek yoktu. "Teşekkürler Ali abi," dedim büyük bir içtenlikle. "Ama biz gideriz kızlarla. Hem, yolculuk için de heyecanlanıyorduk. İlk kez aile büyüklerimiz olmadan İlteriş'e gideceğiz."

"Minibüs yolculuğu pek de heyecanlı olmasa gerek. O sıcağın altında... Ciddiyim, dükkânı illaki birine bırakırım. Babam ilgilenir olmazsa."

Başımı hayır anlamında salladım. "Gerek yok," dedim son sözcüğü uzatarak. "Ama teşekkürler nazik teklifin için."

Ali abi gülümsedi. "Ne demek..."

Konuşmamız henüz sonlanmıştı ki dükkânın kapısından içeri Zeliha girdi. Elinde yine üstü kapalı bir yiyecek kabı vardı. Fuşya rengi bir elbise giyinmiş, saçlarını iki yandan özenle örmüştü. Yüzündeki makyaja destek veren tatlı gülümsemesiyle önce Ali abiye, sonra bana ardından tekrar Ali abiye baktı. "Hayırlı sabahlar," dedi sevecen tavrıyla.

"Hayırlı sabahlar," diye yanıtladık.

Zeliha bize yaklaşırken "Patatesli börek yaptım da kokmuştur, size de getireyim dedim... Kahvaltı yapmış mıydınız?" dedi.

Ali abinin dağınık kaşları havalandı. "Ne diye zahmet ediyorsun Zeliha, inan gelmiyor yaptığın yemeklerin kokusu buraya."

Zeliha börek kabını kasanın bulunduğu masaya bırakırken "Lafın gelişi canım," diyerek tebessüm etti. "Bir şey yaptığım zaman başkalarının boğazından geçmeden rahat edemiyorum inanın ki. Bir de okuduğum kitaplar bitti. Hazır almaya gelecekken, börekleri de getireyim dedim."

Ali abi, bu durumdan pek hoşnut olmadığını belli ederek içine çektiği nefesi sesli şekilde dışarı savurdu. Kolilerin içinden üç beş kitap alarak yeniden merdivene yöneldi. "İyi bakalım, Mihra göstersin sana kitapları."

Zeliha'nın suratındaki gülümseme bu hareketle birlikte hafiften silindi, upuzun kirpiklerin çevrelediği güzel gözleri beni bulduğunda kaşlarının ucu yukarı kalktı. Elimden ne gelir dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim, ardından başımla ilgisini çekebilecek kitapların olduğu rafları gösterdim.

"Gel Zeliha, bak çok güzel kitaplar gelmiş. Tam senlik."

Zeliha, yüzüne düşen bir iki tel saçı geriye attı, iyice bozulmuştu lakin bunu belli etmemeyi deneyerek "Ah, ne güzel..." dedi ve peşimden ilerledi. Onunla, Ali abiye uzak kalan rafların olduğu kısma yürüdüm. Klasiklerin olduğu rafa ulaştığımızda ilk konuşan Zeliha oldu. "Benden hiç hoşlanmıyor."

Omuzları düşmüş, kaşları ağlak bir çocuğunki gibi havaya kalkmıştı. Gözlerinde hafif bir buğulanma sezdiğimde kötü hissettim ve ona iyi gelmek için "Sana öyle geliyor," dedim. "Ali abi... Pek böyle şeylerden anlamaz." Sesimi kıstım, hafiften ona yaklaşıp bir sır veriyor edasıyla ekledim. "Aramızda kalsın, hiç sevgilisi de olmadı. Nerede ne yapacağını bilemiyor bence."

"Ya... Öyle mi dersin?"

"Bence..." dedim. "Ama sen de abartıyorsun biraz yani. Her gün elinde yemekle buraya gelirsen çok hevesli görünürsün. Erkeklerin kalbine giden yol midesinden geçermiş düşüncesi eskilerde kaldı..."

"Şimdikiler işveye cilveye bakıyor, değil mi?"

"Hayır!" diye itiraz ettim. "Ali abi öyle biri değil. Sadece, bence bir görünüp bir kaybolarak kendini özletmelisin. Sürekli gözünün önünde olursan daha âşık olmadan seni görmeye alışır ve bu sıradanlaşır. Heyecan olmaz."

Zeliha, dudaklarını sağ yanağına doğru büzüştürdü. "Öyle mi dersin?"

Başımla onayladım. "Bence öyle."

Gözlerini kıstı, göz ucuyla Ali abiye baktıktan sonra yeniden bana döndü. "Aslında haklısın, bir de başka bahanem de yok. Hep aynı şeyler..."

"Yani... Bak gör, bu taktik işe yarayacak."

"Hadi inşallah," deyip kollarını göğsünde birleştirdi. Bakışları tekrar benimle buluştuğunda kurnaz bir ifadeyle gülümseyip "Kız Mihra..." dedi. Başını sağa ve sola devirdi. "Sen nereden biliyorsun bunları bakayım? Yoksa hayatında biri mi var? Hadi söyle, hadi!"

Gaf yapmış gibi boğazımı temizledim, yüzümü kitaplara çevirip "Nereden bileceğim canım, kitaplardan," dedim. Yalan sayılmazdı. Evet, hayatımda biri vardı ama bu düşünceler Yusuf Agâh'la olan belli belirsiz ilişkimizden çıkardıklarımdan değildi. Yüzlerce hayat okumuştum, ilişkilere dair az çok bilgim vardı. "İşte bak, sen okumuyorsun, en ufak olayda ne yapsam ne etsem diye kalıveriyorsun."

"Essahtan ya, öyle oluyor," dedi pişmanlıkla. "Alıyorum alıyorum, evde masanın üzerinde bakışıyoruz öyle. Salak Zeliha, oku da bilgilensene..."

"Estağfirullah canım," dedim ve zaten okumayacağını bildiğimden çok fazla irdelemeden rasgele bir kitap çıkardım. Gelen *Madam Bovary*'di, lise birinci sınıfta okumuştum, çok severek okuduğum söylenemezdi doğrusu. Ama Zeliha için fark etmezdi. "Al bakalım."

Kaşlarını çatarak kitabı aldı, önce ön yüzüne, sonra arka yüzüne baktı. "Ne anlatıyor kız? Epey de kalınmış. Bunu bir okusam, bir yıl kitap okumama gerek kalmaz." Kendi kendine kahkaha attı.

"Aşkı arayan bir kadının dramatik hayatı diyebiliriz. Bihter Ziyagil* gibi, sonu biraz depresif." Türk dizileri burada Karahan dizilerinden daha meşhurdu.

"Ah... Aynı ben," dedi içli içli. "Gideyim de internetten alıntılarına bakayım. Sağ ol canım. Çok yardımcı oluyorsun bana vallahi."

Gülümsedim. "Önemli değil." Zeliha tam kasaya doğru ilerleyecekken, "Aslında..." dedim bir anda, adım atmaktan vazgeçip bana baktı. Tek kaşını yukarı kaldırdığında derin bir nefes aldım. "Benim de senden isteyeceğim bir şey var."

"Nedir?"

"Şu... Poğaçaların tarifi. Çok beğendim de, ben de yapmak istiyorum."

"Mihra..." dedi Zeliha, gözlerini kocaman açmıştı. "Kusura bakma ama onlar benim özel tarifim, kimseyle paylaşamam."

"Ama ben sana yardımcı oluyorum."

"Tamam, bir gönül işin olursa ben de sana yardımcı olurum, ama poğaçalar benim dokunulmazım. Asla, kimseye veremem tarifini. Onlar, Zeliha'yı Zeliha yapan özel şeyler. Herkes benim gibi poğaça yaparsa, ne ayrıcalığı kalır ki?"

"Kimseye dağıtmam," dedim ısrarla. "Çok beğendim, lütfen. Hatta kimseye yedirmem de, kendim yapar kendim yerim." *Yusuf Agâh için yaparım sadece.*

Zeliha kaşlarını havaya kaldırıp başını hayır dercesine salladı. "Üzgünüm ama bunu yapamam, o tarif bir sır."

Kollarımı göğsümde birleştirip kaşlarımı çattım. "İyi, o zaman ben de bundan sonra sana yardım etmeyeceğim. Tek bir kitap önerisi dahi yapmam, Ali abi hangisini sever, hangisini sevmez, paylaşmam hiç." Elimi yukarı kaldırıp dudaklarımı sıkı sıkıya kapatarak baş ve işaretparmağımı birleştirerek hayali fermuarı çektim.

Zeliha sağ omuzunu kaldırıp indirdi. "Sen bilirsin, Ali'nin Instagram hesabında öne çıkanlarında okuduğu kitapları var zaten. Onlardan alacağım artık."

Hayal kırıklığına uğradım. Zeliha'ya bakışlarımda artık öfke kırıntıları vardı. "Aşk olsun. Çok ihtiyacım var diyorum, ne olur versen."

* Bihter Ziyagil, Halid Ziya Uşaklıgil'in realist-naturalist romanı Aşk-ı Memnu'nun karakteridir.

"Katiyen olmaz. Canın istediği zaman söyle, ben yapar getiririm. Ama tarifi isteme ne olur, herkesin belirli çizgileri vardır. Benimki de bu."

Dümdüz bir ifadeyle suratına bakarken "Poğaça mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Pofurdadım. Yusuf Agâh çok sevmişti, el lezzetim çok iyi olmasa da yapabileceğimi düşünüyordum, yani ileride bir gün yap derse ne halt edecektim? Eh, bunu adamı kandırmadan önce düşünmeliydim, yalan sahiden kötüydü. Ufak bir tanesi bile nasıl kapana sıkıştırmıştı beni.

Zeliha "Kitap için teşekkürler," dediğinde ilgimi yeniden ona verdim. "Asma suratını, bir dahakine poğaça yapıp getiririm, söz."

Gülümsemeyi denedim ancak pek de başarılı olduğumu düşünmüyordum. Zeliha çıkmak için Ali abiye döndüğünde ben de peşinden ilerledim. Aşağı inmiş olan Ali abi Zeliha'dan para almadı. "Böreklerin karşılığı olsun Zeliha, keyifle oku," dedi.

O an Zeliha'nın gözlerindeki ışıltıyı seçmek hiç zor değildi. Belli belirsiz gülümsedi. "Olur mu öyle şey? Alın lütfen. Ben karşılık beklemeden getirdim onları."

"Olur olur," dedi Ali abi gözlerini kapatıp açarak. Zeliha ne yapacağını bilemeden bana baktığında kabul et der gibi göz kırptım.

"E iyi madem," dedi Zeliha başını omzuna eğerek, utangaç tavrıyla. Tek eliyle örgüsünün ucuyla oynuyordu, hal ve hareketleri dışarıdan bir göze "Ben Ali'den hoşlanıyorum," diye bağırıyordu âdeta. O an, acaba ben de Yusuf Agâh'la konuşurken ondan etkilendiğimi böyle apaçık belli ediyor muyum diye düşünmeden edemedim. Eğer böyle oluyorsam çok fenaydı. "Allah'a emanet olun, görüşmek üzere. Börekleri soğutmadan yiyin."

Ali abi Zeliha'yı başıyla onayladı. Genç kadın çıktıktan sonra "Hadi bakalım Mihra," dedi. "İki çay al gel de yiyelim şu börekleri."

"Hemen," diyerek arkamı döndüm hızla ve şimdilik poğaçaları bir kenara bırakarak çay getirmeye gittim.

Kitapçıda pek yoğun geçmeyen bir günün daha sonuna yaklaşmıştık. Ali abi ufak bir para işi için dışarı çıkmıştı, müşterinin olmaması nedeniyle ben de kasanın arkasındaki Ali abinin koltuğuna oturmuş telefonumda geziniyordum. Instagram'ı açmıştım, Yusuf Agâh'ın profiline bakıyordum. Zeliha bile Ali abiyle takipleşiyordu, bizse Yusuf Agâh'la sürekli mesajlaştığımız halde birbirimizi takip etmiyorduk. Doğrusu, onun beni beklediğini biliyordum. Bense cesaret edemiyordum ama içeride neler olduğunu da deli gibi merak ediyordum. Daha fazla

fotoğrafını görmek, attığı hikâyeleri izlemek, dinlediği şarkılara kulak vermek istiyordum.

Başparmağımı takip et kısmına götürdüm, basıp basmamak konusunda kararsız kaldım. Ne olacaktı ki? Abimle falan takipleşiyordu, üstelik artık birbirimizi tanıyorduk, garip karşılanmazdı. Bir anlık cesaretle takip et butonuna bastım ve heyecanla gözlerimi kapattım. Kalbim güm güm atarken oturduğum sandalyede hevesle kıpırdandım. Yanaklarıma bir ateş yükseldi, ruhum cayır cayır yandı. Gözlerimi açtım, hâlâ isteğim duruyordu.

"Yok ya, yapamayacağım," dedim kendi kendime ve isteği geri çektim. Tüm heyecanım da istekle birlikte geri çekildi.

Ve dakikalar sonra yukarıdan bir mesaj bildirimi geldi.

Yusuf Agâh: Bir adım attığında Mihra, geri çekilme.

Bir de üstüne Instagram bildirimi eklendi.

Yusuf Agâh Demiral (@yusufagahdemiral) sizi takip etmek istiyor.

Utançla yüzümü buruştururken, heyecanla atan kalbimi bastırmaya gücüm yoktu.

Mihra: Senden de hiçbir şey kaçmıyor. İşin gücün yok mu senin?

Yusuf Agâh: Var. Ama gözüm kulağım sende.

Gülümsedim.

Yusuf Agâh: Kabul et hadi.

Gülümsemem genişlerken hemen Instagram'a girdim, isteğini kabul ettim, akabinde ona istek attım ve saniyeler içinde dönüş yaptı. Artık bana açılan hesabı mücevherlerle dolu önemli bir odaya giriş yapmışım gibi hissettirdi. Sırayla fotoğraflarını baktım. En son paylaştığı fotoğrafta asker kamuflajıyla, karlı dağların arasında nöbet kulübesinin içindeydi. Açıklamasında da "Biz dağlara atarız pusu," yazıyordu. Fotoğraf arkadan çekilmişti, yüzü görünmüyordu.

Gülümseyerek aşağı indim. Ondan bir önceki gönderisi muhtemelen Türkiye'deyken çekilmiş bir videoya aitti, ellerinde boks eldiveni vardı ve karşısındaki adamla yumruk alıştırması yapıyordu. Kolunun her hareketinde kasları daha çok kendini belli ediyordu, çok güçlüydü, belliydi. Her izleyen kızın benim gibi gözlerini alamadığını düşününce gerildim, kasıldım ve bu videoyu hemen geçtim.

Bir sonraki fotoğrafıysa konserde çekilmiş olacaktı ki arkasında yerde oturan kalabalık bir insan topluluğu vardı. Kehribar gözlerini siyah gözlüğü gölgelemişti, güzel saçları biraz daha uzundu ve dağınık

görünüyordu. Çok hafif gülümsemişti ancak aşırı estetik duran iki gamzesi de yanaklarında yerini almıştı, üzerindeki beyaz keten gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı ve bu hafiften serseri imajı veren fotoğraf kalp atışlarımın daha da hızlanmasını sağlamıştı.

Adam çok yakışıklıydı.

Bir sonraki gönderisiyse yine videoydu, konumunda Sivas yazıyordu, neresi olduğunu bilmediğim bu yer yine muhtemelen Türkiye'deydi, yanında iki köpek vardı ve ikisi de yarış ediyorlar gibi Yusuf Agâh'ın yüzünü yalıyordu. Hangisini sevse diğeri kendini öne atıyordu, komik bir videoydu. Açıklama kısmına yazdığı "Benim için kavga etmenize hiç gerek yoktu çocuklar," yazısıyla kahkaha attım.

Instagram'dan çıkış yaptım, tekrar WhatsApp'a girdim ve hâlâ çevrimdışı olan Yusuf Agâh'a mesaj attım. Muhtemelen o da şu an benim profilimde geziniyordu, bu düşünceyle hafiften kasıldım,

Mihra: O iki köpek senin mi?

Çok geçmeden çevrimiçi oldu.

Yusuf Agâh: Evet. Sivas'taki çiftliğimizde kalıyorlar.

Yusuf Agâh: Bir tane de İstanbul'da var.

Mihra: Çok tatlılar. Seni de çok seviyorlar, belli.

Yusuf Agâh: Severler.

Yusuf Agâh: Eminim ki tanısalar, seni de çok severler.

Yusuf Agâh: Belki bir gün tanışırsınız.

Tebessüm ettim.

Mihra: Eğer bir gün Türkiye'ye gelirsek...

Mihra: Bu arada... Sivas neresi?

Yusuf Agâh: İç Anadolu'da kalıyor. Benim memleketim. Güzel bir şehirdir.

Sivas'ı araştırmayı kafama koydum. İnternetten fotoğraflarına falan bakacaktım, biraz bilgi sahibi olmak istemiştim hakkında.

Yusuf Agâh: İşten çıktın mı?

Mihra: Hayır, Ali abiyi bekliyorum. Bir işi var da.

Yusuf Agâh: Yarın kaçta gideceksin okuluna?

Neden sorduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Mihra: On bir gibi. Neden?

Yusuf Agâh: Hiç.

Yusuf Agâh: Çıkmam gerekiyor. Eve girdiğinde yaz bana.

Kemal olayından beri bu konuda çok hassastı. Aramızdaki bu şeyin henüz bir adı olmasa da onun eve gittiğimi bildirmemi istemesini garip karşılamıyor, bu konuda rahatsız hissetmiyordum. Bu seni ne ilgilendirir diyemiyordum, çünkü ilgilendirmesini istiyordum.

Mihra: Yazarım.

Ve çevrimdışı oldu. Yüzümde durmaya devam eden gülümseme bana hissettirdiklerinin emaresiydi.

Ali abi dükkâna geldiğinde ben de çantamı ve kitaplarımı alıp patronumla vedalaşarak dışarı çıktım. Akşamüzeri olduğundan güneş yavaştan çekilmeye başlamış, sıcak havayı ılık rüzgârlar şenlendirmişti. Pazara girdiğimde her zamankinden seyrek olan tezgâhları görünce şaşırmadan edemedim. İlk defa bu kadar rahat yürüyebiliyordum buralarda. Annemin gönderdiği listede olan biberleri almak için önünden geçmekte olduğum her zaman uğradığımız bibercide durdum.

"İyi akşamlar İhsan abi."

İhsan abi her zamanki neşesinden biraz daha yoksun bir tavırla karşılık verse de moralini bozacak bir şey olduğunu düşünerek aldırış etmedim. Biber kovasını elime aldım, seçmeye başladım. Göz ucuyla kilosunun ne kadar olduğunu kontrol etmek için şöyle bir baktığımda bir kilo biberin on karat olduğunu gördüm ve gözlerimi kocaman açtım.

"On karat mı?" diye sordum kirpiklerimi kırpıştırarak, kovayı ateşe dokunuyormuşum gibi bıraktım hemen. Annem on karata biber aldığımı duysa beni öldürürdü. "Daha geçen hafta iki buçuktu."

İhsan amca içine çektiği nefesi sesli olarak dışarı savurdu. "Daha ucuzunu bulamazsın. Dağıtım sıkıntısı var, elde çok fazla mal olmadığından bu fiyata satıyoruz kızım."

"Dağıtım sıkıntısı mı? O neden?"

İhsan abi elini salladı. "Muhalif ordusu çoğu şehri abluka altına almış diyorlar. Ürünler buralara gönderilmiyor."

"Emin misiniz?" diye sordum. "Haberlerde bir şey yok, babam radyoyu da dinliyor. Başkan iyi konuşuyordu."

"Başkan'a bakma sen," dedi nefes verir gibi gülerek. Ama bu mutlu bir gülüş değildi. "Haberlere kalırsa ülke güllük gülistanlık. Ama gerçekler hiç öyle değil, baksana, şurada gördüğün ürünlerden başkası yok elimde. Tüm tezgâhlarda durum aynı, pazarda müşteri kalmadı. Fiyatları gören arkasına bakmadan evine gidiyor. Sanki haftaya düzelecek."

"İstiyorsan kontrol et kızım, daha ucuzunu bulamazsın, benden demesi."

Bu sırada tezgâha gelen başka bir müşteriyle ilgilenmeye başladı.

İhsan abinin sözüne güvensem de yine de gözlerimle görmeden inanmamayı seçerek tezgâhları gezdim. Fakat söylediği gibi her şey ateş pahasınaydı. Elimdeki para annemin istediklerinin ancak yarısını almaya yeterdi, bu yüzden almadan önce telefonumu dışarı çıkardım ve annemin numarasını tuşlayıp onu durumdan haberdar ettim.

"Bunlar da ülke sıkışmayagörsün," dedi annem ben ona olayları anlatır anlatmaz. "Hemen her şeyin fiyatını artırıyorlar, bahaneleri de hemen hazır. Sanki kargaşa dün başlamış. Devletin bu duruma bir el atması gerekiyor. Olur mu öyle kafalarına göre fiyat artırmak yahu?"

"Anne gerçekten kasaları gösterdi İhsan abi, elinde başka mal yoktu."

"Kesin öyledir, kesin," dedi annem öfkeyle. Sinirle nefesini serbest bıraktı. "Şimdi alma gel derdim de, dua etsinler ki misafirimiz var. Hepsinden az az al kızım."

"Ne kadar az?"

"Ay kızım al üç yüz gram beş yüz gram işte, konuşturma beni daha fazla. İşim başımdan aşkın zaten."

Sanki pazardaki fiyatları yükselten benmişim gibi sinirini benden çıkaran annem telefonu da yüzüme kapattı.

Ertesi sabah okula kaydolmanın verdiği heyecanla uyandım. Doğrusu, gece de sırf bu yüzden pek uyuyamamıştım. Üniversiteyi kazanmak için iki yıl çalışmıştım ve nihayetinde başarmış olmanın verdiği hazzın tarifi yoktu. Üzerime kırık beyaz rengi, yine üzerinde küçük çiçekleri olan, salaş eteğinin boyu dizlerime kadar gelen elbiselerimden biri vardı. Saçlarımın önünden iki tutam alıp arkamda birleştirmiştim, yüzüme de hafif bir makyaj yapmıştım. Kendimi son kez kontrol ettikten sonra çantamı koluma asarak evden çıktım.

Babam ve abim hariç, tüm ailem bahçedeki masada kahvaltı yapıyorlardı. Çayları koymakta olan annem beni görür görmez "Gel hemen iki lokma bir şey atıştır kızım," dedi. Yirmi dakikalık bir kahvaltı keyfi yapabilirdim, on birde minibüs kalkacaktı, oldukça da dakiklerdi.

"Günaydın," dedim masaya doğru. İlteriş'e benimle gitmek için hazırlanan Ayşe ve Gülnar ağızları dolu olduğu için başıyla onayladılar. Yasir hiç umursamadan uykulu gözlerle tabağını bitirmeye çalışıyordu. Elif'se solgun yüzüne nahif bir tebessüm ekledi.

"Günaydın," dedi. Ardından annemin uzattığı çayı eline aldı. "Çok güzel olmuşsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, özendim biraz. Sonuçta üniversiteme gideceğim."

Yasir bir anda kafasını tabağından kaldırıp bana baktı. "Bana bak Mihra, Yasemin'in dediği gibi oradan koca bulmaya falan kalkışma ha."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Allah Allah, sana ne be?"

"Ne demek sana ne?" derken ağzındaki lokmayı yuttu. "Erkek kardeşinim ben senin. Erkek kardeş abi yarısıdır."

"Zevzek zevzek konuşma," dedi annem bana tabağımı uzatırken. "Ablan oraya okumaya gidecek, koca bulmaya değil."

"Bunun farkında olanlar olarak sayıca o kadar azız ki," dedim dertli dertli. Tabağımı aldım, içine patates kızartmasından iki kaşık doldurdum.

"Vallahi ben bilmem. Her kimle evleneceksen önce bizim onayımızdan geçmesi gerekiyor."

"Yasir," dedim tabağıma bir iki dilim domates eklerken. "Benim evlenmem için önümüzde en az dört yıl var. Bu konuyla kafanı fazla yorma canım kardeşim."

"Aferin," dedi Yasir ve iki yanağını da yemekle doldurdu. Fazla uzatmaması için başka bir şey söylemedim.

Elif'le bakışlarımız birleştiğinde "Daha iyi misin?" diye sordum. Dün biraz midesi bulanmış, ailesi gider gitmez yatmıştı.

"Üşüttüm galiba, sabaha kadar midem bulandı çok fena. Ateşim de var sanki biraz..."

Annem hemen elinin tersini Elif'in alnına koydu. "Var sanki biraz, pencereler açık mı uyuyorsunuz siz? Kızım, yaz ayları diye yapmayın öyle şeyler, bir ayaz gelir işte böyle hasta eder."

Elif tebessüm etmeye çalıştı. "Bir daha açmayız. Sanırım o yüzden oldu."

"Ben şimdi sana bir nane limon kaynatırım, bir şeyciğin kalmaz. Dinlenirsin de azıcık."

"Mihra'nın nane limonu çok işe yarardı, sizden öğrendiğini yapmıştı bir kez bizim evde, kesin iyi gelir."

"Eee, benim de kocamdan kaptığım birkaç taktik var," dedi annem. "Onun kadar olmasa da benim de hastaları iyileştiren formüllerim bulunuyor." Güldü.

Patates kızartmasını çiğnerken "Keşke iyi olsaydın da gelebilseydin," dedim Elif'e. "Seninle daha güzel geçerdi eminim."

Ayşe ve Gülnar "Aynen yenge ya," diye destek çıktılar bana. "Şimdi Yasemin tek başına hiç çekilmez."

Elif başını omuzuna eğerek onlara baktı. "Çok ayıp kızlar."

Ayşe, "Hiç de ayıp değil," diye karşılık verdi. "Siz ikiniz onunla nasıl arkadaşlık ettiniz anlamıyoruz cidden."

Elif'le birbirimize baktık. Ancak bu defa kızarak araya giren annem oldu. "O nasıl laf öyle? Yakışıyor mu kızın arkasından konuşmak? Duymayayım bir daha."

"Hay ağzın bal yesin anne," dedim. "Ben bunlarla baş edemiyorum, bir de sen uyar."

Gülnar, kafasını bana yaklaştırdı. "Yanında yine Yusuf Agâh'a sulanırsa görürs..."

Susturmak için hafiften dirsek attığımda inleyerek geri çekildi. Hiç çekinceleri yoktu, annemin yanında rahat rahat konuşabiliyorlardı. Hele ki Kemal olayından sonra hiç dillerinden düşmemişti Yusuf Agâh, odamıza her girdiğimizde, uyumadan önce mutlaka o konuyu açıyor, genç askere kendi aramızda övgüler yağdırıyorlardı. Bir de Instagram'dan takipleştiğimizi görmüşler, bununla birlikte sevinçten küşt depti* oynamadıkları kalmıştı. Bilmeleri bir yandan iyiydi diğer yandan da böyle belaydılar işte.

Yine de çok seviyordum ikisini de.

Sehra'nın kahvaltı boyunca hiç bana bakmadığını fark ettiğimde "Ablacığım," dedim. "Küs müyüz? Niye konuşmuyorsun?"

Kollarını göğsünde birleştirdi, kafasını annemin tarafına çevirdi. Kaşlarımı çatıp anneme neler oluyor dercesine baktığımda annem "Onu götürmediğiniz için size küs," dedi ağzının içinde. Sonra "Yavrum Yasir abin seni parka götürecek, ye hadi yemeğini," diye ekledi.

"Hayda..." dedi Yasir. "Ne parkı ya, arkadaşlarla maç yapmaya gideceğim ben."

"Ben sana bir maç oynatırım," dedi annem elindeki servis kaşığını kaldırarak. "Topu da terliğim yaparım, kaç kaçabilirsen!"

Ayşe ve Gülnar kıkırdadığında Yasir "Ne terliği ya? On sekiz yaşındayım ben, on sekiz," diye tepki verdi.

"On yedi buçuksun canım," diye düzeltti annem. "Daha altı ay var reşit olmana."

Onlar atışırken ben Sehra'ya doğru eğildim. "Sehra, biliyor musun İlteriş'te çok güzel oyuncak bebekler varmış. Pembe saçlı bile varmış."

Yine bakmadı.

"Eğer benimle barışırsan gelirken sana o bebeklerden getiririm."

* Türkmen Milli Dansı.

Yasir gibi kıvırcık saçlara sahip olan tek aile üyemiz Sehra kafasını çevirdi ve "Ağlayan bebek mi?" diye sordu.

Güldüm. "Hı-hım, ağlayan bebek. Çiş falan da yapıyormuş."

Sehra kıkırdadı. "Çişli bebek. Al bana abla ne olur."

"Tamam, öp o zaman bir kere."

Tek yanağımı öptü. Sağ yanağımı da döndüm. "Burayı da..." Orayı da öptü. "Sarıl bir de bakalım."

Küçük kollarını boynuma doladı.

"Barıştık mı?"

"Hı-hııım," diye yanıtladı. "Bebeğimi getir. Bir de çikolata."

"Yiye yiye ağzında sağlam diş kalmadı, hâlâ çikolata istiyor."

Sehra Yasir'e baktı sinirle. "Sana neeee!" dedi neredeyse ağlayarak çığlık atar gibi.

"Oğlum kızdırma şunu!"

"Ya bana sana ne diyor, ona bağırman lazım!"

"O üç yaşında!"

Sehra anneme baktı. "Üç değil, dört! Büyüdüm ben!"

"Üç buçuk," dedi annem. Ardından ellerini beline koydu. "Keşke sadece saçın benzeseydi kızım," diye ekledi muhtemelen az önce Yasir'le yaşadığı muhabbetin benzerini Sehra'yla da yaşadığını anımsayınca. Bununla birlikte hepimiz gülüştük.

On bire beş kala minibüsün kalkacağı yerdeydik. Ben Yasemin'le oturuyordum, Ayşe ve Gülnar'sa tam arkamızdalardı. Yasemin karşılaştığımız andan beri bana sürekli bir şeyler anlatıyordu fakat ben aklımı ona veremiyordum. Çünkü kafam Yusuf Agâh'taydı. Bugün okula kayda gideceğimi biliyordu fakat hiç mesaj atmamıştı, doğrusu bu beni biraz üzmüştü. Bu konu hakkında ne kadar heyecanlı olduğumu biliyordu, heyecanımı paylaşmasını beklemiştim. Hoş, adam askerdi. Belki de işleri vardı, görevdeydi kim bilir. İşte, mesleğinin kötü yanı da buydu. İşlerinin olduğunu düşünmek de rahatlatmıyor, onun için daha çok endişelenmeme sebep oluyordu.

Yaklaşık iki buçuk saatlik yorucu yolculuğun ardından İlteriş'te indiğimizde yol kenarındaki dondurmacıya üniversitenin nerede olduğunu sormuş, adımın tarifiyle birlikte üniversiteyi nihayet bulmuştuk. Yeni yapılmış bir üniversiteydi, dışı pek de özenli durmasa da bana verdiği heyecan paha biçilemezdi. Kardeşlerim ve Yasemin'le birlikte kapıdan gireceğimiz sıra, güvenlik önümüze geçti ve "Hanginiz öğrencisiniz?" diye sordu.

Birbirimize baktıktan sonra çekimser bir ifadeyle elimi kaldırdım. Şapkasının altından bana bakan adam "Kimlik ve kazanma belgeni göreyim," dedi.

Hemen çantamı açtım, katlayıp içine attığım belgeyle, cüzdanımdaki kimliğimi çıkardım, adama uzattım. Önce kâğıtlara ardından yüzüme baktı. Belgelerimi tekrar bana uzatırken "Girebilirsin," dedi. Kardeşlerim ve Yasemin de hareketlendiğinde adam "Yalnızca öğrenci," dedi.

"E biz ne yapacağız?"

Adam omuzlarını kaldırıp indirdi, "Kurallar böyle," dedikten sonra uzatmadan diğer öğrencilerle ilgilendi.

"Zaten baksanıza sıra çok fena," dedi Yasemin. Sonra surat astı. "Tüh ya, okumuş bir yakışıklı tavlarım diye de heveslenmiştim."

"Hemen de sana bakacaktı zaten okumuş yakışıklı," dedi Gülnar.

Yasemin gülerek bana baktı. "Senin bu kardeşlerin beni tanımamış daha."

"Her neyse," dedi Ayşe. "Abla, sen geç içeri. Biz de bir kafeye falan gideriz. Beklemeyelim sıcağın alnında."

"Çok doğru," dedi Yasemin. "Zaten bu sıra ne zaman biter meçhul. Kolay gelsin sana kardeşim."

Tebessüm ettim. "İyi madem, gittiğiniz yeri yazın bana."

Dakikalar sonra okulun içine girdim. Her bölüm için ayrı kısımlar vardı, Eğitim Fakültesi bölümünde de ilgilenen on kişi bulunuyordu, bu yüzden uzun gözüken sıra saniyeler içinde aktı, sıra bana geldiğinde hiç uzatmadan belgelerimi verdim, onaylandı ve kısaca "Hayırlı olsun," denildikten sonra okul kartım verilip sıradaki çağırıldı.

Bu kadar kolay olacağını bilmiyordum, sanırım üniversitenin en zor kısmı kazanmasıydı.

Aylar sonra sürekli girip çıkarak alışmış olacağını okulun bahçesinde yürürken etrafı inceliyordum. Yeni gelen öğrenciler hevesle bekliyorlardı, kimi sıradaki diğer akranlarıyla muhabbet kurmuş kimileri de benim gibi dışa kapalı olarak sırasının gelmesini bekliyordu. İçimde bir coşku vardı, artık üniversiteliydim, bunun ağırlığını da hissetmiştim ama henüz kendimi buraya tam olarak ait hissettiğim söylenemezdi. Muhtemelen, derslere başlayınca hissedecektim.

Çantamın içinden telefonumu çıkardım, Ayşe ve Gülnar'a mesaj atmak için WhatsApp'ı açtım, Yusuf Agâh'ın hâlâ bir şey yazmadığını görünce suratım iyice asıldı. Ayşe mesajla gittikleri kafenin konumunu atmıştı. Okulun mermer merdivenlerinden inerken haritalardan konumu açtım ve yürümeyle yaklaşık on dakikalık mesafede olduğunu gördüm.

Merdivenlerin ortasındayken hangi yönden gideceğimi kontrol etmek için kafamı kaldırdım ve...

Başka yöne bakamadım.

Eğer yanlış görmüyorsam, Yusuf Ağâh, okulun önündeki yolun kenarına park edilmiş siyah bir arabanın önünde, sırtını aracın kapısına yaslamış bir vaziyette duruyordu.

Rüzgârdan korumak için yukarı kaldırıp saçlarımın üzerine çıkardığım elim öylece durdu, tıpkı adımlarım gibi. Birkaç saniye olduğum yerde durarak gözlerimi kırpıştırdım, fakat bir hayal değildi. Hâlâ orada duruyordu. Üzerinde kollarını katladığı, birkaç düğmesini açtığı yazlık, keten bir beyaz gömlek vardı, bej rengi pantolonuyla güzel bir uyum sağlamıştı. Saçlarının önünü hafiften kaldırıp sağa eğmişti ve... Buradaydı, o, yani...

Yusuf Agâh.

Kehribar gözleri gözlerimdeydi, kalın dudaklarında metrelerce ötemde olmamıza rağmen gamzelerini belli eden bir gülümseme vardı. Öyle güzel dikkat çekiyordu ki o an okuldan çıkmakta olan birkaç kız başlarını kaldırıp muhakkak ona bakıyorlardı. Elbette hiçbiri benim gibi olduğu yerde donakalıp yakışıklı üsteğmenin etkisiyle yürüme yetisini kaybetmiş değildi.

Bilmem kaçıncı kez gözlerimi kırpıştırıp gerçek olduğunu idrak edince derin bir nefes aldım ve yüreğim kulaklarımda atıyorken titreyen bacaklarımla merdivenleri inmeye devam ettim. Önce etrafa, ardından yeniden ona baktım ve "Sen..." diyebildim sadece. Sadece gülümsüyordum şaşkınca ama sevinç dolu kahkahalar atmak istiyordum.

"Merhaba Mihra."

"Merhaba," dedim tam karşısına geçtiğimde. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Silemediğim gülüşümle ona bakmayı sürdürürken ekledim. "Sen... Burada ne arıyorsun?"

Yusuf Agâh ağzını açıp cevap verecekti ki, sırtını yaslamış olduğu arabanın ön camı açıldı, sürücü koltuğundaki Ahmet kafasını uzattı ve elini sallayarak "Selamün aleyküm yenge," diye seslendi.

Gözlerimi kısarak "Aleyküm selam," dedim, bu sırada Yusuf Agâh'ın da başını Ahmet'e çevirdiğini gördüm.

"Kapat şu camı, kapat. Klima çalışıyor, faydalanamazsın."

"Ne kızıyorsun Yiğido, yengeme bir selam vereyim dedim, çok mu?"

Yusuf Agâh cevap vermedi ama Ahmet'e öyle bir bakış attı ki, Ahmet daha fazla uzatmadan ışık hızıyla camı kapatarak önüne döndü.

Hallerine dudaklarımı kapatıp gülümsediğimde yeniden Yusuf Agâh'la birleşti bakışlarım. "Sen bakma ona, söylediklerine. Yenge falan diyor... Beni daha önce hiçbir kızla görmediği için şaşkın. Rahatsız oluyorsan..."

"Olmuyorum," dedim hemen. O an Yusuf Agâh'ın gözlerinde yansıyan parıltıları seçmemek imkânsızdı. Hafiften utandım. "Yani, şakacı birisi, belli. Ciddi olmadığını biliyorum. Sorun yok."

Parıltılar silindi.

Kötü bir şey söylediğimi düşünerek kendime kızdım. Sonra konuyu değiştirmeyi seçtim. "Ee, ne işin var burada? Görev falan mı vardı?"

Ellerini ceplerine soktu. "Hayır. Hiçbir işim yoktu, sadece seni görmeye geldim."

Hiç rahatsız etmediği halde saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Kalbim heyecandan serseme dönerken, "Ya," dedim.

"Ya," diye karşılık verdi. "İşin bitti herhalde."

"Evet," dedim. İlteriş'te çevremiz çok yoktu yüzden Balamir'deki gibi birinin göreceğini düşünmüyordum, üstelik bugün İlteriş'te pazar bile yoktu. "Ama Yasemin ve kardeşlerim bekliyor, kafedeler. Yanlarına gitmem gerekiyor."

Yusuf Agâh gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Gitme," dediğinde yüreğim tekledi.

"Nasıl?"

"Gitme Mihra, bugününü bana ayır. Sadece birkaç saat."

"Ama," derken kekeledim. "Beni, bekliyorlar."

"Söyle," dediğinde heyecandan neyi söylemem gerektiğinin bile farkında değildim. "Benim geldiğimi. Anlayışla karşılayacaklardır. Hem, dün bir karşılaşma sözümüz vardı, bugün karşılaşmış olduk."

"Ben..." dedim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Buraları hiç bilmiyorum. Nerede ne vardır..."

"Ben biliyorum," diye karşılık verdi. Çenesinin ucuyla okulun arka tarafını işaret etti. "Şurada bir park var. Az bir mesafe ileride. Çok güzel olduğunu söylüyorlar."

"Kızıldere Parkı mı?" diye sordum. Methini çok duymuştum ama bir türlü gitmek nasip olmamıştı.

Başıyla onayladı.

Düşünürken altdudağımı dişlerimin arasına aldım, işaret ettiği yere baktım, sonra yeniden hâlâ beni izlemekte olan Yusuf Agâh'ın gözlerine iliştirdim bakışlarımı. "Bunu neden kabul edeyim?"

"Çünkü, tutmadığın bir sözün vardı."

Verdiği cevabı tartarken ciddi bir ifadeyle ona bakmaya devam ediyordum. Nihayetinde nefes alarak göğsümü şişirdim, cevabımı söylemek için dudaklarımı araladım. "Bisiklete de biner miyiz?"

Gülümsedi.

Bu, yeterli bir cevaptı.

Yusuf Agâh sırtını arabanın kapısından ayırdı, bana doğru bir adım attı ve kaldırıma çıktı. O sırada Ahmet arabanın camını açtı bir kez daha. "Yiğido, iyi eğlenceler," diye seslendi. "Görüşürüz yenge."

"Görüşürüz," diye yanıtladım ve Yusuf Agâh'la birlikte parka doğru adımlar atmaya başladım. Bu sırada telefonumu çıkarıp Gülnar ve Ayşe'yle olan kardeş grubumuza onun geldiğini ve Yasemin'e karşı beni idare etmelerini söyledim.

Anında art arda mesajlar yağmıştı ikisinden, nasıl sevindiklerini tahmin edebiliyordum fakat Yusuf Agâh bu kadar yakınımdayken yazdıklarını okuyamazdım.

Telefonumu kapatıp çantama koyduktan sonra tekrar Yusuf Agâh'a baktım. "Sana neden 'Yiğido' diyorlar, ikinci ismin mi?"

Sorumla birlikte kısık sesli bir kahkaha attı ve yine gamzesi gözlerimi aldı. "Hayır," dedi gülüşü silinmeden. Bakışları tekrar bana iliştiğinde yüreğim pır pır atıyordu. "Sivaslı olduğum için," dedi. "Türkiye'de Sivaslılara 'Yiğido' denir."

Biraz utandım. Ama sonuçta bilmiyordum, böyle sormam doğaldı. "Kulağa hoş geliyor. Ben de yiğido diyebilir miyim?"

Kaşlarını olmaz der gibi havaya kaldırdı. "Yok, sen yiğidim de."

Ona baka baka, "Yiğidim," dediğimde Yusuf Agâh'ın bakışlarında anlık bir değişim sezdim. "Bu da mı Sivaslılara söyleniyor?"

"Sayılır ama herkese söyleyemezsin."

"Ya kime?" derken tek kaşımı kaldırdım.

"Çok iyi tanıdığın kişilere."

"Anladım," dedim.. "Yani sana 'yiğidim' diyebilirim."

Gülümsemesi genişledi. "Ne zaman istersen."

Ben de gülümsedim. Hoşuna giden bir lakaptı demek ki. Söylerdim.

Ormanın içindeki parka girdiğimizde heyecanım henüz dinmiş değildi. Girişin sol tarafında tepesinde sarı ve beyaz şeritlerin olduğu çadırı bulunan atlıkarınca vardı. Önünde kül kedisinin aracına benzer balkabağı arabası duruyordu ve iki cüce heykel de ellerini el sallar gibi yukarı kaldırmışlardı. Çam ağaçları her taraftaydı ve huzurlu bir görünüm oluşmasına sebep oluyorlardı. Sağ taraftan bir ırmak akıyordu, suyun sesi insanlarınkine karışıyordu.

"Cennet gibi bir yer," dedim etrafı incelerken.

"Öyle," diye karşılık verdi Yusuf Agâh ona döndüğümde. "Aslında, seninleyken zeytin ağacının altı da cennet gibi."

Yanaklarım al al olurken gözlerimi kıstım. "İtiraf et artık, sen aynı zamanda şairsin de."

"Şair olmak için aşkı tatmış olmak gerekir Mihra. Ben daha önce hiç aşkı tatmadım." Önüne baktı. Elleri ceplerindeyken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kim bilir, belki bundan sonra şair olurum bir şiire."

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, içimde yükselen kıvılcımların eşliğinde "Ne şanslı bir şiir," dedim.

"Ne şanslı bir şair," diye karşılık verdi.

Sıcak bakışlarla birbirimizi izlerken ilk dayanamayan ben oldum, başımı hemen önüme çevirdim ve "Eee," diye sordum. "Beni getirdin buraya. Şimdi ne yapacağız?"

"Çok şey yapabiliriz," dediğinde gözlerimi kısıp ona baktım. "Bence ilk yemek yemekten başlayabiliriz."

"Ama yanımızda bir şey yok."

Başıyla sağ tarafı işaret etti. "Burada bir restoran var. Yemekleri güzel."

"Öyle mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Kiminle geldin ki daha önce?"

"Ahmet'le," dedi ansızın gelen soruma manalı bir şekilde gülümseyerek. "Arabayla geçerken seni yolda görmüştüm, hatırlıyor musun?" Başımla onayladım. "O gün İlteriş'te birkaç işimiz vardı. Yemek için burayı çok methettiler, biz de denedik."

"Girmesek daha iyi," dediğimde "Neden?" diye sordu.

"Yanıma yeteri kadar para almadım. Yani, haber verseydin..."

Ciddileşti. "Mihra, sen bugün benim davetlimsin. Ne parası Allah aşkına?"

Başımı hayır dercesine geriye attım. "Olmaz öyle."

"Olur," dedi sert bir ifadeyle. "Hem, sana bir yemek borcum vardı. Yemeğine ortak olduğum günü unuttun mu?"

"Aynı şey değil ki," dediğimde "Aynı şey," diye karşılık verdi ve ben yeniden itiraz edecekken bir anda elimi tutup beni de kendisiyle birlikte restorana doğru yürütmeye başladı.

Elimi tutup.

Elimi.

El...

Ay şimdi şuraya düşüp bayılacağım.

Adımlarımı ona uydurmaya çalışırken elimi tutuşunun verdiği etkiyle yere kapaklanmamak için kendimi zor tutuyordum. Toprak yolda

restorana doğru ilerledik ancak ben hâlâ ellerimizde kalmıştım, daha tek kelime edemedim. İçimde filler tepişiyor, yüreğim göğsümü delecek de dışarı fırlayacak diye ödüm kopuyordu.

Restoranın içine girdiğimizde bizim tercihimize sunulan boş yerlerden cam kenarındaki, göle bakan masalardan birine geçtik. Yusuf Agâh sandalyemi çekmek için elimi bıraktığında artık boşta kalan elimi ne yapacağımı bilemeden düşmemeyi garantilemek için hemen oturdum.

O da tam karşıma oturdu. Garson gelip menüleri bırakana dek konuşmadık, yeniden yalnız kaldığımızda az önceki temasın verdiği heyecan beni terk etmiş değildi. Gözlerimi hemen ondan kaçırdım, menünün ilk sayfasını açtım. Bakıyormuş gibi yaptım ama hiçbirini okuyamıyordum henüz.

Kendi tarafındaki menüyü açan Yusuf Agâh, "Ne yiyelim?" diye sordu. "Önerilerin var mı?"

Heyecanımı ve çekimserliğimi bir kenara bırakmak istedim. Artık içeriye girmiştik, yapacak bir şey yoktu, sakin olmalıydım.

Dudaklarımı bilmem dercesine aşağı büktüm. "Hm..." dedim ve yemek isimlerinde gözlerimi gezdirdim. "Türkmen mantısı yemeyi istiyordun. Ondan söyleyebiliriz."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. Ardından kehribar hareleri beni buldu. "Hayır, onu ilk kez senin yaptığınla denemek istiyorum."

Dişlerimi göstermeden gülümseyip gözlerimi kaçırdım. Sonra pek güzel yemek yapamadığım aklıma geldi, bir anda suratımı astım. Bir de poğaçalar vardı ki artık vicdan azabı çekiyordum.

Moralimin iyice bozulmasını önlemek için ilgimi yeniden yemeklere verdim. Gözüme çarpan ilk şey Shashlyk oldu. "Shashlyk, güzeldir. Şey gibi, kebap. Şiş kebap, evet tercümesi bu olabilir."

"Geçen sefer geldiğimizde yemiştik, güzeldi," dedi ve o an bu soruyu bana yemek seçtirmek için sorduğunu anladım. Doğru ya, geçen sefer geldiyse ona neyin ne olduğunu anlatmışlardı.

Yusuf Agâh'ın el işaretiyle yanımıza gelen garson, siparişlerimizi aldıktan sonra bizi tekrar yalnız bırakmıştı. Fairuz'un *Ana La Habibi* şarkısı çalıyordu, samimi bir ortam vardı. Daha önce çok kez lokantaya gitmiş olmama rağmen hiçbirinde bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum, hayır, tatlı bir gerginlikti bu. İnce ellerim tir tir titriyor, nereye konulacağını bilmiyorlardı.

Neydi bu? Bir karşılaşma mı?

Karşılaşma böyle olmazdı.

Bir buluşma.

Bu bir buluşmadan başka bir şey değildi. Bunu itiraf etmeliydim kendime artık.

"Neyi düşünüyorsun?"

Yusuf Agâh'ın bu sorusuyla birlikte yemyeşil akarsuyu izlemeyi bıraktım ve ona baktım. Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," diye itiraf ettim.

"Hep beklemediğin anlarda çıkıyorum karşına."

"Evet," diye onayladım. "Bunu nasıl ayarladın?"

"Bahçede konuştuğumuz gün buraya yalnız geleceğini söylemiştin. Benim de sana göz kulak olmam gerekiyordu."

"Sırf bana göz kulak olmak için yüz yirmi kilometre yolu geldin yani?"

"Şanslıysam eğer, seninle biraz vakit geçirmek için. Balamir'de hiç rahat olamıyorsun."

Bakışlarımı masaya eğdim. "Herkes, birinin açığını arıyor çünkü. O yüzden..."

"Biliyorum Mihra, seni anlıyorum. O yüzden bugün buradayım."

Gülümseyerek başımı kaldırdım. "Tüm yolculuk boyunca senden bir mesaj bekledim," diye itiraf ettiğimde tek kaşını kaldırdı. Dilimle dudaklarımı temizledim. "Yani... O kadar mesajlaşıyoruz, bugün okula geleceğimi biliyordun. Benim tanıdığım Yusuf Agâh bana böyle bir günde mutlaka mesaj atardı." Tek elimle saçlarımın bir tutamını geriye attım. "Doğrusu, biraz da endişelendim. Görevde falansındır diye."

Sandalyesinde geriye yaslandı, beni izlerken kollarını göğsünde birleştirdi. "Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başarılı bir askerinin başına bir şey gelmesini istemezsin."

Ona karşı kurduğum cümleyi tekrarladığında gülüşüm büyüdü ve Yusuf Agâh'ın yüzünde de samimi bir gülümseme canlandı. "Evet, öyle."

Garson tekrar geldi. Masaya salata, yoğurtlu buğday salatası, közlenmiş mantar mezelerini bıraktı. Mantarı çok severdim, uzun zamandır da yemiyordum. Bugün de çok fazla yiyebileceğimi düşünmüyordum doğrusu, utanıyordum. Yusuf Agâh çatalını mantara batırıp aldığını tabağına götürürken "Aslında sadece mezeleriyle bile doyabilir insan," dedi. "Çok lezzetliler."

Başımı evet dercesine salladım.

Çatalını tekrar mantara batırdı ve bu sefer benim tabağıma götürdü. "Mantar sever misin?"

"Severim," dedim sessizce. Cevabımla birlikte tabağıma kekik soslu kaşarlı mantarları bıraktı.

Şakasız, yemeğin nasıl yenileceğini bile unutmuş haldeydim. Titreyen ellerimle bıçağı elime alırken tutamayıp düşürmekten korktum fakat neyse ki böyle bir facia gerçekleşmedi. Yusuf Agâh yemeye başladığında göz ucuyla onu kontrol ettim, yemek yiyişinin bile kusursuz bir manzara gibi geliyor olması kesinlikle sağlıklı değildi.

Soluklandım, bakışlarımı tabağıma dikip ben de bir mantarı ortadan ikiye böldüm, çatalımı taktığım parçayı ağzıma götürdüğümde Yusuf Agâh'ın bakışlarının beni incelediğini izledim. Gözlerimi kaldırıp baktığımda doğru hissettiğimi gördüm ve bakışlarımız buluştuğunda hafiften tebessüm ettim.

Efsunkâr bakışlarla beni izleyen Yusuf Agâh gülüşüme belli belirsiz karşılık verdi.

Damağıma değen mantarın suyuyla harmanlanan kaşar ve kekik sosu öyle güzel bir armoni oluşturmuştu ki neredeyse gözlerimi kapatıp yemeğin büyüsüne kaptıracaktım kendimi. Lokmamı yutarken dudağımda kalan izleri dilimle temizledim. "Çok lezzetli."

Yemeye ara verip hâlâ beni izlemekte olan *üsteğmen* gözlerini kapatıp açtı. "Öyle."

"Aslında mantarla ilgili kötü bir anım var," dediğimde kaşlarını yukarı kaldırdı. "Küçükken yağışların yoğun olduğu zamanlarda dedem ve babaannemle mantar toplamaya giderdik. Kültür mantarı değillerdi tabii ki, onlar daha ince daha yuvarlak oluyorlar. Sonra onları güzelce yıkar, temizler, kurtlu olanları ayırırdık. En sonunda da babaannemin bakır tepsilerinde pişerdi ve güzelce ziyafet çekerdik. Ben bayılıyordum yemeye, her gün yapsalar hayır demezdim, o derece..."

Güldüğümde o da güldü. "Eee?"

"Bir gün abimle ve Yasir'le başımızda büyük olmadan ormana gittik. Mantar toplamak için. Kardeş kardeşe piknik yapacağız, mantarları da ateşte pişireceğiz güya. Topladık, yıkadık, pişirdik. Güzelce yedikten sonra bir anda Yasir'in gözleri kapanmaya başladı, midesi bulandı, başı döndü. Başta şaka yapıyor sandık ama boynunda kızarıklıklar oluşmaya başlayınca işin ciddiyetini anladık. Abim o çocuk halimizle yine bize abilik yaptı, Yasir'i kucağına aldı, onu uyutmamak için komik şeyler anlatmaya çalıştı, babamdan biliyor tabii böyle durumlarda neler yapılacağını. Eve nasıl telaşla döndüğümüzü bir bilsen..."

"Sonra ne oldu?"

Yüzümü buruşturdum. "Bir daha tek başımıza ormana gitmeme cezası aldık, mantar toplamama bir de. Ha, Yasir de artık asla ağzına mantar sürmüyor. Bir ara ben de ürküyordum ama sonra geçti."

Gülümsedi. Elini yüzüme kaldırıp parmak uçlarımla alnıma dokunurken bakışlarımı dışarı çevirdim. "Çok konuştum yine, değil mi?"

"Konuş," dedi hiç sorun değilmiş gibi. "Seni dinlemek iyi geliyor."

"Hep ben konuşursam sıkılırsın, biraz da sen anlat," dedim ona bakarak.

"Sıkılmam," diye sıkıştırdı araya ve kalbimdeki güller tomurcuklanırken ekledi. "Ne anlatayım?"

Dudaklarımı sağ yanağıma doğru büzüştürdüm. "Hım... Görevler, çatışmalar, askerlik... Bunlar bir yanda dursun. Normal hayatından bahset. Yusuf Agâh Demiral, üsteğmen olmadığı zamanlarda ne yapar?"

"Mihra'yı düşünür," dediğinde vücudumdaki tüm kırmızı kan hücreleri yanaklarıma doluştu.

Dudaklarımda canlanan gülümsemeyi durduramadan, heyecanla kasılan midemi sakin kalmaya zorladım. "Mihra'yla tanışmadan önceki zamanlarda ne yapardı?"

"Milli Savunma Üniversitesi'ni kazandıktan sonra pek normal hayatım olmadı açıkçası. Okulu bitirdikten sonra ilk görev yerim Ankara oldu, orada işler biraz sakindi. İki yıl Ankara'da görev yaptıktan sonra Kilis'e gönderildim. Karahan'la sınır olduğu için orada işlerin daha yoğunlaşacağının farkındaydım. Öyle de oldu. Kilis'e gidişimden iki ay sonra, Karahan'a gitme kararı çıktı. Ondan öncesinde ailemle yalnızca izin günlerimizde görüşürdük, teyzelerim, dayılarım hepsi izinlerini benim geleceğim güne ayarlardı, izin günlerimi ailemle geçirirdim."

Hafiften durgunlaştığını fark ettiğimde "Ailenle ne zamandır görüşmüyorsun?" diye sordum.

"Üç dört ay oluyordur."

Kendimi onun yerine koyunca gözlerim de yüreğimle birlikte sızladı. "Çok uzun bir süre."

"Vatan aşkı," dedi gocunmadan. "Daha kazanmadan geçmiştim ben serden, sıladan. Arkanda bıraktıklarını düşünürsen, geleceği aydınlatamazsın."

Tebessüm etmeyi denedim. Yaptıkları işle gurur duyuyordum, abim de Yusuf Agâh'tan farklı düşünmüyordu ve ordularımızda işini bu kadar önemseyen insanların olduğunu bilmek bana güven veriyordu. Herkesin yapabileceği bir şey değildi bu. Serden geçmek, aileni geride bırakmak,

canını korkusuzca ortaya koymak, savaşmak. Ama demek ki Allah onların içine bu güveni veriyordu, bazen askerlerin seçilmiş kullar olduğunu düşünüyordum. Aksi çok ütopik geliyordu.

Garson yemeklerimizi getirdiğinde artık ilki kadar çekinmiyordum. Karşılıklı olarak yemeklerimizi yerken konuşmayı ihmal etmemiştik, bazen Yusuf Agâh anılarını anlatmıştı fakat genelde konuşan ben olmuştum. Tarladaki çeşmenin oluşturduğu dereye nasıl düştüğümü, yüzme bilmediğim için çırpınırken Yasir'in beni kurtarmaya çalışırken neredeyse onun da boğulacağını, düştüğüm zamanları ve daha birçok şeyi anlatmış, gülerken onu da güldürmüştüm.

Restorandan çıktığımızda artık onunla olmaya alışmıştım, güzel bir başlangıç yapmıştık. Ben vişneli çikolatalı dondurma yiyordum, Yusuf Agâh kendisine karışık almıştı. Yan yana kenarları rengârenk ağaçlarla süslenmiş, zeminine yapraklar düşmüş yolda yürürken dondurmalarımızı yiyip biraz konuşmadık. Dışarıdan görenin bizi iki sevgili sandığına emindim ve bu düşünce beni rahatsız etmiyor, midemde kelebeklerin uçuşmasını sağlıyordu. Başımı kaldırdım, dondurmamı yuttuktan sonra dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, yutkundum. Gözlerimi Yusuf Agâh'a iliştirmek için biraz yukarı bakmam gerekiyordu, başım omuzlarının biraz aşağısında kalıyordu, kalıplı bir askerdi.

Bakışlarımı hissetmiş gibi kafasını bana çevirdiğinde külahı aşağı indirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum çekinmeden.

Madem ona bir günümü ayırmıştım, bugünün dolu dolu geçmesini istiyordum. Bugünü hep güzel hatırlamak istiyordum.

"Bisiklete bineceğiz," dedi. "Sözümü unutmadım."

Dondurma elimdeyken alkış tuttum. "Ne zamandır bisiklete binmiyordum."

Gülümsedi. "Ben de."

Yüzümün sağ tarafındaki saçlarım neredeyse dondurmama yapışacaktı ki Yusuf Agâh elini uzatarak beni rahatsız eden tutamları geriye attı, elinin dış yüzeyi okşar gibi yanağıma değdiğinde içimde kıvılcımlar çaktı, yürüyüşüm yavaşladı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında başımı önüme eğip dudaklarımı birbirine bastırarak tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Tok sesiyle "Rica ederim," diye karşılık verdi.

Bisikletlerin yanına ulaştığımızda ben tozpembe renginde, çiçekli sepeti olan bir bisiklet seçmiştim. Yusuf Agâh'ın seçtiğinin rengi beyazdı.

Yan yana geldiğimizde önümüzdeki düz yola bakarak "Yarışa var mısın?" diye sordum.

"Ne karşılığında?"

"Kazananın kaybedene..." Yüzümü buruşturdum. "Aklıma bir şey gelmedi."

İki gamzesi de ortaya çıktı. "Yarış bitince karar verelim," diyerek sürmeye başladı.

Gözlerimi kocaman açarak "Hile yapıyorsun, aynı anda başlamamız gerekirdi!" diye seslendim arkasından ve içimde çiçekler açtıran kahkahasını işittim. Durmayınca hemen pedalları çevirdim ve bisikletin ziline basa basa ona yetişmeye çalıştım. Hızlı gidiyordum, rüzgâr saçlarımı arkaya savuruyor, sıcaktan bunalan tenime şifalar saçıyordu. Bulutlar hafiften kararmıştı, güneş batmak üzereydi. Serin esen yel ağaçların dallarını ahenkle valse kaldırıyor, cıvıl cıvıl ötüşen kuşlar bize eşsiz bir melodi sunuyorlardı. Coşkuyla akan dere bu melodinin en değerli enstrümanıydı.

Yanımda Yusuf Agâh vardı, bu benim hayatımın en güzel günüydü. Bugünü hiçbir şey gölgeleyemez, lekeleyemezdi. Hafızamda yeri hep ayrı kalacaktı, biliyordum.

Göğü izleye izleye pedalları çevirirken "Şarkı söylemek istiyorum!" diye seslendim.

Onu biraz geçmiştim. "Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu.

Omuzumun üzerinden bana yetişmekte olan Yusuf Agâh'a baktım. "Sesimi güzel mi buluyorsun?"

"Henüz güzel bulmadığım bir şeyin yok," dediğinde öyle heyecanlandım ki neredeyse bisiklet hâkimiyetimi kaybedip düşecektim, direksiyonu son anda doğrulttum. "Dikkat et," diye seslendiğinde utandım. Gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu sahiden.

Başımı tamam der gibi hareketlendirdim. Daha rahat söyleyebilmem için ondan biraz uzaklaşmam gerekiyordu, azıcık hızlandım ve Yusuf Agâh'ı arkamda bıraktım. Derin bir nefes aldım ardından kafamı yukarıya kaldırarak Necat el Sağira'nın *Ana Bashak El Bahr* şarkısını mırıldanmaya başladım.

"*Ben denize âşığım,*
Senin gibi sevgilim, sevgi dolu,
Ve bazen senin gibi, deli dolu."

Her şey kusursuzdu. Sanki, masallardan alınma bir günü yaşıyorduk ve kalbim göğsüme sığmıyordu. Her şey gözüme çok farklı geliyordu, ağaçlar, yollar, ötüşen kuşlar, insanlar, hava, renkler... Etrafı izleyerek

söylüyordum ama gönlüm Yusuf Agâh'a bakmak için deliriyordu. Sona yaklaştığımda dayanamadım. Başımı çevirdim, elimde olmadan Yusuf Agâh'a baktım ve şarkıyı onun kehribar gözlerine bakarak sonlandırdım.

"*Ve sen sevgilim,*

Sen hayattaki her şeysin..."*

Gülümsemedi, hiçbir şey yapamadı. Sadece, gözlerime benim sonum olacağını düşündüren duygu yüklü bir ifadeyle baktı. Kaşları çok hafif gözlerinin üzerine inmiş, güzel gözleri azıcık kısılmıştı. Tebessüm ettiğimde gülümsemeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Onu etkilediğimin farkına vararak boğazımı temizledim ve çekinerek önüme döndüm, bisikleti daha fazla süremeyeceğimi düşünerek frene bastığımda o da durdu ve "Bu şarkıyı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Bisikletten indim, onu artık elimle direksiyonundan tutup götürürken, aynı şekilde arkamdan gelen Yusuf Agâh'a baktım. "Dedem babaanneme söylerdi. Neden sordun?"

Arkasındaki kara bulutlara sahip gökyüzünün bile bakışlarındaki ışıltıyı azaltmayı başaramadığı Yusuf Agâh "Bir kitapta rastlamıştım bu şarkıya. Dinleyen herkesin aşkı mutlaka tattığı yazıyordu."

Gülüşüm iyice içli bir hal alırken "Doğru," diye itiraf ettim ve hemen kafamı önüme çevirdim. Etrafımı incelerken artık içimde bir bahar yeri olduğuna emindim.

Biraz öylece yürüdük, doğanın sesini dinledik. Birbirimizin nefes seslerini duyup gölgelerimizi izledik. Aklıma o an gelen bir ayrıntıyla Yusuf Agâh'a baktım. Gözleri hemen gözlerime odaklandı. "Bana tevafuğun ne demek olduğunu söyleyecektin. Hep tesadüf yerine tevafuk diyorsun."

"Tesadüf; yalnızca ihtimallere bağlı olduğu düşünülen olayların bağıl nedeni," dediğinde henüz anlamış değildim. "Tevafuk ise; iki şeyin birbirine uyumlu olması ve denk düşmesi demektir. Aslında hiçbir karşılaşma tesadüf değildir, hepsinin bir sebebi vardır, ilahî bir iradeyle gerçekleşirler ve tüm karşılaşmalar hayatımızda bir iz bırakır, hayatımızı şekillendirir, iyi ya da kötü."

"Kader," dedim sessizce. "Aynı mantık."

"Evet," dedi gözlerini kapatıp açarak onaylarken. "Kader."

"Senin buraya gelmen..." dedim.

"Çarşıda gülüşünü duymam..." diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım. "Çarşıda mı? Sen... Beni ilk zeytin ağacının altında görmedin mi? Yolunu kaybetmiştin."

* Ana Bashak El Bahr - Necat el Sağira.

Gülümseyerek altdudağım dişlerinin arasına alıp omuz silkti. "Çarşıda gülüşünü duyup seni takip ettim. Yolumu kaybetmesem de aklımı kaybettiğim kesindi."

Gülüşüm büyürken ben de altdudağımı dişledim. İyice şaşkına dönmüştüm. "O gün, güldüğümde bir farklılık hissettim. Utanmıştım."

"Hemen başını önüne eğdin, benimleyken çok kez yaptığın gibi."

Utanıp bir kez daha başımı eğecektim ki, artık bu hareketimin deşifre olduğunun farkına vararak son anda vazgeçtim. Bu ikimizin de kahkaha atmasına sebep oldu.

Yolun nereye çıkacağını bilmeden yürümeye devam ettiğimizde iyice sıcakladığımı fark ederek ellerimle yüzüme yelpaze yaptım. Nefes nefese Yusuf Agâh'a bakarken "Dereye inelim mi?" diye sordum. "Biraz ferahlarız, susadım."

"Olur," dediğinde hiç beklemeden bisikletimin tekerinin yanındaki demiri aşağı indirerek park ettim. Tepeyi koşar adımlarla inmeye başladığımda arkamdan gelen Yusuf Agâh, "Dikkatli ol," diye seslendi.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Dağ kızıyım ben, bir şey olmaz. Sen dikkatli ol."

Gülümseyerek kafasını salladığında omuz silkerek önüme döndüm. Kollarımı yukarı kaldırarak seke seke aşağıya iniyordum. Kendimi bir gün içinde tüm istekleri gerçekleşmiş bir çocuk kadar mutlu hissediyordum, ağzım kapanmıyordu. Çimlerin üzerine basarak küçük bir şelalesi bulunan dereye ulaştığımda eğildim, önce elimi daldırdım. Soğuk su tenime için için işlerken ıslak ellerimi sabahtan beri ısınıp duran yanaklarıma dokundurdum. Sonra daha fazlasını istediğimin farkına vardım, ayakkabılarımı çıkardım ve derenin içindeki taşlardan birine bastım.

"Mihra, dikkat et." Yusuf Agâh bu cümleyi kurduğunda tebessüm ederek ona baktım.

"Su çok güzel," dedim neşeyle. Tam kıyıdan uzaklaşacaktım ki, ayağım kaydı, ağzımdan küçük çapta bir çığlık döküldü. Yusuf Agâh, "Yakaladım," diyerek anlık bir refleksle kolumdan tutup beni kendine çektiğinde düşmekten son anda kurtuldum. *En azından suya.*

Gövdem gövdesine yapışmıştı, göğüslerimiz birbirine eş ritimlerle yükselip alçalıyordu. Çehrelerimiz birbirine öyle yakındı ki kalakaldım; ne bir şey söyleyebildim ne de açık kalan ağzımı kapatabildim. İki eliyle belimden sıkıca tutup beni kendisine bastıran Yusuf Agâh'ın gözleri bu yakınlıktan yüzümün her bir zerresinde gezindiğinde suratımdan aşağı dökülen damlalar ferahlatmıyor, aksine köz görevi görüyorlardı. O gün

ilk kez kokusunu bu kadar net soluyabildim, teninde çam ormanlarının ferahlığını taşıyan kokusunu içime çektiğimde, daha önce aldıklarımın oksijen olmadığını düşündüm.

Sanki, ilk kez şimdi nefes alıyordum.

Kalbim dehşetle göğsüne çarparken soluk soluğaydım. "Bu..." dedim.

"Büyüleyici," diye tamamladı beni ufacık da olsa kollarını gevşetmeden. "Olması gerektiği gibi."

Olması gerektiği gibi, diye tekrarladım içimden. Ardından öylece gözlerine bakarken "Bu büyü bozulur mu?" diye fısıldadım.

Kafasını hiddetle iki yana salladı. "Bozulmamalı. Bozulamaz."

Başını biraz daha eğdiğinde artık nefes almak benim için bir zulümdü, ne yapacağımı bilemeden öylece ona bakıyordum, burunlarımızın ucu birbirine değdi, nabzım kulaklarımda attı, tamamen büyüsüne kapılmıştım ki çalan telefonumla birlikte irkildim. Transtan çıkmış gibi kafamı hareket ettirdim, aynı şekilde Yusuf Agâh'ın elleri de hafiften gevşedi ve saniyeler içinde beni serbest bıraktı.

"Kardeşim arıyor olmalı," derken kekeledim. Sersemleştiğimden ne yapacağımı bilmeden arkaya doğru bir adım attım, Yusuf Agâh elimden tutarak "Dere," dediğinde beni ikinci kez kurtardı.

Elimi havaya kaldırarak gelişi güzel salladım. "Unutmuşum," dedim kısık bir sesle.

Ve ona sırtımı dönüp babetlerimi giyindikten sonra telefonumu açtım.

"Efendim Gülnar?"

"Abla," dedi son hecesini uzatarak. "Nasıl geçiyor ilk buluşman? Hihihi."

"Evet kardeşim," dedim arkamdaki Yusuf Agâh'ı göz ucuyla kontrol ederek. "Dönüyorum şimdi, yarım saate yanınızda olurum."

"Anladım anladım, müsait değilsin," dedi Gülnar. "Çabuk ol, kırk beş dakikası var son minibüsün. Bak yetişemezsin kalırsın Yusuf Agâh abiyle oralarda he... Aslında kal, daha iyi değil mi?" Kıkırdadı.

"Geliyorum, geliyorum," diye yanıtladım dişlerimin arasından. "Tamam, acele ederim," dedim ve yanıtını beklemeden telefonu yüzüne kapattım. Yusuf Agâh'a döndüğümde telefonumu aşağı indirdim. Ellerimi önümde birleştirerek, "Gitmem gerekiyor, minibüs saati yaklaşmış," dedim.

Gözlerini kapatıp açarak onayladı. "Sonsuza kadar süremezdi."

Tebessüm ettim.

Gök gürlediğinde gökyüzüne baktık aynı anda. "Yağmur yağacak."

"Yaz yağmuru, kısa sürer ama şiddetlidir."

"Yağınca tepeyi çıkmamız zorlaşabilir," dedi Yusuf Agâh ve elini uzattı. Önce eline, sonra güzel yüzüne, sonra tekrar eline bakıp. Hafiften tebessüm ederek avucumu avucuna kapattım, elimi tutmasına izin verdim. Sıcacık eli tenimi ısıtırken adımlarım ona uyum sağlamakta güçlük çekmedi. Tepeyi birlikte çıktık, bisikletlerimize ulaştığımızda ellerimiz istemeden ayrıldı birbirinden.

Bisikletin direksiyonunu tutarken demiri tek ayağımla geriye çektim. Kafamı Yusuf Agâh'a çevirip "Yarışı unuttuk," dedim. "Kim kazandı?"

Bisikletin koltuğuna oturduğunda çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Ben hile yaptım, sen kazandın," dedi. "Ne istersin?"

"Çok centilmensin," dedim gülümseyerek. "Ama sayılmaz, yeniden başlıyoruz."

Bu defa ben ondan önce sürdüm. Yusuf Agâh her yetişmeye çalıştığında biraz daha hızlanıyordum, tam yakalayacağı sıra korkuyla kahkaha atıyor, yeniden süratleniyordum. Dakikalar içinde gürleyen gök, taşıdığı suları daha fazla hanesinde saklayamadı, yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. Baştan ayağa ıslandık ama zerre rahatsız olmadık, durmadık, dinlenmedik.

Bisikletleri sahibine bıraktığımızda ikimiz de sırılsıklamdık. Yağmura aldırış etmeden parkın çıkışına yürüdük, bugün bir masal yaşamıştık da Kızıldere Parkı'ndan çıkar çıkmaz bu masal sonlanmıştı sanki. Yüreğim burkuldu, öyle özel, öyle güzel saatler yaşamıştık ki bitmesini hiç istemiyordum. Fakat el mahkûm, yolun sonuna gelmiştik artık. İkimiz de nefes nefeseydik, yağmur dinmiş, kara bulutlar hıncını almış gibi gökyüzünü terk etmişti. Okulun önüne varana dek ikimiz de tek kelime etmedik. Öylece yolun, birbirimizin varlığının keyfini çıkardık.

Ahmet'in kullandığı araba yine aynı yerde bekliyordu, hava yavaştan kararmış, güneş çoğunlukla batmıştı.

Okulun kapısının önüne geldiğimizde ikimiz de durduk. Bedenlerimizi birbirimize çevirdik, derinlemesine baktığım kehribar hareler, ömrü boyunca görmek istediği tek şeymişim gibi izliyordu gözlerimi. O gün iyice anlamıştım, Yusuf Agâh'ın gözlerinde benim için diğer tüm evrenlerden sıyrıldığım kusursuz, dertsiz, sıkıntısız bir dünya gizliydi. İçeriye davetlinin tek benim olduğum, mutlu eden bir evren. O da böyle hissediyor muydu?

Bakıştığımızda gözlerini hiç çekmiyordu, hissetmese bakar mıydı öyle içli içli?

Bakmazdı, bence. Eğer bu işlerden artık biraz olsun anlıyorsam... Bakmazdı yani.

İlk konuşan bu defa ben oldum. "Yolun sonu," dedim sessizce. "Artık gitmeliyim."

"Başka bir zaman..." dediğinde tek kaşımı kaldırdım. "Yine karşılaşır mıyız dersin?"

Elimi saçlarıma atıp bir tutamını geriye savurdum. Dudaklarımı birbirine bastırıp sağ omzumu kaldırıp indirdim. "Tevafuk eseri..."

Gülümsedi.

"Tevafuk eseri."

Başımla onayladım. "Karşılaşırız. Belki ben, o gün Türkmen mantısı yapmış olurum."

"Benim de karnım çok aç olur, tam öğle yemeğine denk gelir."

"Tevafuk eseri," dediğimde gülüşü genişledi ve sağlarından akan damlalarla nemlenen yanaklarındaki gamzeler tekrar parmağımla yanağına dokunma arzusu oluşturdu.

"O zaman..." diyerek içime bir nefes çektim. "Bir sonraki karşılaşmamıza dek, kendine iyi bak." Tam dönecektim ki, aklıma yeni gelmiş gibi durdum ve tekrar dudaklarımı araladım. "Ve bugün için teşekkür ederim. Çok eğlendim."

"Ben teşekkür ederim Mihra, hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Artık dişlerimi göstererek gülümsüyordum. Elimi kaldırıp hoşça kal dercesine salladım. "Görüşmek üzere."

Hazır ol vaziyetine girip her ayrılışımızda yaptığı gibi elini alnına koyarak bana bir asker selamı gönderdiğinde nefeslenir gibi güldüm. Kalbim bilmem kaçıncı kez onun için hızlanırken arkamı döndüm ve yürümeden önce derin bir nefes aldım. Bacaklarım güce geldiğinde bir iki adım attım.

"Mihra!"

O sırada hâlâ arkamda beklemekte olan Yusuf Agâh adımı seslendiğinde, hemen başımı çevirdim. Öylece yüzüne bakıyorken gözlerimi kısıp "Efendim?" diye sordum.

Gözlerini benden ayırmadan "Ay çok güzel," dediğinde kaşlarımı çattım. Gökyüzündeki aya baktım, bulutların arasında belli belirsiz görünüyordu. Ay, her zaman güzeldi. Ancak şimdi neden böyle bir cümle kurduğunu anlamamıştım.

Yusuf Agâh da anlamam için bir şey yapmadı. "Kardeşlerinin yanına ulaştığında mesaj at," diye ekledi.

Beynimdeki anlam karmaşıklığıyla birlikte ona bakarken, "Atarım," dedim ve korna çalarak kendini hatırlatan arabanın içindeki Ahmet'e baktım.

Bana el salladığında ona aynı şekilde karşılık verdim ardından tekrar düz kaldırımda yürüdüm. Ben gözden kaybolana dek Yusuf Agâh'ın bakışlarının üzerimden ayrılmadığını biliyordum.

Kardeşlerim beni oturdukları kafenin önünde bekliyorlardı. Dikkatini çektiğim ilk kişi Yasemin oldu, yeşil gözleri beni bulduğunda "Şükür kızım ya," dedi bunalmış gibi. "Ne okulmuş böyle, güya birlikte gezecektik."

Hâlâ Yusuf Agâh'ın verdiği sarhoşlukla çevrili olduğumdan Yasemin'e bir yanıt verecekken bile gülümser haldeydim. "Benim bir suçum yoktu," dedim titreyen sesimle, korkudan değil, fazla sevgiden titriyordu. "Sıra çoktu işte, siz de gördünüz. Bir günde tüm işleri hallettirdiler."

"Ne kadar iyi yapmışlar anlatamam," dedi Gülnar, Ayşe de onu "Kesinlikle katılıyorum," diye yanıtladı. Kız kardeşlerime, çaktırmadan uyarı dolu bir bakış attım.

Yasemin, kaşlarını yukarı kaldırdı. "Boş versene, sıkıcıydı zaten. Emin ol üniversitede zaman daha iyi geçmiştir. Şehirde bir tane mi yakışıklı görmez insan? Yoktu anacığım, Balamir'imi özledim."

"Hadi ya," dedim ilgimi çekmiş gibi. Fakat aklım da fikrim de hâlâ gönlümde karargâh kurmuş askerdeydi. "Kötü olmuş."

"Maalesef," dedi Yasemin ve koluma girdi. Yürümeye başladığımızda konuşmayı sürdürdü. "Buradan da elimiz boş dönüyoruz. Neyse ben yarın yine Türkiye'ye ait bölüğün oralarda tesadüf eseri birkaç gezinti yapayım. Eee senin günün nasıldı? Okulda gözüne kestirdiğin biri oldu mu?"

Artık hislerinden öyle emindim ki Yasemin'in Türk askerleriyle ilgili yaptığı imalar beni korkutmuyordu. Yusuf Agâh'ın dikkatini çekmediğini biliyordum, istediği kadar tur atabilirdi.

"Olmadı," dedim. "Sınıf öğretmenliği bölümünde pek erkek yoktu zaten, sıranın çoğunluğu kızdı."

Çok kötü bir şey söylemişim gibi ellerini birbirine çarptı. "Tüh be, oradan da kaybettin görüyor musun?"

"O öyle bir yerden kazandı ki..."

Gülnar bunu söylediğinde Yasemin buğday rengi, normalde seyrek olan ama dışarı çıkmadan evvel kalemle doldurduğu kaşlarını çattı. "Ne?"

Gülnar'a kaş göz işareti yaptığımda bana ne dercesine omuz silkti. Durumu toparlamaya çalışan yine ben oldum. "Üniversite..." dediğimde

Yasemin başını anlamış gibi arkaya attı.

Akşamüzeri olduğu halde, şehirde garip bir kargaşa vardı. İnsanlar koşuştura koşuştura marketlere giriyor, kimisi bankamatiklerden para çekiyordu, ATM'lerin, marketlerin ve fırınların önünde uzun kuyruklar oluşmuştu lakin sebebini anlayamamıştık.

Balamir minibüsünün olduğu kısma geldiğimizde kuyruktaki insanlar aynı konu üzerinde hararetli bir konuşmaya tabii tutulmuşlardı. Dördümüz de birbirimize baktık, bir gariplik olduğu meydandaydı, sebebini öğrenmek için kuyruğa yaklaşmayı bekledik. Kuyruğun en arkasındaki orta yaşlı teyze iki elini dizlerine vurarak dövünüyordu. "Bitti, bitti. Ülkemiz bitti. Allah ellerini kırsın, nasıl kıydılar, nasıl?"

Az önce içinde cıvıl cıvıl kuşların ötüşüp bahar yerine dönüşen kalbime kapkara bir sis doldu. Teyze'nin karşısındaki abla asık suratıyla elini ağzına kapattı. "Yüzden fazla ölü var diyorlar."

Kızlarla yeniden birbirimize baktık. Nihayetinde öne atılan ben oldum ve "Affedersiniz," diye araya girdim. İki kadın da ağlamaklı suratlarını bana çevirdiklerinde "Neler oluyor?" diye sordum. "Nerede yüzden fazla ölü var?"

"Ah kızım ah," dedi yaşlı teyze ellerini birbirine çarparak. "Hükümet karşıtlarından oluşan ordu Batı Harezm'i abluka altına almış, bombalar yağdırmışlar. Yüzlerce ölü var diyorlar..."

O an ellerim korkuyla titredi. Batı Harezm, başkentimize yaklaşık on kilometre uzaklıktaydı. Oranın abluka altına alınması demek, işlerin gerçekten kötüye gittiğinin göstergesiydi. Üstelik, yüzden fazla insanın canından bahsedilmişti, tüm neşem çekildi, gözlerim sızım sızım sızladı.

"Bittik biz, bittik," dedi yaşlı teyze gözlerinden yaşlar süzülürken. "Yiyecek ekmek zor buluruz artık. Allah'ım... Allah'ım!" Ellerini semaya açarak sesli sesli ağladığında sıradaki kadın erkek fark etmez, hepsinin yüzünün asıldığını, birkaçının da tıpkı yaşlı kadın gibi gözlerinden yaşların boşaldığını gördüm.

Yanaklarımdan süzülüp dudağıma sızan yaşa kadar ağladığımın farkında değildim ben de.

"İnternet açılmıyor," dedi Ayşe. "Haberlere bakacaktım ama görünmüyor hiçbir şey, çok yavaş."

"Erişim yasağı," dedi bir adam. "Haber kirliliğinin önüne geçilmesi için."

Kadınlar dövünmeye, ağlamaya devam ediyorlar, adamlardan bazılarıysa telaş yapılmaması gerektiğini, devletin, ordumuzun üstesinden

geleceğini söylüyorlardı, fakat gözlerinde bu söylediklerine kendilerinin de inanmadıklarını belli eden ifadeyi gizleyemiyorlardı.

Sabahtan beri neşeyle atan yüreğimde bir anda kapkara bir kış mevsimi belirdi, kuşlar korkuyla kaçtı, kelebekler onları hiç göremeyeceğim yerlere gizlendi.

Kalkış saati geldiğinde, ayaklarım yürümeyi nasıl başardı da binmiştim o araca bilmiyordum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar kötü bir yolculuk yaşamamıştım, açık kalan radyodan, cızırtıyla haberleri dinliyorduk. Spiker Batı Harezm'in siyah dumanlar altında kaldığını, her noktasından ayrı çığlıklar yükseldiğini ve içeriye girişin mümkün olmadığını söylüyordu. Ne ölü haberi alınabiliyordu, ne yaşayanlar hakkında bir bilgi veriliyordu. Başkan ortalıkta yoktu ve bu hepimizi daha büyük bir telaşa sürüklüyordu.

Ağlamamak zordu, kimisinin telefonu çalıyor, yüz ölü olduğu bilgisini veriyor, kimisi ambulansların yetişmediğini söylüyordu. Yol boyunca internete giremediğimiz için, net bir habere de ulaşamamıştık. Hava kararkça içim de kararkı, yol bitmek bilmedi. Bir an evvel annemleri görmek, onlarla konuşmak, onlara sarılmak istiyordum.

Korkmuştum.

Batı Harezm, benim yaşadığım il olabilirdi.

Batı Harezm'de benim ailem olabilirdi.

Kim bilir, bugün o öğrenci sırasında evi Batı Harezm'de olanlar vardı ve şimdi deliye dönmüşlerdi... En güzel günü felakete dönüşen kaç kişi vardı kim bilir? Ya askerlerimiz? Tüm gücüyle ülkemizi savunmak için canını ortaya koyan kaç askerimize zarar gelmişti?

Yalan haber olsun, diye dua ettim içimden her yeni bilgiyle göz pınarlarımdan damlalar süzülürken. Lütfen, ülkeyi kargaşaya sürüklemek için yapılan bir yalan haber olsun Allah'ım, ne olur.

Fakat ulusal kanalımız bile bu haberi yapıyorken yalan olma ihtimalinin sıfır olduğunu biliyordum.

Biraz sonra dualarım, "Kimse ölmesin," diye değişti. "Lütfen Allah'ım, bir tane bile ölü olmasın."

Minibüsün içindeki herkes belli aralıklarla dualar ediyor, ya da yüksek sesle söylenenlere amin diyorlardı. Siyasi görüşleri, inançları, fikirleri farklı olsa da hepsi bir kenara atmıştı onları ve küçücük minibüsün içinde tek yürek olmuştuk.

Bitmek bilmeyen yolculuk nihayet sonlandığında oyalanmadan ayrıldık Yasemin'le, evlerimize dağıldık. Hüznü ve heyecanı silinen yalnız

ben değildim, kız kardeşlerim de aynı şekilde durgunlaşmış, Batı Harezm'in derdiyle dertlenmişti. Hızlı adımlarla eve geldiğimizde, salonun ışığının yanıyor olduğunu görmek beni sevindirdi. Bahçenin ahşap kapısını gıcırdatarak açtım, önce Ayşe ve Gülnar'ın girmesini bekledim. Kapıyı kapatıp peşlerinden çıktım.

Ayşe dış kapıyı yumrukladığında kapı saniyeler içinde Yasir tarafından açıldı. Gülnar hemen "Batı Harezm'de olanları duydunuz mu?" diye sordu.

Moralinin bozukluğu gözlerinden belli olan Yasir, sadece başıyla onayladı. Hiçbir şey söylemedi.

Evin sessizliği garip gelince, "Herkes nerede?" diye sordum Yasir'e.

"İçerdeler," dedi sessizce.

O an, bu sessizliğin bomba haberiyle alakalı olduğunu düşündüm ve kardeşimi bu konuda daha fazla sıkıştırmadım. Mutfağın yanındaki salonun ahşap, beyaz kapısı aralıktı ve annemin içli içli ağlayışı duyuluyordu. Bu defa, bu sessizliğin de yüreğimdeki kasvetin de tek sebebinin Harezm'in abluka altına alınmasının olmadığının farkına vardım.

Kız kardeşlerimin arkasından içeriye girdiğimde önce abimin, asker kıyafetiyle ayakta dikildiğini gördüm. Sonra ikili koltuğun üstünde gözlerinden sular seller gibi akan yaşlarla hıçkıra hıçkıra ağlayarak oturan anneme ilişti bakışlarım. Ardından Elif'i gördüm, bakışları halının üzerindeydi, kaşları ağlamak ister gibi hüzünle kıvrılmıştı, dudaklarıysa tir tir titriyordu.

"Ne oldu?" dedim içeri bir adım daha attığımda. "Anne, neden ağlıyorsun? Elif? Abi?"

Annem, konuşamayacağını belli ederek başını olumsuz anlamda iki yana salladı ve ağlamaya devam etti. Elif'se hâlâ halının üzerinden ayırmıyordu bakışlarını.

Tükenmek üzere olan dermanımla "Abi," dediğimde aklıma gelen tüm kötü düşünceleri def etmeye çalışıyordum. Abim, baktıkça insanın içine ferahlık veren yemyeşil harelerini bana değdirdiğinde, bugün gözlerinin hüzün yaydığını hissettim, olayı bilmiyordum ama acısı daha duymadan yüreğime işlenmişti.

Abim, kuruyan dudaklarını ıslattı. Boğazındaki çıkıntılı âdemelması hareketlendiğinde yutkunduğunu anladım. Nihayetinde sorumu güçlükle yanıtladı:

"Yeni görev yerim Batı Harezm olarak belirlendi Mihra."

Bölüm On Üç

Ayrılan Yürekler Birleşen Umutlar

Bilal Elnurov

Son zamanlarda uykumdan her sıyrılışım, gözlerimi her açışımda dünyanın en huzurlu insanı gibi hissediyordum. Bu hislerimde birkaç aydır, hayatta istediğim her şeyin gerçekleşmesinin payı vardı. Fakat bir yerlerde okumuştum, bir hayat sorunsuz ilerliyorsa eğer kapıda bekleyen felaketler yakındı. İnsanoğlu mutlu anlarında kendini bu düşüncelerle zehirlemek istemiyordu, o halin bir ömür sürmesini talep ediyordu fakat bu mümkün değildi.

Banyonun puslu aynasından kendimi seyre dalmıştım. Titreyen elimde sadece birkaç kez kullandığım ustura duruyordu, yanaklarıma tıraş köpüğü sürmüştüm, gitmeden evvel sakal tıraşı olmam gerekiyordu. Ancak değil sakallarımı tıraş etmek, elimi kaldıracak halim yoktu. Erkekler ağlamaz, askerler ağlamaz, erkekler güçlüdür sözleri kulaktan kulağa yayılmış bir efsaneydi. Fakat erkekler de ağlardı, askerlerin de yüreği acırdı. Biz de insandık sonuçta... Erkekler, sevdiklerinin yanında ağlamazlardı yalnızca, onları daha fazla üzmemek için. Karşılarında yıkılmaz bir dağ gibi durmak için. Sığınaklarını güçsüz göstermemek için.

Dedim ya, içim çok doluydu. Elif içeride uyuyordu, ya da bana kendini uyumuş gösteriyordu, bilmiyordum. Gece boyu gözünü kırpmamıştı, gözyaşlarıyla duyulan küçük hıçkırıkları beni uyutmamıştı. Ona dönmem, zayıf bedenini kollarımın arasına almam ve başını sineme yaslayarak onu yatıştırmam gerekirdi, doğru olanın bu olduğunu biliyordum. Lakin yapamamıştım, Elif'ime dönecek gücü de kendimde bulamamıştım. Buradan ayrılmadan önce birlikte olduğumuz son geceyi karşılıklı ağlayarak geçirmiş olmak istemezdim. Hatıramda böyle kalmamalıydı. Bu yüzden yapamadım.

Elif'im ağladı, ben dinledim. İkimiz de uyumadık.

İçim rahat değildi, ailemden ayrılmak istemiyordum, eğer normal şartlarda olsaydık, onları bırakmazdım. Fakat ailemin karşısında

vatanım vardı, topraklarımız vardı, hepimizin başını altına soktuğu gökyüzümüz vardı. Gitmekten başka yolum yoktu. Kalmazdım, söz konusu vatanım olduğu zaman ilk tercihim hep belliydi ama...

Aması yoktu.

Ailemi seviyordum, şu yaşıma kadar onlarla uzun bir ayrılık yaşamamıştım hiç. Elif'i seviyordum, şu yaşımda bir olmuştum onunla, birlikte geçirdiğimiz günlere doyamamıştım. Hoş, aşka doyulur muydu ki? İnsan sevdasına doyar mıydı? Kanar mıydım Elif'le geçirdiğim günlere? Hiç sanmıyordum.

Boğazımda kocaman bir yumru vardı, gözlerim sızım sızım sızlıyordu. Planlarımız, hayallerimiz geliyordu aklıma. Biz, daha evliliğimizi yaşamaya bile başlayamamıştık. Biz daha birbirimizi yeni tanıyorduk ve erken gelen bu ayrılık beni yaralıyordu. Astar görevi gören tenim göstermiyordu fakat yüreğimde keskin bir yara bulunuyor, canım acıyordu. Ustura, ellerimden kayıp gidecek gibiydi.

Derin bir nefes aldım, toparlanmaya çalıştım. Gözlerim kan çanağına dönmüştü, dokunsalar ağlayacaktım ancak yapamazdım. Evden çıkana dek yapamazdım. Elif içerideyken yapamazdım. *Toparlan,* dedim kendi kendime. *Kendine gel,* diye direttim. *Sabret, evden çıkana dek dayan.*

Titremeyi sürdüren sağ elimi yukarı kaldırdım, usturayı sol yanağımın üzerine getirdim zor güç, tam sürecektim ki banyonun kapısının hafiften tıklatılmasıyla irkildim, usturayı lavaboya düşürdüm. Tıkırtıyı bastıran ses Elif'imin narin tınısı oldu. "Bilal, içeride misin?"

Sesi, dün geceki haline nazaran daha iyi geliyordu, yine de çok canlı değildi. Benim halimin ona yansıyacağını bilerek derince soluklandım, gözyaşlarımı içime akıttım. Akabinde usturayı lavabodan aldım, musluğu açıp su tutarken, "Buradayım," diye yanıtladım tok tutmayı denediğim sesimle. "Tıraş oluyorum."

Olmaya çalışıyorum.

Elif, aldığı yanıtla beraber odaya geri dönmek yerine kapıyı yavaşça araladı. Önce ona çok yakıştırdığım pamuk şekeri pembesine benzer tülbentini örtündüğü başı göründü. Çok zaman harelerinde kaybolduğum güzel yeşil gözleri bana iliştiğinde dudakları nahif bir tebessümle şekillendi çok az. Yüreğimin atışlarını hızlandıran değil, ciğerimi söküp atan bir gülüştü bu. Dişlerimi birbirine bastırdım sertçe, kendimi sıktım, yutkundum.

Allah'ım, bu gözlere bakarak nasıl arkamı dönüp gidebilecektim ben? Bu nasıl bir imtihandı? Geri dönebilecek miydim? Bu belirsizlik elimi

kolumu bağlıyordu. Dönüşüm var mıydı Elif, yoksa son kez mi gelmiştik burada karşı karşıya? Biraz daha mı fazla bakmalıyım sana, yoksa sancılı ama dönüşü olan bir ayrılık mı bu yalnızca?

Zihnimdeki sorulardan bihaber beni izlemeyi sürdüren Elif'in bakışları elime ulaştığında ben hâlâ onun melek yüzünü izliyordum.

"Eski zamanlarda... Kadınlar kocalarının sakal tıraşını da yaparmış." Söylediğini anlamam biraz vaktimi aldı, dalgın dalgın güzel çehresini seyrediyordum. İlgimi cümlesine veremediğimi anlamış olacak ki kaşlarıyla elimde taşıdığım usturayı işaret etti. "Sakal tıraşını bugün ben yapabilir miyim?"

İçine mi doğmuştu yapamadığım? Hissetmiş miydi elimi kaldıracak halde olmadığımı? Yine yetişmişti imdadıma, koruyucu melek gibi. Elif benim gönlümün sahibiydi, gönlümü gönlüne sahip eden kişiydi, elbette anlardı.

Başımı olur der gibi aşağıya eğdim. Dilimle dudaklarımı ıslatıp "Annem de zaman zaman babamın sakallarını tıraş ederdi," dedim canlı tutmak için direndiğim sesimle. "Bazen hayal ederdim, bir gün benim eşimin de bana bunu yapmasını."

Bana doğru adımlar atarken yüzündeki tebessümü yok olmuş değildi. "Eşinin yüzü de aklına gelir miydi?"

Karşıma geçtiğinde "Her zaman," diye yanıt verdim. Usturayı elimden alırken elime değen parmakları kalbimi sızlattı. Gözlerimi yüzünden ayırmadım, yapacağım en önemli iş buymuş gibi pürdikkat karıma bakıyordum. "Sendin. Senden başkasını almadım ki ben ne zihnime ne yüreğime."

Elif'in tebessümü büyür gibi olurken dudakları seğirdi, bunu yapamadı. Ağlamak üzere olduğunu düşündüm, halinden belliydi. Yapmasındı, yer arıyordum arsız bir çocuk gibi dizlerine kapanıp haykırmaya. Ama bu onları yaralardı. Güçlü durmam gerekiyordu, onları ardımda güçlü bıraktığımı düşünmek için.

Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek bana baktı. Bir şey söyleyemedi, konuşmamayı seçti. Usturayı yukarı kaldırıp köpüklü sol yanağıma değdirdi ve dünyanın en yumuşak dokunuşuyla aşağı indirdi. Bu süre boyunca sessiz kaldık, ben Elif'i izledim, Elif beni. Ben içime yaşlar akıttım, Elif bazen tutamadı güzel gözlerini, yanaklarına kristal kadar parlak iri damlalar aktı, ağlayınca başını çeviriyordu hemen, usturayı musluğun altına tutuyor, köpüklerini temizliyordu. Sol eliyle çaktırmadan yaşlarını siliyordu bu arada ancak bilmiyordu ki onun saklamaya çalıştığı iri

damlalar yere değil, tam da benim ruhuma damlıyor, kor alevler her bir zerremi sarıyordu.

Tenime zerre zarar getirmeden tıraşımı yaptı, iyi ki o gelmişti çünkü ben muhtemelen yüzümde sağlam nokta bırakmazdım bu titreyen ellerimle. Tüm köpükler temizlendiğinde benim için musluğu açtı, soğuk suyu avuçlarıma doldurdum, yanaklarıma çarptım, yüzümü yıkadım. O alevlere bana mısın demedi. Musluğu kapatıp doğrulduğumda yeniden Elif'e döndüm. Elindeki havluyu bana uzattı. Yavaş yavaş yanaklarımı, alnımı, çenemi, boynumu ve omzumu, kısacası suyun değdiği her yerimi kuruladı sessizce.

Gözyaşları yine dinmişti. Bakışları yüzümün etrafında dolaştı, memnun bir görünüm aldı. "Güzel oldu."

Elimi yüzüne çıkardım, avucumu sağ yanağına yasladım, başparmağımla yumuşak tenini okşadım. "Elin değdi ya, var mıydı başka seçeneği?"

Başını hafiften elime yasladı. Gözlerini kapattı anı tam burada dondurmak ister gibi.

"Başörtünü açabilir miyim?" diye sorduğumda gözlerini açtı. Hiç sorgulamadan kafasıyla onayladı.

Elimi yanağından çektim, iki parçayı birbirine tutuşturan iğneyi yavaşça çekip çıkardım. Robadan elbisesinin yakasının açıkla bıraktığı beyaz gerdanı göründü hemen. Hediye ettiğim kolyesi takılıydı, elbisenin içinde kalmıştı. Altın kolyenin zincirinden tutup dışarı çıkardım, B harfi gerdanına düştü. Ardından tülbenti nazikçe arkaya attım, tozpembe kumaş omuzlarında asılı kaldı. Gevşek ördüğü güzel kestane rengi saçları gün yüzüne çıktığında saçının ucunu kıstırdığı lastikli tokayı da çıkardım. Örgüsünü bozdum. Göz ucuyla saçlarını kontrol etse de bana mâni olmadı.

Sağ elimi yumuşak, dalgalı saçlarının üzerine götürdüm, ince tellerini geriye doğru okşadım. Sonra başımı eğdim, önce çiçeksi kokusunu içime çektim, ardından dudaklarımı başının tepesine bastırdım, bir kez daha kokladım, yanağımı başına yasladım. "Özlerim ben bu kokuyu," diye fısıldadım. "Ceketimin iç cebinde saklayabilir miyim bir tutamını?"

"O nasıl laf?" diye fısıldadı benim gibi tükeniyordu onun da gücü artık. "Yüreğimi istesen tam şimdi, çıkarır onu da veririm ben sana."

Gözlerimi yumdum. Beni dinlemeden akan iki damla yaşım saçlarının arasına düştü. İçime derin bir nefes çektim tekrar kendimi sıktım ve yeniden geri çekildim. Banyo dolabını açtım, küçük demir makası

çıkardım. Saçlarının arasından bir tutam kestim, bunu yaparken Elif sessiz hıçkırıklarla ağladı, dayanamadı, peçeteye sardım. O benim, dönene dek sol göğsümün üzerinde taşıyacağım en değerli parçamdı artık.

Bir kenara koyduktan sonra yeniden Elif'e döndüğümde bu defa beni beklemeden o sarıldı bana, yüzünün sol tarafını göğsüme yasladı. "Bilal," dedi kolları sırtıma sıkıca dolandığında. "Ben senden nasıl ayrılacağım? Beni nasıl bırakacaksın?"

Kollarımı belinden ayırdım, bir adım geri çekildim. Yüzünü ellerimin arasına aldım, başparmaklarımla gözlerinden süzülen damlaları silerken tam üç kere "Şşt..." diye fısıldadım. "Bu sonsuz bir ayrılık olmayacak. Sonu nasıl biterse bitsin. Sen öğretmedin mi bana? Gerçekten inananlar hiçbir zaman sonsuza dek ayrılmazlar."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kapatırken başını evet der gibi aşağı yukarı hareket ettirdi. "Sağ salim dön," dedi son gücüyle. "Senin için her zaman, her an, gece gündüz demeden dua edeceğim. Allah'a sığınacağım, onun ayetleriyle kalkanlar oluşturacağım etrafına. Hepiniz için. Tüm askerlerimiz için."

Kamuflajlarımı giyinip odadan valizimi alarak çıktığımda Elif peşimdeydi. Evin içinde ölüm sessizliği hâkimdi, duvarlardan tüm eşyalara, hepsi ağıt yakıyordu sanki. Her şey suratını asmıştı, bana bakamıyorlar gibiydi. Vedalar kolay olmazdı hiçbir zaman, içimdeki bu hisleri bu yüzden garip karşılamıyordum.

Kardeşlerimin odasının kapısı açık kalmıştı, hiçbiri içeride değillerdi. Mutfak boştu, salon boştu, annem ben gitmeden evvel son kahvaltımızı bahçede hazırlamış olacaktı. Bizi beklediklerinin bilincinde olarak daha hızlı attım adımlarımı, yavaş gitsem ne fark edecekti, o ayrılık illaki gelip çatacaktı. Ayakkabılıkta duran postallarımı dışarı çıkardım, giyindim. Dış kapıyı açtım, önce Elif'in çıkmasını bekledim. Başını önüne eğerek balkona çıktığında peşinden gitmeden önce başımı omzumun üzerinden arkama çevirip yeniden evime baktım.

Çocuk Bilal gözlerimin önüne geldi, dizime aldığım yarayla balkon merdivenlerinden ağlaya ağlaya çıkışım, annemin kanayan dizlerimi görünce ölümcül yara almışım gibi evhamlanması, babamın büyük bir soğukkanlılıkla onu yatıştırıp her yaramı pansuman edişi, bana kardeşliği ilk kez tattıran Mihra'nın doğuşu, doğar doğmaz başıma tatlı bir bela olan koyun kafa Yasir, dış görünüşlerinden başka hiçbir ortak yönleri olmayan evimizin neşeleri Ayşe ve Gülnar, tekne kazıntısı, miniğim, Sehra'm. Gönlümün sahibi Elif'le bu kapıdan ilk girişim. Onun verdiği

sevgiden doğan, şu balkonda tek başıma oturup kulaklığımdaki duygusal şarkıların eşliğinde sabaha kadar yaşadığım aşk acıları...

Anılar güzeldi, aklımın bir tarafında sürekli oynatacağım, onlar için direneceğim birçok güzel hatıra vardı. Güzel bir yirmi altı yıl geçirmiştim, bir bu kadar daha var mıydı ömrüm bilmiyordum ama olsun isterdim.

Boğazıma karabasan gibi çöktü devasa bir mıh daha, yutkunarak gidermeyi denedim ama ne fayda... Kapı kolunu kendime doğru çektim, bu kapıyı bir süre sonra güzel haberlerle dönüp açmak duasıyla açtım. Elif'le birlikte merdivenlerden indim.

Ailem, eksiksiz bir şekilde kahvaltı masasındaydı. Birlikte olduğumuz her kahvaltıda eğlenirdik mutlaka, Ayşe ve Gülnar didişir, Yasir onlara laf söyler küçük ama keyifli bir tartışma çıkardı. Mihra'ya sataştıklarında onu korurdum, bu noktada üstüne gittiğim tek aile üyesi Yasir olurdu, ona takılmayı, onu kızdırmayı severdim.

Ancak bugün hiçbiri konuşmuyordu, masamızda neşeden eser yoktu. Hava sıcaktı, güneşliydi fakat bizim evin bahçesine kış çökmüştü sanki. Tepede kara bulutlar dolaşıyor gibiydi. Günlük rutinine devam eden tek canlı, kabındaki sütü keyifle içen Pisi Pisi'ydi. Onu görünce birkaç saniyeliğine de olsa içimdeki hüznü unuttum, gülümsedim. Gülümsemek, şu an yapacağım en doğru işti.

Masaya doğru ilerlerken "Hayırlı sabahlar," dedim canlı bir sesle.

Babam ve Sehra'dan hariç kimse bana bakmadı. Annem çayları doldururken yüzünü çok fazla aşağıya eğmişti, Mihra elindeki çatalla tabağına boş vuruşlar yapıyordu, Ayşe ve Gülnar da bakışlarını tabaklarından ayırmıyorlardı. Yasir her zamanki gibi gözlerini yummuştu lakin bu sabah sebebinin uykusuzluk olmadığından emindim.

"Hayırlı sabahlar oğlum," dedi babam.

Sehra, elindeki oyuncak diva gözlüğünü gözlerine indirdi. "Günaydın abi..." dedi çocuksu neşesiyle, her şeyden habersizce. "Nasıl olmuşum?"

"Çok güzel görünüyorsun bir tanem."

Minik dişlerini göstererek sırıttı, sonra anneme baktı. "Anne, sence nasıl?"

Annem ona bir tepki vermedi, çayları doldurmaya devam etti. Sehra bu sefer Mihra'ya döndü. "Abla, gözlüğüm güzel mi?"

Sehra, aramızda olaylardan bihaber yaşamını sürdüren tek kişiydi. Çocuktu ve çocuk olmanın en özenilen yanlarından birini seriyordu

gözlerimizin önüne. Acıyla tanışmamıştı, ayrılıkla tanışmamıştı, bu duyguları net olarak kavrayamamıştı daha. İnşallah, hiçbir zaman da tatmazdı. Hiçbiri.

"Hayırdır, ne bu sirke satan suratlar," derken tek elimle Yasir'in kıvırcık saçlarını karıştırdım. "Böyle mi yolcu edeceksiniz beni?"

"Uykuları var uykuları," dedi babam tok sesiyle. Ardından eliyle masaya iki kez vurdu. "Hey, canlanın bakalım. Abinizi uğurlama kahvaltısını yarı kapalı gözlerle geçirmek de neyin nesi?"

Annem başıyla onayladı. "Alın çaylarınızı hadi. Başlayalım."

Elif'le birlikte sandalyelerimize oturduk. Kimsenin konuşmaya, sahte mutluluk gösterileri yapmaya niyeti yoktu. Ben de zora sokmak istemedim, annemin tıka basa doldurduğu tabağıma çatalımı değdirdim ve bana özel yaptığı böreklerden birini ısırdım. Çiğnedim, çiğnedim. Lokma boğazımdan aşağıya inmedi, çayımdan bir yudum alıp zoraki mideme yol almasını sağladım.

Aç değildim ya da iştahım yoktu. Bir iki lokma anca yemiştim, kimse de daha fazlasını yemem için ısrar etmemişti. Aynı haldeydik hepimiz, birbirimizden anlıyorduk. Sofra doluydu fakat hiçbirimiz yiyemiyorduk.

Zırhlı aracın sesini duyduğumda kafamı soluma çevirdim, bahçe duvarının ardından tanıdık aracın tepesini gördüğümde "Geldiler," dedim. Annem, kötü bir haber almış gibi elini göğsüne bastırdı.

Ağlayacağını anladığımda hemen başımı çevirdim. Sandalyemi geriye çektim ve ailemden kimseye bakmadan ayağa kalktım. Bu vedalaşma faslını nasıl gerçekleştirecektik bilmiyordum, yüreğim parça parçaydı. Bahçenin kapısı açıldığında omzumun üzerinden arkama baktım, gelen Elif'in ailesiydi. Annesi Seher abla açmıştı kapıyı, arkasında Mehmet Abi'yle Ali vardı. Seher abla avucunu bağrına bastırarak, "Yetiştik şükür," dedi nefes nefese çıkan sesiyle.

Kafamı eğerek onayladım. Arkalarından içeriye giren Er Mustafa, konuşmadan önce bir asker selamı verdi, bana baktı ve "Komutanım," dedi. "Araçlar hazır, sizi bekliyoruz."

Gözlerimle onayladım. "Geliyorum Mustafa."

Asker bana ve bahçedekilere tekrar selam verip bahçeden çıktığında arkamda biriken aileme döndüm yeniden. Önce, hepsinin yüzlerine baktım. Kız kardeşlerime, Yasir'e, Elif'e, anneme ve babama... Daha güçlü olduğu ve diğerlerine örnek olacağı için ilk babama ilerledim. Karşısına geçtiğimde "Hadi Allahaısmarladık baba," dedim, eğilip elini öptüm ve alnıma değdirdim. Doğrulduğumda babam elimi bıraktı, bana sıkıca

sarıldı. Burnumu omzuna değdirdim, güven ve heybet aşılayan kokusunu içime çektim, gözlerimi sıkıca yumdum.

Sırtıma iki kez vurdu babam. "Aslan oğlum benim," dedi. "Canın sağ, yolun açık, işiniz muzaffer olsun. Allah yar ve yardımcın olsun."

"Amin," dedim.

Geri çekildiğimde sırada gözü yaşlı annem vardı. Ben ona bir hamle yapamadan "Oğlum," dedi büyük bir içtenlikle ve hiç beklemeden bana sıkıca sarıldı. Anne kokusuysa huzur saçıyordu. Kaç yaşında olursa olsun annenin varlığı rahatlatıyordu insanı, baba bir dağsa anne o dağın içindeki sıcak yuvaydı. "Allah'ıma emanet ol. Bizi habersiz bırakma ne olursun. Su gibi git, su gibi gel."

Geri çekildim, annemin suratını iki avucumun arasına aldım. Rengini kendisinden almış olduğum gözyaşlarıyla ıslanmış yeşil gözlerine iki öpücük kondurdum. "Ağlama," dedim. "Gurur duy benimle. Sizin için gidiyorum ben. Her gün konuşacağız inşallah, merakta bırakmam ben sizi."

"Ah, gel sen onu bir de gönlüme anlat," dedi annem ve bir kez daha sarıldı bana, içim titredi. Boyu benden epey kısaydı, başı göğsüme anca geliyordu. Saçlarını okşadım. Annem geri çekildiğinde daha rahatlamış görünüyordu.

Ayşe ve Gülnar'a baktığımda "Cimcimeler," dedim gülümseyerek. İkisi aynı anda geldiler kollarımın altına, sırtlarını sıvazlayıp kahverengi saçlarının üzerine öpücük kondurdum. Sıra Mihra'ya geldiğinde beyazı kızaran gözlerinden, şişmiş gözkapaklarından gece boyu ağladığını anladım. Ailemizin en duygusallarındandı. Hiçbir zaman kendini düşünmezdi ilk, önceliğinde her zaman biz olurduk. İlk kardeşim olmasından mıdır, yaşlarımızın yakın olmasından mıdır bilmem, Mihra'yı daha yakın hissederdim kendime. Küçücük yüreği tüm sıkıntılarımı, dertlerimi, sırlarımı taşırdı. Onunla olan gece sohbetlerimizi de özleyecektim.

Manalı bir bakışma yaşadık, nihayetinde "Abim," diyen Mihra oldu ve akmaya devam eden gözyaşlarıyla bana sıkıca sarıldı. Bir kez daha ağlamayla karşı karşıya kaldım, kendimi zor güç tuttum. Mihra'nın da saçlarını öptüm.

Sıra Yasir'e geldiğinde sarılmadan önce tokalaşmak için elimi uzattım. Tüm bu vedalaşma faslı boyunca yere ilişik duran gözleri önce elime dokundu, derin bir nefes aldı içine. Yutkundu. Elimi tuttuğunda onu hemen kendime çekip sırtına vurarak "Güçlü dur," dedim kulağına. "Geride bıraktıklarıma güç kaynağı ol."

"Abi sen benim rehberimsin," dedi sessizce, ağlak bir tonlamayla. "Sensiz ben nasıl yetiştireceğim kendimi?"

Cümleleri boğazıma bir yumru yerleştirdi. Dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. "İşte, sana kendini eğitmen için bir fırsat. Geri döndüğümde karşılaşacağım manzarayı merakla bekliyorum."

"Döneceksin abi," dedi titreyen sesiyle. "Değil mi?"

Sessiz kaldım. Cevap vermeden kıvırcık saçlarını okşadım, ardından geriye çekildim.

Elif'le karşı karşıya kaldığımızda ikimiz de hiçbir şey söylemeden, o kısacık bir iki saniye birbirimize baktık. Son sözlerimizi odamızda söylemiştik, kelimeler bizim için şu son dakikalarda artık tükenmişti. Ona sarılmak için kolumu ileriye attığımda hissettiği utançla gözlerini yumdu, zarif edasıyla bana sarıldı. Güzel kokusunu gitmeden önce son kez soludum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına.

"Seni seviyorum," diye yanıtladı aynı şekilde. "Seni Allah'a emanet ediyorum," diye ekledi.

Gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım.

Elif'in yanında çakmak bakışlarla beni izleyen her şeyden habersiz Sehra'yı kucağıma aldım, "Ver bakalım abine bir yanak," dediğimde uzattığı yanağına bir öpücük kondurdum. Aile üyelerimden çıkan hıçkırık seslerini işitiyordum. "Abi," dedi Sehra. "Mihra ablam alacaktı ama unutmuş. Sen bana gelirken çiş yapan bebeklerden alır mısın?"

Annem işittiğiyle birlikte daha sesli ağlarken ben bozuntuya vermeden gülümsedim. "Alırım tabii ki, istediğin bebek olsun."

"Seni seviyorum abiciğim," dedi ve iki yanağımı öptükten sonra kollarını boynuma dolayıp başını göğsüme yasladı.

Elif'in anne ve babasının ellerini öptüm, abisi Ali'yle vedalaştım. Bahçe kapısından çıkmadan önce artık gözlerimin dolu olduğunun farkındaydım. Aileme, arkamda bıraktıklarıma baktım son kez. Elimi kaldırıp "Allahaısmarladık," dedim. Karşılık beklemeden önüme döndüm ve büyük adımlarla askeri araca doğru yürüdüm. Tüm mahallelinin aşağıya indiğini, inmeyenlerinse evlerinin penceresinden baktıklarını o an gördüm. "Yolunuz açık olsun," tarzı cümleler kuran mahalle sakinlerimize de baş selamıyla karşılık verdim.

Nihayetinde zırhlı aracın kapısını açtım, binmeden evvel aileme, akrabalarıma, arkadaşlarıma, çocuklara, yaşlılara, bizi yolcu etmek için burada olan tüm tanıdıklara son kez baktım. Elimi alnıma koyarak bir asker selamı verdim onlara, bizi cesaretlendirecek sloganlar atıyorlarken insanların yüzlerinin arasından son defa baktım Elif'e.

Belli belirsiz bir tebessüm gönderdim ve daha fazla beklemeden aracın içine girdim. Kapıyı kapattım, şoför askere çenemin ucunu kaldırarak sür, işareti yaptım.

Arabayı sürmeye başlamasıyla sağ gözümden aşağı süzülen sıcacık damlanın akışı bir oldu.

Mihra Elnurova

Boşluk.

İçinde abimin olduğu aracın gidişini izlerken yüreğimde kocaman bir boşluk oluştu.

Çocukluktan bugüne yaşadığımız tüm anılar perde perde zihnimde canlandı, hatıralar bu defa mutlu etmedi, kalbimi kanattıkça kanattı. Bu, sonsuz bir ayrılık değildi, değil mi? O halde niye acıyordu canım bu kadar? Bu abimi son görüşüm değildi, sapasağlam ayrılmıştı evimizden, bizim için savaşmaya gidiyordu.

Ama yürek, dinlemiyordu. Kanadıkça kanıyordu.

Araba uzaklaştı, gözden kayboldu. Yasir kalabalıktan sıyrıldı, annem komşuların tesellisiyle iyi olmaya çalışıyordu. Bense ağlamak istiyordum, daha fazla ağlamak, bağıra çağıra ağlamak. Ama bunu burada yapamazdım, kendimi rahat hissettiğim yere gitmem gerekiyordu. Kendimle baş başa kalmalıydım. Çok fazla düşünmedim, abimin peşinden arkamda kalan kimseyi düşünmeden koştum. Balamir'in ara sokaklarından girdim, beni görenlere aldırış etmedim, ağlaya ağlaya koştum toprak yollarda, saçımdaki gevşek örgüyü tutan tokam kayıp düştü, almadan koşmaya devam ettim. Esen yel saçlarımı havalandırıyor, tenime çarpıyordu fakat içimdeki yakıcı ateş zerre dinmiyordu.

Abim gitmişti, gölgesinde güven bulduğum bir çınar eksilmişti hayatımdan. Bu gidiş ne kadar sürerdi, bu ayrılık kaç gün olacaktı bilmiyorduk üstelik, canımı en çok bu acıtıyordu.

Zeytin ağacımın olduğu tarlaya geldiğimde tahta kapıyı beklemeden açtım, artık burada dolaşmaya başlayan köpek beni gördüğünde arkadaşını görmüş gibi havlayarak bana doğru koştu fakat ona bir karşılık veremeden ağacıma doğru ilerledim hızlı adımlarla.

"Mihra!" Tam ağaca sığınacağım sıra arkamdan işittiğim bu sesle omzumun üzerinden sesin sahibine baktım. Asker üniformasıyla orada dikilen Yusuf Agâh'ı gördüğümde kalbimden mideme doğru ılık bir akıntı yayıldı.

Önce ağaca, sonra yüreğimde büyük bir yere sahip olan askere baktım. Saniyeler kısaydı ama karar vermek benim için sancılı ve uzun bir

işleme dönüşmüştü. Kendime, içimde beni ona iten güce hâkim olamadan tercihimi vererek ağaca sırtımı döndüm, Yusuf Agâh'a koştum. Tam karşısında geçtiğimde endişeli bir ifadeyle beni izlerken dudaklarını araladı fakat tek kelime çıkmasına izin vermeden zincirleri kırarak tüm acziyetimle *ona sarıldım.*

Başımı yabancılık çekmeden göğsüne yasladım, üniformasına sinen, tüm ormanı teninde taşıyormuş gibi hissettiren, çam ağaçlarını andıran ferah kokusunu içime çektim. İlk birkaç saniye bunu yapan sadece ben oldum. Onun elleri iki yanında öylece kaldı, belimi sarmadı. Gözlerimi sıkı sıkıya yumdum, aldırış etmedim. Bana sarılmak zorunda değildi ama... Bunu isterdim.

Çok düşünmeme gerek kalmadan Yusuf Agâh'ın da kolları belime dolandığında kalbim ağzımda attı. İçimde taşıdığım tüm hüzne rağmen bedenime anında büyük bir rahatlama dalgası hücum etti, sıcacık bir alandan, serin bir gölgeliğe sığınmak gibiydi.

"Mihra," dedi artık kısık çıkan sesiyle, sanki beni rahatsız etmemek için daha yavaş nefes alıyordu şimdi. Soluğu saçlarımın üzerinde gezindi.

Sorusuyla birlikte sıkı sıkıya yumduğum gözlerimden iki iri damla koyu yeşil kamuflajının gömleğine sızdı.

"Yusuf..." Dudaklarımdan bir hıçkırık yükseldi, boğazımdaki yumruyu daha net hissettim. Güçlükle devam ettim. "Abim gitti."

Yavru kedi gibi sığındığım sinesinde hıçkırarak ağlamayı sürdürdüm, koyu yeşil kamuflajının gövde kısmı gözyaşlarımla ıslandı.

Yusuf Agâh, afallamış olacak ki ilk birkaç saniye elleri iki yanımda durdu öylece. Geri çekilmediğimde benden cesaret alarak ellerini sırtıma çıkardı, beni kendine bastırdı. Sağ eli saçlarımın üzerine çıktı ve yatıştırmak amacıyla saçlarımı okşarken "Biliyorum," dedi belli belirsiz. Başka hiçbir şey söyleyemedi.

Ne kadar olduğunu bilmiyordum ancak bir süre öylece bekledik; hıçkırıklarım dinene, gözyaşlarım sağanak yağmurdan çisentiye dönene dek kaldık. Birbirini bir ay kadar önce tanımış iki insan gibi değil, doğduğu günden beri yan yana olan iki sevdalı gibi. Göğsümün sağ tarafında varlığını hissettiren yüreği bana şifa oldu. Tıpkı başımın tepesine yaslı çenesi, saçlarımı okşayan büyük eli gibi. Ferahlatan kokusu soluğuma karıştıkça nefes aldığımın, yaşadığımın farkına varıyordum.

Yavaştan kendime geldiğimde, ileriye gittiğimi düşünerek gözlerimi açtım ve bir adım geriye gitmek için hareketlendim. Beni zorda bırakmadan gevşedi kolları, atacağım adıma izin verdi. Ayakkabılarımıza

bakarak derin bir nefes aldım, son iki damla da gözlerimden süzüldükten sonra "Özür dilerim," dedim sessizce. "Bir anda oldu. Ben..."

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu kızar gibi. "Yüreğini yüreğime denk getirdiğinden mi? Özür dilemesi gereken sen değilsin, teşekkür etmesi gereken benim."

Hüzünlüydüm. İçimde gözlerimden akmak üzere coşan ırmaklar vardı, bitkin, yıpranmış hissediyordum fakat yine de Yusuf Agâh'ın bu söyledikleri midemde kasılmalara neden oluyor, ruhumdaki daha dün söndüğünü sandığım ateşten yeniden kıvılcımlar çıkarıyordu.

Burnumu çektim, başımı hafiften yukarı kaldırdım ve güzel, esmer çehresine baktım. Hafiften uzayan saçları alnına dizilmişti, kaşları tedirginliğini belli ederek az çok inmişti gözlerinin üstüne, kehribar hareleri güneşten dolayı daha açık bir tona bürünmüştü, tıpkı karameli andırıyordu gözbebekleri.

Aklımı yerinden oynatan güzelliği karşısında tüm sıkıntılarımı unuttum bir süre, toparlanmak adına yutkundum. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Dün, askeriyeye dönerken ülkede olan bitenleri duydum. Karahan ordusundan bir destek bölüğünün yola çıkacağını öğrendim, Bilal'in aralarında olduğunu da. Sabah Bilal'i uğurlamak için kapınıza gelecektim fakat seni koşarak gördüğümde geç kaldığımı anladım. Çok kötüydün Mihra, şimdi daha iyi misin?"

Abimin gidişi aklımda yer ettiğinde dudaklarım seğirdi. Bakışlarımı tarlanın çitlerine iliştirdim ve kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hiç değilim," dedim ağlak sesimle. "İçim hiç rahat değil. Abim bir bilinmeze gitti. İçim çok acıyor, bu nasıl geçer?"

"Ülkeniz zor durumdan geçiyor," diye karşılık verdi. "Birilerinin bu topraklar için mücadele etmesi gerekiyor, için acımamalı. Dik durmalı ve abinle gurur duymalısın."

Yaşlı gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Dün, yüzlerce kişi öldü," dedim, sesim titrediğinde soluklandım. "Abimin gittiği Batı Harezm'de dün yüzlerce kişi katledildi. Haber kanalları bile açılmıyor. Her şey bir muamma... Şimdi orada benim canım olacak, nasıl dik duracağım? Böyle bir durumda nasıl dik durulur?"

"Esas böyle durumlarda dik durulur," diye karşılık verdi. "Önceden böyle bir zorunluluğun yoksa da artık var. Bazılarının omuzlarına bu yük çok erken biner Mihra, hayatın acı ama en gerçek yüzüyle çok erken karşılaşırlar. Fakat karşılaştığında... Ona soğukkanlılıkla karşılık vermelisin. Sen omuzlarını düşürdükçe yük ağırlaşır."

"Kendimi hiç güçlü hissetmiyorum," dedim toprak zemine bakarken. "Dün geceden beri gözyaşlarımın akmasına rağmen hâlâ... Dokunsan ağlayacak gibiyim." Yutkundum. Gözlerim tekrar yüzüne çıktığında "Dün... Hayatımın en güzel günüydü," dedim itiraf etmekten çekinmeden. "Bu kadar kısa mı sürecekti? Birden en dehşet verici gününe dönüştü. Minibüste duyduklarım, eve gelişim... Abim."

"Kadere inanıyor musun?"

Duraksadım. Beklemediğim sorusuna karşılık başta bir afallama yaşadım. Burnumu çektim, "Evet," dedim hemen. "Elbette."

Bana oldukça derin bir ifadeyle baktı. "Kadere inanan kederden emin olur," dedi sessizce.

Yaşlı gözlerimi kıstım. "O ne demek?"

"Kadere inanmak, inanan kişiler için en büyük huzur kaynağıdır aslında. İnanan kimse, başına gelen her olayın ardında rahmet ve hikmeti bulmaya çalışır. Başımıza gelen her şey Allah'tandır ve hepsi O'nun elindedir. O yüzden böyle olmasaydı şöyle olurdu diye düşünmez çünkü düşünmenin içindeki sıkıntıyı büyütmekten başka bir işe yaramayacağını bilir. Geçmişin yükünü sırtından atar. Allah'a sığınarak geleceğe odaklanır, huzura ulaşır."

Sözleri içime dokunurken onu pürdikkat dinlemeyi sürdürdüm. "Sen ne kadar üzülsen de, kendini yıpratsan da... Yazılan değişmeyecek Mihra. Abin gitti, ülkesi için savaşmak, vatanını, halkını korumak için. Şimdi ağlamak, yapacağın son şey olmalı."

"Abimin kaderinde Batı Harezm'e gitmek vardı."

"Nasıl ki benim kaderimde Balamir'e gelmek varsa."

O an, Yusuf Agâh'a daha farklı bir gözle baktım. Kendi topraklarında değildi, ailesinden çok uzaktaydı, üstelik korumaya geldiği bu toprak, kendi toprağı bile değildi. Kim bilir, belki onun da ailesi Balamir'e çıktığını duyduklarında tıpkı bizim gibi ağlamışlardı. Balamir de dışarıdan hiç iç açıcı bir yer gibi görünmüyordu çünkü, savaşın dedikoduları her yerde geziniyordu. İyi durumda olsaydık neden başka ülkenin askerleri hem kendi sınırlarını hem de bizi korumak için buraya gelirdi ki?

Bu defa canım sadece abim için değil, Yusuf Agâh için de yandı. "Senin ailen nasıl kabul etti?" diye sordum. "Ne izin günün var ne doğru düzgün ulaşım imkânı. Kendi toprakların bile değil burası."

"Onlara kabul etmeleri ya da etmemeleri için bir seçenek sunmadım."

"Nasıl yani?"

"Ben aileme buraya geleceğimi sadece telefonla söyledim."

"Ne?"

Dudaklarını çok hafif hareket ettirse de derin gamzeleri belli oldu. "Buraya gelmeden önceki görev yerimin Kilis olduğunu söylemiştim. Yeni görev yerim kesinleşmeden bir hafta önce ailemi ziyarete gittim. O sıra Sivas'taydılar. Sürpriz yaptım. Aldığım bir haftalık izni onlarla geçirdim, canlarını sıkacak hiçbir şey söylemeden, asker olduğumu dahi unutturan bir hafta geçirdim onlarla. İşimi biliyorum, normal insanlara nazaran ölümle daha sık burun buruna geldiğimizi..." Öyle söyleyince zaten yaralı olan içim daha çok sızladı.

"Eğer bu son toplanışımızsa hiç kimsenin hafızasında hüzünlü yer etmesini istemedim çünkü görev yerimin Balamir çıkacağı kesindi. Kilis'e döneceğim gün, haberi aldım ama kimseye söylemedim. Onlar, Ankara'ya tayin olacağımı sanıyorlardı, dilekçe vermeseydim öyle olacaktı..."

Ve öyle olsaydı, muhtemelen yollarımız hiç kesişmeyecekti.

Hangi düşüncenin daha acı verici olduğunu düşündüm, Yusuf Agâh'ın burada her an ateş altında olabileceğinin ihtimali mi yoksa bir ömrü onu hiç tanımadan geçirmek mi? Çok... Zor bir ikilemdi.

İç çekti. "Kilis'e döndükten bir gün sonra WhatsApp grubundan görev yerimin Balamir çıktığını yazdım."

Gözlerim buğulandı. "Nasıl şaşırmışlardır."

"Yoğun bir mesaj trafiği oldu," dedi ama bunu söylerken gülümsüyordu. "Annem hemen aradı, itiraz dilekçesi yazmamı tavsiye etti. İstersen ben konuşayım bile dedi. Komutanların anne yüreğine dayanamayacağını düşünüyor, benim sözümü dinlerler, dedi."

Duygusal bir ifadeyle tebessüm ettim, ikimiz de gülsek de içten içe hüzünlüydük. "Seni görmeye gelmediler mi?"

"Onlara akşam haber verdim, sabah yola çıkacaktık. Gelmelerini istemediğimden yaptım bunu. Vedalar zor, o ayrılık acısını onlara defalarca yaşatmayı sevmiyorum. Zaten her izinden dönüşüm yüreklerini parçalıyor, ben bu mesleğe gönül verdim diye onların da sürekli yüreklerini kanatmama gerek yok. Alışacaklar."

"Nasıl bu kadar soğukkanlısın?" dedim hayretle. "Hiç endişelenmiyor musun? Yani burası..." deyip sustum. Yusuf Agâh'ın askerlikte yaşayabileceği o korkunç ihtimalleri değil dile dökmek, aklıma dahi getirmek istemiyordum.

"Eğer kaderimde yirmi altı yaşında ölmek varsa..."

"Allah korusun!" diye araya girdim hemen. "Tövbe de üç kere."

Tepkim, onu bu defa gerçekten gülümsetti. "Tövbe."

"Üç kere!" diye tekrarladığımda gülümsemesi silinmedi.

"Mihra..." dedi sessizce. "Eğer kaderimde yirmi altı yaşında ölmek varsa bu değişmez. Ankara'da olsam bir patlamaya, belki bir kazaya kurban giderim. Burada bir çatışmada can veririm, kendi halinde bir insan olsam kalp krizi geçiririm, mekân değişir, yer değişir, şartlar değişir ama son değişmez. Bunu bilmek, diğer tüm endişeleri alıp götürüyor. Yani bu sayede kendimi Balamir'de Ankara'da olacağımdan daha huzursuz hissetmiyorum. Eğer zaten bu yaşımda öleceksem, şehit olarak ölmeyi seçmek, beni neden üzsün?"

Şimdi daha iyi anlıyordum konuşmamızın başında bana söylediği "kadere inanan kederden emin olur" sözünün anlamını. Ve şimdi taşlar daha fazla yerine oturuyordu. Yusuf Agâh'ın içinde güçlü bir inanç vardı. Bu, vatan sevgisi ve cesurluğuyla harmanlanmıştı, hepsi bir araya gelince askerlik onun için biçilmiş kaftan olmuştu. Bu mesleği, sadece üniforması, parası ya da sahip olduğu rozetler, unvanlar için yapmıyordu. Ağzından çıkan her söz beni kendine daha fazla hayran ediyordu. Yüreğim yaralıydı, buraya gelirken gözlerimden yaşlar akıyordu fakat sözleri yaşlarımı kurutmuş, yüreğime derin bir ferahlık bahşetmişti.

Öylece yüzüne bakarken "Bana niye bu kadar iyi geliyorsun?" diye sordum. Gözlerimi kaçırıp nefes aldım. Yeri izleyerek, "Bu..." dedim. "Çok garip. Yıllarca birlikte olduğum yakın arkadaşlarım, kardeşlerim var. Ama sanki sen hepsinden iyi tanıyorsun beni, iyi biliyorsun bana iyi gelecek sözleri."

"Bilmem," diye karşılık verdi. "Sen bana sözler olmadan bile iyi geliyorsun."

Dudaklarım dayanamayıp belli belirsiz bir gülümsemeyle şekillenirken bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Vaktin var mı?" diye sordum. "Biraz daha vakit geçirebilir miyiz birlikte? Ben... Eve gitmek istemiyorum ama yalnız kalmak istediğimden de emin değilim."

"Askeriyeye dönmem gerekiyor," dediğinde artık gülümsemiyordu. "Bilal'i yolcu etmek için çıkmıştım."

"Anladım..." dedim sessizce. Abimi hatırlayınca tekrar kalbim sıkıştı.

"Burada tek başına durmanı istemiyorum Mihra, hiç tekin değil. Birlikte dönebiliriz."

Omuzlarımı kaldırdım. "Buraya çok kez tek başıma geldim."

"Başındaki belaları biliyorsun."

Kemal aklıma gelince bakışım değişti. Abimin tehdidinden sonra ortalıkta görünmese de içten içe tekrar karşıma çıkması konusunda ben de

ürperiyordum. Hoş, artık öyle çekimser davranmaz, aldığım taşı kafasına geçirirdim ama şu an öyle bir gerilimi kaldıracak psikolojide olduğumu düşünmüyordum. Tüm gün burada tek başıma ağlama fikri de pek cazip gelmediğinden uzatmadım ve Yusuf Agâh'ın teklifini kabul ederek onunla birlikte tarladan çıktım.

Birlikte yürümek bana iyi gelmişti, işlerinin olmamasını isterdim, onunla biraz daha dolaşıp ferahlamak isterdim. Artık yalnız olmak iyi gelmiyordu bana, kalbimin bir parçası Yusuf Agâh'taydı sanki; o yanıma gelince ancak tamamlanıyordum. Havanın güneşli olduğunu onunla fark etmiştim, kuşların öttüğünü, hâlâ yaz mevsiminde olduğumuzu. Abim gittiğinde Balamir'e kış gelmişti benim için. O güneşin altında ben buza dönüşmüştüm. Şimdi o ana nazaran kendimi daha güçlü hissediyordum.

Yol ayrımına geldiğimizde durduk. O kısa yol hiç bitmesin istiyordum fakat sanki her seferinde bir öncekinden daha az sürüyordu yol. Ben Yusuf'a alıştıkça onunla geçirdiğim mutlu vakitler daha hızlı geçmeye başlamıştı, onu görmediğim zamanlarsa bilakis çok ağır geçiyordu.

Ayrılmadan önce son kez konuşmak için birbirimize döndük. Kehribar hareleri gözlerime ilişti̇ğinde bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum. O gözler öyle yoğun, öyle ilgi dolu bakıyordu ki bana, bazen dayanamayıp utanç içinde başka yere bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Evdeki ortamınızı tahmin edebiliyorum, herkes çok üzgündür," diye konuşmaya başladığında başımla onayladım. O yüzden eve pek giresim gelmiyordu ama yalnız da kalamazdım. "Bir asker olarak, bu durumun bizi hiç iyi etkilemediğini söyleyebilirim Mihra. Abin uygun olduğu ilk an sizi arayacaktır, o ana dek toparlanmaya bakın. Evdeki o matem havasını söndür. Aradığında sizi mutlu görsün, o zaman o da mutlu olacaktır. Aksi halde alışması zor olur, ona bunu yapmayın."

Güneş yüzünden gözlerimi kısarak "Elimden geleni yaparım," dedim sessizce. "Teşekkür ederim," diye ekledim bilmem kaçıncı kez.

Hafiften gülümsedi, çenesinin ucuyla yolu işaret etti ve "Git hadi," dedi. "Daha seni izleyeceğim."

Kaşlarımı çatarak "Ha?" dediğimde boğazını temizledi.

"Takip edeceğim yani."

"Yolunu uzatmana gerek yok."

"Pek uzadığı söylenemez, bunu hep yapıyorum."

Gözlerimi kocaman açtım. "Beni hep takip mi ediyorsun?"

"Güvenli bir şekilde eve gittiğine emin olmak için," diye açıkladı. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Mesleki deformasyon. Engel olamıyorum."

Evet Türkçe biliyordum ama bazı kelimeler bana hâlâ çok yabancı geliyordu. "Mesleki ne?"

"Deformasyon," diye tekrar etti Yusuf Agâh. "Mesleğin gündelik hayattaki davranışlarımıza oluşturduğu etkiler."

Onunla konuşurken kendimi çok cahil hissediyor, sayesinde sürekli yeni bir şeyler öğreniyordum. Öte yandan her ayrılışımızda beni takip ettiğini bilmiyordum, bu beni çok şaşırtmıştı. Aslında şaşırtmamıştı. Yusuf Agâh'tan beklenilen bir hareketti, çok sahiplenici, koruyucu bir yanı vardı.

"Anladım," dedim ve içimdeki koca kasvete rağmen gülümsemeyi denedim. Artık dönmem gerekiyordu, onun işleri vardı ve ben gitmeden ayrılamayacak kadar düşünceliydi. Ben de onunla biraz daha vakit geçirmeyi düşünecek kadar bencildim. Kendime gelmeliydim. İrademi topladım, içime derin bir nefes çektim ve arkamı dönmeden hemen önce "Görüşürüz, Yiğido," diye seslendim.

Arkamı döndüğüm an "Yiğido mu?" dedi ve tekrar ona baktım.

"Sen demiştin ya, size yiğido deniyordu."

"Ama onu erkekler der. Senin yiğidim demen gerekiyordu."

"Ha," dedim. "Affedersin..." diye ekledim ve söylediğimi düzenledim. "Yiğidim."

Yusuf Agâh'ın dudaklarında ona çok anlamlı sözler söylemişim gibi geniş bir gülümseme, hoş bir bakış canlandığında yanaklarım ısındı. "Görüşürüz, Mihra," diye seslendi. Bununla yetinmedi, elini yukarı kaldırdı ve alnına koyarak bana bir asker selamı gönderdi. Bunu kaçıncı kez yapmış olursa olsun, hâlâ onu ilk görüşümdeki etkiyi veriyordu. Biraz olsun dağıttığı hüznümün eşliğinde ona tebessüm ettim. Sevgi kıvılcımları gönderdiği kalbimin kulaklarımda yankılanan ritimleriyle arkamı dönüp evime doğru yürüdüm.

"Helal olsun ula Konyaspor'a, Galatasaray'ı üç bir yendi."

Ahmet, yatağına uzanmış maç özeti izlerken yanındaki Yusuf Agâh'ı da bilgilendirmeyi ihmal etmiyordu. "Bu kupayı da yar etmesinler cimboma..." deyip kafasını çevirip yan tarafındaki yatakta uzanarak kendi halinde telefonuna bakan arkadaşına baktı.

Yusuf Agâh Demiral, telefonuna dalıp gitmişti. Instagram'dan Mihra'nın son gönderisine bakıyordu, genç kızı daha sabah görmüş olmasına rağmen aklından çıkaramıyordu. Gördükçe göresi, konuştukça konuşası geliyordu. Hiç beklemediği bir anda sarılmasının şaşkınlığını hâlâ atlatabilmiş değildi. Bir doksan boyundaki heybetli adam zayıfça bir kızın sarılışıyla kendisinden geçmişti. Aklını toparlaması güçtü.

"La," diye bağırdı Ahmet. "Yiğido! Yine neye daldın gittin?"

"Mihra'ya," dedi Yusuf Agâh bir anda. Ahmet'in yüzünde kurnaz bir gülüş açtığında Yusuf Agâh ne cevap verdiğini yeni anlamış gibi toparlandı, kaşlarını çatıp "Ne bağırıyorsun lan?" diye ekledi divane âşık modundan çıkarak. "Bir rahat vermiyorsun anasını satayım."

Ahmet, dilini üst dişlerinin arkasına koyarak tam üç kere cık cıkladı. "Şuna bak. Kıza şiirler oku, bize gelince anasını satayım, babasını keseyim..."

Yusuf Agâh ciddiyetinden ödün vermedi. "Sana da mı şiir okuyayım kardeşim?"

Ahmet hâlâ gülümsüyordu. "Yani, senin ağzından romantik romantik Cemal Süreya dizeleri duymak fena olmazdı."

"La yürü git," dedi Yusuf Agâh, neredeyse gülecekti. "Sen Cemal Süreya'nın adını nereden ezberledin?"

"Yuh lan," diye karşılık verdi Ahmet, arkadaşına kınar gibi bakarak. "Ben o kadar cahil miyim? Cemal Süreya'yı da biliyoruz herhalde."

"Bir şiirinin adını söylesene Allah aşkına."

Ahmet gözlerini kıstı, biraz düşündü, nefes aldı, dudaklarını ıslattı ve gözünde şimşekler çaktıktan sonra "Hah, buldum," deyip Yusuf Agâh'a döndü. "*Sakarya Türküsü*. Ne anlamlı dizelerdi ama... Sakarya'da askerlik yaparken duymuştum. Esaslı şair. Bak, bir de beni cahil sanırsın."

Yusuf Agâh kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Lan o Necip Fazıl'ın."

Ahmet, kaşlarını çattı. Bir iki saniye düşündükten sonra "Hadi ya," dedi. "Necip Fazıl'ın mıydı?"

"Ya, Necip Fazıl'ındı. Olsun, iki dize bilmen de güzel bir şey. Gelişme var demektir."

"Kapıyoruz bir şeyler kardeşim," dedi işaretparmağını çenesine koyup başını hafiften eğerek. "Beni boş ver de... Olaylar sende. Oğlum kızın abisi görev yeri değiştirmedi mi? O üzgündür, sen niye yine mutlusun? Seni bilmesem Bilal'in görev yerinin değiştiğine sevindiğini sanacağım."

Genç adam, hatırladığı bu bilgiyle ciddileşti. Elindeki telefonu yatağın sağ tarafına bıraktı. "Ona sevindiğim yok tabii ki," dedi gayet samimi bir tonlamayla. "Ben... Mihra'yı görünce günüm güzelleşiyor." Kaşlarını çattı. "Çok mu belli ediyorum lan?"

"Yani... Her an bölüktekilere 'nasılsınız aşk böceklerim' diyebilecek gibisin."

Yusuf Ahmet'e söylediklerini tartar gibi baktı ardından inanmayarak "Hadi oradan," dedi ve kafasını tavana çevirdi. Mihra'nın şu an ne durumda olduğunu merak ediyordu, sabah bir nebze olsun yatıştırabildiğini düşünüyordu ama şimdi güneş de el etek çekince, efkârın ele geçirmesi çok kolay olurdu. Kendinden biliyordu.

"O değil de Bilal'e ben de üzüldüm," dedi Ahmet. Ayağa kalktı, komodinin üzerinde duran sigara paketini eline aldı, içinden bir dal çıkardı, sonra Yusuf Agâh'a uzattı. Genç adam onu başını geriye atarak reddetti. Sigara tüttürecek havada değildi. Ahmet elindeki uzun ince dalı dudaklarının arasına yerleştirdi, dişleriyle düşmemesi için tutarken konuşmaya devam etti. "Adam heves güves evlendi. Eşine doyamadan şehir değiştirdi. Batı Harezm'de durumlar da vahim, sağ salim dönebilir mi meçhul." Pencereyi açtı, dışarı eğilerek sigarasını içmeye başladı. "Türkiye'dekiler de bizim için aynı şeyi mi düşünüyorlardır?"

"Muhtemelen," dedi Yusuf Agâh. En son okuduğu şiir kitabını aldı, kaldığı yeri açtı. Biraz okumak istedi fakat pek dikkatini veremedi, Ahmet konuştukça aklı daha çok Mihra'da kalıyordu. Sabah onu ne kadar yatıştırsa da kendi içinde bile bir sıkıntı vardı, savaşın ucu görünmüştü, bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

Ahmet, sigarasının dumanını dışarıya savurdu. Duman, sis bulutu gibi yayılıp boğucu havaya karıştı. Dışarıda rüzgâr esmiyordu, Balamir'in akşamları da çok bunaltıcıydı. İnsan her gün duş almasa mutlaka kokardı. Sessizce boğazını temizledi, yıldızlarla dolu gökyüzünü izlerken "Benim arkamdan da şey derler: Yakışıklıydı da anası babası mürüvvetini göremeden göçtü gitti," dedi.

Yusuf Agâh derin bir nefes alıp aldığı nefesi serbest bıraktı. "Yine başladın iç açıcı konuşmalarına."

Ahmet gülümsedi. "Yok mu Semiha teyzemin bulduğu helal süt emmiş bir kız. Söylesene oğlum, bulsun bana bir tane."

"Sivaslılar Sivaslı'dan başkasına kız vermez."

"Kütüğümü mü değiştireyim oğlum?"

"Bizden kız almak istiyorsan öyle."

"Aman be," dedi ve zehirli bir duman daha çekti içine. "Bir Balamir güzeli de ben bulayım bari. Askerlik de çekilmiyor yar olmadan, mesaj atanın yok bir şey yok. Sen yine de söyle Semiha teyzeye, eli kolu uzundur onun. Bakarsın bir Karadeniz âşığı çıkar. Biz de boş insan değiliz evelallah."

"Söylerim kardeşim," diye yanıtladı Yusuf Agâh. Doğrusu, annesine pek kız mevzularını açmak taraftan değildi, yeni yeni bırakmıştı kadıncağız uygun eş adayları göndermeyi. Tekrar aklına sokmak istemiyordu.

Ahmet etrafı inceleyerek ikinci sigarasını yaktığında kendi kendine bir türkü mırıldanmaya başladı. Bu sırada Yusuf Agâh kitabı okumayı deniyor fakat bir türlü başaramıyordu. Nihayetinde kendini tutamadı, daha sabah görüştükleri için hem sıkboğaz etmek hem de zor duruma sokmak istemediğinden Mihra'ya mesaj atamıyordu ama canına tak etmişti. Aklı ondaydı. Sıradan bir nasılsın mesajı değildi göndermek istediği, ona kendini iyi hissedeceği bir şey yapmak istiyordu.

Kitabı kapattı, kucağına koydu. Telefonunu eline aldı, WhatsApp'a girdi ve Mihra'nın profilini açtı. Gözleri bir iki saniye o küçük yuvarlaktan profil resmine takıldı. Çok beklemeden parmakları tuşların üzerinde gezindi.

Yusuf Agâh: Bana bir sayı söyle.

Mihra birkaç saniye içinde çevrimiçi oldu, mesajı anında gördü. Ve çok geçmeden yazıyor kelimesi belirdi.

Mihra: 12?

Mihra: Neden?

Yusuf Agâh cevap vermeden önce Mihra karşısındaymış gibi gülümsedi. Telefonunu kilitledi, okuduğu Erdem Bayazıt'ın şiir kitabını aldı ve on ikinci sayfayı açıp gözleriyle okudu. Ardından çıkan sayfayı Mihra'ya göndermek üzere fotoğrafını çekti.

Abimin gitmesiyle evimiz misafir seline uğramıştı. Mahalledeki herkes birbirine sıkı sıkıya bağlıydı; gelip gitmeler, ölümler, doğumlar, hastalıklar burada büyük önem arz ederdi. Herkes, çevresindekilerin sevincine de acısına da ortak olmak isterdi. Elbette böyle zamanları dedikodu kaynağı olarak görüp o yüzden gelenler de vardı ancak çoğu iyi niyetliydi. Bugün, komşularımızın, aile dostlarımızın ziyaretleri sayesinde evdeki matem havası biraz olsun geçmişti. Annemin hizmet etmekten ağlamaya fırsatı olmamıştı. Yasir arkadaşlarıyla dışarıya çıkmış epey geç

dönmüştü, kız kardeşlerim, Elif ve ben de gelene gidene meyve, çay ikramı, mutfağı toplayıp düzenleme derken abimin gidişinin verdiği acıyı birkaç saatliğine de olsa unutur gibi olmuştuk.

Gelenlerden elbette patavatsızlık edenler olmuştu. Bunun en büyüğünü de bizzat kendi yakınımız olan amcamın karısı yapmıştı. Yengem, Elif'in yüzüne karşı hiç utanmadan "Askerle evli olmak da ne zor," demişti. "Yarı dulsun işte. Ölecek mi gelecek mi düşün dur."

Elif'in duyduğu karşısında bozguna uğrayan suratı beni dağladı. Bir şey söyleyemedi yengeme, büyüğüne karşı kabalık etmek istemedi ama çok kırıldığını biliyordum. O gittikten sonra arkadaşıma yaklaşıp teselli etmeye çalıştım. Ona aldırış etmemesini, yengemin böyle patavatsızlıklarının çok olduğunu söyledim ama işe yaramadığını biliyordum. Kalbi kırılmıştı bir kere, zaten içi kan ağlıyordu, yengem de körüklemişti. Dul demek ne demekti, ölüm iması yapmıştı apaçık! Aklıma geldikçe sinirleniyordum. Ama sabahki Yusuf Agâh'la olan konuşmam beni az da olsa yatıştırıyordu. Yengem istediği kadar ölüm iması yapabilirdi, kaderde ne yazarsa o olacaktı, onun söylemleriyle yazgının değişeceği yoktu.

Dağ gibi bulaşığı yıkayıp durulamaya geçtiğim sıra telefonumun titreyişiyle onun mesaj attığını anlayarak ellerimi hemen üstüme kurulamış, açmıştım mesajını. Benden sayı istediğini görünce şaşırmış, aklıma gelen ilk sayıyı yazmıştım ama bunu neden istediğini anlayamamıştım. Göndereceği cevabı beklerken kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Birkaç saniye içinde yeniden çevrimiçi olduğunda yazı göndereceğini sandım ama gelen şey bir fotoğraftı. İnternet dünden beri biraz ağır çalıştığından fotoğrafın yüklenmesi biraz zaman aldı. Yuvarlak tamamen yeşil olduğunda fotoğrafın üstüne tıklayarak büyüttüm ve inceledim.

Bu, bir şiir kitabının on ikinci sayfasının resmiydi. Gözlerimi hemen dizelerin üzerinde gezdirip sessizce okudum.

"Yaslan göğsüme sevdiğim
Benim gönlüm gök gibidir açık deniz gibidir
Pas tutmaz benim içim yeryüzü gibidir toprak gibidir
Sen ki bulut gibisin
Ay gibisin güneş gibi bazen..."

Kalbimin gümbürtüsü okuduğum mısralara müthiş bir fon müziği oluyordu. Her cümle, yüzümde canlanan bahar yelini andıran gülüşümde

* Erdem Bayazıt, *Şiirler, Aşk Risalesi*, (İstanbul: İz Yayıncılık, 2021), 105.

bir çiçek daha açtırıyor, kalbim yine sadece onun ismiyle atıyordu. Nasıl mümkün oluyordu bilmiyordum ama okuduğum her dize onun sesiyle çalınmıştı kulaklarıma, yanaklarıma iyice güneş almış doygun bir elmanın kızıllığı yerleşmişti. Dişlerimle altdudağımı ısırdım, derin bir nefes alıp parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim, ne yazacağımı bilemesem de biraz düşününce parmaklarım yazacağı şeyi kendiliğinden buluyordu.

Mihra: Çok güzel.

Mihra: Sesinle okumuş gibi oldum.

Mesajı gönderir göndermez "Mihra." sesiyle birlikte yerimde sıçradım. Telefonum neredeyse ellerimden kayıp düşecekti, zor tuttum. İki elimle göğsüme bastırırken arkamı döndüm. Mutfak kapısından içeriye giren kişi annemdi, tek eli kapının pervazındaydı, kaşlarını çok az çatmış bir vaziyette beni izliyordu. Bakışları tezgâhın üzerinde gezindi, sonra yeniden beni buldu. "İşini bitirdin mi kızım?"

Hızla atan kalbim göğsümü yumruklarken "Bitiriyorum," diye karşılık verdim sessizce. "Bir iki bardak kaldı sadece." Kilit tuşuna uzunca basarak kapattığım telefonumu çaktırmadan aşağıya indirdim.

Annem bitkin görünüyordu ama bunun yaptığı işlerle alakası yoktu, göz altları şişmişti. Abimin gideceğini öğrendiğinden beri ağlıyordu, misafirler gözyaşlarını durdurmuştu ama başını yastığa koyduğu an sabaha kadar ağlamayı sürdüreceğini biliyordum. Annemi tanıyordum.

Başını ağır ağır sallayarak beni onayladığını belli etti. Arkasını kontrol edip kapıyı yavaşça kapattı. "Kızım, Elif odada yalnız kalmasın. Bugün birlikte yatmayı teklif et. Arkadaşsınız sonuçta, kaç gece kaldınız birlikte. Diğerleriyle rahat hissetmez belki ama sen iyi gelirsin ona."

"Tabii," dedim hemen. "Ederim. İyi olur anne, güzel düşünmüşsün."

"Kızcağız evde yabancılık çekiyor zaten. Bilal de gitti..." Zor güç yutkundu. "Biz bir şekilde birbirimize açabiliyoruz içimizi ama onun rahat edebileceği tek kişi sensin."

"Evet," dedim ben de onun gibi suratımı asarak. "Ben onunla ilgilenirim. Birkaç gün birlikte kalırız olmazsa, yalnız bırakmayız onu. Bir kız kardeşimiz de o artık bizim."

Annem tebessüm etti. "Öyle," dedi. "Allah oğlumu ona, bize bağışlasın."

"Amin," diye yanıtladım sessizce. Annemin gözlerinin dolduğunu sezdiğimde bakışlarını benden hemen kaçırdı. Burnunu çekerek yapmacık bir şekilde güldü. "Aman canım, bir Bilal değil ya oralara giden. Biz de amma duygusalız." Bunları söylerken dahi sesi titriyordu, iki kere

burnunu çektiğinden ağladığını anlamıştım, benim de hemen boğazıma kocaman bir yumru yerleşti. "Hadi iyi geceler. Çok oyalanma sen de geç Elif'in yanına. Yalnız kalmasın daha fazla."

"Tamam," dediğimde annem başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıyı yavaşça kapatıp çıktı. Hıçkırıklarını duyduğumda suratım asıldı, tekrar modum düştü. Bir iki gün böyle devam edecekti, biliyordum ve bu duruma çok üzülüyordum. Önüme döndüğümde az önceki heyecanım yerinde değildi, Yusuf Agâh'ın ne yazdığını merak ediyordum ama şu halde onunla iyi bir şekilde konuşamayacağımı düşünerek telefonu açamıyordum. Onun sözlerine gülüp etkilendiğimde, ailem hüzünle boğuşurken sevinmek... Kendimi kötü hissettiriyordu.

Telefonumu şimdilik mutfak rafına koydum ve bulaşığı durulamaya devam ettim.

İşim bittiğinde yanında yatmak istediğimi söylemek için Elif'in odasına geldim. Girmeden önce kapıyı üç kez tıklattım, biraz bekledim. Ses gelmeyince yavaşça açtım ve "Elif," diye seslendim. "Uyanık mısın?"

Kafamı içeri uzattığımda Elif'i gördüm. Seccadesini yün kilimin üzerine sermiş, secdeye kapanmıştı. Kısa bir süre sonra doğruldu, tekrar secdeye kapandı, yeniden doğruldu ve ellerini dizlerine koyarak kısık sesle sureleri okudu. Namaz kılıyordu. Bu, bizim evde pek karşılaştığım bir durum değildi. Şaşırtmamak için sessizce içeri girdim ve kapıyı yavaşça kapattım. Kar birikintisini andıran renkteki tüllü yatak örtüsünün serili olduğu yatağa ilerledim, ucuna yavaşça oturdum ve Elif'in huşu içinde kıldığı namazını bitirmesini bekledim. Önce sağına ardından soluna selam verdi. Tespihini çekti ve avuçlarını semaya kaldırarak birkaç dakika dua etti. Avuçlarını yüzüne sürdüğünde bittiğini anlayıp "Allah kabul etsin," dedim.

Hafiften tebessüm ederek "Amin," diye karşılık verdi. "Hayırdır Mihra? Bir şey mi oldu?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Öylesine," dedim. "Bir kontrol edeyim dedim. Bir de canım sıkkın biraz, bu gece birlikte kalsak olur mu?"

"Olur," diye karşılık verdi. "Benim de pek yalnız kalmak istediğim söylenemezdi."

Seccadesinin ucunu kıvırıp ayağa kalktı. Başındaki örtüsünü ve hırkasını çıkardı, her rafı ayrı düzenli olan gardırobunun içine koyup dolabın kapağını kapattı. Ayağa kalktım, Elif yatak örtüsünü kaldırmak için örtünün bir ucunu tuttuğunda ben de diğer ucunu tutarak ona yardım ettim. Abimin her zaman solda yattığını biliyordum, yine de belki bu gece Elif orada yatmak ister diye sordum.

"Hangi tarafta yatayım?"

"Hangi tarafı istersen," diye karşılık verdi.

Sol tarafa uzandım, yastığımı kaldırıp sırtımı demir yatak başlığına yaslarken günün tüm yorgunluğunu çeken bacaklarımın keyiften dört köşe olduğunu hissettim. Belimi nihayet bir yere yaslayabilmiş olmak da iyi gelmişti. "Ne gündü ama... Çok yoruldum."

Saçının örgüsünü açan Elif tebessüm etti, tokasını komodinin üzerine koyup oldukça canlı duran saçlarını eliyle dağıttı. Yorganı kaldırıp yanıma uzandığında "Yorulduğumu bile hissetmiyorum," dedi. "Hayatımın en... Boşlukta geçen günüydü sanki. Bir şeyler oldu, içten içe olmamasını istedim ama oldu. Ne garip."

İçindeki yangını hissedebiliyordum. Bunca yıl bu günlerin hayalini kurmuşken bir anda abimden ayrılmak Elif'e ağır gelmiş olmalıydı. O, abimin yüzüne bakmaya dahi yeni alışmıştı. İlişkileri çok tazeydi ve sevdiği adam bir anda ellerinin arasından uçup gitmişti. Gözlerine yerleşen buğuyu fark ettiğimde içim sızladı, elimi sırtına koyup sırtını sıvazladım. "Geçecek Elif. Yarın bulduğu ilk fırsatta bizi arar zaten. Her gün konuşuruz. Günleri sayarız, sayılı gün çabuk geçermiş derler ya. İki ağlarız bir güleriz... Sonra bir bakarız abim geri dönmüş."

Sözlerimin Elif'e iyi gelmesini bekledim ama onun yüzündeki sis dağılmadı. Tavanı izlerken dudaklarını birbirine bastırdı, sesli yutkundu. Bana baktı, gözçukurları şişmişti ama hâlâ çok güzel bakıyordu. "Dönecek, değil mi?"

Gülümsemeyi denedim. Bu durumun en kötü yanı, soruların cevaplarını kimsenin bilmemesiydi. Kimsenin kesin konuşamamasıydı. Döner diyorduk, sayılı gün çabuk geçer diyorduk ama ailecek bir bilinmezlikten geçiyorduk. Yine de içimdeki bu karamsarlığı Elif'e hissettirmedim. "Dönecek tabii," dedim gülümseyerek. "Abim ne kadar iyi bir asker bilmezsin sen. Kaç yaman çatışmadan tek çizik almadan döndü o. E şimdi bir de sen varsın, vallahi tek başına alt eder düşmanı da döner gelir. Öyle kör etti aşkı gözünü. E yani benim de bu kadar güzel bir eşim olsa ben de aşktan kör olurum."

Elif'in yanaklarına tatlı bir pembelik yerleşti. Hafiften gülümsediğinde onu biraz olsun mutlu edebildiğimi düşünerek yatıştım. Sağ elini yukarı kaldırdı, başparmağıyla akmaya hazır olan damlalarla yüklü kirpiklerini sildi. Derin bir nefes aldı. "Bunun bir imtihan olduğunu biliyorum," dedi bir şey ispatlıyor gibi. "Asla, isyan etmiyorum ama... Kalbim çok acıyor, ağlıyorum. Elimde değil."

"Bu çok doğal bir şey Elif, ağlayacaksın elbette. Taş değiliz ki. Ayrılıklar acıtır."

Diliyle dudaklarını ıslattı. Yeniden soluklandı. "Yarın arar mı?" diye sordu.

İçim hüzünle dolu olsa da gülümsedim. "Arar arar," dedim. "Hemen özledin mi kocanın sesini? Tabii, abim de yakışıklı adam sonuçta, özlenmez mi?"

"Mihra," dedi Elif adımın son hecesini uzatarak. Koluma vurdu. "Çok yakışıklı evet ama... Öyle olmasaydı da özlenirdi."

İç çekti. Boynuna astığı zincir künyeyi dışarı çıkardı. Başparmağı abimin isminin üstüne gezinirken, "Yenge tavsiyesi," diye mırıldandı. "Henüz seçme şansın varken... Sen sen ol, sakın bir askere âşık olma."

Söylediğiyle birlikte afalladım. Seçme şansın varken demişti ancak benim kalbim daha ilk karşılaştığımız anda seçme hakkını kullanmış, aklımı saf dışı bırakmıştı. Çok geçti. Kendimi böyle bir durumda düşünmek istemiyordum, Yusuf Agâh'ı bir gün görmesem günüm tatsız geçiyordu, ondan günlerce ayrı kalma düşüncesi... Çok tatsızdı. Aramıza hiçbir zaman öyle derin bir ayrılığın girmesini istemezdim. Hem... Onlar sınırlarını korumak için gelmişlerdi, sınırlarıysa Balamir'le kesişiyordu. Buradan gitme ihtimalleri olmazdı ki...

Abimin gidişi beni sarsmıştı ama Yusuf Agâh'ın gidişini düşünmek kalbimde zelzele etkisi oluşturmuştu. Şimdi, kalan iki parça mutluğum varsa o da silinip süpürülmüştü, kendimi yeniden dünyanın en mutsuz insanı hissettim. Tek istediğim telefonumu tekrar elime alıp attığı şiiri defalarca kez tekrar okumaktı. Elif ışıkları söndürdüğünde birbirimize iyi geceler dedik ve uzandık. Birbirimize sırtımızı döndük, uyuyor numarası yaptık. Ben telefonumu çıkardım, parlaklığını en düşük seviyeye getirdim. İnterneti açtığım an Yusuf Agâh'ın yazdığı cevabın bildirimi geldi. Ama artık çevrimdışıydı. Son görülmesiyse bana mesaj attığı saatte takılı kalmıştı:

Yusuf Agâh:Yine bir gün karşılaşırsak.

Yusuf Agâh: Okurum, senin için.

Ruh halime karşılık dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Karşılaşacağımızı bilmenin verdiği hafiften mutluluka profil fotoğrafını açtım. Başparmağımı fotoğrafının üzerinde gezdirirken içimden gitmemesini diledim. Hiç gitmemesini, hep buralarda olmasını. Fakat artık biliyordum ki hayat her zaman isteklerimiz doğrultusunda ilerlemezdi.

Bilal Elnurov, başını zırhlı aracın penceresine yaslamış öylece yolu izliyordu. Akşam olmuş, yol daha ıssızlaşmıştı. Tenha bir dağ yolundaydılar, etrafta çorak tarlalar, pek dalı olmayan ağaçlar vardı. Gökyüzüne yıldızlar ışıltılı birer mücevher gibi dizilmiş, yerdeki bunca acının oraya yükselince biteceğini söyler gibi parıldıyorlardı. Aracın içindeki askerler sessizdi, duyulan tek ses yoldaki çakıltaşlarının sıçrayarak arabaya vuruşundan kaynaklanıyordu. Yol eğimliydi, araç çoğu zaman titrer gibi sallanıyordu. Hava, çok güzeldi, en güzel yaz akşamlarından biriydi. Sadece, görünüş olarak.

Genç asker, bakışlarını camdan ayırıp elinde tuttuğu düğün fotoğrafına baktı. Tüm ailesi fotoğrafın içindeydi, Elif'i bir yanındaydı, annesiyle babası öbür yanında. Kardeşleri etrafında. Hepsinin yüzünde sahici gülüşler vardı, en mutlu oldukları günlerden biriydi o gün. Elinde bir imkân olsa yeniden o güne ışınlanmak, belki sonsuza dek o anda kalmak isterdi. İnsan fotoğraflara dokununca anın içine girebilseydi keşke diye düşünüyordu çoğu zaman. Bu düşünceyle okşuyordu başparmağıyla fotoğrafın yüzeyini. Şimdi onlardan kilometrelerce ötedeydi.

Ne durumda olduklarını merak ediyordu, bıraktığında perişanlardı. Hepsi ağlıyordu, çoğu zaman neşeli olan, hiçbir şeyi umuruna takmayan erkek kardeşi Yasir bile. Arayıp konuşmak için can atıyordu ama yollarda telefon çekmiyordu, üstelik konuşamazdı da şimdi. Hele bir nizamiyeye varsınlar, biraz dinlensin, ararsın elbet.

Elini ceketinin cebine attı, göz ucuyla pürdikkat yolu izleyen şoförü kontrol ettikten sonra bedeniyle hafiften pencereye döndü. Elif'in saçını koyduğu peçeteyi çıkardı, açtı. Yukarı kaldırdı ve burnunu yaklaştırarak gözlerini kapatıp kokladı. Sanki hâlâ karşısındaymış gibi hissettirdi çiçeksi kokusu, dizlerinin üzerinde uzanıyormuş gibi. Yüreğinde kelebekler can buldu, içi titredi.

Daha gözlerini açamamıştı ki, ıslık sesine benzer bir ses işitti kulakları. Bu sesi iyi tanıyordu, irkildi. Gözlerini kocaman açıp tam karşısına baktı, hemen silahına sarıldı. Arka koltuktaki askerlerden biri "Komutanım, tuzak!" dedi ve o an kulakları sağır edecek bir patlama sesi duyuldu.

Bölüm On Dört

Kalpte Açılan İlk Yara

Gece boyu içimde derin bir sıkıntı vardı, gözümü kapatıyordum, uyumaya çalışıyordum, biraz dalıyordu gözlerim fakat bir türlü uykunun kollarına tamamen atılamıyordum. Bilincim hep açıktı. Birlikte uyuduğum Elif de benden farklı değildi. Bir o yana bir bu yana döndü, bir ara kalktı sabah namazını kıldı, dakikalarca fısıltıyla dua ettiğini duydum, sonra geri yattı ama asla uyuyamadı.

Sabahın ilk ışıklarında kulağıma çalınan telefon sesiyle uyumayı bir kenara bırakıp gözlerimi açtım. Mahrur bakışlarla sağıma baktığımda Elif'in namaz kıyafeti, başörtüsüyle uzandığı yataktan bir hışımla sıçradığını gördüm, çalan telefon onunkiydi. Kirpiklerimi kırpıştırıp yatakta hafifçe doğruldum, arayanın abim olması ihtimaliyle heyecanlandım. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp Elif'i incelerken esnedim. Telefonunu eline alır almaz sabredemeden, "Arayan kim?" diye sordum. Gittiğinden bu yana sekiz gün olmuştu fakat abimden hiç haber alamamıştık. Geceler bize zindan olmuştu, gün hiç doğmuyordu. Çalan her telefonda olduğu gibi bunda da abimin aramış olduğu umuduyla bakıyordum Elif'e.

Gözlerini ekrandan ayırmadan "Yabancı numara," dedi. Öyle söyleyince aklımda bin bir türlü felaket senaryosu yazıldı. Kalbim, büyük bir sıkıntıyla kasım kasım kasıldı, çarpıntısını kulaklarımda duydum. Elif de korkmuş olacaktı ki dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu.

"Hayırdır inşallah."

"Hayrolsun," dedim onun gibi. "Aç hadi."

Başıyla onayladı. Açma tuşuna basıp "Alo," dedi.

Karşıdan gelen sesi duyamadım. Ama Elif'in kaşları çatıldı, elini kalbine götürüp derin bir nefes aldı ve çatılan kaşlarıyla "Bilal!" dedi.

O an neredeyse ağlayacaktım, hiç iyi bir şey düşünmeden yatakta dizlerimin üzerinde doğruldum. "Abime bir şey mi olmuş?"

Elif beni duymadı. Telefonu titreyen elleriyle tutmaya devam ederken gözlerinden yaşlar süzüldü. O an daha beter hissettim. Kalbim göğsümden çıkacak sandım, birkaç saniye içinde dünyam başıma yıkıldı sanki.

Elif, tüm gücü tükenmiş gibi yatağın üzerine oturmadan hemen önce "Şükürler olsun!" deyince zihnim büyük bir anlam karmaşasına tabi tutuldu. Ağlıyor ama şükrediyordu. Üzgün duruyordu ama sesi mutluydu. Yaşlarıyla ıslanan dudaklarında titrek bir gülümseme canlandı. "Şükürler olsun, iyisin!"

Son kelimesi korkuyla atan yüreğimi bir anda yatıştırdı, yükselen omuzlarım inerken yeniden nefes alabildim. Şimdi gülümsüyordum ama bir an evvel abimin sesini duymak istiyordum. Bu yüzden Elif'in omuzunu sarstım. "Hoparlöre al," dedim çarçabuk. Ardından sesimi duyurmak için "Abi!" diye bağırdım.

Elif'in de gülüşü genişledi. Yutkundu, burnunu çekti, tek eliyle gözlerini silerken telefonu kulağından çekip hoparlörü açtı. "Mihra," dedi abim uzaklardan gelen sesiyle. "Günaydın abim. Sen bu saatlerde uyanmazdın pek."

Sesini duyunca Elif'in neden ağladığını anladım; abimin iyi olduğunu bilmek beni rahatlatırken hasreti yüreğimi kavurdu. Sanki telefonun içindeymiş gibi yatağın üstünde dizlerimle telefona biraz daha yaklaştım, elimin tersiyle gözlerimi silerken ağlayışımı belli etmemek için gülümsedim. "Sekiz günde çok değiştim ben," diye espri yapmak istedim ama daha kurduğum ilk cümlede sesim titredi. "Yeni kararlar aldım."

Abimin nefeslenir gibi güldüğünü duyunca gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

Bu sırada Elif araya girdi. "Nasılsın Bilal? Vardınız mı?"

"Çok iyiyim," dedi abim. Sanki onun da sesi titremişti ama gittiği güne nazaran daha iyi geliyordu. "Annemler yok mu? Yabancı numarayı görür telaş yaparlar diye seni aradım ilk."

"Buradalar," dedi Elif.

Hemen araya girdim. "Gidip çağırayım."

Abim Elif'le konuşmaya devam ederken ben çabucak yataktan kalktım. Hızla odadan dışarı çıktım, bir yandan ağlıyor, öbür yandan gülümsüyordum. Odalarının kapısına gelmeden "Anne!" diye bağırdım, o sırada babam havluyla yüzünü kurulayarak banyodan çıktı.

"Hayırdır kızım, ne bu telaş?"

"Abim aradı. Sizinle konuşmak istiyor."

Abim gittiğinden beri bizim tepkilerimize karşılık tüm bu yaşananlara soğukkanlı yaklaşıp duygularını ustalıkla örtbas eden babamın gözlerindeki yatışmayı, yüzündeki belli belirsiz gülüşü fark edince onun da rahatladığını anladım. Ferah sesiyle, "Elhamdülillah," deyişi de bunu tasdikledi.

O sırada annem odadan çıktı ve "Abin mi aradı?" diye sordu.

Gülümseyerek başımla onayladım.

"Nerede?"

"Elif'in odasında."

Annem koşar adımlarla odaya girerken salonda yatan Yasir de kapısını açarak "Ne oldu?" diye sordu.

"Abim aradı, konuşmak isteyen gelsin!" diye bağırdım. Kimse doğru düzgün uyumamış olacaktı ki Sehra'ya varana kadar tüm ailem birlikte Elif'le abimin odasına geçtik. Elif, telefonu komodinin üzerine koymuş, hoparlörü açmıştı.

Kapıdan girer girmez "Oğlum," diyen annem büyük bir özlemle komodinin önünde diz çöktü, avuçlarını ahşap yüzeyine koydu. "Yavrum, nasılsın? İyi misin? Ulaştınız mı sağ salim?"

"Anne..." dedi abim, sonra sesi kesildi. Sadece bir rüzgâr uğultusu işittik.

"Söyle yaratana kurban olduğum," dedi annem. "Duyuyoruz seni."

"Zor çekiyor," dedi abim birkaç saniye sonra. "Sesim o yüzden... Bazen daha geç gelebilir." Nefes aldığını duyduk.

Yasir, "Abi!" diye bağırdı, Ayşe ve Gülnar da arkasından aynı şekilde seslendiler. "Hepimiz dinliyoruz seni."

"Oğlum, vardınız mı Harezm'e?" diye sordu babam.

"Evet baba," diye karşılık verdi abim. O an hep birlikte rahat bir nefes aldık. "Çıktığımız günün gecesi, sabaha karşı burada olduk."

"Sıkıntı falan çekmediniz inşallah. Nasıl geçti yolculuğunuz?"

"Hiç sıkıntı çekmedik," dedi abim. "Yollar bomboştu. Buralar haberlerde söylenilen kadar tehlikeli değil, içiniz rahat etsin."

"Telefonuna ne oldu yavrum," diye sordu annem. "Neden başka bir numaradan arıyorsun?"

Abim biraz sessiz kaldı. Ardından "Şarjım bitti," dedi. "Elektrikler kesildi, dolduramıyorum. Birkaç saate gelecekmiş. Aklınız kalmasın diye bir arkadaştan rica ettim, verdi sağ olsun."

"Kaldığınız yer nasıl?" diye sordum merakla.

"Bizim için ayrılmış bir lojman var, tıpkı oradaki gibi. Benim gibileri çok, görseniz, birisinin üç gün önce doğmuş bebeği, öylece bırakıp gelmiş."

Hepimiz sanki adamı tanıyormuşuz gibi üzüldük.

"Allah hepinizin yardımcısı olsun," diyerek araya girdi annem. "Yerin rahat mı? Yemeniz içmeniz? Sen kahvaltı yapmadan duramazsın. Atıştırdınız mı bir şeyler?"

"Yedik annem yedik, merak etme. Her şey yolunda. İnternet de ayarlanacakmış birkaç güne, o zaman görüntülü ararım sizi. İçiniz daha da rahat eder."

"Tamam oğlum," dedi annem. "Sakın merakta koyma bizi, ara sık sık. Bu numarayı da kaydedelim mi, birlikte misiniz hep?"

"Kaydedin, olur da bana ulaşamazsanız ararsınız." Sonra birisi ona seslendi. Abim kendisine seslenen kişiye "Tamam," dedikten sonra tekrar bize yöneldi. "Şimdi kapatmam gerekiyor, askeriyeyle ilgilenmeliyim. Sakın beni merak etmeyin..." Biraz sessiz kaldı. "Çok iyiyim. Sizi seviyorum."

Hep birlikte "Biz de seni seviyoruz," diye seslendik.

"Allah'a emanet," dedi abim, "Sen de," dememize fırsat vermeden telefon kapandı. Ve üç kez dıt sesi duyuldu.

Günler sonra ilk defa nefes alabiliyorduk sanki, yaz mevsiminde olduğumuzu yeniden fark ettik de güneş evin içine ilk kez şimdi doğdu. Kalbimizde taht kuran o karamsar kasvet biraz olsun dağıldı. Annem, elindeki telefonu sol göğsüne bastırdı. "Şükürler olsun ya Rabbim," dedi son derece içten gelen bir tınıyla. "Sağ salim ulaşmış ya oraya, şükür namazı kılacağım."

Hem mutluyduk hem de ağlamaktan geri duramıyorduk. Hepimizin yüzünde sevinçli bir gülümseme asılıydı, gözlerimizden akan damlalar dudaklarımızın arasına sızıyor, tuzlu tadıyla mutluluğumuza nahoş bir şekilde eşlik ediyordu. İtiraf etmek, dile getirmek zordu ancak hepimiz içten içe abimin... Yaralandığını ya da şehit düştüğünü düşünmüştük, hain bir pusuya kurban gittiğini...

"Duydunuz işte," dedi babam tok sesiyle. "İyiymiş. Yeri yurdu da güzelmiş. Kalkın hadi, ağlamayı bırakın artık."

Annem işaretparmaklarıyla göz altlarını silerken ayağa kalktı. "Hemen kahvaltı hazırlayayım," dedi. "Günlerdir doğru düzgün bir şey yiyemedik. Şimdi iyi haberini aldık ya... Ne yalan söyleyeyim ancak geldi yemek yapma, bir şeyler hazırlama isteğim."

"Tamam," dedi babam Sehra'yı kucağına alırken. Kıvırcık saçlara sahip küçük kız kardeşim de dünden beri ilk kez o mutlu çocuk gülüşünü duyurdu bizlere. "Kalkın toparlanın artık." Tek eliyle Yasir'in kıvırcık saçlarını karıştırdı. "Ne seviyormuşsun abini, başka hiçbir güç seni bu saatte yataktan kaldıramazdı."

"Uyuyamıyorum ki baba," dedi Yasir her zamanki neşeli halinden çok uzak bir sesle. "Dönüp durdum. Bu anı bekliyormuşum meğerse, ağırlaştı gözkapaklarım şimdi."

"Aaa. Hemen kalk elini yüzünü yıka. Hadi bakalım, herkes kahvaltıya!" dedi annem. Eski enerjisi yerine gelmişti. "Samsa böreği yapacağım. Uyumaya dönen kaçırır, ayırmam vallahi."

Hiçbirimiz itiraz etmedik. Onlar odadan çıktıklarında ben Elif'le birlikte yatağı topladım, ardından hazırlanmak için kendi odama gittim. Beyaz renkli, üzerinde mor küçük çiçekleri olan kısa kollu elbiselerimden birini giyindim. Saçlarımı önlerden iki tutam alarak arkada birleştirdim. Yusuf Agâh'ın hediyesi olan fuları beyaz çantamın koluna bağladım. Üzerime uysun ya da uymasın, onu bir şekilde yanımda tutmak hoşuma gidiyordu. Okuma yazma bilmeyenlere eğitim vermeye devam ediyordum, üniversitem açılana kadar da bırakmayacaktım. Bugün ders vardı. Günlerdir hiç gitmek istemiyordum ama abimin sesini duyunca tekrar kendime gelmiştim. O kadınlarla bir yola baş koymuştuk, ta Türkiye'den kitaplar gelmişti bizim için. Öyle keyfiyen gitmemezlik yapamazdım.

Öte yandan, annemin yaptığı böreğin kokusu evin tüm odalarına yayılmıştı. Aklımın bir yanı Yusuf Agâh'taydı. Kara bir kışı yaşadığım anda bile içimde bahar yelleri estirmeyi başarıyordu. Bir yanım kan ağlarken bir yanımda sayesinde kuşlar cıvıldıyordu. Son günlerde yollarımız kesişmedi, pek sık da konuşamadık. Hep ondan beklediğimi fark ettim, telefonumu elime alıp bir şey yazmayı düşünüyordum. Müsait olup olmadığını bilmiyordum, genelde akşamları daha sık aktif oluyordu ama yine de içimdeki dürtülere engel olamadan parmaklarımı tuşların üzerinde gezindirdim.

Mihra: Günaydın. ☺

Mihra: Sence bugün... Öğle arasında... Tamamen tevafuk eseri...

Mihra: Karşılaşır mıyız?

Sanki mesaj atmamışım da önümde yürürken ona seslenmişim gibi yüksek sesle tekledi kalbim. Heyecanla gülümseyerek telefonumu kapattım. Cevap gelene kadar içim içime sığmayacaktı, kahvaltı bile yapamayacaktım biliyordum ama umurumda değildi. Telefonumu çantama koydum, kulaklarımda atan kalbimle bahçeye indim.

Ailemle, normale göre daha az gülmeli olsa da iyi bir kahvaltı yaptım, öğleye doğru acıktığımı söyleyerek kalan böreği bir saklama kutusuna koydum; niyetim onu Yusuf Agâh'a vermekti. Pisi Pisi nimetlensin diye boşalan kabını suyla doldurdum. Gri tüylerini okşadıktan sonra bahçe kapısını açtım.

Tam çıkacaktım ki karşımda Yasemin'i görünce durmak zorunda kaldım. "A, çıkıyor muydun?" diye sordu hemen. Bakır rengi saçlarını dağınık bırakmış, lacivert renginde, yakasını açtığı kısa kollu bir elbise giyinmişti. Güzel görünüyordu, çoğu zaman olduğu gibi.

İçeri geçmesi için bir adım kenara kaydım. "Okula gidiyorum," dedim. "Geç ama sen, herkes bahçede. Kahvaltı yapıyorlar." Başımı geriye atıp seslendim. "Sofraya bir tabak daha koyun." Tekrar Yasemin'e bakıp "Kaynanan sevmiyormuş, Samsa böreği vardı ama bitti," dedim gülerek.

"Aman canım, kaynanadan bana ne. Oğlu sevsin yeter," deyip kıkırdadı. Ben de onunla güldüm. "Elif nasıl? Fırsat bulup da gelemedim bir türlü."

"Daha iyi, geç hadi, seni gördüğüne sevinecektir."

Hafiften tebessüm ederek beni başıyla onayladı.

Yasemin'le vedalaşıp nihayet evden çıktım. Okula gidene dek telefonumu belli aralıklarla kontrol ettim ama Yusuf Agâh'tan yanıt gelmedi. Daha dün kısa bir mesajlaşma yaşamamıza rağmen bu sabah yazdığımı yanıtlamadığında içimde katran karası sıkıntılar baş gösteriyordu. Hemen azap verici bir telaşa kapılıyordum. Onu yeni tanıyor olsam da doğumumdan beri hayatımdaymış gibi sahipleniyordum. Garip bir hisli.

Ders verdiğim sınıfa girdiğimde kendimden büyük öğrencilerim beni sıralarına oturmuş vaziyette bekliyorlardı. Öğretmen masasına ilerlerken "Hayırlı sabahlar," diye seslendim. Kadınların morali bozuk görünüyordu. Sınıfa her girişimde gözleri parıldardı ancak bugün son derece üzgün duruyorlardı, sebebinin tüm yurda yayılan haberler olduğunu düşündüm; evinden asker giden yalnız biz değildik, birkaç hanede daha aynı durum yaşanmıştı. Öte yandan hüznün esas sebebi ülkenin ahvaliydi, bir anda hepimiz gözümüzü bir belirsizliğe açmıştık. Sanki bir gecede içimizde yeşeren tüm umutlar hoyrat eller tarafından çekip alınmıştı.

Çantamı ve yemek kabımı masanın arkasındaki dolaba koydum. Eteğimi elimle gelişigüzel düzelttikten sonra tekrar kadınlara döndüm, avuçlarımı masaya yaslayıp hafiften tebessüm ettim. "Bir karşılık yok mu?"

"Hayırlı sabahlar kızım," dedi ilk önce Tezegül teyze. Diğerleri de arkasından aynı şekilde mırıldandı. "Nasılsınız? Abinden bir haber geldi mi? Günlerdir ulaşamıyormuşsunuz duyduğumuza göre."

Burada hiçbir şey gizli kalmazdı. Güzel haberler de kötü haberler de anında yayılırdı, hatta kötü haberler gündemde daha uzun süre kalırdı. Ancak tezegül teyzenin art niyetli olmadığını biliyordum, en az bizim

kadar endişeli görünüyordu. Diğerleri de öyle. En azından... Yengemden daha endişeli duruyorlardı.

"Abim bu sabah bizi aradı," dediğimde asık suratlarda oluşan samimi gülümsemelerse bunun en büyük ispatıydı. "Yeri gayet iyiymiş, haberlerde anlatılanlara bakmayın diyor."

"Sahi mi?" dedi Jennet abla gözlerini kocaman açarak.

Başımla onayladım.

"Ama... Haberlerde durumun çok karışık olduğu, Harezm'de her gün onlarca insanın yağmur gibi yağan bombalar nedeniyle öldürüldüğü söyleniyordu."

"İnsanlardaki endişeyi artırmak, topluma korku salmak için yapılıyormuş o haberler," diye araya girdi Türkmen abla. "Ben de duydum, her söylenilene inanmayın deniliyor. Biz de her duyduğumuza atlıyoruz işte..."

"E gördüğümüz videolar da mı yalan?" dedi Jennet abla. "Her gün ayrı bomba, silahlı çatışma videosu geliyor. Hele bir bebeğin ağzı yüzü kanlar içinde... Çaresizce ağlıyor ya. Onu izlemediniz mi?"

"Dünyanın çoğu yerinde savaş var. O görüntülerin Karahan'dan olduğu ne belli?"

"Öyle ya da böyle bir savaşın içindeyiz," deyince dikkatleri yeniden üzerimde topladım. "Seyri nasıl giderse gitsin, umudumuzu yitirmemeli, kötüyü çağırmamalıyız. Bizim için mücadele eden askerlerimiz var. Onlar için dua etmeliyiz."

"Çok doğru dedin güzel kızım," dedi Tezegül teyze. "Bak ne diyeceğim, ders bitince herkes bir tesbihat alsın. Günlük çekelim. Top tüfek taşıyamıyoruz, manevi olarak örgütlenelim biz de ha kızlarım?"

"Valla bana uyar," diyen ilk kişi Jennet abla oldu. Diğerleri de peşinden onaylayınca böyle bir şeye vesile olduğum için kendimi mutlu hissettim. En azından yüreklerini biraz ferahlatmış, suratlarını güldürmüş, umut topraklarında birkaç çiçek açtırmıştım.

Ders işleyeceğim okuma yazma kitabını masanın ortasına koydum. Kapağını açmadan önce yanına bıraktığım telefonumun tuş kilidini işaretparmağımla açıp bir bildirim gelip gelmediğini kontrol ettim. Hâlâ cevap yazmamıştı. Bir an, çok mu saçma yazdım, diye düşündüm. Mesajı geri almak geçti aklımdan ama bu düşünceyi anında defettim. Yusuf Agâh'ı görmek istiyordum. Bunu bir kez de benim dillendirmeye... Hakkım yok muydu? Üstelik... Sence demiştim. İstemezse işlerinin olduğunu söyleyebilirdi. Ki, muhtemelen vardı da. Yoksa beni cevapsız bırakmak pek âdeti değildi.

Aklımı ondan ayırmak için derin bir nefes aldım ve yeniden kitaba bakıp kaldığımız sayfayı açtım. Kitabı elime aldıktan sonra, "Herkes otuz ikinci sayfayı açsın," dedim. "Önce içinizden üç kere okuyacaksınız, sonra ben sizi dinleyeceğim."

Kadınların yanına ilerlemeden evvel göz ucuyla yeniden telefonumu kontrol ettim ama ne titredi ne de ışığı yanıp söndü. Daha fazla Yusuf Agâh'ı düşünmeden öğretmen masasından uzaklaştım.

Okuldan çıktığımda saat on ikiyi gösteriyordu ve mesajıma hâlâ yanıt gelmemişti. Sabah abimden gelen aramayla doğduğunu fark ettiğim güneş, Yusuf Agâh'ın sessizliğiyle yeniden kaybolmuştu sanki. Elimdeki börek poşetiyle omuzlarımı düşüre düşüre yürüyordum. Tüm hevesim sönüp gitmişti, zerre heyecanım kalmamıştı. Önceden tek başıma zeytin ağacına gitmeyi severdim ama şimdi Yusuf Agâh'sız orası bomboş, çorak bir arazi gibi geliyordu.

Güneşten korumak için kıstığım gözlerimle yürürken arada bir elimi kaldırıp omzuma düşen saçlarımı geriye atıyor, sıcaktan biraz olsun korunmak için elimle kendime yelpaze yapıyordum. Arada bir toprak yolda karşıma çıkan taşları ayağımın ucuyla öteye itiyordum.

"Sen beni görmezsen, nasıl karşılaşacağız biz?"

Ansızın işittiğim bu sesle durdum. İrkilerek omuzlarımı kaldırıp indirdim ve başımı hemen sağıma çevirdim. Yolun kenarında, üniformasıyla beni bekleyen Yusuf Agâh'ı görünce dudaklarım belli belirsiz bir gülüşle şekillendi. Ağzımı kapatıp açtım, kalbim hızlı hızlı göğsüme çarparken "Yusuf Agâh?" dedim şaşkın bir ifadeyle. Onu her gördüğümde hayal mi gerçek mi ikileminden geçiyordum.

Bana doğru iki adım atarak "Merhaba Mihra," dedi. Hafiften gülümsüyordu. Sadece bunu yaptığında bile iki yanağında derinleşen çukurları gözümü aldı. Kusursuz bir kusurdu gamzeleri. "Hissettiğime göre... Beni görmek istiyordun."

Yanaklarıma hafiften bir kızıllığın yerleştiğini hissetsem de gözlerimi ondan kaçırmadım. "Ya da... Mesajımı okudun."

"Bir göz gezdirmiş olabilirim," dediğinde gülüşüm genişledi. "Yine de bugün seni görmek için gelecektim."

"Demek sen de beni özledin," dedim bir an pervasızca. Ardından ne söylediğimi yeni fark ediyormuş gibi gözlerimi kocaman açtım, dudaklarımı sıkı sıkıya kapattım, tekrar araladım. "Yani... Şey..."

Ancak Yusuf Agâh söylediğimi tamamlama fırsat vermeden "Evet Mihra," diye karşılık verdi. "Ben de seni özledim."

Öyle söyleyince kalbim durdu sanki. Ellerimi önümde birleştirip parmaklarımla oynarken bakışlarımı yere indirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Üzerinde kısa kollu gömleği olan üniforması vardı. Elini bana uzattığında tuttuğu şeyi ancak fark edebildim. "Bu sana."

Gülüşüm derinleşirken "Vişneli soda!" dedim heyecanla. "Öyle susamıştım ki. Şu an ihtiyacım olan tek şey."

"Ya..." dedi dağınık kaşlarını kaldırarak. "Hangimizi gördüğüne daha çok sevindin?"

Şişeyi elinden alırken tek omzumu kaldırıp indirdim. "Elinde vişneli soda olan bir Türk askerini."

Yerin dibine girmemek için hemen gittiğim yöne döndüm ve şişeyi ağzıma götürüp birkaç yudum aldım. Asitli, ekşi tat damağımda hoş bir iz bıraktı, vişneli soda hayatta en sevdiğim içecekti.

Şişeyi indirip dilimle dudaklarımı temizlerken beni izlemekte olan Yusuf Agâh, "Mutlu görünüyorsun," dedi.

Yürümeye başladığımızda başımla onayladım. "Sabah abim aradı."

"Öyle mi?"

Kafamı evet dercesine salladım. "Sesini duymak çok iyi geldi. Tüm sıkıntılarım uçup gitti."

"Sevindim," dedi. "Seni böyle görmek güzel."

Tebessüm ettim. Göz ucuyla tekrar ona baktım, bakışlarım elinde tuttuğu soda şişesine ilişti̇ğinde "Sen de sevdin galiba," dedim.

Şişeyi hafifçe kaldırıp etiketine baktıktan sonra başıyla onayladı. "Burada en çok sevdiğim şeylerden biri."

"Hım..." diye mırıldandım. "Kaçıncı sırada dersin?"

"İki olabilir."

Gözlerimi kıstım. Sonunu düşünmeden "İlki ne?" dedim.

Karameli andıran bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Sürekli çiçekli elbiseler giyip aklımı başımdan alan bir kız."

Bir aşk itirafı almışım gibi kasıldı midem, yüreğim kulaklarımda attı. Sanki başını biraz bana doğru eğse kalp ritimlerimi duyacaktı. Elimi ağzıma götürüp parmaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutuyordum. Gülümsememi zapt etmek adına dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine bastırdım ancak ne kadar başarılı olduğum muammaydı.

Soda şişesini başparmağımla okşayıp dururken alakasız bir şekilde, konuyu değiştirmek için "Böreklerle iyi gidecek," dedim. Sessizce öksürdüm. "Soda yani..."

"Börek mi yaptın?"

Cevap vermeden önce kısa bir fikir çatışması yaşadım. Daha önce yapmadığım şeyleri Yusuf Agâh'a kendim yapmışım gibi göstererek dertsiz başıma dert almıştım. Hayatımda bir kere bile poğaça yapmamıştım ve Zeliha'nın özel tarifli poğaçasını ben yaptım sanıyordu. Hadi poğaça kolaydı da Samsa böreğini ilk yapışta kurtarabileceğimi hiç sanmıyordum. Bu büyük oynamak sayılırdı ve o kadar cesur davranmaya cesaretim yoktu. Tüm bu sebeplerle bu kez doğruyu söyledim.

"Annem yaptı. Sabah abimin sesini duyunca şükür yemeği gibi bir şey oldu. Samsa böreği özel zamanlarda yapılır."

"Özel zamanlar?"

"Bayramlarda, düğünlerde, kavuşmalarda... Sevinçli şeylerde yani."

"Sizin düğünlerde ne çok şey yapılıyor. Durumu olmayan biri altından zor kalkar."

Gülerek gözlerimi kıstım. "Gözün mü korktu?"

O da gülümsedi. "Neyse ki birikimim var."

"Sen Türkmen biriyle evlenmek konusunda iyice ciddisin sanırım?" dedim sorar gibi.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi. "Hiçbir şeyin hayalini bu kadar çok kurmamıştım."

Dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine bastırdım, içime derin bir nefes alıp önüme döndüm ve biraz daha hızlı adımlar atıp Yusuf Agâh'ın biraz önüne geçtim. Benden bahsettiğini biliyordum ve bu düşünce sanki kalbimde oluşturduğu etkileri çehreme yansıtacak gibi düşündüğümden ifademi görmesini engellemek istemiştim. Tarlanın ahşap kapısını açtığımda artık buranın yerlisi olan köpek iki kere havlayarak önümde belirdi. Başta irkilsem de hemen gülümseyip dizlerimin üzerine çöktüm. Başındaki kum rengi tüylerini okşayarak "Selam," dedim. Tüyleri güneşten sıcacık olmuştu. " Görüşmeyeli nasılsın bakalım?"

Genizden bir ses çıkardı. "Acıktın mı? Sana da yemek getirdim."

Elbette cevap vermedi. Ayağa kalktığımda peşimden gelmesini bekledim fakat o bu defa Yusuf Agâh'a ilerledi. Dilini dışarı çıkararak hırlayıp onu selamladı ve kendisini sevmesini bekledi.

Köpeklerin bu özelliğini henüz küçükken fark etmiştim. Onlara bir kez yiyecek verdiğiniz zaman sizi unutmuyorlar, sanki ilk gördüklerinden daha farklı, daha dostça bakıyorlardı. Bir köpeğimizin olmasını çok isterdim ama Yasir, köpeklerden korkuyordu. Bundan dolayı sadece Pisi Pisi'yle yetinmek zorunda kalmıştık.

Onlar içeri girerken ben poşetimi çimenlerin üzerine bıraktım. Köpek için getirdiğim, içinde kemik, et suyu ve lapa olan yemek kabını çıkarıp kapağını açtıktan sonra yere koydum. Köpek yemeğin kokusunu alır almaz geldi, önce kokladı, ardından dilini çıkarıp tadına baktı sonrasında kemikleri kıtırdata kıtırdata yemeye başladı. "Afiyet olsun sarı baş," deyip başını bir kez daha okşadıktan sonra ayağa kalktım. "Sarı baş da çok klasik olmadı mı? Farklı bir isim bulmalıyız. Ne önerirsin? Senin köpeklerin var. Onların isimleri ne?"

Yanına ulaştığımda "En büyükleri Kaptan," dedi. Ağaca doğru yürüyorduk. "O bir kangal. İki tane yavrusu var; Şimşek ve Anka. Anka kız. Bir de doberman var, o da Hulk."

Yine yan yana ilerliyorduk ve ellerimizin dış yüzeyi istemsizce birbirine değiyordu, ikimiz de rahatsız değildik bu durumdan, uzaklaşmıyorduk.

"Adı Hulk olduğuna göre korkutucu olmalı."

"Kötüleri affetmez. Ama iyilere karşı merhametlidir. Yine de... İnsanlar onunla çok sık karşılaşmak istemez."

"Çok merak ettim."

"İstersen götüreyim seni bir gün, hiç sorun değil."

Gülüşüm büyüdü. "Ne kadar şakacısın."

"Çok ciddiyim. Tek sözüne bakar."

"Ailem de diyordu ki kızımız gelse de bir adamla Türkiye'ye gitmek istese."

"Önce ailendeki *öylesine bir adam* algısını düzeltmeliyiz o zaman."

"Nasıl olacak o?"

"Damat vasfıyla."

Kaşlarım yukarı kalkarken ağzım açıkta kaldı, ne söyleyeceğimi bilemedim ama gülüyordum. Yusuf Agâh'ın iki gamzesi de belirgindi artık, suratımın aldığı ifade kesinlikle hoşuna gidiyordu. Bakışlarımı önüme çevirerek "Sen gerçekten bir Türkmen'le evlenmeyi kafana koymuşsun," dedim. "Ama benim daha dört yıl okulum var, çok beklersin."

Gözlerini kısarak iç çekti. "Fazlaymış sahiden. İyisi mi ben başkasını bulayım." Şaka yapıyor da olsa söylediği kalbime bıçak batırılıyormuş gibi hissettirdi. İçten içe onu kıskandım ve tek kaşımı kaldırarak öyle mi, dercesine baktım. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Dört yıl sonra otuz olacağım Mihra, genç baba olmak önemli."

Ellerimi önümde birleştirip oluşan temasımızı kestim ve daha hızlı yürüdüm. "Balamir'de kız çok. Bulabilirsin tabii, kendi isteklerine göre birini. Türkiye'de de çoktur."

"Öyle," dediğinde yeniden sarsıldım ve bir şey söylemek ister gibi ona baktım. Fakat Yusuf Agâh bana fırsat vermeden konuşmayı sürdürdü. "Ama benim kalbim burada atıyor."

Yüreğim ağzımda atarken "Burada?" diye sordum titreyen sesimle.

Başıyla onayladı. "Burada, tam bu zeytin ağacının altında. Bazen kitapçıda, bazen okulda, bazen tenha bir ara sokakta. Aslında, *o* neredeyse onunla."

Az önce anlık oluşan öfkem, bu söylediğiyle bir toz bulutuna karışıp yok oldu. Hafiften tebessüm ederek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Duygularımı çok kolay yönlendirebiliyordu, yüreğimin ayarları benden alınmıştı da ona verilmişti sanki. Her söylediği bende farklı tepkiler yaratıyordu.

Tekrar önüme döndüm, derin bir nefes alıp verdikten sonra çantamla sodamı yere bıraktım. Ağacın gölgesine piknik örtüsünü serip doğruldum. Elimle Yusuf Agâh'a oturmasını işaret ettim, kalbim hâlâ söylediğinin etkisinde olarak hızlı atıyordu. Yusuf Agâh oturup sırtını ağacın gövdesine yasladığında ben de yanına oturdum. Böreğin kutusunu açtım ve ilk ona uzattım. "Hepsi senin, başla hadi. Tadı damağında kalacak."

Tebessüm ederek böreği aldı, bir ısırık koparıp çiğnerken onu izliyordum. Bir iki saniyenin ardından başını güzel dercesine aşağı yukarı hareket ettirdi. "Çok hafif," dedi yutarken. "Hoşuma gitti."

Gülüşüm büyüdü. "Seveceğini biliyordum."

"Sen getirdin, zaten başka seçeneğim yoktu."

Dişlerimi göstermeden tebessüm ettim. Böyle şeyler söyleyip durduğunda kelime hazinem soyguna uğradığından konuyu değiştirmek amacıyla "Doğum günün ne zaman?" diye sordum. Yaşını biliyordum ama hangi burç olduğunu bilmiyordum, neler yapmaktan hoşlandığını ya da neleri sevmediğini. Onu biraz daha tanımak istiyordum.

Tek kaşını yukarı kaldırdı. "Hakkımda bilgi edinmeye mi çalışıyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Birbirimiz hakkında bildiğimiz şeyler az. Seni daha iyi tanımak isterim."

Başını eğerek "Haklısın, ben de seni," diye karşılık verdi. "Şubat doğumluyum ben. Yirmi şubat."

Yanıtıyla gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım, bir süre burcunu düşündüm. Bulduğumdaysa heyecanla ona döndüm. "Balık! Balık burcusun."

"Evet. Öyleymişim. Ben pek anlamam ama annem, kız kardeşlerim falan söylemişlerdi."

"Duygusal mısın?"

Hafiften kaşlarını çattı. "Sence?"

"Romantiksin."

Nefes verir gibi güldü. "Sana romantiğim."

"Lütfen... Normalde de çok kaba saba biri olmadığın ortada."

"Eh, haksız da sayılmazsın. Eşsiz bir adamım Mihra, beni kaçırmamalısın."

Bu defa nefeslenir gibi gülen ben oldum. "Unutkan mısın?" Çenesini sol omuzuna çevirdiğinde ekledim. "Hani... Balıklar unutkan olur ya."

"Gerçekten değer verdiğim hiçbir şeyi unutmam."

"Ben biraz unutkanım," diye itiraf ettim. "Yani bana verilen görev günü yaklaştığında hatırlatılmazsa net unuturum. Zaten üşengecim de, not almıyorum hiçbir şeyi. Gerçi... Son zamanlarda bu değişti gibi. Yani mesela sana mesaj attığımda, senden yanıt gelene kadar aklım orada oluyor. Attığım mesajı hiç unutmuyorum."

Yusuf Agâh'ın yüzünde o manalı sırıtışı gördüğümde söylediklerimin farkına vardım. Bugün yaptığım bilmem kaçıncı gaf suratıma sert bir yel gibi çarparken önüme döndüm. Elimdeki vişneli soda şişesini kenara bırakıp "Ne var bunun içinde?" dedim şikâyet edercesine. "Ne zaman içsem saçma sapan konuşuyorum."

Beni saçmalatan şeyin vişneli sodayla uzaktan yakından alakasının olmadığının elbette bilincindeydim. Bu patavatsız konuşmalarımın, yersiz heyecanlarımın tek sebebi yanımda duran askerdi elbette.

"Senin doğum günün ne zaman?"

Sorusuyla tekrar Yusuf Agâh'a baktım. "Sekiz haziran," dedim biraz sakinleşerek. "Korkmanı istemem ama ikizler burcuyum."

"Niye korkayım?"

"Yani... Genelde ikizler burcu biriyle tanışırsanız koşarak uzaklaşın falan derler."

"Onlar seni tanımamış."

Kendimi tutamadan "Ya..." dedim, artık gülüşüm kocaman bir hal almıştı. "Utandım."

"Belli oluyor, utanınca yanakların kızarıyor."

Gülüşüm anında silindi. Telaşla ellerimi yukarı kaldırdım. Avuçlarımı sıcacık olan yanaklarıma bastırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Gizleme Mihra, çok tatlı görünüyorsun."

Parmaklarımın uçlarını yanaklarıma değdirirken dudaklarımı birbirine bastırıp gülüşümü dizginlemeyi denedim. Ellerimi aşağıya indiremiyordum, bakışları hâlâ suratımdayken o kızıllığı görecek olması

düşüncesi bunu yapmama engel oluyordu. Boğazımı temizledim ve sonra ilgisini başka bir şeye vermek amacıyla çenemle böreği işaret ettim. "Ye hadi, hepsi bitecek."

İki gamzesini de göstererek gülümsedi. Elini uzatıp börekten bir dilim daha alırken "Şu poğaça işine ne oldu?" diye sordu. Gülüşüm anında soldu ve kalbim hissettiğim gerginlikle tekledi. "Ha, bir de Türkmen mantısı vardı."

Zeliha hâlâ tarifi vermemişti, Türkmen mantısınıysa tek başıma yapabilecek kadar yetenekli değildim. Ne demeye Yusuf Agâh'a kendimi mutfakta iyi tanıttığımı bilmiyordum, tek güzel yapuğım şey yumurta kırmaktı onun da yağını fazla kaçırıp mundar ettiğim zamanlar olmuştu. Hiçbir şeyi göz kararı yapamazdım, illaki birileri ölçü vermeliydi.

Ellerimi kucağıma indirdim. Lokmasını çiğneyişini incelerken, "Daha karşılaşacağımız günler çok olur," dedim sessizce. "Hepsini bir günde yaparsam... Karşılaşmamız için gerekli bahaneler tükenir. Öyle değil mi, *yiğidim*?"

Diliyle dudaklarındaki kalıntıları temizlerken başını aşağıya eğdi ve lokma boğazına kaçmış gibi hafifçe genzini temizledi. Kaşlarımı çattım, elimi sırt kısmına koyup sırtını sıvazladım ve endişeyle "İyi misin? Boğazına mı kaçtı?"dedim.

Başını olumsuz anlamda salladı. Vişneli soda şişesini eline alıp kafasına dikti, birkaç yudum aldıktan sonra bana döndü. "Yok," dedi. "Sen öyle bir anda yiğidim deyince."

"Rahatsız mı oldun?"

"Rahatsız olmam için kafayı yemiş olmam gerekir. Hep öyle söyle."

Gülümsedim. "Sivaslılara yiğidim denildiğini bilmesem, sana ilk defa böyle seslenen kişi olduğumu düşüneceğim."

Yusuf Agâh'ın dağınık kaşları yukarı kalktı. Sol elini kaldırıp ensesini kaşırken bakışlarını karşıya iliştirip ağzının içinden "Yok canım, daha neler," dedi.

Rahat nefes aldığını fark edince elimi istemeden sırtından ayırdım. Fakat bakışlarımı suratından ayırmış değildim. Böreğinden bir ısırık daha kopardı, sonra vişneli sodadan içti. O yiyip içtikçe ben yatışıyordum sanki, hoşuma gitmişti. Onunla ilgili her şey hoşuma gidiyordu; konuşmak, gülüşmek, mesajlaşmak ya da hiçbir şey yapmadan susup oturmak... Benim sağ elim, Yusuf Agâh'ınsa sol eli yerde, çimlerin üzerindeydi, yan yana duruyorlardı, serçeparmaklarımız birbirine değiyordu ve bu temas ikimizin de hoşuna gittiğinden olacak asla elimizi hareket

ettirmiyorduk. Bir müddet sessiz kaldık. O yedi, ben onu izledim ve bazen bakışlarımız birbiriyle buluştu. Kuşların sesi, rüzgârın uğultusu bize eşlik etti. Güneş çehrelerimizi en masum ışığıyla aydınlattı ve hafızama unutamayacağım türden anıların eklenmesine yardımcı oldu.

Dakikalar sonra sessizliği bölen şey Yusuf Agâh'ın telefon sesi oldu.

Onun telefonu çaldığında geriliyordum çünkü bu, ayrılacağız demek oluyordu. Ekrana bakıp tüm heybetiyle ayağa kalkması da buna delaletti, yanımda konuşamayacağı bir konuydu, muhtemelen askeriyeden aranıyordu. Bana "Geliyorum," dedi ve benden birkaç adım uzağa gidip arayan kişiyle konuştu. Tekrar yanıma geldiğinde gölgesi üzerime düştü.

"Mihra, acilen gitmem gerekiyor."

Biliyordum.

Bu, onun göreviydi. Yusuf Agâh'ın ne zaman yanımda olup ne zaman gitmesi gerektiği hiç belli olmazdı. Abimden bilmeli, alınganlık etmemeli, moralimi bozmamalıydım. Yine de sıradan bir işi olması umuduyla, korka çekine "Göreve mi?" diye sordum. Yanıtının olumsuz olmasını isterdim.

Maalesef ki başıyla onayladı.

Hiçbir şey söylemeden kafamı aşağıya eğdim. Abimin gidişinin etkisini henüz aşabilmiş değildim. Bu yüzden Yusuf Agâh da benden çok uzaklarda olacakmış gibi sızladı gözlerim. Ona belli etmemek için asla yüzüne bakmadım ve eşyalarımı çarçabuk topladım. Poşetimi tekrar elime aldım, ardından Yusuf Agâh'la birlikte dışarı çıktım. Köpek gitmemizi istemiyormuş gibi peşimize takıldığında ikimiz de gülümsedik. Ama ben içten içe ağlamak istiyordum. Bir süre hiçbir şey söyleyemedim çünkü boğazımda büyük bir yumru takılıydı. Sevdiğim hiç kimse etrafımdan ayrılmasın istiyordum. Herkes yanımda dursun, istediğim zaman görebileyim, istediğim zaman konuşayım istiyordum. Sevdiklerimi kaybetmekten ya da onlarla arama mesafe girmesinden nefret ediyordum.

Yol ayrımına geldiğimizde ayrılacağımızın bilinciyle durduk. İçime derin bir nefes çektikten sonra ellerimle tuttuğum poşeti biraz daha sıktım. Bakışlarımı yerden ayırmadan Yusuf Agâh'a döndüm. "Ayrılık vakti geldi, yine," dedim. Bu duruma karşılık hoşnutsuzluğum her ne kadar istemesem de sesime yansımıştı.

"Yeter ki gönüller bir olsun Mihra, mesafeler bir gün yine azalır."

Öyle söyleyince dudaklarımda nahif bir gülümseme canlandı. Yusuf Agâh elini kaldırdığında bakışlarım onu takip etti. Küçük, beyaz yaprakları

diri bir papatya tuttuğunu gördüm. Papatyayı yüzüme yaklaştırdı ve hiç beklemediğim anda saçlarımın arasına, sağ kulağımın üzerine taktı. Parmak uçları yanağıma değdi ve dokunduğu nokta kaynama derecesine geldi. Gözlerim istemsizce yukarı kalktığında Yusuf Agâh'ın güneşle birlikte daha çok açılan, karameli andıran harelerine ilişti.

Saçımı yumuşak dokunuşuyla, parmağının dış yüzeyiyle okşarken "Çok yakıştı," dedi. "Çiçekler sende çok güzel duruyor."

Büyülenmiş gibi öylece ona bakarken daha yavaş nefes aldığımı fark ettim. Bir anda ağzımdan "Asker üniforması da sende," cümlesi çıktı. Onu üniformasıyla görmek benim için büyük bir keyifti ve maalesef ki bu hissimi daha fazla içimde tutamamış, beni afallattığı bir anda patlatmıştım.

Gamzelerini belirginleştirerek gülümsedi. "Ya, öyle mi?"

Gülüşümü bastırmak artık çok daha zordu. "Öyle," diye itiraf ettim gocunmadan. Sonunda bakışlarımı kaçırdım. "Sanırım artık gitmen gerekiyor."

Başıyla onaylayarak "Gitmem gerekiyor," dedi. "Ama senin yanındayken bu ne kadar zorlaşıyor bir bilsen."

Gözlerine daha yoğun bakarken "Biliyorum," diye onayladım. Biliyordum çünkü aynı şeyler benim için de geçerliydi. Zaman burada, tam şu anda donakalsa gıkım çıkmazdı.

İç çekerek elini saçlarımdan ayırdığında göğsü aldığı nefesle birlikte şişti. "Bir daha karşılaşıncaya dek kendine iyi bak Mihra."

Tebessüm ettim. "Sen de. Kendini koru. Bir de..."

"Bir de?"

Parmaklarımı birleştirdim. "Yani telefonun çektiği zamanlarda. Aklına gelirsem... Mesaj atabilirsin. Merak ederim."

"Aklımdan çıktığın varmış gibi," dediğinde gülüşüm iyice genişledi. Neredeyse ellerimle yüzümü kapatıp, *yaaa Yusuuuuf*, diyecektim. "Atarım."

"Tamam," dedim.

"Tamam," diye karşılık verdi.

"Ben gideyim."

"Git hadi, izleyeceğim."

"Biliyorum," dedim ve gülüşünü seyrettim. Ardından boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım. "Hoşça kal."

Nihayetinde arkamı döndüm ve iki adım attım. Birden aklıma gelen şeyle birlikte hemen duraksadım. "Yusuf!" diyerek arkamı döndüm. Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Bir şeyi unuttuk."

Gözlerini kıstı, çenesini hafiften sağ omuzuna doğru kaldırarak, "Neyi?" diye sordu.

"Geçen gece bana attığın şiiri okuyacaktın."

Çatılan kaşları yukarı kalktı. "Doğru," dedi ve duruşunu düzeltti. Hafifçe boğazını temizledi, gözlerini gözlerime sabitleyip kalp atışımı biraz daha hızlandırdı ve nihayetinde dudakları şiiri seslendirmek için hareketlendi.

"*Yaslan göğsüme sevdiğim*
Benim gönlüm gök gibidir açık deniz gibidir
Pas tutmaz benim içim yeryüzü gibidir toprak gibidir
Sen ki bulut gibisin
Ay gibisin güneş gibi bazen..."*

Büyüleyici bir ezgi taşıyan sesini dinlerken dalıp gitmiştim. Sanki bir filmin en etkileyici sahnesinde çalan etkileyici müziğini dinliyordum. Yusuf Agâh'la tanıştığımız günden bu yana tüm yaşadıklarımız şiirin eşliğiyle aklımda tanıtım videosu misali oynayıp durdu. Ve bittiğinde bakışlarımı ondan birkaç saniye ayıramadım. Ondan ayrılmadan önce bana asker selamı göndermeyi ihmal etmedi ve evime giderken yol boyunca aklımda sadece o ses yankılandı.

"Şuradaki tipime bakın, ne kötü!"

Abimle Elif'in düğün nişan albümü gelmişti, fotoğrafları hep birlikte ilk kez inceliyorduk. Yasemin'in söylediğiyle bakışlarımı yeni çıkardığı fotoğrafa iliştirdim. Tam abimle Elif'in yanındaydı, gözlerini hafif kısmış, kaşlarını kaldırmıştı, işaretparmağıyla dudağının kenarını kaşımak üzereydi ve gerçekten Yasemin hiç olmadığı ve olamayacağı kadar çirkin çıkmıştı. Onu görünce gülümsemeden edemedim.

"Sabahtan beri ruh gibi gezen Mihra bile güldü! Allah'ım... Kim çekti bunu ya?" Gülnar bıyık altından gülerek bakışlarını kaçırdı. Onun fotoğrafladığını biliyordum. Yasemin'i birkaç kere daha böyle çekmişti, ondan pek hazzettiği söylenemezdi. "Yırtsam bir şey olur mu?" deyip fotoğrafı ortadan ikiye ayırmak üzereyken Elif bir panter gibi atılıp fotoğrafı kaptığı gibi Yasemin'den aldı.

"Saçmalama, kötü çıktıysan ne olmuş? Her an kusursuz olamayız," dedi hafiften öfkelenerek. "Üstelik baksana, Bilal bana ne güzel bakmış. Kıyılır mı bu fotoğrafa?" Başparmağıyla fotoğrafı incelediğinde ben de

* Erdem Bayazıt, *Aşk Risalesi*.

başımı uzatıp baktım. Sahiden de söylediği gibiydi, Elif'in bakışları yerde, abimin bakışlarıysa onun güzel yüzündeydi. Ona, onu sanki ilk defa görüyormuş gibi büyük bir aşkla bakmıştı ve Gülnar belki de bu anı bilmeden fotoğraflamıştı.

Yasemin suratını buruşturarak "Bari beni kesin," dedi. "Kız bu çirkin fotoğraf kısmet kapatır."

"Yani bizim eve gelip de seni gelin almak kimsenin aklına gelmez merak etme Yasemin abla," dedi Ayşe. "Evde seçenek çok..."

Yasemin başını geriye atarak "Ha-ha!" diye karşılık verdi. "Kısmetin nereden nasıl çıkacağı belli olmaz şekerim. Bir bakarsın aile fotoğrafından tek ben dikkatini çekerim bir yakışıklının... Bu işler böyledir. Her an güzel olmak lazım..." Hâlâ fotoğrafı inceleyen Elif'e baktı. "Elif şu resmi yastık altı mı yapıyorsun ne yapıyorsun bilmem ama kimseye gösterme lütfen."

"Tamam..." diye mırıldandı Elif, ardından resmi arkasına sakladı.

Yasemin fotoğrafları karıştırmaya devam etti. Bir an sonra çok garip bir şey görmüş gibi kocaman açıldı. "Şu yakışıklı asker!" dediğinde Yusuf Agâh'tan bahsettiğini hemen anlayarak göğsümü şişirdim ve nasıl bir fotoğraf gördüğünü anlamak için ona baktım. Fotoğrafı bize çevirdi, takı merasiminde çekilen fotoğraftı. Yusuf Agâh abimle benim aramda kalıyordu. Hepimiz objektife bakmıştık ve kötü çıkan kimse yoktu. Onu görmek daha bugünkü yaşadıklarımızı aklıma getirince, sanki hiç çıktığı varmış gibi, heyecanlandım.

"Ya hani bir insan yakışıklı olur ama her an mı öyledir?" dedi ve fotoğrafı yeniden kendisine çevirdi. "Şu gamzelere bak. Doğru düzgün gülmemiş bile ama iki yanağında da derin çukurlar oluşmuş. Sadece yüzü değil, gözleri de gülüyor. Giyimi kuşamı, fiziği... Adam on üzerinden onluk resmen. Ah..."

Öyle bir anlattı ki, Yusuf Agâh'ı Yasemin'in anlatışından kıskandım. Fotoğrafı elinden çekip alma arzusuyla dolup taştım. Tabii böyle bir eylemde bulunmam garip karşılanacağından sadece izlemekle yetindim.

Gülnar sırtıma dokunduğunda Yasemin'i izlemeye bir son verdim ve ne olduğunu anlamak amacıyla kız kardeşime baktım. Diğerleri albümü karıştırmaya devam ederken o benim kulağıma yaklaşıp fısıltıyla konuştu. "Bak, bunu size özel çekip şehre gittiğimiz gün gizlice çıkartırdım."

Gözlerimi kısarak başımı omuzumun üzerinden arkama çevirdim ve çaktırmadan gösterdiği resme baktım. Düğündendi, Yusuf Agâh'la masada karşılıklı oturuyorduk. Herkes ayrı bir şeyle uğraşırken biz

etrafımızdaki tüm gözlerden soyutlanmış gibi birbirimize bakıyorduk. Gülnar nasıl yakalamış, nasıl çekmişti bilmiyordum ama öyle güzel bir bakışmaydı ki başka gören olduysa aramızda bir şeyler olduğundan şüphelenmemesi imkânsızdı. Ancak ben bunun oldukça kısa ve anlık gelişen bir durum olduğunu bildiğimden çok rahatsız hissetmemiştim.

Tam elimi uzatıp fotoğrafı alacakken Gülnar geri çekti ve fısıldadı. "Aranızda geçen her şeyi anlatacağına söz vermezsen resmi unut."

"Ne?"

"Ne zamandır hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Saçmalama."

"Sen bilirsin, o zaman resmi yırtarım."

"Yapma!" dediğimde sesim haddinden fazla çıkmıştı ki diğerleri de yaptıkları işi bırakıp bize odaklandılar.

"Siz orada ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" diye sordu Yasemin.

Yutkundum. Ardından omuz silkerek "Hiç..." dedim. "Yarın sofrayı kim kuracak falan işte..." Ardından fotoğrafı yırtmaması için uyarmak amacıyla Gülnar'ı gizlice dürttüm.

"Aynen aynen, yarın ablam kurup toplayacak sofrayı."

Gözlerimi büyüttüm.

Kaşlarıyla fotoğrafı işaret ettiğinde kaşlarımı çattım.

O sırada Yasemin'in telefonu çaldı ve şükürler olsun ki konu dağıldı. Minderin üstünden telefonunu aldı ve açıp kulağına götürüp konuştu. "Efendim anne?" Biraz bekledi. Omuzları düştü, gözlerini devirdi. "Geliyorum, tamam." Telefonu kapatıp bize baktı. "Benim mesai doldu kızlar, babam beni soruyormuş. Kırk yılın başı ayık gezer, onda da ayık kafayla ne gibi sorunlar bulsam diye düşünür durur. Geç gelişimi sorun etmesin."

Hiçbirimiz itiraz etmedik, kalması için üstelemedik çünkü Yasemin'in babasının nasıl sorunlar çıkarabileceğini hepimiz çok iyi biliyorduk. Hızla albümü toparladık, hep birlikte Yasemin'i uğurladık.

Herkes odalarına dağıldığında ben mutfakta kalan son işleri yaptım. Mutfağı sabah kullanabilecek hale getirdiğimde ellerimi havluya kuruladım ve merakla telefonumu alıp WhatsApp'tan Yusuf Agâh'a baktım. Son görülmesi hâlâ ayrıldığımız zamanda kalmıştı, her nereye gittiyseler görev için, belli ki telefon çekmiyordu ve bu istemsizce endişelendiriyordu. Oradaki çevrimiçi yazısını görmek, son görülmesine şahit olmak konuşulmasa bile insanı rahatlatıyordu. İyi şeyler düşünmeye çalışarak telefonumu kapattım ve içimden hem onun hem de abimin sağlığı için

dua ettim. Odama geçmeden önce Gülnar'dan fotoğrafımızı almak için arkamı döndüğümde mutfağın kapısının açılmasıyla durdum.

İçeri giren annemdi.

Korkuyla elimi göğsüme koyarak "Anne, uyudun sanıyordum," dedim.

"Yok, uyumadım," dedikten sonra kapıyı kapattı. Üzerindeki ince hırkasını geceliğinin önünde birleştirdikten sonra mutfağı inceledi. "Gidiyor muydun?"

Başımla onayladım. "Hı-hım, yatacaktım şimdi."

"Yatma, konuşalım biraz."

Gözlerimi kıstım. "Neden? Canın mı sıkkın?"

Kafasını hafifçe soluna yatırıp "Aklımı kurcalayan bir şeyler var," dedi. "Gel, oturalım biraz."

Mutfaktaki küçük masanın sandalyesini çekip oturduğunda aklımda bin tane senaryo gezindi. Ne konuşacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığından düşünmek yerine yanına gitmeyi seçtim ve yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Annem, bana değil de masaya bakıyordu. Onu öylece izlerken "Neler oluyor anne?" diye sordum.

Bir süre sonra hafiften gülümsedi. "Babanla nasıl tanıştığımızı biliyor musun?"

Konunun ne olduğuna dair hâlâ bir çıkarımda bulunamamıştım. Gözlerimi kısarak, "Mersin'de," dedim. "Babam bir konferans için Türkiye'ye, senin çalıştığın hastaneye gelmiş."

"O zamanlar çok çalışkan, çok da başarılı bir hemşireydim," diye anlattı. Annem, mesleğinin başlarında tanışmıştı babamla. İdealist bir hemşire olmasına rağmen babamı görünce diğer her şeyi elinin tersiyle itmişti. İç çekti, başını kaldırdı ve nihayet bana baktı. "Ama babanı görünce... Hayatımda önem verdiğim başka hiçbir şey kalmadı. Ona baktığım an anlamıştım, bu adam benim hayatımın kalanı olacak demiştim."

Tebessüm ettim. "Öyle de olmuş."

Annem beni başıyla onayladı. "Öyle de oldu. Babanın aşkı, benim gözümü kör etmişti Mihra. Pişman mıyım? Şimdi hayır ama... Çok zorlandığımı bilmeni isterim."

"Neden?"

"Öncelikle ailem..." dedi. Annem, ailesinden pek bahsetmezdi. Ne annesini ne de babasını görmüştüm. Annesinin o küçükken öldüğünü, üvey annesiyle yaşadığını, bir erkek, bir kız kardeşi olduğunu biliyordum ancak gerisi yoktu. "Babanla olan ilişkimize sonuna kadar karşıydı. Bi-

lirsin; kültür farkı, ülke farkı, mesafeler... Babam beni akşam ezanından sonra evde görmese kıyameti koparırdı. Dizinin dibinden bir an olsun ayrılmamı istemezdi, elbette babanı öğrendiğinde kızılca kıyamet çıktı. Babanın karakteriyle ilgilenmedi, tek baktığı ülkesi, diliydi. Hasan'la evlenmemi istemedi, ben direttiğimdeyse buradan o herifle çıkarsan, bir daha dönemezsin, dedi. Nikâh iznini bu şekilde aldım ama babam nikâhımıza katılmadı. Evlendiği kadın ve ondan olan kardeşlerim de öyle."

Hüzünle kaşlarımı kaldırdım. Destek olmak için annemin dizindeki eline elimi koydum. Diliyle dudaklarını ıslattı. "Bu benim için pek sorun değildi çünkü Hasan'la güzel bir hayat kuracağımıza emindim. O... Kusursuz bir insandı Mihra, babanı biliyorsun. Dünyada eşi benzeri yoktur. Beni çok mutlu ederdi, şiirler, güzel sözler, kocaman, içinde zerre kötülük bulundurmayan bir kalp sundu. Allah öksüz başıma bir ödül olarak vermişti sanki onu..."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Her şey çok güzeldi... Beni çok uyarmışlardı, gitme, yapamazsın, başka bir yerde yaşayamazsın, sadece eşinle değil gittiğin yerle de evlenmiş olacaksın diye. Fakat dedim ya, hiçbir şey umurumda değildi. En fazla ne olabilirdi ki? Zaten aile evinde de pek huzurlu olduğum söylenemezdi.

Sonra buraya geldim. Hasan'ın eşi olarak. Bir anda etrafımda hiç tanımadığım onlarca kişi oldu. Kulaklarımda farklı lisan. Söylenileni anlamıyorum, benim söylediğimi kimse anlamıyor. Hasan eve gelince her şey güzel ama o yokken... Yalnızım. Yapayalnız. Kayınvalidem de kayınbabam da iyi insanlardı sağ olsunlar, ama etrafa göre yabancıydım. Bir sıkıntı yaşadığımda derdimi açabileceğim, üzüntümü paylaşacağım kimsem yoktu. Buralar uzak yer Mihra, benim topraklarıma uzak. O zamanlar iletişim şimdiki gibi kolay da değildi. Bir anda eskiden tanıdığım herkesle irtibatım kesildi. Katı olduğu halde babamı özledim, beni pek sevmediğini bilsem de üvey annemi bile özledim Mihra, biliyor musun? Bir kere kıydım paraya ne olacaksa olsun ne kadar yazarsa yazsın deyip babamı aradım. Birkaç defa sadece arayıp sesini dinledim, o kadar iyi geldi ki. O heybetli sesiyle bir alo deyişi yetiyordu."

Annemin gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde elini sıvazladım. "Ya, anne..." diyerek başımı omuzuna yasladım. Annem sırtımı okşadı. "Konuşsaydın ya babanla. Belki affederdi seni."

"Konuştum ama sesimi duyar duymaz benim Gülbahar diye kızım yok, deyip kapattı telefonu. Oysaki kaçmamıştım ben babana, evden telli duvaklı çıktım ama işte..."

Suratımı astım.

"Her neyse. Demek istediğim... Babanı seviyorum, çok seviyorum ama ona o kadar âşık olduğum, Türkiye'deki ailem çok da iyi olmadığı halde buraya alışmam çok zor oldu. Ailemi deli gibi özledim. Oradaki yaşantımı. Hele kendimi buraya kabul ettirmek ne kadar zordu bir bilsen... Yemeklerine alışmak, âdetlerini benimsemek... Beni yabancı saymamalarını sağlamak... Aşırı zordu Mihra."

Kaşlarımı çattım. "Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordum ama artık, konuyu neden açtığını az da olsa anlayabilmiştim.

"Yusuf Agâh'la aranda bir şeyler olduğunu biliyorum," dediğinde aldığım nefesimi tuttum. Gözlerimi kocaman açtım, annemin omzundan başımı ayırdım ve bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladım. "Hiç boşuna inkâr etme kızım, ben eminim," dediğinde aralanan dudaklarım kapandı.

Yutkunmayı denedim ancak bunda başarısız oldum.

"Anne ben..."

"Sen, artık büyüdün," diye araya girdi. "Kalbine söz geçirmenin zor olduğu, bir kere âşık olursan ipleri bir daha kontrol edemeyeceğin yaştasın. Attığın tek adımın evliliğe doğru yol alabileceği bir yaşta. Yusuf Agâh'la aranda bir şeyler olduğu için sana kızacak değilim, merak etme. Ben sana güveniyorum, yanlış bir adım atmayacağına eminim. Ben seni o şekilde yetiştirdim.

Onu tam olarak tanımıyorum ama gördüğüm kadarıyla düzgün bir adam. Aynı evin içinde yaşamadıkça belli olmaz derler ama yok, kötü biri diyemem. İyi yetiştirilmiş bir çocuk."

Bana kalırsa da öyleydi. Dudaklarım neredeyse gülümsemek için hareketlendi ama kendimi tuttum. Annem iç çekerek, "Ama..." dedi. "O, bu topraklardan değil Mihra," diye eklediğinde ifadem duraksadı. "Ne kadar zaman burada duracağı belirsiz, belki bugün belki yarın, belki birkaç ay belki de bir yıl sonra buradan çekip gidecek. Eğer gönlünü ona verirsen... Vakti geldiğinde seni de yanında götürmek isteyecek... Peki sen... Onunla gitmeye hazır olacak mısın?"

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Bunu düşündün mü? Bizi arkanda bırakıp onunla Türkiye'ye gidebilir misin? Tabii ki ben sana kendi babamın yaptığını yapmam, elbette sana sırtımı dönmem, asla. Ama sen, bizden kilometrelerce uzakta yaşamaya alışabilir misin? Etrafında tanıdığın hiç kimse yokken... Bak, abin birkaç aylığına bizden ayrıldı, nasıl şaştı dengemiz. Sen, aileni geride

bırakarak yeni hayatını bu topraklardan kilometrelerce ötede kurmak istiyor musun?"

Öyle yerden açmıştı ki konuyu, ne söyleyeceğimi bilemedim. Zihnime afili bir tokat atıldı sanki, dondum kaldım. Bu yönden düşünmemiştim hiç, Yusuf Agâh'la konuşurken geçmiş yoktu, gelecek yoktu, sadece an vardı ve ben onunla anı yaşıyordum.

Anneme bakarken sızlayan gözlerimle kesik kesik nefeslenerek "Ben..." dedim. Boğazımda biriken tükürüğü yuttum. "Anne... Bunları konuşmak için çok erken değil mi? Biz sadece..."

"Bunları konuşmak için erken değil, umuyorum ki geç de kalmamışımdır," dedi annem. "Çünkü kalbini bir kere verdiysen, ondan geri dönmek kolay olmayacaktır. Ama kalbin tam olarak ona bağlanmadıysa, yolun henüz başındayken... İyi düşün Mihra. Onunla, başka bir yerde hayat kurabilecek misin? Buradaki hayatını elinin tersiyle bir kenara atabilecek misin? Ya da ülkesine gittiğinde –ki bu bir gün gerçekleşecek– onsuz yaşamaya alışabilecek misin? Canın yanacak. Bunları göze alıyor musun? Eğer yapamayacaksan... Başlamadan bitirmeniz... İkiniz için de en hayırlısı olacaktır."

Yanıt veremedim. Yüreğim ortadan ikiye bölündü, çekişmeli bir sevgi harbi başladı. Aklımın bir yanında Yusuf Agâh ve onunla yaşadıklarım, diğer yanında doğduğum bu topraklar ve kendilerinden ayrılmayı yüreğimin kaldıramayacağı ailem oynadı. Hayatımın o ana kadarki en zorlu seçimi için zaman sayacı sancılı bir şekilde başladı.

Annemle konuşmamızın arasından tam yirmi gün geçti. Bu yirmi gün boyunca Yusuf Agâh'tan hiç haber alamadım, çevrimiçi olmadı ya da bana bir mesaj atmadı. Bu, görevden dönmediğine delaletti ki dönse mutlaka bana yazacağını biliyordum. Öte yandan onsuz yirmi gün, boş kafayla annemin söylediklerini düşünmem için iyi bir fırsattı.

Onu seviyor muydum?

Yüreğimde yer ettiğini biliyordum. Kalbimde büyük bir yer kaplıyordu. Peki... Bunun sonu ne olacaktı? Şimdiden onu görmediğim günler çekilmez olmuştu, aklımın her bir köşesinde yüzü vardı. Ne yaptığını, ne durumda olduğunu merak ediyor, sağlığı için endişeleniyordum.

Peki bu, annemin söylediği gibi, nereye kadar böyle devam edecekti?

O hep burada durmayacaktı, benimse okulum vardı. Ayrı dünyalara aittik ve önünde sonunda ayrılmamız gerekecekti. Diyelim üniversiteyi

bitirmemi bekledi, sonunda ne olacaktı? Onunla Türkiye'ye gidebilir miydim? Ailemi bırakamazdım, ben onlardan öylesi uzun bir ayrılığa dayanamazdım. Onun burada yaşamasını istemek ise büyük bencillik olurdu, Yusuf Agâh'ın da kendisini bekleyen, sağlığı için dua eden ve bir an önce ona kavuşmak için can atan bir ailesi vardı.

Tüm bunların dışında, uzaktan bir ilişki zaten nasıl sürerdi ki? Bizim sonumuz şimdiden belliydi, ben zaten başından beri biliyordum, Yusuf Agâh bana kusursuz hissettiriyordu, onunla konuşmak, birlikte bir şeyler yapmak peri masallarındaymışım hissi veriyordu, biliyordum işte her şeyin bu kadar kusursuz gitmeyeceğini. Çok geçmeden acı gerçekler annemin dilinden aktarılmıştı bana, şimdiyse kararsızlık denizinde çırpınıp duruyordum.

Ancak sonu olmayacak bir masala tutunmak akıllı insan işi değildi. Ben onunla gidemezdim, o benimle kalamazdı. Aramızdaki bu duygular her neyse, daha da büyümeden... İkimiz için de daha kolayken... Sonlanmalıydı.

Bu bir oyun, bir gönül eğlendirme değildi, biliyordum. Önünü almazsak işler ikimiz için de içinden çıkılmayacak hale gelecekti, farkındaydım.

Canım öyle sıkkındı ki günlerdir ruh gibi geziniyordum evde. Deli dehşet bir ağlama arzusuyla kavruluyordu içim, abimle konuşurken dahi gülümseyemiyordum, yemek yiyemiyor, kitap okuyamıyordum. Sadece... Hem Yusuf Agâh'tan bir mesaj gelmesini hem de gelmemesini istiyordum.

O kararı aldıktan üç gün sonra, ben uyumak için yatağa girdiğimde yastığımın altına yerleştirdiğim telefonum titreyince tüm uykum kaçtı. Tek elimi yastığın altına sokup telefonumu çıkardım ve titreyen başparmağımla ekran kilidini açıp gelen mesaja baktım. Uzun zaman sonra ilk kez onun adıyla titremişti telefonum.

Yusuf Agâh: Her şey yolundaydı.

Yazmıştı. Daha önce ona yazdığım ve bir türlü iletilemeyen her şey yolunda mı mesajıma ithafen. Sonra telefonum yeniden titredi.

Yusuf Agâh: Ancak şimdi yolunda gitmeyen bir şeyler var.

Yusuf Agâh: Yüreğim seni görmek istiyor.

Yusuf Agâh: Yarın, zeytin ağacının altında.

Güya kalbime söz geçirmeyi deneyecektim fakat ondan aldığım ilk mesajla yine yüreğim bahar yerine dönmüş, içinde çiçekler açmış, kuşlar ötüşmeye başlamıştı. Benim de gönlüm Yusuf Agâh'ı görmek istiyor, bu

arzuyla deliriyordu. Parmaklarım bir yanıt vermek için can atsa da onları zor güç zapt ettim. Ekranımı kapattım, telefonumu yeniden yastığımın altına koydum.

Yusuf Agâh'a cevap vermedim.

Ama...

Yarın zeytin ağacına gidecektim.

. ´

Çiçekli elbise giymek hiç içimden gelmedi. Lacivert renkli düz kumaştan bir elbise giyinip saçlarımı öylece dağınık bıraktım. Okula gittim, kadınlara ders verdim. Hepsi bende bir değişiklik olduğunun farkındaydılar ama bunu abimin gidişine bağlıyorlardı, doğrusu bu da işime geliyordu çünkü sorguya tutulmama engel oluyordu.

Dersi bitirip zeytin ağacına yürürken ilk kez ayaklarım geri geri gidiyordu. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum, nereden başlayacağıma emin değildim. Gözlerim sürekli doluyor, durmadan derin nefesler alarak ağlayışımı engellemeye çalışıyordum. Hava içimdeki yangını körüklemek istercesine sıcaktı. Saçlarım, terleyen enseme yapışmıştı, içim öyle daralmıştı ki her an bacaklarımdaki gücün tükenip beni yarı yolda bırakacağını düşünüyordum. Bu, şimdi bu kadar zorsa, aylar sonra nasıl olurdu kim bilir? Yol yakınken bitirmek en iyisiydi, bunu sürekli kendime hatırlatmalıydım. Ben ailemden ayrılamazdım, o da düzenini bozamazdı. Bizim için ortak bir nokta yoktu. Yanlış zamanda, yanlış yerlerdeydik. Kabul etmeliydik.

Tarlanın kapısına geldiğimde Yusuf Agâh'ın içeride olduğunu gördüm. Üzerinde üniforması vardı, ayaktaydı, sırtını zeytin ağacına yaslamış elinde çevirip durduğu otu izliyordu, dalmış gibiydi. Ahşap kapıyı ittiklediğimde gıcırtıyı duyarak kafasını kaldırdı ve gözleri hemen beni buldu. "Mihra," derken elindeki otu yere attı ve doğrulup sırtını ağaçtan ayırdı. "Hiç gelmeyeceksin sandım."

Kalbim, bana ihanet ederek hızla çarptı göğsüme. Birkaç kez tekledi. Ona bakarken gülümsemeyi istedim, eskisi gibi korkusuzca yanına gitmeyi ve dilediğimce konuşmayı. Lakin hiçbirini yapamadım, aramızda birkaç adım kalıncaya dek yürüdüm. Durduğumdaysa hissettiğim hasretle çehresine baktım. Sol kaşının altındaki kabuk bağlamış derin yarayı görünce elimde olmadan telaşla nefes aldım. "Oraya ne oldu?"

Nereyi sorduğumu hemen anlayarak gözlerini kıstı. "İş kazası," diye yanıtladı sessizce.

İçim acıyla sızlarken "Derin görünüyor," dedim. "Dikiş gerekmiş gibi."

"Biraz derindi, kanaması zor durdu."

Suratımı buruşturdum. "Başka bir şey olmadı inşallah?"

"Bununla atlattım, bu seferlik," dedi. Belli belirsiz gülümsedi. "Sen bir de onları gör." Gülümseyemedim. Hüzünle ona bakmayı sürdürünce Yusuf Agâh, "Neyin var Mihra?" diye sordu. "Niye ağlayacakmış gibi bakıyorsun?"

Konuya nasıl, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Gözlerine bakarak konuşamayacağımı anladığımda bakışlarımı yere eğdim. Parmaklarımı birbirine geçirdim, konuşmadan önce söyleyeceklerimi hizaya geçirmeyi denedim. Yutkundum, boğazıma öyle büyük bir mıh yerleşmişti ki tükürüğüm yutağımdan geçemedi.

Yusuf Agâh bir adım attı. "Mihra," dedi yeniden. "Kötü bir şey mi var? Abinle mi ilgili?"

"Hayır, abim iyi," diye atıldım hemen ve başımı kaldırdım. "Abim çok iyi. Arada konuşuyoruz." Olayları anlamak için kaşlarını çattığında "Ben... Aslında bugün, konuşmak istiyordum. Seninle," diye ekledim.

Çatılan kaşlarını kaldırdı. "Konuşmak?" diye sordu. "Bir sorun mu var? İstemeden yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır..." dedim hemen. Bana yaptığı tek yanlış hareketi yoktu, zaten öyle biri olsa kalbimi ona vermezdim bu kadar çabuk. "Sen... Yanlış bir şey yapmadın. Ama..."

Konuyu toparlayamıyordum. Böyle bir olayda söze nasıl başlanırdı ki?

"Ama?" diye sorduğunda gözlerimi kaldırıp nihayet güneş ışığıyla rengi daha da açılan kehribar harelerine baktım.

Derin bir nefes aldıktan sonra "Yanlış bir şeyler olduğunu fark ettim," dedim.

Artık, Yusuf Agâh da hiç gülümsemiyordu. Sanki konuşmayı nereye bağlayacağımı fark etmişti, yanaklarındaki gamzenin emaresi dahi kalmamıştı güzel yüzünde. Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı, sıkı sıkıya kapattığı dudaklarını araladı. "Yanlış olan şeyler nedir?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarımı tekrar kaçırdım ondan, gözlerim açık renkli toprağı seyrederken yeniden soluklanmayı denedim. "Sen göreve gittiğin günden beri, kendimle baş başa kaldığım ve durumumuzu değerlendirme fırsatı bulduğum günler oldu. Son zamanlarda çok şey yaşadım, abimin gidişi, ülkenin hali... Seninle konuşmak tüm bu yaşadıklarıma karşılık bana... Huzur veriyor ve olduğum andan soyutlanmamı sağlıyordu. Bana iyi geliyorsun."

Bakışları yumuşasa da suratındaki o anlam veremez ifadesi dağılmış değildi. "Bunda yanlış olan ne?"

"Yanlış olan..." deyip sustum. Bu konuşmayı yapmak, beklediğimden çok daha zordu, sanki ağzımdan çıkan her kelimeye karşılık yüreğime keskin bir bıçak saplanıyordu.

Kendimi topladım. "Yanlış olan biziz," dedim bir çırpıda ve tam gözlerine baktım. "Bu durum... Doğru değil. Biz, daha iki ay öncesine kadar birbirimizi tanımıyorduk bile. Sen başka topraklardaydın, ben burada. Senin başka hayallerin vardı, benim başka düşüncelerim. Belki buraya geldiğin ilk gün, görevinin çabucak bitmesini, bir an evvel yurduna dönmeyi düşünüyordun. Belki hâlâ öyle düşünüyorsun."

Yutkunduğunu âdemelmasında oluşan hareketlenmeden anladım. Gözlerini kıstı. "Ben hâlâ yanlış bir şey göremiyorum."

Biraz daha açık olmayı denedim. "Ben burada doğdum, burada büyüdüm," dedim sessizce. "Değil ülke, şehir dahi değiştirmedim. Ailem... Onlarsız geçen bir güne dayanamam. Hepsi benim olmazsa olmazım. Şimdi diyeceksin, konumuzun bununla ne alakası var?" Tekrar soluklandım. "Senin de kendini bekleyen bir ailen var, bir an evvel yüzünü görmek için can atan... Ve biz... Birbirimizi görmeye devam edersek... İkimizden biri... Önünde sonunda bir seçim yapmak zorunda kalacak. İki kalp birbirine bağlanınca, çözülmesi imkânsız bir düğüm oluşur derdi dedem. O düğüm atıldı mı, çözmek zor olurmuş. Kalbimin senin için attığının farkındayım ama... Henüz o düğüm oluşmamışken, henüz yolun başındayken, ipleri çözmek istiyorum."

Yusuf Agâh'ın gözbebeklerinin koyulaştığını, buğulandığını gördüğümde gönlüm üşüdü. Fısıldarcasına "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda suratında mimik dahi oynamadı.

Gözlerim sızladı. Ağlamamak için dişlerimi sıkı sıkıya kenetledim birbirine. Soluklandım, gelmeden önce aklımda bin kez söylediğim cümleleri getirdim dilimin ucuna. Bakışlarımı kaçırdım. "Bir daha görüşmemek, ikimiz için de en iyisi olacaktır."

Sorar gibi "En iyisi?" diye tekrar ettiğinde başım da ellerim gibi titredi. "Bekle. Mihra. Ben... Anlayamıyorum." Güler gibi oldu, çenesi sağ omuzuna doğru hareketlendi. "Son ayrıldığımızda her şey iyiydi. Yirmi gün boyunca, o dağın içinde tüm kargaşanın altında beni ayakta tutan tek umut seni yeniden görecek olmaktı. Fakat sen şimdi... Ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim titreyen sesimle. "Dedim ya, düşünecek vakit buldum kendime. Sen varken, senden başka bir şeyi düşünemiyordum ki."

"Tıpkı benim gibi," diye karşılık verdi. "Mihra, bunun neresi kötü? Bunu neden engellemeye çalışıyorsun?"

"Kötü olan bu değil. Kötü olan sana karşı beslediğim hisler değil. Kötü olan... Bu nereye kadar sürecek ki?" dedim. "Sen bana bir ömür burada kalabilirim diyebilir misin? Ben sana seninle geleceğim sözünü veremem. Biz... Kabul etmeliyiz ki bir gönül ilişkisi kurmak üzereyiz, ancak bu adımı atmadan önce sorgulamamız gereken çok şey var. Seninle her ne yaşayacaksam, bu benim için küçük bir olay olmayacaktır."

"Asla küçük bir olay olmayacak. Mihra, seninle gönül eğlendirmek gibi bir derdim yok."

"Biliyorum, biliyorum. Sorun da bu ya. Biz ciddi adımlar atacağız, bu belli. Ama... Ben. Bunu yapamam. Burada temelli kalmayacak biriyle yapamam. Onun için aileme sırt döneceğim, aramıza kilometreler sokacağım biriyle yapamam. İleride... Her şey yolunda giderse... Bir tercih yapmak zorunda kalacağız, bunu düşünmek zorundayız. Ben seninle gelemem, sen burada kalamazsın. Tercihimiz sadece birbirimiz değiliz çünkü."

"Buna, bir tercih yapmak zorunda kalacağımız an karar versek daha iyi olmaz mı? Neden bu kadar karamsarsın?"

"Tercih yapmak zorunda kalacağımız an karar vermek işleri daha da zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramaz. Biz... Başından beri olmamalıydık. Bunun sonu yok."

Kaşları yukarı kalktı. "Bizde bir son görmüyorsun, öyle mi?"

Kalbim acısa da dudaklarımı ıslatıp "Görmüyorum," dedim sessizce.

"Konuşurken yüzüme bile bakmıyorsun Mihra. Bunları içtenlikle söylediğine inanamıyorum."

Yutkunmayı denedim. "Bakamıyorum çünkü bu konuşmayı yapmak benim için kolay değil. Sana değer veriyorum."

Soluklandım. "Demek istediğim... Gönlümüze eş düşen bir başkasını bulabiliriz ama ikinci bir aileyi bulamayız. Daha fazla görüşerek, bile bile kendimizi tüketmeye... Gerek yok."

Bakışlarım hâlâ yerdeyken bir süre cevap vermesi bekledim. Sessiz kaldığı saniyelerin sonunda kafamı kaldırıp güzel yüzüne bakma cesaretinde bulundum. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Gözlerindeki buğunun yerini oldukça kasvetli bir sis bulutu esir aldı. Sol omuzunu kaldırıp indirdi ardından "Ne söyleyebilirim ki?" dedi boğuk sesiyle. Güç konuşuyordu. "Sen... Kararını çoktan vermişsin."

Başımı dik tutmayı deneyerek iki kere salladım. "Verdim," dedim kararlılığımdan ödün vermeden. Konuşmak hayatımda ilk kez bu kadar

zor geliyordu. Bilmem kaçıncı kez yutkundum, kafamı aşağı eğdim, nefes alarak göğsümü şişirdim. "O zaman..." dedim güçlükle. "Hoşça kal. Ben... Teşekkür ederim her şey için."

Hiçbir şey söylemedi. İfadesini değiştirmedi, dudaklarını aralamadı. Sadece soluklandı, dişlerini birbirine geçirdiğini kasılan çenesinden anladım. Teşekkürüme karşılık yalnızca başını eğdi ve bana söyleyecek tek kelime daha bırakmadı.

Gözümden süzülecek damlayı anlar anlamaz ona arkamı döndüm. Attığım ilk adımla birlikte yanaklarımdan süzülen yaşların sıcaklığını hissettim. Yürüdüm, yürüdüm. Çok kez durmak, başımı çevirip Yusuf Agâh'a bakmak istedim fakat hepsinde gözlerimi sıkarak, irademi zorlayarak kendime engel oldum. Bana seslenmesini bekledim, belki bir kez "Mihra," dese aldığım tüm bu karardan vazgeçip ona dönecek ve sarılıp bir daha bırakmayacaktım.

Ancak olmadı.

Ben tarladan çıktım. O, sessizce gidişimi izledi, yürüdüm ve Yusuf Agâh'ı arkamda bıraktım.

Yusuf Agâh'ı ve kalbimin enkazını, arkamda, orada, zeytin ağacının altında bıraktım.

Bölüm On Beş

Sözler, Gözler ve Mermiler

Genç adam, baş ve işaretparmağı arasında sıkıştırdığı sigarasını dudaklarına götürmüyor, dalı ezercesine sıkmakla yetiniyordu. Tütün kısmından dumanlar çıkıyordu, ateşiyse sönmeye yüz tutmuştu. Aklı, Mihra'yla konuştuğu anda kalmıştı, kalbi hâlâ o yıkıcı anın sert etkisiyle çarpıyordu göğsüne. Karargâha döndüğünden beri içindeki o kapkara kasveti dağıtmak için çok şey yapmıştı; koşmuştu, atış yapmıştı, dövüş talimleriyle uğraşmıştı ama nafileydi. Ne göğsündeki ağırlık hafiflemiş ne de içindeki yazını kışa çeviren o soğuk yeller dinmişti. Elindeki, buraya oturduğundan beri aldığı yedinci dal sigarasıydı. Hepsinden sadece bir iki nefes çekebilmiş ardından sigarayı ezip büküp yere atmıştı. Önünde küçük bir izmarit mezarlığı oluşmuştu.

Sekizinci dal parmakları arasında işkence çekmeyi sürdürüyordu, dudaklarına götüremiyor, zehirli dumanı içine çekemiyordu. İlk defa o dumanın hiçbir işe yaramadığını fark etti. Mihra'nın söyledikleri aklında dönüp duruyordu.

Yirmi gündür ondan uzakta, görevdeydi. Yirmi gün boyunca aklında tek oynayan onun yüzüydü, telefonunu kontrol edişlerinin sebebi oydu ve ilk defa bu kadar ayrı kalmışken, onu çok özlediğini fark etmişti. Döner dönmez Mihra'yı görmek yapacağı ilk şey olmuştu ancak o küçük görüşmenin böyle sonlanacağını bilse, hiç gitmemeyi yeğlerdi. Kan akmıyordu ama yüreğinin ortadan ikiye yarıldığına emindi, içine içine kanadığını hissediyor, canı yanıyordu. Daha önce kurşun yarasını da deneyimlemişti fakat aldığı hiçbir mermi canını, kalbine sahip o kızın dudaklarından dökülen delici sözcükler kadar acıtamamıştı. Artık farkındaydı, insanın sevdiğinin can yakan sözleri kurşun olarak kullanılsa milyonlar ödenen metal kurşunlardan çok daha etkileyici olurdu.

Aklını nasıl toparlayacağını bilmiyordu, bu gece nasıl sabaha kavuşacaktı hiçbir fikri yoktu. Fuzuli'nin "*En uzun gecenin hangisi olduğunu takvim yapanlar ve yıldız ilmi ile uğraşanlar ne bilsin! Gecelerin kaç saat olduğunu aşk derdinden yananlara sorun*," sözünü şimdi daha iyi anlıyordu.

Bu gece gözüne uyku girmeyeceğinin farkındaydı ki yalnız bu geceyle bitecceğini de sanmıyordu.

Askeriyenin bahçesinde ıssız bir yer bulmuştu kendine. Çimlerin üzerine oturmuş, kendini dinliyordu. Bölüktekilerin bahçede olduğunu biliyordu, uzaklardan bir saz sesi duyuluyor, duygusal türkü söyleyen askeri işitiyordu. İçinde bulunduğu ruh haline hiç iyi gelmeyeceğini bildiğinden değil yanlarına gitmek, o tarafa dönmüyordu bile. Başını kaldırdı, gökyüzüne baktı. Diğer gecelerin aksine bu akşam tek bir yıldız bile görünmüyordu, gökyüzü bile bir başka soluktu bu gece.

Sağ tarafından gelen adım seslerini işittiğinde kafasını çevirip kimin geldiğine bakmadı bile. Gelenin Ahmet olduğundan emindi, muhtemelen yokluğunu fark edip onu aramaya çıkmıştı.

Çok geçmeden "Yiğido," dedi canlı sesiyle. "Her yerde seni arıyorum lan, sensiz buralar çekilmiyor hiç, canım benim."

Yusuf Agâh tepki vermedi. Ahmet, tam yanına oturdu, elindeki çayı Yusuf Agâh'a uzattı. "Al, sana getirdim. İçin ısınsın."

"Keyfim yok. İçmeyeceğim."

"Çay keyif versin diye içilmez da," dedi Ahmet kayan şivesiyle. "Hararet alır. Derde de vardır biraz katkısı."

Yusuf Agâh gökyüzüne bakmayı sürdürüyordu. "İçmeyeceğim kardeşim, sağ ol."

Ahmet bu kez ısrar etmedi. Çayı kenara, çimenlerin üstüne bıraktı. Ardından Yusuf Agâh'ın önündeki izmarit çöplerine baktı. "Vay babayun kemiğu," dedi kızar gibi. "Ula bu ne? Murdar etmişsin hepsini. Nimet la bunlar, nimet," dedi ve bir tanesini eline aldı, inceledi. "Manyak mısın oğlum sen?"

"Ettiysem kendi sigaramı ettim. Sana mı kaldı oğlum tasası?"

"Yok yok," dedi Ahmet kafasını geriye yatırarak. "Sende durum çok vahim. Ne oldu?" Gözlerini kıstı. "Dur tahmin edeyim, Türkmen kızıyla alakalı. Değil mi? Tabii ya, başka ne olacak. Kızda ne varsa artık, dağ gibi adamı un ufak ediyor. Haline bak, kara denizde gemilerin batsa daha az bitkin görünürdün."

Yusuf Agâh gözlerini kapatıp açtı. "Ahmet, yemin ederim konuşacak halim yok. Başka zaman geçersin dalganı kardeşim ama beni yalnız bırak bu gece. Ne olur."

"Vah vah, durum gerçekten ciddi desene," derken Ahmet de durgunlaştı artık. "Ne oldu? Anlat lan. Sen böyleyken odaya falan çıkmam ben. Yanından ayrılsam tabancanı çıkarıp alnına dayayacakmış gibi bir halin var. Tövbe ya rabbim."

"Bir şey olmadı."

"Bir şey olmadı ama sabah düğüne gider gibi çıktığın askeriyeye cenazeden dönüyormuş gibi girdin."

"İşin gücün yok beni mi izliyorsun?"

"Sen benim kardeşimsin lan," diye çıkıştı Ahmet. "Elbette izleyeceğim, derdini sıkıntını anlayacağım. Şu saate kadar rahat bırakayım belki düzelirsin dedim ama yok. Yanına gelmesem sabahı burada ederdin sen."

Yusuf Agâh o an, haklı, diye düşündü. Değil odasına gitmek, yerinden kalkacak hali yoktu. Cevap veremedi, bir süre sessiz kaldı.

Ahmet, bunun bir onay ifadesi olduğunu anlayarak, "Yengeyle mi alakalı?" diye sordu. Artık o eğlenceli tını yoktu sesinde.

Yusuf Agâh ses çıkarmadan, başını aşağı ve yukarı hareketlendirerek onayladı arkadaşını.

Ahmet daha da ciddileşerek, "Ne oldu?" dedi.

"Bitti."

"Ne demek bitti la? Nasıl bitti oğlum? Niye?"

"Bizde bir son görmüyormuş," diye yanıtladı Yusuf Agâh ifadesiz tonlamasıyla. Ahmet'e yanıt veriyor gibi görünse de kendi kendine konuşuyordu daha çok.

"Oğlum sende son görülmez mi? Kız olsam karşıma çıktığın gibi nikâh masasına götürmüştüm seni." Yusuf Agâh zerre gülümsemedi. Dirseğini dizinin üstüne koydu, baş ve işaretparmağıyla alnını ovuşturdu. Ahmet onu incelemeye devam ederken paketinden bir sigara çıkardı, dişlerinin arasında tuttu, çakmağıyla yaktıktan sonra ateşlenmesi için içine bir nefes çekti. "Asker oluşun mu korkuttu?"

"Mesafeler," dedi Yusuf Agâh. "Benim Türkiye'de yaşayışım, onun buradan ayrılmak istemeyişi. İleride onu Türkiye'ye götüreceğimi düşünmüş."

"E öyle olmayacak mı zaten?" dedi Ahmet. "Burada temelli kalacak değilsin elbet yiğidom, kızla da gönül eğlendirmek niyetinde değilsen ki değilsin, önünde sonunda o da gelecek seninle."

"Bir çaresi bulunurdu."

"Ne çaresi bulunacak?" dedi Ahmet gülerek. "Sen burada kalacak değilsin ya. Vallahi Semiha teyzem sığdırmaz seni buralara. Kadın hasretinden yanıp tutuşuyor."

Yusuf Agâh biraz sessiz kalarak gökyüzünü izledi. Aklında hâlâ Mihra'nın, *gönlümüze eş olacak bir başkasını bulabiliriz*, sözü oynayıp duruyor, yüreği deşildikçe deşiliyordu. "Sevda, öyle kolay olmaz ki zaten

Ahmet. Önemli olan, yokuşla, tipiyle karşılaşıldığında ortak bir yol bulmaktır. Kestirip atmak... Sevmeye cesaretin yok demektir. Ben, mücadele etmeye hazırdım."

Ahmet, sigarasından bir nefes daha çekip dumanı serbest bıraktıktan sonra eliyle sırtını sıvazladı arkadaşının. "Sen, adamın hasısın," diye yüreklendirdi onu. "Ama demek ki kız da bunu yapacak cesareti bulamamış kendinde. Kaç kere yemeğe gittik, görmedin mi ne kadar tutkunlar birbirlerine. Buralardan ayrılacak gücü bulamadı demek ki kendinde. Yani, bence yolun başındayken bu kararı alması güzel. Ya siz işleri iyice ilerlettiğinizde karışsaydı kafası? O zaman ikiniz için de daha zor olurdu. En başından bitmiş işte, ne iyi."

Yusuf Agâh bir süre sustu. Öylece Ahmet'in söylediklerini düşündü. Çenesi kasıldı, sonra kabul etmesi gereken gerçekleri hatırlattı kendine. Mihra, son sözü söylemişti.

"Belki de haklısın," dedi ifadesizce. "Başlamadan bitmesi, daha iyi oldu tabii..." Konuşmasını güçlükle tamamladı. "Ben de onun için burada kalacak değildim ya."

"Tabii oğlum, tabii ya. Bırakır mıyım lan ben buralarda seni," dedi gülerek Ahmet. "Hem sana kız mı yok? Bir he desen Semiha teyze tüm Sivas'ı önüne dizecek. Bulursun kendine uygun birini. Kitap okuyan tek kız Mihra değil ya canım. Evlenirsin Sivaslı bir kızla, düğünde davul zurna. Ne halay çekeriz ama ha... Horon da isterim bak. Belki bir de baldızın olur, onunla da ben evlenirim. Mis ya! Ne işimiz var bizim buralarda."

Yanında başka birinin olacağı düşüncesi Yusuf Agâh'a boğuluyormuş gibi hissettirdi. Yüzünü buruşturdu, içi bunu kaldırmıyordu. Mihra'nın o cümleyi nasıl ağzına alabildiğini şimdi, hiç anlamıyordu. Demek ki onun hisleri benimki kadar yoğun değilmiş, diye geçirdi içinden. Sonra, oturduğu bu bahçe de ona dar geldi. Aldığı oksijen kendini boğuyormuş gibi hissetti, başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "İyi geceler," dedikten sonra Ahmet'i yalnız bırakıp tek başına odasına çıktı.

Daha önce hiç kendi kalbimin acısıyla yüzleşmemiştim.

Onlarca kitap okumuş, birçok ayrılık sahnesine şahit olmuştum. Kimilerinde gözyaşı akıtmış, kimilerinde devamını okumaya cesaret edememiş, korka korka ilerlemiştim; kimileri de vardı ki kitap kapağını kapattığım anda bile etkisinden çıkamamıştım. Bu defa, kendi hayatımın

ilk ayrılığıyla yüzleşiyordum ve okuduğum tüm sahnelerde hissettiğim acının milyon katıydı yaşadığım. Sabah Yusuf Agâh'la o konuşmayı yapmak, şimdi uyumaya çalışmaktan daha kolaydı.

Yol boyunca ağlamıştım, eve girmeden önce iki sokak ötedeki çeşmeye gidip elimi yüzümü yıkadım, kuruladım. Ağladığım belli olmasın diye oldukça sahte bir gülümsemeyle girdim içeri, işlerimi yaptım, sofra kurdum, topladım, evi temizledim. Yemek yemeyi denedim ancak en fazla iki lokma alabildim, onlar da geçmedi boğazımdan. Karnım aç değildi ama midem bulanıyordu, çok keyifsizdim.

Balkonda oturuyor, gökyüzüne bakıyordum. Bu akşam hava biraz serindi, gökyüzünde tek yıldız yoktu ve yarın yağmur yağacağını düşündürüyordu. Fakat benim içim alev alevdi, kanım fokurduyor, ruhum yanıyordu. Bunu ben istemiştim, her şeyi ben yapmıştım, peki neden acıyordu canım bu kadar? Bu duruma nasıl alışacaktım? Kaç gün gerekiyordu, kaç hafta, kaç ay? Okulun bir an önce açılması iyi olacaktı, belki de başımı dersten ayırmazsam, Yusuf Agâh'ı düşünecek zamanım olmazdı.

Yüzü aklıma geldiğinde, boğazıma kocaman bir yumru oturdu yeniden. Alnındaki yarayı gördüğümde benim canım yanmıştı, elimi uzatıp dokunmak, bir şekilde ona şifa olmak istemiştim. Üç haftadan fazladır görmüyorduk birbirimizi, karşılaştığımız ilk an bu konuşmayı yapmak nasıl da zordu. Nasıl kanıyordu yüreğim. Nefes alıyordum ama ciğerime işlemiyordu aldığım hiçbir soluk.

Sol gözümden küçük bir damla süzüldü, evdeki herkesin uyuyor olmasının verdiği güvenceyle yeniden ağlayacaktım. Ancak balkon kapısının açılmasıyla bu isteğim anında kayboldu, burnumu çektim, arkaya bakmadan tek elimle gözyaşımı sildim.

"Mihra, kızım neden yatmadın?"

Annemin sesini duyunca yutkundum, dilimle gözyaşımla tuzlanmış dudaklarımı temizledim, sakince nefes alıp verdim. "Uyku tutmadı," dedim başımı aşağıya eğerek. "Biraz hava alayım dedim."

"Soğuk değil mi yavrum?" dedi annem yanıma gelerek. "Üstüne de bir şey almamışsın, hasta olursun."

Kollarımı birbirine sardım. "Değil anne. Üşümüyorum, iyiyim." *Aksine içimde bir meydan ateşi var.*

Annem, sessizce yamacıma oturdu. Rüzgârın etkisiyle kıpraşıp nefes aldıkça soluğuma karışan nergis çiçeklerinin hışırtısını dinledik biraz. Pisi Pisi minderinde uyuyor, erik ağaçlarının dalları bir o yana bir bu

yana sallanıyordu. Annemin beni izlediğinin farkındaydım ama benim konuyu açacak halim yoktu. Onunla konuşmaya, başımı omzuna koymaya ihtiyacım vardı ama söze başlar başlamaz ağlamaktan korkuyordum.

"Neyin var kızım?" diye sordu annem yatıştırıcı sesiyle. "Günlerdir bir tuhafsın ama bugün... Çok garipsin Mihra, çok üzgünsün."

Kafamı eğip yeri izledim. Sorusuyla birlikte seğirdi dudağım, kalbimse rüzgârın ayazını yemiş gibi titredi. "Halsizim biraz," dedim oldukça kısık sesimle. "Hasta gibiyim."

"Bu hastalık, kalbinden kaynaklı mı?" diye sordu içimi okuyor misali. Bir cevap vermediğimde "Tahmin etmiştim," dedi. Elini sırtıma koydu. "Ne oldu?"

Duygu yüklü bir hıçkırık boğazıma takıldığında onu zor güç zapt ettim. "Bir şey olduğu yok anne. İyiyim ben, gerçekten."

"Onunla mı konuştun?"

Biraz sustum. Yeniden yutkundum ve başımı sağ omuzuma yatırdım. Tek omuzumu kaldırıp indirdikten sonra "Konuştuk," dedim. Tekrar yutkundum. "Daha görüşmek istemediğimi söyledim. O da anlayışla karşıladı. Sorunsuz bir şekilde bitirdik. Çok kolay oldu."

Hiç kolay olmadı. Yanından ayrıldığımdan beri kalbime durmadan bıçak saplanıyor gibi hissediyordum. Gözlerim nemle dolmuş bulutlar gibiydi, sürekli bir yağış riski halindeydim.

Annem sırtımı sıvazlarken "İyi hissediyor musun?" dedi.

Gülümsemeye çalışarak "Hı-hım," diye onayladım. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Sağ gözümden bir yaş akınca hemen başımı eğdim ve anneme çaktırmadan gözümü sildim. "Zaten, bu ne kadar sürecekti ki? Söylediğin gibi, başlamadan bitmesi en iyisiydi. Henüz onu... Hiç sevmemişken."

"Güçlükle konuşuyorsun," dedi annem. "Canın çok yanmış gibi."

"İyiyim anne, üstüme gelme lütfen. Onunla bir alakası yok bu halimin. Ben... Abimi özledim." Burnumu çekip ayağa kalktım. "Her neyse. Ağladıkça gözlerim yandı, uykum geldi benim. Yatacağım." Annem doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak istercesine inceledi beni. Oldukça yapay bir halde tebessüm ettim. "İyi geceler..."

Yutkundum ve bir şey söylemesine fırsat vermeden balkon kapısının kolunu tuttum. Tam çıkacaktım ki annemin "Mihra," deyişiyle durdum. Ona bakmadan onu dinledim.

"Kalbin bugün acırsa, yarın dinecektir. Sen, ikiniz için de doğru olanı yaptın. İnan bana."

Gözlerimden yaşlar akarken ağlayışımı tutmak için ağzımı, dişlerimi sıkı sıkıya kapattım. Nefesimi tuttum, karanlık mutfağa bakarken sadece "Hı-hım," diye onaylayabildim ve çıktım. Koşar adımlarla odama gittim, yorganın altına girdim ve uyuyana kadar sessiz iç çekişlerle ağladım. Yatağımın kenarında duran, Yusuf Agâh'ın verdiği mor pelüş ayıcık şahit oldu tüm hıçkırıklarıma.

Sesimi çıkaramadım çünkü, odada üç kız kardeşimle birlikte kalıyordum.

Patatesin kızarmasını beklemek sabır isteyen bir işti. Annem, başında bekleme, o sırada masayı hazırla diyordu ama yok, beklemezsem kesin unutur yakardım ben. Başımı tencereye eğmiş, öylece köpüren yağda renk değiştiren patatesleri izliyordum. Elif yanımda domates doğruyordu, Yasir ekmek almaya gitmişti, ikizler masayı hazırlıyordu, annemse geleceği belli olan yağmurdan önce hızlıca çamaşırları topluyordu. Kalbimde açılan ilk yaradan bugüne tam beş gün geçmişti, artık yemek yiyebiliyordum en azından ama hâlâ çok fazla kendimde olabildiğim söylenemezdi. Yine de karanlık ruh halimi aile üyelerime yansıtmamak için çok direniyordum.

Beş gün boyunca Yusuf Agâh'ı hiç görmedim. Ne okula giderken ne markete çıktığımda ne de kitapçıdayken rastladım. Bu, onu unutabilmek için iyi bir şey olsa gerekti ama bana isyan eden gözlerim her yerde onu arıyordu. İşin kötü yanı Instagram'da da paylaşım yapmamıştı. Evet, orada onu takip ediyordum hâlâ çünkü...

Ne yaptığını merak ediyor, bir anda ondan tamamen habersiz kalmak istemiyordum. Görevden yeni dönmüştü, tekrar göreve gitmiş olabilir miydi? Gerçi WhatsApp'ta hâlâ aktif oluyordu lakin elbette ki bana yazmıyordu. Son görülmeleri çoğu zaman saat onda kalıyordu, çok sık girdiği söylenemezdi. Tabii, ben de öyle.

Neyse neydi, ikimiz için de bu iyi olacaktı. Alışacaktık ve bir süre sonra ne çevrimiçi olduğu ne de bir şey paylaşıp paylaşmaması umurumda olacaktı.

Öyle olmalıydı.

Öyle olmasını umuyordum.

"Mihra, patatesler yanacak!"

Elif'in sesini duyuşumla irkildim, gözlerimi kapatıp açtım. Bir adım geri çekilerek "Ne?" deyip Elif'e baktım.

Yaklaşırken çenesinin ucuyla ocağı işaret etti. "Patates!" dedi ve ocağı o an fark ederek ben de "Patates!" diyerek önüme döndüm. Rengi turunculaşan patateslerin içinde bulunduğu tencereyi tutup tezgâhın üstüne koymak için dokundum ama öyle sıcaktı ki elim ateşe dokunmuşum gibi yandı ve dudaklarımdan tiz bir çığlık yükseldi. Elif "Aman!" diyerek son anda tencereyi tutmasa, tüm kızgın yağ belden aşağıma dökülecekti.

"Mihra, aklın nerede senin?" dedi Elif telaş içinde. Ocağı kapattı. "Az daha bir tencere yağı üstüne dökecektin."

"Tencere sıcakmış, bir anda dokununca..." İyice yanan elimi sallayarak acısını dindirmeye çalışıyordum ama nafileydi.

"Sıcak olur tabii, havlusuz dokunulur mu?" Süzgeç kaşığını aldı ve eliyle koluma dokunarak bana geri çekilmemi işaret edip yerime geçti. Pişen ve olması gerekenden bir tık fazla kızaran patatesleri alıp tabağa koyarken "Son anda yanmaktan kurtuldular," dedi.

"Dalmışım..."

"Günlerdir yaptığın gibi," diye karşılık verdi. "Ne duruyorsun Mihra, elini suya tutsana, kızarır su toplar yoksa," deyip musluğu açtı. Gözlerimi kırpıştırarak onayladım ve açtığı soğuk suya sağ elimi uzattım. İşaretparmağım ve başparmağım yanmıştı. Acısının dinmesi için biraz öyle bekledim. Sonra keşke kalbimi de çıkarıp suya tutabilseydim, onun da acısını böyle dindirebilseydim diye düşündüm.

Elif, patateslerin hepsini tabağa koyduktan sonra bana baktı. "Sahiden Mihra, neyin var senin? Bana anlatmadığın bir şeyler olduğuna eminim."

Elimi musluktan çekerken, "Niye herkes bunu sorup duruyor? Ben her zaman mutlu olmak zorunda mıyım?" diye çıkıştığımda Elif dudaklarını açıp kapattı.

Afallamış gibi tek omuzunu kaldırıp indirdi. "Hayır. Değilsin tabii ama... Ne bileyim biz arkadaşız sonuçta ve seni böyle görmek beni endişelendiriyor."

Sesimi istemeden biraz fazla yükselttiğimi anlayınca zaten kendisinin de pek iyi bir halde olmadığı Elif'i kötü etkilediğimi düşündüm. Hemen pişman oldum ve musluğu kapatıp tamamen Elif'e dönerek sesimi yumuşattım. "Kusura bakma Elif ya. Günlerdir herkes bunu sorup duruyor. Kimse de inanmıyor. Ben... Yoruldum."

"Anlıyorum. Çoğu zaman benim de bağırasım geliyor aslında. Ama kimseye değil, boş bir oda olsa... Avazım çıktığı kadar bağırsam. Çok sessizim ya Mihra, kimsenin duymayacağı bir yerde sesimi çıkarmak istiyorum."

"Abimi özlüyorsun," dedim. "İlişkiniz henüz çok tazeydi, bir anda mesafeler girdi aranıza. İçinde çağlayanları tahmin etmek pek zor değil." Hiç zor değil.

"Neyse ki artık iyi olduğunu biliyorum." Az da olsa gülümsedi. "Ama sesini de özledim. Keşke her gün arayabilse."

"En azından aradığında konuşabileceksin. Hiç... Bu ihtimale sahip olmayanlar var."

Mesela ben.

"Doğru diyorsun. En azından hayatta, değil mi? Yaşıyor ve uygun olduğu an sesini duyabileceğim."

Kalbim burkuldu. Elif'e Yusuf Agâh'ı anlatmalıydım belki de ama aramızdaki her şey bitmişken ondan bahsetmek... Yersiz olurdu. Belki devam etseydik birlikte uyuduğumuz bir akşam anlatırdım fakat şimdi bu olayı daha fazla dillendirmek kalbimi acıtmaktan başka işe yaramıyordu. Yusuf Agâh defterini daha fazla kimse görmeden sonsuza dek kapatmak en iyisiydi.

Elif'e gülümsedikten sonra patates tabağını elime aldım ve masaya götürmek için arkamı döndüm.

"Kızlar! Koşun!"

Annemin sesini duyduğumda doğruldum, Elif'le ne olduğunu sorgular gibi birbirimize baktık. "Abiniz arıyor. Görüntülü!"

Elif'le aynı anda "Ne?" dedik. Elif, "Başka bir şey dileseymişim kabul olacakmış!" diye ekledi sevinçle ve birlikte salona koştuk. Annem telefonu açmış olacaktı ki "Oğlum!" dedi. Ağzı kulaklarındaydı. "Bilal! Ay... Oradasın!"

"An... ne..." Telefon iyi çekmiyor olacaktı ki abimin sesi dalgalanıyordu. "Her...kes... O...ra...da mı?"

Annem kafasını hızla salladı ve telefonun ön kamerasını içeriye can havliyle giren bize tuttu. "Buradalar bak. Elif, gel kızım! Kocacığın özlemiştir güzel yüzünü." Güldü.

"Öz...ledim," dedi abim, arkasında beyaz, eski bir bina bulunuyordu. Toprak bir zeminin üzerinde oturuyordu, üzerinde koyu yeşil askeri tişörtü vardı, gümüş kolyesi tişörtünün üstündeydi; ekran hafiften bulanıktı ama gülümsediğini görüyordum. Elif'in yüzü hemen kıpkırmızı olmuştu ama o da hemen dolan gözleriyle gülümsedi.

"Bilal," dedi sessizce. "Nasılsın?"

"Yüzünü... Gördüm daha iyi oldum," dedi abim. Biraz sakallan çıkmıştı. "Yüzünüzü yani."

"Tamam abi tamam, inandık, yüzümüzü," diye araya girdim gülerek. "Mihra, sen Elif'in yanından hiç ayrılmıyor musun?"

Gülerek "Özel konuşacaksanız ayrılalım," dedim.

Annem de bıyık altından gülümsedi.

"Şimdi değil, sonra arayacağım ben onu özel." Elif başını yere eğip gülümseyince abim "Bakın bakın, nasıl utanıyor," dedi.

Üç kere cık cıkladım. "Şimdiki gençlerde de hiç utanma arlanma yok."

"Oğlum, ne istiyorsun sen benim gelinimden," dedi annem ve telefonu kendine çevirdi. "Kızı kıpkırmızı ettin. Uğraşma, yalnızken yaparsın özel şakalarınızı. Şimdi anlat bakalım, nasılsın?"

"Süperim," diye yanıtladı abim. "İnternet bağlandı buraya, VPN'den giriyoruz. İletişim konusunda çok sıkıntı yaşamayacağız gibi. Her gün arayamasam da belli aralıklarla arar konuşurum sizinle inşallah."

Annemin yüzündeki gülümseme hafiften solmuş, gözleri az da olsa dolmuştu. Yanına gittim hemen, Elif de diğer tarafındaydı. Çenemi annemin omzuna yaslayıp abime daha iyi baktım, o üçümüzü de görüyordu. Ona baktıkça içimde biriken hasretiyle ağlama isteğim gelmişti, abimden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık ve alışması hepimiz için zordu.

"Zayıfladın mı sen?" dedi annem. "Yemek yemiyor musun hiç?"

"Anneciğim, yemek yemesem nasıl durayım ayakta? Çok yiyorum. Zayıflamadım aslında, sakal öyle göstermiştir."

Salonun girişinde bir gürültü kopunca ekranı izlemeyi bırakıp refleksle kapıya baktık. Ayşe ve Gülnar koşarak içeri girerken "Abim mi aradı?" diye sordular aynı anda. "Abi!" diye bağırdı Gülnar.

"Kızım ne bağırıyorsun?" diye azarladı annem. Ardından telefonu onlara tuttu bu sefer. "Bilal bak evdeki etkine, bunları başka hiçbir şey yerlerinden böyle hızlı kaldıramaz."

"Bir laf sokmasan olmuyor yani anne," dedi Gülnar. Sonra hemen abime baktı ve gülümserken gözleri doldu. Elini kaldırıp ekrana doğru salladı, "Abi!" dedi. "Ne yapıyorsun?"

Ayşe onu ittirdi ve kendi girdi kadraja. Aynı şekilde el salladı. "Abi! Seni çok özledik!"

Telefonun sırtı bize dönük olduğu için abimi göremiyordum ama güldüğünü düşünüyordum. "Ben de sizi çok özledim," dedi kesik kesik çıkan sesiyle.

"Abi! Abi! Nerede abi?"

Sehra dağınık kıvırcık saçlarıyla sendeleyerek içeri girdiğinde gözlerini kocaman açıp etrafa bakınıyordu. Onun bu hali hepimizi istemsizce gülümsetti. "A-ha, en sevmediğin kardeşin de geldi," diye dalga geçti annem.

"Güzelim," dedi abim telefona iyice yaklaşan Sehra'ya. "Özledin mi abiyi?"

"Özledim," diyen Sehra abimi görünce kocaman gülümsedi. "Abi!" Annem "Öpücük at," deyince Sehra hemen avucunu dudaklarına götürdü, sonra abime üfleyip el salladı.

Annem tekrar telefonu çevirince hepimiz ekrana sığmaya çalıştık. Sehra'yı kucağına aldı. "İşte, tam olmasa da tama yakın kadro," dedi annem.

"Bizim koyun nerede?" diye sordu abim. "Hiç mi özlemedi beni ya?"

"Özlemez mi? Sen gittiğinden beri bir sinirli, bir içine kapandı sorma. Ekmek almaya gitti. Gelir birazdan."

"Kerata ya," dedi abim gülerek. Sonra, birden durgunlaştı. Dudaklarını birbirine bastırdı, sessizce burnunu çekti. Durgunlaştığını anlar anlamaz gözlerim daha çok sızladı.

"Ne oldu oğlum?"

"Bir şey olmadı," dedi abim aradığı andan bu yana çıkan en sessiz tınısıyla. "Sizi öyle karşımda görünce..." Yutkundu. Hemen gözümden bir damla yaş firar etti. "Ne bileyim. Özledim işte."

"Biz de seni özledik," dedi annem. Hepimiz aynı şekilde karşılık verdik. Aramızda gözleri dolmayan kimse yoktu. Annem ağlamamak için kendini tutuyordu, babam onunla da bizimle de bu konuda güzel bir konuşma yapmıştı. Abimin karşısında ağlamak, aklının bizde kalacağı şeyler söylemek yoktu. "Aman yavrum tek giden sen değilsin ya. Geçecek bu günler de."

"Geçecek inşallah," dedi abim. Sonra "Elif," diye seslendi. Elif başını biraz daha ekrana yaklaştırdı. Abim konuşmaya devam etti. "Burada en yakın arkadaşım imam. Sağ olsun bana namaz vakitlerini hiç atlatmıyor. Allah kolaylığını veriyor, dediğin gibi. Zorlanmıyorum hiç."

Elif tebessüm etti. "Sevindim."

"Bize de dua et oğlum," dedi annem. "Askerin duası kabul olurmuş."

"Ediyorum ediyorum," dedi abim. "En çok da Mihra'ya. Biraz yemek yapmayı öğrensin de kim bilir atanır, tek başına yaşamaya başlar falan, zehirlenmesin diye."

Konuyu bana getirdiğinde elimde olmadan güldüm ve "Ya abi!" dedim. "Orada da mı ya?"

"Burada da tabii... Mihra, geçen bir pilav yapılmış, kıtır kıtır. Zor çiğnedim yemin ederim. Senin lapa pilavın daha yenilesiydi."

"Ya... Ararsın işte benim yaptıklarımı. Müstahak."

Annem telefonu yine kendine çevirdi. "Oğlum, kötü mü yemekleri? Dedim bak, zayıfladın sen kesin."

"Annem yeminle zayıflamadım ya. Yemekler güzel, arada oluyor tabii yanık yırtık... Ama olsun o kadar. Tatil burası tatil. Merak etmeyin, halim keyfim yerinde."

"Öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum, öyle çünkü. Siz gönlünüzü ferah tutun. Burayı tüm vatan hainlerinden temizleyip eskisinden daha güçlü bir şekilde döneceğiz inşallah."

"İnşallah," dedik hep bir ağızdan.

"Elif biraz yaklaşsana kameraya," dedi abim. "Göremiyorum ki hiç."

"Aman aman, nasıl da özlemiş hanımını," dedi annem ve aksine kamerayı iyice kendine tuttu. "Yok sana Elif, anana bak biraz."

Abim güldü. "Annem sana bakayım da onu da göreyim biraz. Sanki hiç özlememiş beni."

Annem kaşlarını kaldırarak Elif'e baktığında Elif "O nasıl laf Bilal," dedi. Şimdi ekranda sadece Elif ve abim vardı, birbirlerine bakıyorlardı.

"Özledin yani."

"Özledim tabii ki." Elif yutkundu. "Hatta tam Mihra'ya senden bahsediyordum, o sırada aradın."

"Yaa," dedi abim uzatarak. "Ne diyordun?"

"Keşke arasa diyordum," dedi Elif bu defa çekinmeden.

Abim gülümsedi. Hafiften gözlerini kıstı. "Ben diyorum, çok temiz kalpli bir gelininiz var," diye seslendi bize. "Onun duasıyla konuşuyoruz şu an." Hep birlikte gülüştük. Abim tekrar "Elif," diye ekledi. "Telefonun her zaman açık olsun tamam mı?"

Elif al al olan yanaklarıyla "Tamam," dedi.

"Anne tamam, kendini gösterebilirsin artık," deyince abim annem hafiften çevirdi telefonu. "Babam nerede?"

"Köylerden birine gitti."

"İyi, çekerse onu da arayayım ben bir. Şimdi kapatmam lazım. İçtima var."

"Tamam yavrum," dedi annem. "Kendine çok iyi bak. Terli terli uyuma, her gün duşunu al. Kendini hasta gibi hissedersen hemen bir limon sık, ılık suyla iç. Soğan yemeyi ihmal etme, her gün bir tane sarımsak

at ağzına, doğal antibiyotiktir. Güçlü kal, bizi de çok düşünme. Çok iyiyiz."

"Siz de beni çok düşünmeyin," dedi abim. "Öpüyorum hepinizi. Allah'a emanet."

"Sen de Allah'a emanet ol," dedik hep birlikte. Biz el sallarken abim bize ufaktan bir asker selamı gönderdi ve telefon kapandı.

Tam da o sırada dış kapı açıldı. "Neredesiniz?" diyen Yasir elindeki ekmek poşetiyle içeri girdi. "Hadi ya, yemek yemiyor muyuz? Niye buradasınız?"

"Abin aradı, görüntülü konuştuk," dedi annem.

"Ya, şimdi mi? Bana niye söylemediniz?"

"Nasıl söyleyelim o anda oğlum. Hepimizin aklı ondaydı. Yetişemezdin de zaten."

Yasir'in hemen suratı asıldı. Omuzları düşerken "Beni sordu mu?" dedi.

"Sordu tabii. O koyun nerelerde, dedi."

Yasir buruk bir tavırla gülümsedi. "Kıskanç ya. Aklı hâlâ güzel saçlarımda." Kaşlarını kaldırdı. "Anne, arasak şimdi açmaz mı?"

"Yok oğlum işi varmış. O arar zaten yine. Mesaj at istersen, müsait olduğunda seni arar ilk o zaman."

Yasir'in morali bozulmuştu ama yine de bir şey söyleyemedi, sadece başıyla onayladı. Annem telefonu pencerenin mermerine bıraktı ve dinç bir şekilde ayağa kalktı. Hepimiz çehrelerimizde açan o buruk ama mutlu gülümsemeyle kahvaltı yapmak için annemin peşinden mutfağa gittik. Beş günün ardından ilk kez o zaman yediğim yemekten biraz olsun tat alabildiğimi hissetmiştim.

Kahvaltının ardından annemin verdiği listeyle birlikte Sehra'yla önce markete, ardından parka gitmek üzere dışarı çıktım. Havalar artık hafiften soğuyor, sonbahar mevsimi esintilerini hissettiriyordu. O yakıcı sıcaklar bir nebze olsun yatışmıştı ama yine de yaz daha baskındı. Hafiften rüzgâr esintisi var diye elbise giymemiştim, çünkü rüzgârda uçuşan eteklerimi tutmak benim için bir çileye dönüşüyordu. Sehra'nın elinden tutuyor, etrafı inceleye inceleye ilerliyordum.

Manava geldiğimde "Kolay gelsin Rıza amca," dedim. Rıza amca bana karşılık verdikten sonra uzattığı kese kâğıdını aldım, reyonlara şöyle bir göz gezdirdikten sonra domatesin olduğu kısma gittim. Fiyatlar yine ateş pahasıydı, çoğu kimsenin artık kiloluk yerine sayıyla aldıklarını duymuştum. Biz henüz o kadar zorlanmamıştık ama hal böyle giderse farklı olmayacak gibiydi. "Yine zam mı geldi?"

"Üç karat," dedi Rıza amca. "Mihra, elimizde mal varken aldığınız kadar alın kızım," dedi. "Baban umursamıyor ama kıtlık gelecek, ne bulgur bulunacak ne pirinç. Görmüyor musunuz ülkenin halini?"

Kese kâğıdını seçtiğim iyi domateslerle doldururken "O işlerle babam ilgileniyor Rıza amca, ben sadece denileni yapıyorum," dedim. Daha fazla umut yıkan, mod düşüren şeyler duymak istemiyordum. Zaten yeterince canım sıkkındı, dışarı çıkmışken en azından biraz güzel hava almak kafamı dinlemek tercihimdi.

Rıza amca elini oho dercesine salladı. "Hasan da pişman olacak. Rızkı veren Allah'tır deyip duruyor, tamam elbette öyle ama yarınını düşün diye aklı veren de Allah canım."

"Babamın vardır bir bildiği," dedim ve yeni bir kese kâğıdı alıp ona da salatalık doldurdum. Yarım kilo da soğan aldıktan sonra yolda yemek için küçük bir kutu çilek aldım ve manavdan çıktım.

Meydandaki parka inerken Sehra "Susadım," deyince beş on adım önümüzdeki bakkala girdim. İçecek rafına geldiğimde sudan önce gözüme takılan vişneli soda oldu ve su almak için uzattığım elim öylece kaldı. Boğazıma bir yumru oturdu, Yusuf Agâh'la olan son yaşadıklarımız, bana getirdiği vişneli soda ve o konuşmalarımız bir bir zihnimde canlandı. Görüşüm buğulandı, onu görme arzusuyla sızladı burnumun direği.

"Abla... Su."

Sehra'nın elimi çekiştirip bunu söylemesiyle kafamı hızlıca iki yana salladım. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı vişneli sodadan ayırdım. Bir şişe su aldım ama Sehra'dan önce ben içtim, elbette yüreğimdeki yangına çare olmadı.

Yeniden dışarı çıktığımızda artık daha keyifsizdim. Yemek için aldığım çilek şimdi tatsız geliyordu, ayaklarımdan can çekilmişti sanki, sürükleye sürükleye adımlar atıyor, gözlerimle yeri izliyordum. Dört duvara sığmamanın ne olduğunu anlayabiliyordum ama ben koca bir kente sığamıyordum günlerdir.

Parka indiğimizde işittiğim çocuk sesleri biraz olsun dikkatimi dağıtabilmişti. Birkaç tezahürat sesi duyduğumda hâlâ yürüyerek neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Parkın kumlu bölümünde bir futbol maçı oynanıyordu ancak oynayanlar sadece çocuklar değildi.

Üç asker ve beş çocuk vardı.

Tanıdığım üniformayla birlikte adımlarım bir anlığına duraksadı, yavaşladım. Boğazımda koca bir mıh oluşurken dudaklarım kendiliğinden aralandı. Onu tanıyordum, bana arkasını dönmüş olsa da tanırdım; aynı

üniformayı değil beş, beş yüz kişi de giyinmiş olsa, hangisinin Yusuf Agâh olduğunu bilirdim.

Top onun ayağındaydı, yavaşça koşarak ilerletiyor, topu onu takip eden çocuktan koruyarak karşı tarafa geçmeye çalışıyordu. Ustaca ilerlerken bir başka çocuk Yusuf Agâh'ın önüne geldi, tek ayağıyla topa dokundu ve topun oyun alanından çıkarak benim olduğum tarafa gelmesine sebep oldu.

"İyi hareketti," dediğini duydum Yusuf Agâh'ın, içimi titreten sesinden güldüğü belli oluyordu. Çocuk topa doğru koşarken beklemediğim bir anda Yusuf Agâh da topun olduğu tarafa baktı. Gözleri topu takip edeceği sırada bakışları bir yere takılmış gibi duraksadı ve kehribar hareleri peykanı keskin bir ok misali gözlerime saplandı.

Günlerdir karanlık olan gök üst üste gürledi. Hafif bir rüzgâr esti, bağladığım saçımın uçları ayazın etkisiyle sallandı.

O an, damarlarımdaki tüm kan çekildi, çocuklar ve etraftaki diğer her şey yok oldu ve benim için Balamir'de sadece Yusuf Agâh kaldı. Metrelerce ötemde olmasına rağmen gamzelerini belli eden gülüşü, bakıştığımız gibi soldu. Gözlerindeki o çocuksu parlaklık silindi, kaşları hafiften gözlerinin üzerine indi. Sanki biraz omuzları düştü.

Eğer, kalbi benimki gibiyse hem çok hızlı hem de tam şu anda durmak istercesine atıyor olmalıydı, arafta kalmış gibi. Gözleri hem günlerdir ihtiyacım olan su hem de beni yakıp küle çevirecek bir ateşti sanki, yaşamak için de yana yana tükenmek için de bakışlarına ihtiyacım vardı. Yürümeyi çoktan bırakmıştım, zaman şimdi bizim için ağır çekimde ilerliyordu, farkındaydım.

Eğer maç oynayan çocuklardan biri Yusuf Agâh'ın yanına gelip koluna dokunmasa, daha ne ne kadar o şekilde dururduk bilmiyordum. Küçük çocuk Türkmence, "Abi, devam edelim," deyince Yusuf Agâh başını eğip çocuğa baktı. Belli belirsiz gülümseyerek çocuğun saçlarını karıştırdı, "Edelim," diye karşılık verdi.

Yeniden bana bakacağını anladığımda hemen kafamı sağıma çevirdim ve Sehra'nın elinden tutarak yürümeye başladım. Sehra yüksek sesle "Abla parka gidecektik!" deyince yutkundum. Çenemle ileriyi işaret ettim.

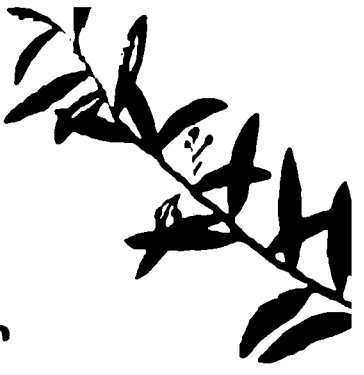
"Buradaki salıncaklar dolu ablacığım, diğer parka gidelim. Hem... Oradaki kaydırak daha güzel."

"Dondurma da alır mıyız?" deyince başımla onayladım.

Fakat aklım ne diğer parkta ne dondurmada ne de salıncaktaydı.

Biraz uzaklaştık. Kalbim, hâlâ arkamda bıraktığım Yusuf Agâh için deli dehşet atarken artık bana bakmadığını düşünerek elimde olmadan omzumun üzerinden arkama baktım. Tekrar maç oynamaya başlamıştı ve sırtı bana dönüktü. Birkaç saniye onu gizlice izledikten sonra sızlayan sol yanım, seğiren dudaklarımla beraber önüme döndüm.

Yağmur yağmaya başladı ama tenime değen hiçbir damla sol yanımdaki yangını söndürmeyi başaramadı.

Bölüm On Altı

Gelmeler ve Gitmeler

Kitap kokusu ruhuma dolduğunda genelde rahatlardım. Fakat günlerdir kalbimin acısına çare olan tek şey yoktu. Üstelik hüzünlü olan tek ben ve yüreğim değildik, günlerdir Balamir'de herkesin yüzü ayrı bir asıktı. Sebze meyvelere durmadan zam geliyordu, haber kanalları bir türlü çalışmıyordu, internete girmekte fevkalade sıkıntı çekiyorduk. Kulaktan dolma onlarca bilgi vardı, kimileri Harezm'in bittiğini söylüyor, nükleer silahların kullanıma geçeceği hakkında atıp tutuyorlardı. Abim birkaç gündür bizi arayamıyordu, telefonu kapalıydı ve VPN'den de olsa internete girmiyordu. Yani, kendimi iyi hissedeceğim hiçbir durum yoktu. Tüm bunlar Yusuf Agâh'la olan ayrılığımızın, –daha başlayamamışken yaşadığımız ayrılığımızın– üstüne tuz biber ekmekten başka bir işe yaramıyordu. Biri göğsümü yarıp yüreğime baksa karşılaşacağı manzaranın korkunç çıkacağına emindim.

Yusuf Agâh'ı çocuklarla maç oynarken gördüğüm o günden beri canım daha bir sıkkındı. Kalbim acıyor, her boş kalışımda gözlerim doluyordu. Tam da o akşam Instagram hikâyesine attığı durumsa yüreğime bir bıçak darbesi daha yemiş gibi hissettirmişti. Bir alıntı atmıştı beklemenin de unutmak kadar acı verdiğini anlatan. Unutmanın mı yoksa beklemenin mi daha iyi olacağını sorguluyordu.

Sorunun muhatabı olduğumu biliyordum. Okur okumaz gözlerim dolmuştu, parmağım ekranın üzerinde basılı kaldı, acı veren dizeleri beş on kez okudum. İçimi, ona bekle diye haykırsa da parmaklarım cevap vermek üzere gezinemedi tuşların üzerinde ve ben bir kez daha ağladım. İçimde büyük bir uhde kalmıştı, ruhumun işlem gördüğünü ve ruhtan sökülüp alınacak hislerin acı verici olduğunu biliyordum. Kalbim, görünmez eller tarafından ameliyat ediliyor, içinden değerli bir parça çıkarılıyordu, elbette kolay olmayacaktı.

Alışacaktım.

Hiçbir acı sonsuza dek sürmezdi.

Tozlu bir kitabın daha dışını temizleyip asık suratımla yerine koyduğumda Ali abinin "Mihra," deyişiyle gözlerimin ardındaki Yusuf Agâh resmi kayıplara karıştı. Başımı çevirip Ali abiye bakınca dükkâna müşteri girdiğini gördüm. "Oradan lise matematik test kitabını getirir misin? Mor ciltli olan."

Karşısında orta yaşlarda bir adam vardı. Hemen başımla onayladım ve beş altı adım soluma ilerledim. Üst raflardan istenilen kitabı alıp yanlarına gittiğimde Ali abi ve müşteri muhabbet ediyordu, konuyu bölmemek için başta laf etmedim, sessizce dikildim.

"Muhalefetin hükümet karşıtı ordusu epey güçlenmiş, dış devletlerden mühimmat yardımı alıyorlarmış. Harezm'de kan gövdeyi götürüyormuş, medyaya bir şey yansıtmamalarına bakma. Her gün yüzlerce insan ölüyormuş. Kaç ev yıkılmış, biliyor musun?"

"Devlet açıklamadıkça hiçbir şeye inanmam," dedi Ali abi. "Ağzı olan konuşuyor. İsyancılar gözdağı vermek için yapıyorlar bunları, algı operasyonu. Bizim damat, Batı Harezm'de. Her şeyin iyi olduğunu anlatıyor, çoğu zaman da arıyor, bir sıkıntı yok. En azından bu anlatılan felaket senaryoları kadar yok."

Müşteri elini siz ayakta uyuyorsunuz dercesine salladı. "Rusya'nın, Amerika'nın desteği isyancılar tarafında. Bir aya kalmaz ortada Karahan diye bir ülke kalmayacak. Balamir'e gelecekler, Türkiye'ye sınır burası. Burayı karıştırıp Türkiye'yi de olaya dahil edip oraya da hükmetmek amaçları. Bakın görün, büyük tehlike yolda."

Ali abi konuşmalardan sıkılmış olacaktı ki bana baktı. "Mihra, getirdin mi kitabı?" deyip elini uzattığında kitabı ona verdim. Ali abi şöyle bir sayfalarını kontrol ettikten sonra kitabı müşteriye uzattı. "Otuz karat."

Adam kitabı alıp hemen arkasına çevirip fiyatına baktı. Ardından kaşlarını çattı. "Eski fiyatını söylüyorsun, şaşırdın herhalde?"

"Hayır, fiyatı otuz karat. Değişmedi."

"Her şeye ateş pahasına zam geldi. Bunlar niye aynı?"

"Ben bu kitabı yirmi beş karata aldım, ne zaman daha yüksek fiyata alırım, o zaman yükselir. Elimdeki mal bitmeden zam yapamam. Fırsatçılık olur."

Müşterinin çatılan kaşları anında havaya kalktı. "İyi hoş ama böyle yürümez ki bu dükkân. Batarsınız iki güne."

"Ülke batmasın da dükkân bir batar bir çıkar. Sorun yok," dedi Ali abi. İç çekti. "Alacak mısınız?"

"Beklersem yarın aynı fiyata bulamam," diye yanıt verdi adam. Cüzdanını çıkardı, kâğıt parayı uzattı.

Adam hayırlı işler dileyip dükkândan çıktıktan sonra oflayarak sırtımı arkamdaki kitaplığa yasladım. "Neden kimse iç açıcı şeyler konuşmuyor ki?"

"İç açıcı pek bir şey olmadığındandır," derken parayı kasaya koydu Ali abi.

"Sanki kalbimin içindeki tüm kasvet uğursuzluğa uğrayıp tüm Balamir'i kaplamış."

Başını yavaşça çevirip oturduğu yerden bana baktığında cümleyi sesli kurduğumu anlayarak gerildim. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda hâlâ beni izliyordu. "Senin kalbine kasvet düşüren ne?"

Ali abi, kitap okumayı seviyordu. Şair ruhlu bir adamdı, emindim ki gönül yarasının nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu. Derdimi ona açsam, bana iyi bir yol göstereceğinden emindim, her konuda öyle rahatlatıcı sözleri oluyordu ki onunla edilen bir muhabbetten bozuk moralle ayrılmanın imkânı yoktu. Ama yine de... Ona Yusuf Agâh'ı anlatacak değildim.

Bakışlarımı yere eğip ayakkabılarımı izledim. "Çok şey var. Hangisini anlatsam ki?"

"Canını en çok acıtanı."

"Onu kimseye anlatmadım."

"Neden?"

Kafamı gelişi güzel salladım ve bakışlarımı odadaki duvar saatine iliştirerek konuyu değiştirmeyi seçtim. "Oo, saat çoktan beşi geçmiş. Annem işin biter bitmez oyalanmadan gel demişti."

Sırtımı raftan ayırdığımda Ali abi hâlâ bana bakıyordu. "Cevaplamaktan kaçtığını anlıyorum."

"Ali abi, sen okusaydın kesin psikolog olurdun," deyip çantamı askılıktan aldım. "Ya da felsefeci. Lisede bir felsefeci vardı, gözünü dikip dikip bakardı hepimize tek tek. Adamı sapık sanmıştık, meğerse karakter incelemesi yapıyormuş."

Gülümsedi. "Bana sapık gibi insanları inceliyorsun mu demek istedin?"

"Ne?" derken kahkaha attım elimde olmadan. "Hayır... Demek istediğim sen de karakter analizi yapabiliyorsun. Kesinlikle psikoloji okumalıydın. Bu mahalleye bir psikolog lazım."

"Sonra da delirseydim. Bir delimiz eksikti çünkü."

Gülümsedim. "Sen de haklısın." Buranın insanı insanı deli ederdi.

Kot ceketimi elime aldığımda Ali abi, "Ne zamandır elbise giyinmiyorsun," deyince duraksadım. "Üniversite öncesi kendine yeni tarz mı yaptın yoksa bu senin depresyon tarzın mı?"

"Sadece... sonbahar geliyor."

Ali abi yalanımı yutmamış gibi birkaç saniye gözlerimin ta içine baksa da uzatmadı. Vedalaşıp kitapçıdan çıkacakken içeri girmek üzere olan bir başka bedenle burun buruna gelince duraksadım.

Gelen, Zeliha'ydı. Beni görünce hemen gülümseyerek, "Mihra, ne haber?" diye sordu.

"İyi sayılır," deyip çıkmak için sola adımladığımda o da aynı yöne adım atarak bana engel oldu.

"Ali içeride mi?" diye fısıldadı.

"İçeride."

"Nasıl?"

"İyi," derken kaşlarımı çattım. "Geçip kendisine sorsana."

Derin bir nefes aldıktan sonra boğazını temizledi. Parmak uçlarında yükselip çaktırmadan içeriyi kontrol etti. "Ayy vallahi orada," dedi sessizce. "Onu her görüşümde bu ilkmiş gibi heyecanlanıyorum Mihra, normal mi bu?"

Onda, Yusuf Agâh'ı her görüşümde yaşadıklarımın yansımasını görünce ister istemez anlık bir buhrana uğradım. Henüz onarılmayan yüreğim biraz daha kanadı, o derin yara ne zaman kapanacaktı hiçbir fikrim yoktu. Zeliha'ya bir cevap vermeden yana kaydım. İçeri girecekti ki tekrar durdu.

"Mihra, poğaçaların tarifini hâlâ istiyor musun? Bak, söyleyeceğim..."

Malzemeleri sayacakken "Gerek yok," dedim mıhlanan boğazımla. "Artık ihtiyacım kalmadı."

"Yeni bir tarif mi buldun?"

"Hayır," dedim dümdüz bir sesle. "Sadece... Gerek kalmadı işte."

Kaşlarını kaldırdı. Başını sağ omuzuna eğerken "İyi, sen bilirsin," dedi. "Yine de isteyecek olursan vereceğim."

"Sağ ol Zeliha," dedim ama iş işten çoktan geçmişti. "Hadi görüşürüz."

Bana aynı şekilde karşılık verdiğinde beklemeden koşar adımlarla basamağı indim.

Eve ulaştığımda evin içinde sebebini bilmediğim bir telaş hâkimdi. Kız kardeşlerim yapılan temizlikten bir hayli yorulmuş olacaklardı ki biri bir koltuğa öbürü diğer koltuğa ölü gibi uzanmışlardı. Elif mutfakta salata yapıyor, annemse tenceredeki buharı tüten yemeği karıştırıyordu.

"Sanırım burada büyük bir temizlik savaşı gerçekleşmiş."

Tenceredeki buharın yüzünü nemlendirdiği annem sesimi duyar duymaz bana döndü. "Heh, Mihra ben de seni bekliyordum," diyerek ocağın altını kapattı. "Gel de şu yemeği Gülesen teyzeye götür."

"Daha yeni geldim ama ya," diye itiraz edecek gibi oldum. "Yorgunum."

"Bizim kadar olamazsın," diye bağırdı Ayşe. "Tüm evi altüst ettik. Bir dilimizle yalamadığımız kaldı."

Annem yemeği koyacağı kabı çıkarırken kaşlarını kaldırarak başını omuzuna yaklaştırdı. "Bu sefer bir şey diyemeyeceğim, haklılar. Kimsenin enerjisi yok Mihra, sen kitapçıda bu kadar iş yapmamışsındır. Hadi bakalım."

Elif'e baktığımda hiç bana bakma dercesine kafasını çevirdi. O da artık iyice bizden biri olmuştu, hareketlerimizi iyi kapmıştı doğrusu. Gözlerimi kıstım. "Yasir götürsün."

"He kızım, Yasir arayayım bir de. Sabahtan beri kayıp, bulsam kulağını çekeceğim onun da. Aman Mihra, götürme bırak, ben yaparım. Size bir işi yaptırmak işi yapmaktan daha zor zaten."

Omuzlarımı düşürdüm, duygu sömürüsü başlayınca her evlat gibi ben de sitemine yenik düşüyor ve yelkenleri indiriyordum. "Tamam tamam, götürürüm."

Elimi uzattığımda annem önüme geçti. "Bırak bırak."

"Anne yapma ya. Tamam diyorum işte, hem Gülesen teyzeyle konuşmayı da özledim. İki nasihat bir dua işitirim de işlerim yolunda gider belki."

Annem duraksayıp tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Yolunda gitmeyen işlerin mi var?"

Gözlerimi kaçırarak "Herkesin yolunda gitmeyen işleri vardır," dedim. Konuyu uzatmasını engellemek için fasulye yemeğini koyduğu kabı tezgâhın üzerinde kendi tarafıma çekip kapağını kapattım. "Bu kadar mı?"

"Dur dur, pilav da var," dedi. Bir iki saniyelik beni inceleyen bakışının ardından tekrar ocağa yöneldi. Yusuf Agâh hakkında konuşmak istediğini biliyordum ama onunla yeteri kadar konuşmuştuk, anneme acımı anlatacak değildim. O benim annemdi, arkadaşım değildi, detayları bir arkadaşımla konuşmam daha iyi olacaktı ama... Kime anlatabilirdim ki? Elif'in sıkıntısı kendine yetiyordu, Yasemin desen Yusuf Agâh'a takmıştı kafayı. Kız kardeşlerim ona geri dönmem için kafamı şişirirlerdi.

Ah... Ben gerçekten Gülesen teyzeye gitsem iyi olacaktı. Gülesen teyze, babamın teyzesiydi. Hiç çocuğu olmamıştı, bu yüzden babam anne ve babasıyla nasıl ilgilendiyse Gülesen teyzelerle de öyle ilgilenirdi. Öte yandan Gülesen teyze de bizi kendi torunları gibi sever, sahiplenirdi. Onunla çok konuda konuşmuştuk, güzel nasihatler verirdi. İyi dert

dinlerdi, ağzı da sıkıydı. Hiçbir söylediğimi bir başkasına çıtlatmamıştı bugüne kadar. Elbette başkasına aktarılacak bir sırrım olmamıştı ama olsa da söylemeyeceğini bilirdim.

Annem yemekleri verdiğinde beklemeden Gülesen teyzenin evinin yolunu tuttum. Yaklaşık on dakikanın sonunda eve ulaştığımda ıssız bahçeye girip yumruk yaptığım elimle kapıyı çaldım. Birkaç saniyelik beklemenin ardından kapı açıldı, Gülesen teyze göründü. Başındaki tonton, al yanaklarını daha da belirginleştiren beyaz yazmasını çenesinin altına sıkıştırdıktan sonra kimin geldiğini görmek için kafasını yukarı kaldırdı.

Yeşil gözleri gözlerime iliştiğinde tebessüm ettim. "Merhaba Gülesen teyze," dedim tüm samimiyetimle.

İnce dudakları hemen iki yana açıldı, takma dişleri göründü. "Ooo, Mihra, kuzum, hoş geldin."

"Hoş buldum, nasılsın?"

"Yüzünü gördüm daha iyi oldum yavrum," deyip kapıyı biraz daha araladı. "Geç, içeri geç."

Gülesen teyze yana kaydığında içeri adımladım. Kapıyı kapatıp peşimden geldiğinde omuzumun üzerinden ona baktım. "Annem yemek gönderdi. Hastaymışsın biraz... Neyin var?"

"Yaşlılık işte yavrum," dedi krem rengi, gül desenli perdenin asılı olduğu mutfağına girdiğimizde. "Dizlerimin ağrısından duramıyordum. Ellerim de şişti, bıçağı dahi tutamıyorum."

Tencereyi tezgâha koyup "Doktora gittiniz mi?" diye sordum.

"Baban gelip baktıydı," diye karşılık verdi. "Kalple alakalı olabilir mutlaka bir hastaneye gidin dedi."

"Niye gitmediniz?"

"Nasıl gidelim yavrum, Bekir enişten araba kullanmayı bilmez. Minibüslerde ben fenalaşıyorum, taksi desen kim bilir kaç yazar..."

"Sağlığından önemli değil ya."

"Bana bir şey olmaz," dedi gülerek. "Arada ağrım sızım da olsun canım, nazar boncuğu say. Gelmişim yetmiş yedime, hastaneye gidişim bir elin parmağını geçmez."

Salata yapmak için buzdolabına ilerlerken "Yoksa doktordan mı korkuyorsun?" dedim gülerek.

Gülesen teyze de kafasını arkaya yatırarak güldü. "İlahi kızım, ne korkacağım?"

"Vallahi ben bilmem, iğneden falan korkuyor olabilirsin. Yasir hâlâ korkuyor." Kahkaha attım. Yasir nazlı bir erkekti doğrusu, ne kadar dı-

şarıya aksini göstermeye çalışsa da çoğu şeyden tırsardı. Hele böcekler, bir böcek görse o odaya giremezdi. Bu bilgileri elimde koz olarak saklıyordum.

Elini oho dercesine salladı. "Biz tarlalarda ne dikenlerle boğuştuk, hastane iğnesi vız gelir." Elinin parmaklarını açtı, sol işaretparmağını sağ elinin boğumları arasında gezdirdi. "Öyle dikenler vardı ki şuralar yara olur, şişerdi. İçleri irin dolardı. O halde çalışmaya devam ederdik. Şimdiki gençlerin kıçına diken batsa sızlıyor diye bir ay yüzüstü yatarlar."

Domates ve salatalık altıktan sonra dolabı ayağımla kapattım. "Ben evimde oturuyordum, benim ne suçum var," diye alay ettim.

Elbette Gülesen teyze yeni nesil bu espriyi anlamadı ve "Ne dedin kızım?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bir şey yok Gülesen teyzem. Sen yine de doktoru ihmal etme. Bir yerin ağrıyorsa kontrolüne gideceksin, aslında ağrımadan da gitmek gerekiyormuş, yılda iki kez baştan ayağa kontrol edilmeliymişiz de işte, burada pek kolay olmuyor. Büyük hastane epey uzakta..." Tezgâhın altındaki kutudan sebze sepetini aldım. "Bekir enişte soğan yer miydi?"

"Yer kızım yer," diye yanıtladı. Bir sandalye çekip oturdu sonra. "Ecelle nikâh gününü şaşmazmış..."

"Tedbir bizden takdir Allah'tan tabii," diye karşılık verdim ve sonra salatayı yapmaya koyuldum.

Salatayı bitirdikten sonra yıkanmış çamaşırlarını astım, evi toplayıp salonlarının da tozunu aldım. İkisi de yaşlı insanlardı, Gülesen teyze normalde çok temizdi ama ağrıları sahiden çok olmalıydı ki işlerini yapacak takati yoktu. Sofrayı kurduktan sonra çıkmak istedim fakat Gülesen teyze bunu kabul etmedi, yemeği birlikte yememizi istiyordu, doğrusu biraz da alınmış gibi olunca benim de reddetmeye gönlüm pek el vermedi.

Kapı çaldığında ben mutfakta çorbayı ısıtıyordum, Bekir enişte geldiğini anlayınca çok bekletmemek için hemen ocağın altını kapattım. Kapağı tencereye koydum. Tam alıp içeri götürecektim ki Gülesen teyzenin, "Yavrum, sofraya bir tabak daha getiriver," diye seslendiğini duydum. Anlaşılan o ki misafirleri vardı. Tencereyi tekrar ocağa bıraktım, mutfak dolabının üst rafını açıp kırılmaz tabaklardan birini aldım, kaşık ve bardak da koyduktan sonra ekmek poşetini de alıp mutfaktan çıktım. Salona girmeden hemen önce "Kim geldi?" diye sordum.

Kapı eşiğine ilk adımımı attığım an kafamı kaldırdığımdaysa küçük yemek masasına doğru yürüyen Yusuf Agâh'ı görmeyi kesinlikle ama

kesinlikle beklemiyordum. Öyle ki bu yersiz karşılaşma önce adımlarımı durdurdu, sonraysa gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Elimdeki hafif tabak neredeyse ellerimden firar edecek, yere düşüp tuzla buz olacaktı. Son anda tuttum. Kalbim sayısız atışlarını göğsüme geçirirken boğazıma koca bir mıh yerleşti. Neler oluyordu?

Ben neredeydim? Ya da o neredeydi?

Çok alakasız bir yerde, hiç beklenmedik bir zamanda karşı karşıyaydık. Onun da bakışlarından hayret akıyordu.

"Mihra," Gülesen teyze adımı söyleyip bana döndüğünde Yusuf Agâh'la aramdaki o göz bağını kestim. Gözlerimi kırpıştırdım ve hemen yaşlı kadına aynı zamanda olduğum ana döndüm. Dünya boşalmamış, içinde yalnızca ikimiz kalmamıştık elbette. Yaşlı bir çiftin evinde, tesadüfen karşılaşmıştık. Kalbim, gümbür gümbürdü. "Heh, gelmişsin. Ver kızım sen bana tabağı, çorbayı da getirirsen hiç eksiğimiz kalmayacak güzel kuzum."

Çorba neydi? Ne anlama geliyordu? Beynime reset atılmıştı sanki, hiçbir şeyi duyamıyor, sezemiyor, idrak edemiyordum.

Gülesen teyze bende bir haller olduğunu anlamış gibi kaşlarını çattığında "Çorba," diye tekrar ettim. O an beynimdeki tıkaç açıldı, yoğun bir bilgi akışı gerçekleşti. "Çorba," dedim. "Sıvı olan..."

"Yani, normalde sıvı olur," dedi Gülesen teyze yaşadığım karmaşayı çözmeye çalışan bakışlarla.

Sesli düşündüğümü ve rezil olduğumu fark ederek yüzümü buruşturdum ve beklemeden onlara arkamı dönüp tekrar mutfağa doğru yürüdüm. Ben çok uzaklaşmadan Bekir amca "Geç Yusuf oğlum," dedi. "Otur, şimdi başlarız yemeğe."

Yusuf diyordu, onun ismini kullanıyordu.

Olduğum anı idrak edemiyordum. Mutfağa girer girmez sırtımı kapattığım kapıya yasladım. İki elimi birden sol göğsümün üzerine bastırdım ve kulaklarımda atan kalbimin ritimlerini daha net hissettim. Sanki ritimlerimin bir sesi vardı, Yusuf Agâh'ın adıyla atıyorlardı. Günlerdir, onu unutmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama demek ki bu yine onu görene kadardı. Tenimin sıcaklığı yükselmişti, yanaklarıma bariz bir kızıllığın yerleştiğine emindim. Sakinleşmek için birkaç saniye derin nefesler alıp verdim, yutkunup gözlerimi kırpıştırdım.

Hiç işe yaramasa da yemeğe başlamak için çorbayı getirmemi bekleyen insanları bekletmemek adına ocağın üstündeki tencereyi aldım. Mutfaktan çıkıp salona yürürken düşünüyordum. Yusuf Agâh'ın burada

ne işi vardı? Bekir enişteyle ne ara tanışmıştı? Tamam bir gün tanışmışlardı diyelim, akşam yemeğine gelecek kadar samimi nasıl olabilirlerdi? Kader, gerçekten bizi karşılaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Bunun... Başka bir açıklaması olabilir miydi?

Öyle her ortamda karşıma çıkarsa ben onu nasıl unutacaktım?

Belki de o beni şimdiye çoktan unutmuştu.

Unutmamıştı.

Unutan biri o bakışı atamazdı. Tek bakışıyla kalbimi dağlayamazdı.

Salondan içeri girdiğimde takılıp düşmemek, kendimi yakıp evi mahvetmemek için yere bakıyordum. "Çorba ılık geldi hafif, birkaç dakika ısıttım," diye yalan söyledim. Mutfaktaki oyalanışımın bir açıklaması olmalıydı.

"Oo, bugün yemekler senden mi Mihra kızım?" diye sordu Bekir enişte.

"Annemden," diye düzelttim. Sesim titriyordu. Yeniden yutkundum. "Ben işten yeni geldim. Kitapçıdan yani."

"Yemekleri yapmamış olabilir ama bu evin ışıltısını ona borçluyuz bey. Geldi, her yeri temizledi topladı. Tam annesinin kızı, maşallah."

"Maşallah, maşallah," dedi Bekir enişte. Tencereyi masanın kenarına bıraktıktan sonra Yusuf Agâh'ın tam karşısına oturdum fakat ısrarla yüzüne bakmıyordum. Onun bakışlarının bana dokunduğunuysa görmüyordum fakat hissediyordum. "Mihra, benim rahmetli kayınçomun torunu. Babasını tanırsın belki, Hasan. Oğlu Bilal de askerdir."

"Tanıyorum," dedi ne zamandır sesini duymadığım Yusuf Agâh ve o an yüreğim bir kez daha titredi. "Bilal'le arkadaşız."

"Öyle mi?" dedi Bekir enişte.

"Öyle ya, düğününe gelmişti, hatırlasana," diye anımsattı Gülesen teyze. "Yaşlandın iyice bey, hafıza da gitmeye başlıyor."

Göz ucuyla Yusuf Agâh'a baktığımda Gülesen teyzenin söylediğine karşılık hafiften tebessüm ettiğini gördüm, derin gamzesi çoktan eşilmişti yanağına.

"Yaşlandım tabii. Yarın ben de bir görüneyim doktora."

"Yarın? Hastaneye mi gidiyorsun?"

Bekir enişte başıyla onayladı. "Gidiyoruz. Yusuf Agâh oğlumun İlteriş'te işleri varmış, bizi götürmesini rica ettim. Kırmadı sağ olsun."

Yusuf Agâh *oğlum*? Ne ara bu kadar yakın olmuşlardı? Adam resmen yakından uzaktan tüm aile üyelerimin gönlünü fethediyordu. Nasıl tanıştıklarını sormak istiyordum ama sofranın ortasında muhabbet de hastaneyken araya böyle bir soruyla da girilmezdi ki.

"Yani bey, duyan da öldük cenazemizi kaldıran yok sanır. Altı üstü ellerim iltihaplandı. Geçer yarın bir gün. Ne diye yoruyorsun, zora sokuyorsun insanları?"

"Yorulduğum yok, zaten İlteriş'e gidecektim," dedi Yusuf Agâh, Bekir enişteye fırsat vermeden. "Araba boş. Bana da yol arkadaşlığı etmiş olursunuz. Hem, sağlık ihmale gelmemeli."

Güzel konuşuyordu ve öyle samimi hislerle çıkıyordu ki sözcükler dudaklarından kimse istenmediğini düşünemezdi. Her zaman güzel konuşurdu. Nerede nasıl davranması gerektiğini, kimse nasıl iyi geleceğini iyi bilirdi. Bana da iyi gelmesi gereken konular vardı ama... Bana iyi gelmemeliydi.

Ayağa kalktım. Tencerenin kapağını açıp ilk kâseyi sıcak tavuk suyu çorbasıyla doldurdum ve Bekir enişteye uzattım. "Önce misafirimize kızım," dedi, ardından Yusuf Agâh'ın sırtına iki kez dokundu. Yusuf Agâh'ın gözleri yukarı kalktığında bakışlarımız birbirine ilişti ve ben yeni bir soluksuzluk yaşadım.

"Buyur delikanlı." Bekir enişteni sesiyle kâseyi Yusuf Agâh'a uzattım. Çorba kâsesini tuttuğunda istemsizce eli elime değmiş oldu ve bu yersiz temasla yüreğim tekledi. Neredeyse öksürecektim. Yusuf Agâh kâseyi önüne bıraktığında "Teşekkür ederim," dedi, birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi mesafeli bir tonlamayla.

"Afiyet olsun," diye karşılık verdim.

Hep birlikte yemeğe başlamıştık ancak benim zerre iştahım yoktu. Diğerleri ana yemeğe geçtiği halde ben çorbamı kaşıklamakla meşguldüm. Biraz Yusuf Agâh'ın işinden konuşuldu, biraz Türkiye'den. Ben genelde susup dinleyen taraf oldum. Arada bir elimde olmadan Yusuf Agâh'a kaçamak bir bakış atıyordum ve o da anında bunu yakalayıp gözlerini gözlerime dokunduruyordu. Sonra o bir saniyelik bakışma bana, bir ömür yetecekmiş gibi geliyordu.

"Peki oğlum, evlenmeyi düşünmüyor musun?"

Eh, buralarda bekâr biri görülünce konu evliliğe gelmeden olmazdı. Artık ılıyan çorbamdan bir kaşık daha alırken soruya karşılık cevabını ölçmek için gözlerimi Yusuf Agâh'a diktim. Sandalyesinde geriye yaslanmıştı, kollarını göğsünde birleştirdi. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Düşünüyorum. Hayat müşterektir."

Elimde olmadan kaşlarımı kaldırdım. Bana bakacağını anladığımda hemen bakışlarımı kaçırdım ve tekrar çorbama odaklandım. Ne bekliyordum ki? Elbette evlenmeyi düşünecekti, yani... Hayatında ben ol-

mayacağım diye adam aşka kapılarını kapatacak değildi ya! Zaten bunu istemem, düşünmem bencillik olurdu.

Peki ama neden kalbim acıyordu? Yusuf Agâh'ı damatlığın içinde, bir başkasının kolunda düşününce, gerçek olmasa bile gözlerim sızlıyordu. Onu kaybetmek istemiyordum.

"Öyledir elbet," dedi Gülesen teyze. "Var mı görüştüğün biri?"

Yusuf Agâh biraz sessiz kaldıktan sonra "Yok," dedi daha sessiz bir tonlamayla. Ve canım yeniden yandı.

"Olsun ister misin?"

"İsterim," dediğinde bana baktığını biliyordum. Ve elimde olmadan gözlerimi kaldırıp bakışlarının üzerimde olduğunu teyit ettim. Gözleri yüreğimi yakınca su bardağına uzandım ve içimdeki yangına bir çare olamayacağını bildiğim halde bir umut suyu yudumladım.

"Aslında benim aklımda senin için biri vardı evladım," dedi Gülesen teyze. "Bizim yan evde, güzeller güzeli bir kız var. Adı Nai..."

Gülesen teyzenin Yusuf Agâh'a birini ayarlamaya çalıştığını fark edince içtiğim su boğazıma kaçtı, birden boğulacağım sanarak öksürmeye başladım. Kadıncağızın sözcüklerini bölen şey benim öksürüklerim oldu, elimi ağzıma tuttum ve yüksek sesle öksürmeyi sürdürdüm. Bu sırada istemeden sofradaki tüm ilgiyi üzerimde toplamıştım. "Yavrum," dedi Gülesen teyze. Sağ eliyle sırtıma vurdu hafif hafif. "İyi misin? Helal, helal."

"İsterseniz ekmek yiyin," dedi Yusuf Agâh, önündeki ekmek sepetini bana uzatarak. Evlilik ve kız önerisi mevzusundan rahatsız olduğumu anlamış gibi, yüzünde ciddiyet ve gülümsemek arasında kalan bir ifade hâkimdi. Durumdan eğlendiği az da olsa belli oluyordu. "İyi gelir."

Ona ters ters baktım. Derin bir nefes aldıktan sonra daha kısık sesle öksürüp Gülesen teyzeye döndüm. "Bir anda boğazıma kaçtı. Olur ya bazen..."

"Doğrudur kızım," dedi Gülesen teyze. Sonra tekrar Yusuf Agâh'a döndü. "Ne diyordum? Naide, evet. Çok güzel kızdır. Huyu da..."

"Onun konuştuğu yok muydu ya?" Kendime engel olamadan araya girdiğimde Yusuf Agâh gözlerini hafiften kısmıştı ve ilgiyle beni seyrediyordu. Dirseklerimi masaya koyup ellerimi birleştirdikten sonra omuz silktim. "Ben konuştuğu var diye biliyorum yani. Hatta yakında sözleri olacakmış."

"Yok canım," dedi Gülesen teyze. "Olsa ben bilirdim, Naide kızım her şeyini anlatır bana."

"Çekinir tabii senden, büyüksün Gülesen teyze. Ama ben biliyorum, onun konuştuğu var. Yakışıklı da bir adam."

Gülesen teyze kaşlarını çattı. "Kimmiş kız? Allah Allah. Annesi yeni dert yandıydı bir kısmeti açılmadı diye."

"İşte, anneler," dedim hafiften gülümseyerek. "Benim annem de sürekli bana kısmet arar..."

Bu nasıl bir cümleydi böyle? Annemin kısmet aradığı falan yoktu. Naide'nin de konuştuğu yoktu! Ben Naide kim tanımıyordum ki. Yalan benim ağzıma yuva yapmıştı. Ben yalandan nefret ederdim. Kıza iftira mı atmıştım? Ama Yusuf Agâh kızı tanımıyordu bile. Benim gibi. Gülesen teyze ve Bekir enişte de lafını yapacak insanlar değildi. İçten içe kendimi rahatlatmaya çalışsam da iyi bir şey yapmadığımın farkındaydım. Eve gider gitmez tövbe edip bir sadaka versem iyi olurdu.

"Kısmet mi arıyor? Bana niye bahsetmedi kız? E ben sana bulurum hemen birini. Yarın yollayayım mı bir görücü? Düzgün bir çocuk var, adı Sadık, adı gibi sadık bir..."

"Mihra daha üniversite okuyacak," dedi az önceki eğlenmiş halinden zerre kalmayan Yusuf Agâh, anında ciddileşen ifadesiyle. Bakışlarım ona ilişiğimde elimde olmadan kaşlarımı kaldırdım. "Yani, öyle, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam daha okula başlamadın bile."

"Doğru hatırlıyorsunuz," diye onayladım. Kalbimden mideme kelebekler uçuşuyordu ve bu hiç yanlış hissettirmiyordu. Bu kadar doğru hissettiren birinin bu kadar yanlış olması canımı acıtıyordu. Bakışlarımı kaçırdım ve tekrar Gülesen teyzeye baktım. "Annem istese de ben istemiyorum Gülesen teyze. Evlilik hedeflerimin arasında yok, önce okul."

Bekir enişte güldü. "Gördün mü hanım, bu akşam sana çöpçatanlıktan ekmek çıkmadı."

"Yine de Sadık aklında bulunsun," dedi Gülesen teyze. "Yarın fotoğrafını göndereyim mi?"

Yusuf Agâh, vereceğim cevap için dikkatle beni dinliyordu. Kabul edeceğimi sanıyor muydu? Konuşmak istediğim tek kişi kendisiydi, fotoğrafını görmek ya da sesini duymak isteyeceğim de öyle. Kısacık zamanda kalbimi öyle doldurmuştu ki açsam bir başkası asla yer bulamazdı. "İstemiyorum, Gülesen teyze, gerçekten," dedim tüm samimiyetimle. Ardından sofraya baktım. "Sofrayı kaldırayım."

"E sen hiçbir şey yemedin," dedi Bekir enişte. "Hasta mısın kızım? İstersen yarın sen de gel hastaneye, bir muayene ol."

"Hastaneye gitmeme ne hacet, ben işinde uzman bir doktorla yaşıyorum zaten," diyerek babamı ima ettim. Sonrasında Bekir enişte'nin ve

Yusuf Agâh'ın da yardımlarıyla hızlı bir şekilde sofrayı kaldırdık. Her ne kadar gitmek istemesem de artık eve dönme zamanımın geldiğini biliyordum. Hem Yusuf Agâh'ın da burada çok fazla kalmayacağı belliydi hem de onunla henüz başlamayan ilişkimizi bitirmeyi isteyen benken burada durup ona bakarak, onunla bakışarak ikimize de haksızlık etmemin anlamı yoktu.

Mutfaktaki işim bitince ellerimi kuruladım ve mutfak sandalyesine astığım çantamı omzuma taktım. Sakinleşmek adına derin bir nefes aldıktan sonra hâlâ düzelmemiş kalp atışlarımın eşliğinde mutfaktan çıktım. Bekir enişteyle yan yana oturan Yusuf Agâh'ın bakışlarının bana iliştiğini hissetsem de ona karşılık vermedim. Salonun ortasında durdum, Gülesen teyzeye bakıp tebessüm ettim. "Gülesen teyze, başka bir şeye ihtiyacın yoksa ben çıkayım artık. Geç oldu."

"Bu ne acele yavrum?" dedi gitme fikrimden hoşlanmamış gibi. "Meyve yemedik."

"Annem geç kalma demişti. Saat onu geçmiş bile. Uyku da bastırdı biraz, çok yoruldum bugün."

"Yordum seni, değil mi? Ev çok dağınıku."

"Hayır hayır," dedim kendini kötü hissetmemesi için. "Kitapçı çok yoğundu bugün." Elimi ağzıma götürüp esnedim. Cidden uykum gelmişti. Tekrar gülümsedim. "Gitsem benim için çok daha iyi olacak."

"İyi kuzum o halde," diyerek eşine baktı. "Bey, Mihra'yı bırakıver. Bu saatte tek gitmesin."

Bekir enişte başıyla onaylayıp ayağa kalkmak için hareket ettiğinde ellerimi yukarı kaldırdım. "Hayır hayır, zahmet etme enişte, lütfen. Kendim giderim. Şuradan şurası zaten."

"Olmaz öyle şey, akşamın şerri sabahın hayrı demişler."

"Birlikte gidebiliriz." Tam Bekir enişteye tekrar itiraz edecekken araya giren Yusuf Agâh'ın sözleri kelimelerimi bir balta misali böldü. Bana değil, onlara bakıyordu. "Sahiden geç oldu, benim de askeriyeye dönmem gerekiyor. Mihra'yı da bırakırım."

Yüreğim ağzımda atarken yutkundum. Dilimle dudaklarımı ıslattıktan sonra "Zahmet etmeyin," dedim çekingen ve mesafeli bir sesle.

"Zahmet ettiğim yok, yolumun üstü," dedi itiraz istemeyen sesiyle, lakin o da mesafeliydi. Oturduğu koltuktan kalktığında Bekir enişte ve Gülesen teyze de onunla ayaklandı.

"Ama böyle olmadı ki," derken ellerini birleştirdi Gülesen teyze. "Bir anda kalktınız. Bari meyve yeseydiniz."

"O da başka zamana inşallah," dedi Yusuf Agâh. "Her şey çok güzeldi, ellerinize sağlık."

Belki karşı çıkabilir, Yasir'i arayacağımı söyleyebilirdim. Fakat bundan böyle Yusuf Agâh'la çok sık karşılaşmayacağımızın bilincindeydim, dolayısıyla kabul etmek daha cazip geldi. Onunla fazladan birkaç dakika zaman geçirmenin zararıma olacağını düşünmüyordum. Ve yüreğime o kadar da karşı koyamıyordum, bu zorlu bir imtihandı. Günlerdir hayaliyle yaşarken birden karşıma çıkmasının uğrattığı kuvvetli çekime engel olmak imkânsızdı.

Evden birlikte ayrıldık, Gülesen teyze bahçeden çıkana kadar bizi izledi, sonra kapısını kapattı. Sonbahar esintilerinin hissedildiği bir akşamdı, ılık bir rüzgâr esiyor, dağınık saçlarımı hafif hafif dalgalandırıyordu. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Issız yolun kenarlarını, dallarını sokak lambalarının aydınlattığı iri zeytinli ağaçlar süslemişti. Yusuf Agâh yanımdaydı, göz ucuyla baktığımda gövdesini ve bana eşlik eden adımlarını görebiliyordum fakat çehresine bakmaya cesaretim yoktu. Arada sırada bakışlarının bana dokunduğunu seziyordum, nasıl oluyordu bilmiyordum fakat o beni izlediğinde ne kadar uzağında olursam olayım ruhumda küçük çapta titreşimler oluyordu. Gözlerinin yaydığı görünmez ışınlar, kalbimi buluyordu. Adım seslerimiz, rüzgârın uğultusu ve hareket ettikçe hışırdayan kıyafetlerimizden başka bir ses duyulmuyordu.

Onunla muhabbet etmenin hasretini çekiyordum, yanında susmak zordu. Hayatının nasıl devam ettiğini, neler yaptığını merak ediyordum. Madem birlikte yürüyeceğimiz bir yol vardı ve bu belki de birlikte son yürüyüşümüzdü, o zaman tadını çıkarmalıyım diye düşündüm. Hâlâ yüzümü ona dönme cesaretine erişemesem de konuşmaya hazırlandım ve içime çektiğim derin bir nefesin ardından sessizce "Nasılsın?" diye sordum.

Yolu izlerken "Gerçekten merak ediyor musun yoksa laf olsun diye mi sordun?" dedi.

Tüylerim diken diken oldu. Aklımdan bir an olsun çıkmazken onu merak etmediğimi mi sanıyordu?

Gayet tabii sanabilirdi, aramızdaki her şeyi bir anda korkusuzca bitiren bendim. Aşkıyla yanıp tutuşacağımı düşünecek hali yoktu elbette. "Gerçekten merak ediyorum," dedim kaçamak cevaplardan sakınarak. "Umarım, hayatında bir sorun yoktur."

Göz ucuyla ona baktığımda başını yere eğdiğini gördüm. Sonra, söylediğim komik bir şeymiş gibi, onunla dalga geçmişim gibi güldü. Ama

kesinlikle bana bakmadı. Elini, pantolonunun arka cebine attı, sigara kutusunu çıkardı. Kutuyu bana göstererek "İçebilir miyim?" diye sordu.

"Rahatsız olmam. Ama içmezsen daha iyi olur, yani sağlığın açısından."

Bir dal sigara alıp dişlerinin arasına sıkıştırdı, kutuyu cebine koyup çakmağını çıkardı. Yakmadan önce, sigarayı dişlerinin arasından ayırmadan konuştu. "Günlerdir doğru düzgün içebildiğim söylenemez."

Tek elini yukarı kaldırdı ve rüzgârın ateşi söndürmesini engellemek adına çakmak ve sigaraya gölge oluşturdu. Çakmağı alevlendirdi, tütünle buluşturdu ve yanışın gerçekleşmesi için bir duman çekti, bunu yaparken elmacık kemikleri belirginleşmişti. Sigarayı başarıyla yaktıktan sonra çakmağını tekrar cebine koyup başını yukarı kaldırdı. Bir duman daha aldı, sonra içinde biriken zehirli dumanı gökyüzüne doğru serbest bıraktı. Duman bir sis bulutu gibi etrafımızda dağılıp yok oldu.

"Tiksindin mi?"

"Hayır," deyip omuzlarını kaldırıp indirdi. "Öyle keyifsizdim ki, sigara bile tatsız geliyor, bir işe yaramıyordu."

Hâlâ onu seyrediyordum. "Şimdi... Keyifli misin?"

Ansızın kafasını çevirdi, işaret ve başparmağı arasına sıkıştırdığı sigarayı indirdikten sonra gözlerini suratımdan ayırmadan "Keyifliyim," diye karşılık verdi. "Kısmen."

Keyifsizliğinin de keyifli olmasının da nedeninin ben olduğumu düşündüm. Bir yanım burkulurken bir yanım sevinçle kıpraşıyordu. "Sevindim," dediğimde kaşları biraz gözlerine indi. "Şu an keyifli olmana yani."

Yeni bir dumanla ciğerlerini kasvete boğduktan sonra başını önüne çevirdi ve dumanı serbest bıraktı. Söylediğime karşılık sadece kafasını önüne eğmekle yetindi. Bana, sen nasılsın diye sormadı. Hayatımda yolunda gidip gitmeyen şeyler hakkında bilgi almak istemedi. Kırılmış olabilirdi, dargın olabilirdi, alınmak gibi bir lüksüm yoktu. Bunu isteyen bendim.

O her ne kadar kestirme cevaplar verse de ben konuşma arzumdan vazgeçemiyordum. Bir sürelik sessizce yürümemizin ardından aklımı kurcalayan soruların dilimin ucuna kadar gelmesiyle yeniden dudaklarımı araladım. "Seni orada görünce şaşırdım." Gözlerini kıstı. "Gülesen teyzemin evinde yani."

"Ben de seni gördüğüme şaşırdım," diye karşılık verdi. "Bu... Uyanıkken rüya görüyormuş gibiydi."

"Aslında gelmeyecektim," dedim hafiften gülümseyerek. "Ama annem çok ısrar etti. Kıyamadım. Ne garip, yine tevafuk eseri karşılaşmış olduk." Hatalı bir şeyler söylemişim gibi dudaklarımı birbirine

bastırdım. Yapmak istediğimle söylediklerim asla birbirine örtüşmüyordu. Yine, ona ümit verir gibi konuşuyordum, onunla eskisi gibi olmaya çalışıyordum. Bunu neden yapıyordum? Mesafeli davranmalıydım. Söylediklerimin arkasında durmalıydım. Hemen boğazımı temizledim. "Bekir enişteme ne zamandır tanışıyorsunuz?"

Konuşmadan evvel dumanıyla gördüğüm yeri beyaza boyadı. "Bir ay olmuştur."

Kaşlarımı kaldırdım. Beklediğimden uzun bir süreydi. "Nerede tanıştınız?"

"Camide," dediğinde kaşlarımı çattım. "Cuma çıkışlarında muhabbet etmeye başladık. Bugün de akşam yemeğine davet etti."

Başımı bir yukarı bir aşağı hareket ettirdim. "Anladım."

Biraz daha sessizce yürüdük. Birlikte sokağın sol tarafına döndük, sarmaşıklarla çevrilmiş duvarların arasından geçtik. Bu defa konuşan Yusuf Agâh oldu. "Sen nasılsın Mihra?"

"Gerçekten merak ettiğin için mi sordun yoksa laf olsun diye mi?" diye taklit ettim. Ama gülümsemedi.

"Gerçekten merak ettiğim için," dedi. "İyi görünüyorsun."

"İyiyim galiba," derken sesim titredi. Gözlerimin sızladığını fark eder etmez bakışlarımı ondan kaçırdım. Elimi uzattım ve parmak uçlarımı yanından geçtiğimiz duvarın sarmaşıklarında gezdirdim. "Hayatımda bir sorun yok."

"Sevindim, demeyi isterdim," dedi sessizce. "Ama farkındayım. Gözlerin sözlerinle aynı dili konuşmuyor."

Gözlerimi sıkıca yumup açarak soluklandım. Kafamı hemen ona çevirdim, bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Hangi dili konuşuyor gözlerim?"

Birkaç saniye sustu, öylece baktı. Derince soluklandıktan sonra omuzlarını kaldırıp indirerek önüne döndü. "Okumayı bıraktım," dediğinde kalbim gün içerisinde kim bilir kaçıncı kez burkuldu.

Boğazıma yerleşen koca yumrunun yok olmasını sağlamak için yutkunmayı denedim. Fakat değil yutkunmak, litrelerce sıvı içsem de o mıhın orada kalacağını biliyordum.

Rüzgâr tekrar kendini hissettirdiğinde ellerimle kollarımı ovuşturdum. Kaldırıma düşen yaprakların üzerine basa basa yürüyordum, yaprakların hışırtıları aramızdaki duygusal sükûta bir fon müziği oluşturuyordu. Çaktırmadan yeniden Yusuf Agâh'a baktım, sigarası iki parmağının arasında iyiden iyiye küçülmüştü. Son bir nefes çekti içine, bunu

yaparken yanakları içeri çöküyor, elmacık kemikleri daha da belirginleşiyordu. Dumanı kapalı dişlerinin arasından çıkardı, izmaritini yanından geçtiğimiz karton çöpü yığınlarının arasına attı. Başını kaldırdı, biraz yıldızsız gökyüzünü izledi.

"Sonbahar sert geçecek gibi."

Başımla onayladım. "Yaz ne kadar sıcaksa, sonbahar ve kış da o kadar sert olur buralarda."

"Belki kışı göremem," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Gidecek misin?"

"Belli olmaz," dedi hâlâ göğü izlerken. "Görev yerim bir anda değişebilir. Tıpkı buraya aniden gelişim gibi."

Belli olmaz diyordu ama daha çok gidecekmiş gibi konuşuyordu. O an, sonbaharın tüm sert esintilerinin yüreğime üşüştüğünü hissettim. Kalbime bir bıçak saplandı da ruhum ortadan ikiye yarıldı sanki. Gözlerim öyle sızladı ki yaş akacak diye korktum. Ben de bakışlarımı suratından ayırıp yolun tam karşısına baktım. "Hep burada kalamazdın tabii."

Bu defa, Yusuf Agâh başını eğip bakışlarını suratıma dokundurdu. "Bu, ikimiz için de daha iyi değil mi?"

Dilimle dudaklarımı ıslatırken kafamı hızla salladım. "Öyle tabii..."

"Öyle," diye tekrarladı.

Kalbim öyle acıyordu ki neredeyse adım atacak dermanım kalmamıştı. Yol ayrımını gördüğümde bunu kendim için bir kurtuluş, bir kaçış yolu bildim. Nefes aldım ve adımlarımı yavaşlattım. Çenemin ucuyla yolu gösterdim. "Ben, buradan sonrasını tek başıma yürüyebilirim."

Beni başıyla onayladı ve durduğumda o da durdu. Vedalaşmak adına birbirimize döndük. Heybetli bedeninin gölgesi üzerime düşüyordu fakat ısrarla yüzüne bakmıyordum çünkü bakarsam ağlayacağımdan emindim. "Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi gözleri hâlâ üzerimdeyken. "Dikkatli ol."

"Olurum," dedim ve dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Hoşça kal."

Sadece başıyla karşılık verdi. Gitmek, bazen çok daha zordu. Bir daha göremeyeceğini düşünürken gitmek, alınabilecek en zor kararlardandı. Tüm gücümü toplamayı denedim, dişlerimi sıkı sıkıya birbirine bastırdım ve nihayetinde başarılı olarak Yusuf Agâh'a arkamı döndüm. Şimdi, artık onu her görüşümde eve ağlayarak mı dönecektim? Gözlerimi tutmak zor oluyordu, yüreğim zaten kan ağlıyordu. Birini arkanda bırakmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Sanki, kalbim Yusuf Agâh'ın

kalbiyle birleşmişti, her ayrılışında bir parçası onda kalıyor, o kalan parça tüm yüreğimi çekmek için canla başla mücadele ediyordu.

İç çektim, gökyüzüne bakarken gözlerimi durdurmayı denedim. Bu defa, buradan gidecek olma ihtimali geldi aklıma. Artık, ağlamamak çok daha zordu. Dayanamadı sol yanım, sol gözümden bir damla firar etti. Boğazımdaki mıh büyüdü, dudaklarım, gözyaşımın tuzlu tadıyla nemlendi. Bir sokağı daha geçtikten sonra eve girmek için kendimi henüz hazır hissetmediğimden yürümeyi bıraktım. İki katlı bir evin önündeki ahşap banka oturdum, omuzlarımı düşürüp öylece göğü izledim fakat gördüğüm gökyüzü değildi. Gördüğüm, hiçbir şey değildi. Boş boş bakıyordum. Derin derin nefesler alıp vererek yüreğimdeki yangını söndürmek için çabaladım. Ama dayanamadım, aklıma Yusuf Agâh geldikçe sarsıla sarsıla ağladım.

Bir süre sonra işittiğim titreşimle heyecanlandım ve hemen elimi çantama atıp telefonumu çıkardım. WhatsApp'tan mesaj geldiğini görünce heyecanım ikiye katlandı. Titreyen parmaklarımla uygulamayı açtım ve gelen mesaja baktım.

Gönderen annemdi.

Annem: Geç olmadı mı kızım?

Annem: Muhabbet koyu herhalde. :)

Mesajı atanın Yusuf Agâh olduğunu düşünen yanım büyük bir hüsrana uğradı. Parmaklarım titremeyi bıraktı ve mesajı keyifsiz yanıtladım:

Mihra: Çıktım, geliyorum.

Eve geldiğimde yorgun olduğumu söyleyerek hiç beklemeden odama, Elif'in odasına, girmiş ve uykusu derin olan arkadaşımın yanında kıvrılmıştım. Yaşadığım acı, beni tahmin ettiğimden daha kolay uyutmuştu, uyku hayatın gerçeklerinden kurtulmak için iyi bir sığınma yöntemiydi.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama kendi isteğimle uyanmadım.

İşittiğim gürültü, su sesi, gözlerimi açmama sebep olduğunda yerimde sıçradım. Ne olduğunu anlamak için yarı açık gözlerimle Elif'in olduğu kısma baktım, boştu. Ellerimle gözlerimi ovuştururken "Elif?" diye seslendim uyku mahmuru bir sesle. Hafiften doğruldum, zaman geçtikçe banyodan gelen öğürme seslerini daha net işittim. Kafamı çevirip banyoya baktığımda kapısının aralık olduğunu gördüm, Elif içerideydi, gölgesi görünüyordu. Hasta olduğunu düşünerek anında uykuma veda ettim, yataktan bir hışımla kalkıp telaşla banyoya girdim.

Elif, avuçlarını lavabonun iki kenarına yaslamış, öğürmeye çalışıyordu fakat hiçbir şey çıkaramıyordu. Endişeyle "Elif," dedim yeniden. Tek elimi sırtına koyup tek elimle musluğu açtım ve elimi ıslatıp bembeyaz kesilmiş yüzüne su çarptım. "Neyin var?"

"Midem, çok rahatsız," diye yanıtladı oldukça bitkin çıkan sesiyle. "Özür dilerim, seni de uyandırdım ama..."

"Ne özrü saçmalama!" dedim kızar gibi. "Kaç gündür benzin soldu zaten. Dur, babamı çağırayım. Bir ilaç falan versin. Ama önce seni yatağına götüreyim, gel."

Koluma girdiğinde bana itiraz etmedi ve birlikte yatağa ilerledik. Elif'i güzelce oturttuğumda "Hemen babamı çağırıyorum," diyerek doğruldum.

Fakat Elif kolumu tutarak beni durdurdu. "Bekle Mihra, babanı çağırmana gerek yok. Hasta değilim."

"Hasta değil misin?" diye sordum inanamaz gözlerle ona bakarak. "Betin benzin solmuş. Hemen geliyorum."

"Mihra," dedi tekrar kolumu bırakmadan, bitkin sesiyle. "Mide bulantımın... Hastalıkla bir alakası yok. Hasta değilim."

Kaşlarımı kaldırarak, "Bu kanıya nereden vardın acaba?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı. Ağzında çok gizli bir sır saklıyor gibiydi. Dudaklarını açtı, kapattı. Yutkundu ve yeniden kapattı. Sesli bir şekilde nefes alıp verdi. "Mihra, ben geciktim."

"Nereye geciktin?"

Sorumla birlikte birkaç saniye yüzüme bön bön baktı. "Bir yere gecikmedim Mihra." Yüzünü buruşturdu. "Ya... Anlasana işte."

"Elif bir dakika," dedim. İki elimi de başıma koydum, şakaklarımı sıvazladım. "Uykudan uyandım korkuyla, seni öyle görünce aklım gitti benim. Yemin ederim anlayamıyorum, algılarım kapandı."

"Mihra, ben..." dedi Elif. Sonra gülümser gibi oldu, aldığı nefesle göğsünü şişirdi, ardından beni heyecandan şaşkına çevirecek o cümleyi bir anda ağzından çıkardı. "Galiba hamileyim."

Metalik kan kokusu Batı Harezm'in tüm köşelerini esir almıştı. Dışarı çıkan kimse temiz hava alamıyordu. Barutla karışan kan kokusu ciğerleri dolduruyor, zayıf bedenlerdeki kalan tüm güç kırıntılarını süpürüyordu. Haberde anlatılanlar yanlıştı.

Burada, haberlerde anlatılanlardan fazlası vardı.

Batı Harezm, tam olarak işgal altındaydı. Ordu, çoğu zaman baş etmekte yetersiz kalıyordu; bu artık iç savaş olmaktan çıkmıştı. Çünkü artık –aslında en başından beri öyleydi– karşılarında sadece muhalif güçlerin olduğu bir ordu yoktu. Güçlü dış devletlerden bazıları, el altından ülkeyi karıştıranlara yardım ediyorlardı. Artık Karahan, açık bir hedef haline gelmişti. Bir değil birden fazla düşmanı vardı ve gidişat iyi görünmüyordu.

Hiç iyi görünmüyordu.

Bilal Elnurov'un, ailesine söylediği her şey birer yalandan ibaretti. Kaldıkları yer hiç iyi değildi, çatışmanın olmadığı tek günü dahi yoktu. Askeri güç burada oldukça zayıftı ve hükümetin tarafında olan askerler yakalanıldığı gibi linç ediliyordu. En son ne zaman banyo yaptığını hatırlamıyordu, geldi geleli sakallarına jilet yüzü değmemişti, doğru düzgün sıcak yemeğe ancak günde bir kez ulaşabiliyorlardı, ona da ne kadar yemek adı verilebilirdi tartışılırdı. Sürekli elektrik kesintisi yaşanıyordu, sular artık musluklardan akmıyordu ve görevi su taşımak olan askerler vardı.

İki gün önce, su taşımaya giden iki askerin parçalanmış cenazeleri dönmüştü geriye.

Şehadetleri bu şekilde gerçekleşti.

Burada artık ölüm birinin hastalandığını söylemek kadar kolaydı. Ölüme yakalanmamaksa bir o kadar zor.

Burada insanlık ölüyordu lakin çığlıklarını kimse işitmiyordu.

Şimdi, askeriyenin bahçesinde, öğle sıcağında otururken bunları düşünmüyordu. Aklında, gece gördüğü rüyası dolanıp oynayıp duruyordu.

Rüyasında yemyeşil bir ovanın içindeydi. Çimenlerin üzerinde bembeyaz çiçekler açmıştı ve ortada çiçeklerle aynı renk, süt beyazı bir beşik vardı. İçgüdülerine uyarak beşiğe ilerledi, üzerindeki beyaz battaniyeyi kaldırdı ve bir de ne görsün? İçinde süt tenli, güzeller güzeli bir bebek. Upuzun kirpiklerin süslediği kocaman yeşil gözleri açık, çakmak bakışlarla Bilal'e bakıyor. Küçük dudakları bir açılıp bir kapanıyor, gözlerini kırpıştırıp duruyor. Sonra gülümsüyor, minik ellerini yukarı kaldırıyor, onu kucağına almasını ister gibi Bilal'e uzatıyor. O kadar güzel bir bebek ki Bilal birkaç saniye kendine gelemiyor. Çocuğun ağlayacağını hissettiğinde kendine geliyor ve kucağına alıyor. Kokusu, sanki hâlâ burnunda. Gül gibi kokuyor. Rüyada koku alır mı insan? Bilal Elnurov, o bebeği kokladığına emindi.

Ve ona "Oğlum," diye seslenişi hiç aklından çıkmıyordu.

Rüyasında bir bebek görmüştü, kendi bebeğini. *Oğlunu.*

Ve sanki gerçekmiş gibi huzurla dolmuştu.

Eğer yanında olsaydı, bu rüyadan Elif'e bahsederdi, onun da kesin yanakları kızarır, kaçırırdı gözlerini. Elinde tuttuğu saç tutamını baş ve işaretparmağıyla okşarken belli belirsiz gülümsedi. Onu çok özlemişti. Çok, Elif'ine duyduğu özlemin miktarını aktarmak konusunda az bile kalırdı. Tek elindeki sigarasından bir nefes daha alacağı sıra az önce bir başka bölüğün operasyona gittiği karşıdaki dağda olan hareketlenmeyi gördü. Bir helikopter dönüp duruyor, bunun yanı sıra patlama sesleri işitiliyordu.

Askeriyenin bahçesinde olan herkes tıpkı kendisi gibi hareketlendi, tüm yüzler oraya çevrildi, bakışlar oraya ilişti.

"Pusuya düşürüldüler!" dedi askerlerden biri. Sonra, kilometrelerce ötedeki dağın içinden öyle bir patlama sesi duyuldu ki burada yer titredi. Ağaçların arasından yükselen duman, yangının ilk işaretiydi. Bilal, duyması imkânsızdı ama oradaki arkadaşlarının yardım çığlıklarını kulaklarında işitti sanki, tüyleri diken diken oldu. Gözüyle sağ tarafındaki tankı kontrol etti, nasıl kullanıldığını biliyordu. Hâlâ bir şans vardı.

Çok fazla düşünmedi, düşünse belki cayardı. Çenesini yukarı kaldırdı, başını dik tuttu, kaşlarını çattı. "Zırhlı araçlara!" diye kükredi emrinde olan askerlere. "Desteğe gidiyoruz!"

Askerler kararsız gözlerle birbirlerine baktılar. Birisi, konuşma konusunda diğerlerinden daha cesur çıktı, bir adım atıp Bilal'e yaklaştı. "Komutanım, oraya çıkarsak ölürüz."

Farkındaydı. Nasıl riskli bir işe kalkıştığını biliyordu. Ancak gözlerinin önünde pusuya düşürülen silah arkadaşlarını, bu memleketin büyüttüğü askerleri hâlâ yaşamak için bir şansları varken ve Allah onları buna şahit tutmuşken yarı yolda bırakamazdı.

Gözlerini yanan dağdan ayırmadan "Oraya çıkmazsak da ölürüz," dedi. "Ama eğer çıkarsak, şerefli bir şekilde ölürüz."

Ve sonra, başka kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden koşarak tanka ilerledi.

Bölüm On Yedi

Yürüdükçe Artan Mesafeler

Hepimizin bakışları hamilelik testinin üzerindeydi. Kalbimin atışlarını kulaklarımda duyuyordum, müdavimi oldukları bir dizinin en heyecanlı sahnesini bekleyenlerden hiçbir farkımız yoktu, çok sessizdik. Öyle ki yanımdaki Yasemin'in yutkunuşunu net bir şekilde duydum.

"Oha!" Yasemin bunu söyleyince yerimde sıçradım. "Çizgi oluyor, bakın. İkinci çizgi!"

Hepimiz aynı anda "Hani?" diyerek oturduğumuz yerde kıpraştık ve testin üzerine eğdik kafamızı. Bunu yaparken Ayşe ve Gülnar'ın kafası sertçe birbirine tokuştu, onlar ahlayarak geri çekildi ve meydan bize kaldı. İkinci çizgi iyice belirginleştiğinde "Oha!" dedim bu sefer de ben. "O... Elif!"

Nihayetinde Yasemin çubuğu eline alıp gözlerine yaklaştırdı ve "Kesinlikle doğru görüyoruz," diye haykırdı. "Elif, hamilesin! Teyze oluyoruz!"

Bir anda hepimiz sevinç çığlıklarıyla boş evi inlettik. Birbirimize sarıldık, yanaklarımızı öptük. Hatta bununla yetinmeyip ayağa kalkıp şarkı söyleyerek *küşt depti* oynamaya başladık. Bir sağa, bir sola eğilip kalkıyor alkış tutuyorduk. Sonra etrafımızda dönüyorduk. Elif'i de içeride mahrem kimse olmadığı için oyuna çekecektim ki onun hâlâ sehpanın başında oturduğunu gördüm. Üstelik mutlu da görünmüyordu; gözleri, iki eli arasında duran hamilelik testine ilişikti. Suratında en ufak bir gülümseme hareketi yoktu. Gözlerinin, dolu baktığını bile söyleyebilirdim.

Onu öyle görünce, benim de dudaklarımda asılı kalan gülüş soldu, omuzlarım düştü. Yanına ilerlerken kaşlarımı hafiften gözlerimin üzerine indirdim. Eğilerek avucumu sırtına yasladım. "Elif," diye seslendim. Dalmış olacaktı ki sesimi duyar duymaz hafiften sarsıldı. Başını azıcık çevirdi omuzun üzerinden ama gözleri hâlâ teste bakıyordu. "Ne oldu sana?"

"Bilmiyorum," dedi. Sesi, öyle kısık çıkıyordu ki yanıtını kafamda kurduğumu sanabilirdim. Onlar da fark etmiş olacaktı ki Yasemin'le birlikte kız kardeşlerim de oynamayı bıraktı.

"Hayırdır müstakbel anniş," diye sordu Yasemin. O da diğer tarafına geçti Elif'in, tıpkı benim gibi dizleri üzerinde çöktü. Hemen sol yanağını öptü, kolunu omuzuna doladı, onu kendine çekti. "Hormonlardan mı üzüldün bir anda? Onlar hemen etki ediyor muydu ya?"

"Etmez sanırım," dedi Elif. Dudaklarını birbirine bastırdı, yutkundu. "Ben sadece..." Soluklandı. "Bilmiyorum. Bu..." İç çekti. "Sevinmem gereken bir şey mi? Şu durumda..."

"Hangi durumda?"

Elif, eliyle şakaklarını ovuşturdu. Konuşmadan önce söyleyeceklerini iyi seçmeye çalışıyor gibiydi, derdini nasıl anlatacağından emin olmadığını anladım. Yeniden nefes aldı, oturduğu yerde içine kıvrıldı, küçüldü sanki. "Ülkede iyi hiçbir haber yok," derken sesi titriyordu. "Bilal... Günlerdir telefonu kapalı."

Söyledikleriyle birlikte benim de az önceki diri gülüşüm soldu, kalbimin üzerinde amansız bir sızı belirdi. Abime günlerdir ulaşılamıyordu. Onunla konuşurken evimize dolan neşe, bahar havası; ondan haber alamayınca yeniden kasvetli bir sis bulutuna, çetin bir kış ayazına dönüşmüştü. Sadece ben değil, çok fazla ciddi halini göremeyeceğimiz Yasemin ve kız kardeşlerim de durgunlaştılar.

Fakat ilk toparlayan Yasemin oldu. "Adam askerde kızım, ne sanıyorsun? Elbette her an açık tutamaz o telefonu, işleri çoktur. Görevdedirler."

"Böyle uzun bir göreve gidecek olsa... Gitmeden evvel mutlaka yazardı."

Bunu ben de iyi biliyordum, abim onu merak edeceğimiz hiçbir olaya sebep verdirmezdi. Elif'in korkmaması adına birkaç şey söylemek için ben de araladım dudaklarımı fakat tek kelime dahi edemedim. Yatıştırabilsem kendi içimi yatıştırırdım, içimdeki yangına deva olurdum. Lakin benim kendime faydam yokken, Elif'e nasıl şifa olabilirdim ki?

"Yazacaktır," dedi Yasemin. Şu an aramızda, belki abimle hiçbir şekilde kan bağı olmadığından en soğukkanlımız oydu. "Ya Elif, sen değil misin sürekli duanın gücüne inanın diyen. Ne bu şimdi? Ne bu karamsarlık kızım ya." Kız kardeşlerime sonra da bana uyarıcı bakışlar attı. "Artık iki canlısın sen Elif, normalde üzülsen de şimdi üzülme lüksün yok! Kalk hadi, bir abdest al. Öğle namazı geçecek."

"Öğle vakti zaten geçti Yasemin," dedi Elif ağlamakla gülmek arasında. "Ama haklısın. İkindimi kılayım."

"Kıl. Dua et bol bol. Ya sen şimdi hamilesin, duan kabul olur. Bana da dua et. Şöyle yakışıklısından bir kısmet..."

Yasemin'in kısmet söylemini hiçbirimiz yadırgamadık çünkü Elif'i neşelendirmek için konuştuğunun farkındaydık. Birimizin dik durması ve olumlu olması gerekiyordu, o bugün Yasemin seçilmişti. Elif ayağa kalkmak için hareketlendiğinde dış kapının kilidinin açıldığını duyduk.

Ayşe "Annem geldi!" diye bağırdı telaşla.

Elif, masanın üzerindeki hamilelik testini peçetesiyle birlikte aldı, avucunun içine sakladı. "Sakın söylemeyin," diye uyardı bizi. "Şimdilik, kimsenin bilmesini istemiyorum. Sizden başka. Tamam mı?"

"İyi de neden?" dedi Gülnar.

Elif dudaklarını birbirine bastırdı, yutkunduktan sonra omuz silkti. "Bilal'e ulaşana kadar... Başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

Çocuk, onlarındı. Küçücük yavruyu zayıf bedeninde taşıyan Elif'ti ve o böyle bir karar almışken, itiraz etmek bize düşmezdi. Her ne kadar annemin ve babamın böyle bir habere ihtiyaçlarının olduğunu düşünsem de hadsizlik edip Elif'ten önce söyleyecek değildim.

Annem elinde poşetlerle salona geçmeden mutfağa girdiğinde "Mihra," diye seslendi hemen. "Buraya bak hele bir kızım."

Ayağa kalkarken "Ben annemle ilgilenirim," dedim. "Siz de ortalığı toplayın."

Elif gözleriyle onayladı. Omuzunu sıvazlayıp "Merak etme," diye fısıldadım. "Her şey güzel olacak."

Tebessüm etmeyi denedi ama bunda pek de başarılı olabildiğini söyleyemezdim. Sehpanın üzerindeki su bardağıyla sürahiyi alıp kalktım, onları arkamda bırakıp mutfağa girdim. Sehra duvara yaslı mindere oturmuş büyük bir açlıkla ekmeğin başını yiyordu. Annemse elindeki poşetleri buzdolabına yerleştiriyordu, yardım etmek için yanına gittim. Poşetler her zamankinden daha azdı, yerleştirmek için elime aldığım kese kâğıdının hafifliğini garipseyince içine baktım.

Kese kâğıdının içinde sadece üç tane domates vardı. Annem, her gittiğinde en az iki kilo domates alırdı. Kaşlarımı çattım. "Üç domates mi? Kalmamış mıydı?"

"Yok, hayır," dedi annem bana bakmadan. Buzdolabını açtı ve iki üç poşeti yerleştirdi. Bana fırsat vermeden elimdeki domates torbasını da aldıktan sonra sırtı dönükken konuşmayı sürdürdü. "Dometesin mevsimi geçiyor. Az alayım dedim."

"Daha eylül ayındayız," dedim işkillendiğimi belli ederek.

"Sonbahar işte," diye karşılık verdi annem. "Domates yazın gider." Buzdolabının kapağını kapattı, yüzünü bana çevirdi ve sırtını tezgâha

yasladı. "Aman sen şimdi boş ver domatesi biberi. Mihra, seninle paylaşmam gerekenler var kızım."

Ani değişen ruh hali beni şaşırttı. Gözlerimi kıstım. "Hayırdır?"

Konuşmadan önce diliyle dudaklarını ıslattı, başını kaldırıp arkamda kalan mutfak kapısını kontrol etti. "Kapıyı iyice kapattın değil mi?"

Kafamı evet dercesine salladım. "Kapattım. Ne oldu anne, devlet sırrı falan mı paylaşacaksın?"

"Ay, devlet sırrı paylaşsam en az bu kadar heyecanlı olurdum herhalde," dedi annem. "Mihra sana güzel haberlerim var."

Tek kaşımı kaldırdım. Annemin güzel haberden kastının ne olduğunu hiç mi hiç kestiremiyordum doğrusu. "Hayırdır inşallah."

"Hayır hayır," dedi alttan alttan gülümseyerek. Biraz yaklaştı, sesini hafiften kıstı ve "Sana görücü çıktı!" diye çıkardı ağzındaki baklayı. "Hem de nasıl bir görücü! Mihra... Kriterleri öyle güzel ki... Hele yüzü. Yüzünü bir görsen, baktığın an âşık olur, çevrendeki diğer herkesi unutursun kızım."

"Ne?"

"Öğretmenmiş. Hem de İlterişʼte, senin üniversitenin olduğu yerde. Ailesi burada yaşıyor, nasıl da saygın bir aile. Tanışmak için gelmek istediler, ben de olur diye haber gönderdim..."

"Bir dakika bir dakika," dedim iki elimi de yukarı kaldırarak. "Ne yaptım dedin?"

Annemin yüzündeki gülümseme solmasa da hafiften kırıldı. "Evimize gelmek istediler, ben de kabul ettim."

O an, beynimde şimşekler çaktı sanki, kendime hâkim olamadan, ilk kez anneme sesimi yükselteceğimin farkında olarak "Anne sen ne yaptın?" diye bağırdım. "Bana sormadan böyle bir şeyi nasıl kabul edersin? Ne görücüsü ne öğretmeni?"

Annemin gülümsemesi tamamen kırılıp bozuldu. Ağzı açılıp kapandı, sonra omzunu kaldırıp indirdi. "Canım, hemen evlenecek değilsiniz ya, üniversiteye başladığını biliyorlar. Sadece bir görüşm..."

"Sakın!" dedim cümlesini tamamlamasına imkân vermeden. "Hayatımda kimseyi istemiyorum, sakın evimize falan kimseyi çağırma. Görüşmeyi de reddediyorum. Anne..." Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim, büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor, annem tarafından oyuna getirilmiş gibi hissediyordum. "Sana inanamıyorum gerçekten."

Bir hışımla arkamı döndüm, sık nefesler alıp veriyor ve yoğun bir öfke taşıyordum. Yusuf Agâh'la ilişkimi bitirmemi söylerken, kendi

bulduğu talibi altın tepsilerle önüme sunuyordu. Kalbimdeki yangını görmüyor muydu? Bir anne evladının yüreğinde çıkan yangınları nasıl görmezdi?

"Mihra, ama kızım ben..." dediyse de annemi dinlemeden mutfaktan çıktım, kapıyı kapattım. Yine, yoğun bir ağlama ihtiyacıyla dolup taştım. Öfkeliydim, bana danışmadan, haftalardır yaşadığım depresif durumu bilmiyormuş gibi karşıma bir görücü haberiyle gelmesi beni düşündüğümden daha çok öfkelendirmişti. İnsan, kalbinde biri varken bir başkasını ekleyebilir miydi oraya? Benim yüreğimde bir başkasına yer yoktu, Yusuf Agâh her tarafını kaplamıştı. Artık konuşmuyor olmamız bir şeyi değiştirmiyordu.

Ev müsait olmadığı için kimseye görünmeden dışarı çıktım. İnce elbisemin üstüne hiçbir şey almadığım için hafiften üşüsem de bunu umursamadım ve en tenha yolları seçerek zeytin ağacıma ulaştım. Yolda bir umut, Yusuf Agâh'ı görmeyi beklesem de bu isteğim gerçekleşmedi. Sanki, ben onun kalbini kırdığım günden beri, bizi karşılaştıran yollar da küsmüştü bana. Bizi rastlaştırmıyorlar, görüp rahatlamama engel oluyorlardı. Belki de olayı çok dramatize ediyordum. Bu saatten sonra onu görerek nasıl mutlu olabilirdim ki? Gördükçe nasıl unuturdum?

Göz görmeyince gönül aldırmazmış, görmemem daha iyisiydi, bunu kabullenmem gerekiyordu.

Fakat gönül ferman da dinlemiyordu.

Başımın arkasını da sırtımı yasladığım ağacın gövdesine yasladım. Yüzümü soluma çevirdim, Yusuf Agâh'ın genelde oturduğu kısma baktım. Elimi toprağa koydum, toprağı sevdim biraz. Sonra düşündüm. Acaba o da hiç, gelmiş miydi buraya? Oturup bakmış mıydı benim yerime? Neden bilmiyorum ama geldiğini hissediyordum, ya da öyle olmasını istediğimden düşüncelerim bu yöndeydi.

Başımı kaldırıp yukarı baktığımda ağaçtaki zeytinlerin iyice olgunlaştığını gördüm. Hatta birçoğu yere düşmüştü. Toplama zamanı gelmişti, hafta sonu zeytin festivali olacaktı. Can sıkıntımı bu şekilde giderebileceğimi düşündüm. Aslında kız kardeşlerimle hep birlikte gelip toplayacaktık ama şimdi onları bekleyecek durumda değildim. Kafamı toplamam gerekiyordu.

Çeşmenin arkasında katlı bir şekilde duran dedemin merdivenini aldım, açarak ağaca yasladım. Poşetleri de aldıktan sonra ağaca çıktım ve kendimi sakinleştirmek için şarkı söyleyerek zeytinleri toplamaya başladım.

Elimde bir kitap vardı, bakışlarım tek sayfada dalıp gidiyordu. Öyle ki gözlerimin ardındaki kelimeler bulanıklaşıyor, görünmez bir hal alıyordu. Baktığım şey şiir kitabının tek sayfasıydı fakat gördüğüm ne harfler ne sözcüklerdi. Aklımda dönüp duran yalnızca Yusuf Agâh'tı. Acısıyla tatlısıyla yaşadıklarımız. İlteriş'te birlikte yediğimiz yemek, bisiklet gezimiz, zeytin ağacı altındaki konuşmalarımız. Yan yana, hiçbir şey söylemeden yürüyüşlerimiz, omuzlarımızın bazen ellerimizin istemsizce birbirine değmesi ve bundan rahatsız olmadan yürümeye devam edişlerimiz... Gülesen teyzenin evinde karşılaştığımız günü de defalarca canlandırmıştım zihnimde. Anıları hatırlamanın bana katkısı neydi ki? Üzülmekten başka bir işe yaramıyordu ama onu düşünmeden de edemiyordum.

Kolum, bir başkası tarafından sertçe çimdiklendiğinde düşüncelerim benden hoyrat eller tarafından ihraç edildi. Acı içinde suratımı buruşturarak refleksle kolumu ovuşturdum, hemen kafamı soluma çevirdim. Yerde yatan Ayşe ve Gülnar'ı görünce kaşlarımı çattım. İkisi de dizlerinin üzerinde doğrulmuş bana bakıyorlardı. "Ne yapıyorsunuz?" diye azarladım.

"Kusura bakma abla," dedi Ayşe. "On kez adını seslendik, bakmayınca transa geçtiğini düşündük. Ruhunu teslim ediyor gibiydin vallahi. Aramızdaymışsın, şükür."

"Canım acıdı," dedim memnuniyetsizce kolumu ovuşturmaya devam ederken. "Saçma sapan davranmayın, rahat bırakın beni. Kitap okuyorum."

"Kitap okumuyorsun, on beş dakikadır aynı sayfaya bakıyorsun. Kitap okumak değil bu."

Gözlerinden kaçacağını düşünmek saçmalıktı tabii, onlardan ne uçan ne kaçan kurtulurdu. Suratımı astım, bakışlarımı kaçırdım, dilimle parmağımı ıslatıp bitirmemiş olmama rağmen sayfayı çevirdim.

"Abla..." dedi Gülnar. "Bırak şu kitabı, okumuyorsun zaten; belli. Bir derdin var senin. Anlat bize, çok üzülüyoruz seni böyle görünce."

Boğazıma yerleşen düğümü yok etmeye çalıştım. Kısa bir an anlatıp anlatmama çatışması yaşasam da en sonunda anlatmamamın daha iyi olacağını düşünerek geçiştirmeye çalıştım. "Yok bir şeyim."

"Bir şeyin yok ama ruhtan farksızsın."

"Hangimiz iyiyiz ki? Abim..."

"Senin sıkıntın abimden önce de vardı," diye araya girdi Gülnar. "Senin için bir başka yanıyor gibi. Gözlerindeki ışıltı kayboldu gitti. Sen

aileye ışık saçardın. Ama şimdi... Kara bulutların üstüne gelen yağmur gibisin abla."

Ağlama isteğim gelince seğiren dudaklarımı sıkı sıkıya kapattım, bakışlarımı kaçırdım.

"Yusuf Agâh abiyle aranızda kötü bir şeyler mi oldu?" diye fısıldadı Ayşe. Adını duyunca tekleyen kalbimle birlikte gözlerim daha da yaşardı. İnkâr edecek gücüm olmadığından başımı sağıma çevirdim.

"Abla..." dedi Ayşe ve yatağa çıktı. Şefkatle elimi tuttu. "Anlat bize. İçindeki sıkıntıyı paylaşmamıza, seni biraz olsun rahatlatmamıza izin ver. Yemin ederim dalga geçmeyiz, yarın lafını etmeyiz. Ama sana iyi gelmemize müsaade et, lütfen."

Onları, ilk kez bu kadar olgun ve beni dinlemeye hazır görüyordum. İnsanı yaş değil, yaşadıkları olgunlaştırırdı, buna hep inanmıştım. Ailem, son günlerde çok ağır olaylar yaşamıştı. Hepimizde derin bir hüzün hali hâkimdi ve bir şekilde birbirimize merhem olmaya çalışıyorduk. Bunun yansımalarını Ayşe ve Gülnar'da görmek, beni bir anlamda sevindirdi ve içimi onlara dökme ihtiyacı hissettirdi. Günlerdir kendi kendime düşündüğüm, artık şişip patlama noktasına geldiğim hislerim bu anı bekliyormuş gibi döküldü iki dudağımın arasından.

"Yusuf Agâh'la artık görüşmüyoruz."

İkisi aynı anda, onlara çok kötü bir itirafta bulunmuşum gibi gözlerini kocaman açtı. Hafiften sesini yükselterek "Ne? Neden?" diye sordular.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım, çiçek desenli yorganın örtülü olduğu yatağı seyrederken derin bir nefes aldım. Ve tüm olan biteni kız kardeşlerime noksansız anlattım. Sessizce beni dinleyen kardeşlerim, hikâyenin seyri ilerledikçe üzgün bir ifadeye büründüler. Son cümlemi de kurduğumda sırtımı yatak başlığına yasladım. "Annem haklıydı, bunu en başından beri... Biliyordum. Bile bile Yusuf Agâh'a kapıldım."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Ayşe sessizce.

Dizlerimin üzerindeki ellerimi izlerken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Nasıl düşünmeliyim?"

"Bunu kalbin cevaplıyordur eminim ki. Abla, birlikte olmanıza kimse karşı çıkmazdı. Sen bunu bilmiyor musun? Tüm hayatını Balamir'de geçireceksin diye bir kaide mi var? Bir kere istediğiniz zaman gelir gidersiniz, öte yandan devir teknoloji devri, istediğin zaman tek tuşla ararsın. Bunlar... Çok ileri düşünceler. Belki Yusuf abi hiç gitmek istemeyecekti buradan. Neden bir anlık kararla tüm gemileri yaktın? Annemi bilmez misin? O her şeyin en kötüsünü düşünür. Hemen nasıl ayrılırsın?"

"Benim buradan gitmek gibi bir düşüncem yok, Ayşe," dedim tekdüze bir sesle. "Ben, sizden ayrılmak istemiyorum. Başka bir yerde hayat kurma hayalim yok. Yapamam, biliyorum."

"Peki kalbin ne olacak? Unutabilecek misin Yusuf abi'yi? Çünkü... Şu an için hiç başarmış gibi görünmüyorsun da."

"Başaramadım zaten," diye itiraf ettim. "Uyuyorum aklımda, uyanıyorum aklımda, gülüyorum aklımda. Üzülüyorum aklımda. Başaramadım, evet. Ama... Her şey daha çok yeni."

"Evet, katılıyorum," dedi Gülnar. "Ama böyle bir karar vermek için de erken. Sen... Bence iyisi mi düşün taşın. Hemen yakma tüm gemileri. İş ciddiye binerse, babam falan öğrenirse... O zaman zaten ortak bir yol bulunur. Haksızlık etme abla ilişkinize... Yusuf abi gibi birisi... Bir daha zor bulunur. On altı yıllık hayatımda hiç rastlamadım öylesine."

Dudaklarım gülümsemek için hareketlense de içimdeki hüzün dağılmış değildi. "Beni gaza getirmeyin."

"Ama gerçekler," dedi Ayşe. "Lütfen abla... Sen birkaç gün düşün taşın. Artılarını eksilerini tart kafanda, eğer eksileri fazla gelirse böyle devam edersin. Eğer artıları çoksa ve yüreğin onu istiyorsa, bir mesaj atar, durumu toparlarsın. Lütfen böyle yap. Sonra pişman olursun."

Söyledikleri mantıklı gelmiyor değildi. Biraz olsun beni yatıştırıp cesaretlendirdiklerinin farkına vardığımda kafamı kaldırıp onlara bakarken kaşlarımı çattım. "Siz nerden biliyorsunuz bu tavsiyeleri bakayım? Karşımda on altı yaşında iki genç değil de otuz yıllık evli, ilişki uzmanı iki kadın var gibi."

Kurnaz bir ifadeyle gülüştüler. "Eh, tecrübelerimiz de bize kalsın ablacığım. Ee, sen kendinden haber ver, düşüneceksin tekrar, değil mi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bilirsin bilirsin, bu öyle kestirip atılacak bir konu değil. Baksana, nasıl acı çekiyorsun."

"Ben acı çektiğim kadar, Yusuf Agâh da çekti. Ben tekrar eskisi gibi olmayı istesem de..." derken iç çektim. "O istemez belki de. Ağır konuştum, biliyorum."

Ayşe tekrar elimi sıktı. "Kalp, sevdiğinden gelen acıları sevdiğiyle dindirmeye meyillidir."

Söylediği söz beni cesaretlendirdi. Öte yandan gözlerimi kıstım ve "Siz gizli gizli benim kitaplarımı mı okuyorsunuz?" diye sordum.

"Yani, bazen bakmıyor değiliz." Onlar gülünce ben de istemsizce güldüm, uzun zaman sonra ilk kez gerçekten güldüğümü hissettim. Sonra

şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Akabinde yağmur sesi tüm sokakta eş ritimlerle yürüyen asker adımları gibi yankılandı. Odanın penceresi açıktı, içeriye yağmur suları dolmasın diye ayaklarımı yataktan sarkıtıp kalktım.

Kız kardeşlerimi arkamda bırakarak önce tülü geriye çektim, ellerimi güvercinliğe koydum ve pencereyi kapatmadan önce biraz yağmuru seyrettim. Ormanlık alan çok olduğundan yağmur yağar yağmaz müthiş bir toprak kokusu yayılırdı etrafa, yine öyle olmuştu. Aldığım her soluğun ciğerlerime iyi geldiğini hissediyordum. Biraz bekledim, beni orada tutan bir başka kuvvet vardı sanki. Derin bir nefes aldım, hafiften bir ürperti geldi, üşüyordum. Odanın soğuyacağını düşünerek daha fazla oyalanmadım, önce pencereyi kapattım, ardından tülü çektim.

Işığı kapattım, Sehra'nın yanına kıvrıldım, yattım. Dışarıdan gelen yağmur sesleri karanlık odamın içindeki tek ses kaynağıydı. Yastığın altından telefonumu çıkardım, uyumadan önce içime doğmuş gibi son kez Instagram'a baktım. Yusuf Agâh, hikâye atmıştı. Günlerdir görmediğim çehresini görecek olmanın verdiği heyecanla tıkladım profil fotoğrafının üstüne. Fakat paylaştığı şey, yüzü değil, yağan yağmurun üzerine yazdığı bir şiirin dizeleriydi:

Tenime değen her bir damla
Kızgın lavlara dönüşüp yakıyor ruhumu
Ayaklarım yordamını yitirmiş
Attığım her adımda uzuyorken yollar
Kasvet esir alıyor benliğimi
Hasret saçan yağmurun altında
Yürüyorum
Yürüdükçe seni kaybediyorum

Zeytin festivali günü gelip çatmıştı.

Her sene olduğu gibi bugün de erkenden kalkmıştık. O gün, tüm Balamir en güzel kıyafetlerini giyinir, aileler festivalin yapıldığı yeşillik alanda kahvaltısını yapardı. Babam, yine köylerden birindeydi. Abimden hâlâ bir haber alamamıştık, dolayısıyla bizim için bu sene zeytin festivalinin çok da keyifli başladığı söylenemezdi. Amcam, yengem ve biricik kuzenimizle çok da keyifli sayılmayacak bir kahvaltı yaptık. O ortamda daha fazla durmak istemediğimden bir süre sonra standımın

başına geçtim. Ağacı sürekli ben suladığım için her sene yaptığım zeytin hasadını ben getirir, satar, parasını da dilediğim gibi harcardım. Genelde paranın bir kısmını ihtiyacı olan birine verir, kalanıyla da sadece kitap alırdım.

Hava pek sıcak değildi, küçük yeşil çiçekleri olan beyaz elbisemin üstüne beyaz, ince bir hırka giyinmiştim. Akşama kadar standın başında bekledim, normale göre alışveriş yapan kişi sayısı oldukça azdı, fiyatlar öyle artmıştı ki insanların önceliği zeytin olmuyordu artık. Yalnızca gerekli ihtiyaçlar alınıyordu.

Öte yandan şenlik eğlenceliydi, bir tarafa *küşt depti* oynayanlar, bir tarafta çocukları güldüren palyaçolar vardı. Ağızlarından ateş püskürten tahta bacaklı ateşbazlar da gözleri alıyordu. Kafamı dağıtabildiğim bir gün olduğu doğruydu.

"Bakalım ne kadar kazanmışsın?"

Sesini duyunca gözlerimi ateşbazlardan ayırdım ve yanıma gelen Yasemin'e baktım. Eksik olmayan neşesiyle kovanın içindeki bozukluklara baktı. "On karat mı?" derken suratını buruşturdu. "Eh şaşmamalı. Tüm gün böyle ruhsuz ruhsuz etrafı izleyerek ne satabilirdin ki?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Kimse doğru düzgün satış yapamadı, Yasemin."

"Kimseye bakma sen. Biz yapabiliriz. Şanslısın ki benim gibi güzel, alımlı, çekici bir arkadaşın var. Şimdi izle..." dedikten sonra yanında getirdiği Sehra'ya baktı. "Tatlım, bağırmaya hazır mısın?"

Sehra gülümseyerek alkış tuttu. "Evet, evet!"

"O zaman, satış rekoru kırmaya hazır olun!" deyip koltuk altlarından tuttuğu Sehra'yı tezgâhın üzerine çıkardı Yasemin ve birlikte bağırmaya başladılar. "Gelin, gelin. Balamir'in en lezzetli zeytinini tatmaya gelin! Bir daha bulamazsınız."

Elbette, başarılı da oldular. Zaten Yasemin'in fanatikleri vardı, ilk müşterilerimiz onlar oldu. Bunlar, onunla konuşmak isteyen fakat bir türlü cesaret edemeyen erkeklerdi. İki karatlık da olsa zeytin alıyorlar bu sayede Yasemin'le bir diyalog kurabilme şerefine nail oluyorlardı. Yapay kasamdaki para sayısı dakikalar içinde otuz karatı geçmişti.

Akşam oldukça acıktım, pişen ızgaraların kokusu beni kendine çekti. Köfte pişiren bir tezgâha bakarken, "Ne de güzel koktu," diye söylendim. "Yemek molası mı versek?"

"Merhaba." Almayı beklemediğim bu yanıtla, tezgâha bakmayı bıraktım ve tok erkek sesinin sahibine baktım.

Kendisi, daha önce görmediğim bir yüzdü. Kumral, genç bir adamdı. Uzun boyluydu, doğruyu söylemek gerekirse yakışıklıydı. Masum bir ifadesi vardı. Saçlarını hafifçe arkaya yatırmıştı, yüzünde yanaklarındaki çizgileri belli eden yumuşak bir tebessüm asılıydı.

Adamın gülüşüne karşılık verdim. "Merhaba."

Gözlerime bakarak "Güzel gözüküyorlardı," dediğinde kaşlarımı çattım. "Efendim?"

"Zeytinler yani," diye karşılık verdiğinde yeniden güldüm.

"Evet, güzellerdir."

Gülümsemesi solmadı. "Alayım o zaman."

"Tabii," dedim ve pası Yasemin'e attım. "Satışla genelde arkadaşım ilgileniyor."

O da benim gibi Yasemin'e baktı ve ufak bir baş selamı gönderdi. "Yirmi karatlık alayım."

Yasemin kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse bugün satılanın yarısı," derken küreği alıp açtığı poşetin içini zeytinle doldurdu. "Gerçekten zeytinleri çok beğenmiş olmalısınız. Ya da cömertsiniz."

"Beğeneceğimi umuyorum," dedi adam. Zeytinleri aldı, parayı ödedi. Sonra yeniden bana baktı. "Bu arada, Sadık ben."

Neden bana ismini söylediğini anlayamadım, diyaloğun haddinden fazla uzamasından da rahatsız olmuştum. Sadece hafiften gülümseyip "Memnun oldum," demekle yetindim.

Bu sırada Yasemin "Sadık mı?" dedi heyecanla ve elini belime koydu. "Mihra, Sadık'mış!"

Hafiften taşlar yerine otururken adam, yani Sadık "Sanırım ismim daha önce zikredildi," dedi. Evet, aynen öyle olmuştu. Eğer Gülesen teyzenin ve annemin bana görücü olarak bahsettiği adam buysa, tam da öyle olmuştu. Utanç ve rahatsızlık hissiyle dolup taştım. Şimdi, konunun daha çabuk bitmesi ve adamın gitmesi için daha da istekliydim.

Ben cevap veremeden Yasemin "Evet evet," dedi. "Naminizi duyduk."

Sadık tekrar gülümsedi. Kendisiyle konuşan Yasemin olsa da o bana bakıyordu. "Öyle mi? Ne diye duydunuz?"

"Eğer düşündüğümüz Sadık sizseniz, işinde başarılı bir öğretmen olduğunuzu."

Cümlesiyle birlikte Yasemin'e uyarıcı bir bakış attım. Böyle söylemesi hiç hoş değildi, olumsuz karşıladığımı, istemediğimi biliyordu. Benim kalbim doluydu! Ne diye muhabbeti uzatıyordu?

"Demek düşündüğünüz Sadık'mışım," dedi adam. "Siz de Mihra Hanım olmalısınız. Körpe bir öğretmen adayı."

Gerginliğimi her ne kadar yansıtmak istemesem de çehreme yansıdığını biliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı eğdim. "Evet," dedim sessizce. "Daha başlamadım okula ama."

"İlteriş'te okuyacaktınız, değil mi?"

Başımla onayladım. "Hı-hım."

"Demek ki çok sık karşılaşacağız. Ben hemen üniversitenin iki sokak ötesindeki İlteriş Lisesi'nde öğretmenlik yapıyorum."

"Ne güzel..." diye geveledim ağız ucuyla. Doğrusu bu haber beni hiç ilgilendirmiyordu.

"Ah ne iyi tesadüf." Sözleriyle araya girdi Yasemin. "Belki birlikte bile gidersiniz. Siz orada mı yaşıyorsunuz?"

"Evet." Yanıtını verdi Sadık. "Belki Gülesen teyze bahsetmiştir, tatillerde buraya geliyorum. Sınırları içerisinde olsa da Balamir, İlteriş'e uzak kalıyor. Her gün o yolu çekmek yorucu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Yasemin. "Mihra da muhtemelen orada kalır." Tekrar sırtıma dokundu. "Değil mi arkadaşım?"

Başımı omzuma eğdim. "Belli olmaz. Ben, pek kalma taraftarı değilim."

"İlk zamanlar herkes öyle diyor, ama o yolu gidip geldikçe insanın enerjisi tükeniyor inanın," diye yanıtladı Sadık. "Eğer yolla ilgili ya da... Kalacağınız yurtla ilgili soracaklarınız olursa, bana ulaşmanız yeterli. Gülesen teyze aracı olur."

Tebessüm etmeyi denedim. "Sağ olun."

"Rica ederim," dedi Sadık. "Daha fazla meşgul etmeyeyim sizi, görüşmek üzere."

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım. Sadık tezgâhtan uzaklaştığında Yasemin dalgın dalgın arkasından bakarken "Vay canına," diye mırıldandı. Kafasını bana çevirdi. "Mihra! Böylesini beklemiyordum. Durdun durdun, turnayı gözünden vurdun kızım!"

Bense ona çatık kaşlarımla bakıyordum. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Ne?" dedi boş boş bakarken. "Ne yapmışım?"

"Adama niye olumlu bir şeyler varmış gibi konuşuyorsun Yasemin? Onun bahsinin geçtiğini niye söylüyorsun? Ben istemediğimi söylemedim mi?"

"Ay Mihra..." dedi başını arkaya yatırarak. "Sana kalsa ömrünün sonuna kadar yalnız yaşayacaksın. Çıkmış işte karşına misler gibi bir talip,

değerlendirsene kızım ya. Konuş bir, ölmezsin yemin ederim. Yemez adam seni iki gülsen."

"Neden sırf konuşmak için kalbimin ısınmadığı bir adamla konuşayım? Çok gerekli mi?"

"Tatlım sen kalbinin ısınması için hiçbir şey yapmıyorsun ki sorun orada. Bak yirmi yaşındayız ama senin hâlâ hayatında kimse yok."

"Ne idiği belirsiz herkesi hayatıma sokmaktan iyidir," dediğimde Yasemin duraksadı. Kaşlarını yukarı kaldırdı ve hafiften gülümsedi ancak bu hoş bir gülümseme kesinlikle değildi.

"Bana laf mı çarpıyorsun?"

Dilimle dudaklarımı ıslatıp "Hayır," dedim. "Sadece... Ben mutlu olmak için hayatımda ille de karşı cins bulundurmalıyım diye düşünmüyorum. Gerekli gereksiz her insanı hayatıma doldurmayı mantıklı bulmuyorum. Herkesin hayatımda iz bırakmasına gerek yok. Doğru kişi karşıma çıktığında onu zaten hissederim." Hissetmiştim de. Benim için doğru kişi Yusuf Agâh'tan başkası değildi. Fakat onunla da aramıza engeller girmişti. O benim için kusursuz biriydi ve hayatta hiçbir şey kusursuz olmazdı bana kalırsa.

"O his işi böyle beklemeyle olmuyor tatlım, adamı tanımak için faaliyete geçmen gerekiyor," deyip Sehra'ya baktı. "Sehra, Sadık enişten sence de çok yakışıklı değil mi canım?"

Sehra gülümseyerek kafasını salladı. "Yakışıklı. He he."

"Bak, küçücük kız bile neyin ne olduğunun farkında."

"Enişte dedirtip durma," dedim kulağının içine doğru. "Çenesi iyice açıldı, olmadık yerde Sadık enişte deyip durur. Yapma Yasemin."

"Aman tamam korkma. Merak etme üç yaşında kız birine enişte dedi diye adın çıkmaz," diyerek geri çekildi Yasemin. Bu gamsızlığı beni bitiriyordu, hayatı öyle gelişine yaşıyordu ki ona hayret etmeden duramıyordum. Saçlarını omuzlarından geriye attı, avuçlarını tezgâha koydu, hafifçe eğildi ve etrafı seyretmeye koyuldu. Bir anda gözleri büyüdü, ağzı açıldı. "Ay, ben doğru mu görüyorum?"

Kaşlarımı çattım ve onun baktığı yöne, kalabalığın arasına baktım.

"Mihra, Yusuf Agâh geliyor."

Sabahtan beri aynı ritimle atan kalbim bu cümleyle tekledi. Ellerim titredi, avuçlarım sanki anında terledi. Gözlerimi şimdi asla çeviremiyordum o tarafa. Ne yapacağımı bilemeden Yasemin'in söylediklerini algılamaya çalıştım. Buraya mı geliyordu?

Yasemin elbisesinin belini çekiştirdi, yakasını düzeltti. Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Adının geçmesi bile beni öyle afallatıyordu ki Yasemin'in ne yaptığını ne sorduğunu bile algılayamadan başımla onaylamakla yetindim. Tekrar önüne döndüğünde ben tezgâha bakıyor, gözümün ucuyla bile Yusuf Agâh'ı kontrol edemiyordum. Ona karşı, kendimi çok suçlu hissediyordum. *Okumayı bıraktım,* cümlesi aklımda yankılandıkça beynimde sancılı ağrılar beliriyor, kalbim sessizce ağlıyordu.

"Yusuf Agâh!" diye seslendiğinde, onun buraya baktığını hissettim. Onu görmedim ama bakışlarının bedenime dokunduğunu anladım. "Buradayız!"

Başımı kaldırmadan gözlerimi yukarıya çıkardığımda birkaç metre ötemizdeki Yusuf Agâh'la buluştu bakışlarım. Üstünde haki rengindeki keten gömleği, altındaysa krem renkli keten pantolonu vardı. Saçlarının uçları bugün alnına düşmüştü. Her zamanki gibi, tüm heybetiyle göz alıcı görünüyordu. Bunu sadece benim böyle düşündüğümü sanmıyordum. Gözlerimiz, birbirinden ayrılmaya gücü yetmez gibi takılmıştı birbirine, birbirimizi görmediğimiz günlerin acısını çıkarır gibi bakıyorduk.

Yasemin tarafından dikkat çekeceğini anlayarak kafamı eğdim ve bu derin bakışmayı ilk bölen ben oldum. Yanımıza ulaştıklarında ilk söze başlayan Yusuf Agâh'a bakmaktan farkına varamadığım Ahmet oldu. "Selamün aleyküm."

"Aleyküm selam..." dedi Yasemin. "Nerelerdesiniz? Hiç ortalıkta görünmüyorsunuz ne zamandır?"

"Yoğunduk son zamanlarda," dedi Ahmet. "Aslında buraya gelmek de planlarımızda yoktu. Israr ettim Yiğido'ya. Ben zeytini çok severim de." Gülümsedi. "Değil mi kardeşim?" deyip Yusuf Agâh'ın sırtına elini koyduğunda bakışlarım yeniden onu buldu.

"Öyle," dedi Yusuf Agâh. "Şöyle bir gezelim dedik."

Gözleri bir saniyeliğine tekrar benimkilerle çarpıştı. Sonra tekrar Yasemin'e döndü.

"Ne iyi yaptınız," dedi Yasemin. "En güzel zeytinler bizim tezgâhta," deyip küçük plastik tabaklara birkaç zeytin koyup onlara uzattı. "Tadına bakın."

Ahmet, kendi ikramlık tabağını alıp zeytini hemen ağzına attı. Çekirdeğini çıkardıktan sonra "Valla çok güzel," dedi, sevdiği ses tonundan belli oluyordu. "Nerede yetişti bunlar?"

"Bizim, evden uzak yerde bir bahçemiz var. O ağacın zeytinleri," dedim. Sonra, bu defa gelen cesaretle ben Yusuf Agâh'a baktım. "Siz de yesenize," diye ekledim.

Benden gelecek bu sözü bekliyormuş gibi baş ve işaretparmağı arasına sıkıştırdığı bir zeytini ağzına attı. Onu izlerken elimde olmadan gülümsedim. "Güzel mi?"

"Çok güzel," diye karşılık verdi. "Kim suladıysa, sevgisini de katmış belli ki."

Benim suladığımı biliyordu. Gülüşüm derinleşti. Kısa bir an, aramızda hiçbir sorun yokmuş da gizli mesajlarla konuşuyormuşuz hissine kapıldım.

"Bilal'den bir haber var mı?" diye sordu Ahmet.

Abimin bahsi geçince gülüşüm soldu. Başımı hayır dercesine hareket ettirdim. "Bir süredir haber alamıyoruz."

Karşımdaki iki asker de söylediğimle birlikte durgunlaştı. Sözü yeniden alan Yusuf Agâh oldu. "Batı Harezm'de durumlar biraz karışık. Telefona bakamaması normaldir."

"Evet, öyleymiş. Arayacağı günü bekliyoruz biz de... Elimizden başka bir şey gelmiyor."

Yusuf Agâh kafasını önüne eğerek onayladı beni. Ardından bakışları Yasemin'le benim aramda duran Sehra'ya ilişti, kıvırcık saçlarını tek eliyle karıştırdı. "Ne haber güzellik?"

Sehra, ona hayran hayran gülümsedi hemen. "İyiyiiiim," dedi uzatarak. "Biliyor musuuun," diye ekledi. "Mihra evleniyor." Kıkırdadı.

Ben gözlerimi kocaman açarken Yusuf Agâh'ın Sehra'nın saçlarını karıştırdığı eli, işittiği bu cümleyle birlikte öylece durdu. Kaşları çatıldı ve az önce gülümsemesinin esamesi kalmadı güzel çehresinde. Hiçbir şey söylemedi fakat bakışları sorgularcasına bana dokundu.

Tam dudaklarımı aralayıp inkâr edecekken Yasemin araya girdi. "Sehra... Tatlım," dedi gülümseyerek. "Bunu herkesin yanında söylememelisin." Yusuf Agâh ve Ahmet'e baktı. "Çocuk işte. Her duyduğunu söylemese olmayacak."

Yasemin'e baktım, "Yasemin," dedim kızar gibi. "Yok öy..."

"Şuna bak. Sadık yeniden buraya geliyor. Ne? Yemek mi almış? Kesin acıktığını duymuş! Eline baksana."

Sözleriyle birlikte hepimiz Yasemin'in konuşurken baktığı yere çevirdik gözlerimizi. Gerçekten de bir süre önce yanımızdan ayrılan Sadık, elinde yemek paketleriyle tekrar buraya geliyordu. Yeniden bizimle bir ilgisi olmadığını söyleyecektim ki bu defa konuşan Ahmet oldu. "Şu sıra herkesin kısmeti açıldı desenize. Bizim Yiğido'nun da önümüzdeki ay sözü var."

Söyleyeceğim tüm kelimeler, bu cümleyle birlikte dudaklarımda asılı kaldı. Dondum kaldım, tüylerim diken diken oldu. Sanki, kalbime görünmez bir hançer saplandı. Çığlıkları, ruhumda yankılandı. Tek kelam edemedim. Kimseyi duyamadım, kimseyi göremedim.

"Neyse Yiğido, çok durduk burada. Biz başka tezgâhları dolanalım biraz da," dedi Ahmet. Fakat ne Yusuf Agâh bir şey söyleyebildi ne ben karşılık verebildim artık. Ahmet, arkadaşının sırtına iki kez dokundu, onlar tezgâhtan uzaklaştı ve ben deli dehşet bir ağlama arzusuyla arkalarından bakakaldım. Doğru mu duymuştum? Az önce burada neler yaşanmıştı? Hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarım öylece kaldı peşlerinde, izlerinde.

"Yeniden merhaba." Sesiyle Sadık'ın gerçekten de bizim standa geldiğini anladım ama başımı çevirip de ona bakamadım. Yusuf Agâh hissetmiş gibi başını omuzunun üzerinden çevirip gitmeden önce son kez bana baktı. Sonra Sadık'a. Ardından yeniden bana bakmadan önüne döndü ve Ahmet'le birlikte gözden kayboldu.

Yusuf Agâh Demiral, odasındaki dilekçenin üstündeki yazıları okuyup duruyordu. Doğru olanı mı yapıyordu emin değildi. Dün, zeytin festivaline tamamen Mihra'yı görmek için gitmişti. İstediği de olmuş, onu görmüştü. Fakat evlilik olayını duymasıyla birlikte yüreğine yoğun bir kasvet çökmüştü. Artık Balamir, genç askere dar geliyordu. Hayatına bir başkasını soktuysa, yapacağı bir şey yok demekti. Böyle bir düşünce, onun aklından dahi geçmemişti. Ahmet'in bir anda söylediği söz olayı yalanın daniskasıydı. Yusuf Agâh Mihra'dan sonra hayatına hiç kimseyi almamıştı.

Almayı da düşünmüyordu.

Öte yandan, artık burada kalamazdı. Mihra'nın kendisini istemediği ortadaydı. Gönlünün hâlâ ne kadar onda olduğunu hissetse de kızı da anlamalıydı. Ona saygı duymalıydı. Zorbalık yapamazdı. İstemiyorsa, hayatına başka birini dahil edecekse, son sözü de söylemiş demekti. Gece boyu telefonunu kontrol edip tek bir mesaj bekledi ancak değil mesaj, çevrimiçi bile olmamıştı. Bir ihtimal, yalan olduğunu düşündüyse de Sadık denilen adamın sahiden tezgâha geldiğini kendi gözleriyle görmüştü. Her şey ortadaydı ve Yusuf Agâh'ın elinden artık tek bir şey gelirdi.

Buralardan gitmek.

Türkiye'ye dönmeyecekti ama Karahan'ın başka şehirlerinden birine gidebilirdi. Burada durdukça Mihra'yı kalbinden atamayacak ve bu

ikisine de zarar verecekti. Yer değiştirmeyi kafasına koymuş, hatta bunun için bir dilekçe dahi yazmıştı.

Destek amaçlı hazırlanacak ekiple Batı Harezm'e gidecekti.

Bir daha buraya uğrar mıydı, bilemiyordu. Uğramayı da düşünmüyordu.

Buğulu bakan gözleri, son kez dolandı beyaz kâğıdın üzerine dokunan mavi mürekkepli satırlara. Dilekçesini son kez okudu, bir hata olup olmadığını kontrol etti. Her şey düzgündü. Masanın üzerindeki telefonuna baktı, tek bir bildirim bekledi.

Telefonda en ufak bir hareketlenme olmadı.

Derince iç çekti. Yeniden önüne dönüp pilot kalemi eline aldı ve daha fazla düşünmeden büyük bir kararlılıkla yer değişikliği dilekçesinin altına imzasını attı. Kâğıdı eline aldı ve daha fazla düşünmeden ayağa kalktı. Siyah postallarıyla büyük ve kararlı adımlar atarak odasından dışarı çıktı. Askeriyenin içinde yürürken aklında sadece ve sadece Mihra vardı. Onunla yaşadıkları ve yaşama hayali kurdukları. Kâğıt elinden kayıp düşmeye öyle hevesliydi ki Yusuf Agâh bunu bir yenilgi sayarak daha sıkı tuttu dilekçesini. Kâğıdın sıktığı kısmının buruştuğuna emindi.

Her adımında yüzündeki ifade daha da katılaşıyor, çenesi daha da kasılıyordu. Aldığı nefesler sıktı ancak hiçbirinin ciğerine ulaştığını hissedemiyordu.

Tam, dilekçeyi vereceği idari odanın bulunduğu koridora girecekti ki "Yusuf!" sesini işitti. Attığı adım öylece durdu. Kafasını sol omzunun üzerinden çevirdi ve kendisine doğru koşar adımlarla gelen Ahmet'i bekledi.

Yanına ulaştığında Ahmet usulen bir asker selamı gönderdi. Ardından telaşla "Haberleri duydun mu?" diye sordu.

Yusuf Agâh artık yönünü tamamen Ahmet'e dönmüştü. "Ne haberi?"

Ahmet, iki elini beline koyarak eğildi ve konuşmadan önce sık nefesler alarak yutkundu. "Muhalif ordusu..." dedi, araya yeniden nefes alışveriş sesleri girdi. "Muhalif Ordusu kimyasal silah kullanmış. Batı Harezm'de iki bine yakın sivilin kimyasal silahla öldürüldüğü söyleniyor. Savaş... Resmi olarak başladı."

Bölüm On Sekiz

Kıyamet ve Emanet

Bir Gece Önce

Yeytin festivali, Yusuf Agâh standıma geldikten sonra bitmişti benim için. Yasemin'in Sadık hakkında olur olmaz söylediklerriyle Yusuf'un gözlerindeki o ifade değişikliğini açıkça seçmiştim. Bana ne kadar kızgın ne kadar kırgın olursa olsun, yüreğinde hâlâ beni taşındığını düşünmüştüm, dudaklarım yanlış anlamalarını düzeltmek için aralanmıştı fakat...

Ahmet'in söylediğiyle birlikte zihnimdeki tüm kelimeler, harfler, heceler terk-i diyar eylemişti.

O an, aklımda dönüp duruyordu. Yusuf Agâh'ın önümüzdeki ay sözleneceğini söylemişti. Bunu öyle mutlu, öyle sahici bir şekilde dile getirmişti ki bedenimin içinde sıkışıp kalan ruhum tam o sırada canımdan çıkmak istemişti. Ayaklarım yere çivilenmiş, kendimi aklamak için kuracağım cümleler iki dudağımın arasında asılı kalmıştı.

Yusuf Agâh sözleniyordu.

Sözleniyordu. Yüreğini, bir başkasına emanet ediyordu. Benim yüreğimse bu haberi aldığı andan beri için için kan ağlıyordu. Yatağımda dönüp durdum, ellerim çok kez telefonuma gitti. Parmaklarım ona bir şeyler yazmak istercesine titredi, her seferinde içeri kıvrıldı. Tek kelime yazamadan kapattım telefonu. Gözüme uyku girmiyordu, dönüp duruyordum olduğum yerde.

"Oha, şuna bakın."

Gülnar'ın sesiyle birlikte kafamı çevirdim ve ne olduğunu kontrol ettim. Yatakta yarı oturur vaziyetteydi, bakışları sağ eliyle tuttuğu telefonunun ekranındaydı. "Japoncada direkt seni seviyorum cümlesi yokmuş."

Ayşe de kafasını yastıktan kaldırdı, Gülnar'a bakarken kaşlarını çattı. "Seni seviyorum cümlesi olmayan dil mi olur? Gerçi Japonlarsa olur, adamlar tamamen teknoloji odaklı yaşıyor."

"Öyle değil ya..." dedi Gülnar. "Yani eskiden seni seviyorum denilmezmiş. Bak şimdi, Japon Yazar Natsume Soseki öğretmenlik yaparken bir öğrencisine çeviri ödevi vermiş. Fakat o öğrenci *I Love You*'yu

Japoncaya çevirirken 'ben seni seviyorum,' diye çevirmiş. Yazar da öğrencisine, Japonlar böyle şeyleri pek söylemediği için onun yerine 'ay (gökyüzündeki) çok güzel,' dersen daha iyi olur, demiş. Yani, 'ay çok güzel' demek Japoncada seni seviyorum anlamına gelirmiş."

Edindiğim bu bilgiyle birlikte sıkı sıkıya kapattığım dudaklarım aralandı. Aklım, bu anı bekliyormuş gibi maziye gitti. Yusuf Agâh'la İlteriş'te buluştuğumuz günü anımsadım. Ve dönüşte, tam ayrılacağımız sıra bana söylediğini. Gözlerime derin derin bakıp "Ay çok güzel," demişti. O zaman anlamamış, asla böyle bir anlama yormamıştım. Şimdiyse taşlar yerine oturuyordu. Yusuf Agâh, o gün bana "ay çok güzel" diyerek beni sevdiğini ima etmişti. Bana, seni seviyorum demişti.

Kalbimin içindeki serçe heyecanla kanat çırptı, nefes alışverişlerim hızlandı, sanki bu itirafı şimdi almışım gibi tatlı bir telaşa kapıldım.

Bu sırada Gülnar, okumaya devam etti. Bense devamını doğrularak, can kulağıyla dinlemeye koyuldum. "Hatta, karşısındakinin de onu sevip sevmediğini anlamak için 'bu gece ay çok güzel değil mi?' diye sorarlarmış. Karşısındaki de olumlu bir cevap verecekse 'ölmeyi göze alırım,' olumsuz bir cevap verecekse de 'henüz ölmek istemiyorum,' dermiş."

Edindiğim bilgilerle iyice coştum. Dudaklarımda nahif bir tebessüm peyda olsa da gözlerim hem sevinç hem hüzünle doldu. İki gözümden de aynı anda sayısız damlalar akıverdi. Bu yaşlar hem hüznün hem mutluluğun yaşlarıydı.

Mutluydum çünkü:

Yusuf Agâh'ın beni sevdiğini öğrenmiştim.

Hüzünlüydüm çünkü:

Yusuf Agâh'ın beni sevdiğini, aramıza aşılmaz, koca dağlar girdiğinde öğrenmiştim.

"Allah Allah..." Ben, kahvaltı için dolapta kalan son domatesi dilimlerken salondaki Yasir'in kendi kendine söylenmesini işitiyordum. Söylediğine göre, hiçbir kanalda sinyal yoktu.

Sehra'ya çorba yediren annem "Günlerdir yağmur yağıyor oğlum," diye seslendi. "Gece rüzgâr şiddetlendiyse bozulmuştur işte. Baban gelince yapar, kurcalama televizyonu."

"Tüm kanalları bozacak kadar şiddetli bir yağmur yağsa, fırtına çıksa gece duyardık herhalde anne," diye karşılık verdi Yasir. Biraz sonra o da mutfağa girdi. "Telefon da çekmiyor. İnternete giremiyor, birini arayamıyorum. Baksanıza bir siz de."

Domatesi doğramadan önce raftaki telefonumu aldım, servis kısmına baktım. Hiçbir çizgi olmayınca kaşlarımı çattım, kilidi açtım ve internete girmeyi denedim. Fakat Yasir'in söylediği gibiydi ne telefon çekiyor ne de internete giriliyordu. "Gerçekten çekmiyor. Neden ki?"

"Aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor," dedi Yasir. Tüylerim diken diken oldu. "Anne, radyo çeker. Bizim bir radyo vardı, o nerede?"

Elini sol göğsünün üzerine koyan annem, "Bilmem ki," dedi az çok beliren telaşıyla. "En son... Galiba aşağı katta, kilerde."

Yasir, eğilip kumandayı yerdeki minderin üstüne koydu, hızla arkasını döndü. Tam çıkacaktı ki içeriye yeni giren Elif'le karşı karşıya kaldı, Elif sağa kayıp ona yol verdiğinde koşarak dışarı çıktı.

Gözlerini kısarak "Hayırlı sabahlar," dedi. "Yasir nereye gidiyor öyle telaşlı telaşlı?"

"Radyoyu almaya," dedim. Dönüp domatesi doğramaya devam etmek istedim fakat elim gitmiyordu. Aklım Yasir'de, neden hiçbir şeyin sinyalinin olmadığındaydı.

"Radyoyu ne yapacak?"

Annem iç çekti. "Televizyonda sinyal yok. Telefonlarda da. Haberleri açacak radyodan."

Elif'in yeşil gözleri şüphe ve endişeyle karardı. "Sadece benim telefonumda sorun var sanmıştım," dedi belli belirsiz bir sesle.

Hamileydi, ne duyacağımız belli değildi ve ayakta durdukça düşeceğini hissediyordum. "Otursana," deyip çenemle annemlerin yanını işaret ettim. Kendinde ayakta duracak gücü o da bulamamış olacak ki beni dinleyerek yanlarına geçti. Annem eli yüreğinde öylece duruyordu, Sehra kaşığını eline almış çorbasını kendi başına döke saça yiyordu ama annem ona aldırış etmiyordu. Elif sağ elinin parmaklarını kullanarak sessizce tesbihat çekiyor, fısıltıları mutfakta yankı buluyordu.

Bir süre sonra Yasir geldi. Tozlanmış radyoyu ayarlamaya çalışıyordu, öndeki beyaz düğmelerini çevirdiğinde birkaç cızırtılı ses çıkardı. Biraz daha yavaş çevirince konuşan erkek muhabirin sesi az da olsa duyuldu. "*Son...*" Cızırtılar. "*Daki...*" Cızırtılar. "*Haber...*"

Yasir radyonun antenlerini bir sağa bir sola çevirdiğinde ses nihayet daha anlaşılır bir hale geldi. "*...Batı Harezm'de kargaşa devam ediyor. Muhalif ordusu Batı Harezm'de kimyasal silah kullanarak iki bine yakın sivili katletti! Savaş... Resmi olarak başladı! Burada durum oldukça karışık. Her yerden patlama sesleri geliyor, sağlık hizmetleri yetersiz! Başkan'dan haber alınamıyor.*"

Haberi sunan adamın sessizliğini sahiden de silah sesleri ve bombalar desteklediğinde sanki o patlayıcılar buraya atılmış gibi yerimde sıçradım. Baştan ayağa ürperdim. Elim ayağım titredi. Annemin, tek eli yüreğindeyken tek eli ağzına çıkmıştı. Elif'in gözleri dolmuş teşbih çekmekte olan dudakları artık sadece aralık kalmıştı. "Ne?" dedi fısıltıyla. "Bilal..." diye sordu. Yutkundu.

Hepimizin aklında sadece günlerce kendisinden haber alamadığımız abim vardı şimdi, biliyordum. Babam yanımızda yoktu, abim yoktu, televizyon, telefonlar çalışmıyordu ve haberi doğru düzgün teyit ettirebileceğimiz kimse kalmamıştı. Annem hüngür hüngür ağlamaya başlarken "Oğlum!" diye bağırdı. Olduğu yerde bir öne bir arkaya sallandı. "Oğlum! Ne haldesin yavrum!"

Elif avucuyla dudaklarını kapattı, onun da gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yasir ayakta durmaya daha fazla dayanamamış olacaktı ki sendeledi, sırtı arkasındaki duvara çarptı. Radyoyu daha sıkı tuttu. Gözleri şimdi bomboş bakıyordu, harelerinde o mutlu bakış yoktu artık. Ayşe ve Gülnar uyku sersemi içeri girdiklerine ne olduğunu sordular, kimse cevap vermeyince herkes ağlıyor diye ağlamaya başladılar.

O gün eve sanki bir cenaze haberi girmişti. Belirsizlik, ölüm kadar sarsıcıydı. İhtimaller, gerçekler kadar yaralardı yüreği. Birinin ayakta durması gerekiyordu, kendimi dayanıksız sanırdım ama o gün ben hiç beklemediğim bir şekilde güçlüydüm. Gözümden bir ya da iki damla akmıştı ama tüm hüznümü serbest bırakmamıştım. Belki günlerdir zaten ağladığımdan gözümde yaş kalmamıştı, bilmiyordum.

Tek istediğim, bir şekilde abime ulaşabilmekti. Abime ulaşmasam da olurdu, koğuşu, Batı Harezm'deki askerlerin durumu hakkında bir bilgi alsam da yeterdi. Buradaki askeriyeye gitmeyi düşündüm, onların irtibat halinde olduğunu biliyordum. Abimin adını verirsem, beni tanırlar, belki müsamaha göstererek bilgi verirlerdi. Rahatlamak istiyordum, ailemi rahatlatmak istiyordum. Birinin akıllıca davranması gerekiyordu.

Evin içinde, o ağlayışların arasında daha fazla duramadım ve çok düşünmeden hızla mutfaktan çıktım. Kimse de farkında olup "Mihra nereye?" diye sormadı. Elbisem üstümdeydi, saçımı toplamakla uğraşmadım, kapının yanındaki beyaz ayakkabılarımı giyindim. Basamaklan koşar adımlarla indim, bahçe kapısından bir hışımla çıktım. Hava güzeldi ama sokakta kimsecikler yoktu, sanki herkes haberi almış da tünemişti evlerine. Duymuyordum ama evlerin içindeki hıçkırıkları, kasveti

en derinimde hissediyordum. Düne kadar her köşesinde kahkahaların çınladığı Balamir bugün ağıtlar yakıyordu.

Savaş resmi olarak başlamıştı.

Muhalif ordusu artık tescilli bir düşmandı.

Yürüdüğüm yollar, attığım adımlar topuklarıma zehirli dikenler gibi batıyorlardı. Sanki tanıdığım, bildiğim, doğduğum toprakların içinde bir yabancıydım artık. Kendimi savunmasız hissediyordum. Babam yanımızda olsa belki bu kadar olmazdı fakat şimdi kimsesiz hissediyordum. Güneş, ışık değil ateş saçıyordu artık. Rüzgâr toprak değil kül savuruyordu. Kuşlar ötüşmüyor, ağlaşıyordu.

Askeriyenin bulunduğu yola geldiğimde bir zırhlı aracın dışarı çıktığını gördüm. Ben yaklaşamadan zırhlı araç çoktan gözden kayboldu. Yaklaştıkça heyecanlandım, avuçlarım terledi, kollarım ve bacaklarım titredi. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Ne diyecektim? Kendimi ne olarak tanıtacaktım? Bilal Elnurov'un kardeşi olduğumu söylesem, bana inanırlar mıydı? Ya da artık burada görevli olmayan bir asker hakkında bilgi verirler miydi ki?

Bilmiyordum. Sormadan da bilemeyecektim.

Yolu yarıladığımda durdum. Derin bir nefes aldım, konuya nasıl gireceğimi beynimin içinde tekrarladım. Terleyen avuçlarımı elbisemin eteğine temizledim, hazır olduğumda yürümeye devam ettim. Askeriyenin kenarında bir otopark bulunuyordu, sanırım sivil araçlar içindi. Sık nefesler alıp vererek ilerlemeyi sürdürdüm. Nihayet yolu bitirdiğimde Balamir İlçe Jandarma Komutanlığı yazısı bulunan büyük kapıyı gördüm. Altındaki bariyer ve kenardaki iki kulenin içindeki askerler içeriye elini kolunu sallayan herkesin girmesini engelliyordu. Bariyere iyice yaklaştım.

"Ablacım içeriye giriş yasak."

Tam seslenecekken sağımdan gelen erkek sesiyle yerimde sıçradım. Sağ kuledeki asker dışarı çıkmıştı. Başındaki kaskı esmer yüzüne gölge düşürse de genç olduğu belli oluyordu. Benim yaşlarımdaydı muhtemelen. Boyu ortalamanın bir tık üstündeydi. Bakışlarıysa bir düşman için ürkütücü olmalıydı. Askeriye deyince beni de bir korku salıyordu doğrusu, burada her şey belli kurallar doğrultusunda gerçekleşiyordu ve yanlış bir şey yapıp ceza alma düşüncesi beni ürkütmüştü.

"Ben..." dedim gelmeden önce bin kere aklımda tekrar ettiğim şeyler şimdi sıfırlanmıştı. "Yabancı değilim. Asker kardeşiyim ben. Kendisi Üsteğmen olur, abimin yani. Benim... Onun hakkında bilgi almam lazım."

"Kiminle konuşacaksınız?"

"Siz neden Türkmence konuşmuyorsunuz?"

"Ben Türk askeriyim. Bu kışla Türkiye'ye ait." Sözüyle beraber hayretle kaşlarımı yukarımı kaldırdım. Hemen Yusuf Agâh'ı hatırladım, tüm bu hüznümün arasında sanki sadece kaldığı yeri değil de onu görmüşüm gibi art arda attı yüreğim. Onun burada olduğunu bildiğim gibi kendimi yabancı, kimsesiz hissetmeyi bıraktım. Bu sırada görevli asker, çenesinin ucuyla yolun devamını işaret etti. "Karahan kışlası o tarafta."

Başımı omzumun üzerinden çevirip gösterdiği yöne baktım. Karahan Kışlası daha ileride kalıyordu. Aynı yerde değillerdi. Başta arafta kaldım, askerin gösterdiği yöne gitmek için bir adım attım, sonra durdum.

Yeniden askere döndüm. "Benim aradığım kişi burada. Karahan kışlasında değil."

Karahan kışlasında nasıl karşılanırdım, bana bilgi verirler mi bilmiyordum ama Yusuf Agâh'ın bana yardımcı olacağına emindim. Aramızda ne geçerse geçsin... Beni burada, bu şekilde bırakmazdı.

"Burada mı?" diye sordu gür sesli asker. "Kimi arıyorsun bacım?"

"Abimin arkadaşı... Bizim de aile dostumuz..." Derin bir nefes aldım. "Üsteğmen Yusuf Agâh Demiral. Lütfen. Onunla konuşmamı sağlayın. Batı Harezm'in durumu... Abim orada görev yapıyor. Televizyon, telefon çekmiyor. Birinden haber almamız lazım. Lütfen. Yusuf Agâh'ı görmemi sağlayın. Yalvarırım."

Konuşurken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Asker kararsız gözlerle bana baktı, sanki biraz acımıştı. "Anlıyorum ama... Sizi içeri alamam," dedi. "Ziyaretçi girişi yasak."

O sırada yanına kendisinden bir tık kısa olan diğer asker geldi. "Ne oluyor?"

Benimle konuşan asker, görev arkadaşına baktı. "Abisi Batı Harezm'de görev yapıyormuş. Yusuf Agâh Üsteğmenim dostlarıymış. Onunla görüşmek istiyor."

Asker kaşlarını kaldırdı, başını sağ omzuna eğdi. "Girişler yasak. Hem... Bizim de Batı Harezm'den pek haberdar olduğumuz söylenemez. Karahan Kışlası'na giderseniz size daha iyi yardımcı olurlar."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Orada kimse yardımcı olmaz..." Gözlerimden ne ara çıktığını bilmediğim iki damla yaş yanaklarıma süzüldü. "Ben... İçeri girmesem de olur. Ona benim geldiğimi söylerseniz... Önemli bir işi yoksa... Yanıma gelir. Yalvarıyorum size. Başımızda kimse yok. Onunla konuşmam lazım."

Askerler bana yanıt vermeden önce birbirleriyle bakıştılar. Sonradan geleni "Bir söyleyelim," dedi. Diğeri de kafasıyla onaylayıp bana döndü. "Adını soyadını söyle."

"Mihra!" dedim heyecanla. "Mihra Elnurova."

Asker gözleriyle onayladı. "Biz mesajını iletiriz. Dilersen bekle burada. Müsaitse gelir."

Sözlerinin sabahtan bu yana kışı hisseden yüreğimde birden yaz güneşinin açtırdığını bilseler, eminim ki onlar da yaptıkları işten daha fazla mutlu olurlardı. Burnumu çekerken dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm ettim. "Tamam," dedim hevesle. "Bekliyorum."

Askerler yeniden görev yerlerine gittiklerinde ben de kapının ağzından çekildim. Tek bir gölgelik alan yoktu, güneş tam olarak başımın üstüne vuruyordu ama hiç de umurumda değildi. Bir o yana bir bu yana sallandım, bir öne bir arkaya adımladım. Dudaklarımı ısırdım, parmaklarımı avucuma gömdüm. Derin nefesler alıp verdim.

Dakikalar sonra, ben ayakkabılarımı seyretmeye dalmışken duyduğum ayak sesleriyle doğruldum ve heyecanla arkama, kışlanın girişine baktım. Duruşuna heybet katan üniformasıyla, hızlı ve sert adımlarla bana doğru gelen Yusuf Agâh'ı görünce yüreğim dörtnala koşan bir at gibi atmaya başladı.

Geleceğini bildiğim halde, gelmesine inanılmaz derecede sevinç duymuştum. Kehribar hareleri gözlerimle buluştuğunda midem kasıldı, aldığım soluklar ciğerime ulaşmadı. Yanıma gelmeden önce aramızdaki bariyerin açılması için başını çevirip görevli askerlere baktı, kafasıyla işaret verdi.

Tek hareketiyle bariyer yukarıya doğru açıldı, Yusuf Agâh hızla dışarı çıktı ve yanıma geldi. "Mihra," dedi, sesi daha çok sorar gibiydi. Uzun günler sonra dudaklarından Mihra kelimesini duymak bir anlığına buraya neden geldiğimi bile unutturmuştu.

Aramızda üç dört adım vardı. Bana, daha fazla yaklaşmaya çekiniyor gibiydi ama yine de benim için buraya gelmişti. Ona, derdimi anlatmak, ondan yardım istemek için dudaklarımı araladım. Heyecanla yalnızca "Yusuf..." dedim. Sonra içgüdülerime yenik düştüm, konuşmaktan önce hiç yapmamam gereken bir şeyi yaptım.

Nerede, ne durumda olduğumu unutarak hissettiğim tüm kimsesizliğimi gidermek amacıyla garip bir refleksle Yusuf Agâh'a sarıldım.

Ona daha önce bir kez sarılmıştım, ona sarılmanın nasıl güven verdiğini, nasıl huzurlu bir dağa sığınmış gibi hissettirdiğini iyi biliyordum

ve yine tam da bunları hissetmek istemiştim. Başımın sol tarafını göğsüne yasladım, kulağım sol göğsüne değerken gözümden akan damlaların üniformasını ıslatmasına aldırış etmedim.

Yusuf Agâh başta belimi sarmadı, onun yerine kafasını çevirip kulübeyi kontrol etti. Sonra yeniden bana döndü. "Mihra," dedi çatallaşan sesiyle. "Bir gören olacak."

"Hiç umurumda değil," diye karşılık verdim ağlamaya devam ederken. "Bana izin ver biraz. Lütfen. Kalayım böyle."

Elleri çıkmaz sanıyordum ama tutundu birden belime. Sarılışıma destek oldu, bastırdı beni biraz daha sinesine. O an, Balamir'in tüm ormanlarını içinde taşıdığını düşündürten, ferah çam kokusunu daha sağlıklı bir şekilde soluyabildim. Gözlerimi kapattım, birkaç defa art arda hıçkırdım. Alev alev yanan yüreğim, yüreğini hissettiğinde yatıştı yangınlarımın bir kısmı. Yusuf Agâh'a sarılmak, suya kavuşturdu beni.

Sonsuza kadar böyle kalmak isterdim ama sonsuza kadar kalamayacağımı biliyordum. Gözyaşlarım biraz olsun dindiğinde, kasvetim az da olsa dağıldığında başımı göğsünden ayırdım. Bununla birlikte uzaklaşacağımı düşünerek Yusuf Agâh da ellerini belimden çekti. Bir adım geriledim ama çok gitmedim ondan. Güzel yüzüne bakarken "Ne olduğunu sormayacak mısın?" diye sordum sessizce.

"Bu defa ne olduğunu biliyorum," dedi tok sesiyle. O da üzgün görünüyordu. "Haberleri aldım."

Tüylerim diken dikendi, kirpiklerimi her kırpışımda gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Biz sabah duyduk. Telefon çekmiyor. Televizyon açılmıyor. Radyodan duyduk, inanabiliyor musun? Radyodan." Elimi tersiyle burnumu sildim. "Çok kötüyüm." Hıçkırıklarım birbiri ardına dizildi. "Herkes çok kötü. Herkes ağlıyor. Bana yardım et. Lütfen. Abimden bir haber almamızı sağla. Yusuf Agâh... Bunu benim için yapabilir misin?"

"Batı Harezm çok karışıktır şu anda," dedi, gözleri süzülen yaşlarımı takip etti. "Kimsenin doğru düzgün bir haber alabildiğini düşünmüyorum."

"Bir şekilde..." dedim kıvranırcasına. "Küçücük bir bilgi olsa bile yeter. Lütfen."

"Denerim Mihra," dedi. "Çok umutlanma ama abinden bir haber almaya çalışırım."

Sıkı sıkıya birbirine bastırdığım dudaklarım minnet barındıran bir tebessümle açılırken "Sahi mi?" diye sordum.

Başını önüne eğdi. "Sahi. Ağlama daha fazla."

İki elimi de yukarı kaldırarak gözaltlarımı sildim. "Şimdi ağlayayım, eve geçince ağlamayacağım zaten. Birinin güçlü durması gerekiyor."

"Öyle," dedi Yusuf Agâh. "Mihra, durumlar biraz karışık. Benim içeri geçmem gerekiyor. Fazla vaktim yok. Eğer bir haber alırsam, sana söylerim."

Tüm bu yoğunluğun arasında yine de benim gelişimi es geçmemiş, sorunlarımı dinlemişti ve şimdi de derdime çare bulmak için çabalayacağını söylüyordu. Yüreğimdeki Yusuf Agâh sevgisi, daha nasıl tutulabilirdi ki?

Kafamı sallayarak sessizce "Tamam," dedim. "Senden haber bekliyorum."

"Bekle," diye karşılık verdi. Bir şey daha söyleyecek oldu ama açtığı dudakları hemen geri kapandı. Sonra tekrar açıldı. "Dikkatli ol."

"Sen de..."

Bir iki saniye daha bana baktıktan sonra yüksek sesle nefes aldı. Nihayetinde arkasını döndü ve kışlaya gitmek için adımlar attı. Aklıma gelen ayrıntıyla "Bekle," diye seslendim hemen. Başını omuzunun üzerinden çevirip bana baktı. "Telefon çekmiyor. Nasıl haberleşeceğiz?"

Bu ayrıntı onun da aklından çıkmış gibiydi. Kaşlarını çattı. Ardından "Yarın beşten sonra zeytin ağacının orada görüşelim," dedi.

Hemen gözlerimi kırpıştırdım. "Olur."

Beni başıyla onayladıktan sonra tekrar önüne döndü ve uzun adımlarla askeriyenin yolunu tuttu. Bariyerler onun için yeniden açıldı ve Yusuf Agâh dakikalar içinde gözden kayboldu. Bense, eve buraya gelirken olduğumdan çok daha güçlü bir vaziyette döndüm.

İnsanın düşüncelerine bir kez karamsarlık girdi mi bir daha ondan kurtuluşu olmuyordu. Kötü düşünceler, kötü düşünceleri besliyor ve beynin sonsuz genişliğinde korkunç bir çığa dönüşüyordu. Gün boyu hiçbirimiz bir şey yapamamıştık. Hepimiz, salonda oturuyorduk. Elif, elindeki cüzden Fetih Suresi'ni okuyor, bizse haberleri dinlerken yaşlar boşalan gözlerimizle dualar ediyorduk. Akşam nasıl olmuştu, nasıl sabahı etmiştik bilmiyordum. Kimsenin kimseyle konuşmaya mecali yoktu. Radyoda duyduğumuz siren, bomba sesleri, yardım çığlıkları uyuduğum halde yankılanmıştı beynimin içinde. Ertesi güne uyanınca daha mutlu olabileceğimiz düşüncesiyle açmıştık radyoyu fakat her şey aynıydı. İyi tek haber yoktu.

Akşama kadar büyük bir sabırsızlıkla bekledim. Saat beşe yaklaştığında anneme haber vererek dışarı çıktım ve Yusuf Agâh'tan gelecek güzel haberlerin umuduyla zeytin ağacıma gittim. Orayı sahiplenen köpeğe, dünden kalan yemekleri verdim. Güzelce karnını doyurduktan sonra çeşmeye gitti ve küründen kana kana su içti. Bir müddet sonra sol kolumu kaldırarak saatime baktım, beşi on geçiyordu. Dakikalar saat gibiydi dünden beri, zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

Aslında parlak olan ama sanki bulutlar griymiş gibi görünen gökyüzünü izleyip hayallere daldığım sıra tarlanın gıcırdayan kapısıyla ürperdim. Başımı eğdim ve hemen sesin duyulduğu yöne baktım. Gelen Yusuf Agâh'tı. Sivil giyinmişti. Üstünde beyaz bisiklet yaka bir tişört, altındaysa koyu kot pantolon vardı. Bana doğru gelirken heyecanla nefes alarak göğsümü şişirdim ve ben de sabırsızlanarak koşar adımlarla ona yaklaştım.

Aramızdaki mesafe azalınca ikimiz de durduk. İlk konuşan Yusuf Agâh oldu. "Selam."

Tekrar heyecanla derin bir nefes aldım. "Selam."

"Nasılsın?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Dünden daha iyi değilim. Sen?"

"Aynı," dedi.

"Bir... Haber alabildin mi?"

Gözlerinde bir ışıltı, beni mutlu edecek sözlerin bir izini aradım ancak hiçbiri yoktu, oldukça ciddi görünüyordu. "Batı Harezm çok karışık Mihra," diye yanıtladığında omuzlarım düştü. "İrtibata geçemiyoruz. Hatlar sıkıntılı."

Kaşlarım çikolatası elinden alınan bir çocuğunki gibi büküldü. "Hiçbir haber yok mu? En ufak bir gelişme?"

"Radyoda ne duyuyorsanız o..." Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Yine de birkaç gün içinde irtibat sağlanacaktır. Bu böyle kalmaz."

Yutmak üzere olduğum tükürüğüm boğazımda takılı kaldı. Gözlerim acıyla sızladı, baştan ayağa ürperdim. Dudaklarımı seğirirken kalbimdeki sancı ekşi bir ifade olarak çehreme yansıdı, bakışlarım toprağa ilişti. "Hiç ışık yok... Bir anda kararda her yer. Allah'ım..."

Yusuf Agâh da sessiz kalınca başımı kaldırıp ona baktım. "Artık sen de iyi konuşamıyorsun, değil mi?"

"Söyleyeceğim hiçbir şeyin sana iyi geleceğini düşünmüyorum," diye itiraf etti. Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra "Alışveriş yaptınız mı?" dedi.

"Hayır. Neden?"

"Yapın. Ürünler tükenir, tekrar gelmesi zaman alabilir. Mihra, ürünlere el konulacaktır, yiyeceklerin hatta giyeceklerin ve hijyenik malzemelerin hepsine ihtiyacınız olabilir."

Şaşkın şaşkın bakarken "O kadar ileri giderler mi?" diye sordum.

Kendisiyle alay ediyormuşum gibi gülümsedi. "Dün, kimyasal silahlarla binlerce kişi katledildi. Öldürülme denemez buna, katletmek bu. Sence bu *o kadar* ileri değil mi?"

Sözleriyle irkildim. Durumun kötü olduğunu biliyordum fakat daha kötü olacağı düşüncesini kafamdan atıp bir şekilde iyiye odaklanmaya çalışıyordum. İyi bir şey kalmış mıydı? Her zaman bir ışık, bir çıkış yolu olmaz mıydı? Gözlerim doldu, dudaklarımı birbirine bastırdım ve iç çekerek bakışlarımı tekrar ayırdım ondan.

"Mihra," dedi üzüldüğümü görünce, daha sakin bir tonlamayla. "Ben sadece, her şeye hazırlıklı olmanızı istiyorum. Alışverişinizi yapın, neye ihtiyaç duyacaksanız, bir liste oluşturun. Alın köşeye koyun. Zorluk çekmeyin, savaş... Ne olacağı belli olmaz. Kıtlık olmasa bile fiyatlar artar, bugün alamadığınız tek şey için yarın pişman olursunuz."

Başımla onayladım. "Haklısın, eve gidince annemden bir liste yapmasını ister, çıkarım çarşıya."

"İyi olur."

Ellerimin tersiyle çaktırmadan gözlerimi sildim. Burnumu çektim, dudaklarımı ıslattıktan sonra yeniden ona ilişti bakışlarım. "Ya sen?"

Gözlerini kıstı. "Ben?"

"Buradasın, değil mi? Gitmiyorsun bir yere. Yani... Sonuçta savaş var."

Gözlerime oldukça derin, manalı bir bakış attı. Yutkundu, ardından omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben... Harezm'e gitmek için dilekçe yazdım."

Sözleriyle başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş kadar olurken "Ne?" diye çıkıştım. "Ne yaptın?"

"Ben bir askerim. Nerede ihtiyaç varsa oraya gitmeliyim."

Daha yeni kuruttuğum gözlerimin yeniden yaşlandıklarını hissettim. Yüreğim güçlü bir pense tarafından sıkılıyordu sanki. Aldığım soluklar beni rahatlatmak yerine ciğerlerimi zehirliyorlardı. "Burada... Esas burada sana ihtiyaç var."

Kaşlarını çattı. "Mihra. Ben... Seni anlayamıyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülürken art arda iç çektim ve başımı olumsuz anlamda salladım. "Anlaşılmaz davranıyorum. Biliyorum. Ben..."

Hıçkırıklarım konuşmamı böldü. "Böyle olmasını istemedim Yusuf, yemin ederim. Seni üzmek istemedim. Sadece... Bu ikimiz için de doğru olur sandım."

"Ve senin için doğru olanı yaptın," diye karşılık verdi. "Bunun için seni suçlayamam. Suçlamıyorum."

"Doğru olanı yapmadım!" diye araya girdim. "Yapamıyorum. Ben... Alışmışım sana, bu nasıl anlatılır bilmiyorum. Evet buraya çağırdım seni, acıttığımı bile bile istemediğim sözleri söyledim ama... Ben yüreğime söz geçiremiyorum. Yüreğe söz geçmezmiş, onu anladım. Yusuf Agâh... Lütfen... Gitme." Gözlerimden sayısız yaşlar döküldü. Onun yanındayken biraz olsun iyi nefes alabildiğimi hissediyorken şimdi yine kararmıştı her yer. Onsuz bu topraklar, artık eskisi gibi olamazdı. Yusuf Agâh kalmalıydı. Bana bir sığınak olmalıydı.

"Ağlama," dedi bu görüntüye katlanamıyormuş gibi. "Mihra, sana karşı zor tutuyorum kendimi. Yapma. Sevdaysa, benimki kara sevda, bunu hafife alma."

"Korkmuyorum. Hafife aldığım da yok! Gitme işte, kalmanı istiyorum, yapma."

"Ya o adam?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Hangi adam?"

"Evleneceğin adam. Sadık, ya da her neyse."

Dudaklarım bir açılıp bir kapandı. Tabii ya bir de o konu, yanlış anlaşılmalar vardı. Alelacele konuşmaya başladım. "Öyle bir şey yok. Ben kimseyle evlenmiyorum. Yasemin neden öyle söyledi bilmiyorum ama Sadık'la aramızda hiçbir şey yok."

"Adamın size yemek getirdiğini gözlerimle gördüm."

"Evet ama..." Durumu nasıl toparlayacağımı düşündüm. Olayı en baştan anlatmanın daha mantıklı olacağını düşünerek her şeyi anlattım. "Ortada evlilik diye bir şey yok. Henüz istemeye bile gelmediler."

Daha da ciddileşti. "İstemeye mi gelecekler?"

"Hayır. Hayır," diye araya girdim. "Sadece öyle bir laf oldu. Annem gelip bana söyledi. Ben de net bir dille kimseyi istemediğimi söyledim. Annem de kabullendi. Festival günü Sadık standa geldi, bana kendini tanıttı. Eğer Yasemin söylemese annemin bahsettiği adam olduğunu bile bilmeyecektim. Umurumda değil zaten. Yemek almasını da beklemiyordum, yani... Kendince sürpriz yapmış. Yemedim bile aldığını."

"Yasemin niye öyle söyledi peki?"

Omuzlarımı bilmiyorum dercesine kaldırıp indirdim. "Anlamadım."

"Neden o zaman kendini açıklamadın Mihra?"

"Çünkü..." dedim ve durdum. Neden açıklamadığımı düşündüm, hemen sonra taşlar yerine oturdu ve unuttuğum o ayrıntı dilime biraz sessiz bir şekilde yerleşti. "Ahmet... Senin sözleneceğini söyledi." Sesim titredi. "Gelecek ay."

Biraz durduktan sonra başıyla onayladı. "Doğru."

Öyle söyleyince afalladım. Bir anlığına onun hakkında söylenilenlerin de yalan olduğunu düşünmüştüm ve doğrulaması kalbime kütlerce ağırlık çökmüş gibi hissettirdi. "Doğru mu?" diye sordum belli belirsiz. "Yani... Sen gerçekten... Sözleniyor musun?"

"Ne fark eder?" dedi sorumu yanıtlamak yerine. "Ne de olsa aramızda hiçbir şey yok. Başka biriyle sözlenebilirim. Sonuçta, gönlümüze eş olacak bir başkasını buluruz lafını bana sen söylemiştin."

Gözlerim sızlayınca ağlamamak için kendimi zor tuttum. Dişlerimi sıkı sıkıya birbirine bastırdım, çene hatlarımın belirginleştiğine emindim. İçime çektiğim bir nefesten sonra "Sen de hemen bir eş buldun yani, öyle mi?" dedim. Kendi hayalperestliğime, sadakatime kızdım. Başımı iki yanıma hareket ettirdim ve "Haklısın. Ne diyeyim," diye ekledim. "Mut... Mutluluklar."

Bakışlarımı güzel çehresinden ayırıp çıkış kapısına odaklayarak yanından geçmek için adımlar attım. Fakat daha ikinci adımımda Yusuf Agâh'ın kolumu tutan eli, daha fazla yürümeme engel oldu. Başımı çevirip çatık kaşlarımla ne yaptığını sorgulamak istercesine ona baktığımda büyük bir ciddiyetle "Denemedim bile," dedi.

Gözlerimi kısarak "Ne?" diye sordum.

"Hayatıma başka birini almayı. Denemedim bile."

Ritimleri allak bullak olan kalbim yine kasılırken yutkundum. Şaşkın şaşkın ona bakarken "Söz?" diye sordum.

"Yok öyle bir şey. Ahmet'in boş boğazlığı. Sanırım kısas mantığıyla beni kurtarmak istedi. Arkadaş hamlesi."

"Gerçekten mi?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten," diye tekrarladı. "Zaten aklı başında hangi kadın savaş bölgesinde, ne zaman döneceği, nasıl döneceği belli olmayan bir adamla sözlenmek ister ki?"

"Ha sözlenmek isteselerdi olurdu yani?"

Belli belirsiz gülümsedi ve ben uzun zaman sonra ilk defa Yusuf Agâh'ın gamzelerini görme şerefine nail oldum. "İstersen olur. Sen."

Bir anda günler önceki Yusuf Agâh ve Mihra'ya dönüşmüşüz gibi hissettim. Yanaklarıma bariz bir kızıllığın yerleştiğine emindim. Derin

bir nefes aldım ve konuyu değiştirmeyi seçtim. "Madem öyle, peki sen neden Ahmet'i yalanlamadın?"

"O an, tarifi imkânsız bir öfke, onu da bastıran bir kıskançlık duygusu hissettim. Zaten ben kendimi açıklayamadan Sadık denilen o herif göründü."

Duyduğu kıskançlığı itiraf etmesi neredeyse güldürecekti beni. "Yine de herif diye bahsetme. Aslında iyi bir adam gibi."

Az önce rahatlayan ifadesi bir anda tekrar katılaştı. "Yoksa gönlün mü var?"

Silkinip kendime geldim. "Daha neler! Benim gönlüm..." deyip sustum. Yine de böyle şeyleri söylemekte pek de cesur davranamıyordum.

Fakat Yusuf Agâh, bunu böyle bırakmazdı. "Senin gönlün?"

"Benim gönlüm dolu," deyiverdim sadece. Belki daha fazla utandırmamak için kiminle diye sormadı ama kastettiğimin kendisi olduğunu anladığını biliyordum. Yüzündeki ifadeden de anlıyordum.

"Ne tevafuk," diye karşılık verdiğinde artık ikimiz de belli belirsiz gülümsüyorduk.

Bir anda Balamir'e yeniden güneş doğmuş gibi hissettiysem de bu aydınlık çok fazla sürmedi. Hüzün, hasret ve savaşın izleri yeniden beynimde yankılandı. Yusuf Agâh'ın bahsettiği Harezm'e gitme olayını anımsayınca yutkunup "Peki..." dedim düşen suratımla. "Gidecek misin sahiden?"

Bunu da yalanlamasını bekledim.

Kolumu tutan eli gevşedi ve beni serbest bıraktı. Tüm bedenimle ona döndüm, büktüğüm kaşlarımla suratının her bir noktasını inceledim. Bakışları önce yere indi, sonra tekrar gözlerime tırmandı. "Bilmiyorum Mihra. Gidebilirim. İzin çıkmayabilir. Kalabilirim de."

"Gitme," dedim bir kere daha. "Yusuf Agâh... Lütfen gitme," dedim ve bir kez daha içsel dürtülerime engel olamadan ona sarıldım. Sanırım, artık bunu yapmaktan gocunmuyordum. Gönlümdeki kişinin o olduğunu söylemek zordu ama nedense ona sarılmak çok kolaydı. Ona sarılmak tamamlanmış hissettiriyordu. Bu defa kolları çabucak sardı beni kendine. Düşünmedi, beklemedi.

Ona sarılı bir halde zeytin ağacına bakarken, "Gitme," dedim yeniden. "Belli bir süre için de olsa... Seni kaybetmek istemiyorum. Yeniden."

"Mihra, ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu. "Aramızdaki şey, bir oyun değil. Zoru gördüğün zaman kaçacağın, hüzünlendiğin ya da duygusal bir boşluğa girdiğinde tekrar isteyeceğin bir ilişki değil. Olamaz da."

Kafamı göğsünden kaldırdım ve ıslak gözlerimle suratına baktım. "Yalnızım diye mi bunu istediğimi düşünüyorsun?"

"Böyle düşünmekte hakkım var," dedi. "Beni buraya çağırdığın gün yaptığın konuşmada oldukça ciddiydin. Gözlerimin içine baka baka konuştun, aktardın hislerini. Şimdi üzgünsün, haberler seni etkiledi ve kalbindeki boşluğu doldurmaya çalışıyorsun. Daha iyi hissettiğinde tekrar görüşmek istemeyebilirsin. Ve inan, bu benim için çok daha zor olur."

Söylediklerindeki haklılık payı beni utandırdı. Kendimi daha iyi açıklamayı deneyecektim, onu kırmıştım biliyordum. Ve şimdi karşısına geçmiş, hiçbir şey olmamış gibi tekrar benimle iyi olmasını istiyordum. Sorgulamak hakkıydı, hislerimden emin olmaması çok doğaldı. Onun yerinde ben olsam, bir daha yüzüne zor bakardım belki de.

Bir müddet sonra "Annemle babam..." dedim sessizce. Her şeyi en baştan anlatmanın daha iyi olacağı kanaatine vardım. "Türkiye'de tanışmışlar. Mersin'de. Annem, Mersin'de bir hastanede hemşireymiş. Babamın da bir gün annemin çalıştığı hastanede konferansı olmuş. O şekilde tanışmışlar ve ilk görüşte birbirlerine âşık olmuşlar. Ülkeler ne kadar birbirine yakın olsa da, kültürler farklı gelmiş. Ve hem bu sebepten hem de annemin başka bir ülkeye gitmesini istemediğinden, dedem evliliklerine karşı çıkmış."

Beni pürdikkat dinliyordu. "Yine de evlenmişler. Annem buraya gelmiş ama bir daha ailesiyle hiç görüşmemiş. Babamı her ne kadar sevse de buraya, bu kültüre alışması çok zor olmuş." Nefes alıp verdim. "Şimdi, bunun bizimle ne ilgisi var diyeceksin... Annem, aramızda bir şeyler olduğunu anlamış."

Bunu beklemiyor olacaktı ki kaşlarını kaldırdı.

Konuşmaya devam ettim. "Ve annelik içgüdüsüyle benimle bir konuşma yaptı. Sen... Türkiye'de yaşıyorsun ve..." Biraz utandım. "Eğer bizim aramızdaki ilişki... Biliyorum erken ama... Yani, ilerlese de bir seçim yapmak zorunda kalsam... Zorlanabileceğimi anlattı. Öyle söyleyince... Bizim eve çok kez geldin, ailemle aramızdaki ilişkiyi az çok biliyorsun. Ama şimdi ama sonra... Onlardan ayrılacak olma düşüncesi beni korkuttu. Her ne sebeple olursa olsun."

"Haklısın," dedi Yusuf Agâh. "Anlayabiliyorum. Ve sırf bu yüzden senden uzaklaşmayı kabul ettim. Seni yargılamıyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Sen kabul ettin ama ben... Sanırım bunda pek başarılı olamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aklıma göre doğru olan her ne kadar ayrı kalmamızsa da kalbime söz geçiremiyorum. Sana o konuşmayı yaptığım günden beri kendimde değilim. Olmuyor."

"Kafan karıştı senin," dedi. "Duyguların karıştı. Şu an bunları konuşmak için doğru zaman değil, Mihra. Daha iyi olduğun bir an, yeniden değerlendirmesini yaparız. O zaman hâlâ istersen..."

"Bu bugün vardığım bir kanı değil," dedim sözünü bitirmesine fırsat tanımadan. "Yusuf Agâh, neden anlamak istemiyorsun? Yanlış ya da değil. Bilmiyorum. Sadece... Sen bana doğru hissettiriyorsun ve kalanının üstesinden bir şekilde gelebiliriz." Tek omuzumu kaldırıp indirdim. "Tabii... Sen de hâlâ istiyorsan."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi alay eder gibi. "Ben hislerimden eminim, tek bir şüphem yok. Ben saydamım Mihra, en başından beri öyleydim. Sana kendimi hiç bir başkası olarak tanıtmadım. Seni gördüğüm ilk andan beri niyetimi açıkça belli ettim."

"Ama benden emin değilsin," dedim hüzünle. Burnumu çektim. "Hakkın da var. Sadece... Sana kendimi ispat etmeme izin ver."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Biraz zaman... Bana biraz zaman ver. Yusuf... Lütfen... Gitme," dedim ve tekrar başımı göğsüne yasladım. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

Cevap vermesi biraz uzun sürdü. Ardından "Sen beni buna alıştırırsan, ben nasıl gidebilirim ki?" diye konuştu, ağzından çıkan nefesleri başımın tepesine, saçlarımın arasına yayıldı.

"Gitme işte. Burada da ihtiyaç var sana. Benim ihtiyacım var. Ben... Dün bir tek senin yanında iyi olabildim. Bir tek senden güç aldım. Abim benim için bir çınardı ve onu bir süreliğine kaybettim. Ona alıştım çünkü burada benim için dağ vardı, biliyordum. O dağ, sensin. Bahsettiğin şair Zarifoğlu'nun dediği gibi... Gitme. Lütfen."

"Mihra..." deyip bir süre sustu. Aldığı nefesle birlikte başımı yasladığım göğsü yükselip alçaldı. "Mümkün olduğu kadar, burada kalmayı deneyeceğim."

Hevesle başımı kaldırdım. "Sahi mi?"

"Zorunlu bir yazı gelmediği müddetçe, yerimi değiştirmeyeceğim. Görevler haricinde, gitmemeyi deneyeceğim."

"Ya dilekçe?"

"Bilmiyorum," deyip yutkundu. "Umarım, henüz işleme geçirilmemiştir."

"Geçirildiyse?"

"Yapacak bir şey yok..."

"Yani?"

"Seni de yanımda götürürüm. Madem bensiz yapamıyorsun."

Ağlamakla gülmek arasında kaldım. Gözlerimi kapatıp açtım ardından yeniden ona baktım. "Hep burada kalman için dua edeceğim."

Gülümsedi. O yakın mesafeden öylece birbirimize bakıyorken sanki ona sarılan ben değilmişim gibi bir utanca kapıldım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hafifçe boğazımı temizledim. "Hava da kararıyor."

Neden böyle bir şey söyleme gereği duymuştum hiç bilmiyordum. Muhtemelen bugün konuştuğum çoğu şeyi sonrasında hatırlayıp pişman olacaktım ama olsundu. Sonuca bakmak gerekiyordu.

"Kararıyor, gidelim. Merak etmesin seninkiler."

"Haklısın," dedim sessizce. "Hem... Daha markete gideceğim."

"Hı-hım," diye onayladı beni ve başını önüne eğdi. Elleri gevşeyip lafımı ikiletmeden beni serbest bıraktığında bir adım geri çekildim ve nasıl düşmediğime hayret ettim. Ona sarılmanın sarhoşluk verici bir etkisi vardı, sanmıyorum ki en sert içki bu hissi verebilsindi.

Birlikte zeytin ağacından çıktığımızda tüm bu olumsuzluklara rağmen kalbim biraz da olsa mutlu atıyordu. Bu yolu Yusuf Agâh'la yürümeyi özlemiştim. Yusuf Agâh'la konuşmayı, gülüşmeyi, dertleşmeyi özlemiştim ve bu son zamanlarda yaptığım en doğru şey gibi hissettiriyordu.

Her zamanki gibi yol ayrımına geldiğimizde durduk ve birbirimize baktık. İlk konuşan ben oldum. "Teşekkür ederim. Desteğin için de varlığın için de. Bana rağmen..."

"Rica ederim," diye geçiştirdi. Çenesinin ucuyla yolu işaret etti. "Git hadi. Hava iyice kararmadan işlerini hallet."

Kafamı salladım. "Tamam. Eve geçince yazarım," dedim ve kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Ah, yazamam. Telefon çekmiyor ki."

"Ben seni izlerim."

Gülümseyerek "Doğru ya," dedim. "Mesleki deformasyon..."

O da gülümsedi. "Öyle."

Derin bir nefes alarak "Hoşça kal," dedim.

"Hoşça kal, Mihra."

Sözüyle arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

Çok geçmeden yine Yusuf Agâh'ın sesini işittim arkamdan.

"*Bir an kayboldun gibi! Yaşadım kıyameti*

Yoruldun ama buldun ey kalbim emaneti."*

Gülerken altdudağımı dişledim. Ardından omzumun üzerinden ona baktım. Hafiften tebessüm ediyordu.

"Erdem Bayazıt, *Bulmak şiiri*," diye eklediğinde gülüşüm derinleşti. Sivil olmasına rağmen elini kaldırıp bir asker selamı gönderdi ve kalbim ondan başka hiç kimsenin doğru kişi olmayacağını bir kez daha atışlarıyla tescilledi.

* Erdem Bayazıt, *Şiirler – Bulmak Şiiri* (İstanbul: İz Yayıncılık, 2021), 208.

Bölüm On Dokuz

Monna Rosa ve Ölüm Savaşçısı

Yusuf Agâh Demiral, kışlanın çimlerinde oturuyor, uzun zaman sonra suratında açmış belli belirsiz gülümsemesiyle göğü izliyordu. Yine ötelerden bir saz sesi işitiliyordu ancak bu defa çok da umurunda değildi. Baktığı yer kapkara sema olsa da, gördüğü, gökyüzünün ardında cennet koylarından biriydi sanki. Ilık esen yel tenini okşuyor, akşamüzeri kendisine defalarca sarılan Mihra'smın kokusunu yeniden solumasını sağlıyordu. Çiçek gibi kokuyordu genç kız, biliyordu onun yalnızca elbisesinde değil teninde, ruhunda da çiçekler taşıdığının. Kokusu da bunu tescillemişti işte.

Kır çiçeği...

Ona baktıkça, onu düşündükçe dilinin ucuna gelen tek kelime buydu. Mihra, Yusuf Agâh'ın zarif kır çiçeğiydi. Tüm bu karmaşanın içinde onu mutlu eden, gününü aydınlatan ve biraz da olsa yaşadığını hissettiren tek şeydi. Kaybolduğunda kıyameti yaşamıştı ve onu tekrar bulduğunda yeniden bayram havasına bürünmüştü yüreği. Telefonunu eline alıp bir şeyler yazmak istedi ancak iletilmeyeceğini biliyordu, muhtemelen bir süre sinyal hiç gelmeyecekti ve bu çekilebilir bir durum değildi. İstediği zaman ona bir şeyler yazıp çizebilmenin ne muhteşem bir lütuf olduğunu da şimdi daha iyi anlayabiliyordu.

"Yok aga yok, sıkılmış bu adam benden, belli."

Ahmet'in sesini işittiğinde kafasını çevirmeden göz ucuyla o yöne baktı. Kendisini yalnız bırakmayacağını, bir süre sonra dibinde biteceğini zaten bildiğinden onu görünce hiç de şaşırmamıştı. "Uğraşacak kimseyi bulamadın yine, değil mi?"

"Yok be gardaş, hiçbiri sana takılmaktan aldığım tadı vermiyor."

Yusuf Agâh gülümsedi. "Çay da getirseydin bari."

"Çay," dedi Ahmet kelimeyi ağzında yayarak. "Çay keyif içeceği değil miydi oğlum? Hayırdır la, keyiflendin mi yoksa? Yoksa Semiha teyzem sana Sivas'tan bir kız mı buldu?"

"Bana değil ama sana bulacak yakında. Ne taktın la Sivaslı kızlara."

Ahmet Yusuf Agâh'ın yanına oturdu. Dizlerini kendine çekerken sırıttı. "Takarım tabii. Kara kaş kara göz oluyorlar, esmer güzelleri... Tam benlik."

"Yok yok," dedi Yusuf Agâh başını geriye atarak. "Seni Sivas'a götürmem ben. Tekin herif değilsin bir kere."

"Aa," dedi Ahmet, kan kardeşine teessüf ederim dercesine bir bakış attı masmavi gözleriyle. "Niyetim ciddi oğlum benim. Ha siz bana kızı bulun, takmıyor muyum dirseklerine kadar Trabzon burmalarını da. Takmazsam şerefsuzum."

"Sizin orada kız yok mu?"

Ahmet, dilini üst dişlerine bastırıp çekerek cıkladı. "Sarı oluyorlar. Ben sarı sevmem."

"Sen de sarısın."

"İyi ya, bir aileye bir sarı yeter da."

Yusuf Agâh gülümserken başını iki yanına sallayıp önüne döndü. Bu sırada Ahmet'in kendini izlediğini biliyordu. Tahmininde yanılmadı ve Ahmet çok geçmeden tekrar konuştu. "Beni boş ver de sen niye gülüyorsun bugün böyle? Var bir haller sende. Kulağıma bir şeyler geldi ama bilemedim de yani..."

Yusuf Agâh göz ucuyla arkadaşına baktı. "Ne geldi kulağına?"

"Valla ben bilmem ama..." derken avuçlarını çimenlere yasladı Ahmet. Bu defa o gökyüzüne bakıyordu. "Bir Türkmen kızıyla hasret giderdiğin söyleniyor."

Askeriyenin önünde Mihra'nın kendisine sarılması, elbette askerler arasında sır olarak kalmayacaktı. Bunun bir şekilde yayılacağını biliyordu ama Mihra'yı kimsenin ağzına da sakız ettirmezdi. Her ne konuşuluyorsa, bir şekilde susturmasını iyi bilirdi.

"Kim konuşuyor bunları?"

"Ne önemi var? Askeriyenin önünde kim kızın biriyle görüşse konuşulur."

"Konuşulan kişi kızın biri değil, Ahmet. Mihra."

Ahmet'in gözleri kocaman açılırken "Hadi canım," dedi. "Nasıl oğlum? Kız evlenmiyor mu? Ne diye kapına geldi?"

"Bilal Batı Harezm'de ya, abisinin durumu hakkında bilgi almak için gelmişti."

"Bilgi alacak başka birini bulamamış mı?"

"Bulmaz," dedi Yusuf Agâh sertçe. "Burada onun kimsesi benim."

Ahmet'in kafası iyiden iyiye karışmıştı. Seyrek sarı kaşları gözlerinin üzerine indi. "Oğlum ne oluyor, ben anlamıyorum. Siz bu kızla yollarınızı ayırmadınız mı? Sen günlerce kızın acısını çektin. Hatta Batı Harezm'e gitmek için dilekçe verdin anasını satayım. Sırf onu daha fazla görmemek için. Şimdi gelmiş kimsesi benim diyorsun? Yakışır mı lan, evlenecek bir kız hakkında böyle konuşmak?"

Şu evlilik olayı her açıldığında Yusuf Agâh'ın sinirleri geriliyor, kanı çekiliyordu. Öyle bir şey olmasa dahi Mihra'yı başka biriyle düşünmek genç adamın tüm sakinliğini süpürüyor, çatık kaşlı huysuz bir ihtiyara dönüştürüyordu âdeta. "Mihra'nın kimseyle evleneceği yok. Tamamen yanlış anlaşılma."

"Sen de bunu yedin mi?" derken küçümseyici bakışlarla inceledi Yusuf Agâh'ı. "Oğlum adam gözlerimizin önünde kıza yemek getirdi la."

"Her yemek getirenle evleniliyor mu lan!" dedi Yusuf Agâh da. "Yok işte öyle bir şey. Adam beğenmiş Mihra'yı, aileler istiyormuş ama o istememiş işte. Arkadaşı da nedendir bilmem, evleneceklerini söyledi bize."

"Yani aslı astarı yokmuş bu durumun öyle mi?"

"Yok," dedi Yusuf Agâh kafasını arkaya yatırarak. "Hem, zaten kız daha üniversiteye yeni geçti. Ne evlenmesi?"

"Bak bak," dedi Ahmet bıyık altından gülerek. "Şimdi evlenelim dese ananı babanı beklemeden nikâhı basmayacaksın sanki."

Yusuf Agâh güler gibi oldu. "O başka."

"Oğlum, harbi âşık mısın lan sen?"

Yusuf Agâh içinde bu sorunun cevabını şüphesiz bilse de dudaklarını büktü. "Bilmem, öyle miyim?"

"Deli divane hem de," diye karşılık verdi Ahmet. "Ayrıldığınızda ceset görmüş gibiydin, sanki her gün farklı cenaze çıkıyordu şu kapıdan. Ama şimdi, dünyaları almış gibisin. Yüzünün rengi yerine gelmiş, gözlerin tekrar parıldıyor; ne savaş ne de başka bir şey umurunda artık."

"İnsan aşkı ömründe bir defa bulur Ahmet. Buldu mu da kaçırmak istemez. Mihra'yı daha bırakmam ben, biliyorum, benim sonsuzluğum o. Hissediyorum."

"Ya kızın yine kafası karışır da ben Türkiye'ye gelmem ayrılalım diye tutturursa? Kadın milleti bu, belli olmaz ha."

"Ayrılalım diye tutturmaz daha. Türkiye işine de bakarız. Zaten yakın zamanda benim de Türkiye'ye gideceğim yok."

"Yine de eşini bu savaş meydanında tutmak istemezsin. Evlendiğinizde yani, sen burada kalsan bile o güvende olsun istersin."

"Sen evlendirdin bizi," dedi Yusuf Agâh. "Takımını hazırla o zaman. Ne olur ne olmaz."

"Senin gönül eğlendirmeyeceğini biliyorum Yiğido. Bu işin sonu elbet evlilik olur."

Yusuf Agâh da aksini düşünmüyordu. Her şey yolunda giderse, önünde sonunda olacak buydu. Mihra'yı geçmişinde tatlı bir anı olarak bırakma düşüncesi aklının ucundan dahi geçmiyordu, Mihra artık hem geçmişi hem şimdisi hem de geleceğiydi. Hele de bugün göğsüne öyle yavru bir kırlangıç gibi sinmişken, onu nasıl bırakabilirdi ki?

"Yani şimdi gerçekten o adamla evlenmeyecekmiş, öyle mi?"

"Evlenmeyecek dedim ya."

"E arkadaşı niye öyle söyledi peki?"

"Ne bileyim," dedi Yusuf Agâh omuz silkerek. "Yapmış bir boş boğazlık işte."

"Zaten o turuncu kızı hiç gözüm ısırmadı ha," dedi Ahmet. "Aklında kırk tilki var sanki. Bence Mihra ondan uzak dursun, hiç uyuşmuyorlar."

Yusuf Agâh yarım ağız gülümsedi. "O kadar inceledin demek kızı."

Ahmet de güldü. "Başta bir radarıma aldım, ne yalan söyleyeyim. İşveli cilveli bir şey sonuçta, aramızda kalsın ama askeriyeden çoğu kişinin de dikkatini çekiyor. Ama sonra," diyerek kafasını arkaya eğdi. "Yok aga, benlik değil. Gözleri fıldır fıldır, ben onunla baş edemem. Boş ver onu. Mihra'yla senin düğününde bulurum işte bir Sivas güzeli."

"Taktın Sivas'a," derken ayağa kalktı Yusuf Agâh. Kalkmakta olan Ahmet'i izlerken, "Sivaslılar Sivaslıdan başkasına kız vermez," diye hatırlattı.

"Onlar vermesin, ben almasını bilirim," dedi Ahmet. Yüzündeki huzurlu gülümsemeyle yürümekte olan Yusuf Agâh'a yetişti, elini omzuna attı ve gülerek bir türkü mırıldanmaya başladı.

"Ömrümde görmedim böyle gelini,
Gelini, gelini, Türkmen gelini,
*Saracağım aney, gel gör halimi..."**

Evin bahçesinden içeri girdiğim an, yeniden Balamir'in kasveti sardı beni. Tüm bu olumsuzluklara rağmen Yusuf Agâh sayesinde yüzümde açan belli belirsiz tebessüm soldu ve dik duran omuzlarım düştü. Basamaklan çıkarken sürekli kendime tekrar ediyordum. Birimizin güçlü

* Mehmet Seske, *Türkmen Gelini.*

kalması gerekiyordu, bu görevi bir süre ben üstlenecektim, en azından babam gelene dek. Yukarı çıktığımda anahtarımla kapıyı açmadan önce nefesimi tazeledim, yutkundum ve yeni bir maske takındım. Anahtar, ilk çevirişimde kapıyı açtı.

Evin sessizliğine giriş yaptım. Mutfaktan tıkırtıların geldiğini görünce yönümü o tarafa çevirdim ve mutfağa girdim. Elif ocağın başındaydı, üzerinden dumanları çıkan kaynamış suya makarnayı boşaltıtı. O sırada dolabı karıştıran Gülnar, "Hiç salata malzemesi kalmamış," diye seslendi.

"Annem birazdan getirir, Gülnar," dedi Elif. Yemek hazırlıklarına geçmiş olmalarına sevindim. En azından biraz olsun normale dönmüş sayılırlardı. Bu durumda ne kadar normal olunabilirse işte.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Sorumla birlikte ikisi de bana döndüler, varlığımı yeni fark etmiş gibiydiler. Elif, haşlamakta olduğu makarnayı şöyle bir karıştırdıktan sonra ilgisini yine bana verdi. "Neredeydin?"

Çantamı ve ceketimi mutfak masasının sandalyelerinden birine bıraktım. Tek elimle sandalyenin başlığını tutarken "Zeytin ağacına gittim," dedim. "Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı, orası bana iyi geliyor." İç sesim iyi gelen şey orası mı yoksa Yusuf Agâh mı diye sorduğunda bu bana sesli sorulmuş gibi utandım. Boğazımı temizledim. "Annemler nerede?"

"Çarşıya çıktılar. Evde ihtiyaç çok."

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Keza onlar çıkmasaydı ben yapacaktım bu işi, doğrusu biraz yorgun hissediyordum. "Yeni bir gelişme var mı?"

Sorumla birlikte Elif'in yeşil harelerindeki buğulanmayı sezdim. Hiçbir şey söylemese bile ifadesi güzel bir şeylerin olmadığını anlamama yetiyordu. Zaten iki üç saatte ne değişebilirdi ki? Bir anda savaş mı bitecekti, muhalif ordusu pes mi edecek, ülkemize yeniden güneş mi doğacaktı? Keşke olabilseydi, ya da keşke dizi ve filmlerde, kitaplarda olduğu gibi zaman aşımı yapılabilseydi de bir anda savaşın bittiği, her şeyin yeniden güllük gülistanlık olduğu eski hayatımıza dönebilseydik.

Dış kapının açıldığını duyduk. Gülnar "Geldiler," dedi. Çok geçmeden elinde paketlerle annem mutfağa girdi. Fakat büyük bir alışveriş yapabilmiş gibi görünmüyordu. Suratı da epeyce asıktı. Arkasından giren Ayşe'nin de elleri boştu.

Annem elindeki paketleri masaya bıraktı, sık nefesler alıp verirken "Doğru düzgün hiçbir şey bırakmamışlar," dedi. "Çoğu ihtiyacımızı

alamadım. Un yok, domates yok, yağ yok... Delice bir kuyruk vardı, olan şeyler de bizim sıramız gelene kadar bitti."

"Gelir belki birkaç güne," diye yanıtladı Gülnar. "Gelmez mi?"

"Şu durumda zor," dedi annem. Masadaki bardağa su doldurdu ve sandalyesine oturarak içti. Bakışları düşünceliydi. "Ah Hasan, ah!" diye söylendi kendi kendine. İçten içe babama kızıyordu. Yanımızda en olması gereken zamanda, başka yardıma muhtaç insanların yanındaydı.

"O da bilemezdi böyle olacağını, hangimiz bilirdik ki?" diyerek yatıştırmaya çalıştım annemi. "Gelir bugün yarın."

"Gelse ne olacak? Yağ mı getirecek, un mu getirecek? İzin vermedi ki kenara fazladan bir şey koyayım."

"Anne, babam doğru bir şey yaptı," dedi Elif. "Kim yiyecek maddelerini kırk gün stoklarsa Allah'tan uzaklaştığı gibi Allah da ondan uzaklaşır, inanışı hâkimdir bizim dinimizde. Allah'ın rızasını alırsak, en darda olduğumuz anda bile bize bir kurtuluş yolu gösterir."

"Öyle öyle tabii de..." dedi annem. "E şimdi ne yapacağız? Bir haftaya kalmaz tükenir elimizdekiler de."

"İlteriş'e gitsek?" diye bir öneri sürdüm. "Oradaki marketlerde durum daha iyiymiş diye duydum. Fırsatını bulan gidip alıyor. "

"Kim gidecek kızım?"

"Ben giderim."

"Tek başına mı? Hayatta yollamam. Hele ülke şu durumdayken."

"Yasir'le giderim. Hem, koca Balamir'de ihtiyacı olan da karşılayamayan bir biz değilizdir. Giden çok olur."

Bir süre düşündükten sonra "Olabilir," dedi annem. "Yarın ola hayrola."

Bu konu hakkında başka bir şey konuşulmadı. Yasir, eve biz akşam yemeğini yedikten biraz sonra geldi. Annem ona nerede olduğunu sordu, azarlayacaktı ama moralini bozuk görünce pek de üstüne gitmemenin doğru olacağını düşünerek vazgeçti. Şu birkaç gün, birbirimize biraz daha tolerans göstermeliydik. Gece, yatmadan önce son kez dışarıyı kontrol etmek için balkona çıktığımda Yasir'i sigara içerken yakaladım. Beni görünce elini arkasına sakladı fakat çok geçti. Yine de gördüğümü belli etmeyip kapıyı kilitleyeceğimi söyledim. Kendisinin kilitleyebileceğini, benim içeri girmemi söyledi. İkiletmedim. Erkekler, hislerini gizlemeyi maharet sayıyorlardı. Gelen haberler karşılığında evdeki tüm kadınlar içli içli ağlamışken Yasir'in tek yaptığı kendini sıkmak olmuştu. Duyguları bastırmak ileride kötü sonuçlara sebebiyet verebilirdi, o yüzden ona karşı bir tık daha temkinli davranmak zorundaydık.

Herkes yattığında odaya girip elime bir kitap aldım. Biraz okumayı denedim ama yine aklımı oyalayan Yusuf Agâh oldu. Aramızın yeniden eskisi gibi olduğu düşüncesi kelimeleri okumama engel oluyor, bugün yaşadığımız güzel anları hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Sonra biraz kendimi suçlu hissediyordum. Etrafta bunca olumsuz şey varken benim Yusuf Agâh'ı düşünerek mutlu olmam doğru muydu?

Ama tüm bu karanlığın içinde tutunacak bir dal olmasa hayat çekilebilir olur muydu? En azından bir dayanağım vardı. Yine de gülüp durduğum için kendimi suçlu hissettim ve zorla da olsa suratımı astım. Uyumadan önce camdan bakmayı kendime âdet edinmiştim, temiz hava alma ihtiyacıyla dolup taştım. Kız kardeşlerimi uyandırmamaya dikkat ederek ayağa kalktım, ağır adımlarla pencereye gittim. Işığı açmadan tülü çektim ve camı açıp avuçlarımı güvercinliğe yaslayarak dışarıyı seyrettim.

Artık geceleri sıcak olmuyordu. Dışarı bakar bakmaz esen sert yel ürpermeme neden oldu. Omuzlarımı dikleştirip kapalı dişlerimin arasından bir nefes çektim. Gökyüzünde bir tane bile yıldız yoktu, muhtemelen yarın da yağmur yağacaktı.

Acaba... Batı Harezm'e de yağar mıydı?

Abiciğim... Orada ne haldeydi? O kötü sözcük dilime pek varmasa da aramızdan ayrıldığını düşünmüyordum. Kardeşlik bağı gözle görülmese de güçlüydü, sanki abime bir şey olsa kalbimin en derininde hissederdim, kasveti beni boğardı, güldürmezdi. Ancak öyle hissetmiyordum. Her nerede, ne şartlar altındaydı bilmiyordum ama yaşadığını hissediyordum. Acısı, yüreğime damlamamıştı.

"Eğer şimdi sen de gökyüzüne bakıyorsan," diye fısıldadım kendi kendime, içimde dolup taşan abi özlemiyle. "Beni duy ve hisset abi. Dualarım seninle."

Söylediklerim biter bitmez gökyüzü tüm heybetiyle gürledi. Daha şiddetli bir rüzgâr esti ve ince geceliğim üşümemi engelleyemedi. Kardeşlerimin de üşüyeceğini düşünerek geri çekildim, pencereyi kapatıp perdeyi üzerine çektikten sonra yatağa girdim. Sabah, erken kalkacaktım.

Yasir'le birlikte uyanmış, annemin verdiği alışveriş listesini alarak evden çıkmıştık. İlteriş'e ulaştığımızda saat on ikiye geliyordu. Şehir merkezi sakindi dersem yalan olurdu ki minibüsün içi bile tıklım tıkışıtı. Eksiği olan yalnızca biz değildik, ihtiyacı olan herkes umudu İlteriş'te aramış olsa gerekti ki her yer insan kaynıyordu. Kasapların, manavların,

marketlerin önünde sıra vardı. Önce şöyle bir etrafı kolaçan ettik, hangisinde beklememiz daha uygun olur, hangisinde sıra az diye kontrol ettik. Neredeyse hepsinde aynıydı, fiyatları görmemizse imkânsızdı.

"Ne yapalım?" diye sordum Yasir'e. "Elbet bu sıralara girmek gerekecek. Hangisinden başlayalım?"

"Bence ayrılalım," dedi Yasir. "Ben manava gireyim, sen de marketlerden birine gir. Un, süt, şeker, yağ gibi ihtiyaçlar sende. Meyve sebzeler bende olsun. Sırayı beklersek birine girerken diğerindeki her şey biter."

"Haklısın," diye onayladım onu. Pek işe yaramazdı ama bazen mantıklı öneriler sunduğu oluyordu. İşe yaramaz lafım elbette şakaydı, ailemdeki her üyenin farklı bir özelliği, farklı bir yeri vardı yüreğimde. Hepsini sonsuz seviyordum. "O zaman ben Gülendan Market'ten başlıyorum, sıra diğerlerine göre daha azdı orada."

"Tamam, ben de aradaki manava girerim."

"Nerede buluşacağız?"

Yasir önce saatine baktı. "On iki olmuş bile," diye mırıldandı. "İşimiz bittiğinde meydandaki çeşmenin orada birbirimizi bekleyelim."

Başımla onayladım. "Dikkatli ol."

"Sen de."

Yasir'den ayrıldım ve şehrin yüksek binalarının altında kendimi küçük ve savunmasız bir serçe gibi hissederek pek de kendinden emin olmayan adımlar attım. Doğduğumdan beri sakin bir mahallede yaşadığımdan mıdır nedir, kalabalık beni her zaman ürkütüyordu. Üniversite yakın zamanda açılacaktı ve buna nasıl alışacağımı hiç bilmiyordum. Tek istediğim, orada da kendime göre birilerini bulabilmekti.

Kimilerinin öne, kimilerinin arkaya ilerlediği ve büyük bir telaşın hâkim olduğu kalabalığın arasından sıyrılıp Gülendam Market'in önünde sıra oldum ben de. Kimse, elini kolunu sallayarak içeri giremiyordu anladığıma göre. Kasaya gelen kişi ihtiyaçlarını kasiyere söylüyor, görevliler her ihtiyacından bir tane verip ücretini tahsis ederek müşteriyi yolluyorlardı. Kıtlığın önüne ancak böyle geçiliyordu sanırım. İşin güzel yanı kimsenin birden fazla alamamasıydı. Hal böyle olunca bana da yeteri kadar malzeme kalacağını umarak bekledim.

Sıra bana yaklaştıkça bir şeyler alabilecek olmanın verdiği heyecanla yerimde kıpraşıyordum. Hâlâ birilerine yetecek kadar malzeme vardı, ilk girdiğim marketten her şeyimi alıp çıkacaktım.

Hava biraz soğuk olduğundan kollarımı birbirine dolayıp ısınmak için ovuşturuyordum. Sıra ilerleyince ben de bir adım daha attım.

O sırada sağ koluma dokunan ince bir parmakla irkildim ve bunu yapanın kim olduğunu anlamak için sağıma döndüm. Zayıf, yaşlı bir kadındı yanıma gelen, kendisini tanımadığıma emindim. Parmakları öyle inceydi ki neredeyse kemiği görünecekti, yüzü buruş buruş, gözleri yorgun bakışlı ve hüzün doluydu. "Güzel kızım, rahatsız ediyorum ama..." dedi titrek sesiyle, çekine çekine.

Hafiften tebessüm ettim, sol elimle ne olur ne olmaz diye çantamı sıkı sıkı tutuyordum. "Buyur teyzeciğim."

"Nasıl desem bilmem ki..." dedi, bakışlarını yere eğdi. "Ben sıranın sonundayım, ancak gelebildim buraya. Şu bastonum olmasa ayakta duramıyorum. Sıra bitene kadar mümkünü yok duramam, düşer bayılırım evladım..."

Gerçekten de öyle görünüyordu. Ayakta durduğu halde tir tir titriyordu. "Sana öncelik vermeleri lazım teyzeciğim," dedim anlayışlı bir ifadeyle. "Konuştun mu görevlilerle?"

"Konuşmam mı yavrum? Ama insanlar yaygara çıkarıyor, herkesin gözü dönmüş durumda. Kimse sırasını bu garibana vermek istemiyor. Beyim evde, hasta ve aç beni bekler, bırakacak kimsem yoktu, Allah'a emanet ettim geldim. Yemek yapacak tek bir şeyim yok. Yavrum... Sen iyi güzel bir kıza benziyorsun. Derdim para değil, Allah'a şükür o yeteri kadar var. Ama..." Bakışları gözlerime ilişti. "Sıranı bana verir misin?"

Sorusuyla birlikte duraksadım. Ne yapacağımı, ne cevap vereceğimi bilemedim. Hep mi benim başıma gelirdi böyle şeyler? Sanki, yaşadığım her zorlu olayda yapacağım başka zorlu tercihlerle sınanıyordum. Yaşlı kadının gözleri, bana yalvarıyordu âdeta. Durumunun iyi olmadığını anlayabiliyordum ama ya yalan söylüyorsa? Ona neden inanacaktım?

Ancak kendime itiraf etmeliydim ki kadının yalan konuşmadığı her halinden belliydi. Sadece, yalan olma ihtimaline sığınıp onu reddetmek istiyordum. Bu ihtiyar kadını, yalan söylediğini düşünerek reddedip sıranın sonuna göndermek istiyordum. Başımı sol omuzumun üzerinden çevirip sıranın sonuna baktım, arkamda neredeyse otuz kişi daha vardı, buraya geldiğimden çok daha uzamıştı. Kadıncağız, bu havada mümkünatı yok bekleyemezdi. Beklese bile, dayanıksız olduğu her halinden belli olan yaşlı kadın bu soğuk havada mutlaka hasta olurdu. Tekrar önüme döndüm, göz ucuyla kadına baktım. Gözleriyle bana yalvarmayı sürdürüyordu. Öte yandan, evimizde yiyecek doğru düzgün hiçbir şey kalmamıştı, saat geç olmadan işlerimi halletmeli ve dönmeliydim. Beynim güçlü bir çıkmazın içinde hapsoldu.

Tam şu noktada kimi düşünmeliydim?

Kendimi mi yoksa bana muhtaç kalan o yaşlı kadını mı?

Neden ben diye düşünmek bir fayda sağlamazdı, beni seçmişti işte, neyse neydi. Bundan sonrası benim imtihanımdı artık. Ya umursamadan başının çaresine bakması gerektiğini söyleyecek ya da kendi sıramı ona verip en arkaya geçecektim.

Sessizliğimin farkına varan yaşlı kadın, yeniden başını önüne düşürdü ve "Yine de sağ ol kızım," dedi vazgeçtiğimi sanarak. Sonra bastonundan destek alarak sıranın arkasına doğru bir adım attı.

Hemen, "Yerime geçebilirsin teyze," dedim daha fazla düşünmeden. Ben bir şekilde halledebilirdim, gücüm henüz tükenmemişti ama kadıncağızın son çaresi burasıydı. Hem, sen yardıma muhtaç bir kulun elini tutarsan, Allah da senin elinden tutardı, değil mi? Bu düşünceye sığındım ve işimin kalanını Allah'a emanet ederek sıradan çıkıp yerimi teyzeye verdim.

"Allah senden razı olsun güzel yavrum," dedi kadıncağız gözlerinden saçılan mutluluk parıltılarıyla. "Allah seni iki cihanda da mesut etsin. Darda zorda koymasın hiçbir zaman."

Boğazıma oturan yumruyu örselemeyi deneyerek tebessüm ettim. "Eşiniz kısa zamanda eski sağlığına kavuşur inşallah," diye karşılık verdim kadına ve orada daha fazla beklemeden, önüme daha çok kişinin geçmesine engel olarak sıranın sonuna geçtim. İyi bir şey yapmıştım, en azından vicdanım rahattı.

Peki ya evdekilere karşı?

Her şey güzel gidecekti. Olumsuz düşünmemeliydim. Marketler tükenmemişti ya, burada bir şey bulamazsam, diğerlerinde bulurdum. Ama o kadının son şansı burasıydı. Evet, evet doğru bir şey yapmıştım. Öyleydi.

Belki gözüm daldığından, belki o an başka bir şey düşündüğümden kadının marketten çıkışını görmedim. Ne alıp gittiğini bilmiyordum. Uzun bir müddet sıranın bana gelmesini bekledim ve bu sırada keşke telefonlar çekse diye düşündüm, belki Yusuf Agâh'la mesajlaşarak beklesem bu ölümcül uzunluktaki kuyruk daha katlanılabilir olurdu. İlteriş'te onunla güzel anılarımız vardı, keşke bugün de o gün yaptığı gibi bir yerden çıksaydı. Tabii, o zaman mesajlaştığımızdan nereye gittiğimden haberi oluyordu, şimdi birbirimize uzak kalmıştık. Ancak karşılaşacaktık da o şekilde haberdar olacaktık. Ah, ne zor bir ilişkiydi bu. Sanki 1800'lü yıllara ışınlanmıştık birden.

Yarım, belki de bir saatin sonunda sıra bana geldiğinde kasadaki kilolu, erkek kasiyere baktım ve heyecanla listemi çıkarıp ona uzattım. Adam benimle ilgilenmek yerine kasanın kapağını kapattı, sol omuzunun üzerinden arkasına baktı ve içeriye "Tamam mı?" diye seslendi.

"Hepsi tamam," diye karşılık aldı.

Adam yeniden yönünü bana, daha doğrusu tüm sıraya döndü ve "Marketimizdeki tüm ürünler tükenmiş ve satış bitmiştir," diye seslendi.

Kalbim ağzımda atarken büyük bir hayal kırıklığıyla "Ne?" diye sordum, tek bir cümleyle bütün ümidim tükenmişti sanki. "Ama... Saatlerdir bekliyoruz."

"Biz de satışı yaptık ablacığım, elde bir şey kalmadı."

"O zaman yeteri kadar insanı bekletseydiniz," dedi arkadan bir ses. "Ne diye hepimizi diktiniz marketinizin önünde!"

"Beklemeseydiniz abiciğim, silah zoruyla bekletmedik ya! Ürünler tükendi, ne yapayım, yaratayım mı haşa! Pazartesi stoklar güncellenecek, tekrar gelirsiniz."

Marketin içi sahiden de bomboş görünüyordu. Adam da yalan söyleyecek değildi ya, sonuçta bu işten para kazanıyordu.

"O zamana kadar açlıktan ölelim mi?"

"Bu benim problemim değil."

"Ulan ben senin var ya!" dedi adam ve birkaç kişi de ona destek vererek ileriye atıldı. "Saklıyorlar, inanmayın bunlara!"

Tartışma başlayınca yapılan itişmeler nedeniyle ben de öne doğru hafiften savruldum. Burada kalmanın bana pek bir yararı olmadığını fark edince hemen eğildim ve aklıselim birkaç diğer insan gibi buradan başıma bir iş gelmeden ayrıldım ve gözüme kestirdiğim diğer marketlerin yolunu tuttum.

Vakit iyiden iyiye geç olmaya başlıyor, yağmur artık çiseliyordu. Girdiğim her markette durum hemen hemen aynıydı. Ürünler neredeyse hep tükenmişti, elimde yalnızca bir paket süt, iki paket makarna vardı, bir de küçük kız kardeşim Sehra'yı sevindirebilecek gofret. Un ve yağ namına hiçbir şey alamamıştım. Tüm marketleri dolandım ama gerekli olan hiçbir şeyi bulamadım. Hava kararmak üzereydi ve elim bomboştu. Bir marketten daha elim boş çıktığımda artık dolup taşmıştım.

Sokağın ortasında durdum, başımı gökyüzüne kaldırdım ve yağmur damlaları yüzüme akarken gözlerimden yaşlar akmasına müsaade ettim. Ne yapacaktım şimdi? Benden erzak bekleyen aileme ne diyecektim? Durumu nasıl izah edecektim? Kendimi aptal, hiçbir işi beceremeyen

biri gibi hissediyordum. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Güç kimdi, ben kimdim? Hıçkırıklar boğazıma art arda dizildi, pişmanlık tüm bedenimi sardı.

"Mihra."

İsmim yabancı dudaklardan dökülünce ürperdim. Hemen başımı eğdim ve doğru duyup duymadığımı anlamak amacıyla etrafıma bakındım. Sonra, kaldırımdan bana doğru gelen adamı gördüm.

Elleri poşetlerle dolu olan bu adam, Sadık'tan başkası değildi. Hemen, elimin tersiyle gözlerimin altını sildim. Burada ne arıyordu? Neden yanıma geliyordu ve nasıl davranmam gerekiyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

En nihayetinde normal bir tanıdığımı görmüş gibi davranmanın iyi olacağı kanaatine vardım. Adam yaklaşıp karşıma geçince "Merhaba," dedi.

Akan burnumu çektim ve yutkunduktan sonra "Merhaba," diye karşılık verdim.

"Yolun karşısında sizi görünce, seslenmek istedim, kusura bakmayın. Nasılsınız? Pek iyi görünmüyorsunuz?" Bakışları üzgün bir ifadeyle çehremi incelediğinde gözlerimi kaçırdım. Yabancı erkeklerden yalnızca Yusuf Agâh beni incelediğinde rahatsız olmuyordum.

"Pek iyi değilim de ondan," dedim geçiştirmek yerine. Elindeki dolu poşetlere bakınca onun da market alışverişi yaptığını anladım. "Siz şanslı olmalısınız, eve tüm eksiklerinizi görmüş olarak döneceksiniz." İçimden keşke benim de elim bu kadar dolu olsaydı diye geçirdim.

O da benim elime baktı. "Siz de pek bir şey alamamış gibisiniz."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Onlarca sıraya girdim ama..." Elimde olmadan hıçkırdım. "Hiçbir markette doğru düzgün bir şey kalmamıştı."

"Kalmaz, burası şehrin en yoğun yeri."

"Öyleymiş..." dedim ve ağlama isteğimi zor zapt ettim. Zaten derdim başımdan aşkındı, bir yabancıyla daha fazla konuşmanın lüzumu yoktu. Şehri talan edip bir şeyler bulmalıydım. En azından Yasir'le buluşur birlikte bir çözüm yolu bulurduk. "Neyse, benim halletmem gerekenler var. İyi günler."

Arkamı dönmek üzereydim ki Sadık, "Erzak ihtiyacınızı karşılamanıza yardımcı olabilirim," deyince durdum.

Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Nasıl olacaksınız?"

Biraz daha yaklaştı, bana bir sır veriyormuş gibi ağız içinden, sessizce konuştu. "Bir öğrencimin babasının deposu var. İhracat işiyle uğraşıyor.

Buradan dağıtılacak mallar ilk olarak onun deposuna gelir. Hal böyleyken benim market ihtiyacımı karşılamama yardımcı oldu. Dilerseniz, siz de alışverişinizi oradan yapabilirsiniz."

Başta kulağa mantıklı gelse de sonra gelmedi. Sonuçta, adam çocuğunun öğretmenine bir inisiyatif tanıyabilirdi, bu gayet doğaldı ama bana ne diye yardımcı olacaktı ki? "Ama ben çocuğunun öğretmeni değilim."

Sadık gülümsedi. "Benim bir arkadaşımsınız. Eğer beklerseniz elimdekileri arabama bırakayım, sonra birlikte gidelim. Siz de tüm ihtiyacınızı karşılayın. Ne kadar gerekiyorsa, hepsini alabilirsiniz."

Bir yandan kurtuluş yolumu bulmuş gibi ailemin yanına yüzü kara gitmeyeceğimi düşünerek sevinsem de öte yandan bunun doğru bir hareket olup olmayacağını bilemiyordum. Biraz utandım, sıkıldım. Ama, evde ihtiyaç çoktu. Hem, usulsüz bir şey yapmayacaktım ya. Bedavaya almıyordum sonuçta, paramızı verip ihtiyaçlarımızı alacaktım. Kabul etmekten başka yolum yoktu, fakat Sadık'la tek başına gitmemin doğru olmayacağını da biliyordum. "Erkek kardeşim beni meydandaki çeşmenin orada bekliyor olacaktı. Onu alayım, buradan birlikte gidelim, olur mu?"

Sadık, tebessüm ederek başıyla onayladı. "Burada buluşuruz." Gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım. Yeniden arkamı döndüğümde "Ama acele edin," dedi. "Depo yarım saat içinde kapanacak."

Bu sözünü dikkate alarak koşar adımlarla meydana gittim. Çetin kalabalığın arasında fıskiyenin sol yamacında duran Yasir'i hemen seçebildim çünkü koca şehirde onunki kadar kıvırcık saçlara sahip kimse yoktu. Yarı sıkılmış, yarı endişeli bakışlarla etrafı kolaçan ediyordu, beni arıyor olmalıydı. Ayaklarının dibi poşet doluydu. Benim boş sayılan ellerime karşılık Yasir, günü kârlı kapatmış görünüyordu.

"Yasir!" dediğimde başını hemen olduğum yere çevirdi. Omuzları rahatlamış gibi düştü ve ağzından soluk bir nefes döküldü.

"Mihra. Nerelerdeydin?"

"Marketlerde inanılmaz sıra vardı."

"Ve sanırım hiçbir şey yoktu?" Ellerime baktı. "Poşetler nerede?"

"Poşetler yok çünkü gerçekten hiçbir şey kalmamıştı. Ama şimdi bir depo buldum, istediğimiz kadar alışveriş yapabileceğimiz bir yer, yarım saat içinde kapanacakmış. Acele etmemiz gerekiyor. Soru sorma da takip et, hadi."

"Madem yarım saat içinde kapanıyor, neden tek başına gitmedin?"

"İşte," dedim nasıl açıklayacağımı bilemeden. Sadık'ı tanımıyordu bile. Ne diyecektim ki? Yolda düşünürdüm. Yasir'in önündeki

poşetlerden birkaçını aldım, koşar adımlarla yürümeye başladığımda başka bir şey sormadan beni takip etti. Akıllılık etmiştim doğrusu, bu devirde kimseye güven olmazdı. Yasir'in yanımda olması çok iyiydi.

Biz çarşıya geldikten bir iki dakika sonra Sadık da geldi. Yasir'e onu Balamir'den bir tanıdık olarak tanıttım, burada öğretmen olduğunu öğrenince Yasir de çok kurcalamadı ama bana sorar gözlerle bir bakış atmaktan da geri durmadı. Adamla ne ara tanıştığımızı merak ediyor gibiydi. Bir kılıf bulurdum. Ya da olayı dosdoğru anlatırdım. Ondan ayrıldığımızda.

Sadık, doğru söylemişti. Gerçekten de bizi her şeyin dolu olduğu bir toptan satış deposuna getirdi. O an, cennete düşmüş gibi hissettim. Tüm ulaşılmazların elimin altında olması müthiş bir haz vermişti bana, sanki ömrümde ilk defa görüyordum yağı, unu, şekeri. Paramın yettiği kadar, listedeki her şeyi aldım, vişneli soda bile alabildim! Bazı önemli şeyleri ikişer tane aldım, gün sonunda elimde istediğim her şey vardı ve görevi alnımın akıyla bitirmiştim.

Depodan çıkarken gülümsüyordum, hem satıcılara hem de Sadık'a içtenlikle teşekkürler etmiştim. Yasir de öyle. Dışarı çıktığımızda hava artık gerçekten karanlıktı, yağmursa çiselemeyi aşmış, şakır şakır yağıyordu. Biraz deponun sacı altında bekledik. Bu sırada Sadık önce bana sonra Yasir'e baktı. "Nasıl gideceksiniz?"

"Minibüsle," dedim.

"Arabam boş, aynı yere gidiyoruz. Sizi ben götürebilirim."

İşte bu, kabul edemeyeceğim bir şeydi. Market konusu zorunlu olarak kabul ettiğim bir durumdu ama keyfiyen arabasına binmeyi kabul edemezdim. Hem, öyle bir şey Yusuf Agâh'a ihanet ediyormuşum gibi hissettirirdi. Düşüncesi bile kötüydü.

"Zahmet olmasın, sağ olun. Yardımlarınız için teşekkürler tekrar, biz gerisini kendimiz hallederiz."

"Ne zahmeti?" dedi Sadık. "Farklı yöne sapmayacağım ya. Hem bana yol arkadaşı olursunuz."

Yasir sorarcasına bana baktığında hayır dercesine kaşlarımı kaldırdım. Bu defa Yasir "Eyvallah abi," dedi. "Ama minibüsle gideriz biz."

"Anladım, rahat hissetmeyeceksiniz. Pekâlâ, yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Başımı önüme eğerek "İyi akşamlar," dedim.

"İyi akşamlar Mihra Hanım," diye karşılık verdi. Sonra Yasir'le el sıkıştı. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de. Hayırlı akşamlar."

Sadık bizden uzaklaştığında biz sacın altından çıkmak için yağmurun hafiflemesini bekledik. Hava, yürünecek hale geldiğinde Yasir'le baş başa minibüs durağına yürümeye başladık. Elimizdeki poşetler ağırdı ama elim boşken yürüdüğümde hissettiğim manevi ağırlığın yanında hiçbir şeydi.

Biraz ilerlediğimizde Yasir "Kimdi o adam?" diye sordu.

"Söyledim ya, burada bir öğretmen."

"Nereden tanışıyorsunuz?"

Şimdi, isteme olayını söylesem Yasir onda gönlüm var sanacaktı. Bu konuyu hiç açmamayı daha doğru buldum. "O da Balamir'de yaşıyor, İlteriş'te öğretmenlik yapıyormuş. Annem bahsetmişti, karşılaştık bir kez de, o kadar."

"Arkadaş mısınız?"

"Arkadaş bile değiliz," dedim hemen. "Ama beni görünce tanımış olmalı. Hiçbir şey alamadım diye ağlıyordum, hızır gibi yetişti." Yaşlı teyzenin duası mıydı acaba? Sıramı vermeseydim o markette asla bu kadar şey alamazdım. Sanıyorum ki eve bu kadar mesut dönemezdim.

"Sana alıcı gözle bakıyordu sanki."

Çatık kaşlarımla ona baktım. "Yasir!"

Tüylerim diken diken oldu. Yusuf Agâh'tan başkasıyla yakıştırılmaktan bile nefret ediyordum.

"Ne?" dedi gülerek. "Efendi, yakışıklı da bir adam. Öğretmen öğretmen geçinir gidersiniz."

Kınar gözlerle ona baktım. "Bir de erkek kardeş olacaksın. Ne biçim konuşuyorsun ablanla? İnsan biraz kıskanır. Lafını bile açmaz."

"E hayatın gerçekleri bunlar Mihracığım. Neyini kıskanayım, muhtemelen Balamir'deki çoğu kız gibi bir gün sen de evlenip gideceksin. Gitmişken böyle dizimizin dibinde efendi bir adamla ol işte kızım."

"Yok yurtdışına açılacağım ben," diye takıldım kaşlarımı kaldırarak. "Özle de değerimi bil biraz."

"Daha yurtiçinden kısmet bulamadın, yurtdışından kim alır seni?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Hah. Nereden biliyorsun bulamadığımı?"

"Yoksa buldun mu?"

"Sana ne canım?" diyerek önden önden yürümeye başladım.

"Mihra!" diyerek arkamdan yetişti. "Biri mi var hayatında? Kim"

Yarım ağız gülümseyerek ona baktım. "Ne oldu canım? Kıskandın mı?"

"Kıskandım. Kim benim kardeşime yan gözle bakıyormuş? Eceli olurum evelallah."

"Dikkat et de o senin ecelin olmasın."

Yasir güldü. "Bak, şaka yapıyorsun diye gülüyorum. Ciddi değilsindir umarım."

"Ayy," dedim yüzümü buruşturarak. "Sen cidden giderim diye mi üzüldün? Seviyorsun beni he."

"Off Mihra," dedi sıkılmış gibi. "Seninle de ciddi ciddi bir şey konuşulmuyor."

"Mihra değil canım; abla, abla. Ablanım ben senin. İki buçuk yaş var aramızda."

"Abla dersem kısmetin kapanır."

"E az önce bunu istemiyor muydun zaten?"

"Doğru ya," diye onayladı beni. "Ablam benim!" diye bağırdı. "Ablacığım!"

Biraz olsun güldüğünü görmek beni mutlu etti. Yasir'le birbirimize takılmayı severdik, ne zamandır böyle bir konuşmamız olmasa da bugün eski günleri yad etmiş gibi olduk. Yasir, son zamanlarda hiç eski Yasir gibi değildi, abimin gidişinden sonra büyük bir boşluğa düşmüştü.

Biraz sakinleştiğimizde "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Son zamanlarda iyi görünmüyorsun hiç."

"Evde kim iyi ki?" diye karşılık verdi attığı adımları izlerken. "Bir ben miyim değişen?"

"Biz ağlıyoruz, anlatıyoruz, dertleşiyoruz Yasir. Ama sen öyle değilsin, her şeyi içine atıyorsun."

"Ben de acımı böyle yaşıyorum."

"Ama bu iyi bir şey değil ki. Bir balon düşün, içine havayı veriyorsun, veriyorsun, veriyorsun. Sonunda balon şişer şişer ne olur? Patlar gider. Parça parça olur. Eski benliğinden eser kalmaz. Anlat, rahatla. Gizleme içindeki derdini tasanı. Seni üzen ne? Sadece abimin gidişi mi?"

Yasir, bir süre konuşmadı. Öylece yolu izledi. Ne düşündü ne düşünmedi, aralandı birden dudakları. "Abim, doğduğumdan beri örnek aldığım tek insan Mihra. Babamı bilirsin, çoğu zaman şehir dışında olurdu ama abim hep bizimleydi. Abim hepimiz için aslında baba yarısıydı, öyle değil mi?"

"Hâlâ öyle," dedim, geçmiş zaman ekiyle konuşmak istemiyordum. Abim iyiydi, biliyordum.

"Öyle," dedi Yasir, boğazı düğümledi sanki, duraksadı. "Mantar yiyip zehirlendiğimde beni eve götürüşünü hatırlıyor musun?"

Gülümsedim. "Unutur muyum? Senin için endişelense de nasıl da soğukkanlıydı."

"Onun yanında hiç korkmazdım. Onun gölgesi bana yetiyordu. Her ne kadar ona benzeyemesem de onu izlemeyi seviyordum. Ona sığınmayı. Yani... Evde abimin olduğu düşüncesi, bana inanılmaz bir güven veriyordu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Neredeyse ağlayacaktım. "Hepimize öyle."

Derin bir nefes aldı, aldığı nefesi sesli olarak dışarı savurdu. "Şimdi, abim gidince gölgesine sığındığım çınar ağacı gitmiş gibi hissediyorum. Hiç bu kadar ayrılmamıştık. Yokluğunun bu kadar ağır olduğunu bilemezdim. Bana, ben yokken görevimi sana emanet ediyorum, dedi. Yerimi sen dolduracaksın, dedi," deyip poşetleri tutarak ellerini iki yana açtı. "Mihra bana bir bak, ben onun yerini doldurabilir miyim? Bende o güç yok ki. Ben işe yaramazın tekiyim bir kere."

"Saçmalama!" dedim kafamı sağ omzuma eğerek. "İşe yaramaz falan değilsin. Sen ailenin can şenliğisin. Sen gülmeyince hepimiz gülmeyi unutuyoruz."

"Şaklabanı diyecektin herhalde," dedi Yasir öylesine gülerek.

"Yasir, kendini neden bu kadar alçak görüyorsun?"

"Kendimi biliyorum çünkü. Neler düşündüğümü biliyorum."

Gözlerimi kıstım. "Neler düşünüyorsun?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Her neyse. Demek istediğim... Abimsiz olmaz. Olmuyor. Onu özlüyorum."

Yasir de duygusal boşluğa kapılmıştı, düşünceleri darmadağın olmuş hepsi birbirine girmişti anlaşılan. "Hepimiz özlüyoruz."

Yasir durduğunda ben de durdum. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında aynısını yaptım. Hafif yağmur damlaları usul usul çehremize değdi. Öylece karanlık, yıldızsız göğü izlerken, "Mihra," dedi sessizce. "Abim dönecek, değil mi?"

İçten içe bu soruya kesin bir yanıt veremesem de dilimin ucuna olmasını istediğim şey geldi. Gözlerimle onayladım ve ben de gökyüzüne bakmayı sürdürerek "Dönecek," dedim. İçimden "lütfen Allah'ım," diye ekledim.

Telefon sinyalleri hâlâ gelmiş değildi, arada bir şansa çekiyor ama doğru düzgün bir görüşme sağlayamadan geri gidiyordu. Abim için

meraklandığımız kadar babamı da merak ediyorduk, günlerdir yoktu. Köylerden birinde olduğunu düşünüyorduk ama insanın aklına kötü kötü düşünceler gelip duruyordu işte, ya kaldığı köylerden birine bir şey olduysa mesela? Ya orası basıldıysa düşman askerleri tarafından. Düşündükçe içim sıkılıyordu.

Kahvaltıya çağırmak için Elif'in odasına gittiğimde kapıyı iki kez tıklattıktan sonra açtım. Elif, odada yoktu. Banyodan öğürme sesi geliyordu. Midesini boşaltmaya çalıştığını anladığımda hızlı adımlarla yanına gittim ve "Canım," diye seslendim. Avuçları mermer tezgâhın üzerindeydi, başını lavaboya eğmişti ve defalarca öğürüyordu. Ağzından tükürükten başka bir şey çıkmıyordu. Suyu açtım ve elimi ıslatıp nemli yüzüne sürdüm. "İyi misin?"

Başını olumsuz anlamda salladı. Yeniden öğürdü ama yine bir şey çıkmadı. "Midem çalkalanıyor ama hiçbir şey çıkaramıyorum. Sabah edemedim, Mihra," dedi ağlamaklı bir sesle. "Çok bitkinim. İlaç da içemiyorum, bir zararı olur diye."

"İçme içme," dedim ve koluna girdim. "Gel, yatağına götüreyim seni. Ayakta durma pek."

Koluma girdi. Yavaş adımlarla onu yatağına yatırdım, yorganı üzerine örttüm. Hemen gözlerini kapattı. Zaten zayıftı ama şu son birkaç günde daha da zayıflamıştı, göz altları neredeyse morarmış, çukurları belirginleşmişti. Benzi ceset gibiydi, çok solgun görünüyordu, sararmıştı.

Başı hafiften sol omzuna düştü, iki eliyle sıkı sıkıya karnını tutuyordu. "Hiç iyi değilim."

"Stres de yaptın, endişelendin tabii," dedim ve komodinin üstündeki cam sürahiden bardağa biraz su koydum. "Biraz araştırma yapmıştım, gebelikte bol su içmek önemliymiş. Mide bulantısı için de..."

Sırtından tutarak doğrulmasına destek oldum. Bardağı kurumuş dudaklarına götürdüm ve birkaç yudum almasını sağladım. Hemen başını geriye atıp sessizce "Yeter," deyip yastığa gömüldü.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Beni, gözlerini açmadan başıyla onayladı. Abimden haber alamayışımız, Batı Harezm'de olanlar hepimizi üzmüştü fakat Elif'i bir başka etkilemişti tabii. Abim onun yıllarca yüreğinde tuttuğu ve ansızın kavuştuğu aşkıydı, ona kavuşur kavuşmaz şiddetli bir hasretle yollarının ayrılmasını henüz kaldırabilmiş değildi. Oysaki Elif, normalde çok güçlüydü. Belki hamile olmasa durumu daha olgun karşılardı ama hormonları şimdi değişmişti tabii biraz. Olaya, olması gerekenden daha duygusal bakıyor,

kendini daha fazla yıpratıyordu. Onu böyle gördükçe, benim de canım yanıyordu.

"Uyandı mı kızım Elif?" diye sordu annem haşlanan yumurtaları tencereden alırken.

"Yatıyor anne, halsiz biraz."

"Neyi var? Midesi mi yine?"

Başımla onayladım. "Bulantıdan uyuyamamış."

"Ecza dolabından bir bulantı ilacı vereydin ya kızım. Etkili olan var ya bir tane."

"İlaç içmek istemiyor anne."

Annem kaşlarını kaldırdı. Yumurtayı soyarken göz ucuyla bana baktı. "Mihra... Aklıma bir şey geliyor ama..."

Ne söyleyeceğini bilerek gözlerimi kaçırdım ve ben de elime bir yumurta aldım. Soymadan önce suya tuttum. "Ne geliyor?" Yumurtayı bardağın içine koyup çalkaladıktan sonra birbirinden ayrılan kabuklarını soymaya başladım.

Annem sessizce "Elif hamile olabilir mi?" diye sordu. "Ne zamandır namazına da ara vermedi."

Annemin de gözünden hiçbir şey kaçmıyordu doğrusu. Başta söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım. Elif, şimdilik söylememizi istemiyordu ama... Hali kötüydü ve annem eski bir hemşireydi. Onu da geçtim altı çocuk annesiydi, beş kez hamilelik yaşamıştı ve bu gibi durumlarda neler yapılacağını benden daha iyi bilirdi. Elif'e iyi geleceğini biliyordum.

Ben derin düşüncelerle sessiz kalmışken annem dirseğiyle kolumu dürttü. "Söylesene kız, öyle değil mi?"

"Anne, ama bak bildiğini sakın belli etme. Kimseye söyleme, dedi."

Annem elinde olmadan gülümsedi, gözleri de hemen dolmuştu. "Hamile mi sahiden?"

Başımla onayladım. "Evet. Biz de öğreneli birkaç gün anca oluyor."

Annem elindeki yumurtayı tezgâha bırakıp başını yukarı kaldırdı. "Allah'ım, çok şükür," dedi içten gelen bir sevinçle. "Çok şükür." Gözlerini kapatıp açarak bana baktı. "Mihra, bu bir umuttur," dedi neşeyle. "Abinin dönmesi için bir umut. Bir işaret. Şimdi abin, kanatsız, doğmamış bir meleğin babası ya. Üzerinde bir kalkan daha olur. Ah yavrum, duysa nasıl sevinirdi!" Gözlerinden sevinç, hüzün karışımı bir damla aktı.

Kafamı annemin omuzuna yasladım. "Duyacak inşallah," dedim.

Annem de beni kendine sarıp omuzumu okşadı. Ardından burnunu çekip elleriyle hemen göz altlarını sildi. "Neyse, ben şimdi güzel

gelinimle ilgileneyim. Hemen bir tabak hazırlayayım ona," dedi neşeyle. "Mihra, dolaptan zencefili getirir misin? Zencefilli su yapayım, mide bulantısına çok iyi gelir."

"Tamam," dedim ve annem Elif'le ilgilenirken ben de kahvaltımızı hazırladım. Radyo salonda haberleri verip duruyor, iyi bir şeyler duymak için can atıyorduk ama her şey aynı seyrediyordu. Evde yapılacak işlerimi hallettim, kardeşlerimle ilgilendim, Sehra'yla resim yaptım, onu eğlendirdim. Derken saat çoktan beşi geçti. Yusuf Agâh'ı görme isteğiyle doluydum. Burada olup olmadığını bilmiyordum, ondan haber alamamak beni kötü etkiliyordu ve sadece yüzünü görmek istiyordum. Belki, yolda karşılaşırız umuduyla annemden izin alarak çok da geç kalmamak kaydıyla dışarı çıktım.

Üzerimde haki rengi, üstünde ufacık beyaz çiçeklerin olduğu elbisem vardı, aynı renk hırka giyinmiştim. Saçımı Yusuf Agâh'ın hediyesi olan ve uzun zamandır takmadığım bandanayla ensemden toplamış, perçemlerimi de iki dalga halinde serbest bırakmıştım. Hafif bir makyaj yaptığımı da yalanlayamayacaktım doğrusu. Boynumun iki tarafına çiçeksi kokan parfümümü sürdüm, bu sayede kokum attığım her adımda rüzgârın eşliğinde burnuma çalınıyordu. Acaba onu görür müydüm? Eğer buradaysa, o da beni özlemiş miydi? Daha iki gün önce görüşmüştük ama... Sonuçta ondan öncesinde epey ayrı kalmıştık. Beni görmek istiyorsa, zeytin ağacına gideceğimi bilirdi. En azından hissederdi.

Yol ayrımına geldiğimde, kışlanın bulunduğu tarafa baktım. Olur da en azından oraya giderken görürüm diye düşündüm fakat yol bomboştu. Düşük omuzlarımla toprak yolda yürümeye devam ettim. Yine de umudumu kaybetmiş değildim, nedense bugün, Yusuf Agâh'ı göreceğimi düşünüyordum, öyle bir his vardı içimde.

Temiz havayı içime çeke çeke yolu yürüdüm, arkamdan az da olsa bir ses duyar gibi olduğumda hemen kafamı çevirip bakıyordum fakat boş yoldan başka bir şey gördüğüm yoktu.

Zeytin ağacımın bulunduğu tarlaya geldiğimde elimi, dedemin yaptığı dayanıksız tahta kapıya attım ve kapının açık olduğunu fark ettim. Girmeden önce merakla içeri baktığımda siyah deri ceket siyah kot pantolonlu bir adamın, çeşmenin yanında burayı sahiplenen köpeğe yemek bıraktığını gördüm. Bana arkası dönüktü. Köpek yemeğini yerken adam da başını okşayarak onu sevdi.

O adamın Yusuf Agâh olduğunu anlamam için elbette yüzünü bana dönmesine lüzum yoktu. Kalbim ağzımda atarken büyük bir heyecanla

kapıyı itekleyip açarak içeri girdim, akabinde yanına yaklaşmayı beklemeden "Yusuf Agâh!" dedim.

Köpek, yemeğini yemeyi sürdürürken Yusuf Agâh elini hayvancağızın başından çekip bana baktı. Sonra güzel çehresinde en samimi gülüşlerinden biri canlandı. "Nihayet buranın yolunu hatırladın."

"Nihayet?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Karşısına geçtim, aramızda bir iki adım kala durdum. "Sen de yeni gelmiş olmalısın. Saat beşi yeni geçti."

"Dünü saymazsak..."

"Dün de mi buradaydın?"

"Bir umut seni görürüm diye," dedi hiç çekinmeden ve kalbim hemen hızlandı. "Burayı aksatma Mihra, Lora aç kalır yoksa. Her gün gelmelisin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Lora?"

Başını çevirip arkasında iştahla yemeğini yiyen köpeğe baktı. "Adını Lora koydum, güzel değil mi? Uydu bence."

Gülümsedim. "Çok güzel." Bakışlarımız tekrar buluştuğunda gözlerimi kıstım. "Yani, Lora için her gün buraya gelmeliyim, öyle mi?"

"Öyle. Mümkünse beşten sonra. Ama hava kararmadan."

"Sabah gelip yemeğini bırakıp gitsem olmuyor mu?"

"Olmaz, söylediğim saatlerde gelmelisin."

"Peki, bir başkasını yollarım olmazsa."

"Olmaz," dedi Yusuf Agâh. "O sana alıştı. Seni görmek ister."

Daha derinden güldüm. Beşten sonra gelişimin Yusuf Agâh'ı görmemi sağlayacağını bildiğinden böyle konuştuğunu biliyordum, Lora işin bahanesiydi. "İyi," dedim gülümsememi yitirmeden. "Geliriz madem."

Güneş olmadığında bile parlayan karamel gözleri dikkatle yüzümü incelediğinde çekingen bir tavırla bakışlarımı yere eğdim. "Ne yaptın dün?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

Birlikte ağaca doğru dönüp yürümeye başladığımızda konuşmaya başladım. "Evvelsi gün, seninle ayrıldıktan sonra eve gittiğimde annem marketten gelmişti. Burada hiç erzak kalmamış. Her şeyi tüketmişler. Dün de Yasir'le İlteriş'e gittik. Orada alışveriş yaptık."

"Orada var mıydı yeteri kadar?"

"Sorma, nasıl kalabalıktı bir bilsen. Bir markette sıraya girdim. Sonra, yaşlı bir teyze benden sıramı istedi."

"Verdin mi?"

"Kadını görmezden gelemezdim. Sıramı ona verdim, bana sıra geldiğinde de her şey bitmişti. Ama sonra ne oldu biliyor musun? Hiç

ummayacağım bir yerden kapı açıldı. İhracat deposu varmış bir tane, oraya gittik."

"Öyle yerlere tanıdıksız almazlar, alsa da satış yapmazlar," dedi Yusuf Agâh. "Biri mi aracı oldu?"

Sorusuyla birlikte ne söyleyeceğimi bilemeden durdum. Sadık'tan bahsetmem yersiz olur muydu, yoksa gizlemeli miydim? Söylesem, hakkımda yanlış bir şey düşünür müydü? Gizlesem ortaya çıksa daha kötü olmaz mıydı? Ama... Neden gizleyecektim ki? Kötü bir şey yapmamıştım. Öyle bir durumda kim olsa kabul ederdi. Önce, "Yasir'le birlikteydim," dedim yolu izleyerek. Boğazımı temizledim. "Sadık'ı gördük. Depo, bir öğrencisinin babasınınmış, o yönlendirdi bizi."

Yeniden Yusuf Agâh'a baktığımda artık zerre gülümsemediğini gördüm. Rahatsız olduğunu anlayınca yüreğimde bir sıkıntı hissettim. "Sadık," diye söyledi, kaşları gözlerinin üzerine indi. "Şu... Hakkınızda evleneceğiniz dedikoduları çıkan adam mı?"

Konuşmadan önce ağzımı açıp kapattım. Başta ne söyleyeceğimi bilemedim. Hemen sonra utana sıkıla "Evet ama..." dedim. "Sadece yardımcı oldu. Gerçekten. Zaten, dediğim gibi tek başıma değildim ve hiçbir markette un yağ namına bir şey kalmamıştı. Eve elim boş dönemezdim, yedi kişiyiz Yusuf Agâh. Ve başımızda babam bile yok."

Bana bakmadan, "Anlıyorum," dedi sadece.

Ona bakarken, "Anlamıyorsun," dedim. Durduğumda o da durdu. "Kötü bir şey yapmadım. Yasir de yanımdaydı, dediğim gibi Sadık sadece yardımcı oldu."

"İyi yapmış."

"Yusuf Agâh..." dedim omuzlarımı düşürerek.

"Ne Mihra?" dedi hafiften sesini yükselterek. "Tamam, yapmışsınız işte alışverişinizi. Ne güzel. Bahsetme daha fazla bu durumdan."

"Ne diye sinirleniyorsun?" dedim kaşlarımı çatarak. "Bahsetmem, tamam," diye ekledim ve onu arkamda bırakarak yürümeyi sürdürdüm.

Biraz sonra peşimden gelen Yusuf Agâh, "Geri nasıl döndünüz?" diye sordu.

"Sadık bıraktı bizi," dedim iğneleyici bir tavırla. Yusuf Agâh'ın kaşları iyice çatıldığında "Desem inanacak mısın?" diye ekledim. "Ne diye bineyim milletin arabasına? Minibüsle döndük tabii ki. Yasir ve ben. Başka kimse yoktu yanımızda."

Çatılan kaşları normal halini aldığında rahatladığını fark ettim. "Yüreğime mi indireceksin?"

Gülümsemekle ciddiyet arasında kaldım. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü tutmayı denedim. "Allah korusun," dedim büyük bir içtenlikle.

"Mihra, öyle ya da böyle, bu adam seni istiyor, yanlış mıyım?"

"Ailesi..."

"Neyse ne," diye karşılık verdi. "Onunla görüşmemelisin."

"Zaten görüşmüyorum. Sadece karşılaştık ve bana bir yardım eli uzattı, o kadar."

"Anlıyorum," dedi. "Tamam, bu olağanüstü bir haldi. Ama yeniden karşılaşırsınız, olur ya seninle normal bir şekilde konuşmak ister... Eğer adama karşı boşsan, yolunu değiştireceksin. Çünkü iş bu raddeye geldiyse, senin ona en ufak bir selamın adamın bir umut ışığı bulması demektir. Kimseye boş yere umut verme."

"O an böyle düşünemeyeceğim bir andı."

"Anlıyorum, anladım. Bundan sonrası için konuşuyorum."

"Haklısın, tamam..." dedim sakince. "Konuşmam zaten." Artık konuyu değiştirmenin daha iyi olacağını düşündüm. "Sen dün de buraya geldin mi?"

"Bir uğradım. Lora'nın karnını doyurdum, biraz da seni bekledim."

Tebessüm ettim. "Yağmur yağdı İlteriş'te."

"Burada da yağdı. Yağmur başlayınca gelmeyeceğini düşünerek geri gittim."

"Neyse ki bugün karşılaştık."

"Neyse ki," dedi ve ağacın yanına vardığımızda eğildi. "Bak sana ne getirdim."

Eline aldığı şeyle ayağa doğruldu. Telefona benzeyen siyah aleti bana uzattı. "Telsiz mi?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

"Telsiz. Telefon çekmiyor, benimle iletişime geçmek için bunu kullanabilirsin. Çarşıda gördüm, alan birkaç kişi vardı. Benim de aklıma yattı, aldım."

Telsizi elime alıp önünü arkasını inceledim. Kendi kendime gülümserken "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum.

"Son derece ciddiyim. Yani, aramızda mektup alışverişi yapacak bir çocuk bulamayıp güvercin sahiplenemeyeceğimize göre, telsiz iyidir."

"Nasıl kullanılıyor ki bu?" deyip rasgele düğmesine bastım ve radyo gibi cızırtılar duyuldu.

Ses kulağımı tırmalayınca Yusuf Agâh da benim bastığım yere basıp telsizi kapattı. Ardından başıyla ağacın gölgesini gösterdi. "Gel, oturalım."

Söylediğini yaparak yanına oturdum. Telsizi tekrar onun eline verdim, aldıktan sonra "Bak şimdi," diyerek bana anlatmaya başladı. "Mikrofon burada," deyip telsizin önünü gösterdi. "Ağzını buraya yaklaştıracaksın, ama çok yaklaşma, dalgalar seni rahatsız edebilir." Başımla onayladım. İşaretparmağıyla mikrofonun altındaki ikizkenar üçgen şeklindeki küçük kısmı gösterdi. "Burası da hoparlör, benim sesim buradan gelecek." Başparmağıyla telsizin sol tarafına dokundu. "Burası bas konuş mandalı, buraya basarak konuşacaksın." Telsizin başındaki düğmeyi baş ve işaretparmağıyla kavradı. "Burası kanal anahtarı, ben zaten sana benim olduğum kanalı ayarladım." Sonra diğer düğmeyi çevirdi. "Burası da ses kontrol. Aman ha, ikisini karıştırayım deme."

Kaşlarımı çattım. "Kolay görünüyor."

"Kolaydır, alıştığında daha kolay gelecek."

Heyecanlanmıştım. "Ee nasıl haberleşeceğiz?"

"Önce iki kere karşı istasyonun adını, sonra kendi adını söyleyeceksin."

"Mihra mı diyeceğim?"

"Hayır, takma ad. Ben senin adını koydum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neymiş benim kanalımın adı?"

"Monna Rosa," dediğinde kalbim pır pır etti. "Sen Monna Rosa'sın."

Hafiften tebessüm ederken "Neden Monna Rosa?" diye sordum.

"Okuduğumda aklıma hep sen geliyorsun. Benim Monna Rosa'm sensin."

Kalbim, kim bilir kaçıncı kez sadece Yusuf Agâh diye atmaya başladı. Bakışlarımla onu hayran hayran seyrederken dişlerimi göstermeden tebessüm ediyordum. "Senin adın ne peki?"

"Benimki Ölüm Savaşçısı."

Güldüm. "Ne?"

"Beğenmedin mi?" dedi gülerek. "Tam bir ölüm savaşçısıyım ben Mihra, çatışma anında görmelisin."

"Hiç şüphem yok..." dedim. "Ama adını yiğidim falan koymanı beklerdim."

Kötü bir şey yapmış gibi suratını buruşturarak kafasını arkaya attı. "Bu nasıl aklıma gelmez?"

Bu defa sesli güldüm. "Eee nasıl konuşacağız?"

"Konuşma mandalına basacaksın. Telsizle çağrı yaparken önce iki kere karşı istasyonun adını sonra kendi adını söyleyeceksin. Cevap verirken de aynı şekilde: 'Ölüm Savaşçısı, Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa' diye. Cevap verirken de 'Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa, dinliyorum' şeklinde

vereceksin. Mesajını ilettikten sonra bittiğini karşı tarafa belirtmek için 'Tamam,' diyeceksin. Kendine gelen mesajı anladığını belirtmek için 'anlaşıldı tamam' diyebilirsin, haberleşme bittiğinde de 'bitti' denilir. Bunları yanlış anlaşılmaların önüne geçmek için yapıyoruz. Anladın mı?"

Başımla onayladım. "Anladım gibi."

"Bir deneme yapalım mı?"

Heyecandan kalbim küt küt atıyordu. "Olur," dedim son heceyi uzatarak.

"Sen burada bekle," dedi ve ayağa kalktı. Benden birkaç metre uzağa gitti, kendi telsizini çıkarıp eline aldı. Ve konuştu. "Monna Rosa, Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı."

Heyecandan tir tir titriyordum. Konuşma mandalına basarken "Eee..." dedim önce. "Öl... Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa, dinliyorum." Ben konuştuktan biraz sonra sesim Yusuf Agâh'ın telsizinden çıktı. Vay be, güzel işti.

Gülümsedi. "Heyecan yapma Mihra, genelkurmay başkanıyla değil, benimle iletişime geçiyorsun."

"Sanırım genelkurmay başkanıyla iletişime geçsem daha az heyecanlanırdım."

"Öyle etkilerim olduğunu söylerler."

Daha önce benim söylediğim cümleye atıfta bulunduğunu fark ettim. Utanarak bakışlarımı kaçırırken gülüşümü baskılamayı denedim. "Eee, şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi ben sana bir mesaj ileteceğim."

"İlet bakalım."

Boğazını temizledi ve telsizi tekrar ağzına yaklaştırdı. Ve gözlerini gözlerimden ayırmadan konuştu. "Monna Rosa, çok güzelsin, tamam."

Yanaklarımın al al olduğuna emindim. Yüreğim ağzımda atarken söyleyeceğimi unuttum ve "Ne yapacaktım?" diye sordum heyecandan titreyen sesimle.

"Anlaşıldı, tamam, diyeceksin."

"Anlaşıldı, tamam."

"İşte bu kadar."

Yeniden yanıma geldiğinde "Sevdin mi?" diye sordu.

"Çok..." diye karşılık verdim. Oturduğunda "Ama bu... Yasal mı?" dedim.

"Olağanüstü bir halde olduğunuz için, yasal. Zaten elindeki askeriyenin telsizi değil. Frekansı da çok güçlü sayılmaz. En azından buradayken haberleşebiliriz. Basit amaçlar için kullanılıyor yani."

Kaşlarımı kaldırarak "Anladım," dedim. "Anneme nasıl açıklayacağımı?"

Bir iki saniye düşündü. "Bir eskiciden görüp satın aldın."

"Annem hayatta inanmaz. Hem eşi nerede der?"

"Doğru," dedi. "O zaman sesimi duymadan duramayan bir asker hediye etti dersin."

Az önce bana söylemişti ama esas o bu sözlerle benim yüreğime indirecekti. Gülümsemekten de çenem ağrıyacaktı artık. "Sonra yeniden görüşmeyelim."

Dilini üst dişlerine bastırıp çekerek kafasını arkaya attı. "Öyle bir seçenek yok Mihra. Artık yok." Kafasını indirip bana baktı. "Biz birbirimizden vazgeçmedikçe."

Birbirimizden...

Biz şimdi, *biz* olmuş muyduk sahi? Henüz birbirimize seni seviyorum dememiş, ilan-ı aşk etmemiştik ama yüreğimiz birbirini ilk gördüğü andan itibaren dolanmıştı birbirine, tıpkı ruhlarımız gibi.

"Ben vazgeçmem," diye fısıldadım hislerime karşı koyamayarak.

"Ben de vazgeçmemen için elimden ne geliyorsa yaparım."

Başımı omuzuna yasladığımda bunu bekliyormuş gibi kolunu belime atıp beni kendine sardı. Ve o zeytin ağacının altı birkaç dakikalığına da olsa benim için dünyanın en güzel yeri oldu.

Hava kararmadan önce Yusuf Agâh'la ayrılmıştık. Telsizimi hırkama kamufle ederek eve girdiğimde annem geç kaldığımı ve bir daha bu saatlerde zeytin ağacına gitmememi söylemişti ama yarın bu dediğini unutacağı için sorun etmedim. Orada kendimi iyi hissettiğimi biliyordu. Elif, gün boyu uyumuştu. Yemeğini yine annem götürdü, Elif'in hamile olduğunu öğrenmesi gerçekten iyi olmuştu çünkü onun için her ne yaptıysa Elif'e rahat bir uyku çektirmişti. Kalan tüm vakitlerdeyse aklımda yalnızca Yusuf Agâh vardı. Yemek yerken, haber dinlerken, Sehra'yı uyuturken. Sadece ve sadece o ve bugün yaşadığımız güzel anlar, kurduğumuz diyaloglar. Öyle ki, herkes yattığında ben uyuyamamıştım bile. Uyku tutmadı, oda bana dar geldi. Telsizi kullanmak istiyordum. Çalışıp çalışmayacağını merak ediyordum. Yusuf Agâh gereksiz zamanlarda kullanma demişti ama... Bu gereksiz bir zaman sayılmazdı ki.

Kuş kadar hafif adımlarla balkona çıktım, balkon kapısını arkamdan kapattım. Telsizi elimde tutuyor, bir öne bir arkaya gidiyordum. Bir şeyler söylemek istiyor, biraz da çekiniyordum. Derin bir nefes aldım, sağlıklı düşünmek için biraz bekledim. Ellerimi balkon korkuluğuna

yaslayıp gökyüzünü izledim. Bulutların arasında parlayan ayı görünce aklıma Japonların seni seviyorum demek için kullandığı "Ay çok güzel," cümlesi geldi. Yusuf Agâh'a bunun anlamını öğrendiğimi henüz söyleyememiştim ve şimdi mehtap bu denli samimi bir şekilde çehremi aydınlatırken bir anlık cesarete kapıldım.

Daha fazla düşünmeden telsizi elime aldım. Konuşmaya nasıl başlayacağımı aklımda bir iki defa tekrar ettim. Ardından telsizi elime alıp konuştum. "Ölüm Savaşçısı, Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa."

Yüreğim ağzımda atarken, gelecek cevabı bekledim.

Yusuf Agâh Demiral, ansızın haber aldığı, gece yapılacak bir operasyon için hazırlanıyordu. Her ne kadar aklında Mihra olsa da, şu kapıdan çıkar çıkmaz düşüncelerini ona kapatacağını biliyordu. Öyle olmalıydı. Aksi halde bir gün daha yaşayamaz, düşmanın ilk hedefi haline gelirdi. Kamuflajını giyinip gömleğinin düğmelerini iliklerken, komodinin üstüne bıraktığı, Mihra'ya verdiği telsizin eşinden gelen cızırtıları duyunca başını o yöne çevirdi. Şanslıydı ki Ahmet o sıra lavabodaydı, yoksa dilinden kurtulamazdı.

"Ölüm Savaşçısı, Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa."

Narin sesini duyduğunda gülümsemeden edemedi. İşi, iyi kapmıştı.

Suratında, Mihra'yı karşısında görse anca olacak gülüşüyle ilerledi telsize. Komodinin üzerinden aldı, dudaklarına yaklaştırdı ve sessizce konuştu. "Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı, dinliyorum."

Çok geçmeden Mihra'nın sesi yeniden duyuldu. "Ölüm Savaşçısı, bu gece ay çok güzel değil mi, tamam."

Genç asker, mesajı hemen kaptı. "Bu gece ay çok güzel değil mi?"nin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Zamanında Mihra'ya da söylemişti, genç kızın o zaman anlamadığını fark etmişti ama bir gün bu bilginin karşısına çıkacağından emin olmanın rahatlığı vardı üzerinde. Ve muhtemelen o zaman gelmiş, Mihra artık bunun anlamını öğrenmişti. Aksi halde, telsizi ayın çok güzel olduğunu söylemek için kullanacak değildi. Üstelik sadece gerekli zamanlarda kullan diye üstelemesine rağmen.

Gülümsemesi daha içli bir hal aldı. İki gamzesi de yanağında derin bir çukur halinde göründü, yüreği çetin bir savaşın ortasında tek başına mücadele eden bir askerinki kadar hızlandı. Derin bir nefes aldı ve onu daha fazla bekletmeden karşılık verdi:

"Monna Rosa, *ölmeyi göze alırım*, tamam."

Yanıtıyla birlikte Ahmet'in banyodan tıkırtısı geldi. Çıkacağını anladığında telsizi kapattı. En alt çekmeceye, kıyafetlerin altına sakladı. Tamamen hazır olduğunda yüreğinde yanıp tüten amansız bir sevda ateşi ve itirafın verdiği rahatlamayla göreve belki de ilk defa bu kadar huzur içinde gitti.

Bölüm Yirmi

Barut Kokulu Umutlar

Saat sabahın beşini gösteriyordu. Sırtımı yatak başlığına yaslamıştım. Gözlerim karnıma çektiğim dizlerimin üzerinde duran kitabın satırlarında geziniyordu fakat gördüğüm yazılar değildi. Aklım öyle doluydu ki rahatlayamıyordum. Gözüme uyku girmiyordu. Dinlenmek istiyordum ancak kafamda dönüp duran düşünceler buna imkân vermiyordu. Elimi ağzıma götürerek esnedim, daha fazla okuyamayacağımı düşündüğümden romanı kapattım ve başımı çevirip odanın içine baktım. Sehra, yanımda sessizce uzanıyordu. Küçük ağzı her zamanki gibi aralık kalmıştı. Ayşe ve Gülnar da yer yatağında uykularının en derinindeydiler, suratları birbirine dönüktü. Gülnar'ın dudaklarından ince bir salya sızıntısı Ayşe'nin yastığını iştigal etmişti. Sabah yine bir tükürük kavgası yaşanması kuvvetle muhtemeldi.

Olacakları düşünüp belli belirsiz gülümsedikten sonra bakışlarımı odamızın açık penceresine iliştirdim. Sabah vakti yanaştıkça hava daha bir soğumuştu sanki. Akşam esen tatlı yel şimdi sert bir hal almıştı, tiz çığlıklarla esen rüzgârın dokunduğu ağaçların hışırtıları duyuluyordu. Bir guguk kuşu belli belirsiz ötüyor, doğmak üzere olan güneşi Balamir'e davet ediyordu.

Yeni bir gün doğuyordu.

Abimden yaklaşık bir buçuk aydır haber alamıyorduk ve Yusuf Agâh haftalardır ortalıkta görünmüyordu. Onunla en son, telsizi kullanarak kendisine "ay çok güzel dediğim gün" konuşmuştum ve Ölüm Savaşçısı'nın sesini o gün bugündür duyamamıştım. Telefon sinyalleri arada bir gelip gidiyordu; telefon her çektiğinde Yusuf Agâh'ın WhatsApp profiline giriyor ve çevrimiçi olup olmadığını kontrol ediyordum. Tarih o akşamda takılı kalmıştı. Görevdeydi. Kötü düşünmek istemiyordum ama sadece abimi düşünmek bile kalbimi yoruyorken sevdiğim iki kişiden haber alamamak yüreğimi çok fazla yıpratıyordu.

Gözkapaklarım ağırlaşmaya başlayınca daha fazla okuyamayacağımı düşündüğümden kitabı kapattım. Yataktan kalktım, kız kardeşlerimi

uyandırmamaya özen göstererek bir kuş kadar hafif adımlarla parmak uçlarımda yürüyerek pencereye ulaştım. Biraz dışarıyı seyrettim. Bahçenin dışındaki kaldırımda sarı tüylü bir köpek uyuyordu. Ağaçların dallarına gizlenen kuşlar aheste aheste ötüşüyorlardı. Gece boyu varlığını sürdüren ay şimdi çoktan kaybolmuştu. Biraz temiz hava aldıktan sonra pencereyi kapattım.

Lavaboya gitmek için odadan çıktım. Tam karşımızda kalan Elif'in odasının kapısının aralık, ışığının da açık olduğunu görünce kaşlarımı çattım ve uyumadığını düşünerek oraya ilerledim. Girmeden önce kapıyı iki kere tıklattım, ses gelmeyince "Elif," diyerek kapıyı araladım. Elif'i yine seccadesinde gördüm.

Ben içeri girer girmez yüzünü bana çevirdi. Güzel suratında içten bir tebessüm vardı, uzun zaman sonra onu ilk kez bu kadar mutlu görüyordum. Elini kalbine koyup salavat getirdikten sonra avucunu yüzüne sürdü, dizlerinin üzerinde tüm bedeniyle bana döndü. "Günaydın," dedi gülmeye devam ederken. "Erkencisin."

"Erkenci sayılmam, hiç uyumadım," dedim. Odanın içine girdiğimde ekledim. "Bu gülüşten bir anlam çıkarmam mı gerekiyor? Mutlu görünüyorsun. Uzun zaman sonra."

"Mutluyum," dediğinde yanına ulaşmıştım. Yatağın ucuna oturdum, Elif hâlâ yerdeydi. "Mihra, Bilal'i gördüm rüyamda. O kadar güzeldi ki. Yüreğim huzurla doldu."

Rüyasında görmek bile onu aşırı heyecanlandırıyordu. Gerçek aşk böyle bir şey olmalıydı, aylardır abimi görmüyordu ama düşlerini süslediği için bizim güldüremediğimiz yüzü güller açmıştı.

Elimde olmadan gülümsedim. "Hayırdır inşallah. Nasıl gördün?"

Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. Işıl ışıl parlayan gözlerini tavana dikti. "Bu evin bahçesindeyiz," deyip yeniden bana baktı. "Fevkalade bir kalabalık var. Herkes şık giyinmiş, açık renkler böyle hep beyazın tonları. Tabaklarda düğün yemeği var; pilav, et ve un helvası olduğunu hatırlıyorum. Ben, süslenmiş bir masada oturuyorum. Üzerimde bembeyaz bir elbise var, şalım da aynı şekilde. Sonra başımı kaldırıyorum ve kalabalığın arasından Bilal'i görüyorum. Üstünde gömleğinden ceketine, pantolonuna hatta ayakkabılarına kadar beyaz olan bir takım var. Saçlarını kestirmiş, tıraş olmuş yüzü bir bebek gibi pürüzsüz. Bana bakıp gülümsüyor ama gözleri dolu dolu sanki. Yaşadığımız tüm hasret bakışlarında can bulmuş gibi. Yanıma geliyor ve beklemeden sarılıyoruz Mihra, o sırada üstümüzden bembeyaz bir güvercin uçuyor. Çok... Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki."

Az önce gülümseyen Elif'in şimdi gözleri dolmuştu. Burnunu çekip başını salladı. "Öyle güzel hasret giderdik ki. Gerçekten geldi sanki. Gerçekten sarıldım ona. Uyandığımda kokusunun bu odada olduğuna yemin edebilirim."

"Ne güzel bir rüyaymış," dedim bütün içtenliğimle. "Sanki yeniden bir düğün yapmışsınız gibi."

Başıyla onayladı. "Tam olarak öyleydi... Bilmiyorum. Çok anlamlı geldi Mihra. İçim huzurla doldu." İki elini de karnının üstünde birleştirdi. "Güzel bebeğim, annesine bir sürpriz yaptı sanki. Gittikten sonra ilk defa gördüm Bilal'i."

"Seni böyle görmek güzel. Umarım en yakın zamanda abimden bir haber alırız da daha da rahatlarsın."

Kıbleye dönerek "İnşallah," dedi. "Tek duam."

Rüyası ona iyi gelmişti, abimin iyi olduğuna dair umudu artmıştı, bu çok net hissediliyordu. Seccadesini kaldırdı, katlayıp dolaba koydu. Üstünden namaz elbisesini çıkarırken "Sen niye uyuyamadın?" diye sordu.

"Bilmem," diye geçiştirdim. Olumsuz düşüncelerimle onu germek istemedim. "Olur ya bazen uyuyamazsın. Ben de kitap okumayı seçtim. Lavaboya girecektim, ışığını açık görünce bir seni kontrol edeyim dedim. İyi olduğuna göre, gideyim artık." Ayağa kalktım.

"İyiyim Mihra," dedi. "Teşekkür ederim beni düşündüğün için." Yanına yaklaştığımda bana sarıldı. "İyi ki varsın, çok iyi geliyorsun bana."

Kollarım onu sararken sırtını sıvazladım. "Sen de bana," dedikten sonra daha fazla rahatsızlık vermemek için odasından çıktım.

Okulumun açılmasına iki gün kalmıştı ancak içimde zerrece heyecan yoktu. İki yıl boyunca üniversiteyi kazanmak için çalışıp didinen ben değilmişim gibi hevessizdim. Sanki biri çekip almıştı o coşkuyu içimden. Günlerdir hissizdim. Her şeye karşı.

"Kanatlarını hangi renk boyayım, sen seç ablacığım." Sehra'nın seyrek, dağınık kaşlarını çatarak bana bakıp konuşmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Onun için bir kuş çizmiştim. Bu tarz çizimlerde iyi sayılırdım.

Kaşlarımı kaldırarak "Hım..." deyip kısa boya kalemlerini gözlerimle şöyle bir kontrol ettim. Aklım fikrim yeşil üniformalı Yusuf Agâh'ta olduğundan mıdır nedir, "Yeşil," deyiverdim hemen.

"Yeşil..." diye tekrarladı Sehra beni, kalemlerini karıştırdı, yeşil kalemi bulduğunda minik eliyle aldı hemen ve kalemin ucunu kuşun kanadına değdirdi. "Kuşların şarkısını da söyleyebilir misin abla?"

Gülümseyerek kıvırcık saçlarını okşadım. Elbette söylerdim. Hiç ikiletmeden boğazımı temizledim. "Göklerde gezinen arkadaşlarımız, kuşlar," dedim bir drama sanatçısı gibi role girerek. Sehra dişlerini göstererek gülümseyip kafasını kaldırarak bana baktı. Ellerimi kaldırarak kanat çırpar gibi hareketlendirdim. "Pofuduk bulutlarda dolaşır..." deyip başımı Sehra'nın omzuna yasladım. "Yorulunca penceremize konarlar." Kıkırdadı. Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Serçeler, martılar, leylekler, kanaryalar," deyip ellerimle kanat hareketi yaparak şarkıyı söylemeye başladım. Sehra da bana eşlik edip başını bir o yana bir bu yana sallayarak boyamasını yapıyordu. Onunla vakit geçirmek nispeten daha iyi hissettiriyordu, Sehra dünyadan bihaberdi. Yaşanılanların ağırlığı onun gülüşüne bulaşmamıştı hiç. Sadece, üzerindeki ilgi azaldığından son günlerde biraz mutsuzdu. Neyse ki bunu fark ettiğim gibi devreye girmiştim hemen. O bu kadar kolay şeylerle mutlu olabiliyorken onun için hiçbir şey yapmamak haksızlık olurdu.

"Allah neşenizi artırsın."

Babamın sesini işittiğimde kafamı resim defterinden kaldırıp ona baktım. Salonun kapısından girmiş, bize doğru ilerliyordu. Sehra, hemen resim kâğıdını kaldırdı ve babama tuttu. "Baba bak, Mihra ablam çizdi, ben boyuyorum!"

Babam gülümsedi. Yanımıza geldi, tıpkı bizim gibi yere oturdu, Sehra'nın elinden resim kâğıdını aldı, çok değerli bir tabloyu inceliyormuş gibi baktı, baktı. Ardından "Maşallah," dedi sonunu uzatarak. "Yetenekli kızlarım benim. Ne güzel olmuş." Eğildi ve dizine oturan Sehra'nın saçlarına dudaklarını bastırdı.

"Bitince daha güzel olacak," dedi Sehra ve kâğıdı alıp tekrar yer sofrasının üzerine koyup boyamaya devam etti.

Babam tekrar bana baktı. "Nasılsın kızım?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İyiyim babacığım. Sen nasılsın?"

Ne zamandır baş başa konuşmuyorduk. Zaten eve döneli de az olmuştu. Hastanede fazla vakit geçiriyordu, şu sıra değişen mevsimin etkisiyle her evde soğuk algınlığı yaşayan bir kişi vardı ve babam her zamanki gibi yoğundu. Gözlerinin altındaki çukurlar da bunu çok güzel ifade ediyordu.

"Yorgunum," dedi hafiften gülümseyerek. "Ama şikâyetçi değilim."

Sehra boyamasına ara vererek babama baktı. "Kuşun gagası hangi renk olsun babacığım?"

Babam gülümseyerek "Mor," deyince Sehra "Moy," diye tekrar edip boyamasına döndü. "Moy gagalı kuş mu olur?" Tatlı tatlı kahkaha attı. "Babam da kuşlardan hiç anlamıyor."

İkimiz de güldük söylediklerine. Babam yeniden bana baktı. "Pazartesi okulun başlıyormuş, öyle mi?"

Başımla onayladım. "Evet." İkizlerin ve Yasir'in lisesi üç hafta önce açılmıştı. Üniversitelerin açılması biraz daha geç olmuştu. En azından benim üniversitemin.

"Alışverişini yaptın mı peki?"

"Hayır. Yani... Evde eski defter kalemler var. İhtiyacım olan bir şey yok henüz. Gereksiz harcamalar yapmama gerek yok."

"Gereksiz harcamalar?" dedi babam kaşlarını kaldırarak. "Mihra, üniversiteye geçtin. Hayatında yeni bir sayfa açıyorsun, eskilerle başlama bu maratona," deyip hafiften kalkarak elini pantolonunun arka cebine attı. Kahverengi deri cüzdanını çıkardı, açtı. Kâğıt paraların olduğu kısımdan yüz karat çıkardığında "Baba..." dedim. Bana aldırış etmeden parayı sofranın üzerine bıraktı. "Bugün çık dışarı, istediğin defteri kalemi al. Neye ihtiyacın olacaksa. Fazla tutarsa yazdır, üstünü ben tamamlarım."

Başımı sağ omuzuma eğdim. İyiliği karşısında gözlerim sızladı. Durumumuzun şu sıralar iyi olmadığını biliyordum, ülkede kimsenin iyi değildi. Ve bana çıkarıp yüz karat vermesi, bu şartlar altında. Kabul edemezdim. Parayı ona ittim. "Baba, gerçekten gerek yok."

Kaşlarını çatarak, "Kızdırma beni," dedi. Hemen de ciddileşmişti. "Al diyorsam alacaksın. Bu parayı sadece okul ihtiyacına ayıracaksın, tamam mı? Eve falan bir şey alayım deme. Ya da dur. Güvenmiyorum sana ben, harcamanın fişini de getir."

"Baba ya..." dedim. Kabul etmememe izin vermeyeceğini biliyordum. "Teşekkür ederim," diyerek ona sarıldığımda hemen beni göğsüne bastırdı, bu sefer de benim saçlarıma öpücük kondurdu.

"Ben de teşekkür ederim, beni hep gururlandırdığın, başımı hiç eğmediğin, hep örnek bir evlat olduğun için. Üniversite hayatında başarılar kızım."

"Gör bak," dedim söz verir gibi. "Birincilikle bitireceğim bölümü."

Babam sırtımı sıvazladı. "Hiç şüphem yok."

Babamın ısrarı üzerine hazırlanıp dışarı çıktım. Hava rüzgârlı olduğu için elbise giyinmemiştim, bol keten beyaz pantolonumun üstüne aynı renk tişört giyip ince de bir hırka almıştım. Saçlarımı enseden topuz yaptım, nedense dağınık bırakmak içimden gelmedi. Krem rengi bez çantamı takmıştım, dışarıda kalma planım yoktu ama Lora için biraz ekmek ve süt almıştım yanıma. Zeytin ağacına uğrayacaktım. Her gün uğruyordum, söz verdiğim gibi.

Kitapçıya girdiğimde Ali abi beni fark etmedi. Elinde bir kitap vardı, eskimiş deri koltuğunda arkasına yaslanmış tüm dikkatiyle kitabı okuyordu. İyice yaklaştığımda elimi ağzıma götürerek sessizce boğazımı temizledim. Bu hareketimle birlikte Ali abi hızlıca kitabı kapattı, oturuşunu düzeltti, kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Buyrun..." diyecekti ki beni görünce rahatladı. "Mihra, sen miydin?"

İyice yaklaştığımda "Bendim," diye yanıtladım tebessüm ederek. "Merhaba Ali abi. Nasılsın?"

"Seni gördüm daha iyi oldum," dedi gülüşüme karşılık vererek. Ayağa kalktı. "Kitap almaya mı geldin?"

"Bu sefer kitap değil," deyince gözlerini hadi ya dercesine açtı. "Pazartesi okulum açılıyor. Defter kalem almaya geldim."

"Hadi ya, geçti mi o kadar zaman?" dedi şaşırmış gibi. "Kazandığın gün dün gibi."

"Geçti cidden," deyip başımı soluma eğdim. "Ben bakayım defterlere."

"Çok bir şey kalmadı. Önceden haber verseydin ayırırdım senin için. Talan ettiler resmen."

"Defter kalemde de mi kıtlık çıktı," dedim üzülmüş gibi. "Doğru ya en uygun buradadır, herkesin ilk tercihi siz olmuşsunuzdur."

"Öyle oldu," diye karşılık verdi Ali abi ben uzaklaştığımda.

Ezbere bildiğim reyona gittiğimde neredeyse tüm malzemelerin birbirine karıştığını gördüm. Elimi dışı pembe, sert ciltli deftere uzatıp alırken Ali abiye baktım. "Abi, bu ne dağınıklık?"

"Ee, Mihra Hanım, gelmiyorsunuz hiç yardıma. Elif desen keyifsiz, o da gelemiyor. Tek başıma hangi biriyle ilgileneyim." Elif'in hamile olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

"Yoğun zamanlardan geçtik," dedim.

"Bilal'den bir haber yok mu?"

Sorusuyla birlikte boğazıma koca bir yumru oturdu. Başımı olumsuz anlamda salladım. "En ufak bir haber yok. Radyoda ne duyuyorsak o."

"Telefonlar çekmiyor çoğu zaman. Genelde göreve giden askerlerden haber alınmaz," dedi Ali abi beni yatıştırmak ister gibi. "Uygun olduğu bir an o size bir şekilde haber gönderecektir."

"Biz de öyle umuyoruz," dedim iyi düşünmeye çalışarak. O sırada seçtiğim pembe kaplı defterin yanına birkaç renkli kalem, bir de küçük not kâğıtları ekledim. Ders çalışırken oldukça işime yarıyorlardı. Kasaya gittiğimde Ali abi nezaketen ücretsiz alabileceğimi söyledi ama elbette kabul etmedim. Şöyle bir durumda kimsenin kimseye bu tarz bir

yardımda bulunmasına gerek yoktu. Herkesin paraya bu zamana kadar olduğundan daha çok ihtiyacı vardı.

Ona hayırlı işler dileyip dışarı çıktım. Rüzgârlı da olsa hava çok da soğumamıştı. Param artmıştı, susadığımı hissedince yol üstündeki markete girdim. İçeceklerin olduğu dolabın kapağını açtığımda gözüme ilk çarpan, vişneli soda oldu. Fiyatının üç dört katı olmasını umursamadan suyla birlikte onu da almayı düşündüm ve sanki sadece sodayı değil de Yusuf Agâh'ı görmüşüm gibi gülümseyerek elimi sodaya uzattım.

"İki tane mi alsak?"

Tam arkamdan gelen bu ses ve saçlarıma değen ılık nefesle birlikte yerimde sıçradım. Sırtım arkamda olduğunu anladığım Yusuf Agâh'ın göğsüne çarptı, sodayı neredeyse düşürecektim ki tutup yerine koydu ve ben doğru duyup duymadığımı anlamak için heyecanla arkama döndüm. Boyuma yetişmek için kafasını eğen Yusuf Agâh'ı görür görmez gözlerimi kocaman açtım ve varlığını hissettiren kalp atışlarımın eşliğinde "Yusuf Agâh!" dedim. Göz göze geldiğimiz gibi karameli andıran kehribar hareleri ışıldadı. Dudakları albenisi yüksek bir tebessümle şekillendi. "Mihra," dedi beni taklit eder gibi. "Seni, beni çok özlemiş gördüm."

Dudaklarımda açan gülüş iyiden iyiye büyürken ısınan yanaklarıma aldırış etmeden "Çok!" diye itiraf ettim. Haftalar sonra onu karşımda görünce içim içime sığmadı. Elim ayağıma dolaştı, kalbimin atışı kulaklarımda yankılanıyordu. Bir adım atıp kollarımı ona sarılmak için açtım ki markette olduğumuzu hatırladım, gülüşümü yatıştırarak boğazımı temizledim ve etrafı inceledim. Kimse yoktu ama kasadaki adamın görüş alanı içindeydik. Adam bize bakmıyor elindeki gazetesini okuyor olsa da tedbirli davranmam gerektiğini hissettim. Açtığım kollarımı isteksizce kapattım. Tekrar Yusuf Agâh'a baktım. Sessizce "Nerelerdeydin?" diye sordum.

Adamdan rahatsız olduğumu anlamış gibi iki adım sağa kaydı ve tüm heybetiyle önüme geçip beni market sahibinin görüş alanından çıkardı. Şimdi adamın tek göreceği Yusuf Agâh'ın sırtıydı. "Uzak dağların ardında," diye yanıtladı beni.

"Görevde yani."

"Görevde."

"Ne zaman geldin?"

"Dün gece. Sabaha karşı."

"Ya..."

"Ya..." diye yanıtladı beni. "Mihra, kitapçıdan çıktığından beri peşindeyim, hiç fark etmedin beni."

Gözlerimi kocaman açtım. "Sahi mi?"

"Sahi. Kuşlu bir şarkı mırıldanıp yürüyordun. Fark edecek misin diye bekledim, gölgen gibiydim. Arkanı dönüp bakmadın bile."

Yolda kendi kendime mırıldandığım şarkıyı duyduğunu anlayınca az çok utandım. Sehra'ya söylediğim andan beri dilime takılmıştı, istemsizce söylerdim artık günün belli aralıklarında. Eh, Yusuf Agâh'ın arkamda olduğunu bilseydim söylemezdim tabii. Yanaklarım ısındı. "Nereden bileyim bir üsteğmenin peşime takıldığını. Ben yürürken önüme bakarım sadece, sağda solda gözüm olmaz ki."

Belli belirsiz tebessüm etti. "Telsizini yanına alsaydın bilirdin."

Sözüyle birlikte ağzımı kocaman açtım. Doğru ya, telsiz! Evde, yatağımın altında duruyordu öyle. "Ben... Unutmuşum. Yani günlerdir bir hareketlenme olmayınca, bugün de almadım yanıma."

"Unutma bir daha, Monna Rosa. Böyle zamanlarda senden haber almak için aldım onu sana."

Gülümsedim. "Anlaşıldı, Ölüm Savaşçısı, tamam."

Yusuf Agâh da gülüşüme büyük bir samimiyetle karşılık verdi. O sırada market sahibinin öksürdüğünü duyunca uyarı almışız gibi kasıldım ve bir adım geriledim. Fısıltıyla konuştum. "Dikkat çekmeyelim. Ben zeytin ağacına gideceğim."

Gözlerini kıstı. "Beni gizli gizli davet etmeye mi çalışıyorsun?"

Dudaklarımı araladım, kapattım. Sonra tekrar araladım. "Yani... Burada rahat konuşamıyoruz. İstersen gelirsin."

"İstemezsem sorun değil yani?"

Afalladım. Tek omuzumu kaldırıp indirdim. "Sen bilirsin," dedim biraz alınmış gibi. Yeniden dolaba döndüm, vişneli sodaya uzandığımda Yusuf Agâh da uzandı ve eli elimin üstüne kapanmış oldu. Nabzım bu anı bekliyormuş gibi hızlandı, kalbimin atışlarını kulaklarımda hissettim.

"Bana bırak bunları," diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim şekilde. "Sen çık, peşinden geleceğim."

"Ben alırdım... Param var."

"Ben ısmarlamak istiyorum. Bir üsteğmenin isteklerine karşı gelmemelisin."

Eli hâlâ elimin üzerindeyken göz ucuyla bir adım arkamdaki Yusuf Agâh'a baktım. "Ama ben senin askerin değilim."

"Fark etmiyor. Rütbeli biri var sonuçta karşında." Ardından biraz başını eğdi. "Mihra, market sahibi bu tarafa bakıyor," deyince korkuyla nefeslendim ve elimi soda şişesinden çekip Yusuf Agâh'tan uzaklaştım.

Kafamı çevirip market sahibine baktığımda hâlâ gazetesini okuyor olduğunu gördüm ve çatık kaşlarımla Yusuf Agâh'a baktım. Vişneli sodaları alıp dolabı kapatmıştı. "Ama bu... Hilekârlık!"

"Olmuyor ama. Bir askere hilekâr falan demek..." Gözlerimi kıstığımda çenesinin ucuyla dışarıyı işaret etti. "Geç hadi. Daha takip edeceğim seni."

"Bir dahakine ben alacağım."

"Tamam, alırsın," diye onayladı beni.

Daha fazla ısrar etmeden kasaya ilerledim. Markete girip dolaşıp da boş boş çıkmanın dikkat çekeceğini düşündüğümden bir tane gofret aldım, satıcının karşısına geçtiğimde adam nihayet elindeki gazeteyi bıraktı ve şöyle bir bana baktı. Gofreti görünce "Beş karat," dedi. Bir gofret için oldukça yüksek bir meblağdı ama bu pahalılığa alışmak zorundaydık. Ülke hiç iyiye gitmiyordu.

Elimdeki beş karatı adama uzattım.

Tam çıkacakken işittiğim "Mihra!" sesiyle soluma döndüğümde markete yeni giren Yasemin'le karşılaştım. Onu görmeyi beklemediğimden şaşırdım ve gözlerimi büyüterek "Yasemin," diye karşılık verdim.

"Ne iyi oldu da karşılaştık. Ben de size geliyordum. Eve mi geçiyorsun?"

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. Eve gitmiyordum, Yusuf Agâh'la zeytin ağacına gidecektim. Eve gidemezdim çünkü Yusuf Agâh'ı neredeyse bir aydır göremiyordum ve şu an tek istediğim onunla rahat rahat konuşabilmekti. "Yok, eve geçmeyeceğim," dedim bu yüzden. "Biraz işim var dışarıda. Sen geç, ben gelirim."

Karşılarını çatıp "Ne işin var ki?" diye sorduğunda cümlesinin sonuna doğru sesi hafiften kısıldı. Bakışları arkama iliştiğinde kaşları havalandı. "Ah, siz de mi buradaydınız?" Artık gülümsemiyordu.

Yusuf Agâh'ı gördüğünü anlasam da teyit etmek için arkama döndüm. Elinde iki vişneli soda, birkaç tane de atıştırmalık vardı. Yasemin'e başıyla selam verip elindekileri kasaya bıraktı. Yasemin'in bakışları sodalara ilişti, bir şey sezeceğini düşünerek kasıldım.

"Merhaba," dedi Yusuf Agâh.

"Merhaba," diye karşılık verdi Yasemin. "Dünya ne kadar küçük değil mi? Aynı anda üçümüz de buradayız."

"Dünya çok büyük de Balamir oldukça küçük," dedim bozuntuya vermeden. Yusuf Agâh'ın arkamda olduğunu bildiğimden gofretimi alarak Yasemin'in yanına geçtim ve elimle Yusuf Agâh'a kasayı gösterdim. "Buyur Yusuf Agâh *abi*, senin sıran."

Abi kelimesine bozulup bozulmadığını anlayamadım. Kafasını eğerek beni onayladı. "Sağ ol Mihra."

"Ne demek..." dedim ve yeniden Yasemin'e döndüm. "Ben çıkıyorum. Eve şimdi geçemem, işlerim var."

"Ne işin var?" dedi Yasemin yapay bir ifadeyle gülerek. "Yoksa gizli gizli sevgilinle mi buluşacaksın?"

Suratıma okkalı bir tokat yemiş gibi sarsıldım. "Ne?"

Burnundan güldü. "Takılıyorum Mihra, rahatla. Biliyorum sevgilin olmadığını, merak etme." Ben hâlâ doğru düzgün bir tepki veremiyordum. Yasemin de artık gülümsemeyi bıraktı ve gözleri beni detaylı incelemeye devam etti. "Ne işin var? Sana eşlik edeyim mi? Birlikte geçeriz eve hem."

Aldıklarını kasadan geçiren, sivil giysili Yusuf Agâh göz ucuyla bizi izliyordu. Market sahibi ona tutarı söylediğinde adama dönmek durumunda kaldı, arka cebinden deri cüzdanını çıkardı.

"Okul alışverişi yapacağım. Sonra da tarlaya geçeceğim, ağaçları sulayacağım falan. Sıkıcı işler. Siz çayı koyun, gelirim ben bir saate."

"İstemiyorsun beni yani," dedi tekrar gülerek. Gözlerini kısıp bana yaklaştı. "Yoksa gerçekten sevgilinle mi buluşuyorsun? Sadık'la?"

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Sadık'la aramda bir şey olmadığını biliyorsun Yasemin. Sürekli bahsedip durma."

Ellerini teslim oluyorum der gibi havaya kaldırdı. "Şaka yapıyorum," dedi son hecesini uzatarak. Geri çekildi. "İyi peki sen beni yanında istemiyorsun, belli. Evde görüşürüz, geç kalma ama." Elindeki poşeti yukarı kaldırdı. "Annem ballı çörek yaptı. Yetişen yer."

Gülümsemeyi deneyerek başımı salladım. "Yetişeceğim."

Yasemin beni gözleriyle onayladıktan sonra Yusuf'a baktı. "İyi günler," dediğinde market sahibinden poşeti alan Yusuf Agâh da ona döndü. "İyi günler. Hoşça kalın."

Bakışları beni de bulduğunda veda sözcüğünü başımla onayladım, birazdan birlikte yürümeyecekmişiz gibi. Yusuf Agâh çıktıktan sonra Yasemin'e "Ben de gideyim artık," dedim.

"Git git," diye yanıtladı. "Geç kalma sakın," dedi sonra. Sesinde imalı bir tonlama duyuyordum. Kaşlarımı çattığımda ekledi. "Eve yani."

Hislerimi çaktırmamaya çalışarak yalnızca "Hı-hım," diyebildim ve daha fazla içeride duramayacağımın farkına vararak dışarı çıktım. Neden bilmiyordum ama Yasemin'le konuşurken ilk kez bu kadar gerilmiştim. Avuçiçlerim terlemişti. Yusuf Agâh'la beni aynı anda markette görmesi

miydi beni geren? Bilmiyordum. Ama sanki... Bir şeyleri anlamış gibiydi. Bu beni neden rahatsız ediyordu peki? Yasemin istediği her kişiyle birlikte oluyordu, benim Yusuf Agâh'la aramdaki şeye söz söyleme hakkı var mıydı? Ya da benim ona açıklama yapma zorunluluğum?

Yine de bir zamanlar ona ilgi duyduğunu bana itiraf etmişti ve ben şimdi arkadaşımın arkasından iş çeviriyormuş gibi hissediyordum.

"Bir an, arkadaşınla eve gideceksin sandım." Yusuf Agâh'ın sesiyle birlikte düşüncelerimi bir kenara atarak onda döndüm. Tarlanın ıssız yoluna girmiştik ve yan yana yürüdüğümüz için artık telaş yapacağım bir durum yoktu.

"Seninle konuşma isteğim baskın geldi," diye itiraf ettiğimde yanağındaki gamze daha çok belirginleşti.

Gamze çok fazla orada kalmadı, suratımı incelediğinde ciddileşti. "Neye canın sıkıldı?" diye sordu.

Önüme dönüp omuz silktim. "Bilmiyorum..." dedim sessizce. "Sence Yasemin... Anlamış mıdır? Birlikte olduğumuzu. Yani... Buraya birlikte geleceğimizi."

"Sanmıyorum," dedi rahat bir tavırla. "Anladıysa da anlasın. Arkadaşın değil mi? Anlayışla karşılayacaktır."

"Arkadaşım da..." dedim sıkılgan bir ifadeyle. "Ne bileyim. Senden hiç bahsetmedim onlara. Böyle bir olayla öğrenirlerse bana kınlırlar."

"Geç olmadan bahset o zaman Mihra. Neyi bekliyorsun?"

Yusuf Agâh Yasemin'in kendi hakkındaki düşüncelerini bilmiyordu. Haliyle böyle konuşması kolaydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çekiniyorum."

"Neden çekiniyorsun?"

"Ben..." dedim iki elimle tuttuğum gofretin jelatiniyle oynarken. "Yani... Daha önce kimseyle bir ilişkim olmadığı için... Böyle konuları konuşmakta pek iyi değilim. Bir de..."

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Bir de?"

Gözlerimi kaçırdım. "Çok kişiye söylersem büyüsü bozulur diye çekiniyorum."

Tek kelimesi bile yalan değildi. Yusuf Agâh bana öyle iyi geliyordu ki kendimi tüm bu kargaşanın ortasında tozpembe bir masalın içinde gibi hissediyordum. Anlatarak nazar ettirmekten çekiniyordum. O bana özel kalsa aramızdaki bu şey daha güzel ilerleyecekti sanki.

"Çekinme," dedi kendinden emin sesiyle. "Bu, öyle kolay bozulacak bir büyü değil."

Gülümseyerek ona baktığımda bana aynı şekilde karşılık verdi. Sonra, konuyu değiştirmeyi seçti. "Alışverişini de yaptın, ne zaman başlıyorsun okula?"

"Pazartesi günü."

"Az kalmış."

Başımla onayladım.

"Nasıl gideceksin?"

"Kayıt olmaya giderkenki gibi. Minibüsle giderim."

"Tek mi?"

"Yani. Üniversite sonuçta. Annem babamla gidecek halim yok," dediğimde güldü.

"Bak sen," dedi kaşlarını kaldırarak. "Büyüdün yani?"

Parmak uçlarıma basarak boyumu uzatmaya çalıştım. "Büyüdüm."

"Evlenirsin iki üç sene sonra da."

"Yok, ben kariyer yapacağım."

"Evlenirsin evlenirsin."

Yan bir bakışla ona baktım. "Münasip bir eş adayı bulursam belki."

"Eş adayın seni bulur, hiç de bırakmaz; merak etme."

Kalbim iyice serseme döndüğünde gülümseyerek önüme döndüm. "Umarım."

Bir süre sessiz kalıp yürüdük. Ardından ilk konuşan tekrar Yusuf Agâh oldu. "Mihra, seni ben götürebilirim."

Cümlesiyle birlikte masmavi göğü izlemeyi bırakarak durdum ve yalnızca başımı çevirerek Yusuf Agâh'a baktım. "Ne?"

"Pazartesi günü. Okula birlikte gidebiliriz, hem minibüste yorulmamış olursun."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Çok ciddiyim. Burada vakit geçiremiyoruz bile. Dersten çıkışta da yine o parka gideriz."

Alay edip etmediğini anlamak amacıyla suratına baktım. Ciddi olmadığını ifade eden tek mimik dahi oynamıyordu suratında. Tepkime göre vereceğim cevabı anlamak için olacak bakışları yüzümü inceliyordu. Beynimde, onunla İlteriş'e gitme olayını tarttım biraz, sonra derin bir nefes alıp yutkundum. "Ben... Bilmem ki, nasıl olur..."

Aslında, isterdim de ama...

"Güzel olur."

Bakışlarım hemen güzel yüzüne dokundu. Gözlerimi kıstım. "Bu, benim için riskli bir karar. Ya bir gören olursa?"

"Olsun," dedi bu sorun değilmiş gibi tek omuzunu silkerek. "Soran olursa evleneceğim adam dersin."

Sürekli güzel sözler söylemesine rağmen henüz bu insanı sersemleten cümlelerine alışmış değildim. Kalbimde hazır olda bekleyen gül tohumları tomurcuklanıyor ve ruhumda bahar yelleri esiyordu. Utançla bakışlarımı kaçırdığımda Yusuf Agâh yeniden konuştu. "Kabul mü?"

Gofret paketiyle öyle oynamıştım ki birazdan aşınacak, açılacaktı. Arabasına binme cesaretini gösterebilir miydim bilemiyordum. Yusuf Agâh'a güveniyordum, ona sonsuz güveniyordum ama bu benim için henüz bir tık ileri seviyede bir olaydı. Ailem de onunla aramızdaki ilişkiyi bilmiyorken bunu yapamazdım. İlişkimiz oturduğunda, en azından anneme Yusuf Agâh'tan bahsedebildiğimde yapardım ancak şimdi, bu benim için sıkıntılı bir durumdu. Yani, oldu ki başımıza bir kaza geldi ben o arabadayken, bunun açıklamasını nasıl yapacaktım?

"Bu, beni zor durumda bırakabilir Yusuf Agâh," dedim ciddileşip ona bakarken. "Belki bunalacaksın benden, bu tarz korkularımdan ama... Henüz, ailem seninle aramda bir ilişki olduğunu bilmiyor."

Biraz morali bozuldu sanki, yine de bunun için itiraz etmeyeceğini biliyordum. Onu tanıyorsam daha fazla ısrarcı olmazdı. Tam tahmin ettiğim gibi oldu, üstelemedi ve başını peki dercesine aşağı yukarı hareket ettirdi. Dilimle dudaklarımı ıslatıp yeniden araya girdim. "Ama yine de birlikte gidebiliriz," dedim heyecanla. Kaşlarını çattığında ekledim. "Minibüs yolculuklarını sever misin? Yan yana da oturabiliriz hem. Gören olursa da denk geldik deriz. Hatta... Benim sana bir sürprizim olacak pazartesi günü. Yusuf Agâh, pazartesi günü okula benimle gelir misin?"

Ağzından çıkan nefesiyle güldü, bana öyle tatlı tatlı baktı. "Mihra, az önce bunu sana ben teklif etmiştim."

Başımı sağ omuzuma yatırdım. "Ama benimki farklı versiyonu." Gözlerimi kıstım ve sempatik bir ifadeyle gülümsedim. "Kabul müdür?"

Gülümsemesi daha da derinleşti ve gamzeleri yanaklarında iyice çukurlaştı. "Kabul," dedi hoşuna gitmiş gibi.

Onunla İlteriş'te bir gün daha geçirecek olmanın verdiği heyecanla gofretimi nihayet açtım ve artan iştahımla bir ısırık aldım. Lokmamı daha yutmadan kaşlarımı kaldırıp Yusuf Agâh'a döndüm, gofreti uzatarak "Yer misin? Çok güzeldir," dedim. Isırdığım aklıma gelince yüzümü buruşturdum. "Isırdım ama... Böleyim istersen," dediğimde elimi indirmeme fırsat vermeden "Sorun değil," dedi ve başını eğerek ona tuttuğum gofretimden bir ısırık aldı.

Yüzümdeki mutlu gülüşle onu izledim. Doğruldu ve yola bakarak gofreti çiğnemeye başladı. Diliyle dudaklarını temizlerken "Çok güzelmiş," dedi lokmasını bitirmeden. "Sevdim."

"Çikolatanın kötü olduğu nadir görülür," dedim ve ben de yeniden bir ısırık daha aldım. "Sen de sever misin çikolatayı?"

"Tatlıyla pek aram yoktur ama bu güzeldi."

Lokmasını yuttuğunda dudağının kenarında kalan çikolata parçasını gördüm ve refleks olarak elimi uzatıp işaretparmağımın ucuyla dudağına dokundum. Bu hareketimle birlikte Yusuf Agâh sanki nefes almayı bıraktı, hiç kıpırdamadan durdu elim yüzündeyken. Çikolata parçasını nazikçe temizledim, dokunuşumun yavaşlığına tezat bir şekilde yüreğim çok hızlı atıyordu. Elimi indirirken boğazımı temizleyip önüme döndüm. "Çikolata parçası kalmıştı da."

Yüzünü göremesem de gülümsediğini biliyordum.

Tarlanın kapısını görünce adımlarım hızlandı ve Yusuf Agâh'ı arkamda bırakıp kapıyı açtım, ağacın kenarında uyuklayan Lora, sesi duyar duymaz kalktı ve her zaman yaptığı gibi ona yemek getirdiğimi anlayarak dili dışarda bir şekilde sevdiğini belli eden soluklarıyla koşarak yanıma geldi. Dizlerimin üzerinde eğildim, başını okşadım. "Selam güzellik," dedim ve beni kokladığını görünce iyice acıktığını anlayarak bez çantamdan Lora için getirdiğim sütü ve yiyecekleri çıkarıp önüne koydum.

Yusuf Agâh'la oturup biraz muhabbet ettik, görevden hiç bahsetmedi. Hiç de bahsetmiyordu zaten, o günleri geride kalmış görüyor olmalıydı ve boş kaldığı günlerde sadece kendini mutlu eden şeylerle ilgileniyordu. Onunlayken hep olduğu gibi zaman ışık hızıyla akıp gitmişti. Jane Eyre'i okuduğumu duyunca benden biraz dinlemek istedi, ilk defa okuduğum bir kitabı okumamıştı ve büyük bir şevkle kitap hakkında konuştum. Yusuf Agâh da büyük bir dikkatle beni dinledi. Bazen alnıma düşen saç tutamlarımı parmağıyla geriye attı. O anlarda saniyelik akıl tutulmaları yaşıyordum, kalbimde sayısız kıvılcımlar yükseliyordu, içim içime sığmıyordu. Yaklaşık bir saat hoş muhabbet ettik öyle, sonra beni yol ayrımına kadar bıraktı. Ayrılmadan önce içimde kalmasın diye geçen günlerin acısını çıkarmak ister gibi sıkıca sarıldım ona, o da sardı beni tüm sıcaklığı, samimi hisleriyle. Ondan ayrılıp son kez arkamı döndüğümde her zamanki gibi asker selamı gönderdi bana.

Eve girdiğimde Yasemin hâlâ bizdeydi. Yanlarına gitmeden önce odama girdim, üzerimi değiştirdim, uzun kollu, pamuklu rahat pembe eşofman takımımı giyindim. Bugün arada sırada Yusuf Agâh'ın dokunup

tellerinde izini bıraktığı saçlarımı topuz yaptım. Aslında duşa girmek istiyordum ama kokusu üstüme sinmişti ve silinsin istemiyordum, bir gün daha böyle idare edebileceğime karar verdim. Onu öyle çok özlemiştim ki dakikada bir sıkı sıkı sarılmamak için kendimi zor tutmuştum.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra hâlâ aklımda yaşayan Yusuf Agâh'ın hayalini, yaşadıklarımızı geride bırakmayı deneyerek odadan çıktım. Mutfaktan bardağa çarpan çay kaşığının tınısı ve muhabbet sesleri geliyordu. Çaya yetiştiğimi düşünerek sevindim ve kapıyı açıp içeri girdim. Annem, kız kardeşlerim, Elif ve Yasemin hep birlikte sofradaydılar. Beni görünce muhabbetleri yarıda kaldı, annem hemen "Oturmadan kendine bir bardak getir kızım," dedi.

Söylediğini yaparak mutfak dolabına yürüdüm, bir çay bardağı bir de kaşık çatal alıp sofraya oturdum. Sofra daha yeni hazırlanmıştı, yiyeceklerden bir iki kaşık ya alınmış ya da alınmamıştı. "Çok acıkmışım," dedim ve yoğurtlu erişteden bir kaşık aldım. Sarımsağı biraz acı olsa da tadı aşırı iyiydi.

İçeriye girdiğimden beri bakışlarını üzerimde tutan Yasemin güler gibi oldu. Ama tebessümü asla gözlerine yetişemedi. "Bak, çaya yetiş dedim. Yetiştin, kaynanan seviyormuş."

Lokmamı çiğnemeye devam ederken yutkundum. Bir parça boğazıma kaçtığında sessizce boğazımı temizledim ve Yasemin'i başımla onayladım. "Çok oyalanmadım."

Bu sırada bardağıma çay koymakta olan Elif, "Karşılaştınız mı?" diye sordu ikimize de bakarak. Hissettiğim tedirginliği bozuntuya vermeden başımla onayladım.

"İlk defa markette bu kadar çok tanıdığımı aynı anda gördüm," dedi Yasemin ve ben iyice gerildim. Çayımdan bir yudum alacağım sıra ekledi. "Türk asker, Yusuf Agâh da oradaydı."

Yasemin'in bu sözüyle birlikte evin içinde âdeta ölüm sessizliği oldu. Sehra'ya yoğurt yedirmekte olan annemin gözleri bakışlarımla buluştuğunda sanki zeytin ağacının altında Yusuf Agâh'la beni birlikte görmüş gibi kasıldım. Öylesine yutkundum. "Garip bir tesadüftü cidden," diye onayladım. Ayşe ve Gülnar bıyık altından gülüyorlar, kafalarını seni gidi seni der gibi hareket ettiriyorlardı. Akşama sorguya çekilecektim, belliydi.

Annem Yasemin'e baktı. "Askeriyede her şeyleri yok mu onların. Ne almış ki marketten?"

Yasemin omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilemiyorum valla Gülbahar teyze. İki tane vişneli soda vardı, bir de abur cubur falan." Yeniden bana

döndü. "Vişneli soda demişken, sen vişneli sodayı çok seversin, değil mi Mihra?"

Yasemin, kesinlikle bir şeylerden şüpheleniyordu. Ama şüpheleniyorsa bile annemin ve kardeşlerimin yanında neden bu şekilde üstüme geliyordu? Eğer bilerek yapıyorsa... Zor durumda kalacağımı düşünmüyor muydu?

Bir kaşık daha erişteden aldım ama zerre iştahım kalmamıştı. Kaşığı ağzıma götürmeden önce "Kim sevmez ki," dedim ve erişteyi uzun uzun çiğnemeye başladım. Annem, hâlâ beni inceliyordu ve artık sohbetten keyif almadığı ortadaydı.

"Ben pek sevmem," dedi Elif. "Yani, elmalı daha güzel bence. Bilal de elmalıyı severdi. Sever, yani."

Elif, konuyu değiştirerek bilmeden beni kurtardığından haberi yoktu. Neredeyse sarılacaktım ona.

"Değil mi, değil mi," dedim anneme bakmamaya özen göstererek. Gözlerimi yakalarsa tek bakışımdan anlardı ona yalan söylediğimi. "Canım abim... Ne çok sever elmalı sodayı. Abim demişken, Elif, sen rüyanı anlattın mı annemlere?"

Mutfağın camından içeri rüzgâr esse de saunada kalmış gibi terlemiştim. Annem sessiz kaldı ama bakışları hâlâ üstümdeydi.

"Anlatmadım," dedi Elif. O sırada ekmekten bir parça götürüp ağzına atan Ayşe "Hayırdır inşallah yenge, ne gördün?" diye sordu.

Elif'in meleği andıran yüzünde sabah namazı sırasında gördüğüm o güzel gülüş canlandı yeniden. "Bilal'i gördüm," deyince annemin bakışları da diğer herkes gibi heyecanla Elif'e ilişti. Dikkatleri üzerimden dağıtmanın rahatlığıyla sabah dinlememişim gibi yeniden merakla dinledim Elif'i.

Elif rüyasını anlatmayı bitirdiğinde heyecanla gelecek yorumları bekledi, ilk konuşan Yasemin oldu. "Rüyada un helvası görmek yakın zamanda birinin öleceğine işarettir," deyince hepimiz bir duraksadık. Öyle patavatsız bir cümleydi ki bu heyecanla düşünü anlatan Elif'in suratı bir anda buz kesti, gülüşü dondu, kaşları çatıldı. Yasemin, gaf yaptığını anlayınca yeniden araladı dudaklarını hemen. "Anneannem öyle derdi yani." Omuz silkti. "Bu, yakın birisi ölecek demek değil. Balamir'de herhangi bir cenaze..."

"Hurafe sözler," dedi annem tamamlamasına izin vermeden ama onun da Yasemin'in söylediklerine takıldığına emindim. "Dün komşular un helvası yapmıştı, kokusu da burcu burcu doldu ya eve. Canın çekmiş,

o da rüyana girmiştir. Hem o rüyanda sadece bir detay. Genel olarak çok güzel bir rüya, hayır olsun inşallah."

Az önceki neşesinden eser kalmayan Elif, yüksek sesle yutkundu. İki elini de karnına koydu, diliyle dudaklarını temizledi ve evet dercesine kafasını hareket ettirdi. "Amin," dedi sessizce. Dilinden dökülen duanın aksine, içindeki kapkara kasveti hissetmemenin imkânı yoktu...

Pazartesi günü gelip çattığında üniversiteye başlayacak olmanın verdiği coşkuyla erkenden kalktım. Aslında yaşadığım bu coşkunun temelinde Yusuf Agâh'la buluşmak yatıyordu. Çifte heyecan sayılırdı benim için. Onunla İlteriş'te geçirdiğim ilk gün hafızamda sürekli oynayıp duruyordu, birlikte yemek yiyişimiz, bisiklet yarışı yapışımız her gece aklımda en az beş kez canlanıyordu. Bu yüzden bugünü de asla unutamayıp bir ömür etkisinden çıkamayacağımı biliyordum.

Hızlı bir duş aldım, saçlarımı kuruladım. Geceden ütülediğim yarım kollu beyaz gömleğimi giyip üstten iki düğmemi açıkta bıraktım. Babaannemlerin hediyesi olan yusufçuk kolyem gerdanımda görünüyordu. Çoraplarımı ve yüksek bel kot pantolonumu da giyinip düğmemi kapattıktan sonra aynanın karşısına geçtim. Dudağımı nemlendirip açık pembe tonlarında bir ruj sürdüm, yanaklarımı rujumun rengine yakın bir allıkla renklendirdim, göz altlarımı kapatıp rimelle kirpiklerimi kıvırdım. Saçlarımı fırça yardımıyla güzelce taradıktan sonra öyle bırakmaya karar verdim. Her ihtimale karşı bileğime lastik toka geçirdim. Kiraz çiçeği kokulu parfümümü de iki fıs boynuma sıktım.

Odamın kapısı açıldığında kimin geldiğini anlamak için başımı refleks olarak kapıya çevirdim. İçeriye giren annemdi, onu görünce parfümü masanın üzerine bırakıp doğruldum. Annem içeriye girdikten sonra kapıyı yavaşça kapattı. "Hazırlandın mı?" dedi gülümseyerek. "Baban seni sorup duruyor, üniversitenin ilk gününden geç kalacakmışsın."

"Dersimin başlamasına daha dört saat var," dedim gülerek. "İstesem de geç kalamam." Elimi açıp annemin kıyafetimi daha iyi görmesini sağladım. "Nasıl olmuşum?"

"Tam, üniversitenin ilk günü kızı kombini," dedi annem. Gururlu bakışlarla beni izledikten sonra tek eliyle gözlerine yelpaze yaptı. "Ağlayacağım şimdi. Mihra, ne çabuk büyüdün."

"Üniversiteyi iki yıl geç kazandım anne."

"Benim için hâlâ birinci sınıf için heyecanla şu kapıdan çıkan o küçük çocuksun," dedi ve kollarını açtı. "Gel bakayım."

Sözünü ikiletmeden anneme sarıldım. Kolları belime dolandı, beni kendine bastırdı; verdiği sıcaklıkla birlikte o yuva hissiyatını iliklerime kadar aldım. "Başarılar güzel kızım," dedi içten sesiyle. "Hep onurlandır bizi. Hep yaptığın gibi."

"Öyle yapacağım, inşallah."

Saat dokuz olduğundan ikizler ve Yasir çoktan okullarının yolunu tutmuştu. Annem ve babamla birlikte kahvaltı yaptım, doğrusu heyecandan pek bir şey yediğim söylenemezdi ama en azından yolda kötü olmamı engelleyecek birkaç lokma atıştırdım. Yemekten sonra dişlerimi fırçaladım, rujumu tazeledim. Babam cebime harçlık koydu, annemse dualarıyla üzerime görünmez bir kalkan oluşturdu. Onlarla sarılıp dışarı çıktım ve yürürken minibüs durağına ulaşana dek kalp ritimlerimi kulaklarımda duydum. Haberi yoktu ama dün buzlukta sakladığımız Türkmen mantılarından bir paket çıkarıp Yusuf Agâh için haşlamıştım, nihayet bugün ona verdiğim sözü tutacaktım. Derslerim bitene dek kötü olmayacağını umuyordum, hem hava sıcak da değildi. Çantama meyve de atmıştım, bugün yemeği restoranda yememize gerek yoktu, memleket bu haldeyken gereksiz harcamalar yapmaya lüzum yoktu. Hem park zaten çok güzeldi, ırmağın kenarında yemek yemek iyi olurdu.

Minibüs durağına geldiğimde gözlerim İlteriş'e gitmek için oluşan kalabalığın arasında hemen onu aradı. Çok geçmeden sıranın en sonundaki Yusuf Agâh'ı gördüm. Üzerinde siyah, triko kumaş bisiklet yaka tişört vardı. Tişörtünün üzerine düşen gümüş asker künyesinin zinciri göze çarpıyordu. Asker yeşili renginde kargo pantolon giyinmişti. Kısa, koyu kahverengi saçlarını özenle şekillendirmişti, sanki hafiften sola yatırmıştı. Uzun boyu, kusursuz fiziği, özenli kıyafetleri ve kalbimi yerinden oynatan iç ısıtan bakışlarıyla uzaktan bile öyle yakışıklı görünüyordu ki, insan onu izleyerek yürürken takılıp düşmekten korkuyordu.

Geleni gideni kontrol eden kehribar hareleri beni bulur bulmaz dudakları birbirine kapandı. Yüzünde o eşsiz gülüşlerinden biri canlandı. Benim de dudaklarım Yusuf Agâh'la eş zamanlı hareketlendi ve gülümsemesine en samimi tebessümümle karşılık verdim. Nabzım, kulaklarımdaydı şimdi.

Bakıştığımız andan beri olduğundan daha uzun gelen yol bitip de sıranın sonunda Yusuf Agâh'ın yanına ulaştığımızdaki etrafımızdaki başka kimseyi umursamadan "Günaydın," dedim sessizce.

"Şimdi aydın," diye karşılık verdiğinde artık dişlerim de görünüyordu.

"İlteriş yolcusu kalmasın!" Minibüsçü bağırdığında ürperdim ve hafiften korkarak arkamı döndüm. Açık mavi minibüsün kapısı açılmıştı ve insanlar sırayla içeri giriyordu. İnsanlar dediğim de üç beş kişi anca vardı. Ekonomi, yolculuğa da engel oluyordu artık. Zaruri bir ihtiyaç olmadıkça kimse bir yere gitmiyordu.

Yusuf Agâh bir adım geri çekilerek eliyle önü işaret etti ve bana kendi sırasını verdi. Gülümseyerek önüne geçtim, sıram geldiğinde kapıda bekleyen muavine elimde hazır ettiğim paramı verip içeriye girdim. Yusuf Agâh da peşimden geldi. Arkadan üç koltuk boştu, hızlı adımlarla en arkaya geçip cam kenarına oturdum, Yusuf Agâh da yanıma oturdu. Çamlarla çevirili bir ormanın içinde yürüyormuş gibi hissettiren ferah, tanıdık parfüm kokusu soluğuma karıştığında huzurla doldum. Sol kolu, sağ koluma değiyordu, o kadar yakındık. Bundan dolayı minibüse daha fazla kimsenin gelmemesi için dua ettim. Şu an hem kalabalık değildi hem de etrafta tanıdık kimse yoktu, onunla istediğim gibi konuşabilirdim.

Duam kabul olmuş olmalıydı ki başka kimse gelmedi ve minibüs yaklaşık on dakika sonra hareket etti. Rahatlığımı fark etmiş olacaktı ki Yusuf Agâh da çekinmeden bana döndü ve "Heyecanlı mısın?" diye sordu. O sıra minibüste hafif hareketli arabeske kaçan bir şarkı çalıyordu.

"Biraz..." diye itiraf ettim. "Evden çıkmadan önce daha heyecanlıydım. Ama seni görünce o heyecanımın büyük bir kısmının okul için olmadığını anladım."

Bu defa gülümseyen o oldu. "Ya..."

"Ya..." dedim ve dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi ondan kaçırarak yolu izledim.

Bana yaklaşıp "Mihra," diye fısıldadı kulağıma. "Bana her güzel şey söylediğinde, benden böyle kaçacak mısın?"

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Kaçmıyorum ki, hâlâ yanındayım," diye takıldım.

"Bakışlarını kaçırmak da bir kaçıştır."

"Öyle güzel bakma sen de o zaman," diye itiraf ettim bu sefer de. "İnsanın eli ayağına dolaşıyor."

Yeniden "Ya..." dediğinde söylediklerimin geç farkına varıp tekrar dışarı baktım ve boğazımı temizleyerek kendime gelmeye çalıştım.

"Bak yine kaçtın," dediğinde gülümsemeden edemedim.

"Susmam mı daha iyi yoksa hiç düşünmeden konuşup utanarak başka yöne bakmam mı?"

"Bana bakarak konuşman," deyince, sanki az önce somurtuyormuşum gibi, daha fazla gülümsedim. Araç çakıltaşlı yoldan sallana sallana

gidiyordu, bu nedenle çoğu zaman kollarımız birbirine çarpıp duruyordu.

Minibüsün radyosu cızırdadı, şoför çalan arabesk şarkıyı değiştirdi, iki üç saniye ardından nazik bir melodi duyuldu. Piyano çalıyordu, tanıdık ezgi aklımda yer etti, şarkıyı bildiğimi fark edince Yusuf Agâh'a döndüm ve bu çok özel bir şeymiş gibi "Jane Maryam," dedim heyecanla. "Bu şarkıyı biliyor musun?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hiç bilmiyorum."

"Dedem sıklıkla Farsça şarkılar dinler, bize de çevirirdi. Hepsi şiir gibi. Jane Maryam çok güzel ve acıklıdır. Hikâyesini de bilmiyorsun, değil mi?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bilmiyorum."

"Bir rivayete göre, şarkının sözleri ertesi sabah idam olacağını bilen bir subay tarafından, uyuyan kızı için yazılmış. Başka bir rivayete göre de Jane Maryam takma bir lakap. Aslen Gilan bölgesinden gelen Nouri, bu şarkıyı 'Maryam' adıyla sembolize ettiği sevgilisine yazmış."

"Sezai Karakoç'un Monna Rosa'sı gibi," deyince gözlerimle onayladım.

"Evet, öyle. Şarkı, bahsettiğim iki hikâyeye de uyuyor. Yani hangisi için dinlersen o hissiyatı alıyorsun."

"Anlamını merak ettim. Sözlerini çevirir misin?"

"Elbette," dedim sessizce ve konuşmak için şarkıcının şarkıya başlamasını bekledim. Şarkı başladığında ben de şiir okur gibi konuşarak çevirdim.

"Kırmızı, beyaz çiçeğim, ne zaman geleceksin?

Menekşem, söğüt yaprağım, ne zaman geleceksin?

Çiçekler büyüyünce geleceğim demiştin.

Ah, dünyanın bütün çiçekleri büyüdü, ne zaman geleceksin?"

Ben tüm dizileri çevirdim, Yusuf Agâh da beni pürdikkat dinledi. Müzik kısmına girdiğinde şarkı devam ederken, "Böyle sürüp gidiyor," dedim. "Beğendin mi?"

"Çok güzel," diye yanıtladı beni.

"Sence sözleri kim yazmış? Bir subay, kızına mı, yoksa bir âşık maşuğuna mı?"

"Bir subay, sevdiğine," diye yanıtladığında gülümser gibi oldum.

"Öyle bir söylenti yok."

"Ben öyle hissettim," dediğinde daha aşk dolu bakışlarla izledim gözlerini. "Şarkı kime yazıldıysa yazılsın Mihra," diye mırıldandı yalnızca benim duyacağım şekilde. "Beni duygulandıran her melodide aklımda yalnızca sen canlanacaksın. Ben, her şarkıda seni arayacağım, okuduğum

tüm dizelerde seni bana hatırlatan bir şeyler bulacağım, bazen ben yazacağım. Öyle yazacağım ki öznem de yüklemim de hep sen olacaksın."

Sözcükleri, boğazıma noktası getirilmemiş bir cümle gibi takıldı. O kadar güzel hissettiriyordu ki sevgisini hisseden tüm uzuvlarımla ağlamamak için kendimi zor tuttum. İnsan, sevgi karşısında ağlar mıydı? Ben ağlamak istiyordum. Bazı mutluluklar bir ömür sürmez denilirdi, Yusuf Agâh benim için mutluluğun en uç noktasıydı, ömrümün sonuna kadar onu yüreğimde taşımak istiyordum, ömrümün sonuna kadar onunla olmak istiyordum. Bu, mümkün müydü?

Şarkı çalmaya devam ederken içimdeki sevgisine daha fazla karşı koyamadım ve başımı Yusuf Agâh'ın omuzuna yasladım çekinmeden. O da bu anı bekliyormuş gibi kolunu omuzuma atıp beni kendine sardı. Şimdi, tamamlanmış hissediyordum işte, sanki arka planda ne tür felaketler yaşanırsa yaşansın, başımı Yusuf Agâh'ın göğsüne yasladığım an tüm kötülüklerden arınıp dünyanın en huzurlu ülkesine ışınlanıyordum. İçinde, sadece Yusuf Agâh ve benim yaşadığımız, yemyeşil ağaçların süslediği huzur dolu bir masal diyarında yaşıyordum tüm o dakikalar boyunca.

Yaklaşık iki buçuk saatin sonunda İlteriş'e ulaşmıştık. Yusuf Agâh'la yolculuk etmek öyle keyifliydi ki bugünden sonra okula nasıl tek geleceğimi bilemiyordum. Her gün yanımda olmasını isterdim ama tabii ki böyle bir şey mümkün olmazdı. Bizi mutlu eden konular birbirine yakındı, kitap zevklerimiz aynıydı, hiç konuşacak konumuz kalmasa bir sonraki okuyacaklarımızdan açardık konuyu. Zaten yanındayken zaman su gibi akıp gidiyordu. Hiç konuşmasak, yalnızca ben kulağımı yasladığım göğsünün ardında atan kalp ritimlerini duysam dahi bana yeterdi.

Minibüsten beraber inmiştik, okula doğru yürüyorduk. Hava biraz esintiliydi, Balamir'e göre biraz da karanlıktı, yağmur yağacaktı sanki. Üşür gibi olunca çantama koyduğum ince gri hırkamı gömleğimin üstüne geçirdim, ardından Yusuf Agâh'la birlikte okula doğru yürümeye başladık.

"Haftanın tüm günleri dersin var mı?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum, internet sorunlu olduğu için ders seçimi yapamadım. Muhtemelen kimse yapamadı, bugün öğrenirim."

Ona baktım. Bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama sanki, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Umarım her gün değildir."

"Neden ki?"

"Yol çok uzun, her gün nasıl geleceksin buraya? Hassas bir bünyeye sahipsin Mihra, yorulursun."

Hiç aklımda olmayan anlarda bile beni düşünüyordu. Tebessüm ettim. "Babam, yurt ayarlamış."

Bu defa kaşlarını çatan Yusuf Agâh oldu. "Yurt?"

"Hı-hım," diye onayladım onu. "Yurt. Orada kalacağım artık."

Adımları yavaşladı, suratındaki ifade değişimini fark etmemek imkânsızdı. Üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek biraz sevindirse de üzülmesine üzülmüştüm. "Her... Gün mü?"

Başımı sağ omzuma eğdim. "Yani. İki haftada bir döneceğim Balamir'e."

Kaşlarını kaldırdı. "İki haftada bir?" dedi daha çok sorar gibi.

"Evet," dedim son hecemi uzatarak. "Belki hafta sonları dönmem bile. Sınavlar falan başlayacak sonuçta. Hem, İlteriş çok güzel baksana. Kocaman. Burada da her şey elimin altında, kırtasiyesi marketi... Bir sürü de kafe var. Niye geleyim ki?"

Yusuf Agâh artık bana bakmıyor, yolu izliyordu. Bir şey söyleyecek gibi dudaklarını açtı ama hemen vazgeçerek kapattı. Âdemelması hareketlendiğinde yutkunduğunu anladım. Söylediklerimi cevaplamadı, sadece kafasını salladı.

Onu böyle görmeye daha fazla dayanamadım ve gülümseyerek "Şaka yapıyorum," dedim. Kolumu koluna değdirdim. Yusuf Agâh, temasımızın ardından çatılan kaşlarıyla bana baktığında gülümsemem genişledi. "Benim kalbim Balamir'de. Tüm dünya İlteriş'te olsa ne yazar? Bana ne buradan? Minibüsle gider gelirim, idare edeceğim bir şekilde."

Yusuf Agâh önce söylediklerimi algılayamamış gibi duraksadı. Bir an sonra tuttuğu nefesini serbest bıraktı, omuzları rahatladığını belli ederek düştü, gözlerini kapatıp açtı. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırırken belli belirsiz gülümsedi. "Mihra," dedi sessizce ve bana baktı. "Bir gün gerçekten yüreğime indireceksin."

"Üzüldün mü İlteriş'te kalacağımı sanınca?"

"Üzülmek mi? Kaç gündür ihtiyaç duymadığım sigarayı çıkarıp yakacaktım az daha. Beni tekrar sigaraya başlatacaktın."

Gülümsemem derinleşirken "Sigarayı bıraktın mı?" diye sordum hevesle. Yüzünü inceliyordum bu arada, saçından bir iki tel alnına düşmüştü, az önce ifadesi belirgin bir şekilde değişmiş, neşesi çehresinden alınmıştı. Ama şimdi tekrar iyi görünüyordu, suratına yeniden renk gelmişti, gözleri yine canlı ve parlak bakıyordu.

"Bıraktım sayılır. Bana artık sigaradan daha iyi gelen bir şey var. Bir de yanına geldiğimde sigara kokmak istemiyorum. Hoş olmaz herhalde."

"İnan hiç fark etmiyordum," dedim tüm samimiyetimle. "Kokun çok güzel. Böyle... Nasıl anlatayım ki. Çam gibi. Ferah..." Söylediklerim hoşuna gidiyor olmalıydı ki gülümsedi. Boğazımı temizledim. "Yine de sigara içmemen iyi. Ciğerlerin için yani. Sigarayı bırakırsan benimle daha uzun yaşayabilirsin."

"Seninle yaşayacağım yani?" dedi gözlerini kısarak. "Bir ömür mü?"

Utansam da bakışlarımı kaçırmadım. "E sen söylemedin mi? Evleneceğim adam olacakmışsın işte. Beni kandırmak için mi konuşuyorsun yoksa öyle?"

"Hiç kandırmıyorum," dedi Yusuf Agâh. "İstersen gidip gün alalım."

Hiç gülmeden konuşunca ciddi sandım ve gözlerimi kocaman açıp "Daha neler!" dedim gülerek.

O sırada Yusuf Agâh elini cebine attı, çıkardığı sigara paketini görünce canı çektiğini ve yakacağını düşündüm. Fakat o hiç beklemediğim bir şeyi yaptı.

Sigara paketini önünden geçmekte olduğumuz çöp kutusuna attı. Şaşkınca onu izlerken kaşlarımı kaldırıp "Ne yaptın?" diye sordum.

"Genç yaşta dul kalma diye," deyince hayretle kahkaha attım. "Bugünden itibaren ciğerlerime daha iyi bakacağım."

Gülüşüm iyice büyüdü, elimde olmadan yeniden kahkaha attım, birlikte gülüştük. Yusuf Agâh Demiral'ın benim için iyileştirici bir özelliği vardı. Yüreğimin ilacı, devası, reçetesi oydu. İyi ki çıkmıştı karşıma ve renklendirmişti hayatımı. Ben, ondan önce ne yapıyordum, bu kadar mutlu olabiliyor muydum, gerçekten böyle gülüyor muydum, artık emin olamıyordum. Sanki benim esas hayatım Yusuf Agâh'la birlikte başlamıştı. Gördüğüm de göreceğim de onunla olacaktı. Yaşamadığım, tatmadığım tüm duyguları onunla yaşayacaktım. O, benim eksik olan parçamdı ve ben onunla tamamlanıyordum.

Yürürken ellerimizin dış yüzeyi birbirine değiyordu. Yusuf Agâh'ın başparmağı avucuma doğru hareketlenince yapmak istediğini anladım, elimi bacağımdan uzaklaştırdım ve tutmasına müsaade ettim. Büyük, sıcacık parmaklarıyla kavradı elimi. Bu temasla birlikte kalbim dörtnala koştu, nefes alıp vermelerim sıklaştı. Bu elimi ilk kez tutuşu değildi ama bu elimi bir *sevgili* gibi ilk kez tutuşuydu. Dolaylı yoldan birbirimizi sevdiğimizi itiraf etmiştik zaten ve artık ikimiz de çekinmeden o şekilde davranıyorduk. Aşırıya kaçmadan, yerli yerinde seviyorduk birbirimizi. Hafif çekinerek. Ama çok, çok fazla severek.

Okulun dış kapısına kadar o şekilde yürüdük beraber.

Okulun önü yoğundu. Yalnız gelenler, içeriye ikişerli üçerli gruplar halinde girenler vardı. Etrafımda tanıdığım kimse olmadan gireceğim ilk ortamdı ve biraz gergin olduğum doğruydu. İlteriş'e Yusuf Agâh'la gelmeseydim çok daha fazla kasıntı olurdum, heyecandan karnım ağrırdı muhtemelen ama şimdi öyle değildim. Yusuf Agâh sayesinde oldukça rahat sayılırdım.

Ellerimizi ayırmadan birbirimize döndük. "Dersin başlamasına on dakika var," dedi Yusuf Agâh. "Gir artık sen."

İlk dersim için heveslensem de birkaç saatliğine de olsa ondan ayrılacağım için biraz buruktum. Dilimle dudaklarımı temizleyip başımı tamam dercesine hareket ettirdim. "Nerede buluşacağız?" Söylediğimle birlikte Yusuf Agâh etrafına bakındı. Gözüme yolun karşısındaki otobüs durağı çarpınca "Otobüs durağının orada olur mu?" diye sordum.

"Durak kalabalık olur," dedi Yusuf Agâh. "Birbirimizi bulmamız zorlaşır." Etrafına baktı, sonra soluna döndü. "Parktan sonra arabaya bindiğim yeri hatırlıyor musun? Biraz geride."

"Hı-hım," diye onayladım. Karşıya geçmeden dümdüz yürümem gerekiyordu.

"Oradaki ağacın önünde beklerim seni."

Gülümsedim. "Tamam," dedim ve künyesinin zincirinin ters döndüğünü görüp parmak uçlarımda yükselerek boynuna uzandım. Zinciri düzeltirken parmaklarım boynuna temas etti, Yusuf Agâh bu teması beklemediğinden olacak bir iki saniyeliğine nefes almayı bıraktı. Kısık gözleriyle artık ona daha yakın olan suratımı inceledi. Kolyesini düzeltip yeniden topuklarımın üzerine inerken gülümsedim. Siyah tişörtünün sağ omuzunu elimle gelişi güzel silkeledikten sonra "Yağmur yağacak," dedim. "Dışarıda durma. Kapalı bir yere git."

Tebessüm etti. "Peki," dedi sessizce.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne yapacağımı bilemeden nefes alıp verdim. "Gideyim ben artık. Ders başlar."

"Git, Monna Rosa, ama tüm derslerin bitince, beklemeden bana gel. Telsizini de unutma, oradan haberleşiriz."

"Anlaşıldı, Ölüm Savaşçısı, tamam," dediğimde gülümsedim.

Elimi bırakmadan havaya kaldırıp, başparmağıyla elimi okşarken yeniden konuştu.

"Önce ellerini gördüm; nasıl aydınlıktı öyle,
Yıllardan bir yıl, vakitlerden bir akşam...
Kovdu çevremden bütün kötülükleri,

Önce ellerin...
Önce ellerini gördüm, tuttum, bırakmam."

Bırakma, diye geçirdim içimden. Bırakmasını istemiyordum. Dudaklarımda ses tonundan, okuduğu dizelerden etkilendiğimi belli eden hoş bir tebessüm can buldu.

Yusuf Agâh da belli belirsiz gülümsedi.

"Görüşürüz, kır çiçeği."

Bana ilk kez kır çiçeği demişti ve içimden bir ses bunun son olmayacağını söylüyordu.

İçim içime sığmadığından derin bir nefes alarak "Görüşürüz," diyebildim sadece.

Ellerimiz istemsizce ayrıldı. Okula girmeden evvel son kez gülümsedim Yusuf Agâh'a ve nihayetinde ona arkamı dönüp yürüdüm.

Bedenim uzaklaşsa da kalbim hâlâ onunlaydı. Kartımı girişe bastırarak okul kapısından girdim. Okulun bahçesindeki çimenlik alana geçtim ve içeri girmeden önce iki elimi de kalbime bastırdım. Sakinleşmek adına birkaç saniye ya da dakika bilmiyordum, öylece bekledim. Gülüşümü bastırmak için altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Kendime geldiğimde, ondan biraz olsun arınıp en azından yürüyebilecek halde olduğumda daha fazla beklemeden kalabalığa karıştım ve önce öğrenci işlerine uğradım. Bölümümü söyledim, orada çalışan kadın bana normalde ders günlerini bizim seçtiğimizi ama ülkedeki kargaşadan ötürü bu sene ders programlarının otomatik hazırlandığını söyledi. Programımı ve birkaç kâğıt imzalattı. Sınıfımın olduğu yeri tarif etti, teşekkür ederek ayrıldım oradan.

İlk dersim sınıf yönetimiydi. Üniversiteden çok, bir dershaneyi andıran sınıfa girdiğimde herkesin ikişerli oturduğunu gördüm. Okulda amfi de vardı ama demek ki sınıf yönetimi dersi amfide işlenmeyecekti. Kimse birbirini tanımadığından birbiriyle konuşan az kişi vardı. Bazıları şimdiden arkadaş olmuş görünse de çoğunluk yalnızdı. Genzimi temizleyerek etrafı inceledim, en arka sırada kalan ikili boş masayı gözüme kestirdim ve bakışlarımı yere odaklayıp sıraya oturdum. Heyecanlanmam sanıyordum ama heyecanlanmıştım doğrusu.

Sıraya oturduğum gibi zorlu bir görevi bitirmişçesine rahatladım, çantamı sandalyemin kenarına astım, alacağım notlar için defter ve kalemimi çıkardım ardından sandalyeme sırtımı yaslayıp ben de diğer herkes

* Ümit Yaşar Oğuzcan, *Bütün Eserleri - Önce Ellerin Şiiri - Şiir Denizi 2* (İstanbul: Everest Yayınları, 2023), 24.

gibi gelenleri incelemeye koyuldum. Kapıdan siyah feraceli, Elif'i andıran bir kız girdi.

Sınıfın içine şöyle bir göz gezdirdikten sonra bakışları benimle buluştu. Bir şey yapmadan kafasını yere eğdi ve hızlı, sessiz adımlarla bu tarafa doğru geldi. Yanıma ulaştığında tebessüm ederek başını eğdi. Benden de çekingen görünüyordu. Siyah eşarbı uzundu ve göğüs bölgesiyle sırtını güzelce kapatıyordu. Yüzü ay gibi beyazdı, hiç makyaj yapmamıştı ama cildi çok temiz ve lekesizdi. "Selamünaleyküm," dedi sessizce. "Buraya... Oturabilir miyim?"

Tıpkı onun gibi gülümseyerek başımla onayladım ve " Aleykümselam. Tabii ki," dedim.

Rahatlamış gibi soluğunu serbest bıraktı. Yanıma oturduğunda çantasını benim gibi sandalyesinin kenarına astı. Önüne döndüğünde "Huh,"ladı. "Tahmin ettiğimden daha kolay oldu. Şükürler olsun." Bana döndü ve elini uzattı. "Meryem ben."

Meryem'e gülümseyip elini sıktım. "Mihra ben de."

"Baş harflerimiz aynı," dedi Meryem. "Bence bu iyiye işaret. Memnun oldum."

"Bence de iyiye işaret," diye karşılık verdim. Neden bilmiyordum ama daha yeni tanışmış olmamıza, hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen Meryem'e ısınmıştım. Belki de bana Elif'i hatırlattığındandı. Onu kendime yakın hissettim.

Ellerimizi birbirinden ayırdığımızda "Bilmem gereken bir şey oldu mu ben gelmeden önce?" diye sordu Meryem.

Kafamı olumsuz anlamda hareket ettirdim. "Ben de yeni geldim."

"Çok heyecanlı," dedi defter ve kalemini çıkardığında. "Resmi olarak öğretmenliğe ilk adımımızı atıyoruz bugün."

Onunla aynı heyecanı paylaşıyordum.

Meryem'den hemen sonra eğitime giriş dersinin öğretmeni içeriye girdi. Adı Raşit olan, orta yaşlarda bir adamdı, saçının ortası keldi, uzun boylu, biraz da kiloluydu. Bize ders hakkında bilmemiz gerekenlerden bahsetti. Almamız gereken kitapları, araç gereçleri söyledi. İlk ders daha çok tanışma faslıyla geçti. Raşit Hoca tek tek isimlerimizi sordu, hayatımız hakkında bilgiler aldı. Sonra da sınıf yönetimi, öğretmen olmakla alakalı sohbet eder gibi konuştuk. Kendimi, gerçekten bir öğretmen olma yolunda hissettiğimden bir olgunluk geldi sanki.

İlk ders arasında Yusuf Agâh'la konuştum ve ona dersin ne zaman biteceğini söyledim. Çıkışta ona göre buluşacaktık. Sonra, tüm ders aralarında Meryem'le takıldım. Geçmişi Elif gibiydi, okulla aynı zamanda

Kuran kurslarına gitmiş ve hafızlık yapmıştı. Kendini öyle geliştirmişti ki söylediği bilgiler karşısında şaşırmadan edemiyordum. Başta onu çekingen görsem de kendinden çok emin, ayakları yere sağlam basan bir kız olduğuna karar verdim konuştukça. Benim gibi, kitap okumayı çok seviyordu ama o daha çok kişisel gelişim kitaplarıyla ilgileniyordu. Balamir'le yakın sayılan Babür şehrinde yaşıyordu, evine ulaşımı zor ve masraflı olduğundan okula birkaç durak uzaklıktaki yurtta kalacaktı. Söylediğine göre ailesini şimdiden çok özlemişti. Ailelerimize bağlılığımız konusunda da birbirimize benziyorduk. Okulun ilk gününden gerçekten iyi anlaşabileceğim birini bulmama aşırı mutlu olmuştum.

İki saat eğitime giriş dersinden sonra üç saat eğitim sosyolojisi dersine girdik. Okul günlerim yalnızca pazartesi, salı ve çarşambaydı. Kalan günlerde seçmeli dersler vardı ve kulağımıza gelen bilgilere göre onlara girmemiz çok da gerekli değildi, notlarına çalışıp sınavlarına girsek yeterli olurmuş.

Dersler bittiğinde Meryem'le birlikte lavaboya gittim. Çıkışta Yusuf Agâh'la görüşeceğim için uçup giden makyajımı azıcık tazeledim. Saçlarımı düzelttim. Meryem'in namazını kılmasını bekledikten sonra birlikte okuldan çıktık. Hava düşündüğüm gibi iyice kararmış, yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Bence hocalarımız çok iyi," dedi Meryem gülümseyerek. Yağmuru sorun etmiyorduk, henüz rahatsız edici düzeyde değildi. "Bugün ders anlatmadılar ama konuşmaları bile çok eğiticiydi."

"Katılıyorum," diye onayladım onu. "Özellikle Raşit Hoca'yı çok sevdim. Çok şey öğreneceğiz ondan, belli."

"Bize çok katkısı olur, hem de bölümün dekanıymış. Ne güzel..."

Çıkışa yaklaştıkça içimdeki heyecan artıyordu. Çok değil, az sonra tekrar Yusuf Agâh'ı görecektim. Kalbim onu sadece düşünürken bile olduğundan daha hızlı atıyordu.

Dışarı çıktığımızda Meryem'le ayrılmadan önce son kez birbirimize baktık. Boyu benden biraz kısaydı ama çok sevimliydi. Defterini iki eliyle sıkı sıkıya karnına bastırmıştı. Derse girdikten sonra taktığı siyah çerçeveli gözlükleri hâlâ gözündeydi. Gülümseyerek "Allah'a emanet ol Mihra," dedi. "Yarın görüşürüz."

"Sen de," dedim gülüşüne karşılık vererek. Sarılmak istedim ona vedalaşırken ama arkadaşlığımızın ilk günü, garipser diye yapmadım. "Hoşça kal."

Ben arkamı döndüm, o da kalabalıkla birlikte yolun karşısındaki durağa yürüdü. Eve gider gitmez Elif'e Meryem'i anlatacaktım, kız onun

bilmediği bir kardeşi gibiydi. Ne tatlıydı. Biraz yürüdükten sonra Meryem'i kontrol etmek için omzumun üzerinden arkama baktım. Durakta, kalabalığın içinde ufak tefek duruyordu. Baktığımı anlamış gibi kafasını çevirip bana bakınca bakışlarımız buluştu ve ikimiz de aynı anda güldük. Meryem, elini kaldırıp bana el sallayınca ben de aynısını yaptım. Ardından önüme dönüp yürümeye devam ettim.

İki ya da üç adım atmıştım ki ansızın kulakları sağır edecek bir patlama sesiyle irkildim ve dengemi kaybederek yüzüstü yere düştüm, avuçlarım sertçe zemine yapıştı. Öyle bir gürültüydü ki bu, başta deprem oluyor sandım, sızlayan avuçlarımın altında kalan ıslak yer titredi. Ne olduğunu algılayamadım. Kulaklarıma tiz bir çınlama hâkim oldu, yere bakan gözlerim bir süre öylece kaldı. Bir anlığına algımı yitirdiğimi hissettim, beynim dondu, ürperdim.

Bir süre sonra kulaklarıma çığlık sesleri doluşmaya başladı. Önümden koşarak ilerleyenleri gördüm, birbirine karışan çığlıkları duydum. Ağlama sesleri kulaklarımı doldurdu ve keskin bir barut kokusu burnuma doldu. Başımı yerden kaldırdım ve anın şokuyla ne olduğunu anlamak için patlama sesinin geldiği tarafa, otobüs durağına baktım.

Az önce sapasağlam gördüğüm durağın enkazına ilişti gözlerim, evlerine gitmek için otobüs bekleyen kalabalık, cansız bedenler olarak yerlere savrulmuştu. Bakışlarım, olduğu yerde dondu kaldı. Hiçbir şey yapamadım, elim ayağım kilitlendi, düştüğüm yerden kalkamadım. Siren sesleri duydum, can havliyle elime, ayağıma basarak kaçışan insanları gördüm ama hiç acı hissetmedim.

Yusuf Agâh'ın beni beklediğini bildiğim yöne baktım, insan kalabalığından başka bir şey göremedim. Yerden destek alıp kalkabilmek için avuçlarımı zemine bastırdım ama bu gücü kendimde bulamadım. Gözlerimden akan bir damla yaş dudaklarımın arasına sızıp asfalta düşene dek, ağladığımın farkında değildim.

Çok geçmeden, yeri göğü inleten ikinci bir patlama sesiyle sarsıldı kulaklarım.

Birinci kitabın sonu.

Devam edecek...

